

EVANGELIUM JANOVO

VNITŘNÍM SLOVEM OD OTCE SVĚTLA OBDRŽEL A NAPSAL

JAKOB LORBER

DÍL DEVÁTÝ

PŘEKLAD Z NĚMČINY PODLE ČTVRTÉHO VYDÁNÍ z ROKU 1925
ZE SBÍRKY SPISŮ VYDANÝCH NOVOSALEMSKOU SPOLEČNOSTÍ
BIETIGHEIM - WÜRTTEMBERG

TRIGON

PRVÉ VYDÁNÍ - TISÍC VÝTISKŮ

04- 1998

PŘIPRAVIL KRUH PŘÁTEL NOVOSALEMSKÉHO SVĚTLA * BRNO

© TRIGON 1998
© PŘEKLAD: KRUH PŘÁTEL
NOVOSALEMSKÉHO SVĚTLA
ISBN 80 - 86159 - 06 - X

- * VYDAVATEL, PŘÁTELÉ A CTITELÉ NOVOSALEMSKÉHO SVĚTLA DĚKIJÍ PANU ING. FRIEDRICHU ZLUHANOVÍ, ŘEDITELSTVÍ NAKLADATELSTVÍ LORBER VERLAG v BIETIGHEIMU ZA VEŠKEROU POMOC PŘI PŘÍPRAVĚ A VYDÁNÍ TOHOTO DÍLA.
- * VDĚČÍ OBĚTAVÉMU A VE VÍŘE A LÁSCE PÁNU JEŽÍŠI ODDANÉMU PŘEKLADATELI A BRATRU PROF. ING. VINCENCI KROUŽILOVI ZA NEZIŠTNÉ POSKYTNUTÍ JÍM PŘELOŽENÝCH LORBEROVÝCH SPISŮ Z JAZYKA NĚMECKÉHO DO JAZYKA ČESKÉHO.
- * TAKÉ DĚKIJÍ VŠEM ZA NEZIŠTNOU SPOLUPRÁCI NA KOREKCÍCH PŘEKLADŮ V ČELE S BRATREM JUDR. MIROSLAVEM ŠTEFÁNKEM, JAKOŽ I VŠEM TĚM KTEŘÍ OPISOVALI VŠECHNY DO ČEŠTINY PŘELOŽENÉ LORBEROVY SPISY.
- * KONEČNÝ ČISTOPIS, GRAFICKÁ ÚPRAVA A OBÁLKA TOHOTO POPRVÉ KNIŽNĚ VYDÁVANÉHO DEVÁTÉHO DÍLU VELKÉHO EVANGELIA JANOVA ING. ARCH. ZDENĚK KŘÍŽ.

PÁN NA CESTĚ Z ESEJE DO JERICHA

1. PÁN POTKÁVÁ ZÁSTUP CHUDÝCH POUTNÍKŮ.

1) Když jsme byli již asi hodinu cesty vzdáleni od obce, šli nám vstříc zmínění chudí poutníci z krajiny kolem Jericha a prosili nás o almužnu

2) **JÁ** jsem však pravil Židořekům: „Dejte jim z vašeho nadbytku; neboť oni jsou ve světě právě tak chudí jako já Sám, Který nevlastním ani kámen, na který bych položil hlavu! Lišky mají svá doupata a ptáci svá hnízda; ale tito chudí nevlastní nic než sami sebe a svůj nejvyšší nuzný oděv. Proto je podělte!“

3) Na tato Má slova sebrali všichni Židořekové a také několik učedníků Janových slušnou sumičku a s radostí ji odevzdali **chudým**, kteří se zdviženýma rukama děkovali Mně a dárčům a prosili nás za odpuštění, že nás zdrželi na cestě, tázali se nás však jako Židé také úzkostlivě a starostlivě, zda dorazí před východem Slunce do Eseje.

4) Pravil jsem **JÁ**: „Proč se staráte, že byste chůzí po cestě znesvětili sobotu? Vždyť ani Mojžíš ani kterýkoli jiný prorok nedal nikdy příkázání, aby se necestovalo v sobotu; nová chrámová ustanovení nejsou však příkázání Boží a před Bohem nemají také cenu. Ale dnes je ještě brzo a za hodinu dorazíte do obce. Až tam přijдете, zajděte do první hospody, která je vně obecní brány! Dostane se vám dobrého přijetí a zaopatření; neboť Já jsem vás tam již ohlásil. Kdo však Já jsem, to se již dozvíte v Eseji; a tak jděte nyní dále!“

5) Tito chudí vyvalovali oči, když jsem jim toto vše pověděl; neodvažovali se však tázat, jak mohou toto vše vědět a šli dále.

6) Na cestě se Mne však **učedníci** tázali, proč vlastně jdou tito chudí do Eseje, neboť nebylo na nich vidět, že by byli nějak nemocni, neboť nemocní lidé nikdy tak dobře nechodí.

7) Pravil jsem **JÁ**: „Oni také nejdou do Eseje proto, aby se tam dali léčit, nýbrž aby tam jako úplně zchudlí našli práci a podporu; neboť se dověděli od cestujících, že se Esejci v poslední době stali velmi dobročinní ke skutečně chudým a tak se tedy vydali na cestu do Eseje, protože doma nemohli nalézt práci a tedy také výdělek pro svou obživu, což neslouží nikterak ke slávě jejich krajiny, pročez je také Mnou skrovně požehnána.“

8) Mezi těmito chudými bylo však také několik nemocných, když nastupovali doma cestu; ale přišlo k nim v jejich chudé krajině několik z počtu Mnou vyslaných asi sedmdesáti učedníků a uzdravili je a tak tedy nebyl nyní mezi nimi nikdo nemocný. Učedníci jim také poradili, aby se z důvodu jejich chudoby odebrali do Eseje, kde jistě najdou práci a zaopatření duchovní i tělesné. A tak se tedy tito chudí vydali také ihned na cestu.“

9) Pravil **Petr**: „To se asi vydali brzy po nás na cestu, ježto jsou nyní již tady; neboť nemohou se přece jako my zázračným způsobem pohybovat?!“ .

10) Pravil jsem **JÁ**: „Do toho nám však také zcela nic není! Oni dosáhnou nyní brzo místo svého určení a to stačí; na dni a na hodině nezáleží a tak toho nyní nechme!“

11) S touto Mou odpovědí byli všichni spokojeni. Kráčeli jsme statně kupředu a dostali jsme se tedy také rychle dále, což bylo zejména v této krajině zcela dobré a účelné; neboť byla velice pustá a na několik hodin daleko nebylo možno spatřit strom, keř a také žádné jiné rostliny. V této krajině nepotkal nás tedy také nikdo a proto jsme se mohli pohybovat rychlostí větru a takovým způsobem jsme tedy také měli rozsáhlý a velmi pustý kus cesty brzy za sebou.

12) Když jsme měli za sebou tuto cestu, pro každého poutníka nejvyšší nehostinnou, k níž jsme přes naši rychlost větru potřebovali asi dvě hodiny času, ač jinak poutník i na velbloudu musel strávit na této pusté cestě téměř celý den, přišli jsme opět do hostinné krajiny, v níž byla u cesty také hospoda vedle několika obytných a hospodářských domů, náležejících většinou Řekům.

13) Když jsme došli k hospodě, pravilo **několik učedníků**: „Pane, nyní jsme urazili velmi velký kus cesty a žízníme! Nebylo by Ti vhod, kdybychom se zde trochu občerstvili a k uhašení žízně si dali trochu vody?“

14) Pravil jsem **JÁ**: „To ovšem můžeme učinit, ale zde je krajina na vodu chudá a hospodský si dává také vodu dobře zaplatit, neboť je to velmi zřítký pohan, jako většina Řeků. Chcete-li platit vodu, pak můžeme jít do hospody, trochu si odpočinout a dát si vodu a trochu chleba.“

15) Pravili **Židořekové** a také **učedníci Janovi**, ježto měli u sebe peníze: „Pane, to učiníme s velikou radostí! Má-li hospodský k pití také víno, zaplatíme také víno!“

16) Privil jsem **JÁ**: „To je vám zde ponecháno na vůli! Čiňte tedy své a Já učiním (také) Svě! Vstupme tedy do_hospody!“

2. ZÁZRAK V DOMĚ HOSPODSKÉHO.

1) Poté jsme vstoupili ihned do hospody a **hospodský** nám přišel velmi zdvořile vstříc a tá-
zal se nás, čím by nám směl posloužit.

2) Privil jsem **JÁ**: „Jsme hladoví a žízniví, dej nám tedy trochu chleba a vody!“

3) Privil **hospodský**: „Pánové, mám také víno! Nechcete pít raději víno, které je u mně
velmi dobré, nežli vodu, která se v této krajině hodí sotva k vaření?“

4) Privil jsem **JÁ**: „Tvé víno není sice zrovna nedobré; leč my nejsme pozemsky tak zá-
možní, abychom mohli hasit žízeň tvým drahým vínem. Proto jen nám přines, co jsme žádali a
my s tím budeme také spokojeni! Vezmi však vodu ze studánky v tvém vinném sklepě a nikoli z
cisterny v zadním dvoře; neboť u tebe se také voda platí a proto musí být dobrá, čerstvá a čis-
tá!“

5) **Hospodský** pohlédl na Mne s podivem a pravil: „Příteli, pokud dobře vím, jsi v mém do-
mě nyní asi poprvé! Jak tedy víš, kterak je zařízen? Kdo ti to mohl prozradit?“

6) Privil jsem **JÁ**: „Ó, nediv se tomu, nýbrž přines nám co žádáme! Jsem sice s těmito
Svámi přáteli také nyní poprvé pod střechou tvého domu, ale přesto Mně není v něm nic ne-
známé. Jak je to však možné, to Já již vím, jako také vím, že tvá nejstarší a nejmilejší dcera
Helena trpí již plné tři roky trýznivou horečkou a už tě to mnoho stálo a přece jí žádný lékař a
ještě méně žádný z tvých mnohých domácích bohů, které jsi povolal za velké peníze z Athén,
nepomohl. A hle, tak vím ještě o leckterých věcech v tvém domě! Ale nyní jdi a přines nám co
žádáme, abychom se posílili a mohli pak jít dále!“

7) Poté zavolal hospodský nadmíru užaslý dva sluhy a poslal je pro chléb a sůl a několik
džbánů čerstvé vody.

8) Když to vše bylo před námi na stole a žízniví učedníci se chtěli ihned chopit džbánů, tu
jsem jim **JÁ** pravil: „Počkejte přece ještě trochu, nežli požehnám vodu, aby nikomu neuškodila;
neboť i pramenitá voda v této krajině je horečnatá, poněvadž obsahuje nečisté duchy!“

9) I čekali učedníci a **JÁ** jsem dechl na džbány a pravil: „Nyní je voda požehnána a očiště-
na; ale pojezte napřed trochu chleba, pak teprve s mírou pijte, abyste se neopojili!“

10) **Učedníci** to učinili; a když začali pít, tu pravili s udiveně vlídnými tvářemi: „Ano, taková
voda se ovšem musí pít s mírou, aby se člověk neopojil!“

11) Toho si všiml **hospodský** a pravil k oběma sluhům: „Jak to? Cožpak vy jste těmto po-
divným hostům přinesli víno, ač výslovně žádali jen vodu?“

12) Pravili **sluhové**: „Pane, učinili jsme, jak nám bylo poručeno! Jak se však nyní z vody
stalo víno, nevíme; ten však, kdo na ni dechl, jistě již ví, jak se mohla voda stát vínem. Toho se
ptej; neboť ten, jak se zdá, rozumí více nežli my všichni v této krajině!“

13) Poté přistoupil **hospodský** k našemu stolu a my jsme mu dali pít. Když téměř zcela vy-
prázdnil džbán, pravil Mně pln úžasu: „Ty jsi jistě nějaký velký a slavný mág anebo dokonce
nějaký mně ještě neznámý Bůh, že dovedeš toto vykonat? Proto tě prosím, abys mi to řekl!“

14) Privil jsem **JÁ**: „Odstraníš-li z domu své bohy, ve které již nevěříš, řeknu ti jednak Kdo
jsem a ukáži ti také jednoho pravého opravdového, ale tobě ještě úplně neznámého Boha, jenž
by také mohl pomoci tvé dceři, kdybys v Něho uvěřil a jedině Jemu vzdával úctu!“

15) Když to **hospodský** od Mne uslyšel, pravil: „Ty mluvíš zvláštní slova ze Svých úst!. Zni-
čit všechny bohy, nebylo by zrovna žádným uměním, - doví-li se to však naši kněží anebo Ří-
mané, pak se mi povede zle; neboť sáhnout na obraz nějakého i jen poloboha se u nás těžce
trestá. To bych se musel napřed stát se svým celým domem Židem a vykázat se o tom před
soudem listinou, pečeti a obřízkou, při čemž by mně bylo vzato právo římského občana, které
bych pak jako Žid musel za těžké peníze opět vykoupit, kdybych chtěl být příště římským obča-
nem! Zázračný příteli, tvá mně vyslovená žádost je v tomto mém postavení sotva proveditelná!
Ale vím tu radu: Odstraň ty mně bohy z domu za přítomnosti svědků, kteří jsou mi v mém domě
k službám a já pak v tichosti vzdám i se svým celým domem čest jen Bohu tebou mně ukáza-
nému!“

16) Privil jsem **JÁ**: „Dobře tedy, projdi nyní svůj dům a přesvědč se, zda ještě nějaký bů-

žek, velký či malý zdobí jeden z tvých mnohých pokojů!“

17) Když se poté chtěl hospodský podívat, tu přicházeli mu již se zoufalými tvářemi vstříc **všichni domácí lidé** křičíce a vřeštíce: „Tento dům potká jistě velké neštěstí; neboť všichni bohové nás pojednou opustili!“

18) Tu pravil **hospodský** se srdnatou tváří: „Budte jen klidni! Jen mrtví, lidskýma rukama udělaní bohové, kteří nikomu v ničem neprospívají a v nesnázi nemohou pomoci, byli jistě pravým, živým nadevše mocným Bohem zničeni; zato však do našeho domu přišel nejspíše jeden jedině pravý živý a nadevše mocný Bůh, kterého nás naučí tento Jeho již o sobě přemocný sluha podrobněji znát a dokonce nám Ho ukáže! A tak tedy odstraněním mrtvých a zcela bezmocných bohů nepotkalo náš dům neštěstí, nýbrž jen nejvyšší štěstí.“

19) Abyste však uvěřili, že je tomu podivně tak, ohledejte zde tyto naše džbány na vodu! Na žádost právě tohoto zázračně mocného Sluhy onoho jednoho pravého Boha byly džbány naplněné vodou postaveny na tento stůl mými dvěma zde jsoucími sluhy, kteří to mohou dosvědčit před celým světem. A tito hosté, byvše jistě žízňiví, chtěli ihned pít vodu; ale tento mocný Sluha Boží jim pravil, aby pili vodu teprve tehdy, až ji napřed požehná. Poté tento Sluha Boží dechl na džbány a vodu a voda byla okamžitě proměněna v nejlepší víno. Tu je ještě jeden plný džbán; vezměte a ochutnejte jeho obsah a posuďte, zda je to voda či víno nejlepšího druhu!“

20) Poté vzala **žena hospodského** džbán, ochutnala jeho obsah a převelice se divila řkouc: „Poslyšte, to nebylo ještě nikdy slýcháno! Takový zázrak může být jen Bohu možný! Viděla jsem sice jednou v Athenách také divotvorné mágy, kteří také proměnili vodu hned v krev, hned v mléko a hned zase ve víno a ve všelijaké ještě jiné věci; ale tehdy jsem se jako nadmíru krásná bohatá Řekyně až příliš brzy od jednoho úklady mně strojícího kněze Apollona zevrubně dověděla, jak mohou být takové zázračně vypadající proměny zcela přirozeným způsobem uskutečněny. To mně však také vzalo víru ve všechny mágy a v jejich falešné zázraky.“

21) Ale zde nelze objevit nijakou tajnou a skrytou faleš a je to tedy úplně pravý zázrak živého Boha, čemuž nyní úplně věřím, v kterého víře také setrvám až do svého konce. A nyní ochutnejte všichni toto víno a sudte!“

22) Poté ochutnali všichni víno a shledali věc tak, jak ji popsali hospodský a jeho žena.

3. UZDRAVENÍ HELENY POSTIŽENÉ ZIMNICÍ.

1) Poté však pravil **hospodský** dále svým nyní přítomným domácím lidem: „Nyní jsme se přesvědčili, že tento nám ještě úplně neznámý Sluha jednoho pravého Boha vykonal pravý zázrak, aby nás přivedl k poznání onoho jednoho pravého Boha; ale také mně podal předtím jiné, neméně zázračné důkazy, z kterých jsem poznal, že má asi jednu nadmíru neobyčejnou vlastnost, - neboť zná všechny sebeskrytější a sebetajnější udržovaná zařízení a poměry našeho domu přesněji nežli často my sami.“

2) Tak také ví o dosud nevyhlášené nemoci naší nejmilejší dcery Heleny a také mně pak slíbil, že ji uzdraví, odstraní-li ze svého domu vesměs všechny mrtvé bůžky a pak se i se svým celým domem přidrží jednoho jedině pravého Boha a vzdám Jemu čest. Já jsem se však nicméně sám neodvážil sáhnout na mrtvé bůžky z bázně, předně že budu někým prozrazen a pak knězi a soudy potrestán, avšak pravil jsem pak zázračnému Sluhovi jednoho pravého Boha: „Odstraň ty je z domu před svědky, tak my zůstaneme neodpovědní!“ A hledte, on to učinil v jediném okamžiku a poté byli všichni naši mnozí bůžkové rovněž nejvyšším podivným způsobem v domě dočista zničeni a my všichni jsme nyní svědky a nemůžeme být za to ani knězi a ještě méně římským soudem voláni k odpovědnosti, - což vy všichni chápete asi tak dobře jako já sám!

3) Ježto však před našima očima rozvinul dnes něco tak neočekávaného, kéž bude tedy také nyní ještě naše dcera uzdravena a nám všem oznámen a ukázán onen jeden jedině pravý Bůh, abychom mohli všichni jemu jedinému vzdát čest a podle jeho vůle jednat a žít!“

4) S tím byli nyní všichni přítomní úplně srozuměni a hospodský se nyní se svou ženou a se svými dětmi obrátil na Mne a prosil Mne o možné uzdravení nemocné dcery.

5) A **JÁ** jsem pravil: „Protože i se všemi svými věříš, staniž se také podle vaší víry! Jděte tedy nyní do pokoje vaší dcery a přesvědčte se, zda je nyní již uzdravena! Potom ji však přiveďte sem, aby také ona okusila tohoto vína života a poznala Toho, jenž ji uzdravil!“

6) Když jsem to byl vyslovil, opustili všichni co nejrychleji naši jídelnu, aby se podívali, zda je Helena uzdravena. Když k ní přišli, našli ji zcela zdravou a ona také vyprávěla, kterak jí projel oheň, při čemž jí horečka a všechny bolesti a veškerá její dřívější slabost náhle opustily. Z toho povstal velký jásot; dcera opustila tedy také ihned lůžko, oblékla se a za jásotu byla také ihned přivedena ke Mně.

7) Když jí bylo řečeno, že Já jsem ten Lékař, padla Mně k nohám a skrápěla je slzami díků. A také všichni ostatní Mně děkovali za zázračné uzdravení Heleny.

8) **JÁ** však jsem jí pravil: „Povstaň dcero a napij se vína ze džbánu, který ti stojí nejbliže, abys se posílila na těle i na duši!“

9) Tu chvějící se Helena povstala, vzala skromně džbán a pila z něho posilující ji víno, jehož dobrou chuť nemohla dost vynachválit.

10) Když byla posílena, tu Mne začali všichni prosit, abych je nyní také obeznámil s oním jedním pravým Bohem a kdyby to bylo možné, abych jim Ho také ukázal.

11) Pravil jsem **JÁ**: „Poslyšte tedy, co k vám nyní ve vsi stručnosti promluví!“

12) Není téměř Řeka, který žije a obchoduje v zemi judské, jenž by nebyl obeznámen s naukou Mojžíšovou a s ostatními proroky. Bůh, Kterého Mojžíš hlásal Židům, Bůh, Který za blesku a hromu mluvil na hoře Sinai s Mojžíšem a jím s jeho bratrem Aronem a později nadále ústy proroků a mnohých jiných moudrých mužů, jehož jméno je Jehova a je přesvaté, to je Ten jeden jedině pravý, věčně živý, nejvyšší moudrý, předobrá a nadevšecko mocný Bůh, Který ze Sebe stvořil nebe se Sluncem, Měsícem a všemi Hvězdami a tuto Zemi se vším co je v ní, na ní a nad ní.

13) V tohoto Boha věřte, jeho vám známá přikázání zachovávejte a nadevšecko Ho milujte tím, že právě jeho přikázání zachováváte a milujete také své bližní, jako každý z vás miluje sama sebe, to jest činíte jim vše, co si rozumně přejete, aby také oni činili vám, tak bude Ten jeden, jedině pravý Bůh také vždy milosrdný, milostivý a vaše prosby rád vyslyší!

14) A pak se vám ukáže ne jako nějaký daleký a nahluchlý bůh, nýbrž jako stále blízký vás nadevše milující Otec, jenž nenechá nikdy vaše prosby nevyslyšeny.

15) To je vše, co od lidí žádá ten jeden, jedině pravý Bůh, jako také jedině pravý Otec všech lidí. Ti, kdož to budou konat, budou nejen již na této Zemi přehojně požehnáni, nýbrž obdrží po odpadnutí těla také věčný život duše a budou věčně tam, kde je Otec, nanejvyšší blažení. Znáte nyní onoho jedině pravého Boha?“

16) Pravili **všichni**: „Ano, je-li to Ten o čemž nyní již nepochybujeme – pak Ho známe z Písem zcela dobře nám známých! Nauka Mojžíšova se nám vždy líbila; ale když jsme se jen až příliš často přesvědčili, jak zcela opačně, zejména hlavními knězi je následována a že jim ten jedině pravý Bůh zcela nic zlého nečiní a neprokazuje za jejich zločiny, kterých se dopouštějí na svých bližních, pomysleli jsme si: Co pravého může být na nauce, ve kterou ani jiskru víry nemají její první zástupci a tak zvaní Boží sluhové, jak je to ze všech jejich skutků až příliš zřejmé?!

17) Neboť, že má člověk milovat svého bližního jako sebe sama, to přece vidíme na prvý pohled z přikázání Mojžíšových. Pohlédne-li se však také, kterak představitelé nauky Mojžíšovy milují své bližní, pak bychom museli být největší slepotou raněni, kdybychom nepozorovali, kterak právě představitelé nauky v ni ani dost málo nevěří! Neboť opravdová víra se musí přece především jako pravá prokázat jednáním podle nauky a to zejména u představitelů a šířitelů nauky. Jestliže však oni svým jednáním před očima každého nyní již zcela beze vsí bázně a ostychu před jedním jedině pravým Bohem ukazují, že nevěří ničemu, - jak se potom máme k jejich nauce přiznávat my cizinci?!

18) A hle, přemocný pravý Sluho a knězi toho jednoho, jedině pravého Boha to byl pak také vždy důvod, proč jsme pochybovali o pravdivosti a ryzosti nauky Mojžíšovy právě tak jako o našem mnohobožství! Kvůli světu a jeho zákonům jsme se nakonec zúčastnili všeho, ale u sebe jsme již vpravdě nevěřili v Boha, - zato jsme však věřili ve vševládnoucí síly přírody, které jsme poněkud podrobněji poznali našimi světskými mudrci.

19) Ale nyní se u nás všech následkem tvého působení a mluvení věci pronikavě změnily a my nyní nepochybně věříme v jednoho jedině pravého Boha Židů, který ti udělil, protože jsi jistě vždy plnil Jeho vůli, tuto nikdy neslýchanou čistě božskou moc.

20) My se tedy budeme přidržovat jedině nauky Mojžíšovy a nikdy jejich představitelů v Jeruzalémě. Také v této pozdní noci jsme se sešli s několika takovými představiteli přišedšími

z Eseje, kteří se zcela mocně pustili do svého vlastního chrámového hospodářství vychvalující velkou moudrost a moc Esejců a tu jsme si pomysleli: „Když vy již tak tupíte sami sebe, co teprve máme o vás soudit my cizinci?“ Nicméně se nám však líbili, protože přiznali pravdu. Dnes záhy zrána odcestovali. S naukou byli bychom tedy v pořádku; ale zbývá nyní ještě jeden bod a ten se týká tvého slibu.

21) Slíbil jsi, že nám také ukážeš onoho jedině pravého Boha, což ti bude jistě tak jako vše ostatní možné. Jelikož jsi nás nevyzván učinil již tak velice šťastnými, že jsi nás skutkem a slovem učil znát onoho jednoho pravého boha, pak doplň nyní naše štěstí tedy také tím, že nám toho jedině pravého jednoho Boha ukážeš! Všichni tě o to co nejsnažněji prosíme!“

4. PÁN SVĚDCÍ O SOBĚ.

1) Privil jsem **JÁ**: „Milé děti, to však právě kvůli vám nejde nikterak tak snadno, jak se domníváte; poněvadž jsem vám to však také slíbil, uvidíte také všichni toho Jednoho, jedině pravého Boha. Ale dříve vás musím napomenout, abyste před uplynutím jednoho celého roku nerozhlašovali co uzříte.“

2) Všichni Mně to co nejslavněji slíbili

3) A **JÁ** jsem pak pravil dále: Dobře tedy, tak Mne poslyšte a otevřete široce oči a srdce!

4) Já Sám, Který mluvím nyní s vámi jsem to tedy, jak to zvěstovali lidem proroci! Podle Mého věčného úradku se Mi zalíbilo, abych jako Sám člověk s tělem a krví přišel mezi lidi bloudící a úpící v noci hříchů, jako nejjasnější a životadárné Světlo a abych je vysvobodil z tvrdého jha soudu a věčné smrti.

5) Já jsem však nepřišel jen k Židům, kteří byli již od prvopočátku národem jednoho pravého Boha a také se tak ještě nazývají – ačkoliv se velmi mnozí pro své zlé skutky dávno již stali národem pekla, nýbrž přišel jsem také k pohanům, kteří sice také pocházejí od téhož prvního člověka této Země, leč během časů se dali půvaby světa tak svést, že tím odpadli od toho jednoho pravého Boha již Ho nepoznávali a pak si vytvořili sami podle své chuti a záliby a pomíjející hmoty bohy a pak je uctívali a jim se klaněli jak je tomu převážně velmi často ještě dodnes a jak to dobře znáte.

6) Aby tedy také pohané poznali onu věčnou a nejživější pravdu jako jedině v Bohu jsoucí, přišel jsem tady také k pohanům a vracím jim z jejich vlastní vůle dávno ztracené Světlo života a tedy také věčný život.

7) Já Sám jsem to Světlo, Cesta, věčná Pravda a Život. Kdo věří ve Mne a žije podle Mé nauky má život věčný již v sobě a smrti nikdy ani neuvidí, ani nepocítí, i kdyby tělem také tisíckrát zemřel neboť kdo věří ve Mne, plní Má přikázání a miluje Mne tedy nadevšecko ten je ve Mně a Já v duchu v něm. V tom však jsem Já, v tom je také věčný život.

8) A tím jsem vám tedy také ukázal onoho jedině pravého jednoho Boha, jak jsem vám to předtím přislíbil. A nyní však zkoumejte sami sebe, zda tomu také věříte! Ano vy tomu nyní také věříte; zůstávejte však také v této víře jako praví hrdinové a nedejte se již nikým od ní odvrátit, tak budete žít a síla Mé vůle bude a zůstane ve vás! Tak se staň a zůstávej!“

9) Když jsem byl toto promluvil k přítomným byli uchváćeni přehlubokou úctou a hrůzou a nikdo se neodvažoval promluvit slovo.

10) **JÁ** jsem však vlídným hlasem pravil: „Vzchopte se děti! Cožpak Já jako nejopravdovější Otec všech lidí vypadám tak strašně, že vás nyní jímá přede Mnou taková hrůza?! Hledte Mně není jistě nic nemožného neboť ve Mně je veškerá síla, moc a vláda v nebi a na Zemi - ale nemohu učinit, abych nebyl to co jsem. Jako také vy ne co jste vy! Jsem Ten, Který jsem, byl a budu od věčnosti do věčnosti a také vy budete a zůstanete totéž. Nazývám-li vás nyní Svými milými dětmi, pak jste Mně tedy úplně rovnorodí a budete-li žít a jednat podle Mé nauky a tedy podle Mé vůle, pak věru nebudete méně dokonalí, nežli jsem Já Sám a budete moci konat táž znamení jako konám Já. Neboť jakou radost by mohly poskytovat dokonalému Otci nedokonalé děti? Proto zanechte své příliš velké úcty přede Mnou a pojměte zato úplnou důvěru a lásku ke Mně a budete Mně mnohem příjemnější, milejší a cennější!

11) Věřu, kdo Mne miluje, tomu se netřeba Mne bát! Neboť ti kteří se příliš bojí Boha, ti Ho předně ještě nikdy řádně nepoznali a jejich srdce je ještě daleko od Jeho lásky a zadruhé takové příliš bázlivé děti jsou také z vlastní viny v nebezpečí, že ve své víře a ve svém poznávání

zbloudí, protože jim bázeň oslabuje odvalu a vůli, aby se Mně v srdci pokud jen možno přiblížili a tím se také stali ve vši životní pravdě ze Mne osvícenými. Jestliže jste tomu porozuměli, pak zanechte bázně přede Mnou a pojměte ke Mně lásku a nejúplnější dětskou důvěru!"

12) Když jsem byl toto k nim promluvil, ustoupila modlářská bázeň z jejich srdcí a začali Mne důvěřivěji chválit a velebit a v jejich srdcích se probouzela víc a více láska. Avšak všeobecnému míru přece nedůvěřovali; neboť jejich pojmy o Boží neúprosnosti a věčné moci a přísnosti nechtěly a nemohly být tak brzy smazány. Avšak za hodinu, kterou jsem ještě prodlél v hospodě, se stali všichni důvěřiví a Já jsem jim dal ještě leckterá poučení, která posílila a upevnila jejich lásku ke Mně.

5. PŘÍCHOD PŘED JERICHU.

1) Poté se však Moji učedníci, kteří měli u sebe peníze, tázali hospodského, co mají zaplatit za chléb a za pramenitou vodu.

2) **Hospodský** však pravil: „Ó, jak se mně můžete na to tázat, když přece já nyní zůstanu věčným dlužníkem Pánu Bohu a tedy také vám, Jeho jistě nejbližším přátelům?! Každé slovo, které promluvil On k nám, má přece nekonečně větší cenu nežli všechny poklady Země! Kdybyste zůstali po tisíc let v tomto Mém domě a dnem i nocí se stravovali a já bych za to žádal i jen jediný stater, nebyl bych opravdu více hoden, nežli aby mně za živého těla hodili hadům a drakům ke žrádлу! Nyní však již nechybí mnoho do poledne; jaké štěstí by to bylo pro mně, kdyby Pán Bůh poobědval s vámi u mně!"

3) Pravil jsem na to **JÁ**: „Tvá vůle je pro Mne jako skutek! My však musíme nyní jít dále, neboť také jinde jsou chudé děti, kterým chci pomoci. Avšak přijdou sem brzy chudí poutníci a to ve směru od Eseje k Jerichu. Obdrželi tam sice úplně zdraví těla, ale peněz mají málo a jsou hladoví a žízňiví a unavení; jim poskytni pokrm a nápoj a také přenocování a Já to přijmu tak, jako bys to učinil Mně!"

4) Pravil **hospodský**: „Ó, Pane a Bože, budou-li ti chudí chtít i celý rok zůstat zde, dostane se jim zaopatření! Jdou-li po vojenské silnici, vyšlu jim vstříc ihned své soumary a vozy se zapřaženými koňmi a dám je dopravit sem.“

5) Pravil jsem **JÁ**: „Také tu platí tvá vůle jako skutek! Poutníci Mnou oznámení vyšli sem z Eseje přes pohoří již včera v noci a za dvě hodiny přijdou sem po horské stezce a tvými soumary a vozy by se jim tedy špatně posloužilo. Až budou však zítra odtud odcházet, pak jim můžeš tu či onu službu prokázat, budou-li ji potřebovat.“

6) Budoucně si však již nedávej vodu od nikoho platit; neboť postaral jsem Se také o to, aby tvé studny dávaly stále hojnou a zdravou vodu. Bud vždy milosrdný k chudým a dojdeš také milosrdenství u Mne! Mé požehnání a Mou milost jsi obdržel a zůstane ti také, zůstaneš-li činný v Mé nauce; a tak se tedy vydáme nyní opět na další cestu.“

7) Po těchto slovech jsem rychle povstal a vyšel s učedníky ven.

8) Rozumí se samo sebou, že nás hospodský doprovodil kus cesty se svými (lidmi) v slzách a s díkem a chválou; když jsme však začali velice zrychlovat kroky, zůstali průvodci pozadu a vrátili se opět domů.

9) My jsme však postupovali opět rychlostí větru kupředu, ježto na této trati nebyli v polední době žádní poutníci; kde jsme však přišli opět do krajiny, která byla zalidněna, šli jsme tedy také kupředu přirozeným krokem. A tak jsme až k večeru přišli do blízkosti našeho Jericha.

10) Byl tu krásný trávník. Odpočívali jsme na něm až do úplného západu Slunce; neboť" nechtěl jsem jít do města za denního světla a to tím méně, že se oba farizeové, které jsme dohoni-li přes jejich rychle klusající velbloudy, blížili k městu jen dvě jitra země před námi.

11) Když jsme za rozličných hovorů odpočívali na našem trávníku, přišel k nám z blízké celnice celní sluha a tázal se nás, odkud jsme přišli a zda prodlíme noc na tomto místě.

12) Pravil jsem **JÁ**: „Ani po tom ani po onom ti nic není; ale chceš-li to již vědět, pak ti pravím, že předně dnes sem přicházíme až z Eseje a zadruhé, že si zde nyní trochu odpočineme a potom se odebereme do města.“

13) Když **celník** uslyšel, že jsme přišli pěšky za jeden den až z Eseje do Jericha, spráskl rukama nad hlavou a pravil: „Ó, to je sice možné rychlonohému velbloudu, ale o lidských nohách něco takového nebylo ještě nikdy slýcháno! To jste asi letěli!?"

14) Privil jsem **JÁ**: „To je naše věc; ty však jdi do města, protože máš kdy a řekni Kadovi, jehož otec je vaším vrchním pánem, aby přišel sem ke Mně; neboť Já, Pán, čekám zde na něho!“

15) I otázal se **celní sluha**: „Pane, nebudu-li moci Kadovi udat tvé jméno, přijde pak také k tobě?“

16) Privil jsem **JÁ**: „Také tehdy! Jdi a odměnu již dostaneš; neboť každý ochotný dělník je hoden mzdy své!“

17) Po těchto Mých slovech se odebral celní sluha rychle do města a sdělil to Kadovi.

PÁN V JERICHU

6. SHLEDÁNÍ S KADEM.

1) Když to Kado uslyšel, nemeškal ani okamžik, dal celnímu sluhovi groš poselného a spěchal co nejrychleji ke Mně.

2) Když přišel téměř bez dechu k nám, vstali jsme s trávníku a Já jsem mu podal ruku; on Mne však objal, přitiskl na svou hrud, zahrnul Mne mnohými přátelskými polibky a pravil konečně radostí a slastí se rozplýváje (**Kado**): „Ó, Pane a Mistře, Jak nevýslovnou radost jsi mně způsobil Svým tak brzkým návratem! O, my šťastní, že Tě opět máme ve svém hříšném a Tebe věčně nehodném středu! Je to nyní teprve tři dny, co jsi byl nepřítomen a mně se staly téměř třemi roky; neboť“ převeliká touha našeho celého domu po Tobě vystavila naši trpělivost silné zkoušce. Kdybys byl dnes nepřišel, byl bych již zítra záhy zrána uvedl do pohybu naše nejlepší velbloudy a byl bych přišel za Tebou do Eseje. Ó, protože jsi však přišel, je nyní již vše opět nejvýš dokonale dobré a v nejlepším pořádku! Ale nyní, ó, Pane a Mistře, naše jediná láska a naše nejvyšší potřeba, pojď, pojď nyní se mnou, aby se stal celý náš dům blažený!“

3) Privil jsem **JÁ**: „Tvá vlídnost občerstvila Mé srdce a já půjdu s tebou; ale dáme si jistě několik okamžiků času! Až se více setmí, půjdeme do města, abychom nebudili pozornost lelkujícího lidu; neboť na zítřejší trh je zde mnoho cizinců a oni nemusí náš příchod okukovat a posuzovat. K tvému otci přišlo nyní také několik farizeů; budou brzy umístěni a pak budeme moci zcela nerušeně přijít do tvého domu.“

4) To bylo Kadovi zcela vhod; ale povolal ještě jednou celního sluhu a poslal ho do hospody, aby řekl jeho lidem, by připravili nejlepší večeři. Proč, to se v krátké době již co nejradostněji doví.

5) Poté pospíšil celní sluha opět do města a vyřídil poselství.

6) A **otec Kadův** pravil: „Tuším již, oč jde! Jdi a řekni Kadovi, že bude vše v nejlepším pořádku obstaráno!“

7) Když se opět celní sluha vrátil a přinesl Kadovi otcovu odpověď a začalo se již dosti stmívat, pravil jsem **JÁ**: „Nyní se již můžeme zcela klidně dát na pochod a nebudeme na cestě již nikým pozorováni a poznáni; a i když nás někdo uvidí, bude nás považovat za přicházející obchodníky, což nám nebude vadit.“

8) Tak jsme přišli zcela klidně do Kadovy hospody.

9) Když jsme přišli před hospodu, pravil jsem Kadovi: „Příteli, nyní vejdi napřed ty a řekni svým domácím (lidem), že jsem přišel se Svými učedníky z Eseje! Až vstoupím však do hostinského pokoje, ať nedělají příliš velké ovace, aby na Mne předčasně neupozornili těch několik cizinců. Rovněž ať Mne také neoslovují jako Pána a Mistra, nýbrž jen jako dobrého přítele; neboť. Já Se beztoho dívám jen na srdce a nikdy ne na ústa. Proč to však nyní tak chci mít, toho důvod poznáš a co nejlépe pochopíš později. Jdi a učíš to!“

10) Kado pospíšil nyní domů a poučil své lidi, jak jsem mu to přikázal.

11) Poté jsem šel do velkého hostinského pokoje, ve kterém bylo již pro nás prostřeno na velkém stole.

12) Když jsme vstoupili, přišli nám ovšem všichni vlídně vstříc. Otec a matka Kadovi, jakož i jeho žena a děti Mne co nejvlídněji pozdravili a prosili Mne, abych Se posadil, jsa jistě unaven po daleké cestě. Toto oslovení bylo zcela dobré a nechalo cizince vůči Mně a Mým učedníkům lhostejné. Ale při tomto dobře voleném oslovení vstoupily všem z převeliké radosti slzy do očí,

zejména Kadovu otci a starému věrnému Kadovu sluhovi, jménem Apollon. Ale Já jsem posílil ihned jejich mysl a tak mohli Mou přítomnost snášet dále bez slz.

13) Posadili jsme se pak ihned ke stolu a hospodský, Kado, jeho žena a děti, jakož i na Mou žádost Apollon se posadili co nejbližší ke Mně; matka Kadova měla však beztoho nablízku co dělat a Kadovi sourozenci museli obsluhovat hosty.

14) Když jsme tak seděli zcela v dobré náladě u stolu, na němž byla již hojnost nejlepšího vína a chleba, tu se chtělo několik učedníků a hlavně náš Jidáš Iškariotský pustit ihned do toho, neboť byli již značně hladoví.

15) **JÁ** jsem však řekl: „Když jste vydrželi až dosud, zajisté vydržíte ještě několik okamžiků, aniž umřete hladem a žízni! Počkejte na teplé jídlo; až to bude na stole, pak teprve požijte nařed trochu chleba se solí a na to malý doušek vína, potom vás večeře posílí a občerství a rozveselí, jinak však údy a útroby oslabí! Člověk musí hledět také tělo udržovat ve zdraví, chce-li mít duši osvobozenou od smutku a úzkosti. Jak to činím Já, tak to činite také vy!“

16) Učedníci Mně za tuto radu poděkovali a také ji následovali.

7. PÁN A NEMOCNÝ KUPEC ZE SIDONU.

1) Několik přátel si povšimlo, že jsem dal učedníkům tuto radu a jeden vstal, byl to **kupec ze Sidonu**, šel ke Mně a pravil: „Dobrý příteli, odpusť mi, že jsem si tě zde dovolil oslovit jako cizinec! Z tvých slov, jimiž jsi se obrátil ke svým přátelům, jsem vyrozuměl, že jsi nepochybně lékař a tak bych tě prosil také o radu, co mám činit, co užívat, abych byl osvobozen od svých již několikaletých bolestí žaludku.“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Míníš-li, že jsem lékař, pak tedy přijmi také ode Mne radu! Nejez jako až dosud příliš mnoho a příliš tučné vepřové maso a nepij po celý den tolik nejsilnějšího vína a bolesti žaludku přestanou! To je Má lékařská rada; budeš-li ji následovat, poslouží ti více nežli tvá šťáva aloe, která ti sice žaludek vyprazdňuje, ale abys jej poté mohl tím více zase naplnit. Člověk nežije aby jedl, nýbrž jí jen aby žil a k tomu nepotřebuje nacpaný žaludek a denní opájení nervů tím nejsilnějším vínem.“

3) Když to **cizinec** ode Mne uslyšel, pravil zcela užaslý: „Ty jsi mně přece dříve ještě nikdy neviděl! Jak můžeš tak přesně vědět, jak žiji?“

4) Pravil jsem **JA**: „Věřu, musel bych být špatný lékař, kdybych nebyl s to vyčíst nemocnému s čela jak žije a jak přišel ke své nemoci! Učiň, co jsem ti radil a zdržuj se chlípnosti, pak bude s tvým žaludkem již lépe!“

5) **Cizinec** Mně za tuto radu poděkoval a položil přede Mnou na stůl tři zlaťáky.

6) **JÁ** jsem mu je však vrátil se slovy: „Dej je chudým; neboť Já nepotřebuji ani zlato, ani stříbro, po němž tak mocně touží lidé!“

7) Tu vzal **cizinec** své zlato zpět a pravil: „Nyní teprve poznávám, že jsi pravý lékař! Bude-li mně lépe, dostanou ode mně chudí stonásobně!“

8) Poté se odebral opět ke svému stolu a na náš stůl byly přineseny pokrmy.

9) Skládaly se z velmi dobře připravených ryb, ze tří pečených jehňat a z dvaceti rovněž také pečených kuřat a vedle toho z několika ušlechtilých druhů ovoce. Nyní jsme se také pustili ihned do jídla a každému chutnala jídla a jemný pšeničný chléb a víno a u našeho stolu bylo brzy velmi živo.

10) Když spatřili cizinci, jak jsme si u našeho stolu pochutnávali a bylo jim také známo, že v této hospodě je strava velmi drahá, tu **cizinec**, kterému jsem dal předtím dobrou radu pro jeho žaludek, pravil spíše v tichosti ke svým druhům: „Ano, nyní se mi stává teprve jasné, proč ode mne ten lékař nepřijal ty tři zlaťáky! Hosté, jakým je on a jeho druhové, kteří mohou tak draze večeřet, mají jistě více pokladů nežli my a tu jsou pouhé tři zlaťáky pro takového již přebohatého lékaře jistě příliš málo! Ó, taková večeře stojí v této hospodě nejméně 500 grošů! Ano, ano, kdo je tak dovedný, že je slavným lékařem, ten je šťastnější a bohatší nežli král, který když onemocní musí za velké poklady hledat pomoc u takového lékaře! Neboť ať si je král sebe mocnější a bohatší, přece jen se nemůže léčit a od smrti zachránit, onemocní-li a slábne-li. Tehdy pošle často velmi daleko za velké peníze pro nejlepšího lékaře, jaký jen kde existuje; a když mu lékař pomohl, je odměněn ještě větším penízem. A tak tomu bude také zcela jistě u tohoto lékaře;

vydělal si již asi u králů a knížat velmi mnoho peněz, pročez také může zcela jinak žít nežli my chudí kupci ze Sidonu a Tyru.“

11) Tuto cizincovu poznámku slyšeli také Moji učedníci a Jakob starší chtěl mu již vpadnout do řeči.

12) **JÁ** jsem mu však také tlumeným hlasem řekl: „Nechme je o nás mluvit a soudit; neboť tím nám věru neuškodí! Budete-li ve jménu Mého lidem ve veškerém světě hlásat evangelium, pak neujdete všelikým úsudkům, které si budou lidé o vás tvořit. Budou-li úsudky slepé a hloupé, nechte lidi mluvit, nebudou-li jejich úsudky mít v sobě zlo! Budou-li však úsudky zlé, pak můžete zlé posuzovatele buď pohnat k odpovědnosti před soudce, anebo opusťte místo a seřtěste také prach se svých nohou nad takovým místem a Já budu pak již potají Soudcem nad takovým místem a jeho obyvateli! A tak je nyní také nechme o nás mluvit a soudit jak chtějí a jak tomu rozumí; neboť nad své porozumění nemůže člověk o nějaké věci anebo o nějakých poměrech právě tak málo tvořit úsudek, jako je nemožné volovi zpívat žalm Davidův, anebo slepému vésti slepého! Proto se takovými událostmi nedejte budoucně vůbec již mylit!“

13) Všichni Mně dali zapravdu a děkovali Mně za tuto radu.

14) A **Apollon** doložil: „Ó, Pane a Mistře, Ty máš zajisté věčně ve všem pravdu; ale zde je jen ta okolnost, že jsme těmito cizinci nicméně velice mateni v tom, že Ty Sám nechteje se učinit rozhlášeným nemůžeš nám také nic zvláštního říci a my se Tě také nemůžeme na nic mimořádného tázat.“

15) Pravil jsem **JÁ**: „Ó, příteli, o to se nestarej! Až do půlnoci se vyskytne ještě mnoho mimořádného; neboť Já jsem dnes při dobře skončeném díle dobré mysli a vy všichni buďte také takoví! Nyní však jezme a pijme a nedejme se v naší radosti nikým rušit!“

16) Poté jsme při zcela dobré náladě jedli a pili a cizinci u druhého stolu též.

8. ZPĚV HARFENISTY PŘED PÁNEM.

1) Poněvadž byl však v Jerichu trh, který trval celých sedm dní, přišli tam vedle mnohých kupců také všelijací kejklíři, píšťci, zpěváci, harfeníci a hudci na lyru, kteří chodili večer z hospody do hospody, aby za malý poplatek všelicos ukázali a předvedli; a tak přišel také do naší hospody jeden pěvec s harfou, kterou velmi ovládal a k tomu čistým hlasem zpíval též žalmy Davidovy.

2) Když vstoupil do místnosti, prosil hosty o dovolení, aby směl za malou odměnu něco přednést.

3) **Cizinci**, většinou Řekové a Římané pravili: „A, jdi se svým starým židovským krákáním! Hudba, božské umění, je domovem jen u Řeků! Chce-li tě však poslouchat tento hlavní stůl, nebudeme proti tomu nic namítat; avšak od nás odměnu nesklidiš.“

4) Poté přišel chudý harfeník a pěvec k našemu stolu a prosil nás o dovolení, aby se směl jen pro nás a před námi produkovat.

5) A **JÁ** jsem s vlídnou tváří pravil: „Produkej se jen bez ostychu a bez rozpaků; neboť znám tě a vím, že jsi čistý pěvec zcela způsobu Davidova! Dostane se ti za to velmi hojná odměna!“

6) Poté se **pěvec a harfenista** hluboce před námi čistě harfu a divil se sám řka: „Opravdu, to je dobrý zpěv; neboť tak nebesky jasně a čistě jsem ještě nikdy neslyšel zaznívat struny své harfy!“

7) Pravil jsem **JÁ**: „Nuže, je-li tomu tak, pak se tedy můžeš již začít produkovat!“

8) Poté sáhl harfenista umělecky cvičenými prsty na struny a dal zaznít dojemné předejře. Když cizinci slyšeli tyto nejvyšší čisté tóny a umělecké tóniny, utichli a s nejnapjatější pozorností naslouchali umělci.

9) Za nejúplnějšího ticha v celém sále počal umělec za velmi nádherně znějícího doprovodu obdivuhodně čistým a také nejvyšší libě znějícím hlasem zpívat následující žalm Davidův: „Zpívejte Hospodinu píseň novou; zpívej Hospodinu celá Země! Zpívejte Hospodinu a chvalte jméno Jeho! Hlásejte den po dni spasení Jeho! Vypravujte pohanům slávu Jeho, mezi všemi národy divy Jeho; neboť veliký jest Hospodin a vší chvály hodný, i hrozný jest nade všechny bohy! Všichni bohové národů jsou zajisté mrtvé modly; ale Hospodin nebesa učinil. Sláva a velebnost jest před Ním, síla a krása ve svatyni jeho.“

10) Vzdejte Hospodinu, národové, vzdejte Hospodinu čest i moc! Vzdejte Hospodinu čest jména Jeho, přineste dary a vejděte do síní Jeho! Sklánějte se Hospodinu v okrase svatosti a boj se Ho celá Země! Rcete mezi pohany: Hospodin kraluje a má Svou Říši, pokud sahá svět, připravenou, aby zůstávala a národy soudí spravedlivě! Rozveselte se nebesa a plesej Země; huč moře i což v něm jest! Plesej pole a vše což na něm; tehdáž ať prozpěvují všechny stromy lesa před tváří Hospodina; neboť přichází, přichází, aby soudil Zemi! Bude soudit svět spravedlivě a národy v pravdě Své." (Žalm 96.; vyd..)

11) Když náš pěvec a harfeník dozpíval tento žalm, učinil ještě dohru a tím ukončil svůj výkon. A cizinci ho zahrnuli chválou a potleskem a doznali, že v celém svém životě něco tak nádherného, jak co do strunné hudby, tak i co do zpěvu neslyšeli a prosili ho také za odpuštění, že ho přijali tak surově a hrubě, zároveň ho však také prosili za opakování zpívaného žalmu.

12) Pěvec se však tázal Mne, zda to smí ještě jednou učinit.

13) A **JÁ** jsem řekl: „Čiň to jen vždy; neboť nádherněji ani David nezaspíval tento žalm!“

14) A **pěvec** pravil: „Pane, ať jsi kdokoli, - já sám také ještě nikdy ne! Připadalo mi to za zpěvu opravdu tak, jakoby mně byl Jehova zcela nablízku a se zalíbením mně poslouchal; a opět mně to připadalo tak, jako kdyby se mnou zanotovaly celé andělské sbory. Ó, kdyby mně toto umění a tento hlas zůstal, stal bych se nejšťastnějším člověkem na Zemi a všichni pohané by se mým zpěvem obrátili k našemu Jehovovi!“

15) Pravil jsem **JÁ**: „Zaspívej tedy jen ještě jednou tento žalm a bud ujištěn, zbožný Samariáne, že ti toto umění a tento hlas zůstanou zachovány až na konec tvých dnů pozemského života - a v nebi budeš a zůstaneš líbezným pěvcem před trůnem Nejvyššího navěky! Ale nyní zpívej!“

16) Pravil **pěvec**: „Ó, Pane, ty jsi jistě ve vsí pravdě prorok; neboť tak jako ty nemluví obyčejní lidé! Ale nyní již nic dalšího o tom; neboť musím ještě jednou zaspívat žalm!“

17) Poté se dotkl opět strun a struny zněly ještě jasněji a čistěji nežli poprvé a tak to bylo i s jeho hlasem. Všichni Moji učedníci, naši hospodští a rovněž i cizinci byli pohnuti k slzám a Moji (učedníci) u našeho stolu nejvíce, neboť věděli dobře, komu platil tento žalm.

9. ODMĚNA PĚVCOVA.

1) Když byl pěvec také podruhé dokončil žalm, zvedla se mezi cizinci hotová bouře chvály a potlesku, obdarovali pěvce mnohými zlaťáky a pozvali ho, aby si přisedl k jejich stolu a jedl a pil s nimi.

2) Avšak **pěvec** pravil: „Děkuji vám za prokázanou mi poctu, a za tak bohatě mně darovanou almužnu; avšak já jsem ještě staročistý Žid - i když je mi teprve 30 let - a vaše pokrmy nesmím požívat. Mimoto povolení k produkci mně udělil jen tento pán zde a tak učiním také jen to, co on mi přikáže!“

3) I pochválili cizinci umělcovu věrnost a Já jsem ho vyzval, aby si sedl k našemu stolu a jedl a pil s námi, - což také s mnohým díkem ihned učinil.

4) A náš hospodský a Kado přinesli pak harfeníkovi bohatou almužnu, kterou vůbec nechtěl přijmout, ježto byl již beztoho od ostatních stolů bohatě obdarován.

5) **JÁ** jsem mu však pravil: „Vezmi jen, co se ti dává s radostí; neboť ty sám máš dobré srdce a sdílíš rád s chudými i z toho mála, které si namáhavě vyděláváš svým uměním! Až si však od nynějška vyděláš více, budeš moci svému dobrému srdci poskytnout také větší pole působnosti. Chudým dobře činit je Bohu libé a pracovat a shromažďovat pro chudé je před Bohem nádherné a odměňuje se vždy již v tomto a ještě více ve druhém životě.“

6) Pravil **harfenista**: „Ano, přelaskavý Pane, tak to je a já jsem tomu vždy tak věřil, třebaže to dlouho vázlo s pozemskou mzdou, ač jsem již téměř 15 let věrně v tomto smyslu provozoval své slabé umění. Avšak tentokrát se mi dostalo bohaté žně a budiž zato povždy Pánu Bohu, který konečně na mně shlédl v mé chudobě, všechna chvála a čest a veškeren můj dík! Ale nyní bych se tě rád, předobry Pane, přece také na něco otázel, kdybys mi to co nejmilostivěji dovolil!“

7) Pravil jsem **JÁ**: „Ó, velmi rád! Taž se jen a Já ti odpověď nezůstanu dlužen!“

8) Poté se Mne otázel **harfenista** řka: „Ó, předobry Pane, kterému mám po Bohu děkovat za své největší štěstí, jak to, že tak přesně znáš všechny mé životní poměry, - a já se přece

nedovedu upamatovat, že bych tě byl kdy viděl?“

9) Privil jsem **JÁ**: „Toho také není vůbec třeba; stačí, že jsem tě již často viděl a slyšel! Hle, ty jsi se tu nyní produkoval a všichni jsme se na tebe upřeně dívali! My tě pak také snadno všude opět poznáme, kdekoli se snad také sejdeme; ty však nás všechny jistě tak snadno nepoznáš a to ze zcela jednoduchého a přirozeného důvodu, že si i mnoho tisíc lidí snáze může nějakého v něčem zvlášť znamenitého člověka všimnout a ve všem ho pozorovat, nežli jeden člověk mnohé tisíce, před nimiž se byl produkoval. Hle, to je zcela přirozený důvod, proč také z jisté Já tě mohu lépe znát nežli ty Mne.“

10) Avšak mohou tu ještě být také jiné důvody, kterým bys však nyní dobře nerozuměl, i kdybych ti je také řekl; proto kvůli cizincům je lépe o tom mlčet. Ty jsi však předtím sám řekl, že jsem asi prorok, protože v Mé blízkosti jsi mnohem lépe hrál na harfu a zpíval, nežli kdykoli jindy. Jsem-li ovšem pro tebe prorok, pak mohu snad jako takový z Ducha Božího v sobě zajisté také vědět, jak to dopadá s tvými životními poměry. A tak máš nyní jeden přirozený a jeden nadpřirozený důvod, z něhož tě mohu vždy lépe znát nežli ty Mne anebo někoho jiného z nás. - Je ti to nyní jasné?“

11) Privil **harfenista**: „Ano, předobry a opravdu také velmi moudry Pane, nadarmo tě nenazývám moudrým! Neboť já jsem na svých poutích po této milé Boží Zemi několikanásobně zvěděl, že lidé opravdu dobří byli také vždy moudří. Že však dobří lidé jsou v pozemském štěstí za krutými a zlými lidmi, nezavíňuje snad to, že by byla chytrost čerpána z jejich moudrosti menší nežli Istivá chytrost krutých a zlých lidí, nýbrž jejich dobrota srdce, z ní vycházející trpělivost a láska k pravdě, k Bohu a ba i k nepřítelům, kteří nakonec jsou přece také ještě lidé, i když slepí a hluchí a z toho všeho teprve pravá a opravdová moudrost, která totiž nikdy necení pomíjející statky tohoto světa výše nežli je vždy cenili všichni velcí a vpravdě moudří lidé. A hle, vpravdě pře dobrý Pane, já jsem tě pak také nazval moudrým proto, že jsem v tobě našel tolik dobroty!“

12) Privil jsem **JÁ**: „Pak jsi tedy nakonec také ty moudrý, protože pokud dobře vím, jsi také dobrý člověk?“

13) Privil zcela skromně **harfenista**: „Předobry Pane, tím se nebudu zajisté nikdy honosit, o tom ať raději o mně soudí moudří! Ale mohu ze sebe o sobě doznat, že jsem viděl dopouštět se u mnohých domněle velmi moudrých a vysoce učených lidí mnohem hloupějších skutků, nežli jsem se jich kdy dopustil já. Já jsem toho mínění: Věřit nepochybně pevně v jednoho jedině pravého Boha za všech sebe protivnějších životních okolností a zachovávat z opravdové Boží bázně a z lásky Jeho svatá přikázání, je zřejmě moudřejší nežli stát se ve víře slabý, obrátit se k Bohu zády a vrhnout se jako vysoce ctěný světský mudrlec do všemožných veselí světa a žít a jednat tak, jakoby ostatní lidé neměli zcela žádné právo na této Zemi, na kterou přece i oni byli Bohem postaveni, by tu také kráčeli a si hledali svou nejnnutnější potravu a ostatní výživu! O, předobry a moudrý Pane, soudil jsem správně anebo nesprávně?“

14) Privil jsem **JÁ**: „Úplně správně a tedy také opravdu velmi moudře! Ale nyní jen jez a pij podle své potřeby!“

15) Harfeník nyní do sytosti jedl a pil, jelikož byl již velmi hladový a žíznivý; nebylo však na něm pozorovat žádnou lačnost a ještě méně pijáctví.

10. ŘEKOVA OTÁZKA PÁNU O DĚJINÁCH STVOŘENÍ.

1) Zatím co náš harfeník zcela skromně jedl a pil, podívovali se mezi sebou učedníci a nemálo žasli nad jeho moudrými slovy.

2) **JÁ** jsem jim však privil: „Pročpak nyní tak velice žasnete nad rozumem našeho pěvce? Cožpak jste neslyšeli ještě nikdy, že Bůh dává také vždy rozum tomu, komu vpravdě dal ke Svě počtě úřad? Pravím vám: Úřad tohoto pěvce není věru jedním z nejnepatrnějších na této Zemi; neboť velkou hřejivostí svého zpěvu a své hry na strunách obměkčuje tvrdá srdce a pak do nich snadno vniká slovo a věčná pravda.“

3) Když uslyšel Saul harfu Davidovu, zkrěhlo jeho kamenné srdce a zlý duch od něho ustoupil a proto psáno je také v Písmu: „Chvalte Pána Boha žalmy, čistým hlasem a dobře nalděnými harfami!“ Co byl Jan, tím se vám má stát harfeník a pěvec!“

4) S těmito slovy byli učedníci nanejvýš spokojeni a pochopili příčinu moudré řeči harfení-

kovy.

5) Ale slova žalmu si **pohané** nedovedli vysvětlit a pravili: „Škoda toho umělce! Kdyby svým božsky čistým hlasem opěvoval po způsobu Homéra naše bohy jako druhý Orfeus, byl by v Athenách a v Římě zbožňován a nashromáždil by si velké poklady!“

6) Po těchto bezvýznamných výrocích vstal **týž cizinec**, kterému jsem předtím dal radu pro jeho žaludek, přišel k našemu stolu, pochválil vysoce ještě jednou pěvce a pravil: „Prosím za odpuštění, jestliže vás nějak ruším; ale ježto jsme se již jednou sešli v tomto sále jako hosté a nemáme opravdu příčinu, bychom se vzájemně osočovali, budiž nám tedy také vzájemně dopřáno, vyměnit při této opravdu neočekávaně přenádherné příležitosti navzájem několik přátelských slov! Neboť zda my jsme pohané a vy Židé, to není, aspoň u mně, nikterak na újmu pravé hodnotě člověka a vy jste v tomto ohledu také mého mínění a životního názoru!“

7) Pravil jsem **JÁ**: „Příteli, přede Mnou může každý člověk vyslovit své svobodné slovo a tak také ty a každý z tvých druhů! Máš-li něco, mluv otevřeně!“

8) Pravil **Řek**: „My světa zkušenosti a vzdělání Řekové jsme sice ovšem již dávno nad všemi našimi pohádkami o bozích a lepší Židé si svého chrámu jednomu Bohu neváží snad o mnoho více nežli my Řekové a Římané našich chrámů mnoha bohům. Tento harfeník a pěvec zpíval žalm, mně ne úplně neznámý, někdejšího krále Židů, který v řadě králů vašeho národa byl druhý a jmenoval se David. Tato báseň je plná skryté theosofie; co je však na ní jasného, záleží jak se zdá v tom, že velký, mocný, udatný a také vítězný král chtěl jako vyznavač jednoho Boha všechny pohany dobýt, aby je také obrátil na svou víru, protože by mu to bylo o mnoho ulehčilo vládu a zvýšilo u všech národů o mnoho jeho vážnost. Zda se však u sebe zcela vážně přidržel jednoho Boha, jak to vyzívá z jeho básní, to je zcela jiná otázka! Možná, že ano, - ale z leckterého jeho jednání by si mohl člověk myslet také opak! Ale buď tomu jak buď, David byl a zůstává velký a nanejvýš pozoruhodný muž v každém dobrém směru a Země asi vykazuje málo králů jemu rovných a já mohu tohoto pěvce jen chválit, že si jako čistý Starožid vzal za předmět svých hudebních a pěveckých výkonů žalmy tohoto velkého krále. Avšak při vši své velké znamenitosti tím, že je jen pěvcem Davidovým, je trochu jednostranný. Kdyby zpíval anebo dovedl zpívat také žaltáře našich starých básníků jako je takový Orfeus a přišel jako takový do Athen a do Říma - jak jsem to již dříve poznamenal - mohl by si dobýt velké poklady! Ale nechme toho a přejděme nyní na věc hlavní!“

9) Mezi jiným bylo mně v žalmu nápadné zejména místo, které znělo takto: „Všichni bohové národů zajisté jsou mrtvé modly; ale Hospodin (tedy jediný živý Bůh Židů) nebe a Zemi učinil.“ Řekni mi přece, zda se věc tak má v úplně dokazatelné pravdě! Neboť my pohané předpokládáme před vytvořenou jsoucností Země a nebe chaotickou látku, z níž pak někde nám neznámé více méně inteligentní síly, které byly později blouznivými lidmi učiněny bohy, vytvořili Zemi se vším co nosí a poněáhu také nebe; vy však necháváte vše stvořit jedním Bohem v šesti dnech či snad v údobích z ničeho. Co je tu pravda? Nesčetně mnozí lidé ve všech nám daleko široko známých částech Země věří jako téměř prokazatelné pravdě s malými rozdíly tomu, čemu jsme věřili my a již nejstarší Egypťané; vy jste však od naší víry tak daleko jako nebe od Země! Kdo teď má pravdu a co je správné? Můžeš-li pravdu vaší nauky dokázat, pak já i všichni moji druhové zanecháme naší víry a staneme se Židy; ale jinak zůstaneme to co jsme a také nebudeme od pěvce žádat, aby kdy přišel do Athen anebo do Říma.“

11. PÁN UZDRAVUJE ŘEKA NEMOCNÉHO NA ŽALUDEK.

1) Pravil jsem **JÁ**: „Příteli, ty nyní žádáš ode Mne něco zcela zvláštního! Tvůj rozum je až příliš naplněn světskými a tím hmotnými věcmi; jak tu bude s to chápat duchovno? My, praví, staří a správní Židé jsme však svůj rozum naplnili duchovními věcmi a můžeme pak snadno chápat také duchovní věci jako pro nás dobře dokazatelné.“

2) Je obdoba mezi tím co je ducha a tím co je hmoty. Kdybys byl v této vědě zbláhlost, pak by ti bylo možno snadno dokázat, že jen my staří a čistí Židé jsme v úplně pravdě, všichni pohané jsou však přes všechnu svou světskou moudrost ve falši a v nepravdě; ale tato vnitřní věda je vám cizí a jiným způsobem může vám pak také být těžko dokazováno, že v úplně pravdě jsme jedině jen my Židé.

3) David opěvoval jednoho pravého Boha jen proto, že nejen v Něho věřil, nýbrž že Ho také viděl a vždy s Ním mluvil. A náš pěvec, jako sám čistý Žid, má zajisté zcela pravdu, že hrou na

harfu a zpěvem vzdává jen Tomu čest, komu od věčnosti jedině náleží. Proto ať jen prozpěvuje žalmy Davidovy také pohanům, které již David volal zpět ke staré pravdě, aby jejich srdce změkla a více se otevřela k poznávání a vzývání jen toho jednoho věčně pravého Boha, Který není pravým lidem tak skrytý a nepřístupný Bůh, jako jsou vám vaše vpravdě jen vybájení a pak lidskýma rukama z mrtvé hmoty udělaní bohové. Že se však věc má tak, to ti můžeme všichni dokonce prakticky dokázat, ačkoliv tím nebudeš vnitřní, duchovní a tedy jedině v sobě živé pravdě blíže, nežli jsi nyní.“

4) Privil **Řek**: „Příteli, podej mi tedy praktický důkaz a já i se všemi svými druhy uvěřím v Boha Židů a budu také zachovávat od Něho snad vycházející příkázání a mimoto obrátím ještě mnoho tisíc na mou víru!“

5) Privil jsem **JÁ**: „Dobře tedy, takový důkaz mohu ti ihned zřejmě dát jako pravý Žid Židů, který znám dobře jednoho jedině pravého Boha a Pána nebes a Zemí a také vím, že jest a jaký jest! Ty trpíš ještě nemocí žaludku, proto se také neodvažuješ téměř nic jíst a pít, ačkoliv nyní dosti mocně pociťuješ hlad a žízeň. Kolik jsi již podle rady těchto kněží obětoval svým modlám a kolik léků jsi již spolkl! A zmírnilo se i jen o něco všechno tvé utrpení? Ty pravíš: „Ne, ani dost málo!“ Já ti však vnitřním zavoláním onoho jednoho jedině pravého Boha Židů v okamžiku tak pomohu, že již nikdy nepocítíš bolesti žaludku!“

6) Privil **Řek**: „Ó, příteli, je-li ti to možné bez léku, pak uvěřím nejen ve vašeho Boha a budu Mu také ihned i se všemi svými druhy prokazovat všechnu čest, nýbrž dám ti také polovinu svého nemalého jmění!“

7) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, toho nepotřebuji; neboť Můj jedině pravý a všemohoucí Bůh dává Mně i nám všem vždy to co potřebujeme. A my tedy nepotřebujeme jako vy pohané pozemské poklady; neboť poklady Božího Ducha v nás stojí nekonečně výše, nežli jakou má cenu celá Země a celé viditelné nebe, o čemž se ihned přesvědčíš. Hle, nyní volám tiše v Sobě Pána Boha, aby tě uzdravil a posílil tvůj žaludek - a řekni Mně nyní, zda je již lépe s tvým žaludkem!“

8) Tu **Řek** nadevší míru užasl a pravil: „Ano, nyní věřím nepochybně, že jedině jen váš Bůh je pravý! Neboť sotva jsi, příteli, vyslovil úplně slovo k vašemu Bohu, bylo mně náhle v žaludku tak dobře, jak jsem to předtím ani v nejdřívějších mladých letech ještě nikdy nepocítil a toto zdraví pociťuji nyní stále a teprve nyní mám notný hlad a žízeň. Jen jedině tvému Bohu budiž od nynějška veškeren můj dík, veškerá čest a veškerá má nejhlubší úcta a odevzdanost v Jeho svatou, nadevše mocnou vůli až do konce mého života! Ó, On tedy ráčíž nás pohany osvětit, jako osvětil vás, abychom Ho vždy hlouběji a hlouběji poznávali a jedině Jemu vzdávali pravou Jemu libou poctu!“

9) A ty, nejznamenitější pěvče žalmů, zůstaň jen při svém dobrém pravém umění a opěvuj vždy a všude čest jedině pravého a co nejživěji všemohoucího Boha; neboť jen Jemu jedinému náleží všechna čest, nejen od nás lidí, nýbrž podle žalmu také od veškerého stvoření, které je dílem Jeho. Neboť nyní již poznávám, že jen On jediný stvořil vše, jako nebe a Zemi, Slunce, Měsíc a všechny nesčetné mnohé Hvězdy. Jak? Na to se ptát nikdy nebudu; neboť dost na tom, že nyní vím, že On zcela jediný je Prazákladem všech věd a že vlastní látkou všeho, co tu je, není nic jiného nežli jen Jeho vůle. V této víře chci a budu budoucně žít, jednat, myslet a konečně také umírat.

10) Tobě, nejmilejšímu a Duchem Božím naplněnému příteli, děkuji však také za to, že jsi mně v tomto nejdůležitějším životním bodě tak věrně a pravdivě poučil, čímž je mi pomoheno téměř více nežli uzdravením mého bývalého špatného žaludku. Jelikož však nyní již velice toužím po pokrmu a nápoji, posadím se tedy opět k našemu stolu a občerstvím a posílím střídme své tělo!“

11) Privil jsem **JÁ**: „Učiň to nyní bez bázně a bez ostychu a popros před jídlem v srdci Boha, aby požehnal tobě a všem lidem pokrmy a nápoj a On tuto prosbu vždy vyslyší a tobě pak každý lidem určený pokrm dobře poslouží a tvé tělo opravdu oživí a posílí! Tak budiž a zůstávej!“

12) Po těchto Mých slovech se Řek odebral co nejděleji opět ke svému stolu, prosil Boha o požehnání a poté s veselou myslí jedl a pil a již se neobával, že by mu mohl ještě kdy pokrm a nějaký nápoj škodit. Co však nyní učinil Řek, to učinili také všichni jeho druhové a jedli a pili pak s velkou chutí a radostí ještě dále; také mluvili mnoho pospolu o pravdě, pokud jde o Jsoucnost Boha Židů a nemohli se stále ještě ani dost vynadivit tomu, že Bůh Židů podporuje Svou mocí lidi, kteří živě věří v Něho, skládají v Něho všechnu důvěru a plní Jeho příkázání tak veli-

ce, že by se nakonec málem mohlo myslet, že oni sami jsou bohy.

13) Po několika takových rozmluvách, během nichž jsme promlouvali o událostech v Eseji, vstali nyní úplně nasycení Řekové, poděkovali pravému Bohu Židů za Jeho požehnání a prosili Ho, aby zůstal vždy s takovou milostí u nich i u všech lidí, kteří Ho o to budou ve víře a důvěře snažně prosit.

12. PÁN DÁVÁ ŘEKŮM NAPOMENUTÍ.

1) Poté přišel opět ke Mně **Řek** a pravil: „Nejmilejší příteli, bylo to tak správné s naší prosbou a s naším díkem?“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Ty máš doma děti, které máš velice rád; hladoví-li a prosí-li tě o chléb, zdržíš jim chléb jako požehnání tvé otcovské lásky, když tě o něj snad budou podle nějaké hloupé naučené formy prosit? Vždyť i ty jako člověk a pohan se díváš jen na srdce svých dětí a jejich žvatlání je pro tebe více nežli nejvyšperkovnější řeč nějakého řečníka! A oč mnohem více přihlíží Bůh jako jediný pravý Otec všech lidí jen na jejich srdce a nikoliv na marnivá slova úst a na jejich uměle uspořádanou formu!“

3) Vaše prosba a váš dík, i když je oděn v prostá slova, vyšel z vašich srdcí a měl tedy na něm jedině pravý Otec lidí v nebi také opravdové zalíbení. Zůstávejte takovými a v pravou dobu bude vám pak vyšší světlo z nebes přidáno! Obracejte se vždy v nejplnější lásce svých srdcí k Bohu, věčnému Otci v nebi a On Se obrátí vždy k vám s živým světlem věčné pravdy v NĚm!

4) Abyste však mohli Boha náležitě milovat, musíte také své bližní jako sami sebe milovat a nesmíte nikomu činit křivdu. Co si nepřejete, aby vám činili bližní, nečiňte také vy jim! Míním to v rozumné a moudré příčině a vztahu; neboť jinak by mohl také loupežný vrah žádat, aby nebyl stihán a soudům odevzdán, protože on v takovémto úmyslu nikoho nestihá - a podobných nesmyslů ještě více.

5) Kdo tedy svého bližního věrně a rozumně a tedy také opravdově miluje, ten miluje také Boha a bude opět Bohem milován. Kdo však ještě nemiluje svého bližního, kterého přece vidí, jak bude pak milovat Boha, Kterého nemůže na vlastní oči vidět, ani na vlastní uši slyšet?!

6) Vy jste obchodníci a penězoměnci a velký zisk je vám tedy také milejší nežli zisk malý a tedy spravedlivý; já však pravím vám: Buďte budoucně ve všem spravedliví a pomyslete, jak je vám to milé, když je k vám druhý spravedlivý a slušný, buďte tedy i vy spravedliví a slušní ke svým bližním v ceně, míře a váze; neboť jakou měrou, vahou a cenou obsloužíte své bližní, touž měrou vám to opět odplatí Bůh, Pán a Otec v nebi. Neboť na lháře a podvodníky v jakémkoli pozemském životním vztahu Bůh nepohlédne a oni do jeho věčné Říše života nevejdou. To vám zajisté mohu říci, protože já velmi dobře znám Boha a Jeho Říši a Jeho věčný vladařský trůn a Jeho vůli.

7) Jestliže jste tomu porozuměli, jednejte také podle toho a pravé a živé požehnání nebude vám odňato! Zná-li člověk v nějakém království zákony krále a také je vždy věrně zachovává a král o tom ví, pak bude tomu člověku nakloněn, bude si ho vážit a míti ho rád a za odměnu jeho věrnosti ho také uvede snadno v úřad. Když jste však nyní slyšeli Mnou vůli jednoho pravého Boha, jednejte také podle ní a dojdete u Boha milosti!“

8) Pravil **Řek**: „Příteli, děkujeme ti za toto opravdu nejvyšší moudré poučení a slibujeme ti také, že budeme od nynějška přesně podle něho žít a jednat! Ježto však nyní není ještě zrovna tak pozdní noční doba a z tvých řečí a z tvého jednání na mně jsem seznal, že znáš onoho jedině pravého Boha zcela dobře a také se těšíš, žije a jednáje úplně podle jeho vůle, jeho lásky a přátelství, můžeš nám tedy z Božího Světla v sobě dát také ještě několik pokynů, jak mohl Bůh ze Sebe bez látky a hmoty stvořit tuto Zemi. Já jsem sice již řekl, že látka, z níž je stvořeno vše, trvá pouze ve všemohoucí vůli Boží; ale přesto musím nicméně přemýšlet o tom, jak se mohly z pouhé Boží vůle stát látka a hmota. Kdybychom o tom my Řekové obdrželi jen malý pojem, pak bychom však také byli nadmíru spokojeni.“

9) Pravil jsem **JÁ**: „Vy žádáte věru věci, které lidský rozum nemůže nikdy úplně pochopit; a i kdyby také pochopil něco podrobnějšího z nejhlubších tajemství Království Božího, nepřivedlo by ho to blíže lásce Boží! Neboť nikdo nemůže vidět co je v Bohu, nežli pouze jedině Duch Boží; kdo však zachovává přikázání Boží a miluje Boha nadevšecko, ten pak také obdrží do srdce Ducha Božího a tento Duch pak také vidí do hlubokostí Božích.“

10) Čiňte jen tedy co jsem vám radil; tím budete uvedeni do veškeré vyšší moudrosti a pak se vám stane také to, co se vám zdá nyní nepochopitelné a nemožné, jasným a snadno pochopitelným jako hračka vašich dětí!

11) Abyste však měli ještě jeden důkaz o tom, kterak Boží vůle o Sobě jest vše, předně jako čistý Duch a pak také látka a hmota, přineste Mně s vašeho stolu jeden úplně vyprázdňený džbán!“

12) Tu přinesl ihned **jiný Řek** úplně prázdný džbán a postavil ho přede Mne na stůl řka: „Zde, příteli Boží, je džbán až do poslední kapky úplně vyprázdňený!“

13) Privil jsem **JÁ**: „Dobře tedy, dávejte nyní pozor a vezměte džbán do ruky! Hleďte, jak je ještě prázdný a dokonce suchý! Já však nyní z vůle Boží ve Mně chci, aby byl tento dosti velký džbán v okamžiku naplněn nejčistším a nejlepším vínem, které pak můžete pít na zvláštní posílení svých údů!“

14) Jakmile jsem to vyslovil, byl již také džbán plný nejlepšího vína.

15) Když to zcela dobře spatřili **oba Řekové**, tu nanejvýš užaslí pravili: „Ano, nyní jsme nejvýš zřejmě viděli, že vůle jednoho pravého je vše ve všem; proto Jemu jedinému všechna čest. Ono „jak“ nepotřebujeme vůbec vědět; stačí, že víme, že je to a může být tak a ne jinak.“

16) Privil jsem **JÁ**: „Nuže, ježto máte víno, které je právě tak jen vůle Boží jako víno, které máte ve velikém množství doma v měchách, pak tedy také pijte a řekněte jak vám chutná!“

17) Tu ochutnali Řekové víno a nemohli se opět dost vynadivit jeho dobrotě a síle.

13. NESTYDATÍ GYMNASTIKOVÉ A JEJICH SPRAVEDLIVÉ POTRESTÁNÍ.

1) Zatím co se však ještě Řekové velmi pochvalně vyslovovali o zázraku s jejich džbánem, přišla ještě společnost jakéhosi druhu umělců, kteří však byli Řekové. Jejich umění záleželo v tom, že dovedli dělat všelijaké gymnastické pohyby a skoky. Také oni požádali jim dobře známého hospodského, aby směli hostům předvést své ubohé umění.

2) Hospodský se však také tentokrát otázal Mne, zda jim to má dovolit.

3) Privil jsem **JÁ**: „Ty jsi pánem ve svém domě a můžeš činit jak uznáš za dobré! Nám však do toho nic není a také se nebudeme o jejich pohanský výkon vůbec starat. Já však musím velmi mnohé pošetilosti lidí ve vší trpělivosti a shovívavosti snášet; proč bych tedy neměl také tuto hloupost snést?! Otaž se však Řeků, zda oni si přejí tuto bezvýznamnou a pro lidstvo zcela neprospěšnou produkci! Je-li jim příjemná, mohou si tedy dát od těchto ubohých lidí něco předvést z jejich umění; není-li to však Řekům příjemné, pak také oni mohou nechat tyto gymnastiky odejít.“

4) Poté hospodský šel, aby si promluvil s Řeky.

5) **Řekové** však pravili: „Příteli, my jsme zde slyšeli a viděli ze všech umění to nejvyšší a jsme nyní zcela zaměstnáni jedině pravým Bohem Židů a tu taková až příliš hloupá a lidem nikdy užitek nepřinášející umění nejsou již pro naše oči. Ostatně my tyto gymnastiky i s jejich výkony již beztoho dlouho známe a nechceme je nyní ještě jednou opět poznávat a tak mohou od nás odejít jak přišli.“

6) Když **hospodský** obdržel od Řeků tuto zcela dobrou odpověď, pravil gymnastikům: „Jelikož si nikdo nepřeje z vašeho k ničemu neprospívajícího umění nic vidět, můžete opět jít jak jste přišli!“

7) S touto odpovědí nebyli gymnastikové spokojeni a **jejich představený** pravil: „Pane, my jsme s naším uměním procestovali téměř polovinu světa, byli jsme všude nanejvýš obdivováni a ještě nikdy se nám neodepřelo produkovat se! Jsme přinejmenším praví polobohové a první oblíbenci velkého boha Marta, jakož i Apollona a devíti múz a oni se pomstí za hanbu, která nám zde byla způsobena!“

8) Privil **hospodský** ve zcela veselé náladě: „Od té doby, co jsme všichni v tomto domě poznali jen jednoho a jedině pravého Boha Židů, nemáme věru již ani ten nejmenší strach z mrtvých bohů Egyptanů, Řeků a Římanů; a tak nám můžete s vašimi modlami hrozit jak chcete, nás to z našeho klidu ani dost málo nevyruší.“

9) Jestliže jste však již podle vaší výpovědi procestovali polovinu světa a také jste jistě již nabyli velké poklady a bohatství, pak procestujte jako praví polobohové ještě zbývající polovinu světa a nechávejte se jak chcete vysoce uctívat, nám však dejte pokoj! Chcete-li zde však dělat

nějaké představení, ač si zde žádný člověk nepřeje z vašeho umění nic vidět, pak vám přijde něco takového draho; neboť zde u mého stolu je velmi mocný Pán, Kterému není nic nemožné. Ten by vás mohl za vaši dotěrnost jistě nanejvýš citelně potrestat! A tak tedy jděte nyní raději dobrovolně z tohoto mého domu!“

10) Pravidl **představený** zcela rozlícen: „Nemáš-li tedy před vznešenými bohy již strach, ježto je označuješ vůči chimérickému Bohu Židů, který není ničím jiným nežli jen prázdným básněním, za mrtvé a nicotné, pak věz, opovrhovateli bohy: Já sám jsem bůh Mars a mohu válkou hladem a morem zahubit tuto Zemi! Jako bůh nemám však zajisté žádný strach před nějakým všemohoucím Židem u tvého stolu!“

11) Poté jsem však pravil **JÁ** k představenému Martovi: „Ty drzý pohane, nyní hled, abys přišel dále, - jinak okusíš moc toho jedině pravého Boha Židů!“

12) Po těchto Mých slovech se, představený teprve stal velmi hrubý a začal Mně odporovat.

13) **JÁ** jsem mu však pohrozil ještě jednou a ježto nechtěl odejít, řekl jsem mu: „Protože jsi se na Mé vyzvání nechtěl vzdálit, odstraním tě nyní okamžitě silou a mocí židovského Boha na sto dní cesty daleko odtud; tam se pak můžeš jako bůh Mars dát uctívat mouřeníny! A tak tedy pryč s vámi!“

14) Když jsem to byl vyslovil, zmizeli tedy také okamžitě zlí gymnastikové a byli umístěni mezi ony mouřeníny v Africe, které jsme poznali již v Cesareji Filippi, kde byli brzy poučeni v nauce ode Mne vycházející a tak se stali Mými učedníky.

15) My pak jsme promlouvali o leccem a také o rychlém odstranění domnělých polobohů.

16) A tak nadešla půlnoc, kdy jsme šli také spát.

17) Také harfenista a pěvec zůstal u nás; začínal chápat, před Kým zpíval žalmy, proč se také jeho láska ke Mně stávala vždy mocnější.

14. MYŠLENKY ŘEKŮ O ZMIZENÍ GYMNASTIKŮ.

1) Řekové však zůstali po celou noc vzhůru a nedovedli si vysvětlit ono tak zcela náhlé zmizení gymnastiků a tázali se mezi sebou, zda jsem to s nimi myslel zcela vážně, anebo zda jsem je Boží mocí v Sobě vyhnal ven pouze do nějaké jiné části města.

2) Ale **prvý řečník** pravil: „Pokud jde o mně, jsem toho mínění, že ten mocný přítel onoho jednoho pravého Boha vůbec nikdy nic nevyslovuje jen pro forma; nýbrž co jednou pevně vysloví ve spojení s vnitřní v něm sídlící silou Jehovovou, to se také bez nejmenší obměny děje tak, jak to vyslovil. A tak jsou tedy gymnastikové nyní také již tam, kde asi pro ně určil místo v hluboké Africe!“

3) Pravidl **jiný**: „Jestliže tam byli vrženi vzduchem - což je asi pravdě nejpodobnější - větší rychlostí nežli blesk, pak se jim při takové pouti jistě nejlépe nedařilo!“

4) Pravidl: **prvý Řek**: „O to se nestarám; neboť“ svým mocným slovem nedal najevo nic o nějakém poškození gymnastiků; a tak myslím, že asi učinili svou zázračnou pout' neporušeně. Jak se jim však bude na novém a zcela cizím místě dále dařit, to je ovšem zcela jiná otázka. Kdo ví však, proč to tak dopustil? Třeba bude s našimi ubohými umělci také ještě dosaženo nějakého dobrého účelu?!“

5) Tohoto mínění byli brzy také ostatní Řekové a za těchto rozhovorů si k ránu u svého stolu také zdřímli.

6) Já Sám jsem tentokrát spal s učedníky až do úplného východu Slunce v řádné ložnici; neboť nechtěl jsem Se s učedníky pro mnohé trhovce záhy zrána odebrat do otevřeného města, jelikož bych tu byl jistě poznán, - což by ve městě mezi lidmi vzbudilo pozornost, která by Mne rozhlásila před časem. A tak jsem tedy také zůstal téměř až do poledne v hospodě.

7) Když jsem se Svými učedníky přišel opět do velkého hostinského pokoje, byli naši Řekové také již- vzhůru a seděli také již zcela v dobré míře u snídaně pro ně připravené a co nejlídněji Mne pozdravili.

8) Také však pro nás byla připravena snídaně, i posadili jsme se tedy také ihned za stůl a snídali.

9) Když Řekové posnídali, tázali se Mne také hned na jistě asi velmi smutný osud Bůh ví kam vržených gymnastiků a Já jsem jim také řekl jak se jim daří, dále ještě bude dařit a co budoucně budou dělat.

10) S tím byli Řekové také spokojeni, prosili Mne ještě jednou za Jehovovo požehnání a odebrali se pak brzy za svými tržními obchody.

11) **JÁ**- jsem jim však řekl, aby Mne nerozhlašovali před svými kolegy kupci před polednem, - což Mně také přislíbili a tento slib podle možnosti také dodrželi.

12) Když byli naši Řekové pryč, tázali se Mne učedníci řkouce: „Pane, dopoledne zbývá ještě několik hodin! Máme tyto hodiny strávit zcela v zahálce, anebo, máme něco dělat?!

13) Privil jsem **JÁ**: „Jsme nyní již téměř půl třetího roku pospolu a měli jste kdy málo co jiného dělat, nežli že jste Mne všude provázeli, naslouchali Mně a obdivovali Mé skutky a přitom jste nikdy netrpěli hlad a žízeň a nechodili nikdy s nahým tělem. Když jste to vydrželi již tak dlouho, nic zvláštního nečiníce, pak to snad vydržíte také dnes dopoledne bez zvláštní práce!

14) Až Já již nebudu mezi vámi tělesně a Svůj úřad přenesu na vás, pak již budete mít dost co dělat; pro nyníšek záleží však vaše činnost v tom, že jste všude Mými svědky. Nebude to však příliš dlouho trvat a budeme mít také zde v domě co dělat a čas vám až příliš rychle uběhne!“

15) S touto odpovědí byli učedníci opět spokojeni, zůstali klidně sedět u stolu a rozmlouvali s učedníky Janovými.

16) Můj učedník Jan vzal však ze své cestovní tašky, kterou stále nosil s sebou, psací potřeby a činil si zcela krátké poznámky o naší cestě a skutcích z Jericha do Eseje a odtud opět do Jericha.

17) Já Sám jsem pak rozmlouval s hospodským a jeho synem Kadem a s jeho starým sluhou Apollonem o různých věcech spíše tohoto světa prospěšných a užitečných v hospodářských záležitostech, za což Mně tito tři velmi děkovali, protože jim takové prostředky ke zdárnějšímu hospodářství byly předtím zcela neznámé.

15. SOUDNÍ ŘÍZENÍ V HOSPODĚ.

1) Když jsme takto asi celou hodinu slovem a radou rozprávěli, povstal před domem našeho hospodského neobyčejně velký hluk a v několika okamžicích se tu shromáždilo mnoho lidu. To přivábilo také několik Mých učedníků k oknu sálu.

2) **JÁ** jsem je však povolal zpět řka: „Nač tato zvědavost? Však se ještě dosti záhy dovíte co se děje! Něco příliš povznášejícího jistě ne a co je špatné, dovíme se vždy až příliš brzy, i když se to dovíme o něco později.“

3) Poté se vrátilo několik zvědavých učedníků opět ke stolu.

4) Netrvalo však příliš dlouho a několik kupců se zcela rozlícenými tvářemi přivádělo do hostinského pokoje k hospodskému tři zloděje svázané pevně provazy, kteří v tlačenci u kupců ukradli peníze a také jiné věci, aby je obžalovali, protože v tomto městě byl totiž hospodský jaksi starostou a tržním soudcem a měl za povinnost zloděje vyslechnout a pak je odevzdat hlavnímu soudu k potrestání.

5) Tento případ nebyl však kvůli Mně hospodskému příjemný. Ale co měl dělat? Musel kupce a ještě ostatní svědky vyslechnout a ony tři všude již známé zloděje vzít do zabezpečovací vazby.

6) Když kupci obdrželi opět co jim bylo ukradeno, tu se také tedy brzy opět vzdálili a odešli do svých stánků.

7) **JÁ** jsem však pravil hospodskému: „Příteli, poněvadž tu mimo nás nikdo není, dej ony tři zloděje přivést ze šatlavy sem a Já si s nimi promluví!“

8) To hospodský učinil a oni tři zloději byli jeho sluhy přivedeni k nám.

9) Když stáli přede Mnou, oslovil jsem je takto: „Vy jste Židé z krajiny nedaleko Betléma. Nenaučili jste se zákonu Božímu, v němž se praví, že se nemá krást? Kdo vám dal svolení jednat proti božskému přikázání!? Mluvte volně a otevřeně, nechcete-li propadnout ještě tvrdšímu trestu nežli je trest, který vás beztoho očekává za váš zločin!“

10) Po tomto oslovení **pravil jeden ze tří zloděju**: „Pane, buď nám milostivý a milosrdný a já ti řeknu od základu vše, jak se má tato celá věc! Hle, my jsme tři bratři a naši rodičové měli opravdu v blízkosti města Davidova dům a pozemek a byli i s námi a ještě s našimi čtyřmi sestrami, které byly jistě nejkrásnější v celé krajině, zcela dobří a zbožní lidé a byli také opravdu zámožní.

11) Leč otec zemřel o několik let dříve nežli matka, která si velice zakládala na kněžích a

zejména v Jeruzalémě; co oni jí se zbožnou tváří řekli to pro ni platilo za slovo Boží.

12) Tito zbožní sluhové Boží však využítkovali až příliš brzo slepou matčinu lehkověrnost, malovali jí nebe nadmíru nádherně nejpestřejšími barvami, peklo (šeoul) však naproti tomu tak strašně strastiplně a mučivě, jak je to jen možné zlé lidské fantasii. Aby si mohla naše matka již na tomto světě úplně zajistit nebe, pak musí podle rady těchto nesmírně zbožných kněží vše prodat a peníze přinést za oběť chrámu; také 4 sestry musí odevzdat chrámu, aby pečoval o ně a v panenské čistotě je uchoval. Neboť kdyby se taková dcera poddala muži před sňatkem, odsoudil by takový hřích duši matky navěky do nejhlubšího základu pekla. Kdyby však učinila matka, co jí radí on jako kněz, který se den co den stýká s Bohem a zná jeho vůli, pak přijde po odpadnutí těla nejen ihned do nebeského ráje, nýbrž chrám se také postará o větší posvěcení její duše v posvátném ústavu pro vdovy, kde jsou o sobotách a velkých svátcích nejzbožnější vdovy obsluhovány anděly Božími a žádný ďábel se již nemůže k duši přiblížit, aby ji svedl.

13) To znamenalo naší matce tolik, jako kdyby jí to byl za blesku a hromu zvěstoval s hory Sinai Jehova.

14) My tři synové, kteří jsme již trochu prohlédli nevázané počínání templářů, zrazovali jsme matku, aby to nečinila; ale nic to nepomohlo a ona v krátké době vše prodala a my jsme jí ještě museli pomáhat dopravit těžké peníze do chrámu.

15) Tázali jsme se pak zcela smutně představeného chrámu, co máme nyní my, přivedení na žebráckou hůl, dělat. Kdo nám dá zaopatření a kde nyní najdeme nějakou službu a chleba.

16) A představený nám dal tři stříbrňáky a každému známý balíček, v němž bylo několik relikvií a pravil: „S oněmi třemi stříbrňáky můžete sedm dní žít a síla Boží v oněch třech svatých balíčcích zázračně přítomná, bude vám ke zdaru vašeho štěstí pomáhat ve všem, cokoli podniknete. Majíce tento balíček, budete moci také krást a loupit, jen ne vraždit, leda v čas potřeby nějakého bohatého pohana a také Samaritána a Bůh vám to nebude za žádný hřích počítat, protože jste před Ním zbožným a Bohu nadmíru libým matčiným skutkem ospravedlnění a jako andělé posvěcení!“ Poté nás potřel holí a poručil nám odejít.“

16. ŽIVOTOPIS LUPICŮ.

1) **(Tři lupiči:)** „Z počátku jsme byli sice velice smutni a vrátili jsme se s pláčem do naší krajiny, abychom tu našli zaopatření. Také jsme našli služby, které však byly opravdu tak bídné, že již nemůže být nic bídnějšího. O nějaké mzdě nebylo již nikde vůbec řeči. Za stravu, která by byla pro vepře příliš špatná, jsme museli téměř dnem i nocí těžce pracovat a při vši naší píli byli jsme vždy jen haněni a tupeni; a jestliže jsme hledali nějakou jinou, snad přece lepší službu, našli jsme místo lepší jen ještě horší.“

2) Tak jsme trpěli po pět let více nežli leckterý pohanský otrok a ježto nám nikde nedali mzdu v penězích a také jsme viděli, jak jsme byli templáři hanebně oloupeni o všechny naše statky pod titulem „k počtě Jehovově“ a také jsme začali stále jasněji poznávat, že chrám jeruzalémský není domem Božím, nýbrž pravým doupětem lupičů a jámou vražedníků, ztratili jsme tedy také veškerou víru v jednoho Boha a celá nauka Mojžíšova a proroků byla nám jen dílem lidským, kterým si šibalštější a k práci leniví lidé staví rukama chudých a lehkověrných slepých lidí pevný hrad, aby z něho porobovali lidi, dali za sebe pracovat a přitom se krmili v největší rozmařilosti.

3) A řečených pět nejbídnějších let jsme se neodvážili k žádné krádeži. Ne! Protože nás od toho ještě zdržovala naše víra ve vševidoucího Boha. Ale po této době jsme se začali vážněji tázat, zda je vůbec nějaký Bůh - a stále hlasitěji nám přicházela z našich zkušeností vstříc odpověď: Nic není! Vše je klam a lež vynalezená lenivými, na fantasii bohatými lidmi pro pozemský blahobyť! Jen my, bez našeho zavinění zchudlí lidé máme zachovávat zákony a věřit v jednoho Boha; boháči a práce se štítící nemají toho zapotřebí, protože vědí, že na Mojžíšovi a na všech prorocích není ani slůvko pravdy. Neboť kdyby tomu bylo jinak, museli by přece sami mít víru a zachovávat zákony, které jsou pro pozemské soužití lidí o sobě zcela dobré, ale mravně duchovní hodnotu přece jen v sobě nemají; neboť kdyby ji měli, pak by museli především kněží jako příklad slepým laikům žít přesně podle nich.

4) Zkrátka, za takových závažných úvah v naší bídě a následkem stále úplného nevyslyšení našich mnohých proseb, které jsme za mnohých slz vysílali k Hvězdám a dále ještě více ná-

sledkem toho, že jsme slyšeli, že naše matka ve známém ústavu nápadně brzy po vstoupení do něho zcela bídne zemřela a naše nejkrásnější sestry byly farizeji téměř k smrti zhanobeny, byl s veškerou naší vírou úplný konec a rozhodli jsme se, že se pomstíme na zlém lidstvu a že nebudeme již dělat pro jeho zalíbení lehkověrné slepé bláznů.

5) I začli jsme sahat na bohatství zámožných a naší chytrosti se vždy podařilo vyjít se zdřavou kůží. To nám pak dodávalo ještě malou důvěru k našim zmíněným balíččkům a při našem obchodě se nám po několik let dařilo zcela dobře. Avšak tentokrát jsme byli příliš málo opatrní a byli jsme dopadeni, což nám však věru nic nevadí; neboť vše možné bídě jsme již zvyklí a náš život se nám již dávno nanejvýš omrzel a každý z nás si přeje smrt. Avšak nežli snad budeme uvázáni na kříž, bude přehlasitě vyslovena nejstrašnější kletba nad celou Zemí, nade všemi lidmi a jinými tvory, nad Sluncem, Měsícem a Hvězdami a nad přírodní silou, která nás povolala do tak bídneho života a ukážeme lidem, co a kolik nám záleží na jejich jedině pravém Bohu, na Jeho zákonech a na Jeho kněžích.

6) Dosud jsme se sice ještě nedopustili vraždy a to proto, že my bídni jsme dopřávali každému jeho bídny život a nechtěli jsme nikoho vysvobodit - avšak kdo se nám na silnicích protivil, ten byl od nás zle pocuchán; neboť z našich srdcí zmizela již dávno každá kapka milosrdné krve. Věřu, kdybychom mohli jednou ranou vůbec všechny lidi na celé Zemi zničit, bylo by to pro nás tím největším občerstvením a nějaký krutý a hluchý bůh by si pak mohl z kaluží a močálů vymodelovat zase jiná bídna lidská stvoření ke Svému tyranskému potěšení!

7) A nyní víš, přísný pane a soudče, vše a můžeš nás bídne soudit podle svého dobrého zdání; leč uvaž napřed dobře, kdo a co mělo vinu na naší bídě! My jsme věrně, pravdivě a otevřeně mluvili jak jsi to žádal."

17. ROZHORLENÍ A DOBRÝ ÚMYSL HOSPODSKÉHO.

1) Když jeden ze zlodějů vyslovil toto přede Mnou, spráskl **hospodský**, Kado a starý Apollon třikrát rukama nad hlavou a pravil: „Ne, Pane a Mistře, když slyším toto o jeruzalémských farizejích, činí mně to v celé mysli zuřivostí a vztekem notně zmateným a nyní opravdu nechápu, jak může Bůh, kterého jsi nás učil co nejpravdivěji a nejživěji poznávat, přihlížet k takovým ohavnostem po tolik let opravdu s nepochopitelnou trpělivostí a takové zločiny dopouštět. Proti takovým kněžím jsou pouliční zlodějové a loupežníci ještě praví andělé!

2) Věřu, jestliže se tito tři stali tím tak bídny, jak to vypověděl ten jeden, pak zasluhují předně bídni templáři, kteří jednají hůře nežli pohanští běsové, aby byli jednou ranou zničeni a zadruhé tito tři nejen že nezasluhují trest, nýbrž ještě pochvalu; neboť že se stali tím, čím jsou nyní před námi, toho zajisté není vinen nikdo jiný nežli tito kněží nejvyšší zlořečení hodní, kteří se dávají jako sluhové jednoho jedině pravého Boha všude převysoce uctívat a zbožňovat, ale jako lidé předstihují v ukrutnosti nebetyčně všechny divoké a dravé šelmy lesů a pouští.

3) Pane a Mistře, bylo by opravdu na čase vynést nad takovými opravdovými vtělenými ďábly zničující soud; neboť tito nejhorší všech ďáblů se dopustili na svých spolubližních jistě již takové spousty ohavností, že jejich počet nemůže nikdo ani vyslovit! Těchto tří však jako pohan v duši lituji a žádný trest jim neuložím, nýbrž já je propustím a oni dostanou v mém domě po celý svůj život dobré zaopatření a budou mně stát vždy po boku jako věrní svědkové vždy tam, kde se bude jednat o to, aby se co nejsilněji působilo proti ďáblům v chrámě jeruzalémském. Ať mně pak jen brzy opět přijde, jak se to stává velmi často, nějaký židovský kněz se žalobou proti někomu, u koho má ještě vymáhat desátek! Já mu pak již řeknu jak se jmenuje a jaké právo může ode mně očekávat! A až jednou opustím časné, pak už dovede můj nejmilejší syn Kado pokračovat v mém duchu!“

4) Poté se obrátil s vlídnou tváří k oněm třem zlodějům a pravil: „Jste s mým rozsudkem spokojeni a chcete přijmout můj návrh?“

5) Pravil **ten jeden**, který již byl předtím mluvil: „No, mezi pohany jsou přece ještě praví lidé, jaké již nenajde mezi Židy, kteří se nejvyšší drze nazývají vyvoleným národem Jehovovým a dětmi Božími, přitom jsou však pravými dětmi všech ďáblů! S velkou radostí a s nejvděčnějším srdcem přijímáme tvůj návrh a budeme ti sloužit věrněji nežli někdo, koho jsi počítal k svým nejvěrnějším sluhům. Ode dneška budeme konat dobro pro dobro a za směrnicí našeho dalšího života zvolíme pravdu pro pravdu a žádné peklo, jako Židů záhrobní trest duše za její hříchy nás

nebude od zla zdržovat a žádné nebe jako věčná odměna duše za její dobré skutky nás nebude k dobrému a pravdivému povzbuzovat, nýbrž dobré a pravdivé o sobě bude naším nejopravdovějším nebem a budeme se ze všech svých sil co nejhorlivěji snažit, abychom si osvojili toto nebe.

6) Ale nyní tě prosíme, abys nás zbavil pout; neboť nezasloužili jsme je věru nosit. Vpravdě dobří lidé to zajisté také uznají a spravedlivý soudce měl by raději co nejbezohledněji potrestat ty, kteří svým nejvyšším nemilosrdným jednáním a chováním učinili z lidí zločince a ne tak velice ty zločince, které jen nouze, zoufalství a hněv nad neomezenou a nejržejší zlobou lidí přinutily k činům, které o sobě jsou sice zlé, ale u lidí jakými jsme my, jistě by se měly omluvit.

7) Ó, jak úpí v žalářích mnozí, kteří od svého dětství mají jistě nejmenší vinu na tom, že se stali zločinci; neboť stali se zločinci buď špatnou výchovou anebo podobně jako my!

8) Kdyby byl nějaký nejvyšší dobrý, nejvyšší moudrý a přitom jistě nejvyšší spravedlivý Bůh, pak by to zajisté musel také uznat a Svou všemohoucností trestat ty lidi, kteří byli a ještě stále jsou a do možného konce světa a jeho neblahé doby zůstanou hlavním důvodem stále přibývajících zhoršování lidí. Jelikož však velcí a mocní ďáblové v lidské podobě nebývají za své sebevětší ohavnosti téměř nikdy k odstrašujícímu příkladu pro ostatní jim rovné viditelně Bohem potrestáni, nýbrž dokonce se mohou zcela svobodně a také vždy ve vysoké úctě v největším blaženém životě pohybovat a mimoto se ještě více ohavností nad ohavností beztrestně dopouštět, nemůže se nám tedy vpravdě zazlívat, pravíme-li a tvrdíme-li, že za takovýchto okolností nemohl a nemůže nikdy existovat nějaký skutečný Bůh, jak nám Ho učí spisy Mojžíšovy a ostatních proroků, nýbrž nějaká nám lidem neznámá síla Země za spolupůsobení Slunce, Měsíce, Planet, ostatních Hvězd a čtyř živlů zplodily také nás přebohé lidi, jakož i všechny ostatní bytosti a věci bez jejich chtění a člověk je asi povolán v jsoucnou silami hrubé přírody, které jsou jistě sebe samy tak málo vědomé, jako málo je si člověk vědom všeho toho, kterak jeho tělo roste a jak se na jeho kůži tvoří všeliké chlupy a produkuje obtížný mu hmyz. Proto blázen je ten, kdo má i jen nejmenší radost ze svého tak bídně opatřeného a vždy pomíjejícího života a k tomu ještě pln pokory a nejhlubší oddanosti k nějakému nikde nejsoucím Bohu děkuje za takový život.

9) Ano, pravý člověk má zajisté Boha hledat - a našel-li Ho a dověděl-li se od Něho, proč byl uveden do tohoto bídného světa a zda je podle nejplnější pravdy další záhrobní život pouhé duše, pak ať také ve vsí lásce srdce poděkuje za takový život a bytí, které za sebou zajisté prokazatelně skrývá velmi velká určení. Ale kde se lze setkat na Zemi s hledajícím, kterému by se v úplné pravdě podařilo takového Boha někde nalézt?

10) Jestliže Ho však lidé kdysi nějak našli, jak se lze o tom často dočíst v Písmu, proč Se tedy již nedá námi přítomnými lidmi nalézt? Jsme snad méně lidé, nežli byli lidé jmenovaní v Písmu? Zrozením byli jistě všichni lidé stejně nejvyšší nevinné bytosti; kdo jiný má tedy velkou vinu na nynějším zakrnění lidí nežli právě takovýto Bůh, který Se dal sice našimi předky nalézt a poznat, ale nás, jejich potomky, již ani neslyší, ani Se na nás nepodívá, ale vydává nás slabě všanc úplné libovůli mocným nemilosrdným tyranům a tedy vsí bídění!

18. NÁBOŽENSTVÍ TŘÍ LUPÍČŮ.

1) (Lupiči:) „Ano, my ubozí hledající býváme ke slepé víře donucováni rozmanitou mocí ohněm, mečem a křížem; ale tyraní mohou beztrestně konat co chtějí, - neboť stojí mimo zákon! Já se tu však táži čistého lidského rozumu, zda je to také správné v případě, že skutečně je nějaký nanejvyšší dobrý, moudrý, vševědoucí a všemohoucí Bůh, kterému mají přece být všichni lidé podobní, neboť jsou Jeho a nikoli svým vlastním dílem. Jsou-li nyní nezdárnější nežli byli kdysi dříve, mohou za to? Anebo může za to ten, kdo byl do tohoto světa z mateřského těla postaven slepý anebo hluchý a pak musí prožívat bídný život?!

2) Ó, ó, přátelé, pro myslitele je zajisté tisíckrát více důvodů, aby o opravdové jsoucnosti Boha pochyboval, než aby věřil v ni! Avšak tím ještě nechceme za nějak neměnitelně pevně odůvodněné prohlásit, že by veškerá víra v jednoho Boha byla marnivým, blouznivými lidmi vynalezeným klamem, který všelijakými kouzly lehkověrným, rozumově slepým lidem vydávají za úplnou pravdu, aby je pak tím snáze učinili pro sebe úslužnými.

3) Byla-li jednou velká masa náležitě přelstěna, pak již nemnohým jasným myslitelům nic nepomohlo postavit se na odpor dobře živenému podvodu lidu, nýbrž museli, nechtějíce být

jako zločinci proti jednou pevně stanovené pravdě co nejukrutněji trýznění, také tancovat a skákat podle melodie, jaká jim byla vždy tak zvanými božími učiteli se strašně hrozící tváří a hlasem předzpěvována. A osmělil-li se někdo tázati se takového božího učitele podrobněji na jsoucnost Boha, dostal jistě takovou odpověď, že mu brzy zašel sluch i zrak, jak tomu je dnes nepochybně u všech kněžských kast pohanů a Židů.

4) Začal-li někdo v tichu sám po jsoucnu Boha pátrat a Boha hledat, pak nenalezl podobně jako my nic jiného nežli jen stále stejně působící němé síly velké přírody a přestal s přesvědčením, že veškerá jeho námaha je marná.

5) Jelikož jsme měli čest, že jsme tuto zkušenost učinili dosud sami na sobě, nemůže nám tedy žádný rozumný člověk zazlívat, když za takových okolností nemůžeme věřit v Boha, ani v další trvání lidských duší po smrti těla. Věříme sice, že ve velké přírodě nemůže v podstatě něco úplně zaniknout, nýbrž že to může jen měnit své formy; zda však naše nynější lidská forma bude mít také myšlení a sebevědomí v nějaké jiné velmi rozdílné formě, to je jiná otázka.

6) Krátce a dobře, nyní jsme také dostatečně vyložili své důvody, pro které pochybujeme o jsoucnosti Boha a proč od nynějška chceme jako lidé hledat a také nalézt pravé nebe jen v pravdě a jejím dobru; a tak jsme vám v tomto našem vylíčení také věrně a pravdivě ukázali, že nemáme nic za lubem a proto tě nyní ještě jednou prosíme, abys nás jako starosta tohoto města ráčil vyprostit z pout!"

7) Poté poručil hospodský sluhům, aby oněm třem sňali pouta což se také ihned stalo. Poté však přikázal odvést ty tři do jiného pokoje a dát jim jíst a pít, také však je zcela čerstvě odít, neboť jejich oděv byl již ve velmi bídém stavu.

19. VEDENÍ LIDÍ.

1) Když byli ti tři ve zcela dobré míře ve vedlejším pokoji, pravil Mně **hospodský**: „Co, - ó, Pane a Mistrě, říkáš nyní ke zpropadeně dobře odůvodněné řeči těchto tří? Ne, já jsem přece již leccos slyšel a i četl od našich světských mudrců, ale něco tak zdařilého se mi ještě nikdy nenaskytlo! Ani v jednotlivostech, ani vcelku nelze jim opravdu ani při nejlepší vůli a víře nic namítat. Neboť jak vcelku tak také i v mnohonásobných jednotlivostech je tomu s lidstvem přesně tak a proto jsem nyní v nejvyšší míře zvědav na Tvé mínění, jak Se tu Sám omluvíš a ospravedlíš.“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Proto se nermuťte; neboť Já Sám jsem nechal k tomu všemu dojít kvůli několika židovským arciteplářům, kteří jsou tamto v přilehlém pokoji. Přišli sem dnes v noci z Jeruzaléma a najali si na několik dní právě označený pokoj. Vyposlechli napjatě u stěny, co vše se zde v sále o nich mluvilo a řečník je silným hlasem kreslil právě takovými, jakými také jsou. A to bylo tedy také dobře.“

3) Tito Židé sem přišli proto, aby si s tvým přispěním vyzvedli nezaplacený desátek. Ty však nyní zajisté asi víš, jakou pomoc jim poskytněš! Až se ti tři zotaví, pak je dej přivést opět sem a my pak věc již zcela dobře zařídíme a vyřídíme!“

4) Pravil **hospodský** a též **Kado**: „Mysleli jsme sice, že věc takto dopadne, leč vyslovit jsme se to neodvažovali proto, že jsme Tě předně nechtěli před těmi třemi před časem prozradit a zadruhé, že nás řeč řečnickova ve vší vážnosti nutila k pozornosti a chtěli jsme vidět, jak daleko to člověk může přivést s bystrostí svého rozumu. A opravdu, z čistě lidského stanoviska měl řečník ve svém líčení poměrů mezi Tvůrcem a tvorem také pravdu; neboť našemu lidskému rozumu lze opravdu těžko pochopit, proč jsi mohl nechat lidi na podrobnější zjevení Sama sebe, Své vůle a Svých úmyslů s lidmi tak dlouho čekat a nesčíslně mnohé v nejtemnější životní noci úpět. A jak mnozí budou ještě úpět, aniž se dozví něco od Tebe; a i když se také od šířitelů Tvé nauky dovědí, že jsi přišel Sám v podobě lidské na tuto Zemi a ukázal lidem cesty k věčnému životu duší, budou snad věřit tak pevně jako my nyní, že tomu také tak bylo, jak o tom byli zpraveni Tvými posly?“

5) Pravil jsem **JÁ**: „Vy jako lidé máte ovšem velmi pravdu, když tak mluvíte, tak se tážete a usuzujete; ale Mne jako Tvůrce vyzývá Má láska, Má moudrost a Můj řád, abych Se k Svým tvorům choval vždy tak, jak je to pro ně v každé době nejnужnější.“

6) Od prvního člověka této Země až do této chvíle nebyli lidé nikdy ani jeden rok zcela beze všeho zjevení, ode Mne vycházejícího, ale dělo se to vždy tak, že jejich úplně svobodná vůle

nebyla podrobena žádnému nucení, protože jinak by člověk nebyl člověkem, nýbrž jen strojem Mé vůle.

7) Ale proto byl člověku také dán rozum jako dobré světlo, aby jím hledal Boha a Jeho vůli, - což pak také za všech dob velmi mnozí lidé konali a při náležitě vážnosti našli také co hledali.

8) Že Se však Bůh nedá tak brzy a snadno nalézt, jak by to právě velmi mnozí lidé měli rádi, to má svůj nanejvýš moudrý důvod v tomto: Kdyby lidé s malou námahou našli co hledají, nemělo by to, co našli, brzy pro ně již cenu a vynakládali by již málo námahy k dalšímu hledání a bádání; oddávali by se lenosti a duchovní poklad, který tak zcela snadno a brzy našli, prospěl by jim ještě méně, nežli kdyby jej museli nadále úzkostlivě stále hledat a v tomto světě však jen zřídka a těžko mohli nalézt. Proto se velká zjevení dějí zřídka, aby lidé museli svírání ve své duševní noci sami přiložit ruku k dílu a ve vší horlivosti hledat věčnou pravdu a tedy Mne.

9) Že lidé v tomto světě se octnou za svého hledání velmi často na všelikých scestích a také ve všelikých tísňích, je ovšem pozemské zlo; ale toto zlo nepovstává snad z činné vážnosti hledání, nýbrž z žalostné lenosti v hledání, která je plodem přehnané lásky ke světu a sebelásky, následkem které by si lidé rádi učinili snažení o Říši ducha co možno pohodlné. Zpozorují-li to ostatní ještě línější lidé, řeknou pak brzo a snadno k vlažně hledajícím: „Aj, co se ještě námáháte hledat to, co my jsme již dávno v největší jasnosti našli! Budete-li nám věřit a sloužit a místo vašeho neplodného vlastního hledání a bádání přinesete malé oběti, zvěstujeme vám věrně vše, co jsme snadno a brzy našli my!“

10) Nuže, takový návrh je líným a námaze se vyhýbajícím hledačům vítaný, přijmou jej a uvěří tomu, co oni jim za přispění všelikých falešných zázraků a znamení, která tito v hledání pravdy ještě lenivější vymysleli a ku prospěchu svého pozemského blaženého života před slepými všelikými obrádky představují, s vážnou tváří říkají. Takto vznikají pak ty mnohé druhy po- věr, lhaní, podvod a úplná neláska a s ní veškeré neštěstí mezi lidmi na Zemi.

11) Vy se nyní ovšem v sobě tážete, proč dopouštím něco takového. A já vám pravím: Něco takového dopouštím proto, že pro lidskou, pro vážné hledání příliš línou duši je lépe, aby aspoň něčemu věřila a vírou se vpravila do řádu, nežli aby ve své lenosti a štitění se práce úplně odumřela. Jde-li to s podvodem a utiskováním jednou příliš daleko, pak nutí především nounce lehkověrné k dalšímu vlastnímu pátrání po pravdě. Pozorují podvod, zanechávají lenosti a začínají vážně sami bádát a nevyhýbají se boji, - a z toho vzhází brzy všeliké světlo. A za druhé potom je těmto dlouho oklamávaným a proto horlivým hledajícím nově Mnou udělené zjevení nevyřetitelně vítanější a na zapuzení staré pověry také účinnější.

12) Tu máte nyní ode Mne zcela jasné vysvětlení o tom, proč já na této Zemi dopouštím mezi lidmi tak leccos podle jejich nejvyšší svobodné vůle, co před soudcovskou stolicí lidí se nezdá zrovna být zcela dobré a moudré, ale v podstatě je to přece jen nanejvýš dobré a moudré.

13) Tak dalece nyní pro vás. Ale nyní sem nechte přijít opět ony tři a já si s nimi promluvíme!“

20. OTÁZKA NOJEDOVA O BOŽÍ NAUCE.

1) Poté povolal hospodský ihned ony tři a oni pak přišli ihned v lepším stavu a tedy také s jasnější myslí a děkovali hospodskému za velké jim prokázané přátelství.

2) Řečník však prosil o dovolení, aby směl k poděkování dodat ještě několik slov.

3) A **hospodský** pravil: „Mluv jen, ale krátce; neboť k vašemu největšímu štěstí uslyšíte a se dovíte právě nyní ještě něco velmi důležitého.“

4) Pravil řečník jménem **Nojed**: „Příteli a nejušlechtilejší z lidí, podle toho se také zachováme; neboť tvé přání bude budoucně naším zákonem! Ježto jsme v tobě jako pohanu našli opravdového člověka a také moudrost spojenou s opravdovou dobrotou, s jakou se již nesetkáváme u Židů, vzpomněli jsme si na vaše bohy a přišli jsme na myšlenku, že snad jsou přece jen více nežli nějaká bajka. Rádi bychom se teď s vaší naukou podrobněji seznámili, abychom obětovali a veškerou úctu prokázali také vašim bohům.“

5) Neboť myslím tu takto: Pod kterou Boží naukou se lze setkat s nejlepšími lidmi, ta musí být také nejlepší a nejpravdivější. Naše boží nauka to věru není, protože lidé v ní zrození a vychovaní jsou nyní jistě nejšpatnější z celého širého světa, její kněží jsou však již všeobecně u lepších národů známi a uznáváni jako pravý lidský mor a boží nauka, v jejímž duchovním klíně

jsou vychováváni místo dobrých a moudrých lidí jen praví tygři a hyeny, vlci a medvědi, nemůže být dobrá a ještě méně pravá. - Co říkáš, šlechtný lidumile, této naší ideji?“

6) Pravitl **hospodský**: „Přátelé, o této věci si promluvte s tímto vedle sedícím Přitelem; neboť On je nevýslovně znalejší a moudřejší nežli já a všichni sebelepší a moudřejší Řekové!“

7) Pravitl **Nojed**: „Tvé přání je nám zákonem! Tento muž a pán je sice zevnějškem také Žid, ale stykem s Řeky se asi stal velmi moudrý; neboť kdyby byl učedníkem chrámu, pak by bylo škoda ztrácet s ním mnoho sebejasnějších a pravdivějších slov.“

8) Poté se obrátil na Mne a řekl: „Nejsi-li chrámovým učedníkem a hledal-li jsi a našel snad také ono pravdivé a dobré, jako je nyní hledáme a doufáme naléztí my, pak nám podej svůj úsudek o našich nám hlasitě vyslovených idejích! Nemáme pravdu, abychom hledali pravdu a její dobro jen tam, kde jsme našli dobré a moudré lidi?!“

9) Pravitl jsem **JÁ**: „Ó, ovšem; ale proto je Boží nauka Mojžíšova přece jen jedině pravdivá, přesto že v této době byla vepří v chrámu také tak pošlapána a zničena jako starý Babylon a Ninive a ještě několik takových starých nevěstkářských měst.“

10) Věřte Mně: Náš Jehova byl od věčnosti ten jedině pravý dobrý živý Bůh a nenechal nikdy nevyslyšeny prosby těch, kteří v Něho nepochybně věřili, zachovávali Jeho příkázání a tím Ho milovali nadevšecko a své bližní jako sebe samé! I když k většímu očistění duší lidských často také s úplným vyslyšením jejich proseb poněkud váhal, přece jen je nenechal nikdy úplně nevyslyšené a vyplnil je vždy v době, kdy se toho prosící často nejméně nadáli.

11) Vy sami jste - jak to zcela dobře vím - často za velkého soužení prosili Boha, aby s vás sňal vaši bídu. On však vás, kteří jste jako vysoce vážení lidé žili napřed ve velkém blahobytu, ale přitom také v mnohé tělesné a duchovní lenosti, nechal po několik let prodělávat vážnější a tvrdší školu života, abyste zakusili nejen půvab pozemského života, nýbrž také jeho trpkost, abyste teprve pak mohli v sobě samých zbádat a poznat pravou hodnotu života a jeho účel.

12) Vy jste však nyní také do poslední kapky okusili číši pelyňku života a tím jste se stali pravými a hluboce myslícími lidmi, způsobilými k přijetí pravého a živého Božího životního světla z nebes a tak tedy Bůh nyní také vyslyšel vaše prosby v okamžiku, ve kterém jste potřebovali Jeho pomoc nejvíce!

13) A co nyní učinil vám, to již co nejméně učinil velmi mnohým lidem, když se ve své nesnázi obrátili na Něho opravdu s vírou a tak nemůžete již nyní říci, že Boží nauka pravých Židů je falešná a nepravdivá.; zato však takovou je nauka bohů všech pohanů!

14) Myslíte, že tento hospodský, patricij tohoto města by vám prokázal milosrdenství jako ještě pohan? Ó, nikoli! Jako pohan by byl s vámi jednal se vší přísností římského zákona; poněvadž však v srdci i se svým celým domem není již pohan, nýbrž pravý Žid jako Abraham, Izák a Jakob, poskytl vám tedy také na Mou radu to, co požíváte nyní a dále ještě budete požívat. - Poznáváte to?“

21. RODINNÉ POMĚRY HIPONIASE, OTCE TŘÍ ZLODĚJŮ.

1) Pravitl **Nojed**: „Ó, moudrý příteli, to je zajisté cítit velice pravdou a bude asi tomu tak; neboť psáno jest, že Boží úradky jsou nezbadatelné a Jeho vedení a cesty nevyzpytatelné. Ale proč musela být naše matka, která přece jen vždy jednala a žila přesně podle zákonů chrámu a rovněž tak i naše čtyři nejnevinnější sestry Jehovou tak zcela opuštěny? Je-li nauka chrámu zcela zničena a pošlapána, mohly snad za to matka a ubohé nevinné sestry?! Naše matka, jak jsme to slyšeli jako něco určitého a pravdivého, zemřela brzy po svém vstupu do toho krásného božího ústavu - bezpochyby. jedem - a sestry byly až běda znásilněny a kdo ví, co se stalo s nimi ještě dalšího. Mohl mít dobrý a nanejvýš moudrý Bůh Židů také zalíbení na tom, že dopustil něco takového?! Můžeš-li nám také o tom podat uspokojující zprávu, zůstaneme pak také pevnými a věřícími Židy!“

2) Pravitl jsem **JÁ**: „Ó, nic není lehčího nad to, - a tak poslyšte! Váš otec, který se jmenoval Hiponias, - jako také váš starší - byl na židovství obrácený Žid podle čistší nauky Samaritánů. Na prázdné obřady a všeliké podvádění chrámu nic nedal. Měl však přitom vždy velké nesnáze se svou ženou, která byla pravým templářským bláznem i s vašimi podle ní zcela zdařenými sestrami. Váš poctivý otec se proto usoužil k smrti a ještě na smrtelné posteli prosil Boha, aby ženě a dcerám ještě zde dal okusit, že nekráčí po Jeho cestách, nýbrž po cestách knížete lži a noci smrti. Bůh však vyslyšel prosbu otce vpravdě Jemu vždy nezměněně věrně oddaného.“

3) A jaký prostředek by tu byl k polepšení oněch pěti žen, které všecku spásu očekávaly jen od chrámu, vhodnější a účinnější, nežli že se jim dala okusit ona tak vysoko stojící spása chrámu?! Matka, jako největší templářský blázen, skončila sice svůj pozemský život v chrámu, vrátila se však přitom zcela k pravé víře svého muže, kterému způsobila tolik hoře a naučila se z hloubi srdce pohrdat jednáním chrámu. A vaše sestry také brzy ze zkušenosti za mnohých slz jistě důkladně poznaly obsluhující je anděle Boží, brzy si je velice zošklivily a nyní jsou z vyššího řízení a dopuštění Božího zcela zdravé a plné pravé víry a důvěry v jedině pravého Boha Židů v Eseji, v domě velkého místního hospodského, kde je budete moci příležitostně vidět a s nimi mluvit. Dnes je tomu teprve čtvrtý den, co tam byly dvěma arcifariseji dopraveny s několika jinými k uzdravení. Vše další se budete moci příležitostně dovědět z jejich úst.

4) Má-li se tedy věc tak, můžete pak ještě tvrdit, že Bůh Židů je nějaká vybájená prázdná bajka?“

5) Pravitel **Nojed**: „Příteli, ty jsi prorok a my ti věříme a věříme nyní též v Boha Abrahamova, Izákova a Jakobova! Neboť kdybys nebyl prorok naplněný duchem Jehovovým, nemohl bys tak přesně vědět naše jména a ještě méně naše nejtajnější životní poměry. Proto budiž nyní znovu všechna čest jedině pravému Bohu Židů, Který nás Svou péčí tak zázračně přetvořil v pravé lidi! V které zemi jsi se však stal prorokem? Jsi také ty Samaritán?“

22. O URČENÍ LIDÍ.

1) Pravitel jsem **JÁ**; „Poslyš, Nojede i se svými bratry Hiponiasem a Rasanem! Já nejsem Samaritán jak myslíš a soudíš a přece jsem také Samaritán. Rovněž tak nejsem Žid a přece jsem opět Žid; také nejsem pohan a přece jsem opět pohan, jinak bych se vlídně nestýkal s pohany. Krátce a dobře, Já jsem vše se vším a ve všem! Neboť kde vládne v nejuplnějším společenství pravda, láska a její dobro, tam jsem také Já u všech lidí na celé Zemi a neztracuji nikoho, kdo usiluje o pravdu a její dobro.

2) Kdo se však z lásky ke světu a ze sebelásky obrátí zády k pravdě a všemu dobru z ní a tím nutně hřeší proti pravdě a jejímu dobru, jímž je čistá láska v Bohu od věčnosti, ten také hřeší proti řádu Božímu a proti jeho neměnné spravedlnosti a zatracuje se sám.

3) Poznává-li však své velké zlo, vrátí-li se zpět k pravdě, začne pravdu a její dobro hledat a podle toho se také stávat činný, pak ustupuje od něho zatracení v té míře, v jaké míře činí pravdu v plné vážnosti nalezenou, směrnice svého života, tu ho Bůh uchopí také pod paží a osvětluje mu stále víc a více srdce a rozum a posiluje jeho vůli a to stejně pohanovi jako Židovi. A tak jsem z Ducha Božího ve Mně přebývajících vše ve všem v pohanovi jako v Židovi.

4) Ty Mne také považuješ za pravého proroka a Já ti pravím, že jím také jsem - a přece opět také nejsem! Neboť prorok musel konat co mu přikázal konat Duch Boží, Já jsem však Sám Pán i Sluha, předpisuji Si pravé cesty Sám a nikdo Mne nemůže volat k odpovědnosti a říci: „Proč to činíš?“ Neboť Já Sám jsem ze Sebe a v Sobě Pravda, Cesta a Život; a kdo bude jednat podle Mé nauky a věřit, že Já Sám jsem Pravda, Cesta a Život a tedy zcela nezávislý, nejsvobodnější Pán, ten bude také tak jako Já mít v sobě věčný život.

5) Neboť chtějí-li se lidé této Země stát dětmi Božími, musí se snažit stávat se ve všem tak dokonalí, jak dokonalý je věčný a svatý Otec v nebi, Který je v Sobě věčná Pravda, věčná Láska a Moc a vše to nekonečně dobré, spravedlivé a nádherné z Ní. Proto se také v Písmu praví: „Podle Svého vzoru stvořil Bůh člověka a k Svému obrazu ho učinil a vdechl do něho Svůj dech, aby se stal živou svobodnou duší!“

6) Takovým způsobem jsou lidé této Země netoliko snad pouzí tvorové Jehovovy všemohoucnosti, nýbrž děti Jeho Ducha, tedy Jeho Lásky a tedy - jak je také psáno - bohové sami.

7) Jsou-li však to, což jim také hlasitě praví jejich nejsvobodnější a ničím neomezená vůle, pak jsou také nejsvobodnějšími pány a soudci nad sebou samými. Ale dokonalými a Bohu úplně podobnými pány se stávají teprve tehdy a tím, když si osvojí přesně jim zjevenou vůli Boží jednáním podle ní, což je jim také úplně svobodně zůstaveno!

8) Bůh působí také jen nejvyšší zřídka mezi lidmi viditelně, protože jim dal již od prvopočátku ze Sebe schopnost, aby se mohli z vlastní síly poněmáhu povznést až k nejvyššímu bohopodobnému stupni života.

9) Kdo tedy začne, jakmile přijde k užívání svého rozumu, hledat pravdu a její dobro a podle

toho co našel také ihned jedná, ten nastoupil již pravou cestu a Bůh mu ji víc a více osvítl a ke Svě slávě ho povede. Kdo však zlenivuje také svou vlastní vůlí a ulpívá na tomto světě a jeho půvabech, které jsou vystaveny před vnější a pomíjející smysly hmotného aneb tělesného člověka jen k vyzkoušení svobodné vůle, ten se také sám dobrovolně soudí a činí se podobným tomu, co je mrtvé a souzené, - je tedy také již souzený a mrtvý!

10) A tato smrt je pak to, co ty jsi zavrhl pod pojmem „pekla“ jako trest duše za její hříchy, protože se nikdy nechceš vyhýbat hříchu z bázně před takovým trestem a také nechceš za jednání podle poznání pravdy toužit po odměně nebe. A já ti tu dávám zcela za pravdu; neboť takové peklo ani takové nebe není vpravdě nikde. A přece jen peklo a nebe existuje, ale ne někde mimo člověka, nýbrž v něm, podle toho jak se způsobem právě ukázaným soudí sám!

23. NUTNOST A ÚČEL POKUŠENÍ.

1) (Pán:) „Kdyby však tento svět nebyl opatřen všemi pomyslitelnými zábavami, nýbrž byl by člověku jen tím, čím je divokým zvířatům poušť, pak by mu jeho bohopodobná svobodná vůle, jeho chápavost a rozum byly také dány nadarmo; neboť co by tu mělo vzbuzovat jeho lásku a co by měla tato láska po vzbuzení žádat a chtít a co by tu mohlo jeho chápavost třít a jeho rozum probouzet a oživovat?

2) Ono téměř nekonečně mnohé a nanejvýš rozmanité, dobré i špatné, ušlechtilé i neušlechtilé je tu tedy jen pro člověka, aby vše viděl, poznal, zkoušel, volil si a účelně toho použil; z toho může pak také již začít usuzovat, že to vše tak stvořil a zařídil nejvyšší moudrý dobrý a všemohoucí Původce, Který, když člověk začne takto ze sebe usuzovat, vpravdě pak nikdy nemešká, aby Se myslícímu člověku důkladněji zjevil, jak to dosud nepopíratelně bývalo za všech dob lidstva.

3) Když však ovšem lidé příliš zabíhají a se zaplétají do samých světských radovánek a myslí, že tu jsou pouze jen proto, aby si jako rozumné a myslící bytosti ve světě, vším co nejobhatěji vybaveném, připravovali také veškeré pomyslitelné požitky a nepostřehující vůbec vlastní účel proč byli postaveni do světa a kdo je postavil do světa, pak ovšem nemůže být o zvláštním a vyšším zjevení Boha a jeho lásky a vůle potud ani řeči, dokud lidé všelikými nesnáze a bídou nezačnou aspoň tak dalece myslet, že se tážou a říkají: „Proč jsme museli do tohoto bídného světa přijít a proč se musíme nechat tak soužit a trápit až do jisté smrti jako bídného závěrečného aktu našeho zoufalství?!“, - jako jsi také předtím zcela podobným způsobem světsky moudře blábolil ty, Nojede.

4) Tehdy je tu také čas, v němž Se začíná Bůh lidem opět znovu zjevovat zprvu ústy probuzených lidí, pak jinými znameními a také všelikými soudy na oněch lidech, kteří se stali všelikou lží a podvodem a utiskováním chudých a slepých lidí bohatými a mocnými, pyšnými a

necitelnými a zpupnými a u sebe již na Boha nemyslí a ještě méně v Něho v srdci věří, nýbrž vrhají se jen do všelikých světských zábav, chudé lidi pošlapávají a nepřikládají jim už ani hodnotu člověka, nýbrž sotva nějakého obyčejného zvířete.

5) Je-li v tom jednou na světě mezi lidmi míra dovršena, pak také přichází velký soud a s ním také velké a bezprostřední zjevení Boha lidem, kteří si v srdci uchovali ještě víru v Boha a rovněž také lásku k Němu a k bližnímu.

6) Pak jsou nezabozi a pyšní podvodníci a utiskovatelé s povrchu půdy zemské smetení a věřící a chudí pozdvižení a z nebes osvíceni, jak je tomu právě nyní a jak tomu bude jednou zase později, téměř po 2000 letech. Dobu však, v níž se něco takového může stát a jistě stane, lze rovněž tak snadno poznat, jako snadno poznáváte v pozdní zimě blížící se jaro z toho, že pozorujete stromy, jak se jejich pupence stávají stále více nabobtnalejší a šťavnatější a jak s jejich větví a haluzí skapává na zem lidským slzám podobná šťáva a prosí ji jaksi za vysvobození z nesnáze zimy, v níž úpělo tak mnoho stromů.

7) Když se tedy jednou začnou také chudí lidé stávat v srdci světlem pravdy z Boha jasnějšími a nadrženějšími a přitom však také nemilosrdným a nezměrným útiskem začnou půdu zemskou slzami již příliš smáčet, pak se velké duchovní jaro úplně přiblížilo!

8) Když to vy tři a také vy, Moji již starí přátelé náležitě uvážíte, pak z toho brzy a snadno vyrozumíte o jakou dobu nyní jde a co jsem vlastně za krajana.“

24. NOJEDOVY POCHYBNOSTI O BOŽSKOSTI PÁNĚ.

1) Privil nyní **Nojed** pln úžasu: „Ó, velký a nepochopitelně moudrý příteli! Tato tvá řeč zněla v našich uších a srdcích podivně! Že jsi více nežli prorok, to jsme vyrozuměli z tvých slov; neboť tak daleko to nepřivedl mimo Mojžíše a Eliáše žádný prorok a ani oni nemluvili nikdy o své vlastní slávě, nýbrž vždy jen o slávě Boží. Ty jsi však pravil, že jsi zcela ze Své moci Pánem, že můžeš konat co chceš a žádný Bůh a ještě méně nějaký člověk nemůže a nesmí tě volat k odpovědnosti a se tázat: „Proč činíš to a ono?“ Poslyš, jestliže se bezpochyby jistě potvrdí toto tebou samým o sobě nám dané svědectví, pak mezi tebou a Bohem není již žádný jiný rozdíl, nežli jen ten, že jsi tak jako my v čase se stavší bůh a Jehova však je Bůh již od věčnosti! Nuže, to je pro náš rozum přece jen opravdu postaveno trochu příliš vysoko, přesto že víme také dobře, že Bůh ústy velkého proroka pravil tehdy zbožným Židům: „Jste bohové, zachováte-li přesně Má přikázání a tím vůli Mou činíte vůli svou!“

2) Potom však žili až do naší doby velmi mnozí Židé, kteří od dětství co nejpřísněji plnili přikázání Boží; ale mezi nimi nebylo ani jednoho, jenž by se byl i jen z největší dálky odvážil říci a tvrdit, že je jako Bůh svémocným pánem, který není povinen ani Bohu a ještě méně lidem vydat kdy počet za veškeré své chování. Příteli, jak tedy tomu máme podle pravdy rozumět?“

3) Privil jsem **JÁ**: „Zcela snadno a jasně! Cožpak jsem neřekl, že člověk, který úplně poznal Boha a Jeho vůli a podle ní neměnitelně jedná a učinil tedy vůli Boží zcela vůli svou, je jako Bůh?! Jako však je Bůh Pánem Svou láskou, moudrostí a mocí, tak je jím také v duchu ten, kdo se stal ve všem jako Bůh.“

4) Já myslím, že to přece není něco těžko pochopitelného. Neboť z čeho by měl Bohu anebo dokonce nějakému člověku vydávat jakýkoli počet, když myslí, chce, mluví a jedná jen z vůle a Ducha Božího?!

5) Cožpak je čistá Boží vůle v člověku snad méně božskou vůlí nežli v Bohu Samém a je snad také méně samostatně mocná nežli v Bohu, který je přítomen a působí právě Svou vůlí všude a nejjistěji také tedy v člověku?! Proto pravý člověk by se měl tedy také stát a být tak dokonalý, jako je dokonalý Otec v nebi. Je-li tedy člověk takový, není pak také pánem plným moudrosti, moci a síly?!

6) Privil poté **Nojed**: „Velký a opravdu přemoudrý příteli! Ty jsi mluvil živě a v plném světle pravdivě a já ti tu nemohu nic namítat; ale jedno zůstává vedle toho přece také ještě pravdivé, totiž: Člověk to sice může úplným sebe zapíráním přivést tak daleko, že se stává Bohu podobný a tedy také mocný, jako se to také nanejvýš zřejmě osvědčilo zejména u velkých proroků; ale proto je a zůstává člověk přece jen jaksi v čase se stavším a tedy při vše své bohopodobné dokonalosti poddaným a omezeným zcela malým bohem, kdežto Jehova je věčný, tedy bez počátku nekonečný v čase a prostoru a tedy zcela ničem neomezený. A tento nekonečně velký rozdíl mezi jedním a věčně jedině pravým Bohem a mezi v čase se stavším člověkem-bohem nebude moci být zajisté věčně nikdy odstraněn.“

25. ČLOVEK PŘIROZENÝ A ČLOVEK DUCHEM BOŽÍM PRONIKNUTÝ.

1) Privil jsem **JÁ**: „Mluvil a soudil jsi tu velmi správně. Stvořený člověk se nebude ovšem moci nikdy přirovnávat k vlastní Prabytosti Boží; avšak ve stvořeném člověku přebývá také pravěčnou vůlí Boží nestvořený věčný duch z Boha a tento duch nemůže mít v člověku právě tak nějaké omezení jako ve vlastní Prapodstatě Boha Samého, protože je s ní jedno.“

2) Či myslíš, že to světlo sluneční, které osvětluje a otepluje Zemi je mladší a omezenější nežli světlo, které osvětlovalo a oteplovalo tuto Zemi od nepamětných dob?! Já pravím tobě, že jsi zcela chytrý a správný myslitel a mluvčí; ale v duchu plné pravdy z Boha budeš myslet a mluvit, až tvá duše dospěje k úplnému sjednocení ve věčném duchu z Boha. To se však může stát a stane jen tím, že budoucně ze své svobodné vůle lidské učiníš poznanou vůli Boží úplně ve všelike řeči a skutku svou. - Porozuměl jsi tomu?“

3) Privil **Nojed**: „Ó, příteli, k tomu bude u nás ještě dlouhé doby zapotřebí; neboť máme v sobě ještě příliš mnoho světa! Nežli tento svět bude z nás úplně odstraněn a začneme v sobě

něco pociťovat z všemohoucí přítomnosti božského Ducha, ó, tu uplyne - jak již bylo poznamenáno - ještě dlouhý čas do moře věčné a nikdy se nevracející minulosti!“

4) Privil jsem **JÁ**; „To je také ještě velmi pozemská lidská řeč! Neboť hle, pro božského ducha také v člověku není ani pomíjející čas, ani nějaký omezený prostor a tedy také žádná pomíjejícínost, ani nějaká daleká budoucnost, nýbrž jen věčná přítomnost! Avšak v tomto světě má vše svůj čas a žádný plod na stromě se nestává již s květem zralý; jestliže si však ode dneška pevně umíniš podle vůle Boží neměnitelně žít a jednat, pak budeš také hned mluvit jinak.

5) Jako jsi nyní soudil a mluvil ty, tak soudili a mluvili již velmi mnozí; když však, slyšeli z Mých úst co mají konat a jak mají žít a potom však také přiložili ihned ruku k dílu, šlo to tedy také rychle kupředu.

6) Až přijdete brzo do Eseje, shledáte již na představeném Roklovi příklad, jak daleko to může v krátké době s láskou a milostí Boží přivést člověk, kterému jde zcela vážně o jeho duchovní zdokonalení.

7) Až však nyní zcela brzy odtud odcestuji s těmito Svými přáteli, dozvíte se ještě od hospodského také bližší podrobnosti o Mně a začnete s tím větší horlivostí a vážností jednat a žít podle Mé rady a pak se také na vás velmi citelně projeví požehnání Jehovovo.

8) A nyní vám nemám již nic dalšího co říci, protože byste to nesnesli; až se však ve vás probudí Boží milost a láska, pak vás již sama sebou povede do veškeré v tomto světě vám potřebné moudrosti. A tak se tedy můžete nyní již opět odebrat do vašeho pokoje, -poukázaného vám hospodským!“

9) Oni tři Mně děkovali za vše co jsem jim učinil a řekl a odebrali se do svého pokoje, ve kterém se skryti zdrželi tak dlouho, jak dlouho trval trh, aby nebyli od toho či onoho kupce poznáni a obtěžováni.

PÁN NA CESTĚ Z JERICHA DO NAHIMU V JUDEJI

(LUK.19)

26. ODCHOD PÁNA Z JERICHA. ZACHEUS NA MORUŠI.

1) Když jsme nyní byli opět sami, řekl Mi **hospodský**: „Ó, Pane a Mistře, nechtěl bys u nás zůstat ještě přes poledne?“

2) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, čeho vám bylo třeba, tím jsem vás zaopatřil! Zůstávejte nyní v Mé nauce a jednejte a žijte podle ní, tak budu i Já také zůstat s Mým Duchem ve vás; leč se Svým tělem Se nyní již musím kvůli mnohým chudým, slepým a mrtvým odebrat odtud. Mimoto, až nyní půjdu za dne Jerichem, budu beztoho poznán mnohými lidmi, kteří při Mém odchodu poběží přede Mnou a za Mnou, což vzbudí velkou pozornost. A kdybych tu zůstal přes poledne, v kteréžto době se sem dostaví mnoho hostů, tu by se Má přítomnost ještě více rozhlásila. A to nechci pro několik přítomných templářů! Proto Se tedy nyní také se Svými učedníky ihned odtud odeberu směrem k Nahimu.“

3) Poté jsem také řekl učedníkům, aby se připravili na cestu.

4) Učedníci to pak také učinili a tak jsme se začali hýbat. Jelikož to však uslyšelo několik domovních sluhů, vyběhli na náměstí a řekli mnohým, že proslulý Spasitel Ježíš z Nazaretu odejde ihned z domu a to na cestě k Nahimu.

5) Když to lid uslyšel, běžel hezký kus cesty většinou před námi a takovým způsobem byla silnice až za velkou celnici Zacheovu, představeného celníků, naplněna lidmi; neboť všichni chtěli ve Mně vidět muže, o Kterém slyšeli již tak mnoho zázračných věcí.

6) Avšak celnice Zacheova byla dobrou půl hodinu cesty mimo město v opačném směru nežli byla silnice, po které jsme přišli do Jericha. Když spatřil Zacheus, kterak se mnoho lidu z města tísni na silnici ještě za jeho celníci, vystoupil ze svého domu a tázal se lidí co se tu děje.

7) A tázaní pravili, že Já, proslulý Spasitel Ježíš z Nazaretu v Galileji půjdu brzy po této silnici k Nahimu a že Mne, chtějí vidět.

8) Když to uslyšel **Zacheus**. pravil: „O, toho musím tím spíše také já vidět; neboť slyšel jsem o něm velmi velké zázračné věci od svého přítele Kada starého i mladého a od jeho starého sluhy Apollona, jakož i od jednoho slepce, kterého učinil tento Spasitel vidoucím a bylo mně nevýslovně líto, že jsem ho neviděl, jelikož po svém prvním příchodu do Jericha odešel snad již

příštího jitra do Eseje. Jelikož nyní půjde opět přes Jericho po téže silnici dále, musím ho tedy také já stůj co stůj vidět!“

9) Ježto se však lid na silnici vždy více hromadil a náš Zacheus od přirozenosti malý člověk, viděl, že by Mne stěží mohl touto spoustou lidu spatřit, vylezl ihned na moruši a tak vyčkával až půjdu kolem.

10) Zatím však co lid byl již obsadil kvůli Mně jak ulice města, tak ještě více otevřenou silnici až za celnici a Já jsem byl s učedníky ještě v předsíni Kadově, protože jsem dobře věděl o tom, že Mne úslužní domácí služebníci Kadovi bez rozkazu rozhlásili, pravil jsem po Mém boku do sud stojícímu hospodskému co se tu v největším chvatu stalo, načež Mně hospodský slíbil, že své sluhy přísně požene k odpovědnosti.

11) Já jsem mu však radil, aby od toho upustil, ježto sluhové to učinili v dobrém úmyslu. Ale Já jsem požádal hospodského, aby nás pustil zadní předsíni domu, protože u hlavní předsíně čekalo na Mne příliš mnoho lidí.

12) Hospodský to ihned učinil a tak jsme prošli snadno, nejsouce viděni velkým davem lidu, úzkou a málo navštívenou ulicí ven a dali jsme se plní cestou, která se asi 100 kroků před velkou celnicí spojovala s hlavní silnicí a tak jsme unikli velké tlačenci jak ve městě, tak i v největší části hlavní silnice od města až k celnici.

13) Když jsme však přišli na hlavní silnici v oznámené již blízkosti velké celnice a Já jsem byl několika lidmi poznán, tu povstal hned velký hluk a **mnozí** z plna hrdla jásali řkouce: „Je zde, je zde ten velký Spasitel z Nazaretu! Sláva mu a sláva také nám, že jsme ho mohli nyní spatřit!“

14) **Moji učedníci** však pohrozili hlučícímu lidu a přikázali mu, aby mlčel.

15) **JÁ** jsem jim však vytkl toto chování k lidu řka: „Já jsem Pán! Snáším-li Já hlasitě jásání lidu, pak budete také zajisté to jej snést! Nechť láska a trpělivost vede vždy vaše kroky - a nikdy pohrůžky a panování! Je přece vždy nevýslovně nádhernější být milován nežli obáván!“

16) Když to učedníci ode Mne uslyšeli, podvolili se a tak jsme šli klidným krokem dále a přišli jsme brzy k moruši, na níž seděl malý představený celníků Zacheus.

17) Když jsme přišli ke stromu, tu jsem Se zastavil, pohlédl vzhůru a. pravil: „Zacheusi, slez nyní jen rychle se stromu; neboť dnes musím zavítat do tvého domu!“

18) Tu slezl Zacheus rychle se stromu a přijal Mne i s Mými učedníky s největší radostí.

19) Když to však viděl **lid**, začal ihned reptat a pravil: „Ó, podívejte se na toho Spasitele, který koná. Své skutky mocí Božího Ducha! To musí být krásný Boží duch, když se zastavuje u celníků, kteří jsou přece vždy největšími hříšníky a já a pije s nimi!“

20) A poté se reptající lid začal víc a více ztrácet.

21) Když však **Zacheus** zpozoroval, že o Mně lid činil takové poznámky, rozzlobil se pro Mne na lid, přistoupil ke Mně a hlasitě pravil: Hle, ó, Pane, já vím také bez svědectví lidu, že jsem hříšník a že jsem tedy také nejvýš nehoden, abys Se Ty, Nejspravedlivější zastavoval u mne; jelikož jsi však nicméně na mne tak přemilostivě shlédl a prokazuješ mně tak převeliké a nejvýš neocenitelné přátelství, dám polovinu svých mnohých statků chudým a jestliže jsem někoho někdy podvedl, ať přijde a já mu to čtyřnásobně vynahradím!“

22) Když lid ve velikém počtu ještě přítomný uslyšel tento hlasitě vyslovený projev Zacheův, ustalo také reptání, neboť **někteří lepší** pravili mezi sebou: „Hleďte, člověk, který chce toto učinit a on to také jistě učiní, není ještě ten nejhorší hříšník! Neboť almužny pokrývají množství hříchů a kdo neprávem na sebe stržený statek čtyřnásobně nahradí tomu, komu jej urval, ten svou vinu před Bohem a před lidmi zahladil - a nelze tedy přičítat Spasiteli za chybu, když se zastaví u hříšníka, který se chce zcela polepšit.“

23) Jiní, zejména chudí, počítali však již předem, zda a kolik asi od Zachea obdrží při rozdělávání statků. A ještě jiní mysleli pak také již na to, jak by předstoupili s falešnými svědky před Zachea a dokázali mu, že také oni jím byli o tolik a tolik v té a v oné době a při té a oné příležitosti podvedeni, aby pak mohli od něho čtyřnásobně tolik obdržet.

24) Já jsem však později v domě Zacheově na to vše upozornil a doporučil jsem mu náležitou chytrost a opatrnost a on se také přesně zařídil podle toho.

27. PODOBENSTVÍ O SVĚŘENÝCH LIBRÁCH.

1) Když se však lid víc a více rozbíhal, pravil jsem hlasitě ke zcela nyní šťastnému Zacheovi **JÁ**; „Dnes se dostalo tomuto domu a tedy také tobě velikého štěstí, neboť také ty jsi syn Abrahamův! Neboť Já jako Syn člověka a ten pravý Spasitel jsem přišel hledat a blaženým učinit, co tu bylo ztraceno a přicházím jako Spasitel jen k nemocným a ne také ke zdravým, kteří nepotřebují lékařskou pomoc.

2) Já jsem tedy přišel do tohoto světa proto, abych lidem znovu přinesl Království Boží, které již dávno úplně ztratili, jakož i jeho spravedlnost, která již mezi lidmi není. Já jsem tedy Cesta, Pravda, Světlo a Život; kdo věří ve Mne, bude mít život věčný!“

3) Když to uslyšel dosud dosti četně přítomný **lid**, pravil mezi sebou: „Tento člověk má sice nejvyšší obdivuhodné vzácné vlastnosti, - ale že se považuje za toho, který nám zase přinese ztracené Království Boží a jeho spravedlnost, pak žije ve velké domýšlivosti a sebezpyčování! Neboť my jsme přece z blízkosti Jeruzaléma a nevíme dosud nic o tom, že by se toto mělo nyní stát! Právě-li a tvrdí-li však, že nám zase přinese ztracené Království Boží a jeho spravedlnost, pak nám je může také ihned zjevit! K čemu tedy ještě váhá a naše očekávání udržuje marně v napětí?“

4) **JÁ** jsem Se však obrátil poté k lidu takto mezi sebou usuzujícímu a právě proto, že jsem opravdu u něho byl jako v blízkosti Jeruzaléma, řekl jsem mu tento obraz: „Máte pravdu, pravíte-li, že jste z blízkosti Jeruzaléma a nevíte nic o znovu přinesení Království Božího a jeho spravedlnosti a nyní zde žádáte, aby se Království Boží ihned zjevilo, může-li a chce-li se Mnou zjevit!“

5) Já jsem nyní po vašem boku opravdu v blízkosti slepého Jeruzaléma, který s otevřenými ušima nic neslyší a s široce vyvalenými očima nic nevidí! Jak často jsem již byl v Jeruzalémě, učil vás a konal před vašimi očima znamení na svědectví pravdy o důvodu Mého příchodu do tohoto světa a vy ještě pravíte, že nic nevíte o znovu přinesení Království Božího a jeho spravedlnosti a žádáte nyní ode Mne, jestliže jsem Znovupřínosce Království Božího a jeho spravedlnosti, aby se Království Boží a jeho spravedlnost ihned zjevila také před vámi. Dobře tedy, učiním to a tak tedy poslyšte následující obraz:

6) Jeden šlechtic odešel do daleké země, aby získal říši a pak se zase vrátil. Před odcestováním si však pozval deset sluhů, dal jim deset liber a pravil: „Hospodařte s nimi než se vrátím! Kdo z vás mně připraví náležitý zisk, sklídí také podle zásluhy patřičnou odměnu!“

7) Poté šlechtic zmizel. Sluhové pak začali s librami hospodařit užitečně i neúžitečně.

8) Domácí občané byli však šlechticovi, který byl jejich pánem a králem nepřátelští a když uslyšeli, že odcestoval a že za něho hospodaří sluhové, vyslali za ním tam, kam se odebral, poselství a vzkázali mu toto: „Nechceme nikdy, abys budoucně vládl nad námi!“

9) Leč stalo se, že pán dobytí říše se vrátil a pozval týchž deset sluhů, jimž dal peníze na hospodaření, nejprve k sobě, aby se dověděl, kolik každý získal.

10) Tu přistoupil k němu první a pravil: „Pane, tvá libra vydělala deset liber! Zde je tvá libra a zde deset liber k ní!“ A pán mu pravil: „Aj, dobrý a věrný sluha! Poněvadž jsi byl věrný v nejnepatrnějším, budeš mít nyní moc nad deseti městy!“

11) Poté přišel druhý sluha a pravil: „Pane, tvá libra vynesla pět liber! Zde je tvá libra a pět liber k ní!“ A pán pravil také tomuto sluhovi: „Budeš tedy mít také moc nad pěti městy!“ A rovněž tak se také stalo ostatním, kteří něco vydělali s onou jednou librou.

12) Přišel však také jako obzvláště povoláný třetí a vlastně poslední sluha a pravil: „Hle, Pane, zde je tvá libra, kterou jsem měl schovanou v utěráku! Obával jsem se tě, neboť jsem dobře věděl, že jsi krutý muž, který bere co neuložil a sklízí kde nese!“ Pán však mu pravil: „Z tvých úst tě soudím, šibale! Věděl-li jsi, že jsem krutý muž a že беру kde jsem neuložil a sklízím, kde jsem nese, proč jsi tedy nedal mé peníze do směnečné banky, aby mně vydělaly lichvářský zisk?“ Tu sluha umkl, protože se dále již nemohl omlouvat.

13) Pán však pravil k ostatním sluhům: „Vezměte tomuto lenivému sluhovi libru a dejte ji tomu, kdo mně vydělal deset liber! On s ní naloží nejlépe!“

14) Tu mu pravili sluhové: „Vždyť má beztoho nejvíce!“

15) Pán však pravil sluhům: „Ó, vpravdě pravím vám: Kdo má, tomu bude ještě přidáno, aby pak měl ve velké hojnosti; kdo však nemá - jako vy v Jeruzalémě! - tomu bude také co nejdříve vzato co někde ještě má! Moje nepřátele však, kteří nechtěli abych vládl nad nimi (farizeové totiž), přiveďte sem a uškrťte je přede Mnou!“

16) Abyste však rozuměli také tomu, co praví tento obraz, rozložím vám jej ve vsí stručnosti

- a tak poslyšte:

17) „Pán, který odcestoval, aby získal vzdálenou říši, je Bůh, Který k vám mluvil skrze Mojžíše. Odevzdal Židům na dvou kamenných deskách deset liber (zákonů života), s kterými hospodařili první Židé dobře a proto také dosáhli brzy velkou moc.

18) Doba králů je však onen druhý sluha, který pánu vydělal jen pět liber; proto byla jeho moc vyměřena také podle jeho zisku. Jak se však tato doba stávala co do zisku pro Pána vždy hubenější, ukázal jsem vám v chování zbývajících ještě sluhů a můžete je podrobněji zbádat v Knize králů a v Kronice.

19) Třetí zcela lenivý sluha představuje však tuto dobu, v níž farizeové libru Bohem jim propůjčenou skrývají v opravdovém utěráku před očima, ušima a srdci ubohého a podvedeného lidstva a také ji nechtějí uložit do směnečné banky pohanů tak, jak ji obdrželi od Boha, aby přinesla Pánu lichvářský zisk, - nýbrž ukládají do banky dosud slepých pohanů svůj vlastní neřád, který prohlašují za zlato a tím lichvaří pro své tělo.

20) Tito nynější farizeové a Židé jsou tedy také oni zlí občané, kteří jsou Pánu nepřátelští a nechtějí, aby vládl nad nimi. Proto se jim tedy stane to, co jsem vám zde ukázal v obrazu: Předně, protože nevydělali ¹⁾ nic, bude jim vzato také to, co ještě měli a bude dáno tomu, kdo má nyní vpravdě nejvíce, - a to jsou nyní pohané, kteří představují zároveň onu dalekou říši, kam odcestoval Pán, aby ji dobyl. A On ji právě dobyl a nyní se ve Mně vrátil domů, aby účtoval, jak vám to onen obraz v rozmanitém světle postavil před oči.

21) Krátce, světlo bude Židům vzato a bude dáno pohanům! Doba potrestání občanů Pánu Bohu nepřátelských se velmi přiblížila a ti, jimž bude a již bylo dáno světlo, budou oni noví sluhové, kteří zardousí nepřátele Pána.

22) To, co jsem vám nyní zjevil, je také Království Boží, které vám zase opět přináším i s jeho spravedlností. Kdo to uváží a bude věrně a svědomitě spravovat libru propůjčenou k hospodaření, ten také dojde odměny života.

23) Toto jsem mluvil k vám, občané v Jerusalemě a okolí; blaze tomu, kdo to svědomitě uváží!“

28. PÁN UZDRAVUJE SYNA ZACHEOVA.

1) Když Židé toto od Mne uslyšeli, rozzlobili se a **někteří** mezi sebou pravili: „Farizeové mají nakonec přece jen pravdu, když pronásledují tohoto Galilejce; neboť z jeho řeči jasně vyplývá, že chce proti nám poštvat Římany, kteří ho pro jeho kouzelné skutky považují za Boha a kteří nám vezmou zcela jistě všechna naše práva a učiní nás úplně svými otroky. Je-li on znovu přinose ztraceného Království Božího a jeho spravedlnosti, což má záležet v tom, co nám nyní zjevil, pak ať jen si své Království Boží a jeho krásnou spravedlnost ponechá pro sebe! A bude-li nám Židům stále hlasitěji hlásat takovéto Království Boží a jeho spravedlnost, pak se může velmi snadno stát, že ho Židé zardousí ještě dříve nežli on Židy za pomoci Římanů!“

2) Když tuto řeč uslyšeli **Moji učedníci**, pravili Mně: „Pane, neslyšíš nyní co mluví? Necháš je nyní beztrestně odtud odejít?“

3) Privil jsem **JÁ**: „Ještě žádný nevztáhl na Mne ruku, aby Mne jali; proč bych je tu měl trestat?! Já jsem mluvil předtím a nyní mluví mezi sebou oni a začínají potají odcházet; neboť Mé slovo jim nechutnalo a zato slepce netrestám. Až však jednou vztáhnou na Mne ruce, pak také na ně přijde trest, jak jsem vám zjevil již několikrát. A tak je tedy necháme nyní beztrestně mluvit a jít jejich cestou! My se však odebereme do domu přítele Zachea a on nám připraví oběd.“

4) Po těchto Mých slovech jsme se odebrali do domu Zacheova a on poslal ihned pro chléb a víno a přikázal svým lidem, aby vynaložili vše, by nás pohostili co nejlépe.

5) Když jsme se octli nyní v největším a co nejbohatěji vypraveném pokoji a občerstvovali a posilovali jsme se chlebem a vínem, děkoval Mně náš Zacheus z plných plic také za to, že jsem zvěstoval jemu velmi protivným Jeruzalémcům, co si již zasloužili dávno. Neboť Zacheus, ač potomek Abrahamův, byl Samaritán a byl proto tím více nenáviděn u Jeruzalémců.

6) Také se Mne tedy tázal, zda mám něco proti tomu, že je Samaritán.

¹ „nevydělali“ doplnil vydavatel.

7) **JÁ** jsem mu však pravil: „Zůstaň co jsi a buď ve všem spravedlivý z opravdové lásky k Bohu a k bližnímu a tak se Mi budeš lépe líbit nežli Židé, kteří líbají zlato chrámu a chudé dávají od svých dveří odhánět psy! Proto je také dám co nejdříve vyhnat do celého světa mezi cizí národy a nebudou budoucně mít již žádnou vlastní zem a žádnou říši. Ale nyní je necháme ještě krátký čas vládnout a hřešit, až bude jejich míra naplněna!“

8) Po této Mé krátké řeči poděkoval Mně opět Zacheus, prosil Mne však, abych mu dal radu, co má se svým nejstarším, již šestnáctiletým synem dělat, který je již tři roky šílený a téměř den ze dne upadá do větší zběsilosti. Povolal k synovi již všechny jemu známé nejlepší lékaře a všichni se pokoušeli syna uzdravit; ale všechno jejich vědění a všechna námaha zůstala nejen zcela bez výsledku, nýbrž syn po každém lékařském ošetřování byl na tom hůře nežli předtím.

9) Tu pravil jsem **JÁ** k Zacheovi: „Příteli, takové zlo nevléčí žádný pozemský lékař se svými bylinami! Přiveď však syna sem a uvidíš moc slávy Boží!“

10) Tu poručil Zacheus svým sluhům, aby přivedli syna náležitě svázaného z jeho dobře uzavřeného pokoje.

11) A **sluhové** pravili: „Pane, to půjde před těmito cizími hosty velmi zle; neboť předně on nyní běsní téměř neustále a zadruhé páchne hůře nežli veškeren mor, protože se stále potírá lejnem!“

12) I pravil jsem **JÁ**: „Jen ho sem přiveďte; neboť Já ho chci vidět a uzdravit!“

13) Pravil **jeden sluha**, který byl v domě mnoho vážen: „Ó, příteli, jedině Bůh ho může uzdravit, ale na této Zemi již žádný člověk! Uzdravíš-li také toho, pak nejsi člověk, nýbrž Bůh!“

14) Pravil jsem **JÁ** „O to se nestarej, nýbrž učiň, co je ti přikázáno!“

15) I šli sluhové a přivedli syna, kterého se všichni Moji učedníci zhrozili a pravili: „S tím je to ještě horší nežli co jsme viděli v krajině Gadarenských!“

16) Já jsem však vstal, pohrozil zlým duchům v synovi a poručil jim, aby ho okamžitě navždy opustili.

17) Tu trhli ještě jednou synem a vyrazili z něho v podobě mnohých černých much a syn byl poté úplně zdravý.

18) **JÁ** však jsem pravil nyní sluhům: „Nyní ho vyvedte ven ke studni a očistěte; dejte mu také čerstvý oděv a přiveďte ho opět sem, aby poobědval s námi!“

19) To se tedy také stalo. A když byl nyní syn uzdraven a očištěn a byl u našeho stolu, vešli do našeho pokoje všichni v domě bydlící příbuzní a známí a nemohli se dost vynadivit nad tak rychlým uzdravením syna a Zacheus Mně nadmíru děkoval za toto uzdravení.

20) **Hlavní sluha** Mně však pravil: „Pane, ty nejsi člověk jako našinec. Ty jsi opravdový Bůh, Kterému se my lidé chceme a budeme vždy klanět!“

21) Když sluha ještě takto mluvil, byl také přinesen na stůl oběd a dali jsme se do jídla.

29. DŮVOD DOPUŠTĚNÍ SYNOVY POSEDLOSTI.

1) Za jídla a pití se někteří tázali uzdraveného syna, který nyní vypadal zcela svěží a zdravý, zda ve svém nemocném stavu snášel také velké bolesti.

2) A (**uzdravený syn**) pravil: „Jak to nyní mohu vědět?! Vždyť jsem byl jako mrtvý. Neměl jsem žádný cit a také jsem nevěděl o ničem kolem sebe! Nicméně však vím, že jsem byl ustavičně ve snu a že jsem se v jedné krásné krajině bavil s dobrými lidmi.“

3) Tomu se přítomní divili a nemohli to pochopit a Zacheus se Mne tázal, jak to bylo možné a proč Bůh dopouští něco takového.

4) Pravil jsem **JÁ**: „Příteli, o tom nebudeme nyní ztrácet mnoho slov! Při takových nemocích se stáhne duše do srdce a jeden anebo často také mnoho zlých a nečistých duchů obývají ostatní tělo a dělají s ním co chtějí, z čehož však v srdci odpočívající duše nic nevnímá.“

5) Takové posedlosti se však dopouštějí proto, aby lidé, u nichž téměř zcela vyhasla víra v Boha a v nesmrtnost duše, začali opět na něco duchovního myslet a také věřit. Neboť také vy jste se stali slabými ve víře a tak vám byla tato lekce před Mým příchodem do tohoto domu také velmi nutná.

6) Kdybych byl přišel dříve, nebyl bys Mně ty sám tak uvěřil, jako Mně věříš nyní; a kdyby tvůj syn, na kterém jsi si velmi mnoho zakládal, nebyl upadl do tohoto zla, pak by tě byla pýcha a hrdost tak zřídily, že bys se byl stal pravým ďáblem mezi lidmi, že bys byl ze sebe vyhostil

veškerou víru v Boha a lidi bys považoval za pouhé stroje, které by měly před tebou jen tehdy nějakou cenu, kdyby ti sloužily téměř zadarmo a dopomáhaly ti ještě k většímu bohatství.

7) Když však tvůj syn, tvůj miláček a tvá největší pýcha onemocněl tak jak jsem ho zastihl zde nyní, bylo ti u srdce zcela jinak. Začal jsi opět myslet na jednoho Boha a věřit v Něho a stal jsi se srdcem pokornější. Hledal jsi sice ovšem vedle toho ještě útočiště u všech tobě známých lékařů, ať pohanů či Židů - což ti bylo jedno - a stálo tě to mnoho; ale když jsi viděl, že tvému synu nemohl ani lékař, ani Esejec a ještě méně nějaký kouzelník pomoci, zesmutněl jsi a začal jsi vážněji přemýšlet o tom, proč tě Bůh, je-li nějaký, navštívil takovým zlem.

8) Začal jsi opět číst v Písmu a shledával jsi své jednání a chování vůči svým bližním stále víc a více nespravedlivé a také jsi slíbil Bohu, že zcela vážně mnohonásobně napraviš veškerá sebou spáchaná bezpráví.

9) Když se takováto předsevzetí v tobě stávala vždy vážnější a pravdivější a také ti bylo jasné, že ti může pomoci jen všemohoucí Otec v nebi, tu jsem také brzy přišel do této krajiny a ty jsi uslyšel, co jsem učinil na onom slepém.

10) A tvá víra v Boha se stávala tedy také mocnější a živější, jelikož jsi od starého a mladého Kada slyšel o Mně svědectví, které v tobě nezanechalo žádnou pochybnost o tom, že Já nejsem jen prorok, nýbrž že jsem Pán Sám. A hle, stal jsi se pak také zralý pro to, abych zavítal nyní k tobě a pomohl Svou mocí tvému synu.

11) Když to nyní dobře uvážíš, pak ti bude zajisté zcela jasné, proč dopouštím všelijaká zla na lidi, v jejichž srdcích ještě úplně nevyhasla jiskra nebeského života.

12) Ovšem u zcela zkažených a životně prohnáných lidí, kteří již nejsou hodni Mé výstrahy, se tedy také taková je polepšující dopuštění nedostavují; neboť neprospívají již a způsobují, že se zlí stávají ještě horšími. Tento druh lidí však utratí svůj hmotný život také zde; po tomto životě je však očekává jejich vlastní soud, který je druhá. a věčná smrt

13) Na koho Já ještě dopouštím všeliká utrpení a svízele, tomu také v pravou dobu pomohu; koho však nechávám nerušeně dále požívat jeho pozemsky pyšný a hýřivý blažený život, ten nese svůj soud a svou věčnou smrt již v sobě a tedy také všude s sebou. A tak nyní tedy také víš, proč leckterý světsky veliký a světsky bohatý člověk může beztrestně až do smrti svého těla dále hřešit a páchat ohavnosti.

30. MÍRA DOBRA A ZLA.

1) **(Pán:)** „Na tomto světě jsem však stanovil každému jistou míru jak v dobrém a pravdivém, tak i ve zlém a falešném.

2) Dosáhl-li dobrý svou horlivostí této míry úplně, pak přestávají také veškerá pokušení a on pak kráčí v plném světle z nebes od jednoho stupně dokonalosti ke stupni ještě vyššímu a takto kupředu až do nekonečna.

3) Naplnil-li však zlý rovněž také svou zlou míru, pak také přestávají další napomínání a on pak také klesá stále hlouběji a hlouběji do temnější noci a do tvrdšího soudu svého již mrtvého života a bytí a Já na něho dále již více nepohlížím než jen jako na kámen, ve kterém není patrný žádný život, nýbrž jen soud a věčný mus Mé vůle, kterou staří nazývali „hněv Boží“!

4) Jak dlouhý čas bude však kámen o velké tvrdosti potřebovat nežli změkne ještě nadlouho jen v neúrodnou půdu, to je otázka, na kterou ani sebedokonalejší anděl stojící v nejvyšším světle nebeském nedovede odpovědět; neboť to ví jedině Otec, Který je ve Mně, jako také Já v Něm.

5) Když jsou však jednou příliš mnozí lidé v plné míře jejich zla, tu zkracuji pro ještě nemnohé dobré a vyvolené dobu jejich beztrestné vlády a jejich vlastní soud a jejich smrt je pohlcuje před očima nemnohých spravedlivých, jak tomu bylo za časů Noema, Abrahama a Lota a dílem také za dob Josue a od nynějška také budoucně ještě častěji bude.

6) Počátek zažijí brzy Židé a později také jiné říše se svými knížaty a národy; asi po necelých 2000 letech přijde však opět největší a nejvšeobecnější soud pro spásu dobrých a na záhubu velkých světa a úplně zatvrzelých.

7) Jak bude však tento soud vypadat a v čem bude záležet, to jsem již několikrát zjevil všem Svým se Mnou zde přítomným učedníkům a oni to budou po Mně hlásat národům Země.

Blaze tomu, kdo o tom bude uvažovat a zařídí svůj život podle toho, aby nebyl uchvácen soudem!

8) A nyní víš, příteli Zacheusi dostatečně, co máš pro spásu své duše konat a provádět a my jsme se nyní u tvého stolu také dostatečně posílili pokrmem a nápojem - a tak nyní opět vstaneme a odebereme se na cestu do Nahimu neboť musím dorazit do řečené obce ještě dnes před západem Slunce.“

9) Privil nyní **Zacheus**: „Ó, Ty jedině pravý Pane a Mistře, odtud až do řečené obce je ještě daleký kus cesty a přirozeným způsobem bude asi velmi těžké do oné obce dorazit ještě dnes před západem Slunce; neboť odtud je mnohem blíže do Jeruzaléma nežli do této Tebou jmenované obce! Za jeden den lze tam sice na velbloudech dorazit, ale pěšky odtud sotva za půl dne nebude to bez zázraku možné!“

10) Privil jsem **JÁ**: „To, příteli, bude již Má starost! Když jsme mohli za jediný den bez velbloudů vykonat ještě delší cestu odtud až do Eseje, pak také vykonáme značně kratší cestu odtud do Nahimu. Ty máš ovšem touhu, abych se zde zdržel ještě do zítřka; ale Já jediný nejlépe vím, co mám v úmyslu a pak také musím jednat, ne jak chce Mé tělo, nýbrž jak chce Ten, jenž přebývá v Mé duši. A tak musím ještě dnes před západem Slunce dorazit do této obce.“

11) Bud pamětliv Mé nauky a jednej podle ní, tak budeš žít ve světle Boha! A až uslyšíš, že Mne farizeové zajmou a usmrtí toto Mé tělo - což také bude dopuštěno na jejich záhubu, avšak také na vzkříšení mnohých mrtvých, kteří nyní doposud úpí v hrobech nevíry a mylné víry, nemajíce v sobě života ducha - pak se nad tím nepohoršuj a nebuď nesmělé víry; neboť třetího dne opět vstanu a přijdu ke všem Svým přátelům a dám jim život věčný!

12) Na Mé nepřátele začne však pro jejich zánik dopadat soud, který uvidí ještě mnozí nyní žijící. Já jsem ti nyní tedy také řekl to a nyní tedy víš, jak se máš budoucně chovat.

13) Já. jsem nyní také tobě propůjčil jednu libru; spravuj ji dobře a správně, abych ji, až opět přijdu, obdržel od tebe zpět i s úroky! Nyní jsi postaven nad malým a potom budeš postaven nad velkým; neboť kdo je věrný v malém, zůstane také věrným ve velkém!“

14) Po těchto slovech požehnal jsem celému domu Zacheovu a vydal jsem Se, se Svými učedníky ihned na cestu.

31. POHANSKÁ VESNICE S CHRÁMEM MERKUROVÝM.

1) Na silnici stálo však ještě mnoho lidu, který Mne chtěl ještě jednou vidět a se Mnou mluvit; neboť bylo domácím lidmi rozhlášeno, co jsem učinil synu Zacheovu. Já jsem Se však nedal rušit a prošel jsem nezadržitelně rychle davem. jelikož Mne však chtělo několik set lidí doprovodit, zastavil jsem Se na krátkou chvíli a těm, kdož spěchali za Mnou jsem naznačil, aby se obrátili a šli domů, což oni také učinili.

2) Když však jsem byl takto zastaven lidem, tu se také přitlačila ke Mně žena, která již po několik let trpěla krvotokem a nikdo jí nemohl pomoci. Tato žena se dotkla Mé suknice v úplné víře, že jí to přinese pomoc a byla tedy také okamžitě uzdravena.

3) **JÁ** jsem Se však na zkoušku otázal učedníků a ostatních lidí řka: „Kdo se Mne tu ve víře dotkl? Pozoroval jsem totiž, že vyšla ze Mne síla.“

4) Tu pravili **učedníci a několik ostatních lidí**: „Hle, tato dotěrná žena se Tě dotkla!“

5) Tu padla přede Mnou žena na kolena a prosila Mne za odpuštění; neboť se bála, že bude za to potrestána.

6) **JÁ** jsem jí však řekl: „Vstaň a jdi domů; neboť tvá víra ti pomohla! Nehřeš však více, tak zůstaneš zdravá!“

7) A žena ihned vstala a odebrala se domů, chválíc moc Boží.

8) Poté jsem co nejrychleji propustil lid a šel s učedníky rychle dále.

9) Brzy jsme přišli do pusté krajiny, kterou probíhala silnice. Tou dobou nešel tudy žádný poutník a tak jsme mohli nepozorováni urazit známým způsobem sotva za půl hodiny cestu jinak asi 10 hodin dlouhou a dojít do krajiny, která byla obydlena dílem Židy a dílem Řeky a přistěhovalými Babyloňany.

10) Přišli jsme k vesničce náležející Řekům. Uprostřed této vesničky byl na pahorku chrám, zasvěcený pohanskému bohu Merkurovi. Za to, že byl tento pohanský chrám v zemi židovské trpěn, museli obyvatelé této vesničky odvádět chrámu jeruzalémskému ročně dosti značný po-

platek a obdrželi pak vždy od chrámu svolení, aby přinášeli svému bohu Merkurovi znova opět po celý rok oběti a směli k jeho počtě zachovávat určité svátky. Tento den - byl to římský den Merkurův, u Židů však posobotí - byl však právě svátečním dnem řečeného pohanského boha a Řekové se obírali svou modlou.

11) Když jsme přišli na místo, zastavili nás Řekové a žádali, abychom se také my podle starého zvyku, tedy z jakési zdvořilosti poklonili před modlou.

12) **JÁ** jsem však pravil: „Poslyšte, slepí pohané, měli byste se raději na kolenou a v srdci sklánět před jedině pravým Bohem Židů! Neboť tato vaše mrtvá a bezmocná modla je dílo rukou lidských, je tedy mnohem méně nežli nejmenší a nejnepatrnější mechová rostlina; jeden a jedině pravý Bůh Židů stvořil však pouze ze Sebe nebe a Zemi a vše, co ona nosí. Proto mají všichni lidé věřit jen v jednoho pravého Boha, jedině Jemu se klanět a nemají mít jiné mrtvé modly a všelikými nerozumnými a důstojnost lidskou zneuctívajícími obřady je uctívat.“

13) Pravil jeden **Řek**: „Když my přijdeme do Jeruzaléma, tu se nezdráháme před vaším bohem se poklonit, ačkoliv víme velmi dobře, že ve velkém chrámu Šalomounově není bůh pod nějakou podobou. Jen truhlu mají Židé, z které plane v určitých dobách naftový plamen, který se však považuje za tak posvátný, že jej smí několikrát v roce vidět a jemu se klanět jen nejvyšší představený židovských kněží. A také víme, že ta truhla Židů byla tak jako tento náš bůh učiněna lidskýma rukama; jak to tedy, že říkáš, že jedině Bůh Židů je pravý, a stvořil ze Sebe nebe a Zemi a že proto také mají všichni lidé v něho věřit, jedině jemu se klanět a jej uctívat a že nemají mít nějaké jiné bůžky?“

14) Příteli, zdá se mi, že pokud se týče pravdy, který Bůh je skutečný, nemáme si naprosto co vyčítat! My uctíváme v našich bozích jako symbolech různých sil přírody právě jen námi více méně poznané síly velké přírody a nikoli lidskýma rukama udělanou sochu i s jejím chrámem a to je přece jistě rozumnější, nežli když vy Židé za jedině pravého Boha považujete a vzýváte starou truhlu s chrámem! Jestliže jsme vás zde však vyzvali, abyste se jdouce kolem ze zdvořilosti poklonili před naším Merkurem, tím jsme vás nechtěli odvrátit od vašeho židovství a tedy svádět vás ke hříchu proti vašemu bohu!

15) Můžeš-li však ty a všichni tvoji druhové podat nám skutečný důkaz, že přes mé rozumné důvody proti pravdě vámi tvrzené je jen váš bůh jedině pravý, pak nejsme tak tvrdošíjní a velmi brzy a snadno se obrátíme jedině k vašemu bohu!"

16) Pravil jsem **JÁ**: „Příteli, takový důkaz ti již můžeme podat, aniž od vás žádáme, abyste se nám klaněli; ale napřed vám musím stanovit podmínku, kterou se musíte dříve pokusit splnit, ať se vám podaří anebo ne. Podaří-li se vám, pak se také my pokloníme vašemu Merkurovi a půjdeme jako Židé dále; jestliže se vám nepodaří splnění dané podmínky, pak vám již podám skutečný důkaz, že Bůh Židů je jedině pravý a vy se pak odvrátíte od svých nákladných bůžků a z vlastní vůle skloníte svá srdce a kolena před naším Bohem.“

17) Tato podmínka pak záležel v tomto: Vy jste již včera a dnes uctívali vaši modlu a složili v chrámu oběti a proto musí tato modla mít zajisté dobrou vůli a vyslyšet nějakou k ní vznesenou prosbu.

18) Hledte, tamto na stupních chrámu sedí 12leté od narození slepé děvčátko! Je to miláček zámožných rodičů. kteří by dali vše za to, kdyby mu mohl být propůjčen zrak. Obráťte se tedy všichni s prosbou na vašeho boha, aby ráčil této slepé otevřít oči! Neboť takovou slepou neuzdraví nyní žádný člověk na celé Zemi; to je s to jen všemohoucí Bůh. Uzdraví-li váš Bůh slepou, pak se mu také my pokloníme, jestliže ji však bezpochyby asi neuzdraví, pak ji uzdravím Já silou Ducha našeho Boha, Který sedí ve Mně a až děvčátko prohlédne, pak také zničím s tohoto místa, kde nyní jsem, chrám i s jeho modlami, abyste již ani nepoznali místo, na němž nyní stojí chrám i s modlou. Jděte a splňte stanovenou vám nyní podmínku!"

19) Pravil **Řek**, jenž byl také otcem slepé: „Příteli, učiníme pokus, jak jsem jej učinil již několikrát - žel vždy bez nejmenšího výsledku! Ale co máme pak žádat od vás my, kdyby snad také tebe, příteli, nechal tvůj jedině pravý Bůh na holičkách a nevyslyšel tvou prosbu“? Neboť já jsem již v této věci mluvil s velmi mnohými Židy, kteří také zcela vážně věřili v jejich Boha a každý mně věrně doznal, že s bezprostředním vyslyšením vašich Jemu přednesených proseb je to velmi pochybné. Proto však nechci vkládat pochybnost do toho co jsi slíbil vykonat, neboť tvá slova znějí nanejvýš spolehlivě. Ale kdyby se tvůj Bůh nakonec přece jen co do účinku podobal bohu našemu, co potom?“

20) Privil jsem **JÁ**: „Pak budeme po celý náš život vašimi otroky! Ale nyní jděte k vašemu bohu a přednešte mu své prosby!“

32. UZDRAVENÍ SLEPÉHO DĚVČETE (JMÉNEM) ACHAIA.

1) Po těchto slovech odešli Řekové ke své modle a spustili silný řev, který potrvál slabou půl hodinu, ovšem bez jakéhokoli úspěchu.

2) Když skončili tento prosebný řev, přišel **Řek** opět ke Mně a pravil: „Příteli, jak vidíš, byla naše námaha nyní jako vždy úplně marná! Nyní je řada na tobě, abys nám podal slíbený skutečný důkaz, podle něho jedině váš Bůh je pravý. Podaří-li se ti to, pak se staneme jako jste vy, pro všechny časy Židy!“

3) Privil jsem **JÁ**: „Jdi tedy a přiveď Mně svou slepou dceru a přesvědč se, že je ještě úplně slepá! Teprve pak jí otevřu oči!“

4) I odešel **Řek** velmi potěšen, protože nyní již věřil, že jeho dcera bude vidět a přivedl ji ke Mně řka: „Zde, milý příteli, je ona dosud úplně slepá; ráciž ji tedy s pomocí a živou mocí svého Boha otevřít oči!“

5) Privil jsem **JÁ** k děvčátku: „Achaio, chtěla bys vidět jako ostatní lidé světlo a nescíslně mnohé jiné nádherné věci na Zemi?“

6) Privilo **děvčátko**: „Ó, Pane, kdybych tvou mocí viděla, pak bych zajisté byla přešťastnou a milovala bych tě více nežli vše na světě! Ó, otevři mně tedy oči!“

7) A **JÁ** jsem jí dechl na oči a pravil: „Achaio, chci, abys v tomto okamžiku viděla a budoucně nikdy neoslepla!“

8) Když jsem vyslovil nad děvčátkem tato slova, stalo se děvčátko také již úplně vidoucí a radostí nevědělo, co by nyní dříve učinilo a tak tomu bylo i s jeho rodiči.

9) Teprve po krátké chvíli padlo **děvčátko** s jeho rodiči a sourozenci přede Mnou na kolena a pravilo: „Ó, Pane, Ty jsi více nežli všichni lidé na celé Zemi! Ty Sám jsi ten jeden a jedině pravý Bůh nejen Židů, nýbrž všech lidí na celém okrsku zemském. Tobě jedinému přinesu jakoukoli oběť a Tebe jediného budu po celý svůj život milovat, chválit a velebit!“

10) Privil jsem **JÁ**: „Achaio, jak to, že ti přichází na mysl, abys Mne nyní velebila jako Boha? Což nevidíš, že jsem člověk tak jako ti ostatní, kteří jsou kolem tebe?“

11) Privilo **děvčátko**: „To vidím, to vidím, - ale jen zdáním ve vnější formě; ale Tvé nitro je plné Boží síly a tato síla je přece vlastní a jedině pravý Bůh! Mimoto jsi mi neřekl: „Bůh Židů tě učiň vidoucí!“, nýbrž řekl jsi: „Achaio, chci abys viděla!“ a já jsem se stala vidoucí! Ty jsi mi tedy pomohl ze Své vlastní moci, která je jistě čistě božská, neboť jinak bych byla zůstala navždy slepou. Tobě tedy platí veškerá má láska a nejlubší úcta!“

12) Po tomto ujišťování přišli také všichni ostatní a chválili a velebili Mne a oči všech byly upřeny na Mne.

13) Zatím však, co Mne všichni pozorovali, chválili a velebili, odstranil jsem **JÁ** mocí Své vůle také chrám i s jeho modlou a pravil poté **Řekům**: „Jelikož jste nyní našli správného a jedině pravého Boha, zničil jsem také již ze Své plné moci vaši modlu i s jejím chrámem. Jděte a hledejte místo, kde stál chrám!“

14) I ohlíželi se všichni po chrámu a nemohli již určit, kde stál předtím; neboť zničil jsem nejen chrám s modlou, nýbrž i onen pahorek.

15) Když to spatřili **Řekové**, začali Mne ještě hlasitěji chválit a velebit a tázali se Mne, co by nyní měli učinit, aby se ukázali být hodnějšími milosti nyní jim prokázané.

16) Několika slovy jsem je poučil a všichni přijali Mou nauku a brzy utvořili dobrou obec ve jménu Mém.

PÁN V NAHIMU V JUDEJI

33. PROBUZENÍ MRTVÉHO JINOCHA V NAHIMU.

1) Když jsem ukončil nauku jim danou, vydali jsme se ihned na další cestu, neboť Slunce se již začínalo chýlit k západu. Za hodinu jsme dorazili do Nahimu. Rozumí se však snadno samo

sebou, že nás nadmíru užaslí a k Mé nauce úplně obrácení Řekové doprovodili až do Nahimu a tvořili jsme tedy velmi četnou karavanu.

2) **Nota bene:** Zde se vyskytuje příběh, který se podobá velice příběhu, který se přihodil v prvním učebním roce v Naimu v Galileji; následující příběh se však přihodil v Nahimu v Judeji, - proto se nesmí oba tyto podobně vypadající příběhy zaměňovat.

3) Když jsme tedy ve velkém počtu přišli před bránu městečka, nesli nosiči mrtvol v průvodu truchlících ke hrobu zemřelého jinocha, jediného syna vdovy; vdova velice plakala pro svého jediného syna. Když pohřební průvod přišel do naší blízkosti, zastavil, nežli bychom přešli.

4) Já jsem však přistoupil ke vdově, potěšil ji a tázal jsem se jí, jak dlouho je její syn již mrtv.

5) **Vdova** odpověděla: „Pane, nevím kdo jsi; ale tvá útěšná slova velice zmírnila mou bolest! Kdo ti však nyní řekl, že zemřelý je můj syn.“

6) Privil jsem **JÁ**; „To Já vím ze Sebe Samého a nemám zapotřebí, aby Mně to někdo zvěstoval.“

7) Pravila **vdova**: „Víš-li, že zemřelý je můj syn, pak budeš asi také vědět, jak dlouho je mrtv!“

8) Privil jsem **JÁ**: „Ženo, správně jsi soudila; neboť Já také vím, že tento tvůj syn zemřel před třemi dny na prudkou horečku! Ale kdybys měla důvěru, mohl bych ti tvého syna opět oživit a opět ti ho navrátit!“

9) Pravila **vdova**: „Ó, Pane, tvá řeč velice sice občerstvuje mé srdce - avšak mrtvého může oživit o posledním soudu podle Svého zaslíbení jen Bůh! Či jsi snad nějaký velký prorok, naplněný Duchem Božím, že s Jeho všemohoucností můžeš také oživit mrtvého?“!

10) Privil jsem **JÁ**: „To se ještě této noci dozvíš, neboť zdržím Se v tvé hospodě; nyní však otevřete rakev a Já toho jinocha oživím a vrátím ho opět smutné matce!“

11) Poté otevřeli nosiči rakev a **JÁ** jsem přistoupil, vzal jinocha za ruku a prvil: „Jinochu, Já chci, vstaň a jdi se svou matkou domů!“

12) Po těchto Mých slovech se jinoch v rakvi zvedl a když ho vyprostili z plátna, jímž ovinovali Židé mrtvé, vystoupil také ihned zcela silný a zdravý z rakve a Já jsem ho odevzdal matce nadevší míru užaslé.

13) Toto znamení vyvolalo však u všech přítomných - nevyjímajíc ani Mé staré učedníky - notné zděšení, takže někteří se dali na útěk a jiní tu stáli samým úžasem celí němí a neodvažovali se promluvit ani slovo.

14) Já jsem však přikázal nosičům odnést prázdnou rakev, aby Mně mohli matka a syn se zcela veselou myslí poděkovat za milost jim prokázanou. A nosiči, naplnění nejvyšší úctou učinili, co jsem jim byl přikázal.

15) Když byla odstraněna rakev a tím i vzpomínka na smrt začali především **Řekové**, kteří nás až sem doprovázeli, znovu Mne vysoce chválili a velebili hlasitě řkouce: „To není s to vykonat nikdo, nýbrž jen Bůh!“

16) **Židé** však prvil: „Ano, ano, jen Bohu jsou možné takové věci! Leč Bůh je pouhý Duch a nemůže Ho nikdo vidět a vedle toho život podržet; tohoto člověka však vidíme a smrt zůstává vzdálena a tak je tento člověk jistě nově probuzený velký prorok naplněný Duchem z Boha; ale proto přece to jen není Bůh!“

17) Prvili **Řekové**: „Vy víte, co víte; ale také my víme, co víme! Pravíte-li, že toto je jedině Bohu možné a že tento člověk může konat tyto skutky jen proto, že je naplněný Duchem Božím, pak zajisté sami dosvědčujete, že Duch Boží v Něm nemůže být něco jiného nežli právě Bůh Sám! Jestliže my ho tedy chválíme a velebíme jako pravého Boha, pak jsme jistě blíže prameni velké pravdy, z níž přichází veškeré světlo a život, nežli vy Židé, kteří nepovažujete za pravého Boha Toho, Který praví: „Já tomu chci!“ a nikoli: „Duch Boží ve Mně to chce!“ a děje se pak ihned co On vyslovuje ústy a chce!

18) My jsme ještě před dvěma hodinami byli pohany a tento Bohočlověk přišel k nám a jediným slovem učinil mou od narozenin slepou dceru Achaiu vidoucí a rovněž také v jediném okamžiku zničil chrám naší modly tak, že po něm již nezůstala ani nejmenší stopa a nelze již ani poznat místo kde stál a toto vše učinil pouze ze Sebe, tedy ze Své nejvyšší vlastní božské plné moci. Když On však takto působí a jedná, pak je to také jistě Sám nejopravdovější Bůh a nemusí prosit žádného sebevyššího a opravdovějšího Boha, aby Mu pomohl uskutečnit nějaký zázrak; neboť On Sám je již nejvyšší a nejopravdovější Bůh.

19) Tak myslíme a soudíme nyní my pohané a jako vrátil nyní tomuto jinochu pozemský život ze Sebe, tak také nám vrátí pravý věčný život ze Sebe, budeme-li podle jeho nauky žít a jednat a věrně jeho vůli plnit; neboť On Sám je Zdroj všeho Bytí a Života."

34. SPOR O OSOBNOST PÁNA.

1) Po této zcela zdařilé pravdivé řeči Řekově pravil **jeden Žid** této obce, jenž byl rabín a představený synagogy: „Ty jako pohan v našem Písmu jistě velmi málo zběhlý, soudíš sice zcela dobře a v mnohých věcech nelze ti nedat za pravdu; ale kdybys byl tak jako já zběhlý v našem Písmu, pak bys jistě také soudil trochu jinak! Hle, kdykoliv Bůh právě pro lid použil nějakého zbožného člověka, nemohl takový člověk jinak jednat a mluvit, nežli jak byl právě Duchem Božím puzen! Jeden z našich prvých čtyř velkých proroků mluvil k lidu téměř vždy tak, jakoby to byl Bůh Sám, což mu také Židé často vytýkali; leč on nemohl právě jinak mluvit a jednat, nežli jak byl puzen Duchem Božím.

2) Příklad jeho řeči ti učiní věc jasnější. Tak praví zmíněný prorok, jménem Isaiáš, mezi jiným hned na počátku své 42. kap., kde učinil bezpochyby na tohoto Duchem Božím naplněného muže narážku: „Hle, služebník Můj, kterého podpírám; vyvolený Můj na Němž má zalíbení duše Má. Já jsem Mu dal Svého Ducha, - On roznese spravedlnost mezi národy. Nebude křičet ani hlučet; na ulicích hlas jeho slyšen nebude. Třtiny nalomené nedolomí a doutnající knot neuhasí. On bude učit vpravdě zachovávat právo. Nebude nevládný a hrozný, aby zřídil spravedlnost na Zemi; a učení jeho ostrovy očekávat budou.

3) Tak pravím Já, Bůh Hospodin, Který stvořil nebesa a roztáhl je, který rozšířil Zemi i to co z ní pochází, který dává dýchání lidu na ní a ducha těm, kteří chodí po ní. Já, Hospodin, povolal jsem tě pro pravdu a uchopil jsem Tě za ruku a budu Tě chránit a učiním Tě smlouvou pro lid, světlem národům. Slepým budeš oči otvírat a vyvádět ze žaláře vězně a z vězení ty, kteří sedí ve tmách. Já, Hospodin, toť jméno Mé a pocty Svě jinému nedám, ani slávy Svě nějaké lidské modle. Co před dávnem bylo prorokováno, naplnilo se, ale já i věci nové předpovídám; nežli vzejdou, dávám o nich slyšet vám.“

4) Hle, jinak opravdu moudrý Řeku, tak mluvil kdysi Bůh ústy člověka, takže by se mohlo soudit, že člověk Isaiáš je skutečně Pán Sám! A přece tomu tak nebylo. A jako tomu bylo tehdy, tak je tomu i dnes. Tento divotvorný muž není tedy nic jiného nežli onen prorokem oznámený sluha Boží, Jeho Vyvolený pro spásu též pohanů, jak vám to také předtím skutečně dokázal.

5) Bůh ho proto také bude nejvyšší slávou korunovat a učiní ho Králem všech národů Země, neboť dal mu tak velkou moc, jakou předtím neměl ještě nikdy nikdo. Proto přece je a zůstává nicméně jen člověk a není ze sebe žádný Bůh a ještě méně nějaká lidská modla, jakých můžete vy pohané mnoho vykazovat. Je to sluha Boží, nadaný všemožnou mocí, zvláště vyvolený a proto zřejmě prvý miláček Boží.

6) Hle, tak soudíme my, v Písmu náležitě zběhlí Židé; vy však, kteří jste zvyklí z každého mimořádného zjevu dělat Boha, považujete takového Duchem Božím naplněného člověka hned za opravdového Boha a to tím spíše, že před vašimi očima vykonal znamení, která jsou zcela jistě jen Bohu jedinému možná. Leč on nekoná takové neslýchané divy ze své vlastní lidské síly, nýbrž jen mocí na nějakou dobu mu propůjčené vůle Boží. Tak se mají tyto věci a já jsem přesvědčen, že ani on o sobě nedá jiné svědectví.“

7) Pravil poté **Řek**: „Ty jsi sice nyní také dobře mluvil a můžeš také mít v mnohé věci, ovšem pro světský rozum člověka, pravdu. Ale prorok, kterého jsi uváděl, mluvil ve svých mnohých kapitolách také ještě jinak, což mně není, přesto že jsem pohan, neznámé a to by se jistě spíše ukázalo ve prospěch úsudku mého nežli tvého!“

8) Pravil **rabín**: „Tak tedy pověz co víš!“

9) Pravil **Řek**: „Dobrá, jak je tedy rozumět místu, kde prorok takto mluví: „Narodil se Chlapec nám, Syn narodil se nám, jehož vládu nosí na vlastních ramenou! Jeho jméno je: Zázračný, Rada, Síla, Hrdina, Bůh, Věčnost, Otec, Kníže pokoje.“ - Jak mně vysvětlíš toto svědectví proroka?“

10) Na to nedovedl rabín nic odpovědět a jen tak prohodil: „Nu ano, to ovšem je také v Izaiášovi; avšak tento prorok je ve velmi mnohých svých proctvích velmi temný a nesrozumitelný a nelze tu jistě zjistit, co tím míní.“

11) Pravit **Řek**: „To je podivné, že zde můžeš jako Písma znalý Žid tak soudit a ono narozené Dítě a onen daný Syn, jehož velké jméno prorok otevřeně vyslovil, stojí přece patrný v Osobě, ve slově a skutku před námi! On je jako nyní viditelný člověk také služebníkem, na Němž má Bůh nejvyšší zalíbení proto, že On Sám v Něm jistě přebývá ve vší úplnosti. Jeho tělo je jen služebníkem; avšak Jeho duše je Bůh od věčnosti. Toto tělo je přece jistě nejvyšší Vyvolený Boží, na Němž má Svě nejvroucnější zalíbení! Já jako pohan budu zde podle mého přirozeného smyslu pravdě málem blíže nežli ty se vši svou podle tvého svědectví nejasnou a nerozumnou znalostí Písma!“

12) Poté neřekl rabín již nic, rozzlobil se a odešel.

13) **JÁ** jsem však pravil Svým učedníkům, kteří se potají též pohoršovali nad slepým rabínem: „Tu máte opět příklad, že bylo světlo Židům vzato a dáno pohanům. Tito Řekové byli sotva před dvěma hodinami ještě pevní modloslužebníci a nyní stojí v pravém světle již mnohem výše nežli Židé, kteří si tolik zakládají na znalosti Písma. Budte tedy rádi, že k tomu nyní konečně tak došlo! Věru, trůn Davidův již nebude zřízen mezi Židy, nýbrž mezi pohany!“

14) Tu teprve Mně padla **vdova** se svým synem zcela k nohám a pravila: „Ó, Pane, Pane, teprve nyní se mi otvírají oči! Ty jsi ten nám zaslíbený Mesiáš! Ó, odpusť naší slepotě, že jsme Tě nemohli ihned poznat!“

15) **JÁ** jsem jí však pravil: „Vstaň se země, jdi se synem domů a připrav nám večeři; neboť dnes zůstaneme v tvé hospodě! Já jsem ti to sice již dříve řekl, ale nyní ihned učiň, co jsem ti přikázal!“

16) Poté žena vstala ihned se země, spěchala velmi blažená se svým synem domů a chystala se ihned k přípravě dobré večeře, které nám bylo již zapotřebí.

35. O DOPUŠTĚNÍ NOUZE A NEMOCI.

1) Poněvadž Slunce již téměř zašlo, pravil jsem **JÁ** Řekům: „Ponechávám vám nyní zcela na vůli: Můžete, naleznete-li přístřeší zůstat tuto noc zde v Nahimu, anebo se však také odebrat domů. Ani to, ani ono nebude vám na škodu.“

2) Pravit **Řek**, otec slepé a představený řecké vesničky: „Ó, Pane, Pane, Pane od věčnosti, s přístřeším to zde zcela dobře půjde! Je nás sice asi sto osob, ale u šťastné vdovy budeme moci nalézt a s Tvou všemohoucí pomocí také najdeme zcela prostranné přístřeší. Smíme-li dnes v noci u Tebe zůstat, pak zůstaneme - a kdyby nám této noci doma přišlo třeba všechno naše světské bláto v niveč; neboť slyšeti slovo z Tvých Božích úst má nekonečně větší cenu nežli všechny poklady Země a více nežli Slunce, Měsíc a všechny Hvězdy. Proto zůstaneme zde. Tolik peněz, kolik bude hospoda stát, máme již s sebou; a kdyby to mělo stát všechny naše statky, zůstali bychom přesto u Tebe, ó, Pane, Pane, Pane! Neboť kdybychom kvůli Tobě ztratili i všechny naše pozemské statky, ale přitom živě našli Tvou milost, učinili bychom tím nekonečně velký zisk! Proto zůstaneme, jsouce ke každé nám možné oběti připraveni zde v Tvé blízkosti!“

3) Pravit jsem **JÁ** „Zůstaňte tedy, - o vše ostatní Se již postarám Já! Neboť vpravdě pravím vám: Kdo budoucně nebude vašeho smýšlení a vaší víry, toho duše stěží sklídí Království Boží. Zůstanete-li nadále takto v srdci u Mne, zůstanu i Já v Duchu mocně působící u vás a mezi vámi; a ti, u nichž zůstanu, nebudou trpět nikdy nedostatkem a nouzí v potřebách pozemských a ještě méně v potřebách duše.“

4) Nedostatek, nouzi a všelikou bídu dopouštím na lidi jen tehdy, když zcela odpadli ode Mne a stali se dílem temnými a hloupými modloslužebníky a dílem čistě sobeckými a bezbožnými světáky. Neboť nouze a nedostatek nutí lidi k přemýšlení o příčinách jejich bídy, činí je vynalézavými a bystrozrakými a takovým způsobem povstanou brzy zcela chytří a moudří mužové z lidu, kteří svým bližním otvírají oči a ukazují jim prameny všeobecné bídy a mnozí vystupují pak brzy z mezí své lenosti a strojí se k boji proti oněm zahalečům, kteří se stali mocnými, tyransky vládnou nad národy jimi slepotou raněné a kteří jsou vlastními zakladateli všeobecné bídy na této Zemi. Tito zahaleči bývají často za těžkých bojů buď zcela přemoženi a zahráni anebo přinuceni aspoň k tomu, aby dali národům takové zákony, pod kterými by mohli existovat. A tak zavítá potom vždy mezi lidmi štěstí a blahobyť v té míře, v jaké míře se lidé začínají vracet k jednomu jedině pravému Bohu.

5) Kdyby se lidé nikdy neodvraceli od Boha, neupadli by také nikdy do nouze a bídy.

6) Zůstanete-li tedy také ve svých potomcích vždy ve Mně a u Mne ve víře a ve skutku podle Mé nauky, nebude vám také nikdy zakoušet bídu. Ani nemoci těla neučiní vaše duše úzkostlivé a malomyslné; neboť nemoci těla jsou vždy jen trpké následky nenásledování přikázání, která jsem dal lidem vždy jasně vyslovená.

7) Kdo začne tato přikázání již od mládí věrně zachovávat, nebude potřebovat až do svého vysokého stáří lékaře a jeho potomci nebudou muset trpět za hříchy svých rodičů, jako tomu bylo dlouho u starých, Bohu věrných národů často po staletí. Když se však lidé začali zvrhávat, pak také přicházela na ně brzy těžká tělesná utrpení a naučili se poznávat následky podceňování a zanedbávání Božích přikázání.

8) Neboť je-li tu člověk, jenž dovede pro nějakou potřebu zhotovit umělý stroj, pak také jistě ví, jak se ho má pro vhodnou potřebu používat a jak se s ním musí zacházet, aby se nepokazil a pro další používání nestal úplně nezpůsobitelný. A jestliže odborník, jenž zhotovil stroj, řekne a ukáže tomu, kdo od něho stroj koupil k používání, čeho má dbát, aby mohl stroj trvale prospěšně používat, pak přece musí kupec také přesně dbáti toho, co mu řekl strojmistr. Jestliže však časem kupec buď ze svéhlavosti anebo z lehkomyšlnosti nedbá již toho, jak se má se strojem zacházet a jak ho používat, pak musí sám sobě přičíst, když se stroj pokazí a stane se k dobrému používání buď zcela anebo aspoň z části neupotřebitelný.

9) Bůh je však velký Strojmistr lidského těla, které dobře zařídil jako nejunělejší stroj k užitečnému používání pro lidi. Používá-li duše tohoto oživeného stroje podle jasně jí udělené rady, která záleží v přikázáních Božích, pak také zůstane tělo v jeho vždy potřebném zdraví; nedbá-li však duše časem zlenivělá a zesmyslnělá těchto přikázání věčně velkého Strojmistra, pak si tedy musí nakonec také sama přičíst, upadne-li její tělo do všeliké strasti. Já myslím, že jste Mně všichni dobře porozuměli a tak tedy půjdeme nyní do hospody!“

10) Řekové Mně za toto poučení zahrnovali díky a také **Moji učedníci** pravili: „To bylo jednou zase jasné slovo!“

11) Poté jsme se vydali na cestu a odebrali se do oznámené hospody, kde nás již očekávala bohatá a dobře připravená večeře.

36. DŮVOD NÁVŠTĚVY PÁNA U VDOVY.

1) Když vdova viděla přicházet Řeky, bylo jí úzko, že toho příliš málo připravila.

2) Já jsem ji však uklidnil a řekl, že to co je připraveno postačí pro všechny.

3) Ona uvěřila a my jsme se posadili ke stolům a měli jsme jídla a pití více nežli dost.

4) Všichni se pak nadměru podivovali - a zejména vdova, která nejlépe věděla, pro kolik hostů připravila pokrmy - že nyní již po celou hodinu jí a pije více než třikrát tolik hostů a přece se ještě nepozoruje, že by bylo v mísách méně jídla. Také džbány na víno zdály se znovu samy naplňovat.

5) Když to takto ještě chvíli trvalo, přišla **vdova** se svým synem ke Mně a pravila: Ó, Pane, nyní teprve zcela vím, Kdo v Tvé přesvaté a vzývání hodné osobě vstoupil do mého nejvyššího hodného domu! Řekové měli pravdu, že ukazovali starému rabínovi na jeho domnělou židovskou moudrost a že oni jsou mnohem moudřejší. On se také moudře odtud uklidil a nyní k večeři, jak obvykle jindy činívá, již ke mně nepřišel. Ale nyní, ó, Pane, Pane, ráda bych se z Tvých přesvatých úst dověděla, co mně před Tebou učinilo tak hodnou, že jsi prokázal mně ubohé hříšnici takovou milost!“

6) Pravil jsem **JÁ**; „Já sice znám tvůj život již od kolébky, - avšak znám také tvé srdce, kterému mají mnozí chudí co děkovat za svůj život; a proto jsem v tvé největší nouzi přišel k tobě. Neboť ty jsi již dosti zestárla a zeslábla a tento tvůj jediný syn měl být tvou hlavní oporou, jak jsi v to právem doufala; leč on onemocněl a zemřel; Jelikož jsem viděl tvůj bol a tvou nesnázi, ale vedle toho však také jistě brzy nastávající nesnázi mnohých chudých, kteří by byli pro tvou vlastní slabost a ubohost v tvém domě víc a více pozbyvali dosavadní zaopatření, přišel jsem, abych zázračně pomohl netoliko tobě, nýbrž také mnohým jiným chudým a všelikými nesnázi tísněným.“

7) Hle, toť vlastní důvod, který Mne přiměl k tomu, abych přišel k tobě! Neboť vpravdě, vpravdě pravím vám všem: Kdo podle svých sil prokazuje ve vší vlídnosti chudým a utiskova-

ným bližním vždy milosrdenství a lásku, ten najde také u Mne slitování, lásku a vlídnost; neboť Království Boží, které k vám přišlo nyní ve Mně, záleží v tom, abyste milovali Boha nadevšecko a své bližní jako sebe samé. Kdo to koná, ten naplňuje celý zákon a je v úplné milosti Boží a žehnající ruka Jehovova je nad ním. Kdo v této lásce setrvává, ten je a zůstává ve Mně a Já v něm. Kdo však je ve Mně, jako také Já v něm, ten má v sobě život věčný a smrti neuzří a neokusí; neboť ten je již v tomto světě pravým občanem Království Božího, v němž již věčně smrti není. To si všichni dobře zapamatujte a podle toho jednejte; neboť Já Sám jsem proto přišel do tohoto světa, abych takto přinesl lidem opravdové Království Boží a osvobodil je od vši slepoty a od smrti jejich duší, která vás dosud krutě držela v zajetí. Chce-li nyní někdo z vás ještě něco vědět, ať se táže a Já mu odpovím!“

8) Když jsem byl toto vyslovil, obrátil se znovu oživený **syn** vdovy ke Mně a pravil: „Ó, Pane života, hle, byl jsem úplně mrtvý a Tvou milostí žiji opět. Budu od nynějška při nejpřísnějším zachovávaní Tvé nám nyní oznámené svaté vůle hned věčně dále žít a nikdy nezemřu? Jestliť umírání strašně trpké a nechtěl bych ho ještě jednou okusit! Je-li člověk mrtvý, pak již ovšem nepocituje bolesti a veškerá úzkost a bázeň zmizela, protože o sobě již neví, nic necítí, nevidí a neslyší; ale nežli se stane úplně mrtvý, je to nanejvýš tesklivé a bolestné! Proto bych Tě, ó, Pane života prosil, abys mně a také všechny ostatní dobré lidi již nenechal umírat!“

9) Pravil jsem **JÁ**; „Milý synu! Já jsem vám již dříve všem co nejpřesněji a nejpravdivěji sdělil, že ti, kdož ve Mne věří, nadevšecko Mne milují a své bližní jako sebe samé, smrti neuzří, nepocítí a neokusí; neboť kdo má podle Mého slova v sobě život věčný, jak může zemřít?“

10) Ty jsi však také pravil, že smrt je také jaksi dobrá tehdy, je-li člověk jednou mrtev, protože již nic neslyší, nevidí a necítí a tedy o sobě již nic neví; ale tomu, milý synu není tak, jak nyní soudíš podle svého pocitu! Tobě to nyní ovšem připadá tak, jako bys byl ve svém tělesně mrtvém stavu úplně mrtvý a bez vědomí; ale tomu tak nebylo.

11) Neboť že se nyní nerozpomínáš na to, co vše tvoji duši potkalo v odloučenosti od těla, to jsem zcela moudře uspořádal Já; neboť kdyby bylo tvé duši zůstalo rozpomenutí na to, jak byla v ráji mezi mnohými anděly nanejvýš šťastná a blažená a jak potom zesmutněla, když jí andělé sdělovali, že se bude muset podle vůle Jehovy vrátit ještě jednou do svého těla, pak bys nebyl, jsa nyní opět ve spojení se svým tělem tak veselý. Kdybych chtěl, mohl bych ti ihned opět opatřit nejúplnější rozpomenutí; ale tím bych ti neprokázal nic dobrého, protože bys se tím stal na mnoho let úplně nezpůsobitý pro tento svět, v němž ti bude ještě mnoho působit.

12) V tvém vysokém věku přijde již opět jednou hodina, ve které povolám tvou duši z těla k Sobě; pak ti také dám napřed rozpomenutí na onen třídní stav v ráji Mých andělů a ty sám Mne pak budeš na kolenou prosit, abych tě jako duši vysvobodil ze zpuchřelého těla.

13) Tvé tělo se pak stane ovšem ještě jednou a navždy mrtvé a vědomí života v něm nezůstane; avšak budeš pak v nejdokonalejším vědomí sama sebe dále žít a stává se s Mými anděly podle stupně moudrosti a lásky vždy blaženější, budeš stoupat vzhůru a Otce, Který přebývá ve Mně budeš vždy hlouběji a hlouběji poznávat a Jeho nekonečně a nesčíslně mnohá a velká stvoření obdivovat.

14) Hle, milý synu, tak tomu je a tak tomu bude a můžeš Mi to věřit; neboť Já Sám, Který jsem tě nyní opět povolal do tohoto pozemského života, Já, věčná Láska, Moudrost, Moc, Síla, Světlo, Pravda a Život jsem ti to nyní zjevil!“

37. PODMÍNKA K OSOBNÍMU ZJEVENÍ BOHA.

1) (**Pán:**) „Nyní musíš tomu všemu ovšem jen věřit; až však oživí tvá víra skutky, pak touto živou vírou přejdeš také již do zření, sebecitění a nejhlubšího tebe přesvědčujícího poznání a to je pro duši člověka mnohem lepší, nežli když za přesvědčivě pravdivé přijímá teprve to, co si svým vlastním hledáním a bádáním namáhavě zkušeností osvojila jako pravdu.“

2) Takováto hledající a horlivě bádající duše je sice jistě také hodna mzdy své, jelikož přece každý dělník je hoden mzdy své, ale lépe je na tom duše, která, slyší-li pravdu - pravím - z Božích úst, věří a je podle toho činna; neboť tím láskou sjednocuje se sebou Mého Ducha, Který jí může dát a také dá v jedné hodině více nejsvětější moudrosti, nežli by si mohla nanejvýš vlastním bádáním získat ve 100 letech. Ale proto by zbožně věřící duše neměla opomíjet také náležité hledání a bádání! Neboť každý člověk by měl vše, co slyší od lidí zkoušet a to dobré, které

je také vždy pravdivé podržet; avšak co snadno poznatelně zjevují lidem Já Sám, to nemusí člověk mnoho zkoušet, nýbrž jen věřit a podle toho jednat a živý účinek se mu pak brzy začne stávat velmi patrný.

3) Kdo věří ve Mne, plní Mou vůli a miluje Mne nadevšecko a svého bližního jako sebe sama, k tomu přijdu Já Sám a věrně Se mu zjevím. Budoucně však bude tomu tak, že nakonec každý, kdo vpravdě bude po Mně jako po věčné Pravdě žít, bude Mnou poučován; neboť Já jako Pravda v Otci, jsem stejně jako Syn, Otec však je věčná Láska ve Mně. Koho tedy Láska aneb Otec vychovává, ten přichází také k Synu aneb k Pravdě.

4) Proto je lépe přibližovat se ke Mně láskou, nežli bádáním čisté pravdy. Neboť s láskou přichází také nepochybně ihned duch pravdy tak, jako přichází světlo s ohněm, když se rozmohl v živý plamen; když však někdo spatřuje nějaké vzdálené světlo a spěchá za ním, pak bude mít jistě déle co dělat, nežli bude moci dospět na místo světla, aby se tam také od světla živého plamene ohřál k životu.

5) Kdo hledá Boha opravdově, musí Ho hledat ve vlastním srdci, tedy v Duchu lásky, v níž je skryt všechen život a všechna pravda a tak také snadno a brzy najde Boha a Jeho Království, - na každé jiné cestě však těžko a v tomto světě často vůbec ne!

6) V Písmu se také praví, že se má člověk k Bohu modlit. Jak se však má k Bohu modlit, když předně Boha ještě nikdy nepoznal jinak nežli nanejvýš z doslechu a přitom sotva věří, že nějaký Bůh je a když za druhé neví ani zdaleka, co to značí k Bohu se modlit?! Na nějaké retní modlitbě, při níž je však srdce daleko, nemůže mít zajisté Bůh jako věčná a nejčistší Láska zalíbení!

7) K Bohu se modlit znamená: Boha stále nadevšecko milovat a bližního jako sebe sama. A Boha vpravdě milovat znamená: Jeho přikázání co nejvěrněji zachovávat a to mnohdy i za zdánlivě sebe nepřijemnějších životních poměrů, které Bůh, je-li toho podle jeho lásky a moudrosti zapotřebí, dopouští na toho či onoho člověka na posílení a životní cvičení duše, která se příliš přimknula ke hmotě; neboť jedině Bůh zná každou duši, její přirozenost a vlastnosti a také nejjasněji a nejlépe ví, jak jí na pravé životní cestě pomoci.

8) Bůh je tedy o Sobě nejvyšší a nejčistší Duch, protože je nejčistší Láska a proto ti, kdo se chtějí k Němu opravdu modlit, musí se v duchu a pravdě modlit a to bezustání po celý život, jako to také věčně činí všichni andělé v nebi.

9) Kdyby retní modlitba byla správnou a Bohu libou modlitbou a Bůh by ji požadoval od lidí a andělů, byl by rovněž tak slabý, marnivý a nemoudrý jako nějaký slepý a nadutý farizeus, který chce být každým nadevše vysoce uctíván a nad vším vládnout. Neboť kdyby se měl člověk k Bohu ve dne v noci ústy modlit a to bezustání, kde by potom měl kdy na jinou nutnou práci a jak by opatřil sobě a své rodině nutnou potravu pro tělo?! Žel je nyní a také budoucně mezi Židy mnoho takových bláznů, kteří se modlí k Bohu téměř nekonečně dlouhými retními modlitbami a myslí, že to je pravá bohoslužba a že Bůh na ní má zalíbení, zejména tehdy, když takový retní žvást je provázen všelikými obřady.

10) Já však vpravdě pravím vám všem: Kde se budou lidé takto ke Mně modlit a Mne uctívat, tam ihned odvrátím Svou tvář a takového modlení a uctívání Si nebudu nikdy vážit a to proto, abych těmto hloupým lidem prakticky ukázal, že takové modlení a uctívání je přede Mnou opravdovou ošklivostí a že Si ho nikdy nevážím, zvláště již zcela nikdy tehdy, konají-li je kněží za peníze, protože modlíci, který byl za to někým zaplacen, odmumlá takovou modlitbu pouze na oko, většinou beze vsí víry a ten, jemuž má modlitba pomoci, je sám příliš lenivý než aby ohnul před Bohem svá kolena a proto nechává raději jiné za sebe modlit.

11) Milujte tudíž Boha nadevšecko a své bližní jako sebe samé a čiňte dobro dokonce těm, kdo vám činí zlo a modlete se takto také za své nepřátele a prostě rovněž za ty, kteří vás nenávidí a proklínají a nesplácejte zlo zlem - leč v nejkrajnějším případě tehdy, má-li tím být opravdový zlosyn pokud možno od cesty nepravosti přiveden na cestu ctnosti - a Já budu na takovéto pravé a živé modlení pohlížet s nejrůznějším Otcovským zalíbením a nenechám věru žádnou vaši prosbu nevyslyšenu! Ale k pouhé retní modlitbě bez srdce a bez nejúplnější víry nikdy nepřihlednu a nikdy ji nevyslyším. Nyní jsem vám co nejpřesněji ukázal správnou cestu života; jděte a jedněte podle toho a tím budete a zůstanete ve Mně a Já ve vás!

12) V kom však jsem jeho láskou ke Mně a z ní k bližnímu Já, ten nebude kráčet v noci soudu a smrti duše, nýbrž bude kráčet vždy za nejjasnějšího životního dne.

13) A nyní Mně řekni, milý synu, jak a zda jsi tomu dobře porozuměl! Neboť rozuměl-li jsi správně, pak budeš také náležitě podle toho jednat a budeš pln světla.“

38. STAROST JINOCHOVA.

1) Privil **jinoch**: „Ó, Pane a věčný Mistře Života, rozuměl jsem tomu a pochopil vše dobře a nyní mně to věru připadá tak, jakoby bylo v mém srdci již zcela svobodno a životně jasno a proto jsem také již předem co nejživěji přesvědčen, že časem, přiložím-li podle Tvé nejsvětější nauky teprve sám zcela vážně ruku k dílu, nastane ve mně ještě životně mnohem jasněji! Ó, Pane, Pane, dej mnohé, ano všechny lidi takto ve Svě lásce osvětlit a my lidé budeme pak již v tomto světě v ráji!

2) Avšak nyní spatřuji také v sobě onu hlubokou noc v Jeruzalémě, s kterou budeme mít až do všeobecného dne plného životní síly velmi mnohé boje; neboť ve svém nyní ve mně probuzeném světle vidím teprve ten strašný rozpor mezi Tvou nejčistší naukou a mezi podvodnými a tedy v základu falešnými naukami a nejvyš ubohými zákony chrámu, z nichž vstávají vlasy na hlavě. Jak jim bude možno čelit? Neboť templáři mají stále ještě ve svých rukou pozemskou moc a každého jinak věřícího, myslícího a jedajícího pronásledují ohněm a mečem. Přistihnou-li nás, až sem přijdou, že žijeme a jednáme podle Tvé nauky a budou nás žádat o důvod, budeme muset jako lidé stojící v Tvé pravdě říci přece také jen pravdu, abychom se neobjevili před nimi a také před Tebou, ó, Pane, Pane, jako lháři!

3) Ó, věčný Pane všeho bytí a nebes a Země, dej nám také zde radu; neboť ačkoliv jsem ještě mladý člověk, poznávám nyní pojednou až příliš dobře, že se tu snad již v nejbližší době neobejdeme bez nejtrpčích a krutých pronásledování se strany templářů a to tím spíše, čím vážněji a čileji budeme podle Tvé nauky žít a jednat. Ó, Pane, Pane, co tu pak dělat?“

4) Privil jsem **JÁ**: „No, no, milý synu, cožpak předně nejsem mocnější nežli chrám, který také nevěří ve Mne, nýbrž Mne jen neustále pronásleduje a snaží se Mne chytit a zahubit? Kdo věří ve Mne, staví na Mně a důvěřuje ve Mne, tomu budu také zajisté moci proti slepé moci chrámu přijít na pomoc! Věříš tomu?“

5) Privil **jinoch**: „O, Pane, Pane, odpusť mně můj marnivý pošetilý strach, věřím, tomu nepochybně! Ty, jako věčně jediný Pán nad životem a smrtí dovedeš Svě chránit také proti moci všech pekel, i kdyby se sebevíce namáhala zničit na celé Zemi Říši Boží a vybudovat říši věčné smrti.“

6) Privil jsem **JÁ**; „Zcela jistě, pravdivě a určitě! Ale pravím ti mimoto ještě něco druhého: Buďte také vy v sobě sice mírní jako holubice, avšak proti světu chytří jako hadové! Neboť Já nechci, abyste veřejně ukazovali a házeli Mé perly všem světským vepřům.“

7) Požene-li vás však někdo k odpovědnosti, pak vám již vložím do úst odpověď - a věru, nebude vám s to na tisíc ani jedna odpověď! Dávám-li vám ještě toto ujištění, pak můžete již ve jménu Mému každému boji, který by vás snad očekával, již zcela zmužile pohlížet v tvář; neboť v této době bude šíření Mého Království mezi lidmi potřebovat násilí a ti, kdo budou chtít toto Království mít, budou je také muset na sebe strhnout násilím! Leč jistě vítězství nebude možno tak těžko vybojovat, protože Já Sám, nejmocnější Hrdina, poskytnu veškerou pomoc bojovníkům o Mé Království. - Rozumíš také tomu?“

8) Privil **jinoch**: „Ano, Pane, Pane, s Tvou milostí lze všemu snadno porozumět neboť s Tvou naukou dáváš tomu, kdo chce vážně podle jejího božského smyslu žít, také správné porozumění a tím také odvahu pustit se za božskou čistou a životní pravdu s každým nepřítelem do boje a vítězně obstát. Neboť já jsem byl mrtvý a Tvé božské všemohoucí slovo oživilo opět mé údy a přinutilo srdce znovu k tlukotu a Tvá všemohoucí vůle nenechala nyní také naše mysly a džbány prázdné. Mimoto jsi nám všem dal ještě největší životní statek darem Svě nauky, již nyní již zcela živě víme a velmi dobře poznáváme, co máme konat a proč.“

9) Když víme nyní to vše a také jsme Tě, ó, Pane, Pane, poznali jako jedině pravého Boha, musí nám to dodávat nejuplněnější víru a nejvroucnější důvěru, že nás také budeš v boji proti nepřítelům pravdy chránit a opatrovat a že nám dáš nad nimi vždy jistě zvítězit, protože jsi nám to jako věčná pravda věrně přislíbil. Budeme sice v srdcích mírní jako holubice - ale také nám nebude s Tvou pomocí, ó, Pane, Pane, chybět vůči našim nahodilým nepřítelům chytrost.“

39. JAKUB SE TÁŽE NA DUCHOVNÍ SMYSL PROBUZENÍ MRTVÉHO JINOCHA.

1) Po těchto, na jinocha velmi duchaplných slovech, nad nimiž dokonce velmi žasli všichni Moji učedníci, pravil Můj starý učedník **Jakob starší**: „Pane a Mistře, Ty víš, jak zřídka přejde slovo přes mé rty; avšak zde cítím v srdci jakési zvláštní puzení, abych řekl zase jednou několik slov, ráčíš-li mi to dovolit.“

2) Pravil jsem **JÁ** „Milý bratře! Kdybych nechtěl, abys také ty mluvil jednou mezi lidmi, mělo by tvé srdce pokoj jako vždy; chci-li však, abys mluvil zase jednou ty, otevři tedy jen ústa a mluv, co ti podá tvůj vnitřní smysl!“

3) Poté vstal **Jakob** a pravil: „Již hodně přes dva roky jsme byli s Tebou ve velmi mnohých obcích a zemích a byli jsme svědky téměř nescíslně mnohých zázraků, které jsi konal Svou vůlí a také jsi nám dal moc, abychom v Tvém jménu uzdravovali nemocné a osvobozovali posedlé od zlých duchů, krátce a dobře, kdyby někdo vše to, čeho jsme byli svědky, napsal do knih, nebyl by s tím ještě ani za sto let hotov a rozum světsky sebe moudřejších lidí by smysl těchto spisů nepojmul a nepochopil. Avšak tento tvůj skutek zde v Nahimu mně nyní obzvláště dojal a dosvědčuji zde zcela otevřeně a pravím: Za tímto Tvým skutkem spočívá asi obzvláště hluboce duchovní a prorocký smysl.“

4) Je sice konečně za každou z Tvých mnohých nauk a skutků skryt hluboce duchovní smysl a já sám jsem si již leccos zcela potají u sebe rozluštil; ale tímto Tvým skutkem zdá se být podle mého pocitu skryto něco obzvláště velkého a pro budoucnost velmi důležitého a nyní zcela mocně toužím po tom, abych od Tebe dostal aspoň jen několik pokynů, jaký prorocký smysl má tento tvůj skutek!“

5) Pravil jsem **JÁ**: „Správně jsi soudil milý bratře Jakobe, který jsi byl již od Mého pozemského zrození stále kolem Mne a byl jsi tedy také věrným svědkem úplně všech Mých pozemských kroků, stop, slova skutků a ještě doposud jsi a také zůstaneš. Za tímto skutkem vězí za jisté něco zcela zvláštního; avšak to, co je za ním před očima lidí skryto, je pro lidský rozum, jakým je nyní a pro váš rozum ještě nepochopitelné.“

6) Já ovšem vidím v Sobě celou nikdy nekončící věčnost odhalenou a tedy jako již dokonalý skutek to, co je skryto za tímto Mým skutkem; ale váš duch, nyní ještě ve svém dětství nemůže to zřít a chápat.

7) Poněvadž ty však jsi již takový skrytý myslitel a také sám chápeš a cítíš, že Já nečiním nic, co by nemělo příslušný význam pro celou nekonečnost a věčnost a ty bys chtěl mít aspoň několik pokynů ode Mne pro sebe, mohu ti tedy také několik pokynů dáti a tak poslyš!

8) Hle, proč jsem Já Sám přišel jako Syn člověka do tohoto světa, to jsem vám a také velmi mnohým jiným lidem již příliš často se stálým poukazováním na proroky oznamoval a dotkl jsem se toho opět i zde. Také jsem vám však již dostatečně ukázal, jaký průběh v budoucích dobách bude mít mezi lidem Má nauka, která je vpravdě Mnou Samým nově založená církev. Ukázal jsem vám to také v Jeruzalémě velkými znameními na obloze; a hle, tomuto příběhu odpovídá právě ona poslední a nejtemnější doba, v níž se Má nauka zvrhne v tisíckrát větší modlářství nežli se kdy na celé Zemi až do této doby zvrhla čistá Boží nauka; v této poslední a nejtemnější době se budou zemřelým lidem knězi za svaté a blažené prohlášeným, ano i jejich zetlelým kostem stavět chrámy a oltáře, v nichž se jim bude prokazovat božská úcta.

9) Já jsem vám, Svým učedníkům, již při několika příležitostech otevřeně řekl a ukázal, že Mé Království není z tohoto světa, že se také nemáte starat o příští den co budete jíst a pít, nýbrž že máte hledět šířit mezi lidmi Království Boží a Jeho spravedlnost a že si za to nemáte od nikoho povinně dávat platit, nýbrž že máte přijímat jen to, co vám ve jménu Mém dá láska lidí; neboť zadarmo jste vše ode Mne obdrželi a zadarmo to také máte ostatním opět dávat!

10) Také jsem vám řekl a také ostatním asi sedmdesáti učedníkům, které jsem vyslal z Emaus, aby hlásali lidem evangelium z nebes, aby nikdo neměl dvě suknice, žádný tlumok kam by něco vstrčil a také žádnou hůl, aby se bránil proti nepříteli; neboť Mé jméno, Mé slovo a Má milost každému postačí.

11) Také jsem vám a mnohým jiným lidem přesně a otevřeně řekl, abyste nikoho nesoudili, abyste nebyli jednou sami souzeni, abyste také nikomu nezlořečili a nikoho nezatracovali a nikdy nikoho nepřátelsky nepronásledovali, abyste nezažili totéž na sobě; neboť jakou měrou budete měřit, právě toutéž měrou bude jednou naměřeno vám.

12) Ano, jen modlit se máte za ty, kteří vás nenávidí a proklínají a prokazovat dobro těm, kdo se snaží konat vám zlo, tak budete moci očekávat odměnu ode Mne a budete shromážďovat řeřavé uhlí nad hlavami vašich nepřátel a tak si je nejlépe učiníte přáteli!

13) A hleďte, pod korouhví pravé a živé lásky k bližnímu přikázal jsem vám učit, žít a jednat a také jsem vám řekl, že vás lidé vždy jako Mé opravdové učedníky také poznají podle toho, že se budete navzájem jako bratři milovat, jako já Sám miluji vás a že Mé pravé následovníky poznají vždy pouze podle skutků nejvyšší nezištné lásky k bližnímu.

14) A hleďte, tak tomu nebude v oné nejtemnější době, nýbrž vůči této Mé vám co nejpřesněji sdělené nauce bude tu přímo opak!"

40. DUCHOVNÍ STAVY NAŠÍ DOBY.

1) **(Pán:)** „Pravá víra a čistá láska V oné době zcela vyhasnou. Na jejich místě bude lidem pod všelikými nejhoršími trestnými zákony vnucována víra klamná, podobně jako také zlá horečka vnucuje lidskému tělu smrt. A povstane-li nějaká Mým Duchem posilovaná obec proti falešným a zlatem, stříbrem a jinými velkými pozemskými statky oplývajícím nejvyšší pyšným vládyčtivým a sobeckým učitelům a prorokům, kteří se budou k nejhlubšímu uctívání představovat lidem za vaše jedině pravé nástupce a Mé zástupce a ukáže jim, že oni jsou zrovna opak toho, zač se představují lidem s nanejvyšší drzou a bezbožnou smělostí nutíce je, aby jedině u nich hledali spásu duše a pravdu, nastanou boje, války a pronásledování, jakých od počátku lidstva na této Zemi nebylo.

2) Avšak tento nejvyšší neblahý a temný stav dlouho nepotrvá a dojde k tomu, že si falešní učitelé a proroci zasadí nakonec smrtelnou ránu sami. Neboť mezi mnohonásobně utiskovanými lidmi se probudí Můj Duch, to jest Duch vší pravdy, Slunce života začne mocně svítit a noc smrti klesne do svého starého hrobu.

3) O této nyní vylíčené době jsem vám již několikrát prorokoval a zmínil jsem Se teď o ní zase jen proto, abyste tím snáze našli obdobu této dnešní večerní události s onou budoucí dobou.

4) Hle, toto malé městečko obklopené téměř se všech stran pohanskými vesničkami a městečky je obydleno ještě malým počtem Židů, kteří jsou podobně jako někteří Starosamaritané v čistším židovství a kterým jsou zákony chrámové mnohonásobnou ošklivostí! Poznávají zcela dobře zlé a zmatené chování chrámu, ačkoliv se mu nemohou stavět na odpor. Jejich sousedé jsou pohané, kteří si sice také nic neváží svých bůžků, ale na oko musí dělat, jakoby si jich vážili. Nevěří však vlastně již ve zcela nic, leč jedině dobrý zisk, který mohou nějak ukořistit.

5) A hleďte, tak tomu také bude v oné Mnou prorokované době, ovšem ve velkém světovém rozsahu!

6) Bude trvat dále jedna čistá obec podobná tomuto městečku, obklopená především lidmi úplně bez víry, kteří budou provozovat jen všeliký výnosný průmysl a nebudou se starat ani o Mou čistou nauku a ještě méně o vykřičené pohanství Říma oné doby. Za takovýchto okolností začne to také v této čisté obci vypadat velmi bledě a smutně.

7) Má čistá nauka se bude podobat zesmutnělé vdově, jejíhož mrtvého syna jsem probudil opět k životu; víra však znamená mrtvého syna, kterého jsem probudil. Usmrtila ho zlá horečka, která se opět podobá světské zničené mysli, do které přešel také tento nárudek a to na základě nejvyšší nesmyslného a velkého podvodnictví Jeruzaléma a vedle toho také na základě úplné nevíry pohanů toto místo obklopujících, kteří v prorokované zlé příští době budou mít jméno „průmyslníci“.

8) Tedy na základě toho všeho hyne druhdy čistá, byť také proto mladá víra, protože zde zobecněla teprve asi před šestnácti lety jedním přistěhovalým Samaritánem, manželem právě této vdovy; hyne následkem horečky světské mysli, umírá a my jsme se s ním setkali jako s mrtvým.

9) Ale tu přicházím Já Sám, obracím pohany a přicházím s nimi sem za největšího smutečného večera této obce a mrtvou víru opět oživuji a vracím ji opět vdově, tedy čisté Boží nauce; a nyní po tomto mém skutku přijdou sem také všichni pohané a přijmou nově oživenou víru v jednoho jedině pravého Boha a zařídí svůj život podle jeho jim zjevené vůle.

10) Slepé děvče, které jsem učinil vidoucí, představuje pak zcela nevěrecký průmysl oné

doby, o které se nyní mluví a tento průmysl bude tak skoupý a hubený, že příliš pyšní a nádheru milovní králové budou vši mocí požadovat od lidí velké daně ba i z toho, co budou jíst a pít a tím vznikne velká nouze, drahota, nevíra a necitelnost mezi lidmi, kteří se budou vzájemně podvádět a pronásledovat.

11) Leč - zapamatujte si dobře! - až bude nouze největší, pak přijdu pro mnoho spravedlivých a bídu se Země zahladím a v srdcích lidí dám svítit Svému čistému životnímu světlu.

12) A nyní jsem ti, Můj milý bratře Jakube, tím co jsem řekl, dal též pokyny, které jsi si ode Mne přál a ty jako silný myslitel snadno najdeš to další.

13) Ačkoliv takovéto předběžné poznání nemilé budoucnosti nečiní duši člověka blaženější, také jí neškodí, cvičí-li se v obdobách (podobnostech) a jimi poznává, jak vše viditelné co je a se děje na tomto světě, souvisí co nejužší a je ve vzájemném stavu s vnitřním a skrytým světem duchů, který v sobě uzavírá všechny doby a prostory jako vždy v odhalené přítomnosti. - Porozuměli jste nyní dobře tomu všemu?“

41. OTÁZKA UČEDNÍKŮ O ZATEMNĚNÍ ČISTÉ NAUKY KRISTOVY.

1) Pravili poté **všichni**: „Ano, Pane a Mistře, tomu co jsi nám nyní opět vysvětlil, jsme porozuměli dobře; jen to nám ještě přes to mnohé, co jsme již slyšeli z Tvých úst, není stále úplně jasné, proč dopouštíš, že v tomto světě musí neustále následovat po světle přišedším mezi lidi z Tvých nebes opět dlouhotrvající nejvyšší temná duchovní noc.

2) My všichni, kteří dostáváme nyní z Tvých úst nejvyšší čistou nauku, odevzdáváme ji jako živí svědkové Tvé osobní přítomnosti, Tvých skutků a nauk rovněž tak čistou ostatním lidem a naši nástupci učiní zase totéž. A kdyby byl někdo, kdo by v Tvém jménu hlásal lidem snad jiné evangelium, pak to uvidíš a jistě o tom budeš co nejjasněji vědět! Takovému proroku bude zajisté Tvá moc s to zavřít ústa! Kdyby se tak dělo, pak nenahlížíme, jak by kdy mohla být Tvá nejvyšší čistá a božská nauka zfalšována a nakonec převrácena v nanejvyšší temné a neohrabané pohanství.“

3) Pravil jsem **JÁ**: „Vy nyní ještě velmi mnoho nepoznáváte, co však dobře poznávám Já! A tak bych vám měl ještě velmi mnoho povědět a vysvětlit, - ale nyní byste to ještě nepochopili. Až však po Svém nanebevstoupení vyleji na vás Svého Ducha vši pravdy, uvede vás také do vši moudrosti a tehdy poznáte a pochopíte vše, co nyní dávno ještě nemůžete poznat a pochopit.

4) Hledte však a dejte dobrý pozor na to, co vám nyní ještě řeknu! Nedám vám však nauky, nýbrž jen velmi významné příklady, z nichž budete moci jasněji poznat, proč nyní, přestože jste již tak mnoho ode Mne viděli a slyšeli, nemůžete ještě velmi mnoho poznat a pochopit.

5) Vizte a pozorujte světlo Slunce v jeho přerozmanitém účinku na tvory jen této Země a rovněž také přerozmanitý účinek deště na půdu, rostliny, zvířata a lidi! Na tomtéž poli jsou léčivé byliny a uprostřed nich však jedovatý plevel. Odkud berou jedovaté byliny svůj jed, ač jsou přece týž Sluncem osvíceny, mají své kořeny ve stejné zemi a jsou týž deštěm a rosou zavlažovány a oživovány?

6) Hledte, to působí vnitřní duch, který obrací světlo a dešť v to, co je mu příznačné! Lev, pardál, tygr, hyena, vlk a ještě mnoho jiných dravců se živí masem jemných zvířat a jsou také týž Sluncem osvětlováni a oteplováni a hasí svou žízeň toutéž vodou jako jemná a krotká domácí zvířata; odkud pochází ta jejich divokost? Hledte, plodí ji jejich vnitřní duch, který převrací v sobě ono jemné v dravou divokost!

7) Jděte dále do domu a naleznete tam několika dětmi požehnané rodiče! Všechny tyto děti mají jen jednoho a téhož otce, jednu a tutéž matku, požívají u stolu rodičů tutéž stravu, dostává se jim stejného vyučování a požívají stejnou péči; ale jedno je tělesně silné, jiné slabé, jiné je veselé a ve všem velmi pilné a opět jiné nevrle a líné. Opět jiné z těchto dětí je velmi nadané a učí se a chápe vše snadno. jiné dítě je opět sice plno dobré vůle; ale chybí mu nadání, učí se těžko a chápe vše jen s námahou a zřídka kdy zcela tak jak by mělo chápat to, čemu se má naučit. A tak zpozorujete mezi těmito dětmi ještě mnohé jiné rozdíly. Ano, jak to přijde? Neřekli byste tu také: „Ale, Pane a Mistře, jak a proč to dopouštíš? jaký to může mít moudrý účel?“

8) Hledte, také to zaviňuje a toto vše způsobuje vnitřní svobodný duch; a kdyby tomu tak nebylo, pak by také nebylo žádného vnitřního svobodného ducha, jehož úkolem je, aby se sám ze sebe vycvičil a vytvořil k samostatnému bytí.

9) Jak a proč však je tomu tak, to jsem vám již při různých příležitostech ukázal a také dostatečně názorně vysvětlil; přesto však nechápete ještě tyto věci v náležitě hloubce, protože věčný duch vší pravdy a moudrosti ještě úplně nepronikl a nenaplnil vaše duše.

10) Jestliže však tyto vám nyní předvedené obrazy jen poněkud promyslíte, pak vám bude také brzy a snadno jasné, jak se může časem zvrátit a také zvrátí sebečistší světlo z Mých nebes v nejhustší pohanskou temnotu a že to nakonec přece jen spíše musím dopustit, nežli abych vší Svou mocí a násilím svazoval svobodného životního ducha v člověku.

11) Jak by se vám líbila Země, na níž by byla jedna věc druhé tak úplně podobná jako oko oku? Jak by se vám líbili lidé, kteří by si byli ve všem tak podobní jako vrabec vrabcům, z nichž by nebyl žádný moudřejší a silnější nežli jemu úplně podobný soused? Já myslím, že takto matematicky stejný svět by vás začal v nejkratší době až příliš nudit. A bylo by to v Mých svobodných nebesích snad jiné, kdyby tam nebyly ještě nekonečnější různosti a rozmanitosti?

12) Anebo co byste si pomysleli o Mé moudrosti, kdybych byl dal veškerým bytostem jen podobu vejce? Hledte, je tedy již vše správné a dobré tak, jak to je! Vy ovšem, jak už bylo řečeno, ještě nyní nepoznáváte důvod velmi mnohých věcí; ale přijde již čas, ve kterém to vše pochopíte. A tak se tedy spokojíme nyní s tím, co nám je doposud dáno!

13) Nyní jsou však před námi na stolech jídla a víno a učiníme tedy také ještě něco pro naše tělo. Potom se však odebereme k nočnímu odpočinku a zítra ráno se opět vydáme na cestu. Kam, to nám oznámí Duch Otcův.“

14) Po této Mé řeči Řekové nadmíru žasli a chválili Mne a vzdávali Mi poctu. Já jsem však jedl a pil nerušeně dále a tak i všichni ostatní. Po jídle jsem vstal a vdova dala připravit Mně a učedníkům dobrou lůžka. Řekové však zůstali u svých stolů.

42. SVĚDECTVÍ VDOVY A PROBUZENÉHO SYNA PŘED LIDEM.

1) Ježto vdova zaslechla, že zítra ráno odcestují se Svými učedníky, postarala se též o to, aby byla včas připravena náležitá snídaně. Když jsme tedy záhy zrána přišli z ložnice do hostinského pokoje, byla snídaně také již připravena a vdova přistoupila se svým synem ke Mně a Prosila Mne, abych před odchodem posnídal.

2) **JÁ**, jsem však viděl, že stoly Řeků nebyly ještě prostřeny i pravil jsem vdově: „Hleď, aby také Řekové, kteří uvěřili ve Mne, neodešli domů s prázdným žaludkem! Prostři také jejich stoly, aby viděli, že Já dávám chleba života nejen Židům, nýbrž i pohanům!“

3) Když to vdova uslyšela, pospíšila do kuchyně, aby připravila také Řekům snídání.

4) Když však přišla do kuchyně, tu našla dostatečnou snídání již zcela připravenou a za velkého úžasu děvčat v kuchyni se tázala, kdo v tak krátké době připravil druhou snídání pro Řeky.

5) **Děvečky** však pravily: „My to nevíme a také jsme v kuchyni mimo nás nikoho neviděly; ale co nyní s velikým úžasem spatřuješ ty, to jsme s velkým úžasem spatřily také my a zmocňuje se nás bázeň. To asi mocí své vůle způsobil ten velký a mocný prorok, který ti včera oživil syna! Ano, ano, mezi Židy povstal velký prorok a Bůh v něm opět jednou viditelně navštívil Svůj národ, který na Něho začal velmi zapomínat, - a jestliže se lidé brzy neobrátní a nebudou činit pokání, bude po tomto navštívení následovat velký soud a zahladí všechny provinilce.“

6) Pravila **vdova**: „Ano, ano, můžete mít zcela pravdu! Ale ježto byla nyní také tak nadmíru zázračně připravena snídaně pro Řeky, doneste ji ihned do hostinského pokoje a dejte ji na stoly, u kterých sedí Řekové; neboť tak tomu chce ten velký a vší silou Božího Ducha naplněný prorok!“

7) Po těchto slovech vdovy byla zázračně připravená snídaně přinesena také ihned na stoly Řeků a my jsme se pak pustili do dobře připravené snídaně a byli jsme při ní ve zcela dobré náladě.

8) Vdova pak chtěla vypravovat Řekům, kteří se velice divili tomu, jak rychle byla připravena snídaně, kterou jsem od ní požadoval.

9) **JÁ** jsem jí však řekl: „Ženo, k tomu co chceš mluvit, najde se ještě dost času až odcestují; nyní však jezme a pijme co je předloženo na stolech!“

10) Po tomto Mém napomenutí vdova umlkla a jedla a pila s námi.

11) Za půl hodiny jsme se všichni nasnídali a Já jsem vstal se Svými učedníky od stolů a chystali jsme se k odchodu.

12) Když jsme však jaksi již chtěli uvést nohy do pohybu, tu přišlo ještě z města před vdovinu hospodu mnoho lidí a chtěli se tu dovědět, zda vdovin syn probuzený ze smrti ještě žije a zda bylo probuzení skutečné anebo snad jen zdánlivé. Neboť také velcí kouzelníci, kteří přicházeli často z dalekých východních zemí do Judeje, oživovali mrtvé lidi; ale život měl jen krátké trvání, neboť to byl jen zdánlivý, nikoli skutečný život a proto by se rádi nyní ihned dověděli, zda syn ještě žije dále, anebo zda nezačíná život zase ztrácet, jako tomu bylo nevyhnutelně vždy po všech kouzelných znovuoživeních.

13) Tu se Mne tázala vdova, co má těmto dotěrným tazatelům říci.

14) A **JÁ** jsem jí řekl: „Pošli syna ven k tazatelům! Spatří-li ho zcela svěžího a zdravého, pak bude sám nejlepší odpovědí na všechny jejich pošetilé otázky. Zdejší rabín je tak navedl ze zlosti, protože mu včera Řekové ukázali, že rozumí proroku Izaiášovi lépe nežli on jako starý zákoník. Rabín poučil rovněž tazatele o kouzelnících, o nichž sám jen slyšel, ale žádného nikdy neviděl, takže jsou nyní v pochybnostech; až ale uvidí syna, pak jejich pochybnosti zmizí.

15) Před rabínem a farizeji mějte se však na pozoru; neboť aby zjednali pro svá tvrzení u lidu víru a vítězoslávu, budou ihned usilovat o život syna, jakmile ho uvidí na živu zdravého a budou hledět ho otrávit! Proto je nezvěte jako hosty a také se nedávejte od nich nikdy jako hosté zváti a také neberte od nich žádné věci, tak vám nebudou moci nikdy nic učinit. Toho dbejte a Já vás uchráním přede vším jiným nebezpečím! A nyní jdi se synem ven, aby tím obdrželi nejjednodušší a nejlepší odpověď na jejich mnohé otázky!“

16) Poté vyšla **vdova** se synem ven a řekla mnohým tazatelům naznačujíc jim rukou: „Pohleďte, vy všichni pochybovači, tento můj syn žije a je svěží a zdravý! Nebyl tedy prorokem naplněným velkým Božím Duchem probuzen ze smrti k životu zdánlivě, nýbrž skutečně. Jděte a řekněte to také rabínovi, jenž vás zpravil tak pošetile!“

17) Poté pravil také **syn** kterého všichni okukovali jako zázrak světa: „Ano, ano, já žiji, také jsem zcela veselý, svěží a zdravý a podle slibu Toho, Který mně probudil ze smrti k životu, budu také dále žít; a budu-li budoucně Jeho vůli konat a úplně splním, budu také dále žít a smrti nikdy neuzřím, nepocítím a neokusím. Jděte a řekněte také to rabínovi, aby také on se mohl stát věřícím a blaženým!“

18) Když tazatelé takto viděli dobře jim známého syna a mluvili s ním, tu je opustila veškerá jejich pochybnost a někteří se začali proto zlobit na rabína, že je o tom zpravil zcela falešně.

19) Když vdova přišla se svým synem opět do pokoje, poděkovala i se synem za dobrou radu a měla velkou radost, že se tak brzy a tak snadno zbavili těch mnohých obtížných žadatelů.

43. ZNAMENÍ DUCHOVNÍ PŘÍTOMNOSTI PÁNĚ.

1) Poté přistoupil však ještě ke Mně **Řek**, který byl už dříve mluvčím a pravil: „Pane, Pane, Bože a Mistře od věčnosti ve Svém Duchu! Ty nás nyní ve Své viditelné osobnosti sice opustíš, ale my Tě prosíme, abys Svým nejvyšším Duchem Božím u nás zůstal a aspoň občas nám ráčil dát znamení, které by nám bylo zárukou, že na nás vzpomínáš a že jsi tedy také v Duchu u nás.“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Ano, tomu také tak bude až do konce časů tohoto viditelného světa! Avšak nejen jedno znamení, nýbrž několik znamení budete mít vždy o tom, že jsem v duchu u vás, mezi vámi a ve vás přítomen! Jistá a nikdy neklamná znamení budou však vždy a na věky tato:

3) **Předně**, že Mne milujete více nežli vše ve světě! Neboť miluje-li někdo cokoli ve světě více nežli Mne, není Mne hoden; kdo však Mne opravdu miluje nadevšecko, ten je právě touto pravou láskou ve Mně a Já v něm.

4) **Druhé** znamení Mé přítomnosti u vás je také to, že z lásky ke Mně milujete své bližní a ostatní lidi, mladé či staré, právě tak, jako milujete sebe samé; neboť kdo nemiluje svého bližního, kterého vidí, jak může milovat ve Mně Boha, Kterého nevidí? Jestliže Mne nyní také vidíte a slyšíte, pak Mne v tomto světě budoucně již nevidíte! A nebudete-li Mne vidět, zůstane vaše

láska taková jakou je nyní, kdy Mne vidíte? Ano, láska zůstane sice u vás; ale hleďte, aby tak také zůstala u vašich potomků! Neboť bude-li Mne někdo opravdu v srdci nadevšecko milovat tím, že bude žít a jednat podle Mé jemu zjevené vůle, k tomu přijdu Sám jako osobně v Duchu a zjevím Se mu jako úplně přítomný.

5) **Třetí** znamená Mé přítomnosti u vás, ve vás a mezi vámi bude také to, že vám bude vždy vše dáno, oč budete Otce ve Mně ve jménu Mému vážně prosit. Ale rozumí se samo sebou, že Mne nebudete prosit o hloupé a nicotné věci tohoto světa; neboť kdybyste to činili, pak byste přece zřejmě ukazovali, že milujete tyto věci více nežli Mne a to by pak věru nebylo znamením Mé přítomnosti u vás, ve vás a mezi vámi.

6) **Čtvrtým** znamením Mé mocné přítomnosti u vás, ve vás a mezi vámi bude také to, že budete-li na tělesně nemocné lidi z opravdové lásky k bližnímu ve jménu Mému vkládat ruce, uleví se jim, prospěje-li úleva spáse jejich duší.

7) A však rozumí se také samo sebou, že řeknete přítom vždy v srdci: „Pane, ne má, nýbrž jen Tvá vůle se staň!“ Neboť nemůžete vědět, zda a kdy úleva těla prospěje duši ke spáse a věčný život na této Zemi v těle není žádnému člověku přisouzen! Proto také vkládání rukou nemůže vždy a každého člověka osvobodit od jeho tělesných nemocí. Nicméně se však nedopouštíte hříchu, prokážete-li každému nemocnému oznámenou vám lásku; pomocníka učiním již Já, poslouží-li to ke spáse duše člověka, - což mohu vědět jedině jen Já.

8) I když jste někdy zdáli zaslechli, že ten či onen váš přítel leží nemocen, modlete se nad ním a vkládejte v duchu na něho ruce a též se mu uleví!

9) Přitom však ať se modlitba jen v srdci pronášená skládá z těchto nemnohých slov: „Ježíši, Pán, ráčiž ti pomoci! Kéž tě posílí, kéž tě uzdraví Svou milostí, láskou a slitováním!“ Jestliže to vyslovíte v plné víře a důvěře ke Mně nad nemocným přítelem - nebo přítelkyní sebedále od vás jsoucími a přitom nad ním budete v duchu držet ruce, pak se mu v té chvíli uleví, prospěje-li to ke spáse jeho duše.

10) **Páté** znamená Mé přítomnosti u vás, ve vás a mezi vámi bude také to, že budete-li plnit vždy Mou vůli, dosáhnete v sobě znovuzrození ducha (jímž je křest ohněm svatého Ducha). To bude pravý životní křest, ježto budete přitom naplněni Mým Duchem a tím uvedeni do vší moudrosti.

11) O toto páté znamení ať se však každý především snaží! Na kom se stane toto znamení, ten bude již na tomto světě mít život věčný a bude moci konat a tvořit to, co konám a tvořím Já; neboť bude tu zajedno se Mnou.

12) Nyní jsem vám ukázal znamení Mé přítomnosti; jednejte podle toho, pak co nejdříve a nejoprávdověji zpozorujete u sebe, v sobě a mezi sebou Mého Ducha!“

44. PRAVÉ UCTÍVÁNÍ PÁNA.

1) Poté se Mne tázal **Řek** řka: „Ó Pane a Mistře! jelikož jsme nyní my všichni měli věčně dost nedocenitelné štěstí, že jsme poznali Tebe Samého v Tvé božské Osobnosti a z Tvých úst jsme slyšeli slova života, byl bych aspoň pokud jde o nás Řeky toho mínění, abychom Ti postavili dům, ve kterém bychom se jednou týdně shromažďovali, bychom si promluvili o Tvé nauce a četli Mojžíše a proroky; neboť v jiné dny je každý z nás více méně zatížen hned tu a hned tam nějakou prací a není pak snadno možné vzájemně si pohovořit o Tvé nauce a skutcích a povzbuzovati se k činnosti podle Tvé vůle. Ó, Pane a Mistře, řekni nám, zda by Ti to bylo milé!“

2) Právil jsem **JÁ**: „Proč stavět nějaký zvláštní dům, když máte beztoho své vlastní obytné domy, v nichž se také můžete ve jménu Mému shromažďovat, abyste si pohovořili o Mé nauce a sdělili účinně zkušenosti, které se budou jistě u každého vyskytovat ze života podle vůle Boží?! Rovněž také není třeba zavádět k tomu nějaký určitý svátek, který byste pojmenovali, jako snad farizeové sobotu, dnem Páně, když přece každý den je dnem Páně a lze tedy také každý den konat dobro. Neboť Bůh se nedívá ani na den a ještě méně na nějaký jemu ku poctě a klanění vystavěný dům, nýbrž Bůh pohlíží jen na srdce a vůli člověka. Je-li srdce čisté a vůle dobrá a táhnoucí celého člověka ke skutku, pak již to je ten pravý a živý dům Ducha Božího v člověku a jeho vždy dobrá a činná vůle podle poznané vůle Boží je pravý a proto také vždy živý den Páně.“

3) Hleďte, to je pravda a při té tedy také vždy neochvějně zůstaňte! Vše ostatní je však marnivé a nemá před Bohem cenu.

4) Ale v pozdější době Mně budou lidé stavět jisté domy a v nich budou konat podobně jako farizeové v chrámě Jeruzalémském a jako pohanští kněží v chrámech modlářských, jakousi bohoslužbu v určitém dni v týdnu, k němuž pak ještě připojí některé určité a hlavní svátky v roce. Ale když to se stane proti Mé radě a vůli mezi lidmi obvyklé, pak se zmíněná znamení Mé živé přítomnosti u lidí, v lidech a mezi lidmi úplně ztratí! Neboť v chrámech lidskýma rukama pod názvem „Pro větší slávu Boží!“ stavěných nebudou právě tak domovem jako nyní v chrámu Jeruzalémském!

5) Chcete-li však z lásky ke Mně v nějaké obci postavit dům, budiž to škola pro vaše děti a dejte jim k tomu také učitele podle Mé nauky! Rovněž tak můžete také postavit dům pro chudé, nemocné a neduživé! Opatřete takový dům vším, čeho je třeba k péči o lidi v něm bydlící a tím se budete vždy těšit z Mého zalíbení! Vše ostatní a další je od zla a nemá, jak již řečeno, před Bohem cenu.

6) V dobře opatřené školní budově můžete pak již konat také svá shromáždění a rozhovory ve jménu Mém a nemáte zapotřebí, abyste pro ten účel stavěli ještě nějaký třetí dům.

7) Ale jak třeba k Bohu v duchu a v pravdě bezustání se modlit, to jsem vám všem jasně a pochopitelně ukázal a tak již nemám co dalšího bych vám ještě dodal. Ukázal jsem vám cestu, po které krácejíce můžete dospět ke vší pravdě a moudrosti a toho vám bylo prozatím třeba. Nyní však žijte a jednejte tak a hledejte Království Boží především v sobě; vše ostatní vám bude přidáno!“

8) Po těchto Mých slovech se všichni přítomní uklonili a také Mně co nejvroucněji poděkovali za toto poučení. Také vdova se svým synem přistoupili ještě jednou přede Mne a oba Mně děkovali za prokázanou jim lásku a Já jsem poté všem udělil požehnání, načež jsme se rychle odebrali na další cestu.

9) Když jsme šli městečkem, spatřili nás mnozí, kteří byli včera svědky toho, co jsem učinil synu vdovy, přibíhali k nám a hlasitě volali: „Sláva tobě, velký proroku Páně! Tebou navštívil Bůh nyní opět Svůj národ v jeho velké opuštěnosti. Díky a čest Jemu, Bohu Abrahama, Izáka a Jakoba nyní i ve vší věčnosti! Ó, velký, Duchem Božím co nejuplněji naplněný proroku, nedovolil bys nám, aby šli někteří z nás s tebou, aby takto poslouchali tvou nauku a pak nám ji hlásali? Neboť my jsme včera z tvých několika málo slov seznali, že jsi pln božské moudrosti - a rádi bychom z ní slyšeli více!“

10) Privil jsem **JÁ**: „Toho nemáte nyní zapotřebí! Chcete-li však podle Mé nauky žít a jednat, pak zachovávejte Boží přikázání, která dal Mojžíš a tak budete také úplně žít podle Mé nauky; neboť Já jsem nepřišel do tohoto světa, abych rušil Mojžíše a proroky, nýbrž abych je potvrdil a naplnil vše, co je v jejich knihách napsáno.“

11) Chcete-li se však dovědět o Mně Samém něco podrobnějšího, pak jděte ke vdově, u níž jsou ještě Řekové! Oni vám již také sdělí, co slyšeli z Mých úst.“

12) Po těchto slovech Mne pak tito dotěrní opustili a odebrali se ke vdově.

CESTA PÁNĚ SAMAŘÍM

45.KARAVANA LUPÍČŮ.

1) Já však -jsem šel s učedníky rychle dále po cestě, která vede také do Jeruzaléma. Ale do Jeruzaléma jsem ještě hned nešel, nýbrž učinil jsem velkou okliku a to Samařím a částí Galileje, ve kterýchžto provinciích Mne lidé již většinou znali a tu a tam přinášeli ke Mně nemocné, které jsem také uzdravoval.

2) Cesta, kterou nám bylo jít, byla dosti opuštěná a proto také byla málo navštěvována a mohli jsme se, aniž jsme byli mnoho viděni, pohybovat často rychlostí větru, jak jsme to také vždy činili na cestách, které nám bylo konat příliš daleko.

3) Když jsme k poledni byli již v Samaří, potkala nás malá karavana, která táhla přes Jericho do Egypta.

4) Přední vůdce karavany se však před námi zastavil a v řeckém jazyku se nás tázal, zda je možné po této cestě přijít do Jericha a odtud dále do Egypta.

5) **JÁ** jsem mu však řekl: „Jak jsi se mohl stát vůdcem, když sám neznáš cestu?“

6) Privil **vůdce**: „My jsme domovem ještě daleko za Damaškem a v našem životě konáme

tuto dalekou cestu poprvé; proto jsme tedy také často nuceni se tu a tam ptát na pravou a nejbližší cestu, což je zde často také těžké, poněvadž jen zřídka je někdo mocem našeho jazyka.“

7) Privil jsem **JÁ** „Poslyš, když nějaký poutník opravdu nezná cestu, kterou má konat, pak učiní zcela správně a dobře, když se někoho zeptá na pravou a co možno nejbližší cestu vedoucí do cizí země; ale není od tebe hezké, že nás zde na cestě zdržuješ a zdržuješ, jako bys cestu neznal, kterou jsi jistě asi 20 krát prošel! Důvod, proč nás však zdržuješ, je zcela jiný a není věru chvalitebný! Ty myslíš, že nosíme s sebou skryté poklady, kterých byste se rádi zmocnili na své loupežné výpravě a proto jsi nás zdržel. Leč poklady jaké ty míníš, nenosíme u sebe; ale jiné poklady pro duši a ducha nosíme s sebou v největší hojnosti a také je dáváme zdarma každému, kdo si je zcela vážně přeje mít na záchranu své duše!“

8) Po těchto slovech se **vůdce** zarazil a tázal se Mne tónem ještě drzejším: „Odkud to víš o nás a kdo nás tobě prozradil?“

9) Privil jsem **JÁ** hlasem také silnějším: „Znám tě a tvých 70 druhů již od narození! Tvé pravé jméno je Olgon, které však nikdy neuvádíš, nýbrž dáváš si v každém místě jen jméno vymyšlené, rovněž tak jako každý z tvých pomahačů, aby bylo těžko v místě, které jste oloupili, na vás se doptat, abyste mohli být stíháni a odevzdáni soudům.“

10) Tak také nechcete táhnout nyní do Egypta; ale vy víte, že se v Jerichu koná velký trh, z něhož byste rádi něco ukořistili. A také víte, že ode dneška za 4 týdny se koná v Jeruzalémě slavnost svěcení chrámu, k níž však přijde mnoho cizinců s všelikými poklady a zbožím, z čehož můžete velmi mnoho potřebovat. Ale pravím vám: Tentokrát učiníte špatný lov!“

11) Privil **vůdce** nyní již pln hněvu: „Chcete-li s tohoto místa odejít ještě se zdravým tělem, pak tedy znáte-li nás již pomlčte všude o nás a nyní co nejrychleji odtud odejděte; neboť také já vás znám a přísahám vám u všech bohů nejstrašnější pomstu, dozvím-li se, že jste nás nějak zradili! My sice žijeme z lupy, ale proto přece jen nejsme vrahy; neboť kdybychom jimi byli, pak se také vám nyní špatně dařilo!“

12) Privil jsem **JÁ**: „Kdybys Mne znal, řekl bys Mně: „Pane, buď mně velkému hříšníkovi milosrdný a odpusť mně mé hříchy; neboť chci se polepšit a činit pokání a vynasnažím se, abych veškeré bezpráví, které jsem někomu způsobil, podle možnosti napravil!“ Poněvadž Mne však neznáš, jsi odhodlán ve svých hříších setrvat a přísaháš Mně pomstu u všech bohů, ač jsi Žid a znáš zákony Mojžíšovy. Kdybys byl skutečně jen Řek, pak bych nedopustil, abys Mne zdržel; protože jsi však také ty synem Jakobovým, pak jsem to jen Já tak dopustil, aby ti byla dána příležitost zvědět pravdu a v ní učinit lepší lov pro tvůj život, nežli by byl lov, na který jste vyšli.“

13) Privil poté umírněným tónem **Olgon**: „Řekni Mi tedy kdo jsi, abych pak mohl mluvit s tebou jinak!“

14) Privil jsem **JÁ**: „Jsem jeden, Kterému je dána všeliká moc na nebi i na Zemi a moci Mé vůle jsou podmaněny všechny věci; neboť Má vůle je Boží vůle a Má síla je Boží síla, která věčně vládne a panuje nade všemi silami. Nyní, víš, Kdo je Ten, Který mluví s tebou!“

15) Privil **Olgon**: „Ó, ó, jakpak to?! Je-li ti tedy již dána veškerá moc na nebi a na Zemi, pak bys byl více nežli Mojžíš a všichni ostatní otcové a proroci; neboť oni měli, jak jsme to četli. v Písmu, jen malou moc na této Zemi. A ty bys měl však dokonce veškerou moc na nebi a na této Zemi?! A, něco takového jsem ještě nikdy neslyšel z úst člověka, - musel by pak být šílený, což však u tebe přece jak se zdá není, protože předně již na to nevypadáš a zadruhé v tvé řeči se také nic mylného nepozoruje. Máš-li skutečně takovou nejvyšší dokonalou Boží moc, podej nám o tom důkaz a my pak tvému slovu uvěříme a budeme jednat podle tvé vůle!“

16) Privil jsem **JÁ**: „Dovedete-li mlčet před Židy v Jeruzalémě a zvláště před farizeji v chrámě a také jinde, kamkoli přijdete a s farizeji se sejdete; neboť před těmito nemravými nebude světlo nebes svítit.“

46. DOZNÁNÍ LUPICŮ.

1) Privil **Olgon** a také **někteří jeho druhové**: „Ano, budeme mlčet; neboť i my jsme nejúprosnějšími nepřáteli nenasytých farizeů! Dříve jsme byli všichni poctivými Židy a byli jsme ve službách farizeů. Jelikož jsme byli zdatní, srdnatí a zmužilí a také jsme se vyznali v Písmu, vysvětlovali nám právě zákony lásky k bližnímu takto: Je sice psáno, že se nemá krást a loupit a

také ne po statku bližního dychtit, - ale tomu se rozumí jen o lidech mezi sebou. Kdo je však chytrý, zmužilý a silný, ten může pohanům jejich poklady krást a také násilím odejmout, jak jen vždy dovede a může a tím se nedopouští před Bohem hříchu; naopak Bůh má jen zvláštní zalíbení na takovém zmužilém a chytrém Židovi, který krade a loupí pozemské poklady Božím nepřátelům a část jich obětuje chrámu. Avšak oloupení pohané se nemají bez potřeby usmrcovat, aby pak svým tyranským zákonem nevpadli na Židy, beztoho již jimi nadmíru utlačované a zcela k smrti je nepotlačili.

2) A hle, protože jsme hlas farizeů považovali za hlas Boží, stali jsme se také, aniž jsme si z toho dělali svědomí, zloději a loupežníky; neboť my jsme okrádali a olupovali pohany - podle našeho počátečního domnění - z rozkazu Jehovy, jako také velký král David musel na rozkaz Boží zahladit s povrchu Země Filištinské a ještě jiné zlé pohanské národy, což mu Bůh jistě připočetl za zásluhu, neboť ho nazval mužem podle Jeho srdce!

3) Tak jsme také mysleli dlouhý čas i my, že jsme muži podle srdce Jehovova; ale když jsme časem sami přišli na to, kterak templáři začali sahat i na statky Židů a strhovat na sebe jmění chudých vdov a sirotků, cizoložili a prznili také chlapce a děvčátka a dopouštěli se ještě mnohých jiných ohavností, pak jsme od víry v jednoho Boha a v Mojžíše odpadli a prováděli jsme naše zaměstnání pro sebe a od té doby nebyli ani bohatí Židé jisti před námi! Proto jsme se tedy také převlékli do šatů Řeků a Římanů, abychom jako takoví mohli mnohdy také bohaté farizeje a jiné bohaté Židy více nežli Řeky a Římany osvobodit od jejich pokladů. Avšak chudým jsme nikdy nic nevzali, zato jsme je často obdarovali, - zejména když jsme si vybojovali velmi bohatou kořist.

4) Poněvadž jsi ve své zázračné všeznalosti přesně věděl kdo jsme a nebylo ti ani mé pravé jméno cizí, budeš také jistě vědět, že je to s námi tak, jak jsme ti to nyní poctivě a otevřeně vykládali a jako nejmoudřejší prorok uznáš také důvody, proč jsme se v této době a již od několika let stali pravými úhlavními nepřáteli farizeů a všech bohatých arcizidů. A dáš-li nám nyní k znovuoživení naší víry v Boha a v tebe, Jeho mimořádného vyslance a vyvoleného, znamení své vševědoucnosti nade vším na nebi a na Zemi, můžeš být také ujištěn, že tě farizeům nikdy neprozradíme. Dej nám tedy několik důkazů své bohopodobné všemohoucnosti na nebi a na Zemi!“

5) Privil jsem **JÁ:** „Dobrá, poněvadž jste nyní mluvili pravdu a otevřeně přede Mnou doznali jak je to s vámi, padá veškerá vina na farizeje, kterým se proto také dostane tím většího odsouzení; vám však odpustím vaše dosavadní hříchy, jestliže se budoucně úplně vzdáte svého chování a budete se jako poctiví lidé a Židé poctivě živit a pracovat, což nyní můžete snadno učinit, jelikož jste si dosud již osvojili nadbytek pozemských prostředků, jimiž můžete však také hojně pamatovat na chudé, ať Židy anebo pohany, což je nyní jedno. Slibte Mně to také otevřeně a věrně a Já vám pak tedy také podám ihned důkazy a tom, co jsem vám pověděl Sám o Sobě.“

6) Privil **všichni** bijíce se v prsa: „Pane, to chceme a učiníme tak pravdivě jako se pravdivě vlastním rukama bijeme v prsa a jako pravdivě tebou znovu povzbuzení věříme v Boha Abrahamova, Izákova a Jakobova a chceme všechna Jeho přikázání co nejpřesněji zachovávat také ve všech našich dětech a vnucích až na konec světa, k čemuž nám dopomáhej Bůh!“

47. PŘETVOŘENÍ PUSTINY.

1) Privil jsem **JÁ:** „Nuže, dobře tedy! Dejte pozor a neděste se; neboť nebude vám ani vlas na hlavě zkřiven! Hle, zde je pustá krajina o několika tisících jitrech půdy; není nic než holé pusté kamení, porostlé tu a tam sotva polouschlým hložíím a nemnohým bodláčím. Pro svou neúrodnost a jinou pustotu se nehodí k ničemu jinému nežli za bídou a těžko a namáhavě schůdnou cestu pro soumary.

2) Proměním-li zde tuto krajinu a dám-li ji pak vám a vašim potomkům do vlastnictví, nebude přitom nikdo ve svém pozemkovém vlastnictví poškozen. Vy jste se však beztoho zdržovali většinou v této pustině a v jejích mnohých roklínách a jeskyních a tak jste ji učinili svou hlavní otčinou což je až příliš dobře známé Samaritánům a dílem též Galilejcům a židům a tak budete moci nazývat tuto krajinu také v jejím úrodném a kvetoucím stavu bez závady svým vlastnictvím.

3) Ale dříve ještě nežli před vámi a pro vás požehnám této pustině, musím vám ukázat, že

Já jsem také Pán mocí a sil nebes - a tak otevřete nyní oči, uši a srdce! - Zjevte se, vy tělesným očím skryté moci a síly Mých nebes!“

4) Když jsem toto vyslovil, tu byl otevřen všem vnitřní zrak a oni spatřili nesčíslné zástupy andělů a slyšeli velebný chvalozpěv, jehož smysl však nedovedly jejich duše pochopit; a mnozí z nejsvětějších andělů sestoupili ke Mně, vzývajíce jméno Mé.

5) Když to spatřili dřívější lupiči, zmocnila se jich velká bázeň.

6) **JÁ** jsem jim však řekl: „Co se bojíte těchto Mých andělů, kteří jsou Mně poddáni a zůstávají nejblaženější navěky? Vždyť Já jsem jediný Pán nade vším v nebi a na Zemi a vy jste se přede Mnou dávno nebáli, ač jsem vám to byl řekl!“

7) Poté sestoupili všichni lupiči se svých soumarů, vrhli se na kolena a prosili Mne o milosrdenství.

8) Tento zjev trval asi čtvrt hodiny a Já jsem zatím přikázal andělům kolem Mne klečícím, aby způsobili v této krajině ihned co nejmocnější blesk, vítr a bouři s deštěm, abych pak této pustině požehnal v úrodnou zemi!

9) Poté začal tento zjev podle Mé vůle mizet; ale na jeho místě se začalo pozemské vzdušné nebe plnit nejhustšími mraky. Netrvalo ani půl hodiny a od jihu začaly zuřit tak prudké vichřice, že Mne začali lupiči a i Moji učedníci prosit, abych jim nedal zahynout.

10) **JÁ** jsem však pravil: „Vždyť jste po mém boku takové věci přece často zažili a nebyl vám přítom nikdy ani vlas na hlavě zkriven! Když Já jsem u vás, malověrní, jaká moc by vám mohla ublížit?“

11) S tím se učedníci opět spokojili. O několik kroku dále vpředu byla však prostorná jeskyně. Když se však bouře stávala stále prudčí, blesk tisícůkrát následoval za bleskem a déšť se začal v proudech řítit z mračen, vzali lupiči své soumary a utekli s nimi do jeskyně, zatím co Já jsem zůstal s učedníky na otevřeném místě, aniž jsme byli jedinou kapkou deště dotčeni.

12) Bouře trvala však také jen plnou půlhodinu, avšak mocné blesky rozemlely a zhnětlý pusté kamení. celé pustiny do hloubky více než muže v šedé hlinité těsto a přívaly křížem kráží proudící naplnily jím mnohé příkopy a rokliny a tím je učinily způsobilé pro role a zahrady. Mnohé jiné díry v zemi a jeskyně vyplnila však neviditelně Má vůle a tak byla celá nemalá poušť v krátké době celkem sotva za půl hodiny přeměněna v bujnou ornou a viničnou zemi. Bouře ustala, obloha se vyjasnila a Slunce svými teplými paprsky osvětlovalo nyní novou zemi.

48. POŽEHNÁNÍ PUSTINY PÁNEM.

1) Nyní vyšli pak také naši lupiči zcela malomyslní z jeskyně, kterou jsem nenechal zaplavit a vyplnit a Já jsem povolal k Sobě Olgona.

2) Když přišel ještě se dvěma svými předními druhy, řekl jsem jemu: „Nuže, Olgone, věříš, že jsem Ten, za Kterého jsem Se ti představil ústy?“

3) Právili **Olgon a oba jeho druhové**: „Ano, ó, Pane, Pane, nyní tomu daleko i nad nejmenší pochybnost věříme! Ty nejsi Vyvolený Jehovův, nýbrž Ty jsi vpravdě, vpravdě a nyní tělesně přepodivně On, On, Sám! O, buď nám chudým a vždy slabým hříšníkům před Tebou milostivý a milosrdný!“

4) Právil jsem **JÁ**: „Já jsem vám již odpustil vaše hříchy, na nichž mají vinu farizeové; jestliže jste se však podle vašeho svědomí ještě na někom něčeho dopustili proti zákonu Mojžíšovu, napravte to u něho a když vám odpustí, pak je vám také ve všech nebesích úplně odpuštěno.

5) Kdybyste však narazili na nějakého tvrdého člověka, který by vám nechtěl odpustit, pak netruchlete proto v srdci; neboť tehdy bude vaše dobrá vůle ke skutku u Mne přijata a nesmiřitelný člověk nalezne svou tvrdost na svém účtu zaznamenanou jako vinu, - neboť Já jedině jsem nejmoudřejší a nejspravedlivější Soudce, který Sám nad každým co nejúčinněji vynáší Svůj nejpravdivější rozsudek.

6) Nyní jste však obdrželi darem ode Mne skutečnou zemi tak, že by vám ji nemohl upřít ani anděl nebes, neřku-li člověk; leč vypadá, jak vidíte, nyní ještě pustější a nehostinnější nežli předtím, ačkoliv se nyní mimořádnou proměnou stala neobyčejně úrodnou. Je nyní otázka, jak ji budete obdělávat.“

7) Právil **Olgon**: „Ó, Pane, Pane, to by šlo podle mé ideje nyní zcela jistě snadno a dobře! Hle, ó, Pane, Pane, když Ty jsi všemohoucí Boží vůlí Svého Ducha stvořil Zemi, tehdy jsi zajistě

také neměl již napřed někde v zásobě semeno pro nescíslně mnohé rostliny, leč pouze ve Své všemohoucí vůli! Ty jsi však ve věčnosti Týž, Který jsi byl také na počátku zázračného stvoření celé velké Země. Osej tedy krajinu všemohoucností Své Boží vůle a tak bude krajina jistě co nejlépe oseta! Ó, Pane, Pane, učiň také zde totéž a celá ta druhdy nejvyšší pustá krajina bude co nejdříve proměněna v opravdový ráj!“

8) Privil jsem **JÁ**: „Ano, věříte také nepochybně, že bych to byl s to učinit?“

9) Privil **Olgon**: „Ó, Pane, Pane, Tobě zcela jedinému není nic nemožné! Co pravíš Ty, je věčná pravda a my v ni nepochybně věříme. Co chceš Ty, to se děje a my chceme a také budeme Tvou vůli plnit tak, jak jsi ji lidem zjevil Mojžíšem a proroky. A nyní jsme také z Tvých úst slyšeli, co je Tvá vůle a budeme přesně podle toho jednat; ale osej Ty, ó; Pane, Pane, dosud ještě pustou krajinu!“

10) Privil jsem **JÁ**: „Staniž se tedy jak věříte! Jako tu byla pustá a zpustlá tato krajina, rovněž tak pusté a zpustlé bylo vaše srdce, mysl a vůle a vaše úplná nevěra zplodila krutost vašeho srdce, které se co nejúplněji podobalo kamenité půdě této pustiny. Já jsem však ve vašich srdcích vzbudil mocnou bouři a obměkčil je otevřeným nebem ve vás blesky pravdy Mých slov, ukázanou vám mocí bouře Mé vůle a konečně silným lijákem Mé lásky a slitování a také jsem vás opět osel mnohou pravdou z Božích úst, která vám přinese nejopravdovější plody života, budete-li podle ní žít a jednat. Jako jsem vás však nyní ve vši krátkosti osel všelikými plody k věčnému životu duše, právě tak je oseta také tato poušť všelikými plody pro výživu vašeho těla.

11) Je vás počtem sedmdesát a projdete-li všemi směry tuto krajinu, pak také již najdete rovněž mnohé vším opatřené obytné domy; a kdo, si má, ten či onen přivlastnit, to vám ukáže jméno napsané na domě. Zakrátko se tato krajina před vašimi očima zazelená a rozkvetne. Nyní můžete jít a podívat se co jsem pro vás učinil.

12) Rozšiřujte však Mé slovo také mezi pohany, kteří k vám budou často přicházet; avšak o zázračných znameních zatím pomlčte a také budoucně o nich mnoho nemluvte! Stačí říci, že u Boha je vše možné.“

13) Po těchto Mých slovech jsem šel s učedníky opět velmi rychle dále a nežli se obrácení lupiči ohlédli, byli jsme již daleko od nich.

49. PŘEVZETÍ ÚRODNÉ KOLONIE.

1) Obrácených sedmdesát lupičů uvedlo sice ústy Olgona, že jejich domov je ještě daleko za Damaškem; ale nebyla to pravda, protože se svými ženami a dětmi obývali jen jisté těžko přístupné skrýše a jeskyně této krajiny. Své lupy prováděli často však sice také v krajině kolem Damašku, ale pak se s kořistí vraceli vždy jen zase zpět do této krajiny, která jim poskytovala nejjistější ochranu proti všem nástrahám.

2) Když jsme jim k jejich opětovnému velkému úžasu zmizeli v několik okamžicích úplně s očí, tu se tedy také vzchopili a táhli zpět podél pustiny tak daleko, kde s jejich majetky bydlely ženy a děti v těžce přístupné velké jeskyni, která ještě zůstala ušetřena bouře a také nebyla zanese na bahnem. Když se oněch sedmdesát mužů vrátilo tak brzy zase do jeskyně, žasly jejich ženy a děti - chvějíce se dosud bázní a úzkostí způsobenou v nich náhle vzniklou a neslýchanou bouří - že se tak brzy a bez kořisti vrací.

3) Muži však stručně vypravovali co vše se s nimi nanejdříve neslýchaným přepodivným způsobem přihodilo a že nyní - což si ženy již dávno přály - na celý život upustili od loupení, ale obdrželi za to od jednoho Duchem Božím naplněného Muže nekonečně lepší životní kořist k věčnému životu duše, nežli by byla cena všech pokladů Země.

4) Také vyprávěli ženám a dětem, které se stávaly víc a více zvědavější, kterak Bůh jako mocný Muž přetvořil Svým slovem a Svou vůlí onou strašnou bouří tuto starou, nejvyšší nehostinnou pustinu v pravý nejvyšší úrodný ráj a dal jim jej do zcela nepopíratelného vlastnictví a že na různých místech této druhdy tak pusté krajiny stojí pohotově také již hotové a vším dobře opatřené obytné domy, které jistě také stvořila jen čistá božská moc tohoto Muže.

5) Když se to ženy dověděly od svých mužů, chtěly jít bez meškání vyhledat zázračné domy. Muži však mínili, že to bude před třemi dny sotva možné, protože propasti, příkopy a rokliny budou ještě asi plné bahna, do kterého by mohl někdo snadno upadnout a nalézt smrt.

6) Když to ženy uslyšely, podvolily se; ale po třech dnech šli (všichni) hledat obytné domy a každý našel dům jemu určený a také se do něj ihned nastěhoval.

7) Tyto obytné domy byly však rozmístěny tak, že nemohly být poutníky touto krajinou procházejícími s žádného místa cesty nějak spatřeny, což bylo pro obyvatele zcela dobré, aby se sem před časem nenahnali cestující, kteří by je ihned obtěžovali tisícerými otázkami, jak a kdy je obyvatelé postavili a jak zúrodnili tuto starou poušť.

8) Po dvou týdnech bylo již na všech místech pustiny pozorovat Mé požehnání a mnozí Samaritané a Řekové, cestující touto někdejší pustinou se tu a tam horlivě dotazovali, kdo tak zkultivoval tuto pustinu a nikdo jim nemohl podat o tom zprávu. Ti však, kdož to dobře věděli, mnoho se mezi ostatními lidmi neukazovali - v první době již vůbec ne. Teprve když začaly některé plody zrát, přišli také Samaritané a radili se, komu by se měla země rozdělit, kdyby neměla již nějaké přistěhovalé majitele.

9) Tu sem však také přišel s několika svými druhy Olgon a řekl těm, kteří tu konali poradu: „Přátelé, tato veškerá širá poušť“ nebyla nikdy nikoho vlastnictvím, tak jako širý povrch mořský nebyl ještě nikdy nikoho vyměřeným vlastnictvím! My, jako farizeji pronásledovaní Židé, protože jsme nemohli a nechtěli sloužit jejich zlé mysli, jsme osídlili tuto poušť a jedinou pomocí Pána nebes a Země zúrodnili a vpravdě Jehova Sám nám ji dal do nepopíratelného vlastnictví! Netřeba vám tedy již konat o tom poradu, komu má nyní tato úrodná krajina připadnout do vlastnictví; neboť přivlastnilo si ji už sedmdesát rodin, které v této krajině také zřídily obytné domy.“

10) Když to od Olgona uslyšeli ti, kteří se radili, zarazili se a tázali se římského soudce, který s nimi cestoval touto krajinou, jak na to pohlížet, neboť tato pustina je přece zcela samaritánská půda a Samaritané mají na ni celkem vlastnické právo.

11) **Soudce** však pravil: „Je-li v kterékoli zemi nějaká od nepamětných dob vlastnictví prostá úplná pustina a žádný usedlík té země se nikdy před soudem nepřihlásil k vlastnictví této pustiny, pak je taková pustina svobodná a je jako majetek také soudem přirknuta prvnímu, jenž se prohlásil za majitele. Jelikož se tito mužové, jimž tato někdejší úplná pustina vděčí za kulturu, prohlásili nyní za majitele, bude jim soudem nepopíratelně přičtena do vlastnictví.“

12) Jako vzdělavatelům pustiny, která předtím nikomu nenáležela, přísluší jim však ještě ta výhoda, že budou po plných 20 let požívat osvobození od jakýchkoli daní. Budou-li se však podle učiněné dobré žně dobrovolně chtít přiznat k čestnému poplatku pro císaře, pak se také budou při všech pro ně nějak nemilých záležitostech těšit zvláštní ochraně Říma. Já, soudce ve jménu mocného císaře v Římě jsem řekl a tak poručil!“

13) Tímto aktem vešlo však také v platnost to, že nikdo oněm sedmdesáti rodinám nemohl upřít vlastnictví této zkultivané pustiny. Ve dvou letech byla tato krajina již jednou z nejurodnějších a všemi cestujícími velice obdivovanou; a vlastníci se již po roce hlásili dobrovolně u soudu k zaplacení čestného poplatku pro císaře a tím byli prohlášeni a učiněni římskými občany, což jim skýtalo mnohé výhody.

14) Ale tato nově vytvořená obec zůstala také po mnoho let, ačkoliv jí bylo obstát velké zkoušky, nejčistší, podobně jako též obec Esejců. Ovšem - v pozdějších dobách byla i tato nekrásnější část Samaří za pustošících válek a stěhování národů zničena a stala se opět starou pustinou.

15) A nyní se vraťme opět k sobě samým!

50. PÁN SE SVÝMI (UČEDNÍKY) V JEDNÉ HOSPODĚ V SAMARĚ.

1) Ještě téhož dne jsme přišli do města Samaří a ubytovali se tam v jedné odlehlé hospodě. Když jsme vstoupili do hospody, šel nám hospodský hned velmi vlídně vstříc; neboť doufal, že na nás něco vydělá. Učedníci, kteří od rána nic nejedli ani nepili, byli však velice hladoví a žízňiví, což jsem věděl dobře, ačkoliv tentokrát, jako často jindy při podobných příležitostech, nereptali ani trochu potají mezi sebou.

2) Proto jsem Se ihned **JÁ** Sám tázal hospodského řka: „Příteli, dnes jsme již urazili velký kus cesty a od časného rána jsme nic nepožili, neboť na celé cestě nebyla hospoda a proto jsme hladoví a žízňiví! Co nám můžeš vbrzku nabídnout k jídlu a pití?“

3) Pravit **hospodský**: „Vás je téměř 40 mužů a proto rovněž tolik ryb a chlebů a také tolik pohárů vína nebude jistě příliš mnoho!“

4) Pravit jsem **JÁ**: „Dej nám připravit dvojnásobný počet ryb; neboť tvé ryby jsou menšího druhu a dvě nejsou příliš mnoho pro jednoho z nás. Hleď však, aby byly brzy a dobře připraveny! Zatím však nám dej víno, chléb a sůl!“

5) Pravit **hospodský** poněkud rozpačitě: „Ano, moji milí a předrazí páni hosté, to by bylo již vše v pořádku, jen kdybych však měl zásobu všeho toho vámi požadovaného! Jak s rybami tak i s chlebem to půjde poněkud špatně, jelikož se tím tak hojně nezásobuji, neboť má hospoda je pro nevýhodnou odlehlost celkem jen skrovně navštěvována; vínem však mohu již náležitě posloužit! Krátce, co je tu, to také dostanete; více však nemůže ani Bůh Sám od člověka požadovat!“

6) Pravit jsem **JÁ**: „Mluvil jsi sice zcela správně; ale s rybami je to u tebe přece jen lépe, nežli jsi zde přiznal. Ty máš potají jakousi malou starost, že bychom ti nakonec nemohli zaplatit 80 ryb a proto nám udáváš skrovnější zásobu! S chlebem jde ti to ovšem dnes trochu nevalně, ale s rybami ne; proto neměj starost a dej nám rychle připravit žádaný počet ryb a přines nám chléb a víno!“

7) Poté hospodský odkvapil, vše opatřil a dal ihned svými sluhy do hostinského pokoje přinést chléb a víno a světlo; neboť byl již pozdní večer a v pokoji zavládla úplná tma. Když byl hostinský pokoj osvětlen, přišel také hospodský opět k nám a ujišťoval nás, že za půl hodiny budeme co nejlépe obslouženi. Přitom si nás však s největší pozorností prohlížel a nevěděl dobře, zač a za koho nás má považovat; neboť někteří z nás nosili oděv řecký, jiní židovský a někteří jako Já galilejský.

8) Ježto však začala hospodského velice soužití zvědavost, obrátil se ve vsí způsobilosti na jemu nejbližší stojícího učedníka a to na Tomáše a řekl (**hospodský**): „Dovol mně, příteli, otázku!“

9) Pravit **Tomáš**: „Tamto nahoře sedí Pán, Toho se taž! Ten ti nejlépe odpoví! My všichni ostatní jsme jeho učedníci a sluhové jeho vůle.“

10) Poté přistoupil **hospodský** ke Mně a pravit: „Pane, odpusť mně mou smělost a jaksi dotěrnost! Rád bych totiž věděl, které země jste děti. Podle oděvu jste Judejci, Galilejci a též Řekové. Jaké máte zaměstnání? Obchodníky jistě nejste, ježto nevezete s sebou zboží a umělci anebo kouzelníci se také nezdáte být; neboť na to vypadáte příliš otevření. A jak jsi věděl, že jsem rybami lépe opatřen nežli chlebem? Krátce a dobře, celé to vaše objevení zde v mé odlehle a vždy jen skrovně navštěvované hospodě mně připadá poněkud podivné. Musíte mně již odpustit, mluvím-li zde s vámi poněkud otevřeněji nežli bývá jinak zvykem.“

11) Pravit jsem **JÁ**: „Poslyš, ty velmi zvědavý hospodský! Až se posílíme chlebem, vínem a rybami, pak ti již řeknu, jakými jsme krajany. Nyní se jen starej o to, aby byla večeře brzy připravena a přines nám ještě více vína a chleba; neboť s prvou velmi mírnou dávkou jsme již u konce!“

12) Když to hospodský ode Mne uslyšel, šel ihned a přinesl dostatek chleba a vína.

13) A **JÁ** jsem mu pravit: „Hle, zdá se, že se ti nyní také s chlebem daří lépe nežli dříve; také se mi zdá, že tento chléb je větší a lepší nežli ten, který jsi nám předložil dříve! jak to tedy přijde?“

14) Nota bene: Věděl jsem dobře, jak to přišlo a tázal jsem se hospodského jen proto, aby se zkoušel sám.

15) Hospodský byl Mou otázkou velice udiven a nevěděl, co by Mně na to odpověděl. Ochutnal chléb, který mu připadal také cizí a shledal, že je převelice chutný.

16) Po chvíli pravit (**hospodský**): „To je zvláštní - vždyť přece jindy vím o všem, co je a se děje v mém domě; ale odkud asi má žena vzala potají tento vpravdě královský chléb, to opravdu nevím! To je přece jen přepodivuhodné, že je má komora na chléb nyní naplněna takovými bochníky. Ať už je však tomu jakkoli, - jsem aspoň rád, že jsem opět chlebem jistě na několik dní co nejlépe zásoben! Ale přece jen musím od své ženy vypátrat, odkud je ten chléb, kdo jej zaplatil a za jaký peníz; neboť takový opravdu královský chléb je drahý a jeden bochník jistě asi stál aspoň čtyři feniky!“

17) Poté si zavolal ženu a otázel se jí, odkud je chléb, kterým je nyní pojednou naplněna celá komora a co stál.

18) Žena též ochutnala chleba, tvářila se ještě udiveněji nežli předtím hospodský a přísahala při své věrnosti, že ani dost málo neví, odkud ten chléb přišel.

19) Poté byli dotazováni někteří sloužící zda nevědí, kde se vzalo v komoře tak mnoho a převelice dobrého chleba. Ale také oni přísahali, že o tom nemají nejmenší zprávu.

20) Privil jsem **JÁ** k hospodskému: „Co se tu nyní dlouho dotazuješ?! Bud' rád, že je tvá komora plná chlebů a hled', aby přišly brzy na stůl objednané ryby; potom se snad rozřeší ještě mnohá záhada!“

51. HOSPODSKÉHO DOTAZ NA PÁNA.

1) Potom šel hospodský se ženou a se sloužícími opět do kuchyně a brzy poté byly přineseny na náš stůl objednané a velmi dobře připravené ryby a velká mísa plná dobře uvažené čočky a my jsme se pustili do jídla a hospodský sám musel jíst s námi, byl přítom pln veselé mysli a vyprávěl nám mnoho, co vše a to nejpodivuhodnějšího se za několik málo let přihodilo v Samaří.

2) Mezi jiným vypravoval (**hospodský**) také toto: „Divím se přímo, že vy Židé, Galilejci a Řekové nevíte, jak se zdá, téměř nic o slavném Galilejci, který sem asi před 2 1/2 roky přišel s několika učedníky a učil tu obdivuhodnou řečí o příchodu Království Božího a v městě a okolí konal zázraky, které mohou být možné jedině Bohu! Přišli sem sice teprve nedávno Židé a pravili, že jsou vysláni od Něho, aby hlásali všem národům evangelium. My jsme jim také uvěřili; neboť svou výpověď potvrdili také velmi pozoruhodnými zázračnými znameními, neboť uzdravili náhle pouze vkládáním rukou ve jménu Toho, jenž je vyslal, velmi mnohé nemocné. Mimoto jejich nauka byla těž, kterou On Sám zde ve zmíněné době učil a tak jsme těmto učedníkům tím více uvěřili.“

3) Řekněte mně přece, poněvadž jsme nyní již náležitě vesele pospolu, co víte o onom velkém a pro mně opravdu nadevše pozoruhodném a také daleko nad veškeré lidi povzneseném Muži; neboť u nás Samaritánů platí neodvolatelně za zaslíbeného Mesiáše, za Zachránce a Vykupitele lidí z moci každého nepřitele pravdy, lásky, života a jeho svobody. Ó, řekněte mně, zda a co o Něm víte a také co o Něm soudíte!“

4) Privil jsem **JÁ**; „Příteli, víme o Něm velmi mnoho a zakládáme také vše na Něm; ale jelikož podle tvé výpovědi Sám zde byl před půl třetím rokem, učil a konal znamení, pak jsi Ho přece také jednou viděl osobně? Či nedostalo se ti příležitosti, abys Ho za Jeho přítomnosti v tomto městě viděl osobně?“

5) Privil **hospodský**: „Přátelé, to je pro mně právě politování hodné! Byl jsem právě v oné době nepřítomen, protože jsem byl v Tyru za obchodem a moji lidé uslyšeli něco o Jeho přítomnosti teprve tehdy, když už byl za horami. Já jsem přišel potom za několik dní domů a neslyšel jsem v celém městě a okolí nic jiného, nežli mluvit o tomto Muži, o jeho nauce a o Jeho skutcích, které jsou tak neuvěřitelně velké a zázračné, že cizinec, kterému se to vypravuje, nemůže vůbec uvěřit, že by byly opravdu uskutečněny pouze slovem a vůlí onoho Muže.“

6) Zde žije v nejlepším blahobytu jeden lékař se ženou, kteří, pokud jde o cudnost, neměli dříve, jak je známo, zrovna nejlepší pověst. Zmíněný lékař měl asi velkou známost s oním Mužem a obdržel od Něho také zázračnou sílu uzdravovat rozmanité druhy nemocí. Od tohoto lékaře jsem se také dověděl nejvíce o onom Muži všech mužů. Také mně popsal Jeho vnější podobu; ale i ten nejlepší popis zanechává skutečnost vždy v temnotě. Člověk si utvoří sice ve fantasmii obraz, který se však nakonec přece jen nepodobá skutečnosti. A tak si ze zcela snadno pochopitelných důvodů nedovedu o podobě tohoto velkého Bohočlověka učinit pravou představu.

7) V zemi Samaří se také potlouká jakýsi Jan ²⁾, který byl dříve žebrákem, nyní však také hlásá ostatním lidem nauku, kterou slyšel od tohoto velkého Muže, sám žije přísným životem a modlitbou a vkládáním rukou ve jméno onoho velkého Muže uzdravuje také mnohé nemocné a také osvobozuje posedlé od souzřících je duchů. Nuže, tento muž byl také již několikrát u mně a mnoho mi vyprávěl a proto jsem ho podle svých sil také vždy co nejlépe pohostil; ale proto přece si nedovedu úplně představit podobu onoho velkého Bohočlověka.

² Jan dnou postižený; srovnej VEJ – díl 1. kap. 73. Vyd..

8) Před rokem, když jsem se dověděl o Jeho působení od mnohých cestujících mnoho velkých věcí, chodil jsem také celý měsíc za Ním a přišel jsem do míst, kde On učil a působil krátce předtím; když jsem však přišel do nějakého místa a ptal se co nejhrolivěji na Něho, tu se řeklo: „Ano, před dvěma nebo třemi dny zde byl a to a ono mluvil a to a ono učil!“, a já jsem také našel dost důkazů, že tomu tak bylo.

9) Krátce, našel jsem v hojné míře vše, co mně posloužilo ke zcela platnému důkazu, že tu byl a působil; jen Jeho Samého jsem nemohl do této chvíle ještě spatřit! Ale od jednoho lepšího betlémského Žida, jenž si také velice váží onoho velkého Bohočlověka a v Něho věří, jsem se dověděl, že Se při všech velkých slavnostech zdržuje v Jeruzalémě a to v chrámu a učí lid, přesto že Mu jsou temní a zlí farizeové v nejvyšší míře nepřízniví. A tak chci, ačkoliv jsem u arcidědů opovrhovaným Samaritanem, přece jít při nejbližší chrámové slavnosti do Jeruzaléma a poohlédnout se, zda onoho velkého Bohočlověka přece snad jednou spatřím tvář v tvář.

10) Zatím mně však již činí přešťastným poutník, dovede-li mně o Něm mnoho vyprávět; může-li to a zakládá-li také vše ve víře v tohoto mně tak svatým se stavšího velkého Muže, pak může u mně v domě zůstat jak dlouho může a chce a jeho pobyt a také i ta nejlepší strava ho nic nebude stát. A věru, můžete-li mně rovněž velmi mnoho o tomto Muži vyprávět - avšak ovšem přesně v plné pravdě - pak také vy u mně nejvýš snadno zaplatíte útratu! Vypravujte mně tedy, milí mužové, také vy něco o Něm!“

11) Privil jsem **JÁ**: „No, milý příteli, Já bych ti mohl ovšem velmi mnoho vyprávět o tvém velkém Bohočlověku, v němž tělesně sídlí úplnost Božství a mohl bych ti nakonec ukázat i Jeho nejvěrnější obraz, kdybys aspoň jen na několik dní dovedl držet jazyk na uzdě; ale po té stránce nejsi, jak se zdá, zrovna zvláštním mistrem?!“

12) Privil **hospodský**: „Ano, pokud jde o mého svatého Bohočlověka, nemáš asi zrovna nepravdu; neboť co člověku působí příliš velkou radost a uvádí srdce v nejúplnější pohyb, to se dá také těžko zamlčet. Avšak musí-li to být, pak již dovedu také já mlčet, o tom můžete být všichni úplně ujistěni“

52. ZÁZRAK S UŠLECHTILÝMI RYBAMI.

1) Privil jsem **JÁ**: „Nuže, dobře, uvidím zda ti budu s to vyprávět něco správného a pravdivého o tvém velkém Muži, - a tak tedy poslyš!“

2) Hle, pokud Já znám toho muže, je to podle Mého poznání právě týž Jehova, Který mluvil již s Adamem, Noemem, Abrahamem, Izákem a Jakobem, s Mojžíšem a ještě s mnohými jinými proroky! Rozdíl mezi tehdy a nyní záleží jen v tom, že On jako věčný Pán všeho stvoření, mluvil tehdy jen jako nejčistší Duch pln lásky, života, pln nejvyšší moudrosti, moci, síly a vlády probuzeným duchem lidí a tak Se jim zjevoval. V této době však - jak to také velmi často přislíboval ústy proroků - se Mu zalíbilo, aby Se - z převeliké lásky k lidem této Země, které stvořil, aby se stali Jeho dětmi a jimž také již za doby Adamovy dal Sám toto jméno - přioděl Sám tělem, aby Si je vychoval jako viditelný Otec pro Sebe, aby věčně byli u Něho, žili a přebývali tam, kde je věčně On Sám a tvoří a řídí nekonečnost.

3) Proto se říká: „Na počátku bylo pouhé slovo a Bůh byl to slovo v ústech praotců Země, všech opravdu moudrých a proroků. To věčné slovo, tedy Bůh Sám, se však nyní stalo tělem, tedy člověkem a tak přišel Otec ke Svým dětem; ale ony Ho nepoznávají. Přišel tedy do Svého vlastnictví a lidé Ho nechťejí uznávat jako jedině pravého a věčného Otce. Jsou však nicméně také mnozí, kteří Ho jako Toho, Jímž jest uznávají a se vši láskou se přidržují jedině Jeho a to Židé i pohané a pohané více nežli Židé; proto také bude podle Jeho slova světlo Židům vzato a dáno pohanům.“

4) Dovedeš-li to, co jsem ti nyní řeklo tomto velkém Muži ocenit, pak z toho také vyrozumíš, že Já zajisté velmi dobře znám tohoto velkého Muže!“

5) Privil **hospodský** pln radosti: „Ó, ó, ó, to je nadmíru dobré a znamenité! Taková je také naše víra! Já bych vám to byl již dávno rád vyznal; ale poněvadž nejste Samaritané, musel jsem přistoupit chytře k dílu, abych se - jako se mi to stalo již několikrát - nevystavoval jistým zbytečným hrubostem. Neboť to nejsvětější nepatří podle mého názoru vepřům, kteří si před námi vykračují v nafouknuté lidské podobě považující nás za mnohem méně, nežli čím se domnívají být sami.“

6) Protože vy však o onom Bohočlověku takto soudíte, pak jste tedy také mými svobodnými hosty jak dlouho chcete u mně zůstat. Nejsem sice bohatý hospodský, ale tolik mám již přece ještě v zásobě, že to nestrávíme ani za rok. Ó, jaká to radost a převeliká radost, že jsem ve vás našel tak hluboce osvícené přátele a věrné vyznavače jedině pravého Boha Abrahama, Izáka a Jakoba! Ale nyní jen hned sem více a toho nejlepšího vína a k oněm několika málo rybám, které byly vesměs menšího druhu a ježto mám už jen zcela nepatrnou zásobu ryb, porazíme čtyři jehňata a rychle co nejlépe je připravíme; neboť takoví praví přátelé Boží, nesmí v mém domě trpět hlad a žízeň!“

7) Privil jsem **JÁ** hospodskému: „Nech jehňata pro dnešek ještě na živu - a zato se podívej do své větší sádky; neboť zdá se mi, že je tam ještě mnoho velkých a ušlechtilých ryb z jezera Genezaretského! Najdou-li se nějaké, dej asi 40 kusů připravit pro nás!“

8) Privil **hospodský** krčíc rameny: „Byly tam sice před dvěma týdny; zda jsou tam však po tvém mně zcela nevysvětlitelně důvtipněm pozorování také nyní ještě nějaké, neodvažuji se tvrdit! Nebyl jsem sice při vylovení mé větší sádky přítomen a je tedy ovšem možné, že jich tam snad několik zbylo. Ale 40 kusů jich tam asi stěží bude! Ano, ve velké sádce, která je však od tud dvě polní cesty vzdálená, mám ovšem ještě dosti velkou zásobu všelikých ryb, ale ušlechtilých ryb bude mezi nimi málo; neboť ušlechtilá ryba je ryba dravá a dá-li se mezi ostatní ryby, nadělá mezi nimi velkou škodu.“

9) Ale na tvé slovo, protože jsi mně svým doznáním způsobil velkou radost, půjdu se přece jen podívat, jak to vypadá s ušlechtilými rybami! Kdyby to s nimi dopadlo snad také tak podivně jako s chleby, jejichž rozmnožení a zušlechtění mně není dávno ještě jasné, pak bych musel začít téměř myslet, že ty sám jsi již také nějaký takový zmocněný vyslanec onoho velkého Muže, mého jediného Pána a Boha! A myslím, že nechybím mnoho, pozdravím-li vás všechny jako takové. Ale nyní k ušlechtilým rybám!“

10) Poté spěchal hospodský rychle ke své ženě, zaměstnané dosud v kuchyni pro domácí čeleď a řekl jí to.

11) **Žena** však pravila: „Aj, ty příliš lehkověrný muži, kde by se vzalo 40 ušlechtilých ryb?! Ani jednu tam již nenajdeš. Před 5 dny jsem je všechny prodala lékáři, který pořádal velkou hostinu a slušný obnos peněz jsem uložila do tvé skříně a za tuto prokázanou laskavost nám asi naplnil komoru královským chlebem někým, kdo musí mlčet!“

12) Privil **hospodský**: „Poslyš, ty vždy poněkud nedůvěřivá ženo! Tomu může tak být, ale spíše také tomu není tak; ale tvá stará nedůvěřivost mně nezdrží, abych se nepodíval na tu větší sádku. Zda půjdeš s sebou či ne, bude mi jedno!“

13) Po těchto slovech hospodského šla žena přece jen s ním, a jak velice užasli oba, když našli sádku tak plnou nejušlechtlejších ryb, že je z toho pojala přímo hrůza.

14) Hospodský svolal opět všechny své sloužící a vážně se jich dotazoval, zda nevědí, jak se tyto mnohé a velmi drahocenné ušlechtilé ryby dostaly do sádky. Ale všichni při nebi přísahali, že to neví.

15) Tu privil **hospodský**: „Věřu, tu nejde o věci přirozené! To učinil jeden z hostů k večeru přišedších, kteří mají všichni na sobě cosi záhadného!“

16) Obracuje se k ženě a služebnictvu kuchyně privil: „Krátce, ryb je tu zázračným způsobem na mnoho set - vezměte tedy nyní místo 40 hned 50! Rozdělte větší oheň a na nejlepší způsob je připravte; neboť já sám požiji z nich dvě!“

17) Poté se sluhové dali ihned do práce a vytáhli žádané ryby ze sádky. A nežli uplynula hodina, byly krásné, co nejlépe připravené ušlechtilé ryby na stole.

53. HOSPODSKÝ POZNÁVÁ PÁNA.

1) Hospodský přišel však již předtím zase k nám do hostinského pokoje a přivedl s sebou nejstaršího syna, jenž byl na jedno oko slepý.

2) Když (**hospodský**) pln úžasu přišel k nám, řekl Mně: „Dobrý a nejmilejší příteli, hned po tvém doznání, které jsi mi učinilo onom velkém Muži, vznikla ve mně domněnka, že jeden z vás je asi již zvláště zmocněným vyslancem tohoto velkého Bohočlověka neboť ti menší byli posláni předem a nyní jdou za nimi ti velcí. Ale nyní, kdy jsem našel také větší sádku naplněnou nejušlechtlejšími rybami a to na tvé slovo, není tedy nyní také již vůbec žádná pochybnost o tom, že

jsste zřejmě vyslanci onoho velkého Bohočlověka, o kterém jsi vydal co nejdokonaleji pravdivé svědectví. Jeden mezi vámi je jistě Prvý a to dokonce ty? Je-li tomu tak, pak mi to řekni, abych tě mohl obzvláště poctít; neboť u nás platí ještě vždy úsloví: Komu čest, tomu čest!“

3) Privil jsem **JÁ**: „O to se nyní nestarej! Já jsem sice Prvý mezi těmito Svými druhy, - ale zcela jiným způsobem nežli jak míníš ty! Je jen dobře, že tu jsou ušlechtilé ryby a ještě dobré víno; vše ostatní se ukáže již později a to v pravý čas.“

4) Copak je s tímto tvým poloslepým synem zde?“

5) Privil **hospodský**: „A, jakpak víš, že je to můj syn?“

6) Privil jsem **JÁ**: „Ó, poznati to nebude přece snad tak zázračnou věcí! Vždyť je ti zcela podobný! Ty jsi poloslepý duchovně a tento tvůj syn přirozeně. Nakonec vám může být oběma pomozeno! Cožpak nemohli učedníci velkého Muže, o nichž jsi předtím vyprávěl, tomuto tvému synovi uzdravit to jedno oko?“

7) Privil **hospodský**: „Ano, pokus sice učinili; ale zrovna se jim nezdařil. Také jistý Jan byl proto již několikrát zde; ale také jemu se nepodařilo zjednat mému synu opět světlo toho jednoho oka. A tak již musí trochu té své nesnáze trpělivě snášet. Vzal jsem ho s sebou sem v domnění, že vy jste snad přece jen ještě mocnější učedníci Páně a mohli byste mu snad pomoci. Ale protože asi nejste takovými, může již zase jít po své práci do kuchyně!“

8) Privil jsem **JÁ**: „Á, proto ať jen tu také zůstane; stane se jistě ještě dříve vidoucím nežli ty!“

9) Privil **hospodský**: „Ale, nejmilejší příteli, pohleď na mé oči - já vidím znamenitě na obě oči! Jak se může můj poloslepý syn státí spíše vidoucím nežli já?“

10) Privil jsem **JÁ**: „Vždyť jsem ti předtím řekl, že jsi jen duchovně poloslepý; a tvůj fysicky poloslepý syn dostane dříve své úplné světlo očí, nežli ty své duševní! Ale nyní již nic více o tom; neboť přichází již ryby, které ještě poživeme, poněvadž prvé jídlo pro více než 40 mužů bylo trochu skoupě vyměřeno i přes přídavek čočky. Ale tentokrát musíš také ty a tvůj syn jíst s námi; tvá žena však nedostane dnes nic z těchto ryb jíst - pro její tvrdou víru. Zítra si může také jednu rybu připravit a svou víru posílit.“

11) Když byly ryby na stole, pustili se všichni Moji učedníci s chutí do nich, když jsem Si byl vzal napřed jednu rybu Já; neboť tento druh ryb byl jim už dávno znám jako nejlepší. Jedli jsme tedy a pili plni dobré mysli a často jsme připíjeli velkému Muži z Galileje, což hospodského vždy nadmíru radostně naladilo, proto Ho také vždy pohárem vína pozdravil a nadmíru Mu připíjel. Přitom také Moji učedníci střídavě vypravovali tu a onu událost z našich poutí a také leccos z Mého dětství, což vše bylo hospodskému nadevše milé.

12) Když se skončilo vypravování, které trvalo téměř až do půlnoci, obrátil se **hospodský** s prosbou na Mne a pravil: „Milý a vzácně moudrý příteli, vy jste mně nyní tolik toho vyprávěli o onom velkém Bohočlověku, že se zdám nyní být a větším dílem také skutečně jsem již nejšťastnějším člověkem na celém světě; ale byl bych nyní také zcela šťastný a jako první anděl v nebi blažený, kdybych mohl jen ještě vidět obraz zcela podobný tomuto velkému Bohočlověku! Ty, příteli, jsi mně předtím slíbil, že jej ukážeš! Máš-li takový u sebe, pak tě prosím, abys mně jej ráčil ukázat!“

13) Privil jsem **JÁ**: „Ano, ano, máš pravdu, Já jsem ti to slíbil a svému slibu také dostojím; ale také jsem potom řekl, když jsi byl k nám sem přivedl svého poloslepého syna, že on se stane ještě dříve zcela vidoucím a ty nakonec ve své poloslepé duši se snad také staneš zcela vidoucím. Neboť jako člověk na duši poloslepý nebudeš moci nikdy nejoprávdovější obraz Pána a Mistra zcela dobře rozeznat a živě pozorovat. Nech tedy nyní přijít ke Mně svého syna a Já uvidím, zda budu moci jeho slepé oko otevřít a světlem naplnit!“

14) Po těchto Mých slovech, která zarazila hospodského, postavil **hospodský** syna ke Mně a pravil: „Tu je syn, příteli! Pokus se nyní také Ty, zda se Ti podaří učinit ho vidoucím!“

15) Privil jsem **JÁ**: „Dobře, příteli, chci, aby tvůj syn Jorab viděl! Staň se!“

16) Po těchto Mých slovech se slepé oko synovo stalo také již vidoucím a po tomto náhlém uzdravení se otec a syn velice ulekli a syn pravil otci: „Otče, ten Muž musí být v mnohem vroucnějším spojení s tím velkým Bohočlověkem nežli všichni ostatní, kteří se pokusili v Jeho jménu mně uzdravit! Oni říkali: „Ve jménu Pána Ježíše Jehovy budiž světlo tvému oku!“ - A hle, já jsem zůstal přece slepý; tento však řekl: „Chci, aby tvůj syn Jorab viděl! Staň se!“ Tento přítel mně tedy uzdravil svou vlastní mocí, neboť řekl: „Chci tomu!“ Proto je to velký Bohočlověk Sám a nikdo jiný! A ty, otče, jsi ještě poloslepý na duši, když toto ihned nepostřehuješ - a On, On Sám

je nejménějším obrazem Sama Sebe, plný života, moci a síly Boží; neboť jedině Bůh Sám může říci: „Chci tomu!“, - člověk však jen: „Pane Bože, ráčíž to a ono!“

17) Když syn toto vyřkl, stal se také hospodský vidoucím, poznal Mne, padl přede Mnou na kolena a počal Mne prosit za odpuštění.

18) **JÁ** jsem však pravil: „Příteli, co ti mám odpustit? Že jsi Mne poznal teprve nyní, to jsem tak chtěl! A buď tedy teprve nyní zcela blažený! Ale neříkej to nikomu v tvém domě, dokud ti neoznámím, abys tak učinil! Hleď však nyní, abychom dostali noční lůžka! Zítra pak již určíme to další.“

19) Hospodský vstal nyní se země a děkoval Mně nad veškerou míru, že Jsem ho uznal za hodna tak neocenitelné milosti.

20) **JÁ** jsem však řekl jemu: „Nedělej nyní tolik povyku, aby nebyla tvá domácí čeleď před časem na Mne upozorněna! Až tvá žena a tvoje ostatní děti a tvoji domácí lidé uzří Joraba vidoucího a budou se tebe a jeho tázat jak se stal vidoucím, pak řekněte: To dovedli příšedší hosté; neboť velký Pán je s nimi více nežli s těmi, jimž se nepodařilo Jorabovo slepé oko v Jeho jméno uzdravit. - Ale nyní jdi a dej nám připravit lůžka!“

21) Tu šel hospodský a dal nám ve velké ložnici připravit 40 lenošek a pak přišel a co nejuctivěji Mně to ukázal. A my jsme vstali s lavic a šli jsme spát.

22) Hospodský však promlouval pak ještě o mnohých věcech se svou ženou a také se svými dospělými dětmi; ale nicméně Mě neprozradil, ačkoliv jeho žena učinila několikrát poznámku, že nakonec bych přece jen mohl být Já Sám právě oním zázračným Mistrem, který konal již před 2 1/2 roky v Samaří tak velká znamení. Jenže Se nechci ze známých důvodů, podobně jako tomu bylo při Mé prvé návštěvě tohoto města, dát ihned poznat. Za dne se na Mne již podívá ostřeji, neboť za Mé přítomnosti v této obci měla několikrát to štěstí Mne vidět. A při těchto rozhovorech také hospodského lidé usnuli a odpočívali i s námi až do východu Slunce.

54. PODOBENSTVÍ UDÁLOSTÍ V HOSPODĚ.

1) Hned zrána měl však celý dům starosti, aby se pro nás připravila co nejlepší snídaně. Vstali jsme též s lenošek a odebrali se opět do hospodského pokoje, v němž byl stůl zdobený hojným a drahocenným stolním náčiním. Bylo tu mnoho zlata a stříbra a ubrus byl z nejjemnějšího bissusu a na okrajích byl obšitý zlatem a perlami. Také včerejší prkenné lavice byly zaměněny bohatě zdobenými stolicemi.

2) Když to spatřili **Moji učedníci**, pravili: „Hle, Pane a Mistře, jak velice Tě uctívá tento hospodský! Takovou pozornost se strany hospodského jsme ještě téměř nikde nezažili.“

3) Pravil jsem **JÁ**: „Myslíte, že mám na tom zalíbení? Jen na lásce hospodského mám zalíbení, - ale na této nádhře nikoli! Protože jsem však dobře věděl, s jakou vírou a s jakou láskou lpí na Mně hospodský - ač o Mně jen slyšel mluvit a proto pak také měl velkou touhu spatřit aspoň jednou ve svém životě Mou osobu, přišel jsem tedy také s vámi do jeho domu, abych Se mu takto dal v jeho největší blízkosti nalézt, poznat a nakonec také spatřit. Proč jsem to zařídil tak a nechal jsem to také takto se stát, to vy jako Moji první následovníci a učedníci, kteří především musíte rozumět tajemství Mého Království na Zemi, uslyšíte vysvětleno z Mých úst!“

4) Hleďte, budoucně Mne budou také velmi mnozí lidé, jakmile o Mně uslyší, po všem světě s velkou horlivostí hledat a tak také Mé Království; nicméně nebudou Mne však moci, jako polo-slepí na duši úplně nalézt, půjdou-li tu a tam za Mnou, když jim lidé po jejich pátrání řeknou: „Byl sice zde, ale nyní je tam a tam. Jděte tam a budete Ho moci jistě nalézt!“ A tyto Mne hledající budou tam spěchat, aby Mne našli a přece Mne nenajdou, - jak jsem vám také již kolikrát naznačil, takže mnozí řeknou: „Hle, zde jest!“ anebo „Tam jest!“ anebo „Jest v tomto domě!“ anebo „Jest v oné komoře!“ Pak nevěřte tomu; neboť věří-li někdo nepochybně ve Mne a opravdu Mne v srdci miluje nadevšecko a proto také bližního jako sebe sama a přitom má však také stále rostoucí touhu spatřit Mne Samého a Mne a Mou vůli hlouběji a jasněji poznat, pak budu tak, jako je tomu zde, zcela neočekávaně již přítomen v jeho největší blízkosti, třebaže se domnívá, že jsem ještě někde v neznámé dálce a dám Se mu tedy také brzy v jeho největší blízkosti poznat, budu s ním v jednom a témž domě přebývat a s ním stolovat.

5) Kdo Mne budoucně, až Se opět navrátím do Svých nebes, bude chtít opravdu nalézt, vi-

dět a se Mnou mluvit, ten Mne nesmí hledat ve světě anebo v jistých domech, chrámech a komorách, nýbrž ve své největší blízkosti, to jest ve svém srdci; a kdo Mne takto bude hledat, ten Mne také najde, ale také tak dlouho nepozná, třebaže budu také již u něho, dokud zůstane v duši poloslepý.

6) Poloslepý na duši je však člověk dotud, dokud sice vzrůstá ve víře a lásce ke Mně, ale přitom se vlivem všestranného působení světa octne časem ve všelikých malých pochybnostech a životních tupostech a proto Mne, i když jsem často také v jeho největší blízkosti a jedním a mluvím s ním jako nejlepší Přítel, nicméně nepozoruje a tedy se Mne také pln úcty, pravé víry a také pln lásky táže, kde jsem a zda Mne kdy spatří tváří v tvář a jak a kdy a zda to bude možné již v tomto anebo jednou teprve v druhém a věčném světě jsoucna.

7) Jeho fyzicky poloslepý syn však značí smysl a mysl člověka. Smysl je ono ještě tento svět zřící oko, avšak mysl je pro tento svět a jeho půvaby slepá, ale zato dovnitř obráceným okem, na které Já však pohlížím a úplně je pozdravuji a osvěžuji. Jakmile se však toto oko stává živé, pak přemůže brzy oko světského smyslu a obrací je také dovnitř. Děje-li se toto, stává se pak celý člověk osvětlený a vidoucí a brzy a snadno Mne vidí a poznává a pak se diví, že Mne tak dlouho nemohl poznat, ač jsem byl již dávno v jeho úplně blízkosti snadno poznatelně působící a mnohými skutečnostmi mluvící a učící.

8) To, co jsem vám řekl Já, můžete také vy učit lidi a ukázat jim, kterak navštěvuji člověka, hledá-li Mne napřed v opravdové víře a z ní v lásce ke Mně a z ní v lásce k bližnímu. To si dobře zapamatujte!“

9) Učedníci a zejména Můj Jakobus major (větší, starší; vyd.) Mně velice děkovali za toto osvětlení; neboť - jak bylo již oznámeno - tento učedník se obíral nejvíce podobenstvími a tak i Jan a Petr.

55. STOLNÍ NÁDHERA PŘI SNÍDANI.

1) Když jsem ukončil toto vysvětlení, přišel také hospodský s uzdraveným synem a oznámil nám, že co nejlépe připravená snídaně se bude podávat ihned na stůl. Zároveň Mne však ve vší uctivosti prosil o radu, co má dělat, neboť jeho žena a jeho děti ho neustále velice trápí, aby jim řekl, kdo a odkud jsem, že jsem mohl bez nějakého prostředku učinit synovi slepé oko úplně vidoucí. Leč ani on, ani uzdravený syn nechtěli Mne prozradit, neboť jsem jim to zakázal.

2) **JÁ** jsem však pravil: „Až po snídani, beztoho půjdu brzy dále, pak jim teprve odhal Kdo jsem a odkud; neboť kdybys jim to řekl ihned nyní, pak by se Má přítomnost v celém městě brzy rozhlásila a mohl bys být návalem lidí ve svém domě velmi obtěžován. Budeš mít nesnáz se zvědavci ještě po mém odchodu; oč více by to bylo nyní za Mé přítomnosti!“

3) S tím byli hospodský a syn úplně spokojeni a šli, aby obstarali snídani.

4) Poté byla snídaně ihned přinesena na stříbrných mísách na stůl a také víno ve velkých stříbrných pohárech. Má mísa a Můj pohár na víno byly však zhotoveny z nejčistšího zlata a já jsem se tázal hospodského, proč to učinil, když na takové pozemské nádheře nemám nikdy zalíbení.

5) **Hospodský** se však přede Mnou hluboce poklonil a pravil: „Ó, Pane a Mistře, vím dobře, že nemáš nikdy zalíbení na takovéto nádheře, že podle Tvého zalíbení lze Tě ctít a velebit jen srdcem naplněným čistou láskou. Ty však jsi ve mně již našel člověka, který Tě v srdci nadevšecko ctí a velebil a budoucně Tě bude ještě více ctít a velebit. Ale myslel jsem si, že bych se dopustil hříchu, kdybych Tobě jako nejvyššímu Pánu nebe a Země neprokázal také čest, která se obyčejně prokazuje lepším lidem!“

6) Ty jsi přece stvořil celou Zemi se vším co obsahuje a tedy také její zlato a stříbro a tak tedy také tyto kovy, které jsou lidmi již odedávna uznávány za nejušlechtlejší a tedy také nej-cennější, svědčí o Tvé lásce, moudrosti, moci, velikosti a cti! A tak ve své prostotě myslím, že je lépe Tebe jako Tvůrce také zlata a stříbra těmito kovy podle našeho lidského způsobu uctívat, nežli provádět s nimi hanebnou lichvu anebo vést pro ně nejkrvavější války a vyvolávat jakoby z pekla tisíce neštěstí na ubohé lidstvo.“

7) Pravil jsem **JÁ**: „Ano, ano, tu máš ovšem také zcela pravdu; kdyby všichni lidé myslili jako ty a byli tvého srdce a tvého smýšlení, pak by se jim zlato, stříbro a perly a všechny vzácné drahokamy nestaly nikdy neštěstím! Poněvadž však lidé, kteří hledí, aby byl Bůh uctíván zla-

tem, stříbrem, perlami a drahokamy, začínají zcela jinak myslet a bývají tudíž také brzy jiného smýšlení, bylo by od Boha velmi nemoudré, kdyby Se dával uctívat tím, co za všech dob způsobovalo mezi lidmi nejvíce a největší neštěstí.

8) Tak jako ty myslívali také praotcové Země a uctívali Boha zlatými a stříbrnými oltáři a vykonávali modlitby velebení a chválení v chrámech co nejhojněji zdobených zlatem a stříbrem a všelikými drahokamy, jak to můžeš zajisté spatřovat v chrámu jeruzalémském. Jaký však byl následek toho? Hle, právě tím se staly zmíněné kovy, perly a drahokamy v obrazotvornosti lidí tak nadměrně cennými!

9) Když si lidé nakonec učinili příliš vysokou ideu o hodnotě těchto Boha uctívajících věcí, začali se tedy také stále více rýpat v zemi a hledat zlato, stříbro a perly a drahokamy, zapomínali přitom poněkud také na Boha a domnívali se, že Boha v nejvyšší míře uctí a obdrží od Něho nesmírné milosti, budou-li Mu moci na počest někdy klást na oltář největší hroudu zlata, stříbra a drahokamů.

10) Ježto však všichni lidé nebyli tak dovední, aby našli jmenované věci, aby se mohli prokázat jimi bohulibými, dotazovali se u praotců, kteří byli zároveň knězi, kolik ovcí, krav, volů anebo i telat a býků by mohli místo tolika a tolika zlata anebo stříbra přinést Bohu za oběť, aby Mu byli milými jako ten, kdo Bohu přináší za oběť pouze zlato a stříbro.

11) Tu starší aneb kněží postřehli až příliš brzy, že by se velmi snadno a snad také beze škody dal s bohoslužbou spojit výnosný obchod a že by to také zcela dobře posloužilo k povznesení a uklidnění lidí. A tak začali kněží zlato, stříbro, perly a drahokamy vážit a určovali hodnotu podle počtu různých zvířat, později také podle míry obilí, plodů, dobrého stavebního dříví, vína, látek na oděv a ještě mnoha jiných věcí.

12) Tím již vznikl mezi lidmi obchod směnný a výměnný, neblahé a lichvářské vyměňování, poté závist, nenávisť, hněv, pronásledování, lež, podvod, chlípnost, pozemská nádhera, velikost a povýšenost a pýcha a pohrdání, ježto hodnota lidí se již neurčovala podle jejich vnitřní duševní ušlechtilosti, nýbrž jen podle váhy zlata a stříbra, perel a drahokamů, podle velikosti stád, rolí a vinic a podle většího majetku a také jiných věcí.

13) Že chudí záviděli bohatým a všelikou lstí jim začínali ztenčovat bohatství, čímž také dlouho na sebe nedávaly čekat zlodějství a loupež a vražda, je věc samozřejmá. Neboť se stále více se zmáhajícím materialismem hyne duchovno a Bůh se lidem nakonec stává starým, opotřebovaným, nicotným a bezcenným pojmem, o němž si již nejsou s to učinit žádné představy a mezi lidmi se nanejvýš nesvědomitě šíří úplná bezbožnost a s ní všemožná zla a lidé se chápou zbraní a domněle lepší část se pak snaží horší část podmanit násilím; a dosáhla-li toho, pak vydává zákony, pro jejichž nezachování uvaluje nejhorší tresty. A tak povstávají na Zemi držitelé moci a naproti nim otroci.

14) Hle, to vše dělá zlato, stříbro, perly a drahokamy, když lidé v domnění, že tyto věci jsou nejčistší a nejušlechtilejší hmotou, také je jakýmkoli způsobem používají k vnějším počtům!

15) Pokud jde o vnější uctívání a oslavování Boha, o to se již od věčnosti postaral Bůh Sám; neboť k tomu stvořil nebe a veškerou viditelnou přírodu, jakož i celou tuto Zemi, Měsíc, Slunce a nescíslně mnohé Hvězdy, které jsou většinou vesměs téměř nevyslovitelně větší světlová tělesa nežli je Země ³⁾, plná světla a přenádherných věcí a malých tvorů na jejich převelikých a přerovněných plochách a nivách a to postačí k vnějšmu oslavování velkého Boha a Mistra nadevším od věčnosti a On proto nepotřebuje zlato, stříbro a perly a broušené a leštěné drahokamy této Země.

16) Pravé a Bohu jedině libé uctívání a oslavování záleží a má záležet tedy vždy jen v čistém srdci milujícím Boha nadevšecko a bližního jako sebe sama a tedy - což je totéž - také v přesném zachování přikázání, která dal všem lidem Mojžíšem; vše ostatní je marnivé a pošetilé i také se strany čistého a Bohu libého člověka. Vzdávají-li však Bohu vnější počtu ještě tací lidé, jako jsou farizeové a kněží a kněžky bůžků a také jiní pobožnítkáři a pokrytci a licoměrníci, Bohu, ve kterého u sebe vůbec nevěří a nikdy nevěřili a to za peníze a jiné význačné oběti, pak nejen že to před Bohem nemá cenu, nýbrž je to před Ním ošklivostí, jakož i vše to, co je před očima světa velké a skvělé. To si, příteli, zapamatuj, neboť nyní jsi to slyšel z úst Toho, Který Se nedává zcela žádnou hmotou uctívat a velebit, nýbrž jedině čistým, Jemu úplně oddaným srdcem a vůlí!"

³⁾ „nežli je Země“ doplnil vydavatel.

17) Privil **hospodský** nyní zcela rozpačitě: „Ó, Pane a Mistře od věčnosti, není-li Ti toto mé vnější poctění, jak to nyní již důkladně poznávám, příjemné, bude vše uspořádáno ihned jinak!“

18) Privil jsem **JÁ**: „Nyní nech jen vše tak, jak to je; neboť dobře připravené ryby budou nám tentokrát také ze zlatých a stříbrných mís dobře chutnat a rovněž tak i víno! Ale pro podruhé toho zanech!“

19) S tím byl hospodský spokojen a my jsme se dali do snídane.

56. PROROCKÉ ŠKOLY.

1) Za jídla se Mne však tázal hospodský, zda by neměl zcela potají oznámit lékaři, že Já jsem zde.

2) Privil jsem **JÁ**: „To bys se marně namáhal; neboť on a jeho žena odešli na venkov a teprve za dva dny se vrátí domů. Až přijdou k tobě, pak jim můžeš již oznámit, co vše se zde přihodilo za jejich nepřítomnosti. Ale nyní jezme a pijme zcela nerušeně dále!“

3) Poté jsme zcela v dobré míře jedli a pili a hospodský a jeho uzdravený syn činili totéž a nemohli si dost vynachválit dobrou chuť ušlechtilých ryb.

4) A **hospodský** se nemohl ubránit zcela dobré poznámce, řka totiž: „Ó, Pane a Mistře! Prvně stvořené ryby ve vodách Země by nám asi také lépe chutnaly nežli ryby potom mezi sebou zplozené; neboť tyto ušlechtilé ryby nejsou také zplozené, nýbrž Tebou, ó, Pane a Mistře, čerstvě stvořené a proto mají tedy také mimořádně dobrou chuť.“

5) Privil jsem **JÁ**: „Ano, ano, můžeš mít také pravdu! Tak je také slovo, které vychází z Mých úst silnější a účinnější nežli slovo proroka; avšak také pozdější slovo může být v každém člověku povýšeno na stejnou sílu, bude-li skutkem v srdci a vůlí dobře připraveno.“

6) Mé slovo je již Život v sobě a oživuje každého, kdo je s dobrým srdcem poslouchá - neboť tehdy přechází ihned základní život všeho života do života člověka; avšak slovo proroka je jen věrným průvodcem a ukazuje člověku, jak může dospět k živému slovu z Mých úst a jím přejít do života Ducha.

7) Pravím vám všem: Nakonec musí být každý člověk ve svém srdci poučován Bohem! Kdo nakonec nebude poučován Otcem anebo Duchem Božím ve Mně cestou čisté lásky ke Mně a k bližnímu, ten nepřijde ke Mně, k Synu věčné lásky, Kterýž jsem věčné Světlo, Cesta, Pravda a Život sám; neboť Já jsem Otcova moudrost v Sobě Samém. Tomu sice ještě úplně nerozumíte, ale porozumíte tomu, až budete po mém nanebevstoupení v Duchu ze Mne znovuzrozeni; neboť to je ten věčně v sobě samém co nejuplněnější živý Duch vší pravdy a ten vás uvede do vší moudrosti. A tak jsi měl zajisté pravdu, když jsi řekl, že čerstvě stvořené ryby chutnají neporovnatelně lépe nežli ryby potom mezi sebou zplozené.“

8) Privil poté **hospodský**: „Ó, Pane a Mistře, slyšel jsem leccos o někdejší prorocké škole, která byla zvláště v dobách soudců velmi obvyklá a pak se také ještě dále udržela za králů téměř až na naše doby. Ale nemohl jsem nicméně nikdy náležitě jasně přijít na to, v čem záležely vlastní učební a cvičné prvky této školy. Kdo se však stal v plné pravdě prorokem, toho ústy mluvil však potom také zřejmě Duch Jehovův, - což také několik velkých proroků dokázalo skutkem.“

9) V čem tedy záležely potom učební a cvičné prvky prorocké školy?“

10) Privil jsem **JÁ**: „Poslyš, příteli, co se tehdy dělo jen ve všelikých podobenstvích pro tuto nynější dobu obrazně, to se nyní před tebou vyplňuje! Děti bohabojných rodičů již od narození čistě a dobře vychovávané, ovšem především chlapani, kteří byli také jistě většinou fysicky úplně zdraví a silní, byli přijímáni v duchu probudilými soudci a knězi podle způsobu Aronova do této školy, v níž se museli především dobře naučit čtení, počítání a psaní; pak byli náležitě poučováni v Písmu, to jest v knihách Mojžíšových a pak také v zeměpisu a národopisu lidem známé Země.“

11) Přitom však byli také co nejpečlivěji přidržováni k tomu, aby nejen poznali zákony Boží, nýbrž také přesně a to pokud možno dobrovolně a z vlastního popudu zachovávali. Zároveň byli podle svého věku a podle stupně svého duchovního vývoje vystavováni velmi mnohým pokusům a zkouškám, aby v sobě samých docházeli k živému přesvědčení, jak dalece již pokročili v síle, aby vzdorovali všemu světu a jeho pŕvabŕm.

12) Především museli být chráněni od lenosti, matky všech ostatních hříchů a zel, proto pak také byli přidržováni k. všelikým tělesným pracím, přiměřeným jejich silám.

13) Jestliže se stali ve veškerém sebezapírání a sebezpřemáhání velkými a silnými, byli vědou o obdobách (podobnostech) uváděni do svého nitra, čímž dospívali k živé víře a k nepoddatelné vůli za sjednocování s dobře poznanou a také již od dětství vždy přesně zachovávanou vůlí Boží, čímž pak také byli již s to konat leckterá znamení, protože se jejich vlastní vůle sjednotila s vůlí Boží a víra jako pravé živé světlo z nebes nepřipouštěla v jejich osvětlených srdcích již žádné pochybnosti.

14) Bylo-li to vše jednou v pravém a živém řádu, pak byli právě živou vírou a vlastní ve všelikém skutku s vůlí Boží sjednocenou vůlí naplněni podle individuální schopnosti Duchem Božím, čímž byl rozšířen vnitřní zrak a oni tím v příslušných obrazech předvíдали také budoucí věci a události, které pak zaznamenávali pro pozdější svět.

15) Kdo dospěl do tohoto stavu, v němž dostával vidění, ten také dospěl k nejvnitřnějšímu živému slovu a tak slyšel v sobě hlas Jehovův a to bylo Boží slovo, které prorok jako z úst Božích lidem zvěstoval a vlastně zvěstovati musel, protože byl k tomu pobádán vládnoucím v něm Duchem Božím. A hle, tak vypadala škola proroků a popsáním způsobem byli lidé ve skutečné a pravé životní škole vzděláváni v proroky!“

57. PRAVÍ PROROCI.

1) **(Pán:)** „Avšak zbožní a v Boha vždy pevně věřící a v srdci Ho milující muži byli často také bez předcházející školy probuzeni v pravé proroky. Také Mojžíš a Aron byli velcí proroci a nebyli k tomu v žádné škole vzděláváni; neboť jejich víra, jejich Bohu odevzdané srdce a Bůh Sám byli jejich školou. Rovněž tak se stali také Eliáš a Jonáš, Josua a Samuel pravými proroky bez předcházející školy; neboť Bůh Sám byl jejich Mistrem a jejich školou.

2) Tak byli také praotcové většinou věštcí a proroky bez školy; neboť Bůh Sám, jehož se nepochybně drželi a v Něho věřili, byl jejich školou, v níž jim zjevoval Svou vůli. A i v těchto dobách byli věštcí a proroci, kteří nebyli vychováni ve škole pro věstce a proroky; neboť Bůh hledí vždy jen na srdce lidí a nikoli na školu, ve které člověk dospěl k té či oné dovednosti.

3) Pohleďte na Mé učedníky! Nikdo z nich neviděl nikdy nějakou prorockou školu a přece mnozí z nich dokážou větší věci nežli všichni staří věštcí a proroci; neboť Já Sám jsem jejich Mistrem a jejich školou a tak tomu bude i budoucně a zůstane až nakonec časů této Země.

4) Budoucně budou zřizovány sice velmi mnohé školy, z nichž vyjde nescíslný počet falešných učitelů a proroků, ale jen velmi málo pravých podle vůle Boží.

5) Vpravdě pravím tobě: Budoucně bude věstcem a prorokem jen ten, kdo bude ve Mne věřit, Mne nadevšecko, svého bližního jako sebe sama milovat a Mou nauku skutečně následovat! Proto však také ne každý, kdo bude důvěřivě ke Mně volat: „Pane, Pane!“ vejde do Mého Království, nýbrž jen ten, kdo bude plnit Mou v Mé nauce jasně vyslovenou vůli.

6) Proto nebudte tedy také vy jen pouze marnivými posluchači, nýbrž pohotoví uskutečňovatelé Mého slova, tak se vám také dostane opravdového Království Božího ve vás! Neočekávejte však nikdy, že Království Boží, Království vnitřního života, přijde kdy k lidem s nějakými vnějšími znameními a s vnějším leskem a okázalostí, nýbrž ono je uvnitř ve vás! Kdo je způsobem Mnou vám ukázaným hledá v sobě a takto nenalézá, ten je marně hledá v celém světě a na všech Hvězdách.

7) Cesta k pravému a živému Království Božímu je tedy velmi úzká a často všelikým trním a bodláčím porostlá. Pokora a nejúplnější sebezapírání je její jméno. Pro člověka světského je úplně neschůdná.

8) Kdo však věří ve Mne a zachovává Má přikázání, tomu trny na stezce ke Království Božímu nohy neporaní. Jen vážný začátek je těžký; zůstává-li však vážnost a není-li všelikými světskými ohledy oslabována, pak je úplně dosažení Království Božího o sobě něco zcela snadného. Neboť takovému vždy úplně vážnému snaživci o Království Boží v sobě je Mé jho sladké a břímě, které jsem mu uložil nést, lehké a Já k těm, kteří vážně hledají opravdové Království Boží hlasitě vždy v jejich srdcích zvolám: „Přijďte ke Mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste! Já Sám přijdu vám již více než na polovinu cesty vstříc a úplně vás posílím a občerstvím!“

9) Těm však, kdož sice ke Mně volají „Pane, Pane!“, ale hlavní starost obrací pouze k věcem světským a jen tak mimochodem budou usilovat o to, co je Království Božího, řeknu: „Co Mne voláte, světáci a co křičíte? Mé srdce vás ještě nepoznalo. To, oč se staráte, ať vám také poskytne pomoc vámi žádanou!“ Vpravdě pravím vám: Taci lidé stěží kdy na tomto světě najdou v sobě pravé a živé Království Boží a svým bližním budou představovat špatné učitele, věštce a proroky; a na onom světě bude takovým polomrtvým duším neporovnatelně těžší Království Boží v sobě hledat a nalézt!

10) Proto pracuj každý dokud trvá den; neboť potom přijde noc, kdy se dá těžko pracovat! - Porozuměl jsi, příteli, také dobře tomu, co jsem ti řekl nyní?

11) Privil **hospodský**: „Ano, Pane a Mistře, nadevšecko, děkuji Ti za toto poučení z nejhlubšího nitra svého života! Nyní je mi podstata starých prorockých škol zcela jasná. Zároveň Tě však také prosím, abys mně, nastoupím-li vážněji nežli tomu bylo doposud, úzkou a trnitou stezku ke Království Božímu, milostivě šel hned na prvním kroku vstříc a pomáhal mně, abych se v dalším postupu po úzké a trnité cestě neunavil, nestal se malomyslný a netrpělivý!“

58. NÁSLEDOVÁNÍ PÁNE.

1) Privil jsem **JÁ**: „Oč jsi Mne nyní prosil, to jsem právě nyní již učinil a tak budeš mít nyní další pokrok snadný; neboť komu svítí Mé světlo života, ten již snadno neklopýtne na cestě o kámen a trnům se bude moci dobře vyhnout. Kdo kráčí se Mnou, ten Má již všude dobře připravenou cestu; kdo však kráčí ke Království Božímu, vnitřnímu Království života a vší pravdy beze Mne, ten musí ovšem kráčet po dlouhé, úzké a velmi trnité cestě, jako tomu odjakživa bylo u velmi mnohých starých mudrců všech národů Země a také tomu budoucně tak bude a zůstane.

2) Ty to máš od nynějška snadné a tak také velmi mnozí, kteří Mne viděli a slyšeli a úplně ve Mne věří; ale potomci se dostanou jen pouhou vírou do Království Božího. Kdo Mne však vidí a slyší, ten snadno věří a může také snadno podle Mého slova žít a jednat. Kdo Mne však budoucně nebude vidět v mém těle, tomu bude těžší se dostat do opravdového a živého Království Božího; neboť bude muset pouze věřit, co mu budou vyslaní poslové o Mně vypravovat.

3) Přijme-li však ochotně do svého věřícího srdce to co uslyší a bude mít ze slyšené pravdy opravdovou radost, pak se mu brzy také dostane křtu Ducha ze Mne a v něm uzří bránu do Království Božího otevřenou. A tehdy bude pak také pro ty, kteří nebyli svědky Mé nynější přítomnosti, cesta do úplného Království Božího lehká.

4) Když však nyní toto vše dobře víte, radujte se, že to vše taktó uspořádal Bůh již od počátku. A budete-li k lidem mluvit o Mně a o mém Království, pak jim také řekněte, co jsem nyní Já řekl vám; ale učíte jim také především pochopitelné to, že Království Mé není nijak s tohoto světa, nýbrž že je to Království vší pravdy a všeho života v nejhlubším nitru člověka! Kdo je nalezl v sobě a svou vírou a účinnou láskou do něho vešel, ten překonal svět, soud a smrt a bude mít nadále život věčný.

5) Poslouchati to, co jsem vám nyní řekl, bude sice světskému rozumu připadat jako pošetilost; ale proto nicméně je to nejvyšší moudrost všeho života v Bohu. Blaze tomu, kdo se jí nepohoršuje!

6) Nikdo nemůže vědět, co vše k životu nutného je skryto v člověku, leč jen duch, který je a přebývá v nejhlubším nitru člověka; a tak také neví světský mudrlec, co je Bůh Sám a co je v Něm, nežli jen Duch Boží, jenž proniká všechny hlubokosti jeho.

7) Není-li však duch v člověku jako pravé životní světlo probuzen, pak je v člověku temno a člověk se nepoznává; je-li však duch v člověku vírou ve Mne a láskou ke Mně a k bližnímu probuzen a rozžehnut v jasné světlo, pak tento duch proniká skrz naskrz celého člověka a člověk tu spatřuje co je v něm a poznává se! A kdo poznává sebe, ten poznává také Boha; neboť pravý a věčný životní duch v člověku není duch lidský, nýbrž Boží duch v člověku, jinak by člověk nebyl obrazem Božím.

8) Jestliže jste tomu nyní porozuměli, pak vstaneme tělesně a duchovně posílení od stolu a nastoupíme cestu do Galileje.“

9) Všichni přisvědčili, že tomu porozuměli a děkovali Mně za toto poučení.

10) Hospodský mínil ovšem, že bych snad mohl ještě zůstat v jeho domě až do poledne.

11) **JÁ** jsem mu však pravil: „Hle, v tomto světě má vše svůj čas, tedy také přícházení, zů-

stávání a odcházení! Já vím, kde Mne ještě dnes čeká velká práce a tak musím tedy také nyní jít tam, kde Mne čeká práce! Mimoto se za hodinu u tebe zastaví velká karavana kupců přicházejících z Jericha a budete mít mnoho co dělat. Kupci ti budou mnoho o Mně vyprávět; vypravuj však také ty jim, že jsem byl zde - ale neříkej jim, kam jsem odešel.

12) Hospodský opětovně ujišťoval, že bude přesně dbát všeho, co poznal jako Mou vůli a děkoval Mně ještě jednou za prokázaná mu dobrodiní; a Já jsem dal učedníkům pokyn k odchodu.

13) Poté jsme se pak všichni zdvihli a nastoupili cestu. Hospodský a jeho uzdravený syn Mně přes 1000 kroků doprovodili a poté se v dobré náladě vrátili opět domů.

59. POŽEHNÁNÍ PLODŮ V MALÉ VESNICI V SAMARÍ.

1) Když hospodský přišel domů, pravila mu jeho žena rozduřeným tónem: „Pročpak jsi mně a ostatní děti nezavolaš, abych se mohla také já s ostatními dětmi slušně doporučit tomuto zázračnému Spasiteli?“

2) Pravil **hospodský**: „Ženo, kdyby toho bylo třeba, byl by tě již Spasitel Sám zavolaš; protože však toho nebylo jistě zapotřebí, nebyla jsi pro svou malou nevíru volána a kdybys byla důkladněji poznala Spasitele, pak by o Jeho přítomnosti vědělo brzy celé město, - což však On nechťe!, - a tak je také dobře, že právě On Sám to vše takto dopustil! Budoucně, až se vrátí náš lékař a jistě nás navštíví, pak se ještě dosti záhy dozvíš, kdo byl vlastně Onen zázračný Spasitel!“

3) Ale nyní se vším dobře zaopatří; neboť asi za půl hodiny se u nás zastaví silná karavana kupců - jak mně to vpravdě vševedoucí Spasitel předem oznámil - a budeme mít mnoho co dělat; proto se v kuchyni dobře zaopatří!“

4) Když to žena uslyšela, pospíšila ihned do kuchyně a zaměstnala všechny své pomocníky a pomocnice; neboť uvěřila nyní, co jí hospodský o Mně sdělil a oznámil.

5) A když byly veškeré pokrmy, jimiž bylo třeba vždy kupce obsloužit, téměř již úplně připraveny k požívání, přišla pak také již Mnou oznámená karavana a nemohla se ani dost vynadivit, jak mohl hospodský tentokrát již předem vědět, že přijdou v tuto dobu.

6) Mnoho se pak o tom ještě mluvilo a kupci také brzy pochopili, kterak mohl hospodský vědět dobu jejich příchodu. A poté ve Mne uvěřili také někteří kupci, kteří byli opětně o Mně slyšeli.

7) My však jsme šli klidně svou cestou dále a přišli jsme téměř v poledne k vesnici, která se rozkládala ještě v Samarí. Kolem vesnice bylo mnoho ovocných stromů, většinou fíků a oliv, jabloní a broskvoní a učedníci dostali chuť občerstvit se trochu tímto ovocem.

8) Když jsme dorazili do vesnice, tázali se učedníci několika přítomných vesničanů, zda si smí vzít trochu ovoce.

9) **Vesničané** však pravili: „Kupodivu! Jak to, že vy Židé chcete od nás Samaritánů jíst ovoce?“

10) Pravili **učedníci**: „My jsme sice Židé, ale nikoli farizeové, kteří nás nenávidí - a tak tedy můžeme již jíst s vašich stromů ovoce, jestliže nám je chcete dát; a my vám je také zaplatíme!“

11) Tu pravili **vesničané**: „Jezte kolik můžete! Ale peníze od vás nepřijmeme; neboť také my jsme neprosili Boha o peníze, když žehnal našim stromům!“

12) I šli učedníci a jedli podle chuti ovoce a čím více jedli, tím se stávaly stromy plnější.

13) To však zpozorovali brzo **obyvatelé vesnice** i šli k učedníkům a pravili: „Jakpak to jíte požehnání našich stromů? My dost nápadně pozorujeme, že s našich stromů nejenže ovoce neubývá, nýbrž stromy se tak zřejmě plní, že jejich větve a haluze sotva jsou již s to břímě unést. Cožpak vy to nepozorujete, že tak zcela lhostejně požíváte ovoce? To je přece jasný a nejjvýš zřejmý zázrak!“

14) Pravil poté apoštol **Ondřej**: „Co vidíte vy, to vidíme také my; avšak my, kteří jíme, to nepůsobujeme, nýbrž to způsobuje vaše nezištná láska k bližnímu! My jsme pro vás cizinci a vy jste nám pohostinně dovolili jíst zdarma ovoce z vašich ovocných stromů v této krajině s námahou pěstovaných. Pánu Bohu se to zalíbilo a tak vám a vašim ovocným stromům nyní zřejmě před našima a vašima očima požehnal za přátelství a lásku, kterou jste nám prokázali.“

15) V této době je to ovšem řídký případ; ale proto je tím řidší, že se také stalo nejjvýš říd-

kým případem, aby se cizím cestujícím zdarma prokazovalo přátelství a láska. Neboť kamkoli jen přijdeme a chceme od toho či onoho člověka mít prokázáno přátelství, děje se to sice za odplatu; ale z pouhé lásky k bližnímu se to děje tak zřídka, jako takový zázrak Božího požehnání, jaký máte nyní před očima.

16) Zůstávejte proto nadále ve věrném zachování nezištné lásky k bližnímu a milujte také Boha věrným zachováním jeho přikázání a nebudete si muset věru nikdy nařikat na nedostatek Božího požehnání! Bůh Si zůstává vždy a věčně stejný, jen lidé se mění, ve svém světském shonu na Něj zapomínají a jeho ustanovení považují za slátaninu pouhé lidské chytrosti a přitom pak činí to, co uznávají za dobré podle svého rozumu. Při takové víře a při takovém jednání podle světské víry nepohlíží však již Bůh na lidi, kteří téměř zcela na Něho zapomněli, okem Své milosti a lásky, nýbrž okem Svého hněvu.

17) Za takovýchto okolností v životě lidí se ovšem božské zázraky požehnání stávají velmi snadno a jistě nejvzácnějšími zjevy mezi lidmi na této Zemi; ale kde se vyskytují ještě lidé, kteří věří nepochybně v Boha, zachovávají jeho přikázání a svá srdce a duše ještě neposkvrnili a nepošpinili mrzkou touhou po světském mamonu, tam Se jim také prokazuje Bůh, jako se to stávalo v dobách praotců, vždy jako nejlepší Svým dětem žehnající Otec; jen světským, Boha si nevážícím dětem Se ukazuje jako neúprosný Soudce a trestá je všelikým neštěstím a jeho žehnající pravice není vztažena nad světáky.

18) Uvážíte-li to, milí a prostí obyvatelé této malé vesnice, bude vám snadno pochopitelné, proč vám zde Bůh nejvýš zřejmě požehnal vaší dobré vůli.“

19) Pravil poté **starší** této vesnice: „Příteli, jenž jsi zde mluvil velmi moudře ve jménu Jeho-
vy, Pána a tím také ukázal, že nejsi stoupencem špatné nauky farizeů, ty jsi zcela našeho smýšlení a máš vskutku ve všem pravdu; ale já jsem již starý občan této vesnice a vím, že její obyvatelé se ještě stále pevně drží ustanovení Mojžíše, jímž mluvil Bůh. Co jsme vám prokázali ze srdce rádi podle vašeho přání, to jsme také již prokázali mnohým jiným, kteří hladoví a žízňaví procházeli naší malou vesnicí; ale takového zázračného požehnání jsme přece ještě nikdy nezažili, ačkoliv přitom musím také otevřeně doznat, že jsme si při veškeré naší štědrosti ještě nikdy nemohli nařikat na nedostatek Božího požehnání. Leč, jak bylo řečeno, tak nápadným způsobem jsme ještě nikdy nespátřili Boží požehnání!

20) Zde se asi vyskytuje ještě nějaká obzvláštní okolnost, kterou nám snad z velmi moudrých důvodů nechcete anebo nesmíte sdělit. Ale ať je tomu nyní jakkoliv! Věc je jednou nanejvýš zřejmým zázrakem, který nemůže nikdo popřít a my se tu nebudeme podrobněji dotazovat na vlastní skrytý důvod. Avšak jedna věc mně napadá a to jest, že jeden z vás, který tam na cestě čeká na vás, nechtěl okusit naše ovoce! Je to tedy buď nějaký arcizid, jenž nechce od Samaritánů nic přijmout, anebo není přítelem ovoce, jakému se daří u nás?“

21) Pravil **Ondřej**: „Příteli, On není to, ani ono! Kdo poznal však jeho, ten poznal více, nežli co kdy bude s to veškeren svět pojmout; a proto také je nás všech Pán a Mistr.“

22) Tato slova Ondřejova byla starci velmi nápadná a proto také pravil (**stařec**): „Nesoudil jsem dobře, když jsem řekl, že se při tomto nejvýš zřejmém zázraku vyskytuje vedle zvláštní milosti shora ještě zcela zvláštní tajný důvod?! A tento tajný důvod třeba hledat v onom muži, kterého jsi nazval vaším Pánem a Mistrem! - Soudil jsem správně anebo ne?“

23) Pravil **Ondřej**: „Příteli, připadá-li ti to tak, pak jdi k Němu a promluv s Ním sám; neboť my víme, co máme konat a mluvit, - On však je Pán a může konat a mluvit co_chce!“

60. DŮVOD BLAHOBYTU OBYVATELŮ.

1) Když to **stařec** uslyšel, šel ihned ke Mně a pravil: „Poslyš, Pane a Mistře těchto mužů, kteří se občerstvovali ovocem našich stromů! Pročpak jsi se nechtěl také ty se svými učedníky občerstvit dobře zralým ovocem?“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Protože jsem nyní nezatoužil tak po požití sladkých plodů stromů, jako spíše po mnohem sladších plodech vašich srdcí a vaší dobré vůle; neboť prokazuje-li někdo jednomu z Mých pravých učedníků a sluhů pravou a nezištnou lásku, pak to přijmu právě tak, jakoby to prokázal Mně Samému.“

3) Já však jsem s Bohem a Bůh je se Mnou; a ti, kteří jsou se Mnou, jsou pak také podle toho s Bohem a Bůh je s nimi. Bůh je však s každým, kdo v Něho živě věří, jeho přikázání plní,

nadevšecko Ho miluje a bližního jako sebe sama. jestliže však někdo bližního - ať domácího či cizího - již bez odplaty nemiluje a v nouzi nepomáhá tomu, kterého přece vidí jako sobě podobný obraz Boží, jak může milovat Boha, Kterého nevidí?“

4) Proto je pravá a nezištná láska k bližnímu jedno s láskou k Bohu a takovou lásku Bůh odměňuje již v tomto a ještě více ji odmění jednou na onom světě ve Svém věčném Království věčným životem. Věru, ani doušek vody, který jste podali z dobrého srdce žíznivému, nezůstane nesplacen!“

5) Privil **stařec**: „Pane a Mistře, z tvých slov vyrozumívám, že jsi vpravdě Pán a Mistr! Vodou jsme cestující už velmi často občerstvili; neboť máme společnou studnici, která obsahuje velmi čerstvou vodu. Avšak také bychom často rádi občerstvili unaveného poutníka pohárem vína, kdybychom jej měli; ale naše krajina je chudá a révě se zde dobře nedaří. Abychom však mohli koupit víno, na to nemáme ani peníze ani potřebné množství stád a tak pomáháme leckterému chudému poutníku jen tím, co poskrovnu máme; milý, velký a všemohoucí Otec v nebi přijme tedy také naši vůli za skutek!“

6) Privil jsem **JÁ**; „To On také již dávno učinil a proto jste také ještě nikdy netrpěli zvláštní nouzi; budoucně se však bude ještě patrněji starat o vaše štěstí časné a ještě více však o spásu vašich duší, o tom můžete být úplně ujisti. Neboť kdo důvěruje v Něho tak jako vy, toho nikdy neopouští. I když mu také často ihned okamžitě a zřejmě nepomáhá, nenechá ho nikdy úplně klesnout.“

7) Neboť Bůh každého napřed zkouší, nežli mu zřejmě pomáhá; osvědčí-li však člověk také ve všech zkouškách svou věrnost a lásku k Němu, pak také najednou přijde, nežli se člověk naděje, vždy zřejmá pomoc od Boha a jeho požehnání zůstává pak vždy nad tímto věrným. To podržte všichni u sebe a pomyslete: Bůh vás zkoušel pro blaho vašich duší a vy jste při zkoušce dobře obstáli a tak přišel nyní k vám se vši odměňující hojností Svého požehnání a jeho požehnání stane se vám statkem trvalým.

8) Mne neznáte a nevíte kdo jsem; ale přijde. čas a vlastně je již zde, v němž budete volat: „Sláva Synu Davidovu, který k nám přišel ve jménu Páně!“ - Cožpak jste nedostali zprávu o, tom, co se přihodilo před dvěma roky v Samaří?“

9) Privil **stařec**: „Pane a Mistře a nyní podle tvé vlastní výpovědi potomku z linie velkého krále Židů, my přicházíme jen zřídka do města Samaří, které je odtud vzdáleno více nežli půl dne cesty a proto také málo víme z toho, co vše se v něm asi děje a se přihodí; ale od cestujících jsme slyšeli že se v době tebou zmíněné staly jedním nově povstalým velkým prorokem zcela neuvěřitelně zázračné věci. Dal prý Samaritánům též všeliké útěšné nauky, pro které se však nicméně hněvali někteří kněží a též jiní světší lidé, - zda z oprávněného či spíše bez oprávněného důvodu, to jsme nemohli v naší prostotě posoudit a nemohli jsme o této neznámé nám věci soudit.“

10) Ale něco jiného se nám přihodilo teprve před krátkou dobou, čeho jsme byli všichni svědky rovněž tak jako dnes onoho zázračného rozmnožování plodů stromů a to záleželo v tom: Přišli k nám také kolem poledne avšak jen dva muži, podle obleku a jazyku z Jeruzaléma a prosili nás o kousek chleba a též o několik zralých plodů našich stromů, což vše jsme jim podle svých sil rádi dali. Když se tím posílili, dovolil jsem se jich otázat, kdo jsou, odkud přišli, kam půjdou dále, kde je jejich otčina a jaké je jejich zaměstnání.

11) A oni pravili: „Byli jsme ne před příliš dlouhou dobou zcela obyčejní a většinou velmi potlačovaní sluhové a pacholci a tu a tam, když jsme neměli určitou panskou službu, byli jsme též špatně odměňovanými nádeníky v Jeruzalémě. Ale tu přišel z Galileje do Jeruzaléma Muž plný božské síly, moci a moudrosti a učil velmi mocnou řečí veškeren lid, konal velká a nikdy neslychaná znamení a velmi mnoho lidí začalo v Něho věřit k velké zlosti farizeů a zákoníků, jejichž zlé podvádění lidu On otevřeně beze všeho ostychu odhalil před lidem a jimž sáhl jako někdo, jenž má moc, ostře do svědomí.“

12) Tento Bohem do světa poslaný Muž, jenž měl také zároveň za Svého průvodce mocného archanděla, přijal též nás, jelikož jsme v Něho úplně věřili, za Své učedníky, dal nám moudrost a všelikou moc léčit nemoci těla a duše a vyhánět z lidí zlé duchy; a jedy a jedovatá zvířata nemohou nám uškodit ani tehdy, kdybychom snad byli nuceni kráčet bosí přes štíry a zmije.

13) Naše hlavní práce a zaměstnání záleží však v tom, abychom ve jménu tohoto Bohem vyslaného Bohočlověka připravovali jako Jeho vyslanci příchod Království Božího mezi lidmi na Zemi, jak mezi Židy tak i pohany a abychom jim řekli, že v jeho Osobě přišel nyní do tohoto svě-

ta proroky zvěstovaný Mesiáš, aby je vysvobodil od starého a převelice tvrdého jha hříchu, lži, podvodu, které jsou soud a věčná smrt.“

14) Tázal jsem se obou na základy nauky, kterou má přijít mezi lidi Království Boží na Zemi a hle, tu mluvili jako nyní ty a také jako s námi nyní mluvil jeden z tvých učedníků a my jsme shledali, že mluvili pravdu a jejich slovům jsme úplně uvěřili!“

61. ÚPLNÉ UZDRAVENÍ POSEDLÉHO.

1) (**Stařec:**) „Byl však mezi námi člověk, jenž byl již 30 let šílený a časem se zaběhl do lesů, kde byl zlými duchy tak trýzněn, že často vyl a řval tak silně a strašně, že se před ním dokonce i nejdivočejší zvířata dávala náhle na útěk. Když se vrátil k nám opět z lesů, byl klidný; ale když se ho tázali co dělal v lesích, nemohl se na to nikdy upamatovat.“

2) Tento velice politováníhodný člověk byl tou dobou právě zde ve vesnici, když nás navštívili oba mužové a my jsme jim ho na jejich žádost představili. A oni vkládali na něho ruce a kázali zlým duchům, aby ve jménu Božího Syna Ježíše vyšli z onoho člověka a navždy opustili jeho tělo. Tu však zlí duchové křičeli z onoho jimi tak dlouho sužovaného člověka tak silně jako nějaký zástup vojska: „Ježíše-Cebaota- Jehovu, zrozeného v těle z něžné panny v ovčím chlévě u Betléma a vyrostlého v mocného muže ve starém Nazaretu v Galileji, známe a jsme také jeho všemohoucnosti poddáni, protože není nám možné Mu odporovat; ale vás neznáme a také vás neuposlechneme!“

3) Poté však volali oba mužové v duchu zcela vážně svého Ježíše na pomoc. Po tomto zvolání jsme slyšeli jakoby z výše mocné zahřmění a zlí duchové opustili náhle tohoto souženého a my jsme je viděli co nejrychleji s hukotem odtud zmizet jako velký roj černých much a onen dříve tolik let soužený člověk se brzy poté úplně uzdravil a do této chvíle je mezi námi ve vesnici. Chceš-li ho snad, Pane a Mistře svých učedníků, vidět, mohl bych ho sem dát přivést!

4) A hle, to byla zvláštní událost v naší velmi odlehlé vesnici - a já bych se nyní tedy také rád dověděl, zda tedy také vy jste vyslanci onoho mocného Ježíše-Cebaota-Jehovy z Nazareta, protože také vy, podobně jako oni dva mužové, moudře mluvíte a nyní také na našich ovocných stromech, se staly vaší přítomností zřejmě zázraky!“

5) Pravil jsem **JÁ:** „Nech sem napřed přijít toho uzdraveného člověka a pak se již ukáže, Kdo jsem Já a kdo jsou Moji učedníci!“

6) Po těchto Mých slovech byl onen uzdravený muž přiveden z domu kde pracoval, ke Mně a tázal se Mne, co žádám od něho by Mně učinil.

7) **JÁ** jsem mu však řekl: „Abys Mně prokázal nějakou službu, toho věru od tebe nežádám; ale Já ti mohu prokázat dobrou službu a proto jsem tě povolal k Sobě. Ty jsi byl teprve před nedávnem dvěma muži vysvobozen od svých sužovatelů?“

8) Pravil **tázaný:** „Ano, Pane, zlí duchové mně - díky Bohu na výsosti! - opustili; avšak jistá tělesná slabost a stále stoupající strach před smrtí, v mém věku zřejmě se blížící, nechtějí mně přes veškeré modlení a důvěru v Boha opustit a proto se již nemohu z ničeho ve světě těšit! Hle, to je také velké a velmi smutně vypadající zlo, zejména pro člověka zestárlého za samého nejhoršího soužení! Kdybys mně snad mohl od toho osvobodit, prokázal bys mi ovšem tu největší a nejblahodárnější službu!“

9) Pravil jsem **JÁ:** „Ano, příteli, to ze Své nejvyšší vlastní plné moci mohu a nepotřebuji k tomu pomoc jiné bytosti! A tak chci, abys se nyní ihned stal tak silný a mocný, jako jsi nebyl ještě nikdy předtím a tak opusti tě tedy také navždy tvá marnivá a pošetilá bázeň před smrtí těla, která vlastně není smrtí, nýbrž jen jasným světlem do pravého věčného života!“

10) Když jsem byl nad tím člověkem vyslovil tato slova, byl náhle pln mladistvě mužné síly a bázeň před smrtí ho ihned opustila zcela tak, že začal samou radostí jásat a z plných prsou Mně za toto uzdravení děkovat a velebil Boha, Který Mi propůjčil takovou moc.

11) Poté přistoupil opět **stařec** ke Mně a pln úžasu a úcty pravil: „Ó, Pane a Mistře, mně se nyní zdá, jako bych nyní již věděl, Kdo vlastně jsi!“

12) Pravil jsem **JÁ:** „Zdá-li se ti tak, pak mluv jak se ti to zdá!“

13) A **stařec** pravil: „Pane a Mistře, odpusť mně mou smělost, že s Tebou mluvím! Ze všeho toho, co jsem nyní slyšel, vyplývá, že jsi právě Ty Ten Ježíš-Cebaot- Jehova; neboť žádný smrtelník od počátku světa nemohl by nikdy říci: „Já ti to učiním ze své nejvyšší vlastní svrchova-

né moci!“, a aby se nanejvýš zázračně navlas podařilo to, co chce a zcela prostě snadno srozumitelnými slovy vyslovuje. Ty, příteli, jsi však nevolal k Bohu anebo k Ježíši-Cebaotu-Jehovovi: „Pomoz mně!“, nýbrž řekl jsi: „Ze Své nejvyšší vlastní svrchované moci tomu chci!“

14) Co tedy jsi? Ty Sám jsi Ten jedině pravý Ježíš-Cebaot-Jehova a neskrývej tedy déle Svou tvář Mesiáše prorockými proroků zaslíbenou, abychom v Tobě mohli pozdravit, milovat, chválit a velebit Toho, Kterýž jsi a Kterému se nikdo nevyrovná ani na Zemi, ani v nebi! Neboť jsi-li Jehova-Cebaot - o čemž pro sebe nepochybuji ani dost málo - pak náleží jedině Tobě všechna čest a vzývání nás lidí, kteří jsme Tě poznali z Tvých slova z Tvých skutků!“

15) Privil jsem **JÁ**: „Co chcete učinit, to učiňte v srdci; neboť veškerá chvála z úst nemá přede Mnou cenu! Jen před svými bratry vyznejte Mé jméno také otevřeně ústy a mluvte o Mé nauce a o Mých skutcích a číňte podle Mých slov a jednejte a žijte podle Mé nauky, kterou vám zvěstovali Moji dva vyslanci a Já vás vyznám před Otcem Svým; a koho Já vyznám před Otcem Svým, ten bude mít v sobě život věčný!“

16) Nyní však půjdeme opět svou cestou dále; neboť musím se ještě mnohým ukázat, kteří ve Mne tak jako vy již úplně věří, ale také mají velkou touhu, aby Mne viděli!“

62. ZASLÍBENÍ A POŽEHNÁNÍ PÁNĚ OBYVATELŮM HORSKÉ VESNICE.

1) (**Pán:**) „Zůstanete-li tedy v Mé nauce, tehdy zůstanu také Já v duchu u vás tak, jako budu zůstat u všech lidí, kteří ve Mne věří a žijí a jednají podle Mé nauky a podobně jako vy ve vši lásce a vlídnosti přijímají a jíst a pít dávají těm, které jsem vyslal, aby hlásali všem národům evangelium o příchodu Království Božího na Zemi a v čem toto Království Boží záleží a jaká je jeho podstata.“

2) Neboť ti, které nyní vysílám, jsou jako proroci; kdo však prokazuje prorokovi pozemsky dobro, ten bude také sklízet odměnu proroka; tato odměna však záleží v tom, že v duchu budu a zůstanu u něho tak jako v proroku a nebude mít nedostatek Mých požehnání.

3) Vy jste dosud těžko obdělávali pozemky, které jsou velmi kamenité a vaše role, zahrady a louky vám přinášely jen hubenou zeň; ale nereptali jste, děkovali jste Bohu také za to málo a On vám však to málo požehnal a stačilo vám a vaší láskou k bližnímu také mnohému cizinci, jenž k vám přišel hladový, žíznivý a často také nahý.

4) Protože jste Mně však byli s tímto málem věrní, ztratí od nynějška vaše pozemky, které ovšem mají nemalou plochu, svůj velmi kamenitý vzhled a budoucně budete mít bohaté sklizně a také budete potřebovat mnohé sluhy. Krátce, duch, kterého ve vás probudím, poučí vás, jak vám bude budoucně obstarávat a opatřovat vaše hospodářství tohoto světa.

5) Budou-li však vaše pozemky plny požehnání, pak nepřehánějte, nýbrž zůstávejte jak jste nyní a Mé požehnání zůstane u vás přirozeně i duchovně! Tak se staň a zůstávej tak, jako vy budete skutečně zůstat v Mé nauce!“

6) Po těchto Mých slovech se všichni přítomní obyvatelé této malé horské vesnice vrhli přede Mnou na kolena a děkovali Mně za milost, kterou jsem jim prokázal. Stařec a ten zcela uzdravený sotva mohli mluvit pro samé slzy díky. Já jsem jim však přikázal, aby povstali a s veselou myslí se odebrali za svými záležitostmi, což oni tedy také učinili; jen stařec a onen uzdravený ještě zůstali a se slastnými pohledy pozorovali Mne a Mé učedníky.

7) A **uzdravený** pravil: „Ó, jak šťastní musí být tito Tvoji vyvolení učedníci, kteří mohou být stále kolem Tebe, ó, Pane a mohou být svědky všech Tvých skutků a nauk!“

8) Privil jsem **JÁ**: „Zato však později, až nebudu již u nich v této Mé viditelné Osobě, nýbrž tam, odkud jsem přišel, bude jim také přestát tím silnější zkoušky života a všeliká pronásledování se strany světa; neboť svět jaký je nyní, je slepý a hluchý, bude je pro jméno Mé nenávidět, jako také nenávidí Mne, protože Mne ještě nepoznal a také nepozná a tak ve svých hříších a ohavnostech zahyne.“

9) A hle, tehdy to budete mít v tomto světě lehčí, ačkoliv vás budou také často zkoumat, zda věříte také ve Mne a jednáte a žijete podle Mé nauky!

10) Budou-li se vás však na to tázat, nebudte úzkostliví a nepřemýšlejte také, jakou odpověď dáte těmto tazatelům a pokušitelům! Ve chvíli, ve které budete to potřebovat, bude vám již správná odpověď vložena do úst a vaši pokušitelé nebudou vám s to na tisíc odpovědět ani jednu. Také o tom vás mohu úplně ujistit.“

11) Poté byli oba uklidněni a Já jsem pokynul učedníkům, že je čas, aby se šlo dále.

12) A učedníci se připravili na cestu. Vstoupil jsem mezi ně a rychlostí větru jsme opustili horskou vesnici a nežli se její obyvatelé mohli náležitě ohlédnout, zmizeli jsme jim také již úplně s očí, kteréžto rychlé zmizení uvedlo některé obyvatele vesnice v domnění, že jsme byli duchové; ale stařec a uzdravený jim vysvětlil Kdo jsem a jak je Mně tedy všechno možné.

13) Rok poté, když se jejich kamenité pozemky začaly přeměňovat ve velmi bujné nivy, stala se také jejich víra ještě silnější a Já jsem čas od času vstoupil viditelně mezi ně a posiloval jsem je ve víře a lásce, v trpělivosti a mírnosti. Neboť někteří z nich uslyševše, že jsem byl v Jeruzalémě ukřižován a zemřel na kříži, stali se velmi teskliví a nejistí ve víře; a tak bylo pak také nutné, že jsem k nim přišel také osobně, ukázal Se jim jako Pán a Vítěz nad smrtí, potěšil je a také jim z Písma vysvětlil, jak se to vše na Mně muselo stát, aby každá duše, která věří ve Mne, vešla temnou branou smrti do věčné slávy, do níž jsem vešel Já a v níž jsem byl již od věčnosti. Co se však stalo, stalo se z lásky k lidem, aby se stali vírou ve Mne a v Mé zčlověčtění k jejich spáse, ale také k soudu veškerého světa, Mými pravými Mně ve všem podobnými dětmi. A tak se potom stali tito obyvatelé horské vesnice, která se v několika málo letech stala velmi významnou, pravými hrdiny ve víře a ve skutku podle ní.

63. PÁN SE SVÝMI V PRALESE V SAMARÍ.

1) Za hodinu jsme se však dostali do hustého lesa, kterým vedla cesta do Galileje. Cesta lesem trvala asi dobré tři hodiny a nikde nebyl u cesty žádný dům.

2) I tázali se Mne učedníci, proč nikdo neužívá takový les.

3) **JÁ** jsem jim však pravil: „Budte rádi, že v zaslíbené zemi je ještě takovýto zdravý les a že se ještě nestal obětí mrzké lidské hrabivosti! V tomto lese můžete nalézt ještě místa, kde teče ze stromu med jako malý potok; neboť v takových lesích je ještě hojnost včel a připravují med.

4) Mimoto jsem také stvořil všelikou zvířenu, která je předně pro přirozené trvání Země rovněž tak nutná jako je člověku nutné oko k vidění a zadruhé je úplně nevyhnutelná pro pokračující a samostatné vytváření duší na této Zemi, jak jsem vám to již při jiných příležitostech zcela obšírně a otevřením vašeho vnitřního zraku také skutečně ukázal; a pak také uznáte, že všeliké zvířectvo, ježto tu musí být pro konečné vytváření člověka podle Mého řádu, musí přece také mít vedle člověka na této Zemi svůj příbytek. A k tomu jsou tedy také tu a tam na Zemi nutné takovéto větší a hustší lesy, které však vedle toho mají ještě tisícíroznobné jiné účely.

5) Především jsou prvými přijímacími nádobami pro nescísně mnohé přírodní duchy, kteří dostávají v říši rostlin své prvé, již se spořádanou inteligencí odloučené vtělení a docházejí ke zralosti, kterou pak již mohou přecházet do inteligentnějšího a svobodnějšího života zvířecího, - což vše jsem vám také již ukázal, protože chci, abyste dobře poznali všeliká tajemství Království Božího na Zemi.

6) Dokud takové lesy v náležitě hojné míře trvají na Zemi a přírodní duchové vracející se stále ze všech Hvězd k Zemi a z této Země se vyvíjející a vystupující nacházejí v těchto lesích přijetí a dobře uspořádané zaopatření, dotud nevidíte vynořovat se nad půdou zemskou ani prudké živelné bouře, ani přerozmanité morové nemoci; až však jednou hltavá ziskuchtivost lidí příliš sáhne na lesy Země, pak se bude lidem na této Zemi také zle žít a existovat a nejhůře tam, kde lesní mýtiny nabudou přílišnou převahu - což si můžete také zapamatovat, abyste včas varovali před takovým nezřízeným průmyslem.

7) Hle, v prvých dobách lidí na této Zemi se nevědělo ani o srubových domech a ještě méně o zděných hradech; takové lesy sloužily také lidem za příbytek a v těchto přirozeně živých příbytcích dosahovali velmi vysokého a úplně zdravého stáří. Na severu jak Asie, tak i Evropy a ještě jiných velkých a menších světadílech, také na jižní polovici Země sídlí ještě dodnes s hlediska přírodního zcela silní a zdraví lidé v lesích a tak takový les není něco tak strašného a neužitečného, jak si to představuje krátkozraký rozum lidí. Jestliže jste to pochopili, pak buďte nyní jen hodně veselí myslí nad tím, že jsme zde našli ještě tak velmi zdravý prales!“

8) Zatím co jsem toto oznamoval učedníkům o hustém lese, přišli jsme na volnější místo lesa, které bylo porostlé starými cedry. A byl tu jeden cedr, který byl dutý a proto choval v sobě velkou spoustu včel, které připravily tolik medu, že med, ježto nemohl být včelami stráven, vytékal všude z trhlin a skulin tohoto mocného stromu tak hojně, že v prohlubni poněkud směrem

dolů od stromu, bylo možné vidět jako malý, nejlepším medem zpola naplněný rybník a učedníci brzy objevili odtok z tohoto pravého medového rybníka napravo daleko dovnitř lesa.

9) A **Petr** pravil: „To je opravdu ještě kousek starého Kanaanu, v němž tekla med a mléko v potocích. Je jen velice podivuhodné, že stále nenasytná lakota lidí dosud neobjevila toto pravé medové jezero. Pane a Mistře, škoda že u sebe nemáme chléb - tu bychom se mohli zcela dobře chlebem a medem nasytit!“

10) Pravil poté **Filip**: „Bochník chleba bych sice u sebe měl; ale je nás nyní počtem asi 40 a na jednoho tedy připadne málo!“

11) Pravili poté **učedníci Janovi**: „My máme také ještě dva bochníky, které jsme koupili již v Jerichu a tak nám tedy chleba i když také ve skrovné míře vystačí všem!“

12) Pravil jsem **JÁ**: „Máte-li již hlad, pak rozdělte mezi sebou ony tři bochníky a jezte!“

13) Učedníci to učinili a odevzdali také Mně nejlepší kus.

14) Poté jsem požehnal chléb a chléb se rozmnožil tak, že jsme nyní měli všichni chleba více než dostatek. Posadili jsme se tedy kolem rybníku, namáčeli chléb v medu a učedníci a zejména Jidáš Iškariotský se nemohli sladkého chleba ani dost nasytit.

15) Toto jídlo trvalo asi půl hodiny a **JÁ** jsem pravil: „Nyní jsme všichni pojedli dost chleba s medem a je čas, abychom toto pro vás tak velmi sladké lesní místo opustili a hleděli, abychom dnes ještě před západem Slunce dorazili do Galileje neboť zde jsme ještě v Samaří.“

16) Pravil **Petr**: „Pane, opravdu, zde by bylo dobře dva dny zůstat a trochu si odpočinout! Zde bychom byli také před obtížnou dotěrností lidí zajištěni neboť toto místo před námi zcela jistě ještě žádný člověk neobjevil, protože medový rybník je ještě tak plný, že přetéká.“

17) Pravil jsem **JÁ**: „Lidé sice toto lesní místo neobjevili, ale někteří medvědi tohoto lesa již dávno a nedají na sebe příliš dlouho čekat. Chcete-li s takovými obyvateli strávit tuto noc u tohoto medového rybníku, pak zde již můžete přenocovat. Avšak Já tu ve společnosti medvědů nebudu prodlévat a mocí své vůle je nechci podmaňovat a jejich jídlo jim zkracovat!“

18) Když učedníci uslyšeli o příchodu několika medvědů, které si většina z nich ošklivěla, byli také ihned připraveni k odcestování. Každý omočil ještě jednou svůj zbytek chleba do medu, vstal pak rychle se země a opustili jsme toto místo a šli dále svou cestou, kterou jsme si však museli hezký kus cesty teprve proklesat, protože předtím, chtějíce se dostat k našemu medovému rybníku, museli jsme se od prokleté cesty směrem nahoru vzdálit.

19) Po chvíli jsme se dostali s mnohou námahou opět k oné ještě v lese vedoucí cestě, po které jsme se pak opět rychlostí větru pohybovali dále a tak jsme tedy také již za půl hodiny dorazili do země galilejské.

PÁN V GALILEJI

64. VE VENKOVSKÉ HOSPODĚ.

1) Po medovém jídle byli však učedníci velice žízniví a jelikož jsme přišli k jedné venkovské hospodě, žádali pít.

2) Hospodský se však omlouval, že mimo trochu vody z cisterny a ovčího mléka nemá jiný nápoj, spokojili se učedníci ovčím mlékem, kterého měl hospodský hojnost a tím uhasili žízeň.

3) Když učedníci uhasili žízeň, tázali se tak zvaní a již známí Židořekové a také učedníci Janovi, kteří měli u sebe všichni mnoho peněz, co stojí mléko.

4) **Hospodský** však pravil: „Kdo je mezi vámi Žid, toho nestojí nic, - neboť žádá-li nějaký Žid poprvé v mé hospodě občerstvení, je u mě zvykem, že se mu dá zdarma; ale Řekové za občerstvení zaplatí a každý dá feník!“

5) Avšak **Židořekové**. ačkoliv to byli Židé, pravili: „Příteli, my sice nosíme řecký oděv, ale jsme obřezáni a jsme tedy Židé a nikoli Řekové! Ale to nic nevadí. Ty si počítáš tak málo, že my to chceme zaplatit a také zaplatíme nejen jednoduše, nýbrž trojnásobně neboť mléko tvých ovcí bylo čerstvé a dobré a my jsme uhasili žízeň a tak je tvůj účet příliš malý! Zde přijmi peníze!“

6) Zároveň. mu jeden z Židořeků odevzdal stříbrňák o hodnotě 100 feniků.

7) **Hospodský** se však omlouval, že nemůže tento peníz rozměnit a pravil: „Poněvadž jste podle vaší pro mě úplně věrohodné výpovědi tedy také Židé, pak ani vy neplatíte a já od vás peníze nepřijmu ani malé a ještě méně velké!“

8) Privil jsem poté hospodskému **JÁ**: „Kdo tak lacino účtuje jako ty, nedopouští se hříchu, přijme-li, co mu nabízejí hosté dobrovolně.“

9) Po tomto Mém slově vzal **hospodský** peníz a pravil: „Tu platí jeden za druhého! Tato cesta sice není z těch, po které by cestovaly často a mnohé karavany - neboť cestující se vyhýbají velkému a hustému horskému lesu, v němž se zdržují všeliké šelmy a často velmi obtěžují cestující zejména v době zimní -; ale na jaře a v létě přicházejí přece ještě cestující po této staré cestě, která prý byla postavena Filištinskými a mezi nimi se již vyskytnou někteří, jimž přijde bezplatné zaopatření zcela vhod.“

10) Ó, kdybych měl při svém jinak velkém hospodářství jen jednu dobrou pramenitou studnu, pak by zde nechybělo za jistých dob případných hostů; ale všechny mé cisterny mají často sotva jen tolik zpola pitné vody, kolik potřebuji já pro své hospodářství! Proto také mohu jen zřídka u sebe ubytovat cizince. Hle, dnešní den se chýlí již také ku konci a já bych vás rád přes noc ubytoval, protože nejbližší místo, malé městečko, je odtud asi dvě hodiny cesty vzdálené; ale nemám víno, téměř žádný chléb a žádnou sůl! Neboť žijeme zde opravdu jen z ovčího a kozího mléka a rovněž také z jejich uzeného masa; také slepicím se tu dobře daří a kladou mnoho vajec -; jenže musím mít stále velmi mnoho a dobře ozbrojených zmužilých pastýřů, aby má stáda neutrpěla příliš velkou škodu dravými zvířaty. Jste-li však s mou domácí stravou spokojeni, pak zde můžete u mně strávit noc. Dostal jsem od vás dost peněz a zítra bych vám nový účet nepodával. Má žena a mých pět již dospělých dcer připravuje naši domácí stravu velmi dobře.“

11) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, my zde sice dnes nepřenocujeme, nýbrž v blízkém městečku; ale ježto jsem právě Mistrem ve vynalézání čistých a živých studničních vodních pramenů, poohlédnu se trochu kolem tvého domu, zda se nenajde někde místo, pod kterým by snad byl nějaký bohatý vodní pramen.“

12) Privil **hospodský**: „Ó, příteli, tu se budeš rovněž tak marně namáhat, jako se zde již marně namáhalo několik vodních znalců, kteří v celém širém okolí hledali vodu a se všemi svými přístroji, jimiž lze zjistit přítomnost nějakého podzemního pramene, takové místo nenašli! Věru, tu by musel napřed Bůh nějaký studniční pramen vody v této krajině stvořit, jinak se zde asi žádný pramen nedá nalézt, - a kolem mého domu již nejméně; neboť já jsem tu se svými sluhy již vše od nejspodnějšího do nejvrchnějšího rozrýpal a nenašel jsem nic než hluchý a suchý kámen.“

13) Privil jsem **JÁ**: „Přijde tu nyní jen také na malou zkoušku! Snad se mi to lépe podaří nežli tobě a všem tvým vodním pokusníkům?!“

14) Privil **hospodský**: „Ó, příteli, můžeš se o to pokusit – ale já mám malou víru!“

15) Privil jsem **JÁ**: „To zatím nic nedělá; však ty potom již přijdeš k víře silnější!“

16) Poté jsem Se tázal hospodského, na kterém místě poblíž svého domu by si přál bohatý studniční pramen.

17) Privil **hospodský**: „Příteli, to také ještě? Ano, kdybys měl nějakou Mojžíšovu pastýřskou hůl, hle, pak by bylo nejvhodnější místo pro to tato asi dva muže vysoká tvrdá skála! Musela-li skála v poušti vydat na rozkaz Mojžíšův vodu, když uhodil holí na skálu, mohla by tato skála učinit totéž. Ale nyní není již ani Mojžíše, ani podobné hole a tak se také naše skála vodní studnou nikdy nestane!“

18) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, zde před tebou je více nežli Mojžíš a všichni proroci a Má vůle je mocnější nežli pastýřská hůl Mojžíšova! Hle, Já nebudu tlouci holí do skály, ano, ani se jí prstem nedotknu a skála bude vydávat ze sebe tak dlouho tolik nejčistší a nejlepší vody, že ani ty, ani tvoji potomci nebudou nikdy trpět nedostatkem vody!“

19) Poté jsem Se obrátil ke skále a pravil: „Chci, aby z tebe vytryskl celý potok plný nejčistší a nejlepší vody, tekl pak po tisíc let a vyschl teprve potom, až toto místo rozšlapou temní pohané!“

20) Po těchto Mých slovech se uvolnil okamžitě kus skalní stěny a se silným hukotem vyrazil tak mocný vodní proud, že pak poněkud dole od skály začal odtékat do hlouběji položeného údolí ihned tak silný potok, že si brzy vybrázdil koryto a odtékal v něm dále.

65.PÁN SE DÁVÁ HOSPODSKÉMU POZNAT.

1) Když to hospodský spatřil, ulekl se a nevěděl, co by nyní řekl.

2) **JÁ** jsem mu však pravil: „Příteli, jak to vypadá nyní se slabostí tvé víry?“

3) Pravil poté **hospodský** ještě zcela pln úžasu: „O, příteli, pokud jde o mou víru v tvé slovo, mohl bys mi nyní předložit k víře již cokoli bys chtěl a já bych ti uvěřil! Věřu, ty jsi jistě nějaký velmi mocný prorok, ano větší, ještě nežli Mojžíš a Eliáš! Ty jsi již asi konal na mnohých místech velká znamení, abys opět znovu pozvedl pokleslou víru v jednoho pravého Boha Abrahama, Izáka a Jakoba a v srdcích lidí opět probudil starou bázeň Boží ale já zde žiji mezi horami zcela odloučen od všeho světa a dozvídám se málo z toho, co je a se děje někde v širém a velkém světě a také řídcí poutníci na této staré cestě jen zřídka se u mně zastavují z důvodů dříve uvedených - a tak se mohlo nyní v tomto světě přihodit již velmi mnoho nejpodivuhodnějších věcí a přece se z toho nic nedostalo k našim uším! Jakou to vlastně věc v čele těchto svých druhů hlavně provozuješ? Neboť zdá se mi, že se světem nepotuluješ jen proto, abys opatroval vodu krajiny vodu postrádající!“

4) Pravil jsem **JÁ**: „Soudíš tu asi velmi dobře ale divím se, že jsi jako sám Galilejec ještě o Mně nic neslyšel! Ty jsi přece před několika lety přišel často do Nazaretu, v kterémžto městě jsem dlouho pracoval jako tesař po boku starého, tobě dobře známého Josefa! A tehdy jsi se pak o Mně také všelicos dověděl. Cožpak si již na to vůbec nevzpomínáš?“

5) Pravil nyní **hospodský** široce oči otvíraje: „Ty - bys tedy byl právě oním synem tesařovým, o němž vypravovali Nazareťané všeliké pohádky a bajky a kterého prohlašovali za zpola šíleného?! Ano, ano, o onom tesaři jsem sice před několika lety leccos slyšel, ale většinou jen z doby jeho mládí neboť jako zralý jinoch a potom jako již muž měl prý již velmi málo ze svých dětských schopností, mluvil jen málo, nekonal také již znamení a také se již málo o něho starali.“

6) Nuže - ty jsi tedy nejmladší syn Josefův, v kterého on vkládal velké naděje, ale nakonec sám začal pochybovat, protože jsi téměř zcela zmlkl a nekonal snad již vůbec žádná znamení?! Á, nyní se mi stává leccos jasné, čemu bych byl dříve nikdy nevěřil! Avšak teprve nyní bych se rád z tvých úst dověděl, jaký je účel tvého putování a nyní teprve si úplně přeji, abyste tuto noc zůstali u mně!“

7) Pravil jsem **JÁ**: „Hle, až Se vrátím brzy tam, odkud jsem přišel, pak budou Moji učedníci vysláni do celého světa a budou ve jménu Mého lidem kázat, čemu se naučili ode Mne a tehdy ti pak bude účel Mého nynějšího putování ještě oznámen!“

8) Kdo uvěří ve Mne a v Mé slovo a bude jednat podle něho, z toho ledví potekou proudy živé vody a nebude nikdy žíznit; neboť bude v sobě míti v pravdě a v duchu vši lásky z Boha život věčný.

9) Snadné je však přikázati skále, aby dala ze sebe proudit přirozené vodě; ale ježto se lidé ve svých myslích a srdcích stali nyní mnohem tvrdší nežli tato skála, která na Mé slovo dává ze sebe proudit vodu, je také mnohem těžší přivést lidi k tomu, aby z jejich ledví proudila voda života, - kterážto voda je věčná pravda v Bohu a vzchází nyní lidem ve slově.

10) Vzejde-li ve slově také tobě, pak věř a jednej a staneš se v Království Božím studnicí, ze které se mnozí po pravdě žíznící občerství pro věčný život svých duší. Tím jsem ti nyní znázornil účel Mého putování.

11) Přál jsi si však také, abych strávil tuto brzy nastávající noc v tvém domě. Leč v tom ti nemohu nyní vyhovět; neboť hle, den potrvá ještě hodinu a Já musím pracovat, dokud je den! Před západem Slunce Mne čeká ještě důležitá práce a proto musím se Svými učedníky jít ihned dále. Zapamatuj si však, co jsem nyní k tobě mluvil; neboť přijde brzo čas, ve kterém si toho budeš i s celým svým domem vážit více než všech pokladů světa!“

12) Poté jsem dal učedníkům pokyn k odchodu a tím k další cestě a vydali jsme se ihned na další cestu.

13) Hospodský nás však doprovázel na dvě stě kroků, děkoval Mně za prokázané mu záračné dobrodiní a prosil Mne, abych co nejdříve zase přišel a prodlel u něho déle nežli tomu bylo dosud.

14) A **JÁ** jsem mu řekl: „Příteli, tak jako tentokrát Mne již asi neuvidíš; ale až budeš poučen Mými učedníky o Mně a o Mé vůli a uvěříš ve jméno Mé, pak přijdu v duchu k tobě a také u tebe a v tobě zůstanu. Tomu nyní ještě nerozumíš; ale až se to stane, pak také tomu porozumíš!“

15) Po těchto slovech se hospodský odporučil a vrátil se přemýšleje opět domů a my jsme

šli svou cestou, která se táhla po volném horském hřbetu, klidně dále a pozorovali jsme na všechny strany velmi romantickou krajinu.

16) Když však hospodský přišel brzy opět domů, stáli tu všichni jeho lidé počtem asi 40 a za velkého úžasu a obdivu pozorovali skálu, z níž nyní proudila tak hojná voda a tázali se hospodského, kdo Já jsem a jak jsem to zařídil, že skála vydává nyní ze sebe tak čistou a hojnou vodu.

17) Hospodský jim sice vyprávěl vše co viděl a slyšel; ale jeho lidé ničemu z toho všeho nerozuměli.

18) Jen **jeden zcela prostý pastýř**. jenž přivedl domů stádo ovcí a hned je napojil u čerstvého pramene, pravil: „Vy se nyní radíte, tážete a bádáte - a pravda zdá se tu být zcela blízko! Člověk, jenž pouze svým slovem může učinit co není žádnému člověku možné, je jistě naplněn Duchem Božím; neboť vykonat něco takového je možné jedině Bohu. Ale ježto tímto prokázal Bůh našemu domu převelikou milost, měli bychom tedy také nyní především jemu poděkovat a jeho přeslavné jméno chválit a velebit; a zítra bychom měli přiložit ihned ruku k dílu a udělat tu dole, kde má rovina již beztoho velmi velké snížení, rybník, ve kterém se odtékající zde voda nashromáždí a našim stádům poslouží k pohodlnějšímu napájení nežli je tomu zde, kde voda příliš rychle uniká ze skály do údolí!“

19) Všichni pochválili pastýře za tento dobrý nápad a tuto radu a několik sluhů se chopilo ihned krumpáčů, rýčů a motyk a za hodinu to přivedli tak daleko, že se voda musela do předem vyznačené roviny pohybovat a tam shromažďovat; a ve dvou dnech byla celá rovina, která záležela beztoho jen z holého kamení, přetvořena ve skutečné jezero, čemuž se později mnozí cestující velice divili, ježto v dřívějších dobách se vyhýbali této krajině jen proto, že tu v létě trpěli nedostatkem vody.

20) Po této staré cestě putovali také brzy mnozí cestující a hospodský brzy také zbohatl, takže z dřívější sotva povšimnuté malé hospody zřídil hospodu velkou a měl stále mnoho hostů. Mnozí tam také brzy putovali pro daleko rozhlášený zázrak a zdrželi se několik dní v této hospodě.

21) Hospodský se však později také stal hlavním šířitelem Mého evangelia, když byl předtím náležitě v něm poučen Mými učedníky.

22) To je to, o čem dodatečně jako o paměťhodné věci bylo třeba se zmínit.

23) A tak se nyní opět vrátíme k sobě samým!

66. UZDRAVENÍ DESETI MALOMOCNÝCH.

LUK.17, 11-19.

1) Za malou hodinu jsme přišli do blízkosti jednoho městečka aneb tržiště, kde nám šlo vstříc deset zlým malomocenstvím stížených. Byli všichni z blízkosti Nazaretu a museli již plný rok tábořit pod širým nebem, jelikož je nikdo nechtěl přijmout do hospody a také žádný lékař jim nemohl pomoci.

2) Když **těchto deset** přišlo úplně do Mé blízkosti, poznali Mne a také několik Mých učedníků, zastavili se, pozvedli svůj hlas a pravili: „Ó, Ježíši, milý Mistře, známe Tě a Tvou božskou moc, smiluj Se nad námi; neboť trpíme nejen často sotva snesitelné bolesti, nýbrž každý se varuje naší blízkosti!“

3) **JÁ** jsem jim však pravil: „Pomoz vám tedy vaše víra! Vraťte se však nyní opět do městečka a ukažte se knězi, který je též lékařem, jímž se židovští kněží domnívali obyčejně být, on vám dá před světem platné vysvědčení, že jste nyní úplně čistí! Potom však jděte a prospívejte lidem prací svých rukou a již nehřešte, aby s vámi nebylo ještě hůře nežli bylo dosud; neboť takovouto nemoc na těle způsobuje hřích chlípnosti! Jděte nyní a učiňte, co jsem vám přikázal!“

4) Tu se očištění vrátili co nejrychleji opět do městečka, šli ke knězi, ukázali se mu a prosili ho, aby jim vydal vysvědčení.

5) A kněz je ohledal, shledal je úplně čisté a za malou oběť jim pak také vydal vysvědčení a to - jak bývalo zvykem - každému zvláštní, záležející z lístečku hlazené oslí kůže, který byl označen hvězdou.

6) S tímto vysvědčením šli tedy také do hospody a na předložení toho psaného vysvědčení byli také ihned bez jakékoli námitky přijati v hospodě jako hosté.

7) **Jeden** však pravil k svému dřívějšímu druhu v utrpení: „Poslyš, milý Mistr Ježíš z Nazaretu nás vyléčil z velké .nemoci Svou zázračnou božskou mocí; proto považuji za svou povinnost, abychom se nyní ihned obrátili, šli Mu vstříc a ještě jednou Mu vzdali dík!“

8) Tu pravili **ostatní**: „Máš zcela pravdu; ale Slunce již zašlo a nastává soumrak a On nyní nebude na nás venku před městečkem čekat, že se vrátíme a vzdáme mu ústní dík! Poděkujeme Mu v srdci a On, který ví též, co člověk myslí, nebude nám zajisté mít za zlé, že Mu nyní nejdeme vsťříc tam, kde bychom Ho již těžko zastihli!“

9) **Ten jeden** však pravil: „Poznává-li milý Mistr Ježíš také v dáli myšlenky lidí, jak jsme to na Něm již zakusili, pak také pozná, že se nyní vracím na místo, kde jsme byli očištěni, abychom Mu tu vzdali náležitou poctu, - ať tam dlí anebo ne!“

10) A **ostatní** pravili: „Čiň vždy, jak za dobré a správné uznáš; my se však domníváme, že neučiníme také nic nesprávného, učiníme-li to, co také my uznáváme za dobré a správné!“

11) I šlo jich devět do hospody, jeden se však vrátil na místo, kde byl očištěn a kde jsem následkem nádherného večera také ještě prodléval. Když přišel ke Mně, pocítil velkou radost, že Mne ještě našel prodlávajícího na témž místě, na kterém byl před půl hodinou s ostatními devíti očištěn od zlého malomocenství.

12) Padl tedy také ihned přede Mnou na tvář a velebil hlasitě Boha řka (**uzdravený**): „Ó, Ježíši, milý, dobrý Mistře, Synu živého, věčného Boha, jenž jsi s Ním jedné přirozenosti a podstaty a tudíž můžeš také vše, co Otec může, dekuji Ti a velebím Tě za to, že jsi prokázal tak velikou milost mně a též ostatním mým druhům v utrpení! Čest, chvála a sláva stejnou měrou Tobě jako věčnému Otci v nebi, Který přišel v Tobě, Svém Synu, k nám ubohým hříšníkům, aby splnil, co věrně a otevřeně slíbil ústy praotců a proroků! Ó, zůstávej Tvá láska, milost a slitování vždy u nás a dej to také, ó, Ježíši, slepým v duchu poznat!“

13) Pravil jsem **JÁ**: „Vstaň; neboť tvá velká víra ti pomohla! Ty jsi Samaritán a poznal jsi Mne a přišel jsi a vzdal jsi Bohu patřičnou úctu; proto také zůstaneš v Mé lásce. Ale co je s ostatními devíti? Nestali se také stejně jako ty čistí? A jestliže se stali čistými, proč nepřišli s tebou, aby také oni, tak jako ty, vzdali Bohu čest? Cožpak se mimo tebe nenašel nikdo, jenž byv obrácen vzdal by čest Tomu, jenž ho uzdravil? Cizinec tedy ví lépe co náleží Bohu, nežli ti, kdož se dávají uctívat jako děti Boží! Proto však také tato čest bude dětem brzy odňata a dána cizincům!“

14) Samaritán však klečel ještě přede Mnou na zemi, když jsem mu opět vlídnými slovy pravil: „Nyní klidně vstaň a jdi do hospody; neboť tvá víra ti pomohla! Řekni však také svým druhům, kteří jsou Židé, co jsem řekl tobě!“

15) A uzdravený se opět vzchopil, šel do hospody a našel své druhy hodující při chlebě a víně.

16) Když přišel k nim, tázali se ho ihned, zda Mne ještě zastihl.

17) A on jim zcela vážně a otevřeně vypravoval, co jsem mu byl řekl.

18) Tu se zmocnil oněch devíti strach, aby opět nepropadli malomocenství. A již nejedli a nepili a litovali, že neučinili také to, co učinil Samaritán.

19) Já jsem však přišel brzy poté se Svými učedníky a zavítal jsem do téže hospody; byl nám ihned poukázán velký pokoj a hospodský sám, jenž byl také více Samaritán nežli Žid, se nás tázal, co bychom chtěli jíst a pít.

20) **JÁ** jsem však pravil: „Jen nám dej to co máš a my budeme jíst!“

21) Hospodský poručil tedy sluhům přinést ihned chléb a víno a později měly být pro nás dobře připravené ryby v náležitém množství.

22) Jak to hospodský poručil, tak se také stalo.

23) Když jsme si pochutnávali chvíli na chlebě a vlně, přivábila k nám zvědavost domácí lidé, aby viděli a zvěděli kdo jsme a odkud jsme přišli. Spatřivše nás, poznali, že jsme jistě ti, od nichž se dostalo oněm deseti malomocným očištění; neboť očištění nás již předtím přesně popsal a tak v nás domácí lidé až příliš brzy poznali, že my jsme ti zázrační lékaři.

24) To také bylo sděleno hospodskému - proto si nás pak také začal hned důkladněji prohlížet a vyptávat se na náš stav a zaměstnání. Přisedl si k našemu stolu, požil také chléb a víno a tázal se jednoho z Mých učedníků, zda jsme titíž mužové, z jejichž středu jeden, jménem Ježíš, pouze mocí svého slova očistil úplně deset malomocných.

25) Učedník jménem **Jakub menší** pak pravil: „Tamto v čele stolu sedí Pán; jeho se zeptej a On ti správně odpoví!“

26) I šel tedy také **hospodský** ihned ke Mně a pravil: „Poslyš, příteli, jsi ty ten zázračný Spasitel, který mimo městečko očistil pouze mocí a silou svého slova oněch deset od jejich zlého malomocenství? Jsi ty ten nyní již všeobecně známý Ježíš z Nazaretu?“

27) Privil jsem **JÁ**: „Přiveď sem ty, kteří ti to řekli; oni ti zajisté opět řeknou, zda jím jsem!“

28) A hospodský ihned odešel a přivedl k nám několik očištěných a oni plavili ihned jednohlasně (**uzdravení**): „Ano, ano, to je ten, který nám nevděčným prokázal tu velkou milost!“

29) A nyní padlo přede Mnou na tvář také oněch devět, kteří se předtím neobrátili a vzdávali Mně čest.

30) **JÁ** jsem jim však řekl: „Poněvadž vás pudil ke Mně strach, že byste mohli být stíženi opět malomocenstvím, přišli jste nyní také vy vzdáti Bohu čest! Budiž vám tentokrát odpuštěno a zůstaňte čisti; ale budoucně Mé požehnání nezůstane u těch, kdož se tu stanou příliš pohodlnými, aby po přijaté milosti prokázali čest Tomu, od Něhož tu milost obdrželi. Vstaňte nyní a jděte a více již nehřešte!“

31) Tu očištění vstali, poděkovali ještě jednou a odebrali se opět do vykázané jim místnosti.

32) Hospodský nyní věděl, s kým má co činit. Byl poté hned pln vysoké úcty přede Mnou, šel do kuchyně a poručil svým kuchařkám, aby pro nás připravily nejlepší ryby, což se pak také stalo.

67. FARIZEOVÉ A ZÁKONÍCI POKOUŠEJÍ PÁNA.

1) V této hospodě byli však také večer ještě všichni v tomto městečku úřadující farizeové, rabín a jeden zákoník a hospodský v domnění, že Mně připraví příjemnou společnost, je uvědomil o tom, že Já, Který jsem předtím zcela zázračně očištěl oněch deset od zlého malomocenství, jsem nyní také jeho hostem a že jsem s několika druhy ve velké jídelně.

2) Když to několik **farizeů**, zákoník a rabín uslyšeli od hospodského, vstali ihned od stolu a mezi sebou pravili: „Nuže dobře, budeme z něho vytahovat, zda je to s ním skutečně takové, jak je to již o něm daleko široko rozhlášeno mezi pohany! Je prý to zaslíbený Mesiáš Židů a založí prý Království Boží na Zemi! Uvidíme, jak se uhájí vůči nám!“

3) S tímto předsevzetím přišli pak také provázeni hospodským k nám do velkého sálu, dali si ihned prostřít stůl, co nejlépe jej pokrytý nejlepším vínem a chlebem a dobře připravenými rybami a ještě jinými pokrmy. Když byl stůl k velkému potěšení jejich tlustých břichů velmi dobře opatřen, posadili se a slovy a chováním dávali ihned najevo, že oni jsou pány v obci.

4) My však jsme se k nim chovali lhostejně, jako bychom sotva pozorovali, že zaujali místo v naší jídelně; jedli jsme a pili a mluvili o zcela lhostejných věcech. Nyní byly na náš stůl přineseny také ryby a my jsme je začali jíst.

5) Farizeové si však povšimli, že jíme nejdrahocennější ryby a vedle toho také pijeme nejlepší víno. I obrátil se **jeden farizeus** k hospodskému a pravil: „Proč jsi také nám nedal připravit takové ryby? Cožpak jsme méně nežli tito Galilejci, z nichž některé velmi dobře známe?“

6) Privil **hospodský**: „Zda méně či ne méně, to je mi jedno; kdo tu co objedná, to také dostane! Co jste objednali, to je také na vašem stole; chcete-li však také ušlechtilé ryby, pak je ještě kdy, aby se daly také pro vás připravit, kolik jich budete chtít!“

7) Farizeové však věděli, že takové ryby jsou velmi drahé a že si hospodský dává taková jídla také vždy dobře zaplatit a tak ušlechtilé ryby neobjednali. Ale **jeden**, aby omluvil lakotu farizeů, pravil: „Když jsme nemohli tyto ryby mít jako první, nechceme je také jako druhí!“

8) Privil **hospodský**: „Říkejte nyní co říkejte, mně to ani dost málo nemýlí! Kdo mně může předpisovat, abych tomu, kdo žádal jen něco k jídlu a neurčil v čem má jídlo záležet, nedal co já chci a kdo mně může přikazovat, abych tomu za to, co on pevně žádal, předložil na stůl něco jiného?! Krátce a dobře, u mně platí stará zásada: Každému, což jeho jest!“

9) Privil **farizeus**: „Tu máš úplně pravdu a my proti tomu nemůžeme nic namítnout; ale je přece jen zvláštní od tebe, jenž nemáš právě pověst štedrého muže, že jsi mohl tak velmi dobrou vůli prokázat právě těmto Galilejcům, kteří vesměs nejsou příliš zdaleka a u nichž může být otázka, zda ti budou s to drahocenné ryby také zaplatit!“

10) Privil **hospodský**: „Také do toho vám již zase nic není! Lidé, jakými jste vy, nejsou u mně věru nic zvláštního; ale lidé, jako známý vám Spasitel Ježíš z Nazaretu, který je s to opravdu zázračnou mocí svého slova a vůle očistit a úplně ozdravit deset mužů stížených nejhorším malomocenstvím, jimž jste dali sotva před půl hodinou vysvědčení, jsou nadmíru vzácní a ještě zde vlastně vůbec nikdy nebyli - a proto bude každému velmi pochopitelné, že se jim dobrovolně prokazuje taková pozornost, jaká jim náleží.“

11) Na tuto zcela dobrou proti poznámku nedovedli farizeové již nic odpovědět a k situaci podle jejich mínění špatné se tvářili spokojeně, ačkoliv vnitřně byli plni nevole. Poté zcela chutě jedli a pili a my jsme činili totéž a nestarali jsme se, co dělají rozzlobení farizeové a jaká slova navzájem vyměňují.

12) Když však víno rozpálilo náležitě farizeje a oni se snažili dostat se, se Mnou do rozhořčení, tu vstal **zákoník**. postavil se zcela drze přede Mne a pravil: „Mistře, řekni nám: Z jaké moci konáš své obecně známé zázraky?“

13) Pravil jsem **JÁ**: „Řeknu vám to, - ale napřed musíte vy Mně odpovědět na jednu otázku! Řekněte Mně: Byly kázání a křest Janův ustanoveny Bohem, anebo to bylo dílo pouhého člověka?“

14) Na to Mi nedovedl zákoník odpovědět, neboť si pomyslel: „Řeknu-li: Bylo to ustanoveno Bohem!, pak mi řekne: Proč jste mu tedy neuvěřili?, a řeknu-li: Bylo to dílo pouhého člověka!, pak budeme mít hospodského ihned a zítra celý trh proti nám; neboť všichni považují Jana za proroka Bohem probuzeného!“

15) Teprve po chvíli pravil (**zákoník**): „Mistře, to věru neví nikdo z nás a já ti nemohu odpovědět ani ano, ani ne!“

16) Pravil jsem **JÁ**: „Pak ti také Já nemohu říci, z které moci konám Svě zázraky a tak jsme mezi sebou opět jako předtím!“

17) Nyní však přišel také **jeden farizeus** ke Mně a pravil: „Mistře, my jsme o tobě slyšeli již velmi různé věci a mezi jiným také to, že založíš Království Boží na Zemi! Svými skutky svědčíš o sobě samém, že jsi ten, kterého podle starých zaslíbení očekávají všichni Židé, - hle, také my chceme v tebe uvěřit; ale řekni nám, jak a proč přijde Království Boží mezi lidi na této Zemi!“

18) Pravil jsem **JÁ**: „Tak, jak vy si to představujete, zcela jistě ne!“

19) Pravil nyní **zákoník**: „Jakpak potom jinak?“

20) Pravil jsem **JÁ**: „Království Boží nepřijde nějakou vnější okázalostí a tu se nebude říkat: „Hle, zde anebo tamto jest!“; neboť Království Boží není království hmotné, nýbrž Království duchovní, jelikož Bůh Sám o Sobě je pravěčný a nejčistší Duch a Svě Království tudíž nedá a nezřídí na této Zemi pro tělo, nýbrž pro jeho duši a ducha. Duše a duch jsou však uvnitř v člověku a nikoli vně, mimo něj; a tak je Království Boží také jen uvnitř v člověku a když přijde k člověku, pak je zpozoruje jen v sobě a nikoli někde mimo sebe.“

21) Na tuto Mou odpověď nedovedli farizeové již nic odpovědět a odebrali se opět ke svému stolu.

22) A hospodský potají zajásal, že jsem ucpal farizeům ústa a dal přinést na náš stůl čerstvé a nejlepší víno a řekl Mi: „Jezte a pijte kolik chcete, cechmistrem jsem tentokrát já!“

23) A my jsme jedli a pili zcela v dobré míře.

24) Ježto to **farizeové** viděli, zlobili se ještě více a pravili mezi sebou zcela hlasitě: „To že je Mesiáš do tohoto světa poslaný Bohem? Vždyť je to žrout a pijan i se svými učedníky! Mimoto také ještě víme, že se stýká s celníky, pohany a jinými hříšníky a jí nemytýma rukama a tak ať si koná sebevíc zázraků, přece v něho pravý zákoník a farizeus neuvěří!“

25) Pravil poté **hospodský**: „Na tom mu také jistě velmi málo záleží! Je-li On Pánem - jak tomu také nyní věřím - pak Mu jako o Sobě nejdokonalejšímu Duchu z Boha nebude zajisté třeba řídit se našimi světskými ustanoveními, nýbrž těmi, která nám On dá!“

26) Pravili **farizeové**: „Co ty pravíš nám, to nás nezlobí, poněvadž dobře víme, že jsi spíše Samaritán nežli Žid; nás zlobí jen to, že svými naukami a skutky svádí mnoho Židů a že se vydává za něco, co nemůže být, protože v mnohých věcech nezachovává zákon Mojžíšův!“

27) Poté jsem s vážnou tvářou vstal **JÁ** a pravil: „K čemu mám přirovnat toto špatné chování lidí? Jan nejedl a nepil téměř nic nežli jen kobyly a divoký med a vedl přísný kajicný život; tu pravili: „Ale jaký pokrytec a svatoušek je ten člověk!“ Ale to řekli proto, že jim Jan vytykal jejich úplnou bezbožnost a nescíslný počet jejich hříchů, proto to pomocí Herodesa přivedli tak daleko, že ho Herodes uvrhl do vězení a v něm mu dal stít hlavu.“

28) Já jím a piji, nedělám pobožnostkáře a svatouška, jdu každému vlídně vstříc, pomáhám každému kdo přijde ke Mně, uvěří Mně a ode Mne si vyprosí pomoc a oni říkají: „Jaký pijan a žrout je tento člověk a přítel hříšníků, celníků a pohanů, aniž dbá ustanovení Mojžíšových!“

29) Ale copak je potom to, jestliže oni učí: „Obětuješ-li, je ti to užitečnější, nežli ctíš-li otce a matku!?“ Zda tu neporušují Boží přikázání a netrápí lidi ustanoveními, která vymysleli pro své břicho?! Proto se jim také jednou dostane tím většího odsouzení! Ukládají lidem nesnesitelná

břemena, - sami se jich však ani malíčkem nedotknou! Za velké oběti slibují konat dlouhé modlitby, které pak podvedeným a slepým lidem dávají bez srdce a nesmyslně ošklivě odvířskávat svými podřízenými sluhy! Nepodobají se tu těm, kteří kojí komáry a za to polykají velbloudy?!

30) Ano, ano, jedí sice chleba umytýma rukama, - ale jejich srdce je plno špíny a neřádu. Proto se také podobají jemně a ozdobně obíleným hrobům, které jsou uvnitř plné hniloby a zápachu. Jíst chléb nemytýma rukama neznečišťuje člověka - a nejméně již tam, kde nemá často příležitost, aby si před požíváním chleba umyl ruce - ale lež, podvod, závist, lakota, nenasytlost a obžerství, pýcha, nenávisť, hněv, smilstvo, nevěstkářství a cizoložství a neznabožství znečišťují celého člověka a činí z něho dítě pekla!"

31) Když toto farizeové ode Mne uslyšeli, velice se rozlítili, vstali od stolu a opustili sál, což nám všem bylo velmi milé.

32) A hospodský přišel ke Mně a nemohl Mně ani dost děkovat za to, že jsem těmto farizeům vmetl zcela nepokrytě do očí pravdu a také všichni Moji učedníci Mne chválili.

33) **Hospodský** nakonec pravil: „Ó, Pane a Mistře, tato Tvá řeč přivede snad asi přece jen toho či onoho farizea na lepší mínění o Tobě?“

34) Pravil jsem **JÁ**; „Spíše umyješ do běla deset mouřenínů, nežli aby se jeden z těchto pokrytců obrátil a činil pokání! Kde v člověku zapustily lakota, závist a panovačnost příliš hluboko kořeny, tam je již těžko mluvit o nějakém opravdovém polepšení! Ale nechme je nyní mezi sebou rozjímat; zítra je také ještě den, kdy se dá něco dělat!"

68. PÁN UZDRAVUJE NEMOCNÉHO SLUHU HOSPODSKÉHO.

1) (**Pán:**) „Ty však máš nemocného sluhu, který je tvým nejmilejším, protože ti vždy co nejnějněji a nejhornivěji sloužil, který je však nyní již celý rok soužen dnou a nemůže povstat s lůžka. Přeješ-li si a věříš-li, pak mu mohu pomoci!“

2) Pravil **hospodský**: „Ó, Pane a Mistře, chceš-li mi prokázat tu milost, pak učiním vše, oč jen požádáš, abych učinil!“

3) Pravil jsem **JÁ**; „Staň se ti tedy podle tvé víry! jdi a podívej se, zda tvůj sluha ještě úpí!“

4) I odkvapil hospodský co nejrychleji do pokoje v němž se nacházel sluha a hle, sluha byl zdravý a vyprávěl hospodskému, že se mu jasně zdálo, jakoby se bylo kolem něho zablesklo, načež ho okamžitě opustila veškerá bolest a všechna slabost tak, že nyní může ihned vstát s lože! Zde Bůh na něm vykonal zázrak.

5) **Hospodský** pak pravil: „Vstaň tedy směle a pojď do velkého sálu; tam uvidíš Toho, jenž tě tak zázračně uzdravil!“

6) Sluha ihned učinil co mu byl hospodský přikázal; hospodský se pak s nejděčným srdcem vrátil ihned k nám.

7) Když hospodský opět přišel k nám a vzdal Mi dík, přišel za ním také brzy uzdravený sluha a s ním přišli také ostatní domácí lidé a sluhové a služebné a tázali se, který z nás je ten, jenž tak zázračně vyléčil ze dny vrchního sluhu.

8) A **hospodský** ukázal rukou na Mne a pravil: „Tento Bohočlověk zde, o Němž musím otevřeně říci a doznati, že my všichni nejsme ani zdaleka hodni, aby přišel k nám a překročil práh mého domu! Jemu děkujte všichni za milost nám prokázanou a vzdejte Mu vždy přede všemi lidmi čest!“

9) Po těchto slovech hospodského padl Mně uzdravený sluha ihned k nohám, hlasitě Mně děkoval a chválil, což tedy také učinili ostatní domácí lidé, sluhové a služebné, čímž v domě vznikl velký hluk, který slyšeli též farizeové - ačkoliv byli v pokoji odlehlém od našeho sálu - a jeden z nich přišel, aby se podíval co se tu děje.

10) Když se však farizeus dověděl, že jsem úplně vyléčil a jakým způsobem sluhu ze dny, rozzlobil se a řekl hospodskému, kterého tento **farizeus** povolal k sobě: „Dej si pozor před tímto pobuřovatelem lidu; neboť koná-li takové zázraky s pomocí nejvyššího dábla anebo jiným kouzelnictvím, které se snad naučil od Esejců, pak se brzy dozví Římané, jak za ním běhá veškeren lid a nakonec ho chce učinit králem všech Židů a pak se pustí do nás a zle nás zřídí!“

11) Pravil **hospodský**: „Pro tohoto Divotvůrce, kterého znají Římané dávno lépe nežli my, se Římanů nikterak nebojím; jen od vás bych se musel všeho obávat, kdybych nebyl římským poddaným! Ale vy se můžete obávat tohoto Muže, Který je jistě pln Duchu Božího, jinak by Mu

nebylo možné konat takováto znamení a skutky, které jsou možné jedině Bohu; kdo však je pln Ducha Božího, ten je také pravým Pánem nade vším v nebi a na Zemi a ti, kteří Ho osočují, mají se co obávat jeho a nikoli On jich! Proto také výstraha, kterou mi dáváš, nezapustí nikdy v mé mysli kořeny!“

12) Když to byl rabín, jenž byl také již nižším farizejem uslyšel od hospodského, rozzlobil se ještě více nežli předtím, neřekl poté již nic a odebral se opět ke svým druhům.

13) Když přišel k nim, tázali se ho ihned co se stalo.

14) Rabín se však po slovech hospodského zamyslel a proto podal zcela lhostejnou zprávu o tom, co se tu přihodilo a že domácí lidé způsobili jásáním malý bezvýznamný hluk.

15) S tím se **ostatní farizeové** spokojili a dále se na nic netázali, nýbrž hýřili dále a pravili: „Nechme zaraženému hospodskému tu radost, aby velebil svého Spasitele a Mesiáše v potulném zázračném lékaři který pochází zřejmě ze školy Esejců a kterého si velmi váží také Římané; za několik týdnů se u něho již vše zase vykouří a zapomené!“

16) A tato nálada dosti již opojených farizeů byla pro nás dobrá, protože jsme tím měli od nich pokoj a mohli jsme hovořit o velmi důležitých věcech.

17) Také domácí lidé, sluhové a služební přišedše do našeho sálu šli opět podle příkazu hospodského za svým zaměstnáním; neboť měli ještě leccos vykonat pro několik cizinců, kteří přišli do tohoto městečka z Kafarnaum a to většinou za obchodními záležitostmi. Jen uzdravený sluha zůstal u nás, jedl a pil s námi a posiloval se.

69. HODNOTA CHRÁMOVÝCH USTANOVENÍ.

1) **Hospodský** Mně však pravil: „Ó, Pane a Mistře, jeho nyní sedíme pospolu v klidu a nemusíme se obávat, že budeme tak snadno někým rušeni a také ještě není tak příliš pozdní noční doba, prosím Tě, abys mně tak leccos řekl, čeho je třeba k dosažení opravdové spásy duše!“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Věř nepochybně v Boha, zachovávej Jeho přikázání, miluj Ho ze všech svých sil nadevšecko a své spolubližní jako sama sebe a věř, že Já jsem Ten zaslíbený Mesiáš, Který jsem nyní přišel v těle do tohoto světa jako věčná Pravda, Světlo a Život Sám, aby všichni, kdo věří ve Mne a žijí podle Mé nauky, měli život věčný! Když tomu všemu uvěříš a budeš podle toho jednat, pak si pro svou duši vydobudeš a navěky podržíš opravdové a živé spasení.“

3) Hle, to jediné stačí úplně k dosažení Království Božího v tobě; vše ostatní je marnivé a ve prospěch duše to nemá před Bohem cenu. Jestliže ti to pravím Já, Pán všeho života, pak také můžeš věřit, že je tomu tak a ne jinak.“

4) Pravil **hospodský**: „Ó, Pane a Mistře, tomu nyní nepochybně pevně věřím; jenže Mojžíš dal ještě mnoho pravidel a ustanovení, například pokrmy, které smí člověk jako Žid jedině požívat, častější mytí těla, postění, konání pokání v žini a popelu, nošení žiněné košile a tak ještě mnoho jiného, co si člověk velmi těžko pamatuje a proto ještě tíže zachovává a proto je také ve stálé obavě, že je pln nevědomě dopuštěných hříchů. Jakkpak se má člověk v těchto věcech zachovat? Je přísné zachovávání všech ustanovení daných Mojžíšem a také jinými proroky nevyhnutelnou podmínkou k dosažení Božího zaslíbení?“

5) Pravil jsem **JÁ**: „Zachovááš-li to, co jsem ti řekl předtím Já, pak jsi také již splnil vše, co je předepsáno konat v Mojžíšovi a ve všech prorocích. Člověk musí jíst a pít k zachování tělesného života; ale pokrmy a nápoje mají být čisté a čerstvé. A tak je tělu také dobré a zdravé udržovat je co možno čisté a právě tak také být ve všem čistým, střídmým a střízlivým. A jsou tedy také takováto ustanovení také dobrá a zdravá nejen pro Židy, nýbrž i pro všechny lidi; neboť v nemocném těle se také nemůže duše tak snadno povznést k tomu, co může podporovat její spasení a posilovat ji k věčnému životu.“

6) Hle, proto Bůh ustanovil Mojžíšem a také jinými proroky, co také prospívá tělu člověka na dobu pozemského života a člověk učiní zajisté dobře, zachovááš-li také tato pravidla!

7) Kdo však koná to, co jsem ti oznámil předtím, toho vede pak již duch Království Božího ve vlastním srdci a oznamuje mu také pravidla pro blaho jeho těla; a tak je v tom, co jsem ti řekl, také již obsaženo vše! - Porozuměl jsi nyní všemu tomu dobře?“

8) Pravil co nejvděčněji **hospodský** a s ním také **uzdravený sluha**: „Ó, Pane a Mistře, děkujeme Ti z celé duše a z celého srdce a ze všech svých životních sil za toto Tvé velmi moudré a pravé poučení, které v nás rozžehlo zcela jiné světlo nežli dlouhá kázání farizeů, kteří veške-

rou spásu lidí vložili na přísné zachovávání mnohých vnějších věd a pravidel; ale na zachování přikázání Božích, jimiž může být duše jediné očistěna a pro věčný život posílena, téměř zcela nic nedbají a praví, že místo toho může člověk obětovat, - což je mu užitečnější, nežli ztrnulé a těžké zachovávání přikázání.

9) A tak vidáme velmi často lidi klást velké oběti před dveře farizeů; ale člověka, který by zachovával přísně Mojžíšovy zákony, téměř již vůbec nevidíme! Neboť oni říkají: Lze-li obětmi před Bohem téhož dosáhnout a od hříchu se ještě více očistit nežli vlastním těžkým zachováváním přikázání, pak je obětování mnohem pohodlnější a (pro) svědomí lehčí, protože podle slov farizeů oběti usmiřují vše před Bohem, ale zachovávání přikázání však jen potud, pokud byl člověk s to či ono přikázání přísně a svědomitě zachovávat.

10) Nuže, když se takováto nauka porovná a tím, co jsi mně, ó, Pane a Mistře, radil a nejjasněji vysvětlil Ty, pak je v tom nesmírný rozdíl! U Tebe je vše úplnou a živou pravdou a u farizeů shnilou a mrtvou lží, kterou věru žádná duše nemůže dosáhnout věčného života. Pane, co však máme budoucně činit vůči farizeům?!

11) Privil jsem **JÁ**: „Co hlásají jako čisté slovo Mojžíšovo a proroků, to poslouchajte a podle čistého slova jednejte; ale jejich vlastní ustanovení nedbejte, neboť ta jsou před Bohem oškřivostí!

12) Jestliť také psáno: „Hle, tento lid Mne uctívá rtoma; ale jeho srdce je Mne vzdáleno!“ Já však pravím vám: Konec těchto lidských učitelů se přiblížil! Proto jsem přišel Já k vám jako Pravda, Cesta a Život a smetu se Země lež a její zlá díla. Já sice zakrátko opustím tento svět a v době Mé viditelné nepřítomnosti bude lež a co je v ní falešného a zlého ještě nějaký čas dále bujet mezi lidmi na Zemi; ale Já pak v pravý čas přijdu opět k vám lidem se vší mocí a silou a učiním konec panství lži a podvodu!

13) Já však připravuji také již nyní v srdcích lidí základ k tomu a stavím nový chrám a nové město Boží. Dokončeme co nejdříve stavbu, aby byl navždy zničen starý chrám a město lži, podvodu a vší zloby!

14) Tomu ovšem nyní ve vší čistotě ještě neporozumíte; ale až budete prostoupeni Mým Duchem, pak také to ve vší jasnosti pochopíte a dobře si vzpomenete na to, co jsem vám předpověděl.“

15) Tato Má slova nechtěla být náležitě jasná ani učedníkům, proto také začali mezi sebou (**učedníci**) takto mluvit: „O druhém příchodu na tuto Zemi mluvíval již častěji, ale spíše vždy neurčitě po způsobu proroků! Obrátme se na Něho nyní docela řádně, - snad nám tentokrát o tom řekne něco podrobnějšího a určitějšího!“

70. NÁVRAT PÁNĚ.

1) Po této poradě se obrátili **učedníci** na Mne a pravili: „Pane a Mistře, Ty jsi již častokrát řekl, že nám bude dáno chápat tajemství Království Božího a také jsi nám již tolik toho přejasně odhalil, že v duchu dobře poznáváme Tvé nekonečné stvoření a ještě jiné tisíce věcí, o nichž si světský mudřec neučinil nikdy ani pojem a také si nebude moci svým vlastním bádáním a hledáním nikdy učinit úplně jasný pojem, proto je tedy také až po nás veškeré lidské vědění dílo kusé! Řekni nám tedy také jednou něco určitého o Svém opětném návratu! V které době opět přijdeš a kde a jak? Neboť nám se zdá, že také to patří k pochopení tajemství Království Božího.“

2) Privil jsem **JÁ**: „Také to jsem vám již několikrát zcela obšírně oznámil; protože však také vy nejste úplně prostoupeni Mým Duchem, nechápete to tedy také ještě v náležitě hloubce. Rok, den a hodinu nemohu vám pevně stanovit, protože to vše na této Zemi závisí na úplné svobodě lidské vůle. Proto to tedy také neví ani anděl v nebi, nýbrž jedině Otec a také ten, komu On to chce zjevit. Mimoto vědět to co nejpřesněji předem, není nikterak pro spásu duše nevyhnutelně nutné.“

3) Bylo by snad pro člověka dobré, kdyby zcela přesně věděl předem den a hodinu svého skonu? Pro velmi málokteré, v duchu úplně znovuzrozené ano; ale pro nesčíslně mnohé by to bylo velké zlo! Neboť blížící se hodina jejich skonu naplnila by je takovou bází, úzkostí a zoufalstvím, že by se buď stali nepřáteli života, takže by si předčasně brali život, aby tím unikli smrtelné úzkosti, anebo by se oddávali takové životní lenosti, že by v ní bylo možno očekávat věru

málo spásy pro duši. A tak je pro člověka lépe, neví-li zcela určitě předem vše, co, jak a kdy v tomto světě to a ono na něho může přijít a také musí přijít.

4) Pravím vám: Přejde doba, ve které se budete ve svých potomcích ve víře jako nyní zde tázat, kdy přijde den Syna člověka a budete si přátí Ho vidět a přece Ho podle svého přání nevidíte. A v oněch dobách povstanou mnozí a vystoupí a budou s moudrou tváří říkat: „Pohled sem, pohled tam a pak je den!“ Ale tehdy tam nechodte a takové proroky nenásledujte!

5) Den Mého návratu bude podobný blesku, který letí nahoře na zamračené obloze od východu k západu a osvětluje vše, co je pod oblohou. Dříve však nežli to přijde, bude muset – jak jsem vám to již několikrát zvěstoval - Syn člověka ještě mnoho trpět a bude zcela zavržen tímto pokolením, totiž Židy a farizeji a v pozdějších dobách těmi, kteří budou nazýváni novými Židy a farizeji.

6) A jako se stalo za časů Noemových, tak se také stane v době opětného příchodu Syna člověka. Jedli a pili zcela v dobré míře, namlouvali se a dávali se namlouvat až do onoho dne, kdy Noe vstoupil do korábu a pak přišla potopa a všechny utopila. Rovněž také, jako se to stalo za dob Lotových: jedli a pili, kupovali a prodávali a sázeli a stavěli. V den však, který jsem vám podrobněji vysvětlil na Hoře Olivové, kdy Lot vyšel ze Sodomy, přešel již oheň a síra s nebe a zahubil je všechny.

7) Nuže a tak tomu také bude a se stane v oněch dobách, až se opět zjeví Syn člověka! Kdo bude toho dne na střeše a bude vědět o domácím nářadí v domě, ať nesestupuje se střechy, aby šel pro domácí nářadí! - čemuž však je rozumět takto: Kdo má pravé porozumění, ať zůstane v tom porozumění a nesestupuje pod ně v bázni, že by tím snad mohl ztratit své svět-ské výhody; neboť takový bude uveden v záhubu.

8) Rovněž další obraz: Kdo je na poli (svobody poznání), ať se neobrací za tím, co je za ním na (příklad staré klamné nauky a jejich ustanovení), nýbrž ať si připomene Lotovu ženu a snaží se v pravdě kupředu!

9) Pravím vám ještě další věc: V téže době budou dva v jednom mlýně a budou vykonávat stejnou práci. Jeden bude přijat a druhý opuštěn, to jest spravedlivý pracovník bude přijat a nespravedlivý a zistný opuštěn! Neboť kdo se snaží zachovat duši kvůli světu, ztratí ji; kdo ji však ztratí pro svět, ten jí zachová život a pomůže jí k pravému věčnému životu.

10) A ještě dále vám pravím: V jedné a téže noci duše budou ležet dva na jednom a téměř lůžku. Také tu bude jeden přijat a druhý opuštěn, to jest tito dva budou sice zevnějškem ve sféře jednoho a téhož vyznání víry, leč jeden bude v živé víře ve skutku a proto také bude přijat do živého a zářivého Království Božího, druhý se však bude pevně držet pouze vnějšího kultu, který nemá vnitřní životní hodnotu pro duši a ducha a ježto jeho víra tu bude bez účinné lásky k bližnímu mrtvá, nebude přijat do živého a zářivého Království Božího.

11) A dále také budou dva na poli na práci. Jeden, jenž tu bude v živé víře z lásky k Bohu a z lásky k bližnímu pracovat nezištně, bude také přijat do pravého Království Božího; ten však, jenž tu bude pracovat na stejném poli jako farizeové bez vnitřní živé víry z pouhé zistnosti, bude samozřejmě opuštěn a do živého a zářivého Království Božího přijat nebude!

12) Hle, takové to bude s návratem Syna člověka! Až budete však budoucně Mým Duchem prostoupeni hlouběji, pak budete také mít pro vše, co jsem vám řekl, jasné porozumění; avšak nyní vám to jasněji a zřetelněji nemůže být zvěstováno.“

13) Právili učedníci: „Pane a Mistře; to již je vše tak v pořádku; a my Tvým slovům věříme, ale kde a kdy se tak podle pozemského času stane? Také to bys nám mohl přece ještě také říci!“

71. POSLEDNÍ ČAS PŘED NÁVRATEM PÁNĚ.

1) Právil jsem **JÁ**: „Je věru kupodivu, jak jste ještě nerozumní! Vždyť jsem vám přece již dost často naznačil, proč se nedá pozemský čas zrovna navlas - jak míníte - s takovou jistotou určit, jako bych vám mohl přesně na okamžik předem určit, kdy budou ta nebo ona hora a její skalní vrcholy zničeny bleskem! Neboť máme tu co činit se souzenou hmotou, která ve všem zcela závisí na moci Mé vůle; ale u lidí, kteří mají svobodnou, sebe sama určující vůli, to tak nejde, čehož důvod jsem vám již velmi často ukázal a vy jej konečně jednou poznáte a proto Mně tedy také s podobnými otázkami budoucně nepřicházejte!

2) Chcete-li však již ono KDY a KDE mít naprosto podrobněji určeno, pak si zapamatujte co vám nyní řeknu: Kde je někde zdechlina, tam se také brzo shromažďují volní orlové.“

3) Právili **učedníci**: „Ó, Pane a Mistře, Ty jsi zase řekl něco, čemu nemůžeme rozumět! Kdo je ta zdechlina a kdo jsou orlové; a kde bude zdechlina a odkud přiletí volní orlové?“

4) Právil jsem **JÁ**: „Pohledte nyní na shnilé a víru nemající farizejství a vidíte zdechlinu! Já a všichni, kdož věří ve Mne, Židé i pohané, jsou pak orlové, kteří brzy úplně stráví onu zdechlinu. Rovněž noc hříchů duše je zdechlinou, kolem které se začíná šířit světlo života, které zničí zdechlinu, podobně jako jitra noc, se všemi jejími mlhami a klamnými obrazy.“

5) Jako se to však nyní děje před našima očima se shnilým a pravdu a víru nemajícím židovstvem, které se stalo jistě velmi mocnou zdechlinou, která asi za 50 pozemských let vezme za své, právě tak tomu bude v pozdější době s naukou a církví, kterou Já nyní zakládám. Také ona se stane ještě horší zdechlinou nežli je nyní židovství a také ji pak se všech stran napadnou volní orlové světla a života a ohněm pravé lásky a mocí svého světla pravdy ji stráví jako zdechlinu chtějící zamořit celý svět. A to se může stát ještě dříve, nežli uplynou po Mně, jak nyní tělesně jsem mezi vámi, dva plné tisíce pozemských let, -což jsem vám také již naznačil při jiných příležitostech.

6) Vy jste si však tehdy mysleli a také nyní myslíte, proč to tedy tak bude Bohem dopuštěno. Já jsem vám však také naproti tomu již často jako tentokrát ukázal, že Já nemohu a nesmím všemohoucností Svě vůle držet lidi, jimž je k jejich sebeurčení dána úplně svobodná vůle, právě tak jako veškeré ostatní tvory, malé i velké v celé nekonečnosti; neboť kdybych to učinil, nebyl by člověk člověkem, nýbrž Mou všemohoucností souzeným zvířetem anebo rostlinou anebo kamenem. To snad nyní dobře poznáváte a chápete a nebudete se Mne již tak snadno tázat na věci, které jsou pro každého jen poněkud jasnějšího myslitele samozřejmé.

7) Jestliže však již nyní v této době, ve které ještě v těle na této Zemi mezi vámi kráčím a učím, povstali někteří, aby se ve jménu Mém potulovali a také Mou nauku ve svůj hmotný prospěch šířili, vměšující do ní též své vlastní nečisté símě, z něhož mezi hubenou pšenicí vzroste na poli života a jeho pravdy brzy mnoho nedobrého plevelu, - bude pak v pozdějších dobách něco divného, když ve jménu Mém povstane ještě větší počet falešných a nepovolaných učitelů a proroků a mocnou řečí s mečem v ruce budou na lidi křičet: „Hle, zde je Kristus!“ anebo „Tam jest!“?!

8) Budete-li to však vy a později vaši praví a správní následovníci slyšet, pak nevěřte těmto křiklounům! Neboť podle jejich skutků je bude možno právě tak snadno poznat jako stromy podle jejich plodů; neboť dobrý strom přináší také dobré plody. Na trní však hrozny nerostou, ani na bodláčích fíky.

9) V čem však Království Boží záleží a jak a kde se jen v člověku samém rozvíjí, to jsem před vámi řekl farizeům předtím; a tak tedy zajisté také poznáte a pochopíte, že nebude možno věřit těm, kdož tu budou volat: „Hle tu, hle tam!“ Neboť jako je duch uvnitř člověka a z něho původně vychází veškeren život, myšlení, citění a vědění a chtění a všechna vlákna proniká, tak je také Království Boží jako pravé životní Království ducha také jen uvnitř člověka a ne někde vně anebo mimo člověka.

10) Kdo to v sobě náležitě pojímá. a chápe v plné živé pravdě, tomu falešný prorok ve věčnosti nebude s to v ničem uškodit; kdo se však ve své mysli podobá větrné korouhvičce anebo třtině ve vodě, ten ovšem stěží najde kliduplný a v pravdě jasný přístav života! Proto nebudte tedy větrnými korouhvičkami a třtinami, nýbrž buďte pravé životní skály, jimž bouře a vodní vlny nebudou moci uškodit! – Pochopili jste to nyní dobře?

11) Právili **učedníci**: „Ano, Pane a Mistře, nyní jsme Tě zajisté opět pochopili, jelikož jsi nám vysvětlil věc také jasně a srozumitelnými slovy; ale mluvíš-li k nám často ve velmi zastřených obrazech, pak nemůžeme za to, když pravíme: „Pane, kde tu, jak tedy?“ Nyní jako vždy Ti také děkujeme za takovou Tvou udělenou nám milost a prosíme Tě, abys měl s námi také vždy stejnou trpělivost.“

12) Právil jsem **JÁ**: „Kdybych byl jako jsou lidé, pak by Mně Má trpělivost s vámi již častěji došla; ale jelikož jsem Ten, jakého Mne znáte a pln nejvyšší trpělivosti, shovívavosti, lásky a mírnosti, nebudete si moci na Mou trpělivost také nikdy stěžovat. Buďte však také tak trpěliví, mírní a pokorní, jako jsem z celého srdce Já a milujte se navzájem jako opravdoví bratři, jako také Já miluji a vždy jsem miloval vás, tak tím ukážete všemu světu, že jste opravdu Moji učedníci! Nikdo z vás se nedomnívej být více nežli druhý učedník, neboť všichni jste rovni bratři; jen

Já Sám jsem váš Pán a Mistr a také jím budu a zůstanu po věky věků, jakož i po všechny časy tohoto světa. Neboť kdyby neměl Otec trpělivost se Svými dětmi, kdo jiný by tu měl s nimi mít ještě trpělivost?!

13) My jsme nyní již značnou dobu pospolu hospodařili pro Království Boží a vy jste se v této době dopouštěli také leckterých chyb a Já jsem ani jednoho z vás od Sebe ještě neodstrčil, dokonce ani toho, kterého jsem vám již častěji označil a jenž je do této chvíle ďáblem, který se dosud nepolepšil! Ale Má láska a trpělivost ho ještě nesoudila; oč mnohem méně bude pak soudit ty, kteří se vši láskou a nejuplnějši vírou lpí na Mně! Proto také můžete být vždy úplně jisti Mou nejvyšší láskou a trpělivostí; neboť kdo zůstává ve Mně, v tom zůstávám také Já."

72. KRÁLOVSTVÍ BOŽÍ.

1) Privil nyní **hospodský** ve vši úctě a vážnosti: „Ó, Pane a Mistře, Tvé skutky jsou nanejvyš zázračné, - ale Tvá slova jsou opravdu pouhá pravda a život. Neboť jednáš-li, tu i slepý pozoruje, že v Tvé vůli zavládá více nežli lidská síla a moc; ale mluvíš-li Ty, pak se nejprve v hojnosti poznává, že Ty jsi Pán Sám! Neboť moudrost Tvé řeči je více nežli nejjasnější světlo poledního Slunce.

2) Ale nyní je mi se také ještě osmělit a kvůli Království Božímu položit Tobě, ó, Pane a Mistře, otázku. Ráčíš-li mně dříve co nejmilostivěji dovolit, budu mluvit!?"

3) Privil jsem **JÁ**: „Mluv, cokoli jen chceš a Já ti odpovím!“

4) Privil tedy **hospodský**: „Pane a Mistře, Ty jsi nyní mnoho přemoudře mluvil o Svém opětém příchodu a tedy také o příchodu Království Božího na tuto Zemi k Svým milým učedníkům a vedle toho i ke mně a k mému Tebou uzdravenému vrchnímu sluhovi! Tu mně však byla jedna věc velmi nápadná a to někdy teprve v dále časů mající nastat pravý příchod Království Božího na Zemi.

5) A také jsi privil, že Království Boží nepřijde mezi lidi s nějakou vnější okázalostí, nýbrž že je již co nejnvnitřněji v člověku, který je má jen hledat, nalézt a tak v sobě rozvinout.

6) Já jsem tu však nyní toho mínění, že my všichni zde jsme v Tvé přítomnosti, která zřejmě není v nás, nýbrž ještě velice mimo nás, takže můžeme se vši důvěrou říci: Hle, zde je Kristus, od věčnosti pomazaný Pán vši slávy a On Sám je vše ve všem a tím také věčné Království Boží a Život a Pravda! Jelikož jsi však nyní u nás, není tedy Tvé Království v nás, nýbrž u nás v našem středu!

7) Bude to v době Tebou nám předpověděné dopadat s touto nejsvětější věcí tak, anebo se bude Tvůj druhý příchod od nynějšího příchodu přece jen velmi lišit?"

8) Privil jsem **JÁ**: „Ó, milý příteli, ty jsi nyní opravdu zcela dobře mluvil a Já ti mohu říci, že ti to nevniklo tvé tělo a krev, nýbrž jen tvůj duch; ale proto se má věc o někdejším návratu Syna člověka nicméně tak, jak jsem vám ji všem dosti jasně ukázal!

9) Máš zcela pravdu, říkáš-li nyní, že Království Boží ve Mně přišlo k vám a že je u vás a ve vašem středu; ale to ještě nestačí k dosažení a k úplnému zachování věčného života duše, protože Království Boží přišlo sice ve Mně k vám, ale proto ještě nevniklo do vašeho nitra, což se může stát a stane teprve tehdy, až bez ohledu na svět pojmete zcela do své vůle a tedy také do úplné činnosti Mou nauku. Až to se jednou stane, pak již nebudete říkat: „Kristus a s Ním Království Boží přišlo k nám a přebývá u nás a mezi námi!“, nýbrž budete říkat: „Nyní nežijí již já, nýbrž Kristus žije ve mně!“ Až toto se stane u vás, pak také budete v hojnosti živě chápat, že Království Boží nepřichází k člověku a do člověka vnější okázalostí, nýbrž že se jen vnitřně rozvíjí v člověku a vtahuje duši do svého věčného života, v něm se upevňuje a udržuje.

10) Člověku musí sice být ukázána napřed cesta zvenčí Božím slovem, které přichází z nebes k člověku a kde se může říci: „Pokoj budiž s tebou; neboť Království Boží se přiblížilo k tobě!“ Ale proto člověk není ještě v Království Božím a Království Boží není v něm.

11) Když však člověk začíná nepochybně věřit a svým jednáním podle nauky činí víru živou, pak se teprve rozvíjí Království Boží v člověku, jako když se na jaře začíná zřejmě rozvíjet život v rostlině z nitra na venek, když je světlem Slunce ozařována a oteplována a tím pužena k vnitřní činnosti.

12) Veškeren život je sice jakoby zvenčí povzbuzován a probouzen, - ale vznik, vývoj, rozvoj, utváření a upevňování vychází pak vždy z nitra.

13) Také potravu musí zvířata a lidé přijímat nejprve zvenčí; ale toto přijímání pokrmu a nápoje není ještě dávno pravou výživou těla, nýbrž tato výživa vychází teprve pak ze žaludku do všech částí těla. Jako je však žaludek jaksi srdcem k vyživování těla, tak je také srdce v člověku žaludkem pro výživu duše k probuzení ducha z Boha v ní a Má nauka je pravým životním pokrmem a pravým životním nápojem pro žaludek duše.

14) A tak jsem tedy ve Své nauce lidem onen pravý životní živný chléb z nebes a jednání podle Mé nauky je pravým životním nápojem, nejlepším a nejsilnějším vínem, které svým duchem oživuje a co nejjasněji plápolajícím plamenem ohně lásky skrz naskrz osvěcuje celého člověka. Kdo jí tento chléb a pije toto víno, ten již smrti neuzří, nepocítí a neokusí navěky.

15) Jestliže jste tomu nyní porozuměli, jedněte pak také podle toho a Má slova se ve vás stanou nejúplnější a nejživější pravdou!“

73. POUČENÍ PÁNĚ O POŽÍVÁNÍ JEHO TĚLA A PITÍ JEHO KRVE.

1) Pravili nyní **učedníci**: „Pane a Mistře, toto Tvé poučení je zajisté srozumitelné, - ale když jsi jednou v Kafarnaum, kam za Tebou přišlo tolik lidí ze všech krajin kolem Jeruzaléma, vykládal podobnou nauku o požívání Tvého těla a pití Tvé krve, byla to zřejmě tvrdá nauka, zejména pro lidi, kteří nerozuměli Tvému prostému a jasnému slovu tak, jak mu bylo třeba v pravém smyslu rozumět a proto Tě tedy také mnozí z tehdejších učedníků opustili! My sami jsme tomu z počátku nerozuměli, jen hospodský, který nebyl nikdy Tvým vlastním učedníkem, nám tlumočil tu věc a když nyní porovnáme onu nauku s touto, pak praví totéž, čemu jsi v nejvyšší a hmatatelné jasnosti učil nyní. Máme pravdu anebo ne?“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Ovšem; neboť chléb a tělo jsou jedno a totéž, jako též víno a krev a kdo v mém slově jí chleba nebes a jednáním podle slova, tedy skutky pravé nejvyšší nezištné lásky k Bohu a k bližnímu pije víno života, ten jí také Mé tělo a pije Mou krev. Neboť jako se lidmi požívaný přirozený chléb přetváří v člověku v tělo a požití víno v krev, tak se také přeměňuje v duši člověka chléb Mého slova v tělo a víno účinné lásky v krev.“

3) Řeknu-li tedy: „Kdo jí Mé tělo“, je tím již naznačeno, že Mé slovo nepojal jen do své paměti a do svého mozkového rozumu, nýbrž zároveň také do svého srdce, které je - jak již bylo ukázáno - žaludkem duše a rovněž tak víno účinné lásky, které tím není již vínem, nýbrž krví života; neboť paměť a rozum člověka se mají k srdci téměř tak, jako ústa k přirozenému žaludku. Dokud je přirozený chléb ještě mezi zuby v ústech, není to ještě tělo, nýbrž chléb; je-li však sežvýkaný vpuštěn do žaludku a tam promíšen se žaludečními šťávami, pak je svými jemnými živými součástmi také již tělem, protože je podobný tělu. A rovněž tak je tomu také s vínem anebo také s vodou, která jistě také obsahuje vinnou látku, jelikož by réva odumřela bez vody, kterou v sobě chová půda k výživě všech rostlin a zvířat. Dokud máš víno v ústech, nepřechází do krve; ale v žaludku přejde do ní velmi brzy.

4) Kdo tedy slyší Mé slovo a podržuje je v paměti, ten chová chléb v ústech duše. Začne-li o něm v rozumu mozkovém vážně přemýšlet, pak rozžvýkává chleba zuby duše; neboť rozum mozkový je duši tím, čím jsou zuby v ústech tělesnému člověku.

5) Je-li mozkovým rozumem Můj chléb, tedy Má nauka, rozžvýkána, anebo jako úplná pravda pochopena a přijata, pak také musí být láskou k pravdě v srdci přijata a pevnou vůlí převedena ve skutek. Děje-li se to, pak je slovo proměněno v tělo a vážně pevnou, činnou vůlí v krev duše, kteráž je Můj Duch v ní a bez ní by byla duše právě tak mrtvá jako tělo bez krve.

6) Vážně pevná skutková vůle se však podobá dobrému zažívání tělesného žaludku, kterým se celé tělo udržuje zdravé a silné; je-li však zažívání žaludku slabé, pak je již celé tělo nemocné a slabé a chřadne i při nejlepších a nejčistších pokrmech.

7) Podobně se daří duši, v jejímž srdci je vůle ke skutku podle nauky slabší. Tato duše nedospívá k úplné zdravé duchovní síle, zůstává zpola tu, zpola tam, ocitá se snadno ve všelikých pochybnostech a rozpacích a začíná zkoumat hned tu hned onu stravu, zda by pro ni nebyla lepší silivější. Ale tím se duši jednou již zesláblé přece jen úplně nepomůže. „Ano“, tážete se „však nyní v sobě, „což zesláblé duši nelze pak také již úplně pomoci?“ O, ano, pravím Já. Ale jak?“

74. VÝZNAM SKUTKU PODLE SLOVA BOŽÍHO.

1) (**Pán:**) „Poslyšte! Má-li nějaký člověk slabý žaludek, vezme dobře vám známý bylinný nápoj, kterým se známou přirozenou cestou odstraní špatně strávená jídla ze žaludku a střev; špatně strávená jídla se však podobají v duši probuzeným pochybnostem, zda má duše tomu a onomu úplně věřit a podle toho být činna.

2) Je-li však přirozeně slabý žaludek jednou vyčištěn, - co se má pak dělat, aby opět zesílil a zůstal silný? Ať je člověk náležitě činný a přitom koná na čerstvém a čistém vzduchu náležitý pohyb a žaludek tím především obdrží opět-svou úplnou a zdravou sílu! A hleďte, to ať tedy také činí duše! Ať očistí své srdce ode všech mylných nauk, pojmů a idejí, ať přijme pravdu, jak Já vás ji učím a ať se podle ní s láskou ochotně a v plné víře stává činnou a čilou a tím brzy velmi zesílí a také zůstane úplně a nezměněně trvale zdravou!

3) Proto nebuďte tedy nikdo z vás jen posluchačem, nýbrž ihned také vážně ochotným a horlivým skutečnovatelem Mého slova, tím také z vaší duše co nejdříve zmizí veškeré pochybnosti.

4) Jako však přirozený tělesný žaludek může ve svém silně zdravém stavu přijmout všeliké čisté a v čas potřeby i nečisté pokrmy, aniž utrpí škodu, protože svou činností vše nečisté buď od sebe odstraní anebo obrátí v čisté, rovněž tak činí též silný a úplně zdravý žaludek duše; a je tedy čistému vše čisté a ani nejnečistší duchovní morový výpar pekla nemůže v něm způsobit škodu.

5) Budete-li tedy v úplném vlastnictví Mého Království v sobě, pak budete moci přes hady a štíry kráčet a jedy z pekla pít a nikdy vám to neuškodí.

6) Jestliže jste to vše nyní pojmulí a pochopili, pak tedy také v plné a živé pravdě poznáte, co jsem od vás v Kafarnaum chtěl vyrozumívát pod slovy „požívání Mého těla“ a „pítí Mé krve“ a budoucně to také jistě již nebudete nazývat tvrdou naukou.

7) Pouhému rozumu lidskému lze věci a velmi mnohé zjevy již ve viditelném přirozeném světě v základní příčině těžko vysvětlit, aby pak byl osvobozen od všech možných, neblahou pověru živících omylů a kráčel po cestě pravdy; oč teprve mnohem nesnadnější je pak pouhému rozumu mozkovému učinit pochopitelnými a duši zjevnými nebeské duchovní věci, síly, účinky a zjevy, které jsou tělesnému oku člověka neviditelné!

8) Proto vám tedy také vždy říkám: Do veškeré moudrosti v duchovních nebeských poměrech životních a do její síly a moci budete zasvěceni teprve tehdy, až budete způsobem, jak jsem vám jej podrobně jasně vysvětlil, v mém Duchu úplně znovuzrozeni. A nyní se ťažte sebe samých, zda jste také v náležitě a úplné hlubině pravdy všemu tomu porozuměli a vše pochopili!“

9) Právili **učedníci**: „Ano, Pane a Mistře, když odhaluješ tajemství Království Božího takto před námi, pak jsou nám také snadno srozumitelná; ale mluvíváš-li v podobenstvích, pak je smysl Tvých slov pro nás vždy těžko a mnohdy zcela nesrozumitelný! Ale když nám pak ta podobenství vysvětluješ, tu teprve poznáváme, že dávat takové obrazy a podobenství je možné jen božské všemoudrosti. Ó, Pane, děkujeme Ti z nejhlubšího základu srdce za Tvou převelikou trpělivost a za Tvou lásku k nám! Kdybychom se však měli na cestě k pravému znovuzrození a opětnému zrození Tvého Ducha v nás stáli jako lidé někdy slabými a unavenými, pak nás, ó, Pane, neopouštěj, nýbrž posiluj nás a nenech nás nikdy zeslábnout! Stane-li se však naše mysl úzkostlivá a smutná, až budoucně nebudeš mezi námi kráčet již viditelně, pak přijď se Svou milostí a slitováním a potěš nás a oživ naši lásku, naši víru a naše naděje a očekávání!“

10) Právili **hospodský** a jeho uzdravený **vrchní sluha**: „Ó, Pane a Mistře, o co Tě prosili učedníci, o to Tě prosíme také my!“

11) Právil jsem **JÁ**: „Vpravdě, vpravdě pravím vám: Začkoli budete prosit Otce ve jménu mém, bude vám také dáno! Kde však je otec mezi lidmi, kteří přece většinou jsou marnivě zlí který by dal dítěti prosícím ho o kousek chleba kámen anebo dceři, která ho prosí o rybu, ha-da?!“

12) Jestliže však již lidé, kteří jsou - jak bylo řečeno - marnivě zlí, udělují svým dětem dobré dary, oč mnohem více dobra prokáže jedině zcela předobry Otec v nebi těm, kdož Ho o ně poprosí v lásce a důvěře!

13) Proto buďte vždy veselého srdce a radostné mysli; neboť svatý a předobří Otec bdí stále nad vámi a pečuje o vaše blaho a spásu duše!

14) Otec však je ve Mně, jako jsem Já vždy a věčně v Něm a Já vám dávám úplné ujištění, že vás nenechám až do konce časů této Země nikdy být sirotky.

15) Vpravdě pravím vám: Kdo Mne bude opravdu milovat a zachovávat Má přikázání, k tomu přijdu a Sám Se mu zjevím a pak se bude moci každý přesvědčit, že není ve světě sirotkem! Komu Se však takto zjevím, ať to nepodřídí pro sebe, nýbrž ať sdělí takovou útěchu také svým bratrům, aby tím byli potěšeni a posílení!

16) Kdo rád posiluje slabé, utěšuje zarmoucené a rád trpícím pomáhá, ten bude mít ve všem tom desateronásobnou životní odměnu ode Mne. O tom můžete být vždy úplně ujištěni!“

17) Tato Má slova všechny obveselila a rozjasnila a hospodský dal opět naplnit naše číše nejlepším vínem a my jsme tedy také pili a ještě asi hodinu rozmlouvali.

75. NOČNÍ BOUŘE S VICHŘICÍ.

1) Za hodinu nastal však na ulici neklid; neboť povstal silný vítr a burácel s velkou prudkostí dveřmi a okny domu. Tím se také farizeové tak velice poděsili, že jich přišlo několik k nám a úzkostlivě se hospodského dotazovali, co z toho vzejde.

2) **Hospodský**, jenž byl z tak náhle vzniklé bouře sám v úzkostech, pravil: „Jak se mně můžete vy, sluhové Boží, na to tázat?! Vždyť vy přece jinak všechno znáte a říkáte, že Bůh nezmůže na světě nic bez vás, kteří jste Jeho jedinými zástupci a jeho sluhy a přísluhovači! Bude tedy také asi nejlépe vědět, proč dal Bůh této mocné bouři tak náhle vzniknout a co z ní vzejde?! Co mohu vědět já, vámi vždy ještě do klatby dávaný polosamaritán, když vy, Bohu tak blízko stojící, se sami začínáte plni bázně a úzkosti dotazovat?!“

3) Pravil **jeden farizeus**: „No, no, jen nezajízdej jako občan Říma hned do takové výšky! Snad nám tu může něco povědět onen podivný Nazarejec, který je jistě velmi zasvěcen do všech tajemství přírody?! Neboť něco takového zde ještě vůbec nikdy nebylo! Bouře, jak nyní začíná vždy více zuřit, začíná přece vždy slabším větrem, který se stává tak dlouho stále prudčí, až konečně přejde ve vichřici; ale této bouři nepředcházela ani nejslabší vánek, nýbrž přišla zcela náhle jako mocná povodeň a zuří a běsní nyní se stále rostoucí prudkostí dále a tu se lze zajisté přece jen tázat, co z toho bude?!“

4) Zatím co chtěl farizeus ještě takto dále. mluvit, vyšlehl venku silný blesk, po němž hned následoval velmi mocně dunící hrom. Tu se oba farizeové, jati hrůzou a úzkostí přihnali zcela k nám a hledali u nás ochranu a útěchu. Zanedlouho však vyšlehl ještě s větší prudkostí druhý blesk, který k nám přivedl také ostatní farizeje a zákoníky. Všichni v celém domě byli naplněni bázní a úzkostí a hnali se do našeho sálu a farizeové zalezli pod stůl, u kterého dříve seděli.

5) Poté se Mne však otázal **hospodský** řka: „Pane a Mistře, měřit čas v noci, nevidí-li se Hvězdy, je těžká věc; ale podle mého pocitu blíží se nyní již půlnoc! Mnozí lidé unavení denní prací šli jistě asi již před dvěma hodinami spát a mají mít v noční době klid; tato bouře nenechá však jistě nikoho v klidu, protože její zuření je tak prudké, že dokonce polomrtvý musí bdít a být naplněn vší úzkostí a bázní! Pročpak tato bouře nyní tak náhle povstala? Hle, jsem přece člověk, který tak snadno nezmalomyslní; ale otevřeně doznávám, že nyní přes Tvou všemohoucí přítomnost zuřením a běsněním této bouře, která se nechce ani dost málo utišit, jsem uváděn do všelikých starostí! Nemůžeš anebo nechceš také této bouři přikázat, aby se utišila? Vždyť noc je přece dobou klidu celé přírody a nikoli dobou nejvyšší mocného neklidu. Proč musí být jistě velmi mnoho tisíc lidí a zvířat touto noční dobou bouří uváděno do velké úzkosti a bázně?“

6) Pravil jsem **JÁ**: „Vidíš nyní také na Mně nějakou bázeň a úzkost? Nech jen tuto vnější bouři zuřit a běsnit dále; neboť jí nebude žádnému spravedlivému ani vlas na hlavě zkriven!“

7) Mnohem horší je vnitřní bouře nějakého velkého hříšníka, když se blíží jeho konec a on vidí před sebou věčnou smrt a nad svou hlavou Boží hněv. Bude moci doufat, že dojde u Boha také ještě milosti a slitování ten, který chudému neprokázal nikdy ani nejmenší milosrdenství, zato však uvrhl velmi mnohé lidi do největší strasti a do nejtísnivější bída?! Hle, příteli, taková duševní bouře je nevýslovně hroznější nežli přirozená bouře, kterou se způsobuje Zemi velké dobrodiní a vedle toho tu a tam jen velmi malá škoda! Proto nechme tuto přirozenou bouři jen ještě chvíli zuřit a běsnit a buďme přítom přece plni dobrého rozmaru a klidné mysli!“

8) Když jsem tímto potěšil a uklidnil hospodského, vyšlehlo opět několik velmi mocných blesků, po nichž následovalo velmi mocně dunící hřmění, takže se zachvěl všecek silný dům hospodského.

9) Když **farizeové** sedící na bobku pod stolem ucítili zachvění celého domu, jali se chvějícím hlasem hlasitě volat: „Jehovo, Bože Abrahama, Izáka a Jakoba, smiluj Se nad námi a nenech nás zahynout dokonce snad kvůli těmto čarodějným a drzým Esejcům, kteří se nazývají Židy, ale obcují se Samaritány, pohany, celníky a jinými hříšníky, povyšují se nad nás, Tvé pravé služebníky a podezírají nás všude u lidí, Tvé jméno berou nadarmo a jak víme často také zneuctívají sobotu!“

10) Sotva toto farizeové vyslovili, vyšlehlo se silným rachotem opět několik ještě prudších blesků a jeden blesk uhodil dokonce do synagogy, stojící naproti domu hospodského a zapálil co bylo ze dřeva, jako střechu a lavice, stoly a skříň.

11) **Hospodský** to ihned okny sálu spatřil a pravil farizeům: „Zdvihněte se a jděte hasit; neboť poslední blesk uhodil do synagogy a zapálil co bylo ze dřeva! Krátce, synagoga je v plamech; proto jděte a hleďte zachránit vaše poklady a svatyni!“

12) Když to uslyšeli **farizeové**, tu ihned vyskočili, učinili v domě velký povyk a chtěli Mne a Mé učedníky přinutit k hašení ohně.

13) **JÁ** jsem však vážným hlasem pravil: „Co je Mi do vašeho ohně a do vaší synagogy! Vy jste beztoho již svého Boha volali! Pročpak nevyslyší vaši prosbu? Věřu, kdybych Já, Kterého vy slepí farizeové považujete za Esejce, prosil Boha Abrahama, Izáka a Jakoba, aby poručil ustát bouři, pak by také bouře ihned ustala! Já to však nyní neučiním; neboť vy Mne považujete vůči vašemu Bohu, ve kterého jste ve svých srdcích sami nikdy nevěřili, za kacíře a hříšníka. Obratě se nyní jen ke svému bohu a hleďte, zda vás vyslyší a vám pomůže!“

14) Poté se stali farizeové ještě dotěrnější a prosili nás, abychom jim pomohli, kdyby byla pomoc ještě možná při silně se již rozmáhajícím ohni.

15) Také **hospodský** Mne prosil řka: „Ó, Pane a Mistře, nechceš-li vyslyšet tyto slepé farizeje, vyslyš přece mně! Neboť hle, můj dům je vzdálen jen asi 70 kroků od hořící synagogy; kdyby se prudký vítr obrátil, pak bude i můj dům v nebezpečí, že bude zachvácen ohněm a to tím snáze, že vichřice není provázena deštěm!“

16) Pravil jsem **JÁ.**; „Už jsem ti dal jednou ujištění, že spravedlivému nebude ani vlas na hlavě zkřiven i kdyby se vítr desetkrát obrátil, nepotká tím tvůj dům neštěstí! Takové větry se však tak snadno neobrací a proto se nemáš čeho obávat.“

17) Avšak v této synagoze je nahromaděno velmi mnoho nespravedlivých pokladů, po nichž chudé, v cizině sem tam bloudící vdovy a sirotci vzdychají a nařikají, zatím co se zde tito slepí farizeové, kteří se dávají uctívat Židy jako boží sluhové, zcela bezstarostně krmí, o pravé blaho bližních se nestarajíce. Proto není tedy také škoda pokladů, na kterých věčný Bůh nemůže mít nikdy zalíbení. Tito zde však, kteří budou nyní spravedlivě poškozeni, budou budoucně ještě právě tak dobře žít, jako žili dosud!“

76. MLADŠÍ FARIZEUS ZAČÍNÁ POZNÁVAT PÁNA.

1) Když to farizeové ode Mne uslyšeli, tu pravil jeden, jenž byl mezi nimi ještě ten lepší, zákoníkovi: „Poslyš, ten Galilejec nemá věru o sobě nepravdu! Jeho slova sice bodají jako ostré šípky; ale mluví pravdu! Proč musel trefit blesk právě naši synagogu? Galilejec zná naše hospodářství a nemůže mu věru udělit chválu a ví také velmi dobře, že Bůh nechá naše prosby nevyslyšeny. Měli bychom se k němu nyní vlídněji přiblížit a on by nás snad mohl přece jen zázračně zachránit! Kdo z nás může tedy jen s trochou jistoty tvrdit, že to není právě Ten, Který nám byl zaslíben?“

2) Pravil **zákoník**: „Začínáš také ty proti nám svědčit?! Zda není psáno: Z Galileje žádný prorok nepovstane!“

3) Pravil **ten lepší farizeus**: „Ano, ano, to je ovšem tak psáno; ale také není nikde psáno, že by nemohl v Galileji povstat Mesiáš! Je-li jím tedy On, pak to tedy není prorok, nýbrž Pán Sám a pak by se to, co je v Písmu, nevztahovalo na Něho!“

4) Pravil **zákoník**: „Ano, kdyby tomu bylo tak, pak ovšem ne! Ale kdo to může dokázat a kdo se toho odvážit?“

5) Privil **farizeus**: „On sám a nyní snad již mnoho set tisíc svědků! Pro naši nevíru však nemůže! Zde je však nyní příležitost, aby nám ukázal, že je více nežli prorok a my pak také v něho uvěříme!“

6) Poté zákoník neřikal již nic, vyšel však ven, aby se podíval, jakou asi škodu již způsobil stále rostoucí oheň. Protože však vichřice byla stále prudká, takže se člověk sotva mohl udržet na nohou a blesky také téměř bezustání se silným hřměním křížovaly vzduchem a hustými mraky, nezůstal zákoník s farizejem jej doprovázejícím dlouho jako pozorovatel stát venku, nýbrž vrátil se brzy opět do sálu a oznámil ostatním, že se ze synagogy již mnoho nezachrání, neboť oheň se již příliš rozmohl a v obci je příliš málo vody a příliš málo zmužilých lidí k hašení.

7) **Ten lepší farizeus** přistoupil však opět ke Mně a pravil: „Mistře, Ty jsi slyšel co jsem o Tobě říkal našemu zákoníkovi a on mně na to nemohl nic udržitelného odpovědět, proto raději mlčel, vyšel však ven, aby se podíval, zda snad stojí ještě za námahu hasit synagogu a tak také ještě zachránit některé drahocennosti. Tím chtěl naznačit, že také on uvěří v Tebe, uhasíš-li Svou zázračnou mocí požár synagogy a tak tedy zachrániš také některé nemnohé poklady. Poněvadž však zlý oheň nyní již brzy vše stráví a zničí, pomysli si: I Zde nelze již nic zachránit ani přirozenými, ani zázračnými prostředky a tak zůstanu při své nevíře.“

8) Pokud však jde o mně, myslím a soudím nyní zcela jinak; neboť mně postačí ona dvě znamení, která jsi zde vykonal, totiž předně očištění deseti malomocných a zadruhé uzdravení vrchního sluhu a věřím, že jsi nezvratně Pomazaný Boží a proto Ti není tedy také nic nemožné. A tak tedy také věřím, že bys mohl, kdybys chtěl, bouři utišit, naši synagogu ještě uhasit a to nejnnutnější nám k životu zachránit! Pane a Mistře, odpusť mně, jestliže jsem se předtím na Tobě nějak prohřešil a dej aspoň mně poznat, že jsi také Pán živlů a velké přírody!“

9) Privil jsem **JÁ**: „Blažený jsi, ježto věříš a Já ti také podle tvé víry učiním! Pojd' tedy nyní se Mnou ven a uvidíme, co zmůže opravdová víra!“

10) Poté vyšel jsem s oním lepším farizejem ven a shlédl s ním silný požár, který zuřil již v celé velké budově a řekl jsem jemu, jenž byl bez bázně a úzkosti se Mnou: „Myslíš a věříš ještě, že by Mně bylo možné slovem mocnou bouři utišit, požár uhasit a tím aspoň tvůj majetek zachránit?“

11) Privil zcela důvěřivě **farizeus**: „Ano, Pane a Mistře, ted' teprve tomu věřím bez vší pochybnosti! Promluv jen slovo a stane se nepochybně co chceš!“

12) Privil jsem **JÁ**: „Nuže, staň se tedy jak věříš!“

13) Když jsem to byl vyslovil, tu se bouře náhle utišila a také požár synagogy uhasl tak, že v celé velké budově nebylo možno nalézt ani jediné žhoucí jiskérky.

14) Poté padl farizeus přede Mnou na kolena a velebil hlasitě sílu a moc ve Mně.

15) Já jsem ho však vyzval, aby vstal; neboť nyní začali také vycházet ven všichni, které zahnal strach a úzkost do velkého sálu, neboť zpozorovali, že bouře úplně ustala a okny nebylo možno také již nic objevit z požáru synagogy.

16) Když to zpozoroval **zákoník** s ostatními farizeji a spatřil také oblohu zcela bezmračnou, pravil: „Poslyšte, to je víc, nežli co by si mohl kdy dát snít sebemoudřejší člověk! Co však můžeme nyní učinit? Uvěříme-li v Galilejce, pak nám bude brzy celý chrám se žhoucími poleny sedět na šiji - a neuvěříme-li jemu ještě nyní, budeme mít lid celého okolí proti sobě! Tu nám bude nyní těžko nalézt zlatou střední cestu a kráčet po ní dále. Avšak o tom si pohovoříme dále teprve zítra! Nyní však nám opatřete světlo, bychom se mohli ihned přesvědčit, jakou škodu jsme utrpěli požárem!“

17) Tu hospodský opatřil světla zhotovená z vosku a všichni se odebrali k synagoze, aby se podívali, co vše bylo ohněm zničeno. Farizeové brzy shledali, že oheň velice zpustošil jejich příbytky a proto začali velice bědovat; když však přišli do příbytku onoho lepšího a věřícího farizea, v němž jsem s ním byl Já, byli všichni uchváteni velkým úžasem, když tu vše našli neporušené a v nejlepším pořádku.

77. V POŠKOZENÉ SYNAGOZE.

1) Tu přistoupil ke Mně **zákoník** a pravil: „Mistře, proč jsi nechránil také naše příbytky tak jako tento zde?“

2) Privil jsem **JÁ**: „Proč jste tedy také tak nevěřili jako on?“

3) Pravitel **zákoník**: „Přece jsme se nemohli sami k víře nutit! K úplné víře patří pevnější přesvědčení, nežli které my jsme mohli mít o tobě. V této době oplývající všelikými kouzelníky a divotvárci je těžko - zejména starému zákoníku - z mnohých podobných zjevů nalézt pravdu a pak ji také nepochybně jako to co je, přijmout a jí uvěřit!“

4) Pravitel jsem **JÁ**: „Kdopak nutil vašeho druha k víře a jakpak on našel z mnohých falešných zjevů pravdu? Hledte, to nespočívá v mozkovém rozumu člověka, nýbrž v jeho lepším a upřímnějším srdci!“

5) Vy jste si již dávno a dávno nedělali svědomí z toho, že jste pro své vnější světské výhody všemožným způsobem obelhávali a podváděli lidi; jedině on to nečinil, neboť dbal u sebe ještě poněkud zákony Boží a nepřevracel je tak, jako jste je převraceli vy.

6) Vy jste v srdcích již neměli víru a tím také již životní pravdu a v tom právě spočívá důvod, pro který jste Mne nemohli poznat a víru ve Mne pojmout; neboť kde není pravda a život, tam si také ani sebejasnější pravda se svým životem nemůže zjednat přijetí a trvalý přibýtek.

7) Kde však ještě přebývá v srdci lidském nějaká pravda se svým životem, tam pak také brzy a snadno zaujme místo vyšší pravda a zplodí živou víru a její sílu. A tak tomu bylo u tohoto vašeho druha a Já jsem to tedy také dopustil tak, jak věřil. Tu máte tedy důvod vaší nevíry a tvrdosti vašeho srdce, který vás, jakož i vám rovné všude v celé zemi židovské, činí a udržuje slepé! Domluvil jsem a odeberu se nyní opět do hospody.

8) Po těchto Mých slovech nevěděl zákoník i se svou družinou co by odpověděl; Já jsem Se však poté odebral v průvodu obráceného farizea, hospodského a uzdraveného vrchního sluhu ihned do hospody, v níž seděli dosud u stolu všichni učedníci rozmlouvající o Mých naukách a skutcích.

9) Ostatní farizeové a zákoníci s několika domácími lidmi hospodského prohledávali za pomoci světel důkladně synagogu, aby viděli, co vše jim bylo požárem zničeno. Byli by to mohli také příštího dne učinit; ale jelikož měli mnoho zlata, stříbra a ještě jiných pokladů dobře uschovaných v různých koutech a otvorech ve zdi synagogy, chtěli se přesvědčit, jak dalece nechal oheň také tyto dobře skryté poklady ušetřeny nebo neušetřeny. Když po pilném prohledávání koutů a otvorů ve zdi našli leccos neporušené, bylo jim u srdce poněkud volněji; nicméně však postavili za dobrou odměnu stráž skládající se z několika sluhů hospodského, aby jim nikdo nic neukradl a neučinil je ještě chudší, nežli se nyní domnívali být.

10) My však jsme zatím ještě o leccems rozmlouvali, co tu nemusí být zvlášť opakováno, protože to bylo beztoho na místech, kam jsme přišli, více než dostatečně jasně podáno a vysvětleno.

11) Byla zde Mými učedníky jasně a stručně a jadrně vykládána zejména naše cesta z Jericha sem, nad čím velice užasli farizeus, hospodský, jeho sluha a jeho žena a několik jeho dorostlých dětí a farizeus častěji hlasitě zvolal: „Ne, to je více než přenekonečně mnoho, aby to učinilo i kameny vidoucími! A moji druhové zůstávají ještě slepí a snaží se uchovat své mizerné světské poklady, zatím co se zde v nadměrné hojnosti předkládají nejvyšší a věčně nepomíjející poklady života! Ale co tu může činit našinec, kde Pán života tak často marně koná ta největší znamení a lidem dává nauky, které mohou přicházet jedině ze srdce a z úst Božích?“ Já žiji a žel musím žít mezi vlky a abych nebyl jimi roztrhán, musím výtí s nimi. Avšak od nynějška mně již k vytí nepřivedou; neboť já nyní již vím, co učiním!“

12) Zatím co náš farizeus ještě toto prohlašoval, přišel také zákoník a chtěl vyprávět, jak nechal oheň značné množství pokladů nedotčených.

13) Ale **farizeus** povstal ihned proti němu a pravitel: „Prosím tě, mlč zde na svatém místě o neřádu, který je nanejvýš hodný prokletí světa! Tento neřád učinil z lidí ďábly a jejich duše uvrhl do močálu věčné smrti. Zde mezi námi však dlí Pán života, Jenž má veškerou moc nade vším v nebi a na Zemi a přišel, aby nás Svou láskou, milostí a prevelikým slitováním vysvobodil od starého jha pekla a věčné smrti - a ty se snažíš neřád pekla opatrovat, abys se pak stal ve své duši ještě slepější, nežli již beztoho jsi! Zde jsou široce otevřené brány nebes a ty a ostatní druhové se namáháte, abyste si zachovali peklo! Ó, jak velká tu zajisté byla vaše duševní slepota a zatvrzelost srdce!“

14) Taž se sám! Kdo může být asi Ten, kterého poslouchají větry, bouře, blesky, oheň a všechny ostatní živly a síly přírodní? Já jsem Ho poznal a nyní jsem nad tím již přeblašný; proč ty tedy ještě nepoznávaš Toho, který tě může nejslabším dechem Svě všemohoucí vůle zničit

anebo uvrhnout do pekla? Protože tělem a duší lpíš na zlém neřádu světa a jsi v srdci mrtvý a slepý!“

78. DUCHOVNÍ TEMNOTA ZÁKONÍKA.

1) Když toto **zákoník** uslyšel od našeho obráceného farizea, byl sice podle zevnějšku rozhořčen; ale vnitřně začal přece jen přemýšlet a po chvíli pravil: „Šťasten, komu je dáno otevřené srdce; mně dosud dáno ještě nebylo! Já jsem sice studoval Písmo a hledal pravdu, - ale mohu za to, že jsem ji nemohl nalézt?! Co mně prospělo, že jsem četl: Bůh tak a tak mluvil s Abrahamem, Izákem a Jakobem a ještě s mnoha jinými a Mojžíšem a jinými proroky se lidem zjevoval?! Pročpak nemluvil se mnou a s mnohými jinými mně rovnými? Cožpak jsem méně člověk, nežli byli ti, s nimiž mluvil Bůh a jimž Se zjevoval?“

2) Teprve nyní povstal mezi námi opět člověk, který nám znovu opět ukazuje, že Písmo není nějaká pouhá vládyčtivými lidmi vynalezená a vybásněná bajka a že je jeden Bůh, kterému jsou všechna nebe a všechny mocnosti a síly přírody poddány. A tak je také nyní na čase přemýšlet a bádát, jak a čím byl Bůh pohnut, že probudil nyní opět člověka, který nám ukazuje skutky a slovy, že Písmo je pravda a nikoli bajka.

3) Já jsem se nestal člověkem svou vůlí a svou silou, nýbrž nezbadatelnou vůlí a její rovněž nezbadatelnou silou a mocí. Mohu za to, že mne tato síla a moc nevedla také tak, abych o jejím jsoucnu nemohl nikdy pochybovat? Nech mně nyní proto přemýšlet, abych v sobě přišel na cestu, na které se znovu náležitě pozná stará pravda; pak teprve se mnou mluv!“

4) Poté pravil **obrácený farizeus**: „Jak velká musí tedy být slepota srdce a také rozumu u člověka, který při takových zjevech a zejména při takových naukách chce ještě myslet a přesně uvažovat o tom, zda a jak mohl být Bůh pohnut, že dal v této době lidem této Země zase jednou znamení o Svě všemohoucí jsoucnosti a zda je toto znamení také zcela pravdivé! Ó, Pane a Mistře, plný čistě božské síly, buď také ke slepým a zatvrzelým milostivý a milosrdný!“

5) Pravil jsem **JÁ**; „Příteli, zanech toho; neboť na tomto světě má vše svůj čas! V duši tvého druha vězí ještě příliš mnoho zlata a stříbra tohoto světa a proto v ní nemůže tak snadno nastat Království Boží jako u lidí, jejichž duše nezatvrdly a neosleply mamonem tohoto světa. On svádí na Boha vinu, že ho zanedbal, - avšak nepovázá, že se také jemu dostalo od Boha velmi mnohých a velmi významných napomenutí, která by se byla mohla stát jeho duši velkou svítlnou, kdyby tato duše nebyla již od dětství naplňována všelikou touhou po zlatě a stříbře.“

6) On byl v chrámě již tehdy, když se stal zjevný zázrak s veleknězem Zachariášem, kterého mezi oltářem a svatyní zardousili, protože začal kárat a odstraňovat velké zlozvyky a podvody vládyčtivých farizeů a jejich věrných stoupenců. Také byl v chrámu, když žili Simeon a stará Anna a slyšel jejich slova; byl také ještě v chrámu, když jsem podal jako dvanáctiletý Chlapec nejneklamnější znamení o Duchu, Který přebývá ve Mně a znal Jana, kazatele pokání na poušti, který byl synem Zachariáše a staré zbožné Alžběty.

7) Ale pro samé zlato a stříbro nepoznal světlo z nebes, ačkoliv je mohli tisíce přímo rukama nahmatat. Přemýšlel sice velmi mnoho ve svém mozku, - ale co prospívá duši, jejíž srdce je zatvrzeno a zatemněno samým mamonem, myšlení, které se podobá prchavé bludičce, která sice jako blesk osvětlí na okamžik noc, ale hned poté má za následek mnohem větší temnotu nežli jaká předtím pokrývala půdu Země?!

8) Vpravdě pravím vám: je-li tedy již takovéto rozumové světlo v člověku naprostou temnotou, jak velká a silná musí pak teprve být vlastní noc srdce a duše! Proto nech jen tohoto zákoníka hledat Království Boží jeho klamným světlem; čím déle je bude takto hledat, tím méně je najde! Dokud neosvobodí své srdce a tím také svou duši úplně od mamonu, dotud také nevejde do Království Božího.

9) Jeho řeč se podobá jen řeči slepého, který také dílem dává vinu Bohu, že je slepý a nechápe, kterak tu mohou ostatní lidé vidět, když on nic nevidí. Avšak u tělesně slepého lze takovou řeč omluvit, neoslepil-li se svévolně sám; ale u duševně slepého nelze takovou řeč omluvit, neboť on by se byl mohl dávno stát jako mnozí jiní vidoucí, kdyby byl k tomu přesně použil dobře mu známé prostředky. - Leč nechme toho nyní; zítra bude také ještě kdy promluvit si o prostředcích k dosažení vnitřního světla. Čtyři ještě zbývající hodiny doby noční věnujme však klidu našeho těla!“

10) Nyní se co nejrychleji tázal hospodský, zda se odeberu do vlastní ložnice.

11) Privil jsem **JÁ**: „Zůstaneme zde u stolu; neboť Moji učedníci beztoho zde již většinou spí a lampy začínají hasnout.“

12) S tím byl hospodský spokojen.

13) Farizeus chtěl také u nás zůstat; ale **zákoník** mu pravil: „Pojď se mnou do tvého příbytku, který zůstal neporušen; já se tuto noc ubytuji u tebe a ještě si s tebou o leccčems promluvíme!“

14) Privil **farizeus**: „Zcela dobře, - ale s hovorem v této zbývající části noci mnoho nebude; neboť také má oční víčka začala slábnout.“

15) Privil **zákoník**: „No, no, to nevádí; pojďme však přesto a odpočiňme si! Třeba dostaneme nějaký dobrý sen, který nám bude moci více říci, nežli my sobě navzájem; neboť já jsem při takových mysl rozčilujících příležitostech měl dosud vždy velmi zvláštní sny a také tentokrát nebudu jimi jistě ušetřen!“

16) S tím oba šli a odebrali se k nočnímu odpočinku.

79. SEN ZÁKONÍKŮV.

1) Zrána, když Slunce vystoupilo již nad hory a Já. a učedníci jsme byli jako obyčejně již pod širým nebem, probudili se také farizeus a zákoník, podle přísného židovského mravu se umyli a farizeus se pak tázal zákoníka, zda měl nějaký sen.

2) A **zákoník** pravil: „Ano, příteli, jak jsem ti před spánkem pravil; ale nezdálo se mně nic jiného nežli vesměs samé hlouposti!“

3) Poslyš: Byl jsem mezi vysokými horami a kamkoli jsem pohlédl, byly samé doly na zlato a stříbro; a spatřil jsem mnoho horníků, kteří ve velikých hroudách dopravovali tyto kovy z hor. Jelikož jsem však viděl před sebou tento kov v tak převelikém množství, začal přede mnou ztrácet veškerou cenu a když horníci dopravovali na denní světlo vždy víc a více těchto kovů, bylo mně úzko a začal jsem hledat východ. Kamkoli jsem však přišel a chtěl použít východ, byl největšími hroudami zlata a stříbra již tak zatarasen, že bylo nemožné dostat se kdy přes ně ven.

4) Ve velké úzkosti a téměř v úplném zoufalství jsem se obrátil na jednoho horníka, který byl v mé blízkosti a prosil jsem ho, aby mi ukázal východ z této zlaté a stříbrné rokle.

5) Ale on se na mne velmi hrubým hlasem obořil řka: „Tu není východ! Kdo jednou zabloudil do této rokle, ten již ven nepříjde; neboť my přesně pozorujeme, odkud sem někdo přichází k nám a když začne obdivovat naše poklady, ihned mu zatarasíme východ. V této rokli nalezlo již velmi mnoho mocných a velkých lidí této Země svou záhubu a ty nebudeš jedním z posledních!“

6) Po těchto velmi hrozivých slovech hrubého horníka, který se poté také ihned ode mně vzdálil, dostoupila má bázeň a úzkost nejvyššího stupně, takže jsem z toho padl jakoby zcela bez smyslů na zem a v tomto neblahém stavu jsem upadl opět do nového snu ve snu.

7) Tu přišel ke mně jakýsi muž a vážným hlasem se mně tázal, co dělám na tomto místě.

8) Já jsem však pravil: „Jak se mně můžeš tak tázat, - já sám nevím, kdy, jak a proč jsem přišel sem! Já jsem to přece nikdy nechtěl a přece se tu nacházím!“

9) Poté muž zmizel a já jsem brzy poté viděl blížít se ke mně jakési zlé zvíře. Tu jsem byl ještě ve větší úzkosti. Potom jsem však viděl, kterak sjel s nebe blesk a trefil ono zlé zvíře, jeho podobu nedovedu popsat. Poté se zvíře začalo kroutit a vzpínat a brzy se zřítilo do hluboké propasti a mně se v mysli ulevilo.

10) Vzchopil jsem se a spěchal s tohoto místa k jakési obci, která byla v dosti velké vzdálenosti ode mně a měla vlídný a vábný vzhled. Brzy jsem přišel do blízkosti obce. Spatřil jsem tu velmi ozdobné zahrady, v nichž bylo mnoho všelikých mně neznámých ovocných stromů, jejichž větve a haluze byly obsypány nejvzácnějším ovocem.

11) V jedné zahradě jsem také spatřil velmi krásné ženy a dívky a zachtělo se mně s nimi mluvit. Ale mé choutce byl také brzy konec; neboť když mně dívky a ženy spatřily, začaly křičet a prchaly přede mnou.

12) Pomyslel jsem si: Proč to?

13) Tu jako z nějakého úkrytu uslyšel jsem hlas: „To je náš nepřítel! Prchněte před ním, aby také nás zde neoloupil o náš majetek, naši cudnost a nevinnost! Vy, naši mužové se ho však chopte, svažte a uvrhněte do žaláře, kde řádí ropuchy a hadi!“

- 14) Když jsem to uslyšel, prchal jsem přes kameny a strniště; konečně jsem padl únavou na zem a poté jsem se probudil.
- 15) Věřu, to byl přece jen hloupý a zlý sen a jsem ještě na celém těle zpoceny úzkostí!
- 16) Co říkáš nyní, příteli, tomuto mému zlému a hloupému snu?“

80.FARIZEUS VYSVĚTLUJE SEN.

1) Privil **farizeus**: „Příteli, sen, který jsi mně nyní vyprávěl, nezdá se mi zrovna tak zlý a hloupý jak míníš a podle mého úsudku má právě pro tebe velmi hluboký životní význam, který bych ti mohl několika málo slovy ukázat!“

2) Privil **zákoník**: „Učiň tedy tak; já tě velmi rád poslechnu!“

3) Privil dále **farizeus**: „Poslyš: Rokle zlata a stříbra, která tě tak děsila a ze které jsi nakonec nemohl již nalézt východ, ukázala ti stav tvé, samou touhou po zlatě opanceřované duše, která přes veškeré myšlení a hledání nemůže z tohoto stavu již nalézt východ na čerstvý vzduch čisté a živé pravdy z Boha. Horníci, které jsi viděl dopravovat ve velkých hroudách zmíněné kovy z hor, jsou tvé vlastní nenasytné žádosti po těchto zemských pokladech. Horník, který ti řekl, že z této rokle již nevede žádný východ a také ti nejemným hlasem oznamoval tvou jistou záhubu, je tvé vlastní svědomí, které tě jakoby naposled - co nejvážněji napomínalo, protože jsi již nechtěl dbát jeho jemnějšího varovného hlasu.

4) Poté ti bylo tak velice úzko a teskno, že jsi padl jako smyslů zbavený na zem. To je znamení, kterému je podle mého názoru rozumět takto: Protože jsi začal pohrdat svou žádostivostí a prchal jsi a tím jsi zbavil svou duši pancéře, odebral jsi se ke své staré lásce a tudíž k svému hmotnému životu a padl jsi jako mrtvý na zem. Protože jsi však učinil to, probudil se v tobě ihned jiný a již svobodnější život.

5) Muž, který brzy přišel k tobě a dal ti zcela závažnou otázku, na kterou jsi nemohl odpovědět, bylo opět tvé svědomí, tvůj záhrobní duch z Boha. Když se tento duch od tebe vzdálil, spatřil jsi ihned zlé zvíře, které nebylo nic jiného nežli tvá stará žádostivost, která tě pronásleduje přes tvůj svobodnější duševní stav v tvé mysli. Protože si však nyní ošklivíš svůj starý hřích, je ti samému vzpomínka naň protivná a opovržlivá a ty se snažíš tomuto zlému zvířeti uprchnout, aby tě opět neuchopilo a nezahubilo a neusmrtilo. Tuto tvou spravedlivou bázeň před tvým zlým zvířetem spatřuje nebe a vysílá bleskový paprsek živé pravdy z Boha. Tento blesk zasáhne tvé zlé zvíře, které se poté ještě sice chvíli vzpíná a kroutí, ale konečně se vrhá do propasti a v tvé duši se již neobjevuje.

6) Nyní se ti ukazuje jakoby ještě v dálce obydlená obec, z čehož je ti u srdce zcela příjemně. Pospícháš k této obci a k velmi krásným a vzácnými stromy a plody bohatým zahradám v její blízkosti. Obydlená obec je klid vrátivší se do tvého srdce a zahrady představují nové pravdy z Boha, na kterých máš velké zalíbení. Poněvadž však jednání podle nich nejsou ještě tvým vlastnictvím, spatřuješ je ještě jako mimo sebe a neodvažuješ se dotknout plodů.

7) V jedné zahradě jsi také spatřil velmi krásné ženy a dívky, s nimiž bys si rád promluvil a podrobněji se seznámil. Když- tě však jako nejvnitřnější živé pravdy spatřil jako pouhého vnějšího rozumového člověka, prchají před tebou a ty si myslíš: „Proč mně nechtějí a proč prchají přede mnou?“ Tu se opět probouzí tvé svědomí a ukazuje ti, jak tu stojíš chudý na skutky lásky k Bohu a k bližnímu a jak musíš ještě odčinit mnohé bezpráví, kterého jsi se dopustil na chudých vdovách a sirotcích, čehož se však tvůj rozum již hrozí.

8) Tu ti opět praví tvé svědomí: „Uchopte ho a svažte - tvůj vnější rozum totiž - a vrhněte ho do temného žaláře, kde jsou hadi a ropuchy domovem!“ To má jinými slovy říci tolik jako: Ty sám zajmi svůj světský rozum živou vírou v Boha a v Jeho k nám příštího Pomazaného a vyobcuj jej a vrať jej temnému světu a jeho jedovatým starostem; neboť ze slova Božího musí vzniknout nový a čistě duchovní rozum, jinak nebudeš moci vejít do obce opravdového a útěšného duševního klidu.

9) Ty se ovšem jakoby znovu opět lékař, protože se - domníváš, že máš veškeren svůj život ve svém rozumu vnějším a proto ještě chvíli prcháš přes tvrdá. a mrtvá strniště a kameny úrazu. Strniště a kameny se však podobají pošetilostem světské moudrosti, které tě unavují a opět ti způsobují pád. Blaze tobě, jestliže se tímto posledním (pádem) probudíš v duchu plném

pravdy z Boha jako jsi se nyní probudil ze svého dobrého a pro tebe velmi významného snu zpět do pozemského tělesného života!

10) Hle, tak jsem poznal význam tvého snu a také jsem ti jej tedy také bez výhrady sdělil! Podle mého dobrého postřehu nevyrostl však zcela na mé vlastní půdě; neboť připadalo mi to zřejmě tak, jakoby mně nějaký vyšší duch vkládal slova do srdce a do úst. A také se domnívám, že tě do tohoto stavu snu nechal přijít Duch Toho, Kterého, jak jsme viděli, poslouchají síly nebes a všechny živly této Země.

11) Ty však můžeš nyní nicméně věřit čemu chceš. Já jsem domluvil a nyní půjdu také ihned vyhledat velkého Mistra a podívám se, co dělá; ty však můžeš činit co chceš!“

12) Privil zákoník tímto výkladem snu zcela užaslý: „Poslyš, učiním co ty učiníš - a tak pojďme!“

81. OBA TEMPLÁŘI HLEDAJÍ PÁNA.

1) Když vyšli oba z příbytku pod širé nebe, spatřili velké spáleniště a kterak jejich druhové byli činni, aby sebrali a dobře uschovali své poklady ohněm ještě nezničené.

2) Jeden (**templář**) volal na zákoníka řka: „Cožpak ty se o to tvé vůbec nestaráš?“

3) Privil **zákoník**: „Já ještě dosti záhy přijdu k tomu, co je snad mé; a nebude-li možno z toho mého nic nalézt, nebudu se proto také trápit! Jen si pracujte pro smrt; já se však nyní poohlédnu po práci pro život!“

4) S těmito slovy šli oba dále.

5) **Ostatní farizeové** pravili však mezi sebou: „Cožpak Galilejec pobláznil snad také již našeho jediného zákoníka?!“

6) Zákoník toho však nedbal a odebral se, se zcela obráceným farizejem do hospody, aby tu mohl mluvit se Mnou. Já jsem však byl se Svými učedníky ještě venku a tedy ne v hospodě.

7) Jelikož Mne ti dva postrádali, tázali se hospodského, zaměstnaného pořádním velkého jídelního stolu, kde jsem, anebo zda jsem snad dokonce již opustil onu obec.

8) **Hospodský** však pravil: „Pán života ještě neodešel! Je se Svými učedníky někde venku; kde, to vám nemohu říci, protože opustil tento sál, nežli jsem se probudil. Avšak někteří Jeho učedníci měli u sebe tlumoky, které mám dosud v uschování a to je znamení, že Pán tuto obec ještě neopustil a já myslím, že se brzy vrátí, neboť snídaně bude brzy úplně připravena, o čemž On jistě ví. Jděte tedy a vyhledejte Ho ; neboť stojí zajisté za námahu vyhledat Pána života! Já sám to ihned učiním, jakmile budu hotov s uspořádáním tohoto stolu. Můj uzdravený vrchní sluha to již učinil.“

9) Privil **farizeus**: „Copak dělá oněch deset očištěných? Jsou ještě zde, anebo již odešli?“

10) Privil **hospodský**: „Ó, ti odešli ještě za svítání! Kam. – to bude také nejlépe vědět Pán!“

11) Po těchto slovech opustili oba co nejrychleji sál a šli, aby Mne někde zastihli. Šli městečkem a dotazovali se toho a onoho člověka, zda Mne neviděl; ale nikdo jim nemohl podat zprávu.

12) Na konci městečka je potkalo chudé dítě, sirotek. I tázali se ho také, zda Mne neviděl někde jít ve společnosti několika mužů.

13) A **dítě** pravilo: „Ó, ano! Hledte, tamto na pahorku směrem ke. Káni sedí cizí mužové - a jeden je jistě něco velmi vysokého; neboť uzdravil náhle mé oči! Vy přece víte, že jsem byla od narození slepá a že mně má matka denně posazovala před branou městečka, abych si vyžebřala od lidí almužnu!“

14) Oba hojně obdařili toto chudé dítě a nechali je nyní plné radosti odejít k jeho matce, která brzy spatřila dítě a zcela užaslá mu pospíchala vstříc a na vše se ho dotazovala.

15) Oni dva spěchali však poté ihned k pahorku a přišli k nám právě když jsme vstávali se země, abychom se vrátili do hospody.

16) Když přišli k nám, pozdravili Mne co nejlívlněji a prosili Mne, aby směli být v Mé blízkosti.

17) A **JÁ** jsem pravil: „Chcete-li, zůstaňte! My se však odebereme nyní do hospody jinou cestou a městečkem nepůjdeme. Neboť učinil jsem slepé děvčátko vidoucím; bude to nyní i se

svou matkou každému vypravovat a kdybychom šli městečkem, tlačil by se všechen lid k nám, aby Mne viděl a velebil, čemuž se chci nyní vyhnout. A tak pojďme!“

18) Po těchto Mých slovech jsme opustili co nejrychleji pahorek a odebrali jsme se co nejspěšněji malou oklikou do hospody.

19) Když jsme vstoupili do sálu, chtěl Mne právě také hospodský jít vyhledat, neboť byl hotov s uspořádáním stolu. Ježto jsme ho však předešli, prosil Mne za odpuštění, že byl tak váhavý. Já jsem ho však uklidnil a pravil, aby nyní dal přinést snídání, což se ihned také stalo. Posadili jsme se ke stolu a v dobré míře jsme požívali dobře připravenou snídání.

20) Za jídla se také mluvilo o uzdravení slepého děvčátka, čemuž se hospodský velice podívoval a ihned chtěl někoho poslat pro chudé děvčátko a pro jeho matku. Já jsem mu však radil, aby od toho zatím upustil, aby to nebudilo pozornost; až budu však mimo obec, bude ještě dost času pamatovat na ty chudé. A hospodský to učinil.

82. ZÁZRAK S VÍNEM A JEHO NÁSLEDKY.

1) Když **hospodský** ode Mne uslyšel, že brzy opustím tuto obec, zesmutněl a pravil: „Ó, Pane a Mistře, Ty snad přece neopustíš tuto obec již dnes?“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Příteli, je ještě velmi mnoho slepých a hluchých v srdci a v duši; také k nim musím přijít a jim pomoci! Jako činilo vám dobře, že jsem přišel k vám, tak bude ještě mnohým činit dobře, přijdu-li k nim. Ale několik hodin nicméně prodlím v tvém domě; a v této době se již dá o leccems pohovořit. Dej nám však přinést nyní ještě na stůl čerstvé a čisté víno!“

3) Pravil **hospodský**: „Ó, Pane a Mistře, nemám ve všech mých sklepích čerstvější, čistší a lepší víno! Co tu tedy dělat!“

4) Pravil jsem **JÁ**: „Jdi do sklepa, který je pod tímto sálem, tam již nějaké víno najdeš!“

5) Pravil **hospodský**: „Ó, Pane a Mistře, zde pod tímto sálem je sice starý sklep; ale není v něm dále nic jiného nežli staré téměř nepotřebné sklepní nářadí, totiž měchy, džbány a ještě jiné nádoby. Po víně v něm není ani stopa!“

6) Pravil jsem **JÁ**: „Právě proto nám přines z tohoto sklepa víno, abyste si ty a všichni kdož jsou v tvém domě, ještě více nežli dosud zapamatovali, že takové věci není s to nikdy vykonat nějaký Esejec, jak dosud u sebe míní zákoník!“

7) Poté pravil **hospodský**: „Ó, Pane a Mistře, tohoto mínění není nyní mimo našeho mudrce Písma v mém celém domě jistě již žádný člověk! Já věřím, že v Tobě přebývá. plnost Ducha Božího tělesně! Tvá vůle je Jeho vůle a Tvé slovo je Jeho slovo a proto vše, co říkáš Ty je věčná Pravda, Světlo, Láska, Život a tolik jako vykonané dno. A tak tedy také věřím, že je nyní v tomto starém sklepě víno a to jistě toho nejlepšího druhu!“

8) Pravil jsem **JÁ**: „Jdi tedy dolů a přines nám je!“

9) Poté vzal hospodský a rovněž i vrchní sluha dva velké džbány, šli do řečeného sklepa a k největšímu úžasu našli všechny staré měchy, počtem asi 150, všechny džbány a jiné nádoby, které byly nyní vesměs v dobrém stavu, plné nejlepšího vína. Oba ochutnali víno a shledali, že je nadevší míru dobré a chutné. Naplnili čtyři džbány, které vzali s sebou, přinesli víno na stůl a naplnili naše prázdné již poháry.

10) **Farizeus** byl první, který až do poslední kapky vyprázdnil svůj pohár a poté pravil svému druhovi, který si zcela netroufal toto snad kouzelné zázračné víno pít: „Ochutnej také ty víno, abys i ty poznal, že vyznání víry našeho hospodského je pravé!“

11) Tu vzal pak také zákoník svůj pohár, začal ochutnávat víno a ježto mu velice chutnalo, vyprázdnil také on svůj pohár do poslední kapky.

12) Když byl úplně vyprázdnil pohár, pravil (**zákoník**): „Věru, to je jedno z oněch znamení, které nelze přirozeným způsobem vysvětlit! Neboť uzdravovat všeho druhu nemocné pouze nejvyšší pevnou vírou a neoblomnou vůlí, to zde podle starých pověstí a podání mezi lidmi již bylo; neboť jsou tu a tam, i když také zřídka, ještě zcela nezkažení lidé, kteří mají převelikou a rovněž mocnou životní sílu. Chtějí-li tací lidé svou vírou li vůlí zapůsobit na nějakého nemocného, pak je nemocný jakoby životním ohnivým proudem pronikán a naplněn a tím může být okamžitě uzdraven, jak se o podobných uzdraveních zajisté leccos ví ze starých spisů téměř všech nám známých národů. Tak se také ví, že byli lidé, kteří podle svého dobrého anebo zlého zalíbení dovedli za nejkrásnějšího a nejjasnějšího dne všelicos vykouzlit a také jiné věci provést,

kteře se musely přirozenému člověku jevit zázračné. Ale staré prázdné měchy a jiné nádoby pouze vůli předně uvést do potřebného stavu a pak je také naplnit nejčistším, nejlepším vínem, to je něco, o čem všechny kroniky a staré pověsti nemohou nic vyprávět! A toto znamení považují tedy také za něco nadlidského, co by nebylo možno provést bez velké úplnosti - pravé božské síly - a tak začínám nyní tedy také já věřit, že jsi vpravdě Pomazaný Boží!"

13) Privil jsem **JÁ**: „Činíš dobře, že věříš; ale do Mého Království života nevejdou úplně ti, kdož ve své víře ve Mne budou říkat: „Pane, Pane a Mistře!“, nýbrž jen ti, kdož podle Mé nauky budou jednat a žít. Neboť Má slova, jsou-li člověkem skutečně plněna, jsou život a Boží síla; ale u lidí, kteří sice slyší tato slova a také je podržují v paměti, ale nejednají a nežijí podle nich, jsou pro věčný život duše bez účinku - zato jí však budou sloužit k soudu, kterým je druhá smrt v druhém životě. Řekl jsem vám to nyní proto, aby se nikdo nevymlouval, že to nevěděli!"

14) Privil poté **zákoník**: „Pane a Mistře, tomu nyní ovšem zcela snadno věříme a jsme Tvými zde konanými znameními úplně přesvědčeni, že Tvá slova jsou úplná pravda; ale čím budou přesvědčeni o pravdě ti, kdož uslyší od nás Tvou nauku, jimž však nebudeme s to předvést znamení jako konečné potvrzení pravdy obsažené v Tvé nauce?"

83. O STROMU ŽIVOTA A O STROMU POZNÁNÍ.

1) Privil jsem **JÁ**: „Předně pravda zůstává také bez znamení jednou a touž pravdou a kdo podle ní bude žít a jednat, ten již v sobě co nejživěji pozná, že Má nauka je slovo Boha a ne slovo člověka.

2) A zadruhé ti, kdo budou Mou nauku o Království Božím v člověku na jiné přenášet a nebudou pouhými učiteli, nýbrž budou také sami uskutečňovateli Mé vůle, která je jasně obsažena v Mé nauce, budou s to ve jménu Mém konat také znamení a to ještě větší nežli Já Sám.

3) Leč jako pouzí učitelé a nikoli sami uskutečňovatelé Mé nauky nebudou s to konat znamení; neboť síla konat znamení nepochází z rozumu, nýbrž ze živé víry a pevné účinné vůle. Neboť rozum mozku je mrtvé světské světlo člověka, které nemůže nikdy vniknout do nejnuitřnějších životních oblastí ducha a jeho síly; ale živá víra v srdci je pravé životní světlo duše, které v ní probouzí ducha a umožňuje mu prostoupit celého člověka. Je-li však člověk prostoupen duchem, pak je také prostoupen jeho všemohoucí silou; a co potom živý duch, jako jedna bytost s duší chce, to se děje a jeho vůle je tu již vykonaným skutkem.

4) Proto je také v Písmu psáno: Dva stromy zasadil Bůh do zahrady života, strom života a strom poznání a privil člověku: „Budeš-li jíst plody jen se stromu života, budeš také žít; budeš-li však jíst také plody se stromu poznání dřívě nežli Já ti je požehnám, stihne tě smrt a zemřeš!"

5) Leč člověk, maje nejvyšš svobodnou vůli, dal se svést hadem svého chtíce a jedl ještě také se stromu poznání dřívě, nežli by býval byl zralostí víry v srdci požehnán, to jest začal hledat a vystihovat Ducha Božího a tedy Ducha života rozumem mozkovým a následek toho byl ten, že se tím od Boha jen vždy víc a více vzdaloval, místo aby se k Němu víc a více přibližoval. A to byla již smrt, to jest duchovní smrt člověka a celý člověk pozbyl sílu a ztratil vládu nad všemi věcmi v přírodním světě a byl pak nucen za pomoci svého mdlého svitu rozumu mozkového v potu tváři fysicky a ještě více duchovně vydělávat si a získávat svůj chléb.

6) A hle, lidé se nyní až po tuto dobu od Boha a tedy také od pravého vnitřního života tak daleko vzdálili, že skoro již nevěří v Boha a tím také v další život duše po odpadnutí těla! A ti, kdož ještě mechanicky věří buď v jednoho Boha anebo v nejvyšš slepé pověře v mnoho bohů jako pohané, představují si Boha anebo bohy tak nekonečně daleko od sebe, že se jim nakonec začíná zdát nemožné, že by se kdy mohl člověk přiblížit k Bohu, o kterém se domnívá, že je od něho tak nekonečně vzdálen.

7) A když nyní Bůh Sám ve vši úplnosti Své věčné moci a síly a se vši Svou láskou a moudrostí přišel k lidem tělesně, nepoznávají to a považují to ve své velké slepotě a hlouposti za nemožné, ač přece u Boha jsou všechny věci možné. A tak považují Boha Samého, protože Se jim nyní zjevuje s tělesnými ústy a nikoli s bleskem a hromem, za rouhače a zlého pobuřovatele lidu proti Bohu a proti králům světa, kteří se považují sami za bohy a také jako takoví se dávají lidmi uctívat.

8) A hle, to vše je následek toho, že všichni lidé jedli raději mrtvý plod se stromu poznání, nežli živý a životodárný plod se stromu života!"

84. „ADAME, KDE JSI?“ - DŮLEŽITÁ OTÁZKA.

1) (**Pán:**) „Otázka, kterou Bůh položil Adamovi když byl pojedl zapovězené ovoce a která zněla: „Adame (anebo člověče), kde jsi?; trvá ještě vždy dále a bude také dále trvat až do konce tohoto světa, dokud budou někde lidé, kteří tu budou jíst raději se stromu poznání, nežli se stromu života.“

2) Neboť člověk, který jí se stromu poznání, ztrácí až příliš brzy Boha, sebe a vnitřní život a neví již kdo jest a co se má z něho stát. Jeho duše se naplňuje úzkostí a bázni a v mozkovém rozumu svého těla hledá uklidňující a utěšující odpověď na svou otázku „Člověče, kde jsi?“ Ale tu přichází vždy táž bezútěšná odpověď: „Jsi v soudu, kterýž je pravou smrtí duše! V potu tváří si vydělávej svůj chléb!“

3) A co by také mohla duše v mozku nalézt? - Nic, nežli utkvělé obrazy tohoto světa, které jsou vesměs mnohem dále od toho co je ducha a života nežli duše sama! Nepoznává-li duše stále jí nejbližšího ducha života z Boha, jak potom teprve pozná toho často jí nekonečně dále stojícího ducha v obrazech světa v mozku své tělesné hlavy? !

4) Z této úplné zvrácenosti vyplývá však potom také nutně sama sebou ještě větší zvrácenost, v níž si duše představuje Boží Bytost vždy vzdálenější a nedosažitelnější a to po tak dlouho, až ji konečně ztrácí docela a pak přechází v epikureismus anebo v cynismus.

5) V tomto stavu, v němž je nyní většina všelikých kněží a teď většinou farizeové, starší a zákoníci a knížata a králové i se svými mnohými přívrženci, nepoznává duše již pravdu. Lež jí platí tolik, ano ještě více nežli nejčistší pravda, může-li z ní jen mít nějaký pozemský prospěch; překáží-li jí v tom nějaká pravda, znepřátelí se s ní a prchá před ní anebo ji pronásleduje ohněm a mečem.

6) V takovém stavu duše není pro ni také již žádného hříchu a člověk, kterému je k službám nějaká světská moc, koná pak co se mu líbí a co lichotí jeho smyslům a běda nějakému spravedlivému a v životní pravdě jsoucím člověku, který by přišel k takovému mocnému a řekl jemu: „Proč jsi nepřítelem pravdy a proč konáš tu nejkřiklavější nespravedlnost mezi lidmi, kteří na této Zemi nejsou nic menšího nežli ty, slepý pošetilče?!

7) Poohlédněte se však ve světě, zda tomu není všude tak! A kdo je toho vinen? Pravím vám: nic jiného nežli stále přibývajícím požíváním se stromu poznání!

8) Já jsem nyní Sám tělesně přišel do tohoto světa k lidem, kteří se odvrátili od pravého cíle života příliš daleko a táží se jich opět: „Adame, kde jsi?“ a nikdo_Mi nedovede říci, kde a kdo je a proto ⁴⁾ jim nyní znovu opět ukazují strom života a pobádám je, aby jedli jeho ovoce a sytili se jím.

9) Vpravdě pravím vám: Kdo bude jíst se stromu života, ten také dospěje k pravému životu Ducha ze Mne a nebude pak nikdy hladovět a bažít po tom, aby jedl se stromu smrti! Neboť kdo je jednou v životě Ducha ze Mne, ten je také ve vši jeho moudrosti; a teprve touto moudrostí je strom poznání požehnán a duše pak v jediném okamžiku pozná více nežli svým vnějším a mar-nivým rozumovým bádáním za tisíc let.

10) Budete-li tedy ve stavu pravého života, pak budete s to ve jménu Mé také konat znamení a bude-li toho třeba, budete moci podat každému svědectví o pravdivosti Mé nauky. - Porozuměl jsi tomu nyní zákoníku, dobře?!

85. O HODNOTĚ ZČLOVĚČTĚNÍ PÁNA.

1) Pravidl **zákoník:** „Ano, Pane a Mistře; ale nyní tu stojím také jako úplně zničen před Tebou! Neboť co je člověk před Tebou?“

2) Pravidl jsem **JÁ:** „Pohleď na Mé učedníky! Jsou již přes dva roky stále kolem Mne a znají Mne jistě mnohem důkladněji nežli nyní ty; ale proto ještě žádný nestál zničen přede Mnou!

3) Bylo sice Mojžíšovi řečeno, když si přál uvidět tvář Jehovovu: „Boha nemůže nikdo vidět a přitom život zachovat“, to jest život těla. Tehdy však byla řeč jen o věčném Božím Duchu, pro-

⁴⁾ „proto“ doplnil vydavatel.

tože Bůh v oné době ještě tělo nepřijal, protože podle jeho věčného řádu nebyl tu k tomu ještě čas.

4) Nyní však podle předpovědi proroků Jehova přijal tělo lidí této Země a tím postavil mezi Sebe jako pravěčným Duchem a lidmi ochrannou stěnu, aby Ho mohli bez újmy na svém životě vidět, dotýkat se Ho, slyšet Ho a s Ním mluvit a nemusí se nikdo obávat, že bude Mou viditelnou přítomností nějak zničen.

5) Byla sice mezi Mnou a vámi lidmi nekonečná propast, pro kterou by se ke Mně nemohl přiblížit ani ten nejdokonalejší duch andělský; ale nyní je postaven přes řečenou propast most a tento most se jmenuje láska ke Mně s vaší strany, tak jako já se Své strany jsem Se stal ze Své věčně velké, nadevše mocné lásky k vám lidem Sám s tělem a krví člověkem a přijal jsem také vaše slabosti, abych mohl být, státi se a zůstat nikoli nějakým věčně vzdáleným Bohem, nýbrž úplně blízkým a snadno dosažitelným Otcem, Přítelem a Bratrem a to podle míry vaší lásky ke Mně.

6) Je-li tedy tomu však mezi Mnou a vámi lidmi nyní tak a tedy zcela jinak nežli za časů Mojžíšových, pak tu nemůže nikdo říci, že bude nějak zničen Mou božskou výsostí a velebností, která ovšem ve Mně sídlí ve vši úplnosti, ježto já přece Sám jsem z celého srdce jemnocitný a pokorný a pln nejvyšší trpělivosti a shovívavosti, lásky a slitování. A tak buď pln dobré mysli a neměj marnivou bázeň přede Mnou, Který jsem tě miloval již dávno předtím, nežli jsi ještě byl !"

7) Privil nyní s větší odvahou a sebevědomím zákoník: „Ale, Pane a Mistře, jak jsi mně mohl milovat nežli jsem ještě byl?“

8) Privil jsem **JÁ**: „Bez Mé lásky nebyl by tu nikdy zpřítomněn ani svět, ani žádný člověk! Je tedy vše, co obsahuje nekonečný prostor naplněný stvořením, Má, Mou vůlí ztělesněná láska a tedy jistě také ty!

9) Má láska je však věčná a v podstatě tedy také vše, co z ní vzešlo, nyní vzchází a věčně bude vzcházet.

10) Živý duch v člověku je právě Má věčná láska a moudrost, která vše tvoří, pořádá a udržuje; a tento duch je vlastní pravý a o sobě již věčný člověk v člověku, který se v něm však podle Mého věčného řádu teprve časem, z toho důvodu, aby se stal samostatný, přiodívá duší a tělem a tak vstupuje do vnějšího ohledatelného tvaru.

11) Je-li tedy tomu tak a nemůže být jinak, pak zajisté poznáš, že jsem tě miloval již dávno předtím, nežli jsi ještě byl tím, co jsi nyní! Ty jsi nyní jakoby ode Mne oddělená životní jiskérka Mé lásky, a můžeš se sám stát Mně podobný, velký a samostatný plamen lásky tím, že Mne nadevšecko miluješ a své tobě úplně podobné bližní jako sebe sama; jsi-li však to a budeš-li Mne tedy- také tak milovat, pak v sobě samém brzy poznáš, jak jsem Já jako věčná láska vše ve všem a vše opět ve Mně. - Rozumíš nyní tomu?“

86. PRAVÁ BÁZEŇ BOŽÍ.

1) Privil **zákoník**: „Tuším slabě v srdci, jako bych tomu dobře rozuměl; ale v mé hlavě se to nyní mísí vše zmateně navzájem a já nyní poznávám, že takovéto věci mohou být chápány jen v srdci duše, ale nikdy ne rozumem mozkovým. Ale Mojžíš přikázal Boha se bát a jediné Jemu se vždy klanět! Nemám se Tě nyní již bát a předepsaným způsobem se Ti klanět?“

2) Privil jsem **JÁ**: „Ano, ano, to ovšem Mojžíš přikázal a bylo to tedy také tak správné; ale v této době již ani jeden nerozumí co to značí „Boha se bát“ a vy kněží jste vštěpovali lidem dílem následkem vaší vlastní slepoty a největším dílem však z vaší nenasytné zjištnosti zcela falešné a zcela zvrácené pojmy o bázni Boží a tak se slabí, v Boha ještě málo věřící lidé bojí Boha jako nějakého zlého, vši lásky a slitování prostého a nejvyšší neúprosného tyрана a při slově a pojmu „Bůh“ se děsí, poněvadž v Něm nespátřují téměř nic jiného nežli věčný hněv a věčnou pomstu.

3) Privil se však také, že má člověk Boha vzývat a nadevšecko milovat. Jak může však milovat a tím také co nejopravdověji vzývat božskou Bytost, před jejímž jménem se více ještě chvěje nežli před smrtí?!

4) Nyní z toho snad poznáš, jak nepravý a v nejvyšším stupni zvrácený pojem o bázni Boží máte vy a vámi ostatní lidé.

5) Co tedy znamená „Boha se bát?“ „Boha se bát“ znamená: Boha jako věčnou, nejvyšší a nejčistší lásku nadevše milovat a protože Bůh je nejvyšší pravda, v božské pravdě setrvávat a ne holdovat lži světa pro hmotnou zisknost.

6) Kdo je ve všem opravdový, ten má pravou Boží bázeň v srdci; a kdo ji má, ten také Boha vždy a úplně vzývá. Neboť jako je lež největším zneuctíváním Boha, tak je čistá a živá pravda také vždy a největším uctíváním a nejopravdovějším vzýváním Boha. - Rozumíš tomu nyní?“

7) Pravitel **zákoník**: „Ano, Pane a Mistře, tomu nyní, pokud jde o mně, zajisté rozumím a poznávám, že tato věc nemůže vůbec být nikdy jiná; ale nyní nebude zrovna tak snadné učinit tuto pravdu také ostatním lidem pochopitelnou, protože až příliš zabředli do všelikých omylů a lež považují za pravdu. Mimoto přichází ještě se svými předpisy chrám, co a jak máme před lidem mluvit. A tak bude asi těžké být budoucně správným učitelem lidu. Avšak každému vítězství musí předcházet boj! Ty jako Pán Sám jsi nám odhalil pravdu a budeš nám také nápomocen v boji proti nepřítelům pravdy, za to Tě prosíme nyní a také povždy budeme prosit; neboť bez Tvé stálé pomoci nic nesvedeme.

8) Je však nyní otázka, jak Tě máme prosit, abys nás vyslyšel a nám pomohl. Budeme-li Tě nyní v Tvé přítomnosti o něco správného prosit, vyslyšíš také brzy a snadno naši prosbu; ale jak potom, když nebudeš osobně přítomen tak jako nyní? Jak Tě máme potom prosit?“

9) Pravitel jsem **JÁ**: „Tato tvá otázka vypadá ovšem ještě zcela farizejsky! Věříš-li ve Mne živě, pak se ti také vždy dostane toho, zač budeš Otce ve jménu Mém prosit a k tomu netřeba Mé osobně viditelné přítomnosti, neboť Já jsem v Duchu všudypřítomný a vidím a slyším vše a o všem co nejpřesněji a nejjasněji vím od největšího do nejmenšího.

10) Budeš-li Mne tedy v duchu a v úplné pravdě o něco prosit, pak tě jistě také uslyším a vyslyším; ale prosbu, jak je u vás rtoma v záhadných slovech běžná, nevyslyším!

11) Ty jako zákoník přece také víš, co Bůh mluvil k lidu ústy proroka, když se k Němu prorok obrátil v tehdejších tísních, aby vyslyšel jeho prosby: „Znám tě i lid, jenž Mne uctívá a prosí rtoma - avšak jeho srdce je daleko ode Mne!“ Hle, právě tak také od nynějška nebude nikdy pouhá retní modlitba a nejméně modlitba zaplacená vyslyšena!

12) Kdo Mne však pln živé víry v srdci poprosí o něco správného, tomu se také dostane toho zač prosil.

13) Kdo však ve jménu Mém žije a jedná podle Mé nauky, ten se modlí vpravdě bezustání a proto mu také bude vždy dáno co potřebuje.“

14) Pravitel **zákoník**: „Ó, Pane a Mistře, děkuji Ti v srdci za toto Tvé útěšné poučení a nyní věřím, že se tomu, kdo správně podle Tvé nyní hlasitě vyslovené vůle prosí, také dostane zač prosí.“

87. CVIČENÍ VE VÍŘE A DŮVĚŘE.

1) Pravitel poté **několik Mých učedníků** „Pane, to by bylo vše již v pořádku, kdyby nebyl člověk v tomto světě vystaven pokušením k dopouštění hříchů! Když se však člověk v nějaké slabé chvíli velmi snadno dopustí toho či onoho hříchu, bývá tím již ve své důvěře a víře oslaben a i když také lituje dopuštěného hříchu a napravil jakoukoli škodu hříchem způsobenou, zůstává v duši bázeň, následkem které se neodvažuje k Tobě obrátit, jako kdyby nehřešil.

2) Co má pak takový člověk činit, má-li Tě o něco prosit, o čem úplně věří, že ho vyslyšíš?“

3) Pravitel jsem **JÁ**: „Má vědět, že předně nejsem nějaký hněvivý a pomstychtivý, nýbrž trpělivý a nanejvýš láskyplný jemnocitný Bůh, jak to bylo řečeno již z úst proroků a Já nyní volám ke všem hříšníkům: Pojdte ke Mně všichni, kdož jste utmáceni a hříchy obtíženi a Já vás občerstvím!

4) A zadruhé mají se lidé vždy cvičit v pravém modlení a v něm neustávat; neboť také náležitou a pevnou důvěru si osvojí člověk pravým cvičením, které ještě vždy pomohlo učedníku v kterémkoli oboru k mistrovství.

5) Člověk všelikými vezdejšími pozemskými statky náležitě opatřený snadno si odvykne pravému a důvěry plnému modlení. Přijde-li však konečně jednou na něho nesnáz, začne sice také modlením hledat pomoc u Boha; ale má u sebe příliš málo důvěry, že dojde u Boha vyslyšení a důvod spočívá zřejmě v nedostatku cvičení v živé úplné důvěře v Boha.

6) Čím však může člověk důvěru v Boha lépe posílit nežli cvičením, které záleží v modlení a

prošení bezustání? V čem však záleží modlení a prosení bezustání, to jsem vám již ukázal.“

7) Tu pohlédli učedníci vzájemně na sebe a **Ondřej** pravil: „Pane, vzpomínám si ještě velmi dobře na obraz, který jsi nám při podobných příležitostech ukázal a v němž byla řeč o nestoudném žebráku v noční době, kterému hospodář nakonec podal kolem půlnoci oknem chléb spíše proto, aby měl pokoj od dalšího bédování a žebrání, nežli z opravdového milosrdenství.

8) Já sám jsem u sebe již velmi často přemýšlel o tomto poněkud zvláštním obrazu, nemohl jsem jej však uvést v náležité spojení s Tvou nejvyšší láskou a slitováním. Ale teprve nyní, kdy jsi mluvil o modlení a prosení bezustání a také o cvičení ve víře a důvěře v Tebe, začíná se mi ta věc stávat jasnější.

9) Prošením o půlnoci o chléb označil jsi jistě také ono cvičení ve víře a důvěře v Tebe tím, že znázorňuješ Sama Sebe jako poněkud nedoslýchavého hospodáře a nás lidi jako žebráka a že nemáme ustát v žebrání a prosení, i když také nedojdeme u Tebe hned vyslyšení.

10) Ty Sám chceš, abychom se naším neustálým modlením a prosením museli stát notně obtížnými, nežli nás vyslyšíš; neboť tím chceš naši důvěru k Tobě udržovat v neustálém a pokračujícím cvičení, kterým můžeme konečně dospět k oné pevnosti, kterou dospějeme do našeho vlastního dne života, kterým je Tvé Království v nás, v němž jako Tvé děti nosíme sami jakoukoli pomoc a sílu v Tvém duchu a vůli v srdci naší duše a budoucně nám nemá být třeba, bychom Tě v noci našeho života neustále žebráním obtěžovali. Neboť nyní musí člověk ve slabosti noci svého života hledat pomoc; stal-li se však jednou Tvou milostí sám silný a mocný, pak si již může pomoci sám! Pane, porozuměl jsem vpravdě dobře Tvému tehdy podanému obrazu?!“

88. ÚČINEK PROŠENÍ BEZUSTÁNÍ. PODOBENSTVÍ O UTISKOVANÉ VDOVĚ A KRUTÉM SOUDCI.

1) Pravil jsem **JÁ**: „Úplně správně, dobře a pravdivě jsi pochopil ten obraz a bylo zcela na místě, že jsi jej zde opět oživil několika málo slovy. Aby tu však porozuměl každý, tebou připomenutému příkladu ještě jasněji podle úsudku vlastního rozumu, podám vám, ježto je nám čas ještě příznivý, jiný obraz, v němž ještě jasněji uvidíte, kterak správný člověk nemá v modlení a prosení ustávat, chce-li v sobě dospět k pravé síle Mého Království. A tak tedy poslyšte!

2) V jednom městě byl soudce, který se nebál Boha a také neměl strach ze žádného člověka. V témž městě byla však také vdova; tato vdova přišla k němu a pravila: „ó, spravedlivý soudce, zachraň mne před mým protivníkem; neboť hle, tak a tak jsou věci úplně spravedlivě na mé straně!“

3) Spravedlivý soudce to sice poznal na prvý pohled; ale nebyl v dobré náladě a vdovinu při nechtěl přijmout. Vdova neustávala, přišla opět k soudci a na kolenou ho prosila, aby se jí ujal.

4) Tu si soudce pomyslel: „Co tu dělám? Ačkoliv se již nebojím Boha a také ze žádného člověka nemám strach, zachráním však přece tuto vdovu, ježto mně nyní způsobuje již tolik práce, aby nakonec nepřicházela ještě častěji a svými prosbami mne úplně neohlušila!“

5) Slyšeli jste z tohoto obrazu dobře, co pravil a také učinil soudce? Jestliže však již soudce, podle zákona přísně spravedlivě soudící, vyslyší vytrvalé prosení utiskované vdovy a pomůže jí, neměl by pak Bůh tím spíše zachránit Své vyvolené, kteří ve dne v noci k Němu volají a měl by snad mít méně trpělivosti a lásky s nimi a k nim, nežli měl soudce s vdovou a ke vdově?!

6) Vpravdě pravím vám, Bůh je vyslyší a co nevidět zachrání a to nyní v této době, jakož i v daleké době, až jako Syn člověka přijde opět jako nyní na tuto Zemi!

7) Ale až opět v oné době přijde Syn člověka do tohoto světa, myslíte, že nalezne víru v Sebe?“

8) Pravil **Ondřej**: „Pane a Mistře, jelikož jsem mluvil již předtím, budu také tentokrát dále mluvit, dovolíš-li mi to!“

9) Pravil jsem **JÁ**: „Mluv jen vždy; neboť máš na to rozum, odvahu a ústa!“

10) Pravil poté **Ondřej**: „Pokud jde o samotný obraz, praví úplně totéž, co pravil mnou předtím znovu vypravovaný obraz o hospodáři a o žebráku, který prosil v noci o chléb; jenže postavení Boha vůči světským lidem, hledajícím v tísní jejich životní noci u Boha pomoc, je vyznačeno ještě rozhodněji nežli v obrazu, který jsem znovu vyprávěl. Neboť tu stojí Bůh jaksí mimo všeho spojení pouze jako spravedlivý Soudce, Který sice může utiskovaným vždy pomoci,

chce-li; a On jim také pomáhá, leč teprve tehdy, když se Mu stali svým neustálým prošením velmi obtížnými.

11) Leč také zde se jedná pouze o cvičení ve víře a v důvěře; dosáhla-li tato víra a důvěra již určité neoblomné síly, pak je vyslyšení a pomoc také již zde.

12) Závětí, v němž jsi pravil, že Bůh jako nejvyšší láskyplný Otec jistě spíše vyslyší Své vyvolené, kteří jsou již v síle víry a důvěry, volají-li k Němu o pomoc v jejich již dosaženém vnitřním dni života, jakož i v jejich ještě časem snadno se vracějící noci, (toto závětí) Tě již nelíčí jako nějakého těžce úprosného světského soudce, který se jako samobůh nemá obávat Boha, ani se co ostýchat před žádným člověkem, nýbrž líčí Tě jako Otce těch, kteří již jsou ve vnitřním dni života. Já jsem věc takto pochopil a jsem toho mínění, že jsem se nemýlil.

13) Z nás však není nyní ještě nikdo úplně ve vnitřním dni života, nýbrž dílem také někdy ještě velmi v naší staré noci života a musíme Tě ještě o velmi mnoho prosit, abys nás tím pocvičil a tím posílil ve víře a důvěře; ale Ty jsi nám slíbil jistou a brzkou záchranu a my také nepochybně pevně věříme, že každé z Tvých zaslíbení dojde splnění.

14) Ty jsi nám však opětovně říkal o druhém příchodu na tuto Zemi a nakonec jsi položil otázku, zda také tehdy dojdeš mezi lidmi víry.

15) Nuže, odpovédět na tuto otázku je ještě zcela a daleko mimo oblast toho, co je nám možné vysvětlit, - proto Ti také nemohu na to dát odpověď. Ty Sám však jistě nejlépe víš, jak to bude v daleké budoucnosti s vírou lidí dopadat a chceš-li tedy, můžeš to označit ještě podrobněji, nežli jsi nám to již označil při některých jiných příležitostech!“

16) Pravil jsem **JÁ**: „Ty jsi také tento dnešní obraz zcela pravdivě, správně a dobře pochopil a tím jsi způsobil Mému srdci opravdovou radost. Učiníte-li to všichni také tak, pak úplné zachránění vašich duší ze jha hmoty tohoto světa a jeho půvabů nedá také věru nikdy dlouho na sebe čekat!“

89. BUDOUCÍ STAV VÍRY.

1) (**Pán:**) „Pokud však jde o Mou otázku týkající se stavu víry u lidí v daleké budoucnosti, až Syn člověka přijde opět způsobem vám již častěji oznámeným na tuto Zemi, pak pravím vám, že najde vcelku ještě méně živé víry nežli nyní. Neboť v oněch dobách přivedou to lidé většinou neúnavným bádáním a počítáním pod haluzemi a daleko rozloženými větvemi stromu poznání v mnohých vědách a uměních velmi daleko a budou s to všemi v přírodě Země nyní lidem ještě zcela skrytými silami provádět zázračné věci a také budou říkat: „Hleďte, to je Bůh, - jinak žádného Boha není!“

2) Víra těchto lidí nebude tudíž téměř již zcela žádná. U těchto lidí nenajdu tedy při Svém návratu již žádnou víru!

3) Jiná, také velká část lidí bude však ještě v silnější a temnější modloslužebné pověře, nežli jsou nyní všichni pohané na celé Zemi. Tito lidé budou mít dlouhý čas své učitele, zástupce a ochránce v tehdejších velkých a mocných této Země; ale děti světa, náležitě vyzbrojené všelikými vědami a uměními, budou všelikou mocí potlačovat temnou pověru a tím uvedou velké a mocné na Zemi do převelikých rozpaků, protože vědátoři a všelikými umělci začne obyčejný a dlouho vší mocí v úplné slepotě udržovaný lid poznávat, že byl udržován v tvrdém otroctví jen pro světskou slávu a blažený život velkých a mocných, kteří sami víru neměli. A když pak přijdu Já, tehdy ani u nich nedojdu víry.

4) V době velké temnoty nemohl bych u nich dojít víry proto, že byli nejvyšší hloupými a slepými sluhy vládců, kteří u sebe velmi dobře poznali, k čemu lze slepých dobře použít a že vidoucí by si to nikdy nedali líbit tak jako zcela slepí. Když se však slepí stali jednou vědci a umělci také vidoucími, pak se stali stoupenci těch, kdož je větším dílem osvobodili od tvrdého otroctví velkých a mocných; a kdybych pak přišel a řekl: „Poslyšte, národové Země, Já jsem nyní opět přišel k vám a chci vám znovu ukázat pravé cesty k věčnému životu vašich duší!“ - co tomu řeknou lidé prostí vší víry?

5) Odpoví Mně takto: „Příteli, ať jsi kdokoli, zanech staré opotřebované a naštěstí přežitě hlouposti, pro kterou od dob jejího prvního vzniku tekly mnohé proudy často nejnevinnější krve! Je-li v nebi tak zvaný dobrý Otec, kterého neznáme a po němž nyní také vůbec žádné touhy již nemáme, tak velkým přítelem krve, pak ať si snadno promění velký oceán v krev a co nejvyšše

se v něm zbožňuje; ale nauku života, která místo slíbeného Království Božího přinesla mezi lidi na tuto beztoho hubenou Zemi jen naprosté peklo, vůbec již nepotřebujeme. My se nyní držíme všelikých věd a umění a přitom žijeme v pokoji a klidu, i když zajisté také jen částečně; neboť nám je nyní jistý časný, ale pokojný a klidný život mnohem milejší, nežli nějaké nesčíslným utrpením a mnohými proudy nevinně vylité vykoupené krve a přitom ještě pochybné nebe i se všemi jeho krásnými blaženostmi!“

6) Při takové řeči příštích lidí lze zajisté ospravedlnit otázku, zda dojdou víry při Svém návratu na Zemi!

7) „Ale“, řeknete nyní v sobě, „kdo má na tom vinu? Snad peklo? Pane, pak je vyhub! Anebo snad falešní zlí proroci, pod jejichž rouškou se pak také brzy objeví všelijací velcí a mocní jako houby z vlhké země, kteří vyvolají na Zemi všestrannou válku a budou lidi trápit? Pane, pak nedej v Tvém jménu nikdy vzniknout falešným prorokům! Chceš-li to však Ty Sám takto mít, pak Ti také musí být vhod, když při Svém opětém příchodu na tuto Zemi nedojdeš mezi lidmi již víry!“

8) Já však zde mimoto pravím: „Krátkozraký lidský rozum soudí tu ovšem podle svého názoru zcela správně a s lidské stránky tohoto světa nelze zrovna proti tomu příliš mnoho namítat; ale Bůh jako Tvůrce a věčný Udržovatel všech věcí a bytostí má tu opět zcela jiné názory a plány se vším co vytvořil ze Sebe, - a tak také co nejlépe ví, proč to a ono dopouští mezi lidmi na této Zemi.

9) Teprve nakonec bude veškerá pověra zbraněmi věd a umění s povrchu zemského odstraněna, při čemž však nebude žádný člověk ve své svobodné vůli ani dost málo rušen.

10) Tím nastane časem sice mezi lidmi úplná nevíra; ale takový stav potrvá. jen nejméně krátký čas.

11) Teprve v oné době požehnám starému stromu poznání a jím dospěje strom života v člověku opět ke své staré síle a tak bude pak už jen jeden Pastýř a jedno stádo!

12) Kdo tomu nyní porozuměl, ten také porozumí Mé otázce, zda v oné době dojdou na Zemi víry jako nyní. Takové víry jako nyní, v oněch příštích dobách jistě již nikdy nedojdou, - ale jiné! V čem však bude tato víra záležet, o tom si nyní nedovedete učinit představu; ale přesto k tomu jednou nicméně dojde, jak jsem vám to nyní předpověděl!“

90. O NOVÉ DOBĚ.

1) Právil nyní jeden z počtu tak zvaných **Židořeků**: „Pane a Mistře, bude s Tvým návratem na tuto Zemi dána lidem také nějaká nauka? Až k nim opět přijdeš s touto naukou, pak také řeknou: „Ó, dej nám pokoj s touto naukou, která způsobila tolik neštěstí na Zemi!“

2) Právil jsem **JÁ**: „Příteli, nauka, kterou vám nyní dávám, je Boží slovo a zůstane věčně a proto lidé, o kterých se zde mluví, obdrží ode Mne také jen tu nauku, kterou jste ode Mne obdrželi ale v oněch dobách jim nebude dána zastřená, nýbrž co do nebeského a duchovního smyslu úplně odhalená a v ní bude záležet onen nový Jeruzalém, který přijde z nebes na Zem. Teprve v jeho světle bude lidem jasné, jak velice byli jejich předchůdci falešnými proroky oklamáváni a podváděni, podobně jako nyní Židé farizeji.

3) Pak již nebudou svalovat vinu na všem tom mnohém neštěstí na Zemi na Mne a Mou nauku, nýbrž na nanejvýš sobecké a vládčtivé falešné učitele a proroky, neboť ve světle svých věd a mnohých umění až příliš přesně poznají, kterého ducha byli dětmi.

4) Až však toto přejasně světlo nového Jeruzaléma zazáří nad celou Zemí, pak budou lháři a podvodníci úplně odhaleni a za jejich práci bude jim dána odměna. Čím výše z nich bude někdo domněle stát, tím hlubší bude také jeho pád. Proto se již nyní vystříhejte falešných proroků! - Rozuměli jste nyní také tomu dobře?“

5) Právili poté také Moji ostatní **učedníci**: „Pane a Mistře, proč nepodáváš Svou nauku také nám již tak odhalenou, jako ji dáš jednou v daleké budoucnosti zmíněným všelikým vědcům a umělcům? Takového nového Jeruzaléma bylo by lidem také nyní zapotřebí!“

6) Právil jsem **JÁ**: „Mohli bych vám ještě velmi mnoho říci a odhalit, - ale ještě byste to nemohli snést; až však na vás přijde Duch pravdy ze Mne, uvede vás do vší pravdy a moudrosti a pak již budete úplně ve Světle nového Jeruzaléma.

7) Zda však budete také potom s to nechat světlo přejít na vaše učedníky, to je otázka, na

kerou stěží odpovíte, předpokládajíc, že chápete a poznáváte to, že předně veškeré vyučování má jaksí vzejít u dětí a že musí být více svobodné nežli nucené a zadruhé, že se nesmí. od nikoho žádat, aby četl Písmo, nejsou-li mu známa písmenka.

8) Vy nejste nyní ještě vůbec s to tušit, k jak velkým a rozsáhlým vědám a uměním to lidé jednou přivedou a jak velice tím bude posváćeno na veškerou pověru mezi lidmi. Kde je však nyní v celém světě řeč o nějaké čisté vědě stojící na zásadách náležitě vypočítané pravdy a kde o nějakém umění touto vědou vypočítaném?

9) Kde je také již nyní mezi lidmi nějaká věda a z ní odvozené umění, tam je přitom také vždy přes tři čtvrtiny slepé pověry. Na takovém shnilém plodu ještě nepožehnaného stromu poznání nelze však vyšší nebeskou pravdu postavit; a budete-li ji chtít na něm postavit, objeví se poté plod, který by se sice mohl hodit ke žrádlu drakovi, ale ne za potravu lidem.

10) A vězte a dobře si zapamatujte! Z takových plodů vzejdou také falešní proroci se vším svým bludným učením a falešnými zázraky a zkazí více nežli tři čtvrtiny Země. Neboť bude-li se někdo snažit spojit Mé nejčistší učení pravdy s vědami nyní mezi lidmi stávajícími a všelikou pověrou promísenými a s málo významnými a výkonnými uměními v domnění, že tím bude lidem snáze přijatelné, pak bude Mé učení, jak se snadno samo sebou rozumí, vždy víc a více znečišťováno a tím klesnou vědy a umění, které jsou plné pověry, ještě hlouběji do staré noci, nežli kdy klesly od počátku lidstva. Nakonec se stanou po nějakou dobu jen vlastnictvím falešných proroků, aby pomocí nich mohli tím snáze a obsáhleji pro sebe získávat lid drženy ve slepotě.

11) Ale tak to nezůstane; neboť v pravé době probudím lidi pro čisté vědy a umění, kteří budou lidem se střeř hlásat, jak sluhové Balámovi konali své zázraky. Tím se stane čistá věda ve všech věcech, jakož i čisté umění nepřemožitelným předchůdcem a průkopníkem pro Mne proti staré pověře; a až jimi bude Augiášův chlév vyčištěn, pak budu mít snadný a nejvyšší působivý návrat na tuto Zemi. Neboť Mé nejvyšší čisté životní učení se také všude snadno spojí s všeobecnou čistou vědou lidí a tak dá lidem úplné světlo života, neboť jedna čistota nemůže nikdy znečistit čistotu druhou právě tak, jako jedna nad Slunce jasná pravda pravdu druhou.

91. POSTUPNÉ ČIŠTĚNÍ UMĚNÍ A VĚD.

1) (Pán:) „Vy si nyní ovšem u sebe pomyslíte: Co Mně bude možné v oné době, totiž vědy očistit, to by Mně mohlo být ovšem také nyní možné a tím by mohlo nejčistší učení, spojené s čistou vědou a s jejími umělými výtvoři ihned jaksí ruku v ruce přecházet na lidi, při čemž by asi falešní proroci, chtějící tu a tam vystupovat, jistě nečinili obchody k ukojení svého sobectví.

2) A já vám naproti tomu pravím: To by bylo již tak zcela dobré, kdyby to tak šlo; ale věc nicméně nejde tak, jak vy to nyní velmi dobře míníte, - neboť pak bych musel lidem vzít svobodnou vůli a všemohoucností své vůle je přetvořit v pouhé stroje! Co by tím však lidé získali pro věčnou spásu a věčný život svých duší?

3) Cožpak ještě nevíte, že vše, co stojí pod zákonem musu, který záleží ve všemohoucnosti Mé vůle, je o sobě souzeno a mrtvé?! Už jsem vám to již tak často zcela důkladně ukázal a vy přesto vše se vracíte ke svému starému světskému rozumu!

4) Hleděte, kdybych nyní v této době probudil mezi lidmi ihned tisíc tisíců nejčistší vědou ve všech věcech a tak také podle vědy úplně vyškolených všelikých umělců, byli by nynějšími lidmi ještě více pronásledováni, nežli budete temnými lidmi světskými pronásledováni vy, brzcí šířitelé Mé nauky a Mého jména! Neboť vědění lidí, které je - jak bylo již řečeno - smířeno více než ze tří čtvrtin s nejsilnější pověrou, z níž si lidé opatřují hmotné výhody, lze mnohem neseadněji očistit.

5) Já jsem při velmi mnohých příležitostech dobře a názorně důkladně vysvětloval různé věci, zjevy a události vám i ostatním lidem, kteří měli dobrou vůli a citlivé srdce, odhalil jsem před vašimi očima a ušima celé hvězdné nebe, takže nyní víte dobře, co je naše Slunce, Měsíc, Planety a co jsou nescíslné mnohé jiné Hvězdy a jaké mají vlastnosti a dal jsem vám některé otevřením vnitřních smyslů dokonce ohledat; a tak máte vy nyní ve velmi mnohém již tu nejčistší vědu.

6) Jděte tedy a učte slepé lidi tak, jak jsem já vás poučil a až příliš Brzy poznáte, jak těžko lze odvrátit lidi od jejich starého (to jest mylného; vyd.) vědění a od jejich mystických předsudků!

7) Mimoto je také nesčíslný počet lidí, kteří jsou svými sobeckými knězi a vládci tak ohlupe-
ni, že by takový výklad ve vědění považovali za nikdy neodpustitelný zločin proti bohům a člo-
věka, který by je sváděl k nějakému zločinu proti jejich bohům, by velmi zle zřídili.

8) Aby bylo možné během času vykonat u lidí ve vědách a z nich vyplývajících uměních
úplné očištění, musí jim napřed být hlášána Má nauka a mnozí ti bužkově i s jejich knězi a
chrámy musí být zničeni.

9) Stalo-li se to a bylo-li Mé evangelium, i když mnohými falešnými proroky lidem hlášáno,
pak se také lidé stanou způsobilí, aby se ponenáhlu očistili ve vědách a uměních; a tito lidé se
pak stanou bleskem, který od východu až k západu jasně osvětlí vše, co je tu na Zemi. „Výcho-
dem“ rozumíme duchovno, „západem“ však vše přirozené.

10) Jestliže jste toto nyní pochopili, pak se již netažte, zda by to či ono bylo již nyní možné!“

92. MOUDROST MOJŽÍŠOVA A JOSUOVA.

1) Když byli učedníci a ovšem také hospodský, uzdravený sluha, farizeus a zákoník uslyšeli
tuto Mou řeč, pravil **zákoník**: „Z této Tvé řeči, Pane a Mistře, jsem vyrozuměl, že jsi Svým
učedníkům odhalil nejen velké tajemství o Království Božím na Zemi mezi lidmi, nýbrž také pří-
rodní říši této Země, Měsíce, Slunce a Hvězd a podal jsi mně tu nový důkaz, že ve Svém Duchu
jsi právě Ty Tvůrcem všeho, jinak bys byl nemohl tyto nekonečně mnohé a zázračné věci Svým
učedníkům vysvětlovat a dokonce jim je činit ohledatelnými.“

2) Poněvadž jsi to však mohl učinit Svým učedníkům, kteří jsou přece také jen Židé a poha-
né, nemohl bys tedy také nám ve vší stručnosti osvětlit tyto podivuhodné věci tak, aby se i nám
dostalo jasnějšího pojmu o tom, co máme soudit a věřit o Měsíci, o Slunci a o všech Hvězdách,
zatměních, o strašných Kometách a také o mnohých Létavicích? Neboť v těchto věcech nejsme
na tom ani o vlas lépe nežli pohané.“

3) Pravil jsem **JÁ**: „Proč jste tedy zavrhli šestou a sedmou knihu Mojžíšovu a prohlásili je za
nepravé a dokonce jste hrozili těžkými tresty tomu, kdo by se odvážil je číst? Hle, v těchto dvou
knihách popsal Mojžíš jasnými slovy veškeré přírodní stvoření!“

4) Pravil **zákoník**: „Pane a Mistře! Já jsem sice slyšel jednou o tom mluvit, ale nikdy jsem z
nich neviděl ani písmeno. Tyto knihy v chrámě Jeruzalémském prý již ani nejsou. Proto Tě tedy
prosím, abys nám pokud možno stručně popsal a vysvětlil věci, na které jsem se dotazoval
abychom pak také věděli, co jsou a jaké jsou.“

5) Na tuto prosbu zákoníkovu popsal jsem oněm čtyřem co nejstručněji tyto věci tak, že
mohli dobře rozumět tomu, co jsem jim vyložil.

6) Po tomto výkladu, jenž trval dobrou hodinu, tázal se Mne zákoník, zda o tom měli něja-
kou známost také již praotcové.

7) Pravil jsem **JÁ**: „Ovšem a zejména praobyvatelé Egypta! Když se však časem lidé všeli-
kými hříchy stále. více vzdalovali od jednoho věčně jedině pravého Boha a přecházeli do slepé-
ho pohanství a se zatemňovali, pak také toto oznámení zaniklo a na jeho místo nastupovalo
prázdné, všelikými omyly naplněné básnické žvanění a blouznění.“

8) Tak se ztratilo oznámení o Zemi a o Hvězdách. Jen u několika velmi málo mudrců v ja-
kémsi skrytém koutě Země se ještě udrželo; ale tito mudrci se neodvažovali vystoupit s ním
před zcela zatemněnými lidmi na denní světlo. A tak tato oznámení téměř úplně zanikla. Ale v
příštích dobách na ně lidé zase přijdou a to ještě jasněji nežli v pravěku a vše vypočítají; a to
bude patřit k onomu blesku, který zasvitne od východu k západu.

9) Pravil **zákoník**: „A od koho měli Mojžíš a Aron toto oznámení?“

10) Pravil jsem **JÁ**: „Od Ducha Božího! Ačkoliv byl Mojžíš jako přijatý syn faraonův zasně-
cen do mystérií egyptských a také se leccemu naučil ze staré vědy o Hvězdách a o Zemi, byla
to nicméně sotva jedna kalná vodní kapka naproti celému moři jeho následného poznání, které
mu bylo jako vyvolenému vůdci národa izraelského dáno Duchem Božím, čímž se stal pravým
učencem z Boha.“

11) Pravil opět **zákoník**: „Pane a Mistře! Josua, jako také Bohem vyvolený vůdce národa iz-
raelského do zaslíbené země, měl asi také co nejpresnější známost o tom, co popsal Mojžíš!
Jak tedy mohl ke Slunci před Jerichem říci: „Slunce, stůj tiše, nežli porazím všechny nepřátele!“
- a Slunce prý uposlechlo jeho rozkazu? Kdyby to byl řekl Zemi, pak by to mělo podle toho, co

jsi nám předtím vysvětlil, pravý smysl; nyní však, ježto jsme od Tebe slyšeli pravý stav věcí, jeví se nám rozkaz Josuův Slunci jako něco, co zřejmě nemá smysl a zdá se, že Josua pravý stav věcí přece jen neznal, měl-li se stát jeho rozkaz při rozeno}! pravdou.

12) Pravil jsem **JÁ**: „Josua sice tak mluvil, ale ne ke Slunci přirozenému, nýbrž ke Slunci ducha, které záleželo v Mojžíšově nauce z Boha. Toto Slunce při pohledu na velkou přesilu nepřítelovu začalo ve víře a důvěře národa silně klesat. Josua nechtěl tedy svým silným zvoláním malomyslnému a již o překot reptajícimu lidu říci nic jiného nežli: Věřte a důvěřujte tak dlouho, dokud nespátříte brzo domněle mocného nepřítele před sebou úplně poraženého! Pak budete moci dobyt se mnou zemi, kde teče mléko a med anebo se vrátit opět na poušť!“

13) Tím byl lid posílen v úplné víře a důvěře v Boha, Který jest, byl a bude pravým Sluncem duše a jejího ducha v nebi a na Zemi. A hle, toto Josuou oslovené Slunce se ve víře a důvěře lidu zastavilo, osvítilo jej a dodalo mu odvalu, chytrost a sílu a nepřítel byl zcela zničen až na nevěstku Rahab, která prokázala milosrdenství vyslancům Josuovým. - Porozuměl jsi tomu nyní?“

93. VĚDA O OBDOBÁCH (PODOBENSTVÍCH).

1) Pravil **zákoník**: „Ano, Pane a Mistře, tomu jsme nyní všichni zcela dobře porozuměli, takže nyní poznáváme, že Josua nemohl se svým nejvyšším velkolepým zvoláním spojovat nějaký jiný smysl; ale pročpak jsme tomu dříve nerozuměli?“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Protože již před zajičením babylonským vymizela u vás zcela stará vnitřní věda o obdobách; neboť tato věda je přístupna a vlastní jen oněm lidem, kteří nikdy nezakolísali a nezeslábli v pravé víře a důvěře v jednoho pravého Boha, vždy Ho milovali jako Otce nade všechno a své bližní jako sebe samé.“

3) Neboť zmíněná věda je vnitřní písmo a řeč duše a ducha v duši. Kdo ztratil tuto řeč, nemůže rozumět Písmu a jeho řeč se mu v jeho mrtvém světském světle jeví jako pošetilost; neboť životní poměry ducha a duše jsou zcela jiného druhu nežli těla.

4) Tak je tedy také slyšení, vidění, hmatání, myšlení, mluvení a písmo ducha ⁵⁾ jiné nežli zde mezi lidmi ve světě přirozeném a proto to, co koná a mluví nějaký duch, může být učiněno přirozenému člověku pochopitelným jen na základě staré vědy o podobenstvích.

5) Jestliže lidé svou vlastní vinou ztratili tuto vědu, pak se sami vyřadili ze styku s duchy všech oblastí a všech nebes a proto již nemohou duchovno v Písmu pojmout a pochopit. Psaná slova čtou podle slepě naučených zvuků mrtvé litery a nemohou ani pochopit a poznat to, že litera je mrtvá a nemůže nikoho oživit, nýbrž že je to jen vnitřní skrytý smysl, jenž jsa sám život, vše oživuje.

6) Když chápete nyní toto, pak se tedy také především snažte, aby se Království Boží ve vás stalo živé a úplně činné, tak dosáhnete také opět zmíněné vědy o podobenstvích mezi hmotou a duchem, bez níž nemůžete v hlubině živé pravdy chápat nikdy ani Mojžíše, ani nějakého jiného proroka a tím jste sami v sobě donucováni upadat v nevíru, ve všeliké pochybnosti a hříchy! Neboť kráčí-li slepý po cestě, na níž leží mnoho kamení, bude moci zabránit tomu, aby nenarazil při chůzi na ten a onen kámen a přitom dokonce často neupadl?! A vyskytne-li se na cestě nějaká propast, jak se zachrání, aby se při nejbližším kroku do ní nezřítal a nenalezl v ní nevyhnutelnou smrt?!

7) Proto se především snažte, abyste byli co nejdříve v duchu znovuzrozeni a vidoucími, jinak neujdete tisícovým nebezpečím, která na vás číhají a hrozí vás pohltnout!“

8) Pravil na to **zákoník**: „Ó, Pane a Mistře, Tvá moudrost je nezměrná a my lidé jsme vůči Tobě slepí jako kámen! Nyní teprve zcela jasně poznávám, v čem záleží důvod úplného úpadku víry a důvěry v Boha a také poznávám, že se v budoucnu bude této Tvé světlé a životní nauce dařit tak, jako se nyní daří nauce Mojžíšově a proroků a že budeš skutečně Svou láskou a slitováním nucen přijít opět k lidem na tuto Zemi. Jde nyní jen o to, zda přijdeš opět tak jako tentokrát anebo snad jiným, jedině Tobě známým způsobem! Nemohl bys nám to podrobněji naznačit?“

⁵ „ducha“ doplnil vyd.

9) Privil jsem **JÁ**: „Já, jsem vám již beztoho dostatečně jasně ukázal, jak a jakým způsobem přijdu opět k lidem na tuto Zemi! Jak se Mne můžeš na totéž znovu tázat?“

10) Privil **zákoník**: „Je pravda, Pane a Mistře, že jsi nám to již řekl a kdybych se již nyní vyznal ve vědě o podobnostech, pak bych také zcela rozuměl smyslu Tvé řeči; ale mně je tato věda ještě zcela cizí a proto mně není vše jasné, co jsi mluvil o Svém návratu.“

11) Hle, při této mé otázce jde hlavně o to, zda budeš opět jako člověk s tělem a krví jako nyní zrozen z nějaké čisté ženy, anebo zda se vrátíš nezrozen, spíše jako duch a přece také jako viditelný člověk a kde v kterém národě!

12) Před Tvou nevýstižnou moudrostí je to sice jistě ode mně velmi nerozumná otázka; ale jsem teprve dvě hodiny obráceným člověkem, a proto se mně nesmí zazlívát, obtěžují-li Tě ještě všelikými nerozumnými otázkami.“

94. NÁVRAT PÁNĚ.

1) Privil jsem **JÁ**: „Tvé otázky nejsou zrovna nerozumné a máš plné právo tázati se na to, co je ti neznámé; a Mně zřejmě náleží právo odpovědět tobě tak, jak to pro tebe a pro ostatní shledávám být účelné. Jelikož jsi se Mne však nyní tázal, chci ti tedy také odpovědět a tak tedy poslyš!“

2) Při Svém druhém příchodu Se již nikde opět nezrodím z ženy jako dítě; neboť toto tělo zůstane oslavené tak jako Já jako Duch ve věčnosti a tak nepotřebuji nikdy nějaké druhé tělo v tom způsobu, jak jsi to mnil.

3) Přijdu však zprvu neviditelně v oblacích nebes, což znamená tolik jako: Začnu Se přibližovat k lidem nejprve opravdovými věštcí, mudrci a nově probuzenými proroky a v oné době budou také dívky prorokovat a jinoši budou mít jasné sny, z nichž budou hlásat lidem Můj příchod a mnozí jim budou naslouchat a polepší se; ale svět jim bude spílat šílených blouznilů a neuvěří jim, jak tomu také bylo s proroky.

4) Rovněž tak probudím čas od času lidi, kterým v jejich srdci řeknu do péra vše to, co nyní při této Mé přítomnosti je, děje se a mluví a to, co se prostě napíše, bude pak moci být zvláštním, tehdejšími lidmi dobře známým umělým způsobem ve zcela krátké době několika týdnů a dnů v mnohých tisících stejně znějících exemplářích rozmnoženo a tak mezi lidmi rozšířeno; a ježto lidé v oné době, budou téměř vesměs dobře znalí čtení a psaní, budou moci nové knihy také sami dobře číst a jim rozumět.

5) A tento způsob šíření Mé nově a čistě znovu podané nauky z nebes bude pak moci být mnohem rychleji a účinněji mezi všechny lidi na celé Zemi prováděn nežli je to nyní od úst k ústům posly ve jménu Mém.

6) Když takovýmto způsobem bude Má nauka uvedena mezi lidi dobré vůle a účinné víry a aspoň třetina lidí bude mít známost o ní, pak tedy také přijdu tu a tam osobně a tělesně viditelně⁶⁾ k těm, kdož Mne budou nejvíce milovat a mít po Mém opětném příchodu převelikou touhu a proto také úplnou a živou víru.

7) A Já z nich utvořím Sám obce, jimž žádná moc světa nebude již s to vzdorovat a odporovat; neboť Já budu jejich Vojevůdcem a jejich věčně nepřemožitelným Hrdinou a budu všechny mrtvé a slepé lidi světa soudit. A tak očistím Zemi od jejího starého neřádu.

8) V době oněch nových věštců a proroků bude však mezi lidmi velké soužení a utlačování, jakého ještě nikdy nebylo na této Zemi; ale kvůli Mým tehdejším vyvoleným potrvá jen krátký čas, aby vyvolení neutrpěli škodu na své nastávající blaženosti.

9) Leč v této zemi, kde budu ještě nyní od místa k místu chrámovými Židy pronásledován jako zločinec a která v oné době bude utlačována nejtemnějšími pohany, osobně nejdříve již nevystoupím a nebudu učit a těšit slabé. Zato však v zemích jiného světadílu, které jsou nyní obývány pohany, založím novou Říši, Říši pokoje, svornosti, lásky a trvale živé víry a bázeň před smrtí těla nebude již mezi lidmi, kteří budou kráčet v Mém světle v ustavičném styku a obcování s anděly. - To máš tedy náležitou odpověď na tvou otázku!“

⁶⁾ v proměněném duchovním těle; srov. Verš 2)! Vydavatel

10) Privil **zákoník**: „Asie, stará kolébka lidstva a mnohých Božích požehnání, nebude tedy již mít štěstí Tebe vidět a slyšet při Tvém návratu na tuto Zemi? To věru není žádná radostná zvěst pro tento světadíl!“

11) Privil jsem **JÁ**: „Země je všude Má a Já vím, na kterém místě bude Můj návrat pro celou Zemi nejúčinnější! V oné době, v níž se lidé budou moci od jednoho konce Země ke druhému dorozumívat tak rychle jako sjíždí blesk z mraku a v níž budou moci na kovových silnicích za použití duchů vázaných v ohni a ve vodě přejíždět ty nejdelší tratě půdy zemské rychleji nežli se žene nejprudší bouře od jednoho konce Země ke druhému a lodí za pomoci týchž sil budou přejíždět velký oceán v mnohem kratší době nežli nyní Římané z Říma do Egypta, bude moci být zvěst o mém osobním návratu snadno po celé Zemi ve zcela krátké době rozšířena a tak také do Asie.“

12) Leč tu je opět otázka: Dojde tato zvěst u slepých a hluchých pohanů tohoto světadílu také víry?

13) Já myslím a pravím: Stěží dříve, nežli bude velkým světovým soudem očištěna!

14) Na dalekém západě je jedna velmi veliká země, která je se všech stran oblévána velkým světovým oceánem a nikde nad mořem nespojuje se starým světem. Z oné země budou lidé zprvu slyšet velké věci, které se budou vynořovat také na západě Evropy a vznikne z toho jasné záření a odražené záření. Světla nebeská se budou potkávat, poznávat a podporovat.

15) Z těchto světél se bude utvářet Slunce života, tedy onen nový dokonalý Jeruzalém a v tomto Slunci přijdu opět Já na tuto Zemi. - A nyní je již více než dost o tom, co se jednou stane!“

16) Nad tím dokonce **Moji učedníci** vyvalovali oči a mezi sebou pravili: „Tak jasně a zevrubně o Svém příštím příchodu ještě nemluvil! Šťastní budou lidé, kteří v oné době budou žít tam, kde On opět přijde se vši hojností Své milosti, - ale převelice nešťastní ti, kdož v Něho neuvěří a dokonce snad, podobně jako nyní farizeové, proti Němu povstanou a budou usilovat o Jeho život, postaví se proti Němu a budou chtít zachránit své pohanství, těm půjde vstříc, jak to již častěji a na Hoře Olivové ukázal znamením na nebi, jako neúprosný Soudce a dá jim odměnu v pekle.“

17) Privil jsem **JÁ**: „Ano, ano, tu jste nyní mluvili pravdu! A Já pravím vám: Vpravdě, vpravdě, toto viditelné nebe a tato země v pravé délce časů také pomínou; ale Má slova, která jsem mluvil k vám, nepomínou!“

95. OBĚD.

1) Za těchto našich řečí se však přiblížilo poledne a **JÁ** jsem pravil učedníkům: „Nyní se můžete připravit na odchod; neboť dnes máme ještě vykonat dalekou cestu!“

2) **Hospodský** však pravil: „Ó, Pane a Mistře, oběd, který bude nyní brzy úplně připraven, budeš se Svými učedníky zajisté požívat u mne?“

3) Prosili Mne o to též farizeus a zákoník.

4) A **JÁ** jsem pravil k zákoníkovi: „Příteli, pohleď ven, kterak se činí tvoji druhové. za pomoci mnohých najatých dělníků tamto v sutinách spálené synagogy a shledávají a schovávají své nalezené poklady! Nezúčastníš se také?“

5) Privil **zákoník**: „Ó, Pane a Mistře, já jsem zde našel nekonečně lepší poklad a budoucně se budu velmi moudře střežit, abych se příliš nepřibližoval k světským pokladům; neboť kdybych to učinil, pak by se mohlo stát úplnou a živou pravdou na mně to, co se mi zdálo tuto noc! Proto ať se jen světáci v sutinách po požáru činí jak chtějí a ať si přivlastní třeba i můj podíl; mně je nyní Tvá přítomnost nekonečně milejší, nežli všechny poklady Země! Proto ráčiž co nejmilostivěji zde zůstat aspoň ještě přes poledne!“

6) Privil jsem **JÁ**: „Z lásky k vám, protože také vy Mne milujete, zůstanu tu ještě přes poledne! Ty však buď jen vždy pamětliv svého snu a zůstávej věren svému předsevzetí, tak budeš brzy kráčet v jasnějším světle! Co však ještě najdeš ze svého pozemského pokladu, to vezmi a rozděl vše chudým a Já ti za to dám jiný poklad z nebes! Kdo dává ve jménu mém mnoho, tomu také Já dám mnoho; kdo však dá ve jménu mém všechno, tomu také Já dám navěky všechno!“

7) Po těchto Mých slovech pravili **hospodský a farizeus**: „Pane a Mistře, proč jsi to tedy neřekl také nám:“

8) Privil jsem **JÁ**: „Vy přece již beztoho víte, co máte činit! Kdo má dobrou vůli, ten má také již pro sebe skutek. Jste-li dobrými hospodáři chudých, pak konáte také tolik, jako byste dali vše a Mé požehnání pro vás nedá na sebe čekat. Pamatujte především na chudé vdovy a sirotky a já budu pamatovat na vás a neponechám vás na této Zemi jako sirotky, nýbrž budoucně zůstanu v duchu u vás! Ale nyní se, hospodský, podívej co je s obědem!“

9) Poté pospíšil hospodský rychle do kuchyně, aby se poohlédl, jak je to s přípravou oběda. S obědem to bylo zcela dobré a hospodský si tedy pospíšil, aby prostřel znovu stůl.

10) **JÁ** jsem však pravil: „Zanech toho, - tyto mísy, které jsou od snídaně ještě na stole, nejsou ještě tak znečištěny, aby se z nich nemohly požívat pokrmy polední; co je čisté pro Mne, to budiž čisté také pro vás!“

11) Hospodský však nicméně vzal čisté utěrky a čistil úplně prázdné mísy; neboť Moji učedníci se vyznali v úplném vyprazdňování mís. Poté vzali hospodský a jeho sluhové očištěné mísy, šli s nimi, do kuchyně a brzy poté přinesli hojnost dobře připravených ryb a rovněž chleba a několik džbánů plných zázračného vína; a my jsme tedy také začali ihned obědovat.

12) Za jídla se mluvilo ještě o leccems, o čem se mluvilo také již při jiných příležitostech a proto - nota bene - se to nemusí opět vypravovat.

13) Když jsme skončili oběd, přišli do jídelny dva z oněch farizeů, kteří celé dopoledne vyhledávali své poklady ze sutin po požáru, a přinášeli je do jistější úschovy.

14) Podivovali se velice, když spatřili farizea a dokonce zákoníka u našeho stolu zcela dobromyslně jíst a pravili tomuto farizeovi: „Ó, vy si to děláte zcela pohodlné! My pracujeme celé dopoledne venku, abychom ještě něco vyhledali a uschovali z drahocenných, ohněm zničených pokladů a vy tu zcela bezstarostně holdujete! Kam patří takovéto vaše chování?“

15) Privil **zákoník** tímto oslovením zcela rozzlobený: „Poslyšte, předně máme to, co jsme směli nazývat naším již dávno v neúplnějším pořádku a nyní vůbec naprosto nenahlížíme, proč jsme vám měli pomáhat vyhledat a do pořádku uvést také to vaše, když vás samé ještě nikdy nenapadlo býti nám něčím nápomocni. A zadruhé při této příležitosti jsme mimoto objevili a našli zcela jiný poklad, který je nám nyní nekonečně milejší nežli všechno to vaše uchvácené zlato a stříbro; avšak tohoto pokladu se vy stanete stěží kdy majiteli. A zatřetí, dostali jsme zde okusit právě víno života, jaké vaše velmi vyprahlá hrdla nedostala ještě nikdy trochu ochutnat! A tak jsme oba nyní zcela dobře všim zaopatření a nemusíme se vám za to odpovídat. Jestliže jste mně porozuměli, pak se můžete ihned opět vrátit tam, odkud jste vpravdě zcela nepovolání přišli!“

16) Když se chtěli oba farizeové nad touto odpovědí přísně pozastavovat, povstal **hospodský**, jenž jako Samaritán a římský občan nenadělal s farizeji nikdy mnoho hluku a pravil: „Zde po stránce pozemské jsem ještě já pán a každý vlídný host je mi milý, vážený a drahý, ať už je to pohan anebo Žid; neboť pohan se sám neudělal pohanem a Žid se věru sám neudělal Židem! Ale když mně tací rýpalové překročí práh domovních dveří, pak k tomu netřeba zvláště mnoho, abych byl nucen použít svého starého domácího práva! Chcete-li něco jíst a pít, odeberte se do své obvyklé jídelny a žádejte co chcete a bude vám to poskytnuto! Ale zde nemáte co dělat, mluvit a jednat; neboť toto není židovská, nýbrž římská hospoda, v níž se, se všemi cestujícími stejně zachází a stejně jsou obslouženi.“

96. ODHOD DO KÁNĚ.

1) Když oba (farizeové) slyšeli hospodského takto mluvit, nečinili proti tomu zrovna mnoho poznámek, nýbrž obrátili se brzy k nám zády a odebrali se do jídelny, v níž na ně také již čekali dva ostatní.

2) Těmto (čekajícím) vyprávěli, jak s nimi zákoník a zejména hospodský zacházeli.

3) **Jejich druhové** však pravili: „Hospodského známe již velmi dlouho jako nejvyšší pyšného a svéhlavého a tak si také z jeho vrozené hrubosti nic neděláme! Jsme jen ještě rádi, že jsme naše dobré cenné věci většinou našli a dobře uschovali a nyní můžeme být zcela spokojeni!“

4) Zvláštní je však vždy to, že jeden z nás a také onen zákoník, kteří se nejvíce drželi Nazarejce, obdrželi podle jejich výpovědi své poklady zcela neporušené a farizeus Joram dokonce svůj příbytek! Také zákoníkův příbytek je jen tak dalece poškozen, že strop se jeví být tu a tam prohořelý; dveře do jeho pokoje však utrpěly, jak se zdá, ohněm málo a tak také i jeho poklady jistě méně utrpěly!!

5) Privil **druhý**: „Ať už je tomu nyní jakkoli; za několik měsíců bude naše synagoga opět zcela v pořádku a k životu máme ještě více nežli dost! Nedávejme se nyní v naší nynější radosti již rušit žádnými vedlejšími úvahami!“

6) Poté požádali o ryby a jehněčí maso, o nekvašený chléb a víno, které smí pravý Žid pít, - což tedy také ihned dostali a tak si zcela bezstarostně libovali.

7) My však jsme byli s obědem hotovi a **hospodský** se Mne tázal, zda neřekl oněm dvěma farizeům snad přece jen příliš mnoho.

8) Privil jsem **JÁ**: „O to se nestarej; neboť oni mají dobré žaludky a mohou mnoho snést, jen když přitom mají naději, že ve svých zájmech nebudou příliš zkráceni! Když tito dva, které nyní počítám také již k Svým, budou chytří, pak se jim může podařit přivést na svou stranu také ty ostatní.“

9) Ale nyní nadešel již čas, kdy musím se Svými učedníky odejít; neboť vidím, kam musím brzy přijít. Nebudte však proto nijak smutni, neboť opustím vás jen viditelným tělem; ale Svým vše působícím Duchem zůstanu u vás, jakož i u každého, kdo věří ve Mne, miluje Mne a žije a jedná podle přijaté nauky. Pociťujete-li v sobě ještě nějakou pochybnost, pak se obraťte v srdci jen na Mne a já vám vložím odpověď na jazyk! A tak tedy zůstávejte ve Mně a já budu zůstávat ve vás!“

10) Poté Mne všichni co nejslavněji slibovali, že setrvají až do konce svého pozemského života co nejučinněji v Mé nauce a ve svých srdcích Mne podrží a budou Mne hájit proti každému osočování a zlému pronásledování.

11) Poté jsem se Svými učedníky rychle vstal a šel tajnou cestou dále ke Káni; abych nebudil pozornost, nechtěl jsem totiž jít tržištěm, protože na Mne ještě stále čekala žena, aby ve Mně spatřila Toho, jenž učinil zrána její dceru vidoucí.

12) Tato žena se sice již celé dopoledne v několika domech poptávala na Mne, nemohla však nikde obdržet náležitou zprávu a tak vyčkávala s děvčátkem na náměstí, ale ovšem bez úspěchu. Hospodský našel ženu i s děvčátkem, vzal je obě do svého domu a co nejlépe je zaoopatřil. Děvčátko mu sloužilo v obci za pádný důkaz toho, co jsem vykonal v obci; neboť oněch deset očištěných malomocných bylo již dávno, jak se říká, za horami a také uzdravený vrchní sluha hospodského, který byl vyléčen ze dny, nemohl být světským rozumářům postaven jako zvláštní důkaz o Mé zázračné síle, protože byly případy, kdy podobní dnou stížení bývali nakonec také uzdravováni dobrými léky, jichž tehdy chybělo méně nežli - nota bene - v této době.

13) Ale děvčátko slepé od narození, které bylo jako takové v celé krajině až příliš známé, bylo mnohem pádnějším důkazem; a tak nakonec toto děvčátko s jeho matkou bylo hospodskému Joramovi a zákoníku jako důkaz božské moci milejší, nežli všechna ostatní znamení, o nichž sice mohli mluvit, ale nemohli podat žádné tak hmatatelné důkazy.

14) Toto děvčátko, zároveň velmi krásné postavy, učinilo o deset let později také ještě neobyčejně velké pozemské štěstí; neboť známému Kadovi zemřela v Jerichu žena; Kado přišel do této krajiny, seznámil se s touto dívkou a z lásky ke Mně si ji vzal za druhou ženu. A tak má milost, pro toho, komu se jí dostane, má i po stránce pozemské vždy dobré následky.

15) Joram, dříve obrácený farizeus a zákoník který se jmenoval Boz, přivedli v krátké době také ostatní farizeje na svou dobrou stranu k čemuž ovšem velmi mnoho přispělo uzdravené děvčátko a později přítel Kado.

16) Tím budeme malý příběh o tomto tržišti považovat úplně za skončený a vrátíme se nyní k sobě samým a podíváme se, jak se nám dařilo na naší cestě do Káně!

PÁN V KÁNI

97. V HOSPODĚ V KÁNI.

1) Cesta od nyní již velmi známého tržiště byla ještě velmi dlouhá. Dobrý chodec by ji byl sotva urazil za celý den; my jsme však k tomu potřebovali, cestující podle našeho často velmi zázračného způsobu, jen tři hodiny. Přišli jsme tedy k večeru do Káně a ubytovali se u téhož hospodského, u kterého jsem u příležitosti svatby na vyzvání Mé roditelky Marie poprvé veřejně proměnil vodu ve víno.

2) Když Mne spatřil hospodský, byl radostí téměř celý bez sebe a důtklivě Mně domlouval, že jsem Se nedal u něho již tak dlouho vidět.

3) **JÁ** jsem mu však pravil: „Protože u vás všech, kteří jste zde domovem, nebylo toho zapotřebí, nepřišel jsem také do této krajiny; nyní však nastala u vás malá potřeba a tak jsem přišel v pravý čas, abych vám všem pomohl.“

4) Pravil **hospodský**: „Ó, milý Pane a Mistře, tato potřeba trvá u mně stále již přes rok a již jsem se několikrát na Tebe obrátil dílem v srdci a dílem jsem se co nejnaléhavěji vyptával na Tebe u Tvých bratrů a u Tvé matky, prodlévající nyní většinou v Kisu; ale Ty jsi, jak se zdá, nevyšlyšel zbožná přání mého srdce a také o Tvém případném pobytu nebylo nic slyšet a tak jsem tedy musel velkou nesnáz svého domu ve jménu všemohoucího Boha dosud klidně snášet! Nevím sice důvod, proč jsem byl Pánem Bohem tak krutě navštíven; ale nyní Tě prosím, abys mně, milý, dobrý Spasiteli, pomohl.“

5) Žena je soužena dnou a děti trpí neblahými horečkami a dva moji nejlepší a nejvěrnější sluhové leží již přes půl roku na těžké malomocenství a já musím své hospodářství za drahou mzdu obstarávat většinou cizími dělníky. A to je zajisté nesnáz, zvláště když já sám se také již nemohu počítat ke zdravým lidem!

6) Ó, nejmilejší Pane a Mistře, od té doby, co jsi zde při jedné zde slavené svatbě vykonal na požádání Tvé matky první znamení, velice se v mém domě změnilo! Nebudeš-li chtít Ty mi pomoci, pak co nevidět zahynu duchovně a také pozemsky!“

7) Pravil jsem **JÁ**: „Věděl jsem dobře, že u tebe nastala velká nesnáz a jelikož jsem tvou častou snažnou prosbu o pomoc dobře slyšel, přišel jsem tedy také nyní, kdy u tebe dosáhla nesnáz velmi vysokého stupně, abych ti poskytl náležitou pomoc. Byl bych býval také již dříve mohl k tobě přijít, ale chybělo ti ještě velmi mnoho živé víry a důvěry; teprve až jsi však přišel do Kisu ke Kisjonovi, dostal jsi o Mně správné světlo a dospěl jsi také k pravé víře a důvěře ve Mne a tak jsem tedy také přišel, abych ti poskytl veškerou pomoc. A tak tedy nyní chci, aby všichni, kdož jsou v tvém domě nemocní, byli i s tebou tak zdraví, jako kdyby nikdy nikomu nic nechybělo! Jdi nyní ke všem svým nemocným a řekni jim to!“

8) Tu pospíšil hospodský ke všem a nalezl je **všechny** úplně zdravé, takže vstali se svých lůžek, oblékli čerstvý šat, přišli ke Mně a děkovali Mně.

9) Jelikož se však již velice stmívalo, pravil jsem hospodskému plačícímu radostí: „Ježto je tvoje domácí nesnáz nyní odstraněna a Já zůstanu tuto noc v tvém domě, hleďte nyní, abychom Já a Moji učedníci obdrželi večeři! Dej nám připravit ryby a pak přinést trochu chleba a vína!“

10) Když hospodský uslyšel toto Mé přání, bylo uvedeno vše do nejradostnějšího pohybu, aby se vyhovělo Mému přání. Netrvalo ani celou hodinu a večeře byla také již připravena, donesena na stůl a **JÁ** jsem pravil hospodskému: „Hle, tamto je ještě stůl! Nech nyní všechny uzdravené posadit se k onomu stolu a ať jedí co jíme my, každý podle své potřeby a ať také pijí víno a jedí chléb, aby byli opět hodně silní!“

11) Když jsem to byl řekl, padli všichni **uzdravení** přede Mnou na kolena a pravili: „Ó, Pane, takové milosti nejsme hodni! Proto bychom raději pojedli skrovnou večeři v naší jizbě u našeho starého stolu pro služebnictvo; ale ne naše, nýbrž jedině Tvá svatá vůle se staň!“

12) Pravil jsem **JÁ**: „Poslyšte, vaše náležitá pokora a skromnost se Mně velice líbí a prospívá vaší duši; ale přesto zůstaňte zde! Neboť mnoho jste s trpělivostí a s úplnou odevzdaností do vůle Boží snášeli a tím jste se osvědčili jako praví hrdinové ve víře a v důvěře v Boha a proto také jste hodni, abyste se jako omilostnění Páně v Jeho nejbližší blízkosti posílili; a tak se jen zcela klidně posadte u onoho stolu a jezte a pijte, co se vám předložil!“

13) Když to uzdravení, až na ženu, která byla zaměstnána v kuchyni, ode Mne uslyšeli, vstali naplnění úctou se země, děkovali Mně a odebrali se klidně ke svému stolu, který byl podobně jako náš stůl hojně již opatřen pokrmem, vínem a chlebem. Poté jsme se dali také ihned do jídla a pití náležitě čistého a dobrého vína a rovněž tak učinili uzdravení.

14) Nyní jsme ve zcela dobré míře jedli a pili a Moji učedníci vyprávěli této opravdu velmi zbožné společnosti, co jsme prožili na našich výpravách. To naši malou společnost neobyčejně potěšilo a na obou stranách se mnoho srdečného mluvilo a rovněž se také přitom mnoho plakalo.

15) Ale pozoruhodné bylo jaksi to, že náš až příliš dobře známý Jidáš Iškariotský začal pojednou dělat zcela významné protipoznámky.

98. HOSPODSKÝ A JIDÁŠ IŠKARIOTSKÝ.

1) **Hospodský** řekl jemu - nota bene, vám Novosalemitům to sdělím trochu obšírněji -: „Příteli, ty jsi učedník Páně a povoláním, pokud tě na základě tvých vždy co nejšpatnějších hrncířských výrobků až příliš dobře znám, nejsi nic jiného nežli hrncíř! Jak jsi však do společnosti tohoto Pána a Mistra, tedy jistě do nejdokonalejší společnosti Pána Boha přišel, na to by nám i sám archanděl Michael zůstal úplně dlužen odpověď!“

2) Privil **Jidáš Iškariotský**: „Ano, příteli, máš pravdu, že jsi pronesl proti mně takovou řeč! Jsem sice hrncířem, avšak v Písmu věru nejsem nezběhlý! Mojžíše a proroky mám navzdory zákoníku v malíku a jistě velmi dobře vím, v čí jsem společnosti. Necestuji s sebou věru proto, abych získal něco světského - což by při vládnoucích světských poměrech mělo přece být každému dovoleno - nýbrž jedině kvůli tomu, zda prorok Isaiáš nemluvil a nepsal ve svých proroctvích nepravdu! Neboť také já jsem, ač uměním hrncíř, zákoníkem a shledal jsem podle svého vždy více tichého pozorování na tomto pravém Bohočlověku dokonale potvrzeno vše, co o Něm prorokoval řečený prorok a také proroci ostatní.“

3) Mám však také ještě dobrou paměť a vím o každém slově, které právě Pán proti mně již při několika příležitostech prorokoval. Krátce a dobře, jsem ďábel ve společnosti učedníků Pána, kterého jako takového také vzdor každému jinému uznávám; neboť znamení, která koná On, nekonal ještě nikdy přirozený člověk. Když to však jako všichni ostatní uznávám a pevně tomu věřím, pak se táž: Proč jsem tedy ďábel?

4) Dobrá, jsem-li ďábel, pak jsem ďábel a musím jím také být! Musí-li však člověk již jednou něčím být, čím v podstatě nikdy nechtěl být, - jsem tedy pak já toho všeho vinen? Krátce a dobře, tato věc je mi nyní pojednou příliš bláznovská a spletená! Jsem nyní již asi dva a půl roku tak jako všichni ostatní prvním učedníkem Páně a musím se stát ďáblem pekla! Ale ne, to se však nyní naprosto nestane; neboť já vím, co mám na celé Zemi dělat, abych se nestal ďáblem.

5) Ano, v době, kdy Pán vydal o mně takové svědectví, byl jsem před Ním také jistě takový; neboť jedině On zkouší srdce a ledví lidí! On tedy také věděl, jak to bylo a také ještě ví, jak je to nyní se mnou. Nehodím-li se do jeho společnosti, pak má také více než dostatek moci, aby mně na místě vzdálil. On jediný je Pán a může činit co chce a nikdo Mu nemůže říci: „Pane, proč to činíš?“; ale od člověka mně úplně rovného se věru nerad dám pokárat! Neboť každý člověk má své slabosti a má dost co dělat sám se sebou, aby se dostal do správného řádu a dokud je mu ještě zápasit se svými vlastními slabostmi, má dát svému bližnímu pokoj a ne se nad jeho chybami radovat a před světem ho zlehčovat.

6) Zním Mojžíše a proroky a znám nyní také učení Páně, v němž se potvrzuje vše, co všichni proroci od Adama, Sehela a Enocha prorokovali o Tom, jenž sedí nyní mezi námi, - a tak tedy také vím, co mám činit a čeho zanechat. Rád bych jen věděl, proč se mezi námi učedníky Páně stále pohlíží většinou nevlídnýma očima na mně jako na posledního, jako bych byl mezi nimi v plném smyslu slova ďáblem!“

7) Privil nyní **hospodský**: „Příteli, ty jsi byl nyní na mne rozzloben hlavně jen proto, že jsem se tě ve své veselé mysli otázel, jak to přišlo, že jsi se stal stálým učedníkem Páně také ty! Tím jsem tě nikterak nechtěl v ničem kárat a také jsem vůbec nic nevěděl o tom, že by tě byl Pán někdy označil jménem, které nechci sám opět vyslovit. Já jsem jen vyslovil svůj obdiv nad tebou proto, že jsem tě předtím až příliš dobře poznal v tvém občanském chování, že jsi to přes svou učenost v Písmu nebral se zachováváním Božích přikázání nikdy příliš přesně a přísně.“

8) Když s tebou někdo mluvil, vyznal jsi se jistě ve všem lépe nežli on; když se tě však otázel pro tvé jistě velmi nechvalitebné jednání, zda tomu ty sám věříš jako nepopíratelné pravdě, říkal jsi: „Boha nikdo nikdy neviděl, ani hlas jeho úst neslyšel, ale lidé různých nadání a schopností byli za všech dob; a Mojžíš a všichni proroci byli také jen lidé, s nimiž jsme my sami. nikdy nemluvili. To, čemu učili a zaznamenali bylo dobré pro jejich časy; ale časy se od té doby mocně změnily a v nich a s nimi i my a naše potřeby, - a tak se ve velmi mnohých věcech Mojžíš a proroci pro nás již nehodí! A kdo to z vlastních učiněných zkušeností neuznává, klame sama sebe, neboť pro dosažení budoucího očekávaného nebe, o němž nemá člověk ani tu

nejmenší jistotu, šlape po svém štěstí pozemském!“ Vidíš, příteli, že také já mám ještě dobrou paměť!

9) Já tě tedy velmi dobře znám a tvé životní zásady mi nezůstaly cizí a právě to vyvolalo tedy také můj obdiv nad tvým prodléváním v této vysoce ctěné společnosti; neboť ve své víře byl jsi již dokonalý Saducej a také jsi si osvojil psí moudrost Řeků, o níž jsi často říkal, že by vyhovovala nejvíce přirozenosti člověka, kdyby již jako dítě byl podle ní vzděláván!

10) Řekni nyní sám, zda se nemám divit, že jsi se také ty stal stálým učedníkem Páně a vzdal se svého dřívějšího obchodu, který ti vynášel mnoho peněz, ačkoliv tvé nádobí nebylo nikdy to nejlepší, - proč, to víš jako odborník zajisté nejlépe sám! Z toho tedy zajisté jasně vyplývá, že jsem nikdy neměl v úmyslu chtít tě nějak zlehčovat a ještě méně kárat.

11) Proč se však ty sám vždy máš a považuješ za posledního mezi učedníky Páně, to je tvá věc; já zde však věru nepozoruji, že by ti byla před ostatními učedníky nějak přisuzována menší hodnota!

12) Ale podle mého mínění takové myšlenky mohou vzniknout jen v mysli člověka, který puzen jsa v sobě jistou pýchou, chtěl by vždy být v tom co zastává raději prvý a neváženější nežli snad poslední a podřízený; ale člověk, který je již přešťastný, že může být v takové společnosti poslední z posledních a sluhou sluhů Páně, nebude si jistě nikdy na to naříkat a nebude také žádné skryté příkoří pociťovat, protože se považuje ve společnosti za posledního!

13) Pokud já tedy poznávám smysl nauky Páně, o níž jsem mnoho rozmlouval s Kisjonou a s Filopoldem ze sousední obce Káně na výběžku území samařského, silně zabíhajícího do naší země, jakož i také teprve před dvěma týdny se dvěma učedníky vyslanými z Jeruzaléma, s kterými jsem se sešel v Kafarnaum, je právě smysl té nauky nejuplněnější pokora, mírnost a sebezapírání, bez kterýchžto vlastností mysli není pravá láska k Bohu a k bližnímu myslitelná.

14) Člověk, který se však může ještě rmoutit a urážet slabostmi svých spolubližních, nepronikl ještě na ono pravé životní stanovisko na kterém by o něm Pán řekl anebo mohl říci: „Hle, to je muž podle Mého srdce!“

15) Já jsem ti nyní otevřeně sdělil své mínění a to proto, že jsi mně k tomu nutil; nyní můžeš učinit zase ty své poznámky, můžeš-li nějaké proti tomu učinit!“

16) Jidáš Iškariotský se cítil touto nanejvýš moudrou řečí hospodského velmi dotčen a nevěděl, co by mu odpověděl.

17) Teprve po chvíli pravil (**Jidáš Iškariotský**): „Ano, ano, máš asi pravdu; neboť věru, hluboko jsi pronikl do ducha nauky! Ale kdyby ti nyní Pán řekl: „Ty jsi ďábel!“ Jak by ti chutnalo takové svědectví z jeho úst?“

18) Pravil **hospodský**: „Příteli, kdyby o mně Pán dal takové svědectví, pak bych Mu ve svém srdci řekl: „Ó, Pane a Mistře života, děkuji Ti zcela zkormoucený před Tvou nádherou, že jsi mně ukázal jak velkým hříšníkem jsem ještě před Tebou; prosím Tě však, prokaž mi tu milost a milosrdenství a vypuď ze mně ďábla pýchy, lži a podvodu a mrzkého sobectví a naplň mně duchem pravé pokory, mírnosti, sebezapírání, pravé lásky k Tobě a nezištnou láskou k bližnímu!“ A věřím, že by mně byl Pán jistě neodepřel prokázat také tuto milost, kdyby taková prosba vycházela z nejuplněnější vážnosti mého života!

19) A nyní se obracím na Tebe, ó, Pane a Mistře, Samého a prosím Tě, abys mně co nejmilostivěji ráčil pokárat, jestli jsem v průběhu těchto svých slov řekl něco nesprávného!“

99. PÁN O JIDÁŠI IŠKARIOTSKÉM.

1) A **JÁ** jsem pravil pln vlídnosti hospodskému: „Jak bys byl mohl nyní říci něco nesprávného a tedy nesprávného, když jsem ti vložil ona slova do úst a do srdce Já?! A tak jsi tedy tomu učedníku řekl zcela podle Mé mysli a ve jménu Mém nezastřeně plnou pravdu do očí; blaže mu, vezme-li si ji pro svůj život k srdci!“

2) Ó, vím velmi dobře, že je to zákoník a že má také i jiné znalosti a zkušenosti, v čem všem daleko předstihuje všechny Mé učedníky! Ale co mu to vše prospívá, když chodí nyní již asi dva a téměř půl roku se Mnou hlavně jen proto, aby Mne ve všem co mluvím a konám přísně pozoroval, zda by nakonec přece jen nenalezl něco, co nesouhlasí s Písmem?! A v tom nalézá jeho skrytá a tedy ještě neodložená pýcha a tedy také jeho sobectví a touha po nějakém výdělku vždy novou potravu, proto tedy také zůstává nadále jakým jest a nedá se nikým nijak

úplně a vpravdě k polepšení života napravit; neboť vždy si pomyslí: „V čem chcete; vy ubozí a neučení rybáři, poučovat mně, zákoníka?!

3) Já však pravím: „Býti znalcem Písma je o sobě zcela dobré a správné; ale Mně je mnohem milejší člověk, který sice z Písma jen málo ví, ale pln víry podle toho žije a jedná, nežli člověk plný učenosti z Písma, který jen kritizuje Písmo, ve které má víru jen slabou a nakonec nemá vůbec žádnou a proto také podle Písma nežije a nejedná, nýbrž jen podle rady svého světského rozumu.

4) Člověk, který se nafoukl domýšlivostí svého mnohého vědění, je jako všichni velemoudří Židé a farizeové a zákoníci v Jeruzalémě v duchu slepý a to tak, že za nejjasnějšího dne nevidí pro samé stromy les, proto také jej stále ještě hledá a uvnitř lesa se táže: „Ano, kdepak je ten les, který jsem hledal a chtěl vidět?“

5) Není tomu snad právě tak po stránce duchovní s člověkem, který se uprostřed života začíná tázat zda žije a v čem tedy záleží jeho život?!

6) Pošetilče, tvá kůže a tvé tělo a celý tobě podobný vnější svět ti to ovšem nebude moci říci, protože to vše o sobě není život, nýbrž jen účinek života! Jdi však do svého nitra s vírou, láskou, pokorou, zbožností a pravým sebezapíráním a staň se tím samostatným životem s životem z Boha v tobě, pak se již dozvíš, že žiješ opravdu a co je život!

7) Proč nehledají lidé zlato v prázdném kameni, nýbrž vnikají na místě, kde se objevily stopy tohoto kovu, do nitra hor a shromažďují si v něm velké poklady? Konají-li to však lidé bez bázně a ostychu pro získání pozemských pokladů, které o sobě jsou mrtvé a velmi mnohým přinášejí také smrt, proč to tedy nekonají v sobě a se sebou pro získání životního zlata skrytého v nich? Vždyť mají přece již na své kůži nejvyšší zřejmé stopy vnitřního a pravého životního zlata!

8) Kdo je a žije zde, avšak nevyzná se ještě jako nezralý plod života v tom, jak a proč tu je a žije, ať se postaví činně vstříc proti světlu z Boha, nechá se jím silně osvitit a v srdci ohřát, tím dospěje k vnitřnímu osvobození a k pravé životní zralosti! V ní pak již zřejmě zpozoruje, jak a proč tu je a žije a co a kdo je život v něm!“

100. PRAVÁ CESTA K PRAVÉMU CÍLI. NESPRÁVNÉ A SPRÁVNÉ VZDĚLÁVÁNÍ ROZUMU.

1) (Pán:) „Člověk, jak se ještě životně slepý a nezralý pohybuje ve světě, podobá se pšeničnému stéblu, které se začíná vyvinovat ze zárodku. Vyrostlo-li stéblo za působení Slunce teprve na píď od země, nepozoruje se ještě nic z plodného klasu; ale za stálého zesilujícího se účinku Slunce se také klas stává brzo viditelný, stává se plnější a dokonalejší, kvete, nasazuje zrna, které uzrává na stéble v obalech klasu v pevný a životonosný pšeničný plod, který se ve své úplné zralosti úplně osvobodí od stébla a rovněž tak od obalu a je o sobě volný.

2) Dozrálo-li zrno úplně, pak odumírá stéblo i klas. Pročpak? Protože veškeren jeho dřívější vnější život se odebral do pravého vnitřního plodného života v zrně, v němž jsou nyní také kořeny a vyrůstající stéblo v každém stupni (vývoje) svého vzrůstu a zdokonalování až k úplné zralosti nejen jednoduše, nýbrž hned nekonečně násobně, jinak by nemohlo zrno do země vložené znovu ve stále znásobnějším počtu projevit vše; čeho je třeba k růstu a uzrání pšenice.

3) Prožili jste však také již jednou, že by v tuhé a studené zimě za slabého světla Slunce, Měsíce a všech Hvězd vyrostlo ze země pšeničné stéblo s klasem a zrnem až do úplné zralosti?! A jako toto není v zimě možné, tak také není možné, aby mohl kdy člověk za nescíslně mnohých a rozmanitých světélek světské tak vysoce vychvalované moudrosti dospět k pravé vnitřní životní zralosti a k vykoupení! Musí se u něho dostavit životní léto s předcházejícím jarem, které záleží ve víře, jež se stává skutkem stále živější, zatím co léto přivádějící všechny plody do úplného uzrání, záleží ve stále se rozmáhající lásce k Bohu a z ní také k bližnímu.

4) Bůh však, o Sobě a v Sobě Láska, Světlo a Život je pravé Slunce všeho života. Kdo miluje Boha stále vroucněji ve skutku podle jeho zjevené vůle, ten vniká do svého nitra a tak přechází do pravého léta ducha z Boha, v němž za životního světla lásky a jeho životního tepla dospívá k pravé zralosti života.

5) Jestliže to nyní slyšíte z Mých úst, dbejte toho a jedněte podle toho, tak dospějete k pravé životní zralosti! - Pochopili jste to nyní a také ty, Jidášů Iškariotský?“

6) Pravitel **Jidáš Iškariotský**: „Pane a Mistře, Ty jsi nyní mluvil v jasných obrazech, my jsme

jim také porozuměli a každý nyní ví přesvědčivěji nežli předtím, co má konat, aby v sobě dospěl do Království Božího; leč není nicméně lehkou prací, přivést v sobě v živou sílu to, co v člověku ještě odpočívá a dříme rovněž tak nehybně, jako zárodek v zrnu. Zrno musí být nejprve vloženo do dobré půdy a napřed úplně odumřít, aby se v zárodku probudil vše dokazující duch a mohl započít. podle právě také v něm jsoucí inteligence činnost jemu vlastní, jinak ze zrna, které leží někde v suchu ve stodole, nevzroste přes nejkrásnější jaro a léto nikdy stéblo, klas a zralé zrno!“

7) Privil jsem **JÁ**: „Dobrá, jestliže to víš podle úplné pravdy, svlékni se sebe starého hmotného člověka adamského a oblékni ze Mne člověka nového, tak se pak stane vnitřní člověk v tobě již sám od sebe rovněž tak činný jako duch v zárodku, když obklopující jej zrno zetlí a tím přejde jako potrava a posila do ducha zárodku!“

8) Privil nato opět **Jidáš Iškariotský**: „Pane a Mistře, jakpak lze starého Adama svléci a nového pak obléci? Má se tedy masité tělo usmrtit, aby se dospělo k tělu duchovnímu?“

9) Privil jsem **JÁ**: „Jak může však jeden z Mých starých a nejučenějších učedníků dojít k tak přehloupému úsudku? Kdo mluvil o tom, že má člověk usmrtit své tělo, aby pak mohl vzniknout člověk čistě duchovní?! Tvé světské žádosti a choutky, které zuří a řádí v těle, podmaň svou svobodnou vůlí a snaž se o Království Boží v sobě způsobem vám všem již až příliš jasně známým, tím svlékneš člověka starého a oblékneš nového.“

10) Budeš-li však potají stále tak lpět na vnějších věcech a jejich půvabech a blouznit v těsné oblasti své pozemské moudrosti a ve všelikých jako slepec nabytých zkušenostech, pak se ti může ještě přihodit, že tě zcela zajme zlý duch světa a staneš se mu jako žalostná oběť s tělem i duší kořistí.

11) Kdo chce dospět pouhým pozorováním a podle úsudků svého světského rozumu k vnitřní pravé moudrosti ducha z Boha, mýlí se velice, octne se na scestích, která jsou plná propastí, do kterých může v noci svého ducha jen až příliš brzy a snadno spadnout a zcela se zahubit.

12) Zda nesvítlí v noci na nebi nesčíslně mnohá. světla? A přece nemůžeš při jejich svitu číst písmo! Právě tak nemůže člověk při veškerém tisícícerém třeptu svých namáhavě vydobytých světských vědomostí a učiněných zkušeností rozluštit vnitřní Písmo životní.

13) Jako však lze za dne při světle slunečním číst dobře každé sebemenší písmo, tak může člověk, vzešlo-li v něm jednání podle Mého slova vnitřní životní slunce, číst a chápat také své vnitřní pravé Písmo života a poznávat poměry všeho toho, co je v něm a co ho také obklopuje ve všech směrech navenek.

14) Pouhým hledáním s nanejvýš mdlým světlem světského rozumu nenajde duše v člověku ani sama sebe - a ještě méně poměr svého životního svazku s tělem a duchem v ní. Člověk má sice vzdělávat rozum mozku a učit se rozumně myslet - ale nikoli podle způsobu světa, nýbrž podle způsobu pravých dětí Božích, jak je to zřejmé u zbožných patriarchů a předků - pak také rozum mozku dospěje brzy a snadno k oné síle světla, proti které je všechna světská moudrost velkou temnotou!

15) Zkoumejte prvé vzdělávání rozumu na příklad jen u takového Samuela a takového Davida, takového Šalomouna a ještě mnoha lidí! Kde je mezi sebevěššími světskými učenci, jak Židy tak pohany ten, který by se vyrovnal oněm mužům v moudrosti?! Dbejte tedy toho, co vám ukazují Já Sám, tak bude i rozum mozku velmi dobře ve všem osvícen!“

101. PŘÍČINA BÍDY NA ZEMI.

1) Privil nyní **hospodský**: „Pane a Mistře, děkuji Ti nejen za sebe, nýbrž i za všechny v mém domě Tebou uzdravené, za toto poučení, kterým jsme byli uvedeni do stavu, abychom poznali sebe a tak také Království Boží v sobě! Co máme činit, to víme nyní jasněji nežli kdy předtím; a protože to nyní víme, budeme také podle toho jednat a nedáme se již světem svádět! Posiluj Svou milostí a láskou naši vůli, aby také naše vůle stále stejným krokem kráčela s naším poznáním pravdy z Tebe k nejsvětějšímu cíli našeho života; neboť poznání sebe světlejší pravdy nestačí, kráčí-li po jeho boku líná a slabá vůle! Vůle je však síla lásky v nás; jaká je tato síla lásky, taková je i vůle. Proto posiluj, ó, Pane, v nás tedy také především lásku k Tobě a k bližnímu!“

2) Pravitel jsem **JÁ**: „Tvá prosba je pravá a správná a dojde také úplného vyslyšení; jestliže však člověk prosí o nicotné a pošetilé věci tohoto světa, pak u Mne stěžej dojde úplného vyslyšení! Proto buď nyní naplněn útěchou; v tvém jednání dojdeš také úplného vyslyšení své prosby; a rovněž tak i všichni, které jsi zahrnul do své prosby! Neboť Mně je vždy milé, přijde-li někdo z čisté lásky ke Mně se spravedlivou prosbou; tato prosba nezůstane nikdy nevyslyšena! Avšak prosby a modlitby lidí, kteří se dávají jako sluhové Boží vysoce uctívat a chválit a za své prázdné prosby a modlitby si dávají nemilosrdně vysoce a silně platit, nedojdou u Mne nikdy ani toho nejmenšího vyslyšení! Neboť co nekoná člověk svému bližnímu z pravé lásky, nýbrž jen aby se leskl před světem, to u Mne nemá cenu.

3) Prokazuješ-li bližnímu dobrodiní pravici, ať neví o tom levice; Bůh, který vidí vše sebe-skrýtejší, již ti odplatí!

4) Půjčuje-li někdo přebytečné peníze, ať je nepůjčuje těm, kteří mu za to mohou zaplatit velké úroky, nýbrž bez úroků těm, kdož vězí v opravdové tísní! A nemohou-li mu ani kapitál navrátit, ať se proto nehnevá a nebere v zájem bez vlastní viny zchudlé, nýbrž ať jim promine ve vši vlídnosti a v pravé lásce k bližnímu co mu dluhují; věru, tehdy takto milosrdnému věřiteli navrátím kapitál s vysokými úroky a založím pro něho v Království nebeském velký poklad, z kterého bude hojně trávit navěky!

5) Vpravdě, i doušek čerstvé vody, který vaše láska poskytne žíznavému, dojde u Mne odplaty!

6) Kdyby všichni lidé takto mezi sebou žili a podle Boží vůle a rady jim již velmi často zjevné jednali, nevznikla by také nikdy bída, útlak a svízele mezi lidmi na této Zemi. Všechnu bídu si připravují lidé svým zlým lichvářským duchem jen sami. Zprvu trpí malí a chudí, potom však bude tisíckrát hůře velkým a mocným; neboť svou lichvářskou myslí a svou až příliš do nebe volající velkou panovačností jsou zloději a lupiči národů a proto také v pravou dobu obdrží ode Mne zaslouženou odměnu.

7) Pohleďte na všechny ty velké říše známé vám Země! Kde jsou kdysi tak mocní králové Babylonu, Ninive a Řecka a mocní Egypťané a jejich faraóni? Všichni uschli; a rovněž tak se bude také ve vši budoucnosti dařit jiným takovým veleříším pro jejich lichvu a příliš velkou vládychtivost! Neboť příliš sobecký lichvář a příliš velká vládychtivost a touha po lesku lidí je skutečný satan, kníže tohoto světa, který, jelikož je bez všeho životního světla z nebes, je úplně samo peklo. Peklu je sice na vyzkoušení svobodné vůle a její lásky dopuštěno povznést se k určité výši; je-li však tato výše překročena, pak přichází soud a peklo a satan se zřítí do propasti záhuby. Proto zůstávejte tedy všichni v Mé nauce a bojujte čistou láskou, dobrou vůlí a vši mírností a pokorou proti peklu a proti satanu a dostane se vám za to vítězné koruny věčného života a založíte již na této Zemi opravdové Království Boží!

8) Já jsem tedy nepřišel do tohoto světa, abych světu jaký je, přinesl mír a pokoj, nýbrž meč k boji proti němu a Já Sám jako věčná Pravda jsem meč! A tento meč jsem dal také vám k boji proti peklu a veškeré jeho zuřící moci. Proto se nebojte těch, kteří sice usmrcují vaše tělo, ale duši uškodit nemohou; když se však již někoho bojíte, pak se bojte Toho, Který má veškerou moc v nebi a na veškerém hmotném světě a Který je jedině Pán a Mistr života a může duši naplněnou hříchy uvrhnout do nejhlubší propasti pekla a jeho věčné smrti! - Pochopili Jste to?“

9) Pravitel **všichni**: „Ano, Pane a Mistře; ale je smutné, že my lidé musíme na tomto světě, který je zcela jistě již úplné peklo, vybojovávat nebe! Mezi lidmi na tomto světě bylo dokonce již často nebe zřízeno, ale trvalo pokaždé jen krátký čas! Leč ač příliš brzy poté se rozšířilo mezi lidmi staré peklo a učinilo je ďábly; jen nejvyšším málokterým se v nějakém skrytém koutu Země podařilo zcela v tichu obdržet a uchovat nebe. Nemohlo by se tedy na této Zemi stát jinak? Zůstane tato Země vždy polem sklizně smrti a věčným hrobem všeho toho, co dýchá a žije?“

102. ÚKOL LI DSKÉ DUŠE NA ZEMI.

1) Pravitel jsem **JÁ**: „Mohli by někdo svým tělem trvat na Zemi, která by se neskládala z všelike hmoty a jejích prvků?! Co je však veškerá hmota a její prvky? Je to Boží všemohoucností řízené a pevně držené duchovno, v němž je však způsobnost k životu stále svobodnějšímu a tak také stále samostatnějšímu!

2) K převedení všech nesčíslně mnohých a hmotou světů Bohem takřka oddělených pradu-

chů v úplně svobodný a prazákladnímu Božímu životu podobný samostatný život, je právě nevyhnutelně třeba řádu mnohonásobného přechodu, jak to spatřujete na všech místech Země a jak jsem vám to již zcela zvláště ukázal od nejmenšího do největšího.

3) Až k člověku se stará jedině Boží láska, moudrost a moc o to, aby vývoj života praduchů ve hmotě světa upevněných a udržovaných přecházel a pokračoval od stupně ke stupni do stále větší dokonalosti; ale u člověka, jako závěrného klenáku (nosný kámen) vývoje života praduchů, jde pak tato věc nutně jinak. Zřízení jeho hmotného těla závisí také ještě většinou na lásce, moudrosti a moci Boží, - ale ne tak je to s vývojem duše a jejího ducha. Duši je dán intelekt, rozum, svobodné myšlení, úplně svobodná vůle a síla jednat tak, jak to uznává za dobré a prospěšné.

4) Aby však mohla duše vědět jak má jednat, aby mohla po odložení těla dospět ke konečné a bohopodobné, hmoty prosté a ode všeho soudu osvobozené a tedy nejvyšší svobodné životní samostatnosti a obstát před tváří Boží, ukazuje jí Bůh cesty, po kterých je jí kráčet, aby co nejbláženěji dospěla ke konečnému cíli života.

5) Přijde pak na pravý rozum a vůli duše samé, aby se osvobodila od všech pout staré; soudu plné hmoty a nedala se hmotnými světskými choutkami opět jakoby znovu hmotou zajmout a pohltit.

6) V hmotě je přítomna nepřekonatelná věčná Boží moc; může být jen mocí Boha Samého tu a tam podle potřeby pro vyšší účel uvolněna. Proto také žádný tvor nemůže být jiný a jednat jinak nežli jak je mocí Boha utvořen a postaven. Proto se také říkalo již u starých mudrců, kteří dobře poznali poměr Boží moci v podstatě všech hmotných tvorů: „Je strašné pro člověka, jenž se má stát svobodný, dostati se znovu do rukou Boží moci!“

7) „Ano“, míníte nyní u sebe, „jak se však může kdy slabý člověk vymknout z vševládoucí moci rukou Božích?“ To ovšem člověk, jehož duše vězí ještě ve všelikých hmotných světských choutkách, není nikdy a nikdy s to; ale proto je člověku Bohem propůjčena velká schopnost, aby se sám zmocnil Boží moci! Jestliže se jí zmocnil, pak je také právě tak ve všem dokonalý, jako je Otec v nebi dokonalý; tak se stal sám Boží mocí a tato moc nemůže a nebude sama sebe věčně nikdy nějak přemáhat, soudit a věznit.

8) A v čem záleží tato Boží moc v člověku? Záleží v pravé a čisté lásce k Bohu, v její vše překonávající moudrosti a z ní v pravé lásce k bližnímu a dále ve vídnosti a v pokoře, jakož i v sebezapírání vůči svodům světa. Kdo se stal ve všem tom silný, ten má již Boží moc v sobě, stal se totiž sjednocením ducha moci z Boha s duší s Bohem úplně jedno a tím se povznesl nad časové a prostorové nucení a tedy také nad veškeren soud a nad veškerou smrt. Stal se v Bohu a z Boha svrchovaným pánem a nemá se navěky již co obávat „Božího hněvu“, jímž je Boží všemocná a všemohoucí vůle, jejíž neoblomná vážnost je pevností všech tvorů v čase a prostoru, právě tak, jako Se nemá co obávat Bůh Sebe, protože se člověk způsobem nyní vám jasně vyloženým sjednotil s Bohem.

9) Jako jsem nyní Já v Otci a Otec ve Mně, tak budou také ve Mně a Já v nich všichni ti, kdož budou žít podle Mé nauky, kterouž je Má vůle!“

103. CESTA LIDÍ K CÍLI.

1) Poté Mně za toto poučení všichni opět poděkovali.

2) A **hospodský** pravil: „Ó, Pane a Mistře! Tato Tvá slova učinila na Mne velký, mé nitro co nejjasněji prosvětlující a tedy také trvalý dojem! Ó, jak nezměrná hloubka Tvé lásky a moudrosti v nich spočívá! O podivuhodných poměrech mezi Bohem a tvory může jen Boží Duch dáti lidem, kteří jsou též Jeho tvory, takové přejasně a přepravdivé závěry, z nichž můžeme seznat, proč Bůh zjevil lidem Svou vůli a proč ji mají lidé ve všelikém skutku učinit takřka svým vlastnictvím!“

3) O, světe, ó, světe, kde stojíš se svou tak vysoce velebenou moudrostí! Ó, Pane a Mistře, nebylo by Ti možné takovéto světlo vložit do rozumu lidí? Kdyby to všichni v sobě poznávali, pak by byl u velmi mnohých jistě konec s hřešením!“

4) Pravil jsem **JÁ**: „Ty to sice míníš velmi dobře s lidmi, - ale to by byla nicméně úplně marná námaha! To bych musel jen učinit nátlak na člověkovu vůli, která musí být svobodná, jinak

by člověk nebyl člověkem; kdybych to však učinil, pak by byl člověk již souzen a nemohl by se nikdy povznést k samostatné životní svobodě.

5) Pouhým osvícením rozumu lidí by však bylo dobré věci ještě méně poslouženo, nežli když budou zvenku nějakým člověkem stavšim se podle Mé nauky moudrým a silným poučová-ni! Nevěří-li však nyní tak mnozí lidé Mně Samému, ač před nimi vedle podávané nauky konám také znamení, jakých do Mé doby ještě nikdo nekonal, pak budou ještě méně důvěřovat svému vlastnímu rozumu, jímž samojediným by nebyli s to konat žádná znamení, poněvadž jejich srdce a vůle by nepřišly tak snadno a tak brzy jak ty míníš, v úplný souhlas s tím, co by poznávali za pravdivé a dobré; neboť i když člověk svým rozumem zcela jasně poznává vše dobré a pravdivé, leč jeho srdce je přitom ještě naplněno všelikými světskými věcmi, pak to stojí lidi ještě velmi mnohý tuhý boj s jejich vlastním světem, nežli je tento svět ze srdce a jeho vůle odstraněn a člověk pak také miluje a chce jen to, co poznává jako dobré a pravdivé.

6) Teprve když se láska, vůle a vši pravdou naplněný rozum ve všelikém skutku sjednotily, pak také vešel člověk ve znovuzrození ducha z Boha ve své duši a vstoupil do prvního stupně Boží moci v sobě a v tomto stavu může také již konat znamení.

7) Avšak člověk světem již často až příliš naplněný nemůže do tohoto stavu tak brzy a tak snadno dospět, jak jsem ti již ukázal důvod toho; bez dosažení tohoto stavu zůstává však veškeré pouhé rozumové vědění lidem jen tím, čím je jim veškerá ostatní věda a pro zdokonalení vnitřního člověka má velmi nepatrnou hodnotu, ano často mu spíše škodí nežli prospívá a člověku je vcelku lépe, musí-li trýzněn všelikými pochybnostmi a nejistotami životní pravdu hledat, nežli aby ji už měl jako nějaké náhlé v jeho rozumu vyšlé slunce, avšak ve své lásce a ve své vůli by dávno ještě neměl potřebnou sílu jednat podle ní. Proto u člověka musí být srdce a rozum vždy zároveň ponaáhlu vzdělávány a posilovány, jinak se nemůže člověk v poznání a jednání podle něho dostat náležitě vpřed.

8) Co by prospěly člověku k nějaké práci dvě mužsky silné paže, kdyby jeho nohy byly ochromeny dnou?! A co by bylo platné zapřáhnout k jedné a téže káře dva voly tak, že by jeden táhl vpřed a druhý vzad? K dvěma silným mužským pažím patří také dvě zdravé a silné nohy a u káry musí být tažná zvířata zapřažena vpředu, jinak to s prací a povozem nemůže jít a nepůjde kupředu. Proto nejlepší způsob přivést lidi k účinnému životnímu světlu je ten, jak to činím nyní Já Sám a jak to také vy po Mně nemáte jinak dělat. Porozuměl jsi, příteli, tomu nyní také tak jasně jako Mému dřívějšímu poučení, s jehož světlem jsi chtěl mít ihned rozum všech lidí osvícený?“

10) Pravitl **hospodský**: „Ó, ano, Pane a Mistře, vyplývá tu opět věčně pravá zásada, podle níž dobrý a moudrý otec zná životní potřeby svých dětí lépe nežli děti ve velmi mnohých věcech ještě úplně nezkušené! Přijmi díky také za toto veledůležité poučení!“

104. POUTNÍCI PŘED HOSPODOU.

1) Pravitl jsem **JÁ**: „Příteli, třetí hodina noční se skončila a duše a také tělo byly zde nasyce-ny; ale venku na silnici se utábořili dva chudí poutníci, neboť nemají peníze, aby mohli hledat zaopatření v této hospodě! Doved' je dovnitř a dej jim chleba a víno a pak nocleh, načež kvůli vám promluví s nimi několik slov!“

2) Uslyšev to hospodský, pospíšil s vrchním sluhou ihned ven, nalezl však u těchto dvou mužů také ženu a dítě a poslal ke Mně sluhu s otázkou, zda má také přijmout ženu s dítětem,

3) A **JÁ** jsem pravitl: „Muž a žena jsou jedno tělo!. Druhý muž je však ženin bratr; proto ať přijme hospodský všechny!“

4) Sluha odešel a sdělil to hospodskému a hospodský je dovedl všechny do pokoje a dal jim chléb a víno.

5) Když se tyto čtyři osoby posílily, tázal jsem se muže, jenž měl ženu a 12 leté děvčátko, řka: „Poslyš, příteli, ty jsi původem také Žid, avšak v době babylonského zajetí, ovšem ve svých prarodičích jsi uprchl ještě s 200 muži, ženami a dětmi zcela do daleké Indie.

6) Přes 50 dní byli tvoji prarodiče na cestě a konečně našli v daleko se táhnoucích vysokých horských řadách osamělé údolí, bohaté na bujné louky, všeliké jim neznámé ovocné stromy, kozy a stáda gazel. Ve zmíněném údolí nechyběly také prameny a potoky a rovněž také ušlechtilé ryby.

7) Vaši praotcové, kteří se na této daleké cestě živili všelikými plody a kořeny, ohledávali mnoho hodin cestovní doby všemi směry dlouhé údolí a nacházeli vše k životu potřebné, jen lidi ne, aniž jakékoli chatrče, z nichž by mohli vyrozumět, že toto údolí bylo již někdy obydleno lidmi.

8) Po tomto ohledání údolí pravil právě tvůj praotec, jenž byl nejstarší mezi 200 uprchlíky: „Pánu Bohu všechna chvála a všechna čest! Také toto údolí stavěl On a osázel jeho pastviny všelikými travinami, bylinami, kořeny a stromy, které nesou všeliké plody, z nichž jsme již některé požíli a které nám neuškodily. Rovněž tak je toto krásné údolí bohaté na všeliká krotká zvířata, která se nás nebojí, ježto jistě nikdy nebyla pronásledována dravými zvířaty a ještě méně kořistivými lovci. Jsme jistě první lidé, kteří přišli do tohoto údolí.“

9) Zde si zbudujeme příbytky a budeme pospolu v plném míru bez jakéhokoli pronásledování žít, společně se o potřebnou výživu starat a Pánu Bohu vždy za milost děkovat a Jemu Jedinému vzdávat čest, že nás tak zázračným způsobem zcela v dobrém stavu zavedl do tohoto krásného údolí!

10) Když kdysi vedl naše otce z Egypta pouští do Kanaánu, tu velmi mnozí, kteří opustili Egypt, do zaslíbené země nepřišli a ti, kdož tam přišli, museli napřed prodělávat velmi mnohé boje a svízele; my jsme však s jeho pomocí zcela šťastně unikli nejvyšší bezbožné tyranii Nebukadnezarově a dostali jsme se všichni ve zcela dobrém stavu do dalekého údolí, které je se všech stran obklopeno nepřekročitelně vysokými horami. My sami jsme sem přišli velmi úzkou a sotva schůdnou rozsedlinou, kterou můžeme snadno tak zahradit, že se žádný člověk nebude moci touto rozsedlinou k nám dostat. Pak se nebudeme muset obávat pyšných a necitelných králů.

11) Sami však chceme a budeme dobře nám známá přikázání Boží mezi sebou vždy zcela přísně a bez opomíjení úplně zachovávat a každý den našeho života co nejděčněji si vzpomínat na to, že nám Bůh dal nalézt toto údolí! Také budeme počítat dny a sedmý den určíme za sobotu a téhož dne budeme vzdávat Bohu všechnu čest. Archu úmluvy, o jejímž pobytu nevíme, neuzříme nikdy v tomto údolí; zato však vystavíme Bohu ve svých srdcích novou truhlu následováním jeho svatých přikázání a přineseme Mu ve svých srdcích láskou k Němu oběť, která Mu bude libější nežli zápalná oběť kněží, kteří kamenovali proroky a krmili se z desátku a hojných obětí!“

12) Když tvůj praotec skončil tuto dobrou promluvu k ostatním, padli všichni na tvář a chválili po celou hodinu Boha a prosili Ho o jeho další pomoc, lásku a milost.

13) Bůh však měl opravdové zalíbení na těchto uprchlících a dal tvému praotci moudrost a on pak našel v tomto údolí mnohé věci, které byly třeba k lepšímu živobytí. Některé nutné nástroje a nářadí přinesli na hřbetech několika svých soumarů beztoho s sebou a pomocí nich si mohli z počátku postavit nouzově chatrče a spižírny; vše další jim ukázal a s jejich nepatrnou námahou opatřil Duch Boží.

14) V krátké době několika roků byli již všim zcela dobře zaopatřeni, měli velká stáda nejušlechtilejších horských koz s nejjemnější vlnou a gazel a lam a množství zvláštní a krotké drůbeže a srnce a jeleny, které dovedli všechny krotit a používat ve svůj prospěch.

15) A nyní jste vyrostli v národ a stali jste se pozemsky zámožnými; ale začali jste příliš velice pohlížet na prospěch pozemský a tím jste ztratili již mnoho z vaší vnitřní moudrosti!

16) Z toho, co jsem vám nyní podle plné pravdy řekl, jste zajisté poznali, že Mně jsou všechny vaše životní poměry dobře známé a mohl bych vám ještě velmi mnoho jiných věcí povědět o vaší zemi a o vašich životních poměrech; ale nyní přichází řada na vás, abyste mluvili o tom, proč jste sem přišli z vaší daleké východní země. Mluvte, ale nezatajujte čistou pravdu; neboť z Mých slov jste vyrozuměli, že se u Mne se lží anebo se zastřenou řečí nepořídí!“

105. ZPRÁVA INDOŽIDŮ O ÚČELU JEJICH CESTY.

(psáno právě 6.ledna 1862 o svátku TŘÍ KRÁLŮ.)(okrajová poznámka v rukopisu JAKOBA LORBERA.)

1) Poté onen ženatý otevřel ústa a pravil v dobře srozumitelné hebrejštině: „Ó, příteli, kdo tě tak poučil o naší zemi, která je doposud ještě velmi málo známa cizincům? Mluvil jsi úplně pravdu a je to s námi tak; ale jak jsi přišel na naše tak hluboce skrytá tajemství?“

2) Pravitel jsem **JÁ**: „O to se zatím nestarejte, nýbrž buďte veselé myslí, a mluv to, co Jsem od vás žádal!“

3) Poté otevřel opět onen ženatý ústa a pravitel (**Indožid**): „Milý, nám ještě úplně neznámý příteli, hle, my máme opravdu požehnanou horskou krajinu, která by mohla uživit ještě jednou tolik lidí a zvířat, nežli živí dosud; ale zistnost a sobectví přesadil satan také do naší země! Starší a domnělí mudrci a vůdci lidu rozdělili zemi mezi sebe a ustanovili lid svými sluhy a tak je nyní v naší zemi asi 700 patriarchů, z nichž každý čítá téměř na 10.000 podřízených sluhů obého pohlaví.“

4) Avšak i mezi námi samými je nyní již vzájemná závist a tím také rozbroj a pronásledování a tedy také malé války; neboť každý chce být nejmoudřejší a také nejbohatší a neváženější a za našich dnů mělo již několikrát dojít k tomu, aby tento sloužící lid zvolil ze 700 patriarchů nejmoudřejšího za krále. Ale lid je ještě natolik moudrý, že praví: jedině Bůh je Pánem a Králem nás všech! On nás do této země uvedl z neblahého zajetí pohanů, - máme se Mu stát tak nevěrnými a neposlušnými, jako kdysi naši otcové za dob posledního soudce Samuela, toho budme daleci!

5) Měl by Bůh ústy nějakého proroka vznést také vůči nám spravedlivou žalobu, že by pravitel hlasem hromovým: „Hle, tento národ se dopustil přede Mnou již tolik největších hříchů, kolik je trávy na Zemi a písku v moři a ke všem těmto hříchům připojuje nyní ještě největší hřích tím, že je s Mou tak otcovsky dobrou a moudrou vládou nespokojen a žádá si se vši prudkostí krále, jako jej mají pohané!“ Ó, toho budme daleci! Raději vám budeme ještě 100 let sloužit jako dobří dělníci a za smlouvenou mzdu obdělávat velké pozemky, které jste strhli neprávem na sebe, než abychom zvolili z vás krále.

6) Je však také psáno, že Bůh sešle jednou všem Židům Krále z nebes a naši mudrci objevili snad již jeho Hvězdu a šli Ho hledat podle běhu této Hvězdy. Až se opět vrátí, pak se již z jejich úst dozvíme, jak je to s příchodem onoho velkého Krále všech Židů!

7) Příteli, toto shromáždění lidu na volbu krále z počtu 700 patriarchů se stalo podle našeho letopočtu před 30 lety a lid se zdržoval až do této chvíle volby krále tím více, že se po roce naši ve hvězdářství obeznalí mudrci opět vrátili a věrně a pravdivě nám zcela podrobně vypravovali, jak a kde našli nově zrozeného Krále Židů a jaké neslýchané zázraky z nebes hlásaly a proslavily jeho zrození a Jeho jsoucnost na Zemi!

8) Po této zprávě, které uvěřilo také našich 700 patriarchů, ačkoliv někteří s kyselou tváří, byla až do této chvíle zastavena jakákoli obnovená volba krále. Od oné doby uplynulo však již více než 30 let a my jsme sem častokrát vyslali zvědy, aby zvěděli, jak je to s oním Králem všech Židů a kde asi na Zemi bydlí. I naši staří tři hvězdáři se sem již asi před dvěma lety odebrali; zdali se již opět s dobrou zprávou vrátili domů, nevíme, protože země, kterou obýváme, je nyní mnohem větší nežli byla za doby prvního našeho osídlení a nyní je často třeba již několik roků k tomu, nežli se celý, nyní velmi velký a roztroušeně sídlící národ dozví, jaké zprávy byly přineseny zvenčí do země.

9) Oni tři mudrci snad se již opět vrátili s nejlepšími zprávami domů, ale z toho přesně a pravdivě uvedeného důvodu jsme se nemohli dovědět, jaké zprávy tito znovu vyšetší tři (mudrci) přinesli do naší země. Mimoto nás také stále rostoucí vládychtivost našich patriarchů naplňovala všelikými obavami, jestli se snad tito při doslechu dobrých zpráv novém nebeském Králi všech Židů nezarazili a přísně nezapověděli oněm mudrcům, aby nepodávali podobnou zprávu národu. A tak jsme se vydali tajně na dalekou cestu, abychom zde v naší staré vlasti vyzvěděli, jak je tomu zde s tím novým Králem.

10) Naše cesta byla obtížná, ježto jsme mohli s sebou vzít příliš málo zlata a rovněž také jen málo drahokamů, kterých se u nás používá jako prostředků k výměně. Museli jsme na daleké cestě žít ze dne na den dílem známými nám kořeny a dílem tu a tam ještě obvyklým pohostinstvím. Ale všechny naše obtíže nás nezadržely hledat Toho, Který nás - jak je psáno v proročích - může ode vši nesnáze zachránit a také zachrání.

11) Nyní jsme přes veškeré obtíže a strádání přišli do staré vlasti Židů, která jim byla asi po 40 letech vrácena, ale nyní je opět pod panstvím pohanů - zvaných Římanů a my tedy nyní také s velkou důvěrou doufáme, že jsme naši dalekou cestu nepodnikli a nekonali nadarmo. Zlata a stříbra a drahokamů, jimiž se uctívají králové, sice nemáme, ale zato upřímné a velkého nebeského Krále všech Židů nadevše milující srdce, které On také neodmítne; a jím Ho budeme uctívat a velebit po celý náš život!

12) Ale nyní ještě něco, milý a nadmíru moudrý a vševedoucí příteli! Je vás mnoho v jídelně a jste, jak se zdá obeznámeni se všemi poměry lidí na celé širé Zemi a jistě také víte, kde přebývá tento velký Král! Lze Ho zastihnout v Jeruzalémě anebo v Betlémě, kde se podle výpovědi našich tří mudrců, kteří mají též čestný titul „králů“ hvězdářství, narodil anebo snad v nějakém jiném městě kdysi tak velké a mocné říše židovské a jak a kdy Ho lze zastihnout, abychom se tam již zítra odebrali a Ho vyhledali?“

13) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, svou cestu jsi věru nadarmo nekonal - ale ani v Jeruzalémě, ani v Betlémě anebo v jiném pýchou naplněném městě. Ho, svého nového Krále Židů, jakožto trvale sídlícího nenajdeš, jelikož On, vždy chudý a zcela beze všeho vnějšího světského lesku chodí od místa k místu a učí lidi Království Božímu a jeho spravedlnosti; ale bude tam, kde se toho nenadějete a přijme vás s otevřenou náručí a s otevřeným srdcem!

14) Čestná oběť, kterou Mu však chcete přinést a vlastně jste již přinesli, bude Mu však opravdově milejší nežli vše, co lidé na světě uznávají za nejvyšší cenné poklady a dychtivě všemožně usilují na sebe strhnout! Neboť u Něho platí jen čisté, láskyplné, pokorné a vší vlídnosti naplněné srdce; poklady světa jsou Mu však ošklivostí a nabývají cenu teprve tehdy, používá-li se jich k účelům pravé lásky k bližnímu. Kde však slouží za potravu lidské lakotě, pýše a vládčivosti člověka a svádí lidi k lenosti, k přežírání, obžerství, smilstvu, loupeži, vraždě a ještě k mnohým jiným neřestem, tam jsou také veškerého zlořečení hodnou ošklivostí před Ním, který je Pánem nadevším v nebi jakož i na Zemi.

15) Jeho trůnem je čistá láska a jeho vše přezařující leskem je věčná a živá pravda; kdo věří v Něho, miluje Ho nadevšecko a zachovává jeho přikázání, tomu dává ze Sebe věčný život.

16) Hleďte, takový je nový Král Židů a také pohanů a dává Se vždy rád a jistě nalézt oněmi lidmi, kteří Ho hledají s pravou láskou v srdci! A ježto vy Ho takto hledáte, proto Ho také jistě najdete; neboť On Sám vyjde vám nenadále vstříc!“

17) Privil **ženatý**: „O, milý a velmi moudrý příteli, z našich tváří můžeš číst, jak velkou radost jsi nám učinil svou výpovědí a popisem tohoto velkého Krále. Neboť podle proroctví starých mudrců musí být takový! Ty jsi však jistě měl s Ním již velmi často a velmi mnoho co dělat, protože Ho, jak se zdá, skrz naskrz znáš! Jak tedy vypadá osobně? Nemohl bys nám to trochu popsat?“

18) Privil jsem **JÁ**: „Hle, náš hospodský dal pro vás zatím připravit několik dobrých ryb! Jděte nyní napřed ke svému stolu a pojezte je; teprve pak budeme mluvit opět dále!“

19) Poté učinili oni čtyři radostně, co jsem jim byl poradil.

106. SEN DĚVČÁTKA.

1) Když byly ryby požitý, privil **mluvčí** hospodskému: „Ó. Milý příteli, ty jsi nám dal nyní dobrou posilu pro tělo; ale s placením to půjde těžko!“

2) Privil **hospodský**: „Milí soukmenovci, o to se nemusíte starat a až se budete opět vracet domů, bude také již postaráno o to, abyste svou zpětnou cestu nekonali s prázdnými kapsami; proto buďte nyní veselí myslí a nemějte strach a zbytečné starosti!“

3) Pravidlo poté svému otci **dvanáctileté děvčátko**, které nyní, byvši posíleno pokrmem a nápojem, nabylo též odvahy mluvit: „Poslyš, otče, před třemi dny, kdy jsme měli také štěstí setkat se s lidumilem hospodským jedné hospody, zdálo se mi něco opravdového! Ty jsi mi ovšem jako vždy řekl, že sny dětí nic neznamenají; ale já jsem ve snu viděla tuto místnost a rovněž také i nadevše vlídné přijetí v této hospodě. Ale viděla jsem ve snu ještě mnohem více, co jsi však nechtěl slyšet, když jsem ti to chtěla vyprávět a nutil jsi mně, abych mlčela; ale mně to zde připadá nyní tak, že se můj sen zcela vyplňuje!“

4) Privil poté **otec** dceři: „Nuže, copak se ti zdálo ještě dalšího, co se zde nyní vyplňuje? Zde ti již dovoluji, abys nám vyprávěla zcela svůj sen!“

5) Pravidlo nato **děvčátko**: „Jasný sen, který jsem měla, nebudu ti zcela vyprávět, nýbrž dotknu se jen hlavní věci a ta záleží v tomto: Viděla jsem ve snu též onen velký stůl a kolem stolu sedět tytéž muže. A hle, jeden z nich byl právě onen velký Král nebes, pro Něhož jsme sem podnikli pout! Já bych ti Ho mohla také ukázat; ale nyní jsem slyšela v sobě hlas, který mně to zakázal učinit a tohoto hlasu musím uposlechnout! Jelikož se zde však splňuje vše z mého snu,

splní se snad také ještě to, že zde najdeme právě Toho, Kterého bychom nadevše rádi chtěli nalézt!“

6) Pravil poté **otec** zcela překvapen: „Milé dítě, v tvém snu může sice vézet něco pravdivého, - ale dáti tvé výpovědi ze snu ihned bezpodmínečnou víru, to by bylo při tak vysoce důležité a svaté věci přece jen něco příliš odvážného: třeba tu tedy přistoupit k dílu s veškerou zkoušející obezřetností! Proto se tedy obrátím opět na onoho velmi moudrého muže, s nímž jsem již mluvil a jenž je zřejmě prorokem; od něho se nejspíše dozvím něco podrobnějšího o Králi nebes všech Židů! Už jsem ho předtím prosil o osobní popis řečeného svatého Krále; dá-li mně jej, pak to již nebude zrovna nijak příliš těžké vyhledat Ho a také poznat!“

7) Pravila nyní také **žena** muži: „Poslyš choti, nevinná a čistá mysl dítěte je často Bohu blíže nežli je mysl naše, byvší znečištěna mnohou vášní a vidí a poznává tedy také často blízkost Boha spíše nežli mysl naše! V hledání a nalézání jsou děti svými bystrými očima často mnohem dovednější nežli my staří. Ty však v mnohých věcech příliš přísně zkoumáš a já jsem u tebe již několikrát zažila to, že jsi teprve časem také uznal za pravé a dobré to, co jsme ti hned z počátku uvedli jako správné a dobré; kdož ví, zda se ti nebude také tentokrát tak dařit!“

8) Pravil **muž**: „Tentokrát bych si přál, abyste měly pravdu vy! Ale nyní půjdeme my dva muži k onomu mudrci a ještě jednou Ho poprosíme o osobní popis velkého Krále, Kterému je dána všelická moc v nebi a na této širé Zemi!“

9) Po této rozmluvě, která se vedla stále polohlasitě, abychom ji neslyšeli, vstali oni dva mužové a odebrali se naplnění úctou opět ke Mně a prosili Mne osobní popis velkého Krále.

10) **JÁ** jsem však pravil s vlídnou tváří onomu ženatému: „Mluvili jste sice zcela tichým hlasem o Králi a soudili o snu tvé dcerušky, Já jsem však slyšel dobře každé slůvko. Rádi byste ode Mne slyšeli osobní popis Krále, jelikož se domníváte, že tím Krále, setkáte-li se s Ním někde, brzy poznáte a vzdáte Mu čest.“

11) Já však pravím vám: Nový Král Židů musí být těmi, kdož si Ho přejí vpravdě poznat, především v duchu a ve vší pravdě poznán, pak bude také jeho osoba brzy a snadno poznatelná. Tvá dcera ti však chtěla před třemi dny nedaleko Damašku popsat ze svého snu osobní podobu Královu; pročpak jsi ji nechtěl vyslechnout?“

12) Pravil **muž**: „Nejmilejší a velmi moudrý příteli, protože u mně, podobně jako u mých rodičů a předků se uplatňovala vždy moudrá výchovná zásada, podle níž mají sice děti hodně dobrého a pravdivého slyšet, ale mluvit jen tehdy, jsou-li na něco tážány, aby se nestaly nevázanými žvanily; neboť mnoho myslet a poté jednat je moudřejší nežli mnoho žvanit a přitom málo konat. A tak jsem si tedy také nechtěl dát hned vypravovat sen mým dítětem, abych je cvičil v trpělivosti a sebezapírání, čeho je zejména nejvíce zapotřebí u ženského pohlaví, kterému je beztoho těžko s to držet jazyk za zuby.“

13) Pravil jsem **JÁ**: „Tu máš ovšem zcela pravdu, - ale ježto tvá dceruška je beztoho vzácně mlčenlivé mysli, byl bys mohl od svého pevného pravidla učinit malou výjimku; neboť tak mravně a dobře vychované děti jsou vnitřní životní pravdě obyčejně mnohem blíže nežli ti dospělí lidé, kteří svým neúnavným bádáním naplnili mozek mnohou světskou moudrostí, takže nakonec pro samé stromy již nevidí les. Také u tebe je tomu ve značné míře tak; neboť nechtěl jsi udělat nečest staré pověsti svého kmene, - což ti také nelze přičítat ke zlu. Ale také jsi již zajisté sám pozoroval, že příliš ostře nabroušený nůž se vždy spíše ozubí, nežli nůž, který je sice trochu tupější, ale vždy ještě dosti ostře nabroušen! - Ale ať je tomu nyní jakkoli! Pošli nyní svou dcerušku sem a ať ona z nás vyhledá Toho, Který se jí v jejím snu stal viditelný jako nový Král Židů!“

14) Pravil **muž**, jenž se po těchto Mých slovech ocitl zcela v rozpacích a rovněž i jeho švagr: „Ó, nejmilejší a nepochopitelně přemoudrý příteli, byl by tento svatý velký Král tedy snad skutečně mezi vámi?“

15) Pravil jsem **JÁ**: „To se pak již ukáže; nyní však čiň to, co jsem ti přikázal!“

16) Po těchto slovech muž odešel a přivedl ke Mně svou dcerušku.

107. DĚVČE POZNÁVÁ PÁNA.

1) Když dívka s nejvyšší uctivou tváří stála přede Mnou, otázal jsem Se jí ve vší vlídnosti **JÁ**, řka: „Nuže, Má milá dcero, řekni Mně, kdo se z nás u tohoto stolu nejvíce podobá Tomu, jenž se

ti stal v tvém snu před třemi dny viditelný jako velký Král všech Židů a Pán nebe a Země!“

2) Pravila **dívka**: „Ó, Pane, Ty mně ubohé děvče, vystavuješ nyní těžké zkoušky!“

3) Pravil jsem **JÁ**: „Proč to nazýváš, Má milá dceruško, těžkou zkouškou?“

4) Pravila **dceruška**: „Ó Pane, kdyby se mně byl na to zeptal někdo jiný, pak bych mu snadno odpověděla; protože jsi však právě Ty Sám Ten, Kterého jsem viděla ve snu jako velkého a nadevše mocného Krále nejen všech Židů, nýbrž všech lidí, je mi to těžko říci!“

5) Protože však nyní musím mluvit před Tebou, všemohoucí Pane a vládce nade všemi nebími a světy od věčnosti do věčnosti, pak pravím tedy také nyní otevřeně: Ty jsi to, ó, Pane, Sám! Tebe jsem viděla v lesku Slunce! Nesčíslné zástupy nejblaženějších andělů Tě obklopovaly a převysoce velebily Tvé přeslavné jméno.

6) A já jsem se tázala jednoho mudrce, jenž stál v mé blízkosti, jak zní Tvé jméno.

7) A tento mudřec pravil: „Jméno Nejvyššího nebyl s to od věčného prapočátku ani žádný anděl vyslovit; neboť jeho jméno je tak nekonečně veliké, jak nekonečný je prostor jeho stvoření, z nichž je Země, kterou obýváš, sotva tím, čím je nejnepatrnější prášek naproti celé velké Zemi. Ale věčný Bůh, Tvůrce a Otec Se z převeliké lásky ke Svým dětem Sám přioděl vaším tělem, abyste se Mu mohli úplně přiblížit a s tímto tělem Si dal také jméno, které každý člověk této Země a také každý anděl může cítit a vyslovit - a toto nejsvětější jméno zní: Otec, Láska, Pravda a Život; jako Syn člověka Se však jmenuje Ježíš!“

8) Poté jsem viděla vznášeti se mimo Tebe nezměrně velký počet Sluncí a Zemí a všechny byly plny přenádherných nám podobných bytostí a také jiných přenádherných věcí a kamkoli jsi do hlubin nekonečného prostoru obrátil Své oko, spatřila jsem ihned vzcházet v jsoucno nová velká a přenádherná stvoření! Ó Pane, ó, Lásko, ó, Otče, ó Ty nyní můj Králi Ježíši, jak nekonečně velký, mocný a nadevše svatý a nádherný jsi Ty v Sobě Samém od věčnosti do věčnosti! Tobě se věčně nikdo nevyrovná! Ó, odpusť slabosti mého jazyka, že nejsem s to Tvou chválu a Tvou čest vyslovit důstojněji!“

9) Poté padlo děvčátko na kolena a chválilo a velebilo Mne plačíc tiše v srdci samou láskou.

10) Když to uslyšeli její otec, strýc a také její matka, padli také oni na kolena a začali se ke Mně hlasitě modlit.

11) **JÁ** jsem však pravil: „Vstaňte, Mé milé děti; neboť Otec nechce od vás, abyste se Mu snad kořili jako pohané nějaké modle, nýbrž chce být jedině jen opravdu milován! Pro vaši lásku k Němu dal Se zde také vámi nalézt! Ten, Kterého jste hledali, jsem Já. Ale nyní vstaňte se země a buďte radostné a veselé myslí! Posadte se nyní k tomuto stolu a občerstvěte se vínem, kterým naplním vaše číše! Ty, přemilá dceruško, se posad i se svou matkou po Mé pravici, vy oba muži se pak posadte po Mé levici! Do půlnoci zbývá ještě hodina a promluvíme si tu ještě o velmi důležitých věcech.“

12) Když jsem toto vyslovil, vstali **oni čtyři** plni nejvyšší úcty se země a pravili: „Ó, Ty nikdy nepochopitelná velká lásko, ó, Pane, Králi a Otče Ježíši, nech nás tamto u malého stolu zaujmout opět naše dřívější místo; neboť se cítíme příliš nehodní být nyní v Tvé nejbližší blízkosti!“

13) Pravil jsem **JÁ**: „Co jsem jednou řekl, přitom zůstane! Cožpak nejsem Duchem všude přítomen?! Kam se tedy chcete skrýt, aby vás nenalezlo světlo Mých očí?! Proto buďte tedy veselé a radostné myslí, že jsem Se nechal vámi nalézt; neboť nyní jsem také já, jako vy člověk s tělem a krví na této Zemi a jsem jako Přítel a Bratr mezi vámi!“

14) Po této Mé domluvě se posadili tito čtyři tedy konečně ke Mně a děvčátko Mne nespouštělo s očí a samou láskou ke Mně se stalo téměř zcela svítící, - což bylo nápadné dokonce Mým učedníkům.

15) **JÁ** jsem však pravil hospodskému: „Přines čtyři čisté a úplně prázdné poháry; neboť těmto Svým čtyřem přátelům chci dát z Mého vína náležitou posilu! Neboť pro Mne snášeli po mnoho dní všeliké obtíže, které je snášet chudým lidem na tak daleké cestě se vši trpělivostí a přitom nicméně s pravou hrdinskou zmužilostí a proto tedy zde budou za to odškodněni a odměněni“

16) Poté šel hospodský a přinesl čtyři čisté a prázdné poháry a postavil je před ony čtyři chudé hosty.

17) Když stály tyto čtyři poháry před nimi, pravil jsem, pohlížeje na děvčátko: „Ty jsi ve svém snu, Má nejmilejší dceruško, viděla, kterak v nekonečném prostoru vznikala nová stvoření všude tam, kam proniklo Světlo Mých očí, - A hle, nyní dám světlu ze Svých očí vniknout do

vašich dosud ještě prázdných pohárů a ony budou pak také ihned plné nejčistšího vína z nebes! Toto víno pijte pak z lásky ke Mně a tím dospějete k oné síle a pevnosti, která vám dodá náležitou odvahu mluvit se Mnou - a co vám řeknu, to snadno snesete a podržíte a budete pak také s to hlásat Mé jméno vašim bratřím ve vaší zemi.

18) Poté jsem pohlédl na prázdné poháry a okamžitě byly plné nejlepšího a nejčistšího vína, čemuž se všichni čtyři nadmíru podivovali.

19) Když tyto poháry naplněné nejlepším vínem, stály před těmito čtyřmi, pravil jsem jim: „Nemějte nyní strach a ostych a pijte nové, nyní pro vás stvořené víno! Neboť podobně jako Mé slovo a vůle probudí vás a oživí pro věčný život vašich duší. A tak tedy pijte!“

20) Po tomto mém oslovení vzali tito čtyři plni úcty do rukou poháry a vypili až do poslední kapky víno, které jim velice chutnalo Když měli víno v těle, opustila je přehnaná úcta přede Mnou a přeměnila se v lásku a teprve tato láska jim dodala náležitou odvahu mluvit se Mnou otevřeně, tak jak otevřeně a důvěrně tu mluví děti se svými rodiči.

108. SÍLA DUCHA.

1) A tak se Mne tázala nejprve **dívěnka** řkouc: „Ó, Pane a Mistře a nejvyšší Králi plný božské moci a síly, jak Ti bylo možné stvořit v pohárech toto pravé nebeské víno čistě z ničeho a to tak náhle, že nebylo možno postřehnout, jak přišlo do pohárů? Vím sice, že božské síle není nic nemožného a že Bůh stvořil a ještě stále tvoří vše, co je tu; ale při tomto tvoření zachovává Bůh vždy určitý řád, takže, aby uvedl v jsoucno nějakou dokonalou věc, předchází vždy jedna věc druhou a hlavní věc se pak také vždy jeví a také ve vši pravdě je vždy důsledkem často velmi mnohých pochodů.

2) Ano, víno, které dává réva, je neméně zázrakem! Ale při vzniku vína z révy až k úplně zralému hroznu jsou velmi mnohé pochody; zde však při pravém stvoření toho nejlepšího vína v pohárech nebyl žádný pochod, nýbrž Ty jsi chtěl - a poháry byly již plné vína! jak to je tedy možné?“

3) Pravil jsem **JÁ**: „Poslyš, Má milá dceruško, tobě je sice teprve plných 12 let; ale tvůj rozum přesahuje čtyřicet let dobře vytvářeného věku! Ano, milá dceruško, otázka, kterou jsi zde položila, je zajisté velmi jasná a srozumitelná - ale odpověď, která se má na ni dát, se vám nebude zřejmě zdát rovněž tak jasná a srozumitelná; ale jelikož jsi se již tázala, obdržíš ode Mne také odpověď.“

4) Hle, víno, které se připravuje z révy ponenáhlu, je právě takový zázrak jako víno, které jsem náhle stvořil zde pro vás! Já bych mohl ihned stvořit víno a také vše ostatní tak, jako se tvoří ve vzduchu mrak a déšť a jako jsem nyní také stvořil pro vás sílicí víno ze vzduchu, ve kterém jsou již všechny součásti, které patří k vínu, jako také vše, čeho je třeba ke stvoření všech ostatních tvorů; ale člověk to nemůže svými tělesnými očima vidět, nýbrž jen duch to může vidět a spojit a to buď náhle anebo - pro vyzkoušení lidského rozumu, lásky a trpělivosti a pro vzbuzení činnosti a zdržení lidí od lenosti - ponenáhlu způsobem, který uznáváte jako přirozený. Vždy je to však jeden a týž Duch, který jedině je sto vše tak či tak způsobit, protože duch prvopočátečně je a také věčně bude základem všeho; neboť vše, co tu je, je v podstatě jen moc, síla, láska, moudrost a vůle ducha.

5) Také každý člověk má takového ducha, který však jako působící vystupuje v člověku teprve tehdy, když se člověk stává plně podle poznané vůle Boží činný a když se jeho duch čistou láskou k Bohu a z této lásky k bližnímu sjednocuje s duší v člověku a tím se duše sama stává čistou láskou a vůlí Boží. Nastalo-li v člověku toto, pak je člověk také Bohu podobný a může také konat věci, o jejichž podstatě si nedovede učinit pojem žádný pouze vnější rozum lidský.

6) Vy však jste nyní u pramene, kde můžete slyšet a pro svůj život poznávat vůli Boží; budete-li činni podle ní - což závisí úplně na vaší svobodné vůli - učiníte tím všemohoucí vůli Boží vůlí svou a jí zmůžete vše.

7) Ve vůli Boží však žije také nejvyšší moudrost, proto také nemůže a nechce uskutečňovat nic, co by bylo proti Boží moudrosti. Kdo si tedy osvojil vůli Boží skutky podle ní, ten si také osvojil moudrost Boží, bez níž by vůle nebyla s to nic uskutečnit; a tak je tedy člověk, který jedná podle vůle Boží, pln pravého životního světla a láskou k Bohu a k bližnímu pln živé moudrosti. A hled, Má nejmilejší dceruško, tu máš nyní nejvyšší platnou pravou a vše oznamující pravdu

na svou Mně danou otázku; a nyní Mi řekni, zda jsi jí také porozuměla!“

8) Pravila velmi dobře vychovaná a náležitě vzdělaná **dceruška**: „Ó, nadevše velký a mocný Králi, Pane a Mistře, zdá se mi sice, jako bych byla pochopila pravý smysl Tvých slov; ale do jasné hlubiny této moudrosti dobře pochopitelné jen nejčistšímu duchu budu s to jistě jen teprve tehdy vniknout, až to přivedu tak daleko, že má duše bude podle Tvého slova jedno s duchem. Díky Tobě, ó, Pane a Mistře, za Tvé nejvyšší moudré poučení!“

9) Pravil jsem **JÁ**. „Mluvila jsi nyní zcela dobře a Já pravím tobě, že dříve ještě nežli si pomyslíš, dospěješ do stavu, který jsem ti ukázal jako dokonalý a Bohu podobný; neboť ty máš již pravou lásku ke Mně a tak také pravou lásku k bližnímu. Tato láska je onen jediný a nejjistější působící spojovací prostředek ducha s duší, protože tato láska v duši je již vlastní Duch Boží; nech jej dobrými skutky zesílit a pak se brzy náležitě přesvědčíš o jeho zázračné moci a síle v sobě a také mimo sebe.“

10) Kdo se snaží Boha hledat a vystihnout rozumem, ten má namáhavou práci a přijde také těžko i jen o krok dále; kdo však Boha hledá s láskou v srdci, ten Ho brzy najde a pravého životního cíle snadno dosáhne. - Rozumíš tomu?“

11) Pravila **dívěnka**: „Ó, velký Pane a Mistře, tomu jsem nyní dobře porozuměla; neboť nyní se ve mně pojednou vyjasnilo a také Tvou odpověď danou mně na mou otázku chápu nyní mnohem jasněji nežli předtím. Rovněž tak chápu nyní svůj sen a poznávám, že jej vytvořil jen Tvůj Duch v mé duši, jinak bych ze sebe jistě nebyla bývala s to učinit tak jasný pohled do věcí nikdy nezměrných hlubin Tvých stvoření!“

12) Pravil jsem nyní **JÁ** rodičům dívěnky: „Toto dítě se vám ještě stane svítlnou! Ale až vám bude z Mého Ducha v ní leccos sdělovat, pak nečiňte tak, jako před třemi dny poblíž Damašku! Nyní však budou vaše poháry ještě jednou naplněny a vyprázdněte je také podruhé!“

13) Pravila poté **žena**: „O, Pane, zanech toho; neboť nyní jsme dost a dost nasyceni a posíleni!“

14) Pravil jsem **JÁ**: „Ženo, co je ti do toho, co Já vám činím! Ve víně, které vám poskytuje réva, spočívá také omamující a člověka znečišťující duch, který duši neosvětluje, nýbrž zatemňuje. Ale ve víně, které Já vám zde dávám z nebes, spočívá duch pravé a živé lásky a moudrosti; neboť je to vlastně Mé slovo a Má vůle. Proto jej tedy také pijte bez bázně a bez ostychu, abyste zesílili a mohli ve vaší zemi ostatním lidem ve jménu Mém zvěstovat Mé slovo a Mou vůli!“

15) Když jsem to dopověděl, prosili Mne **všichni čtyři**. abych zázračným vínem naplnil poháry ještě jednou. A Já jsem pohlédl na poháry tak jako předtím a ihned byly naplněny nejlepším a nejčistším vínem. Poté jsem ony čtyři vyzval, aby vyprázdnili poháry; a oni to učinili se vší chutí a radostí.

16) Když také tentokrát vypili víno, začali se stávat v srdci stále jasnější a otevřenější a onen ženatý začal zcela moudře mluvit, takže se také Moji učedníci začali tomu velice podívat a někteří (**učedníci**) učinili také mezi sebou poznámku řkouce: „Hle, on učinil několika doušky zázračného vína tyto Indy moudrými a do celé nauky zasvěcenými; proč to nekoná také jiným lidem?“

17) Pravil jsem **JÁ**: „Co se staráte o to, konám-li co chci Já? Dovedu-li každé rostlině opatřit vhodnou stravu a každému zvířeti přiměřenou jemu potravu, pak zajisté budu také vědět, jak opatřit a poskytnout tomu či onomu člověku duchovní potravu. Vy jste stále kolem Mne a slyšíte a vidíte vše; všimněte si však také jak jedním s lidmi a jak je poučuji podle druhu jejich duše a čiňte rovněž tak a budete mít dobrý výsledek! Tito čtyři budou však jen do zítřejšího poledne u Mne a nicméně se Mně mají stát nástrojem; proto je, ježto jejich duše jsou tak schopné, činím také rychleji způsobilé pro tento úřad, podobně jako jsem také učinil 72 učedníků v Emausích. Rozumíte-li nyní tomu, upokojte se!“

18) Poté se všichni učedníci opět uklidnili. Já však jsem poučoval ony čtyři ještě dále o Království Božím.

19) Když jsem byl tyto čtyři náležitě poučil o Království Božím v člověku na této Zemi a ukázal jim také jeho účinky, jakož i to, že Mé Království a Má Říše není z tohoto světa, řekl jsem pak hospodskému, aby poskytl oněm čtyřem místo k odpočinku, ježto je už hodina po půlnoci. Hospodský to ihned učinil a ti čtyři se odebrali k odpočinku. My jsme však zůstali, jako se častěji stávalo u našeho stolu a odpočívali jsme tu až do východu Slunce; také hospodský odpočíval vedle nás u malého stolu.

20) Zrána byl hospodský podle svého zvyku již hodinu před východem Slunce na nohou a obstaral ve svém hospodářství vše před východem Slunce; neboť byla sobota a v sobotu s východem Slunce se končila veškerá služební práce až do západu Slunce. Rovněž tak dal také před východem Slunce připravit snídani, aby byla požitá také před východem; neboť po této stránce byl přísným Židem.

109. PRAVÉ SVĚCENÍ SOBOTY.

1) Ježto jsem však znal dobře tuto jeho slabost, vystavil jsem ho tvrdé zkoušce tím, že jsem spal i se Svými učedníky až do úplného východu Slunce, což začalo sobotní svědomí hospodského znepokojovat.

2) Když Slunce úplně vyšlo, vstal jsem i s učedníky od stolu a šel na čerstvý vzduch, jak se také jindy všude většinou stávalo.

3) **Hospodský** však šel ihned za Mnou, pozdravil Mne jakož i učedníky co nejuctivěji a tázal se Mne řka: „Ó, Pane a Mistře, co se má nyní stát? Dnes je sobota! Snídaně však byla již před východem Slunce připravena. Posnídáš snad také nyní po východu Slunce a mám také oněm čtyřem z Indie poskytovat za dne jídlo?“

4) Privil jsem **JÁ**: „Ó, milý příteli, hle, ty jsi jinak ve všech věcech opravdu moudrý muž - ale co se týče svěcení soboty, jsi ještě jako slepí farizeové, kteří se řídí literami zákona, ale ducha jeho ještě nikdy nepoznali. Krmíš-li v sobotu tak jako všedního dne své ovce, voly, krávy, telata, osly a kozy - což je přece také služební práce - proč se tedy mají lidé postit?! Cožpak jsou lidé před Bohem méně nežli tvá domácí zvířata?! Mimoto Já jsem dnes, rovněž tak jako před věčnostmi též Pánem soboty, jako každého jiného dne, který je tak jako sobota také dnem Páně. Neměl bych tedy v sobotu činit stejně jako každý jiný den?!

5) Kdopak dává Slunci vycházet, kdo trávě růst, kdo větrům vanout a mrakům táhnout? Kdo žene vodu v pramenech, potocích, řekách a veletocích? Kdo pohybuje mořem od jednoho konce Země k druhému? Kdo pohání tvou krev v žilách a srdce v prsou a to - pamatujte - také v sobotu?!

6) Kdybych odpočinul v sobotu i jen na okamžik, nezaniclo by pak celé stvoření?!

7) Hle, konat díla pravé lásky k bližnímu znamená u Mne Bohu a lidem vpravdě sloužit, - což stojí jistě výše, nežli slavit sobotu leností! Konej tedy dobré skutky také v sobotu a tím budeš Mně, Pánu co nejliběji světit sobotu!

8) A nyní pojďme opět do jídelny a posnídejme; a totéž ať učiní také oni čtyři Indožidé, kteří mají svou sobotu teprve pozítří!

9) Když hospodský uslyšel tato Má slova, uznal také ihned velkou pošetilost vnějšího svěcení soboty a šel a dal přinést na stůl snídani a my jsme tedy šli také do jídelny, posadili se ke stolu a zcela klidně posnídali.

10) Také však přišli ti čtyři Indožidé a Já jsem je vyzval aby se posadili k našemu stolu a posnídali s námi, což učinili také ihned se vsí radostí; neboť nevěděli, že se toho dne v Galileji a v celé zemi židovské světila sobota.

11) Když jsme posnídali, tu procházel ulicemi městečka Káně hlasatel soboty a vyzýval lidi velké i malé a mladé i staré, aby šli do synagogy. Tu se oni čtyři ulekli, protože se nyní dověděli, že tento den je pravá stará židovská sobota a že oni požili snídani po východu Slunce.

12) **JÁ** jsem však prvil: „Já jsem Pánem také soboty! Když Já vám to vpravdě nepočítám za hřích, proč si tedy zatěžujete svědomí?“

13) Privil **muž**: „Děkujeme Ti, ó, Pane, za toto Tvé slovo milosti, mocně potěšující naše srdce; neboť kdybychom nyní byli hřešili před Tebou, pak bys nám to byl jistě řekl a nás napomenul. Ale jak to, že před Tebou není hříchem, co podle zákona Mojžíšova bylo označeno za hřích? Proč tedy dal Mojžíš lidu takovéto zákony, jako od Boha vycházející?“

14) Privil jsem **JÁ**: „Ty jsi jinak velmi moudrý a v Písmu Mojžíšově velmi zkušený muž, znáš dobře literu a slovo ti není cizí; ale pravý, vše oživující Duch, který je skryt ve slově, je ti ještě cizí, tak jako byl všem Židům cizí již dávno před zajetím babylonským. Proto se také ještě držíš mrtvé kůry stromu; ale živá dřev v nitru stromu je ti ve své podstatě a činnosti cizí. Zraníš-li nějak starou kůru stromu, nezpůsobí to životu stromu ani nejmenší patrnou škodu; zraníš-li však dřev stromu, bude to hřích proti životu stromu, protože strom, poté uschne a tak zemře.“

15) Hle, Izraelité se stali v Egyptě pod faraony lenivými a jako zvířata hltavými a začali velice zapomínat na Boha Abrahamova, Izákova a Jakobova a cenili si velice bůžků egyptských; jen málokterí zůstali ještě věrni jednomu pravému Bohu a ti prosili Boha, aby vysvobodil Svůj lid z krutého otroctví a z nejmýš nesvědomitě tyranie Egyptanů. A Bůh to Mojžíšem, jak je ti dobře známo, učinil.

16) Mojžíš měl však potom po 40 let na poušti s denně viditelnou pomocí Jehovovou mnoho co dělat, aby moudrým učením, jakož i vhodnými zákony povznesl zvrácený lid do stavu, ve kterém má být člověk podle řádu Božího. Bylo tedy pro zvrhlý lid třeba také zákonů, které předpisovaly člověku, kdy, co, jak mnoho a jak často má v jednom dni jíst a pít a se na těle čistit.

17) Rovněž tak byl dán Mojžíšem lidu velmi nakloněnému k lenosti, který nechtěl žádného dne nic dělat, jen sedmý den ke svěcení a odpočinku a toho dne byl vůdci poučován o Bohu a Jeho řádu, o Jeho vůli a o jeho vedeních a byl co nejdůležitěji varován před vzpourou proti zákonům.

18) Jako si však člověk osvojil Boží řád a stal se ve všem co je dobré, pravé a správné činný ze své svobodné vůle, tak nemůže být pro něho hřích, když jako úplně zdravý člověk nepoužívá již léky, které má používat nemocný. Proto se také jako bohabojný a spravedlivý muž neprohřešíš proti svěcení soboty, požiješ-li vždy mírně také po východu Slunce, v poledne a také máš-li hlad před západem Slunce pokrm a nápoj a prokážeš-li svému bližnímu jako ve všední den něco dobrého. Čiň jako činím Já a budeš činit a žít správně!

19) Copak získává svěcení soboty tím, když se Židé často již asi tři hodiny před východem Slunce nadměrně přežírají a přechlastávají, takže po celou sobotu sotva mohou chodit a stát a po západu Slunce začínají opět až do půlnoci hodovat a hýřit, takže poté ani příštího všedního dne nejsou způsobilí k práci?! Věť, takové zachovávání svěcení soboty je přede Mnou ošklivostí; ale zachovávat sobotu tak, jak jsem ti to Já nyní ukázal, je vůle Má a proto je Mi také jistě libé. Proto si provždy zapamatuj: Litera zákona usmrcuje; jen vnitřní Duch lásky oživuje.“

20) Když to tento muž ode Mne uslyšel, děkoval Mi i s ostatními třemi za toto poučení a všichni byli úplně veselí mysli.

21) Poté se Mne tázal hospodský, zda má jít se svými (lidmi) do synagogy, anebo zda může také zůstat doma.

22) Privil jsem **JÁ**: „Kdopak je více, Já anebo synagoga?! Nech tam jít svou čeleď a rabínovi pošli oběť, která je mu mnohem milejší nežli tvá přítomnost, - ty však zůstaň doma; neboť přijde sem brzy karavana z Persie a dá ti mnoho práce!“

23) Privil **hospodský**: „Ó, Pane a Mistře, tato karavana přichází mi dnes, kdy je sobota nového Měsíce, velmi nevhod; neboť my hospodští máme přísný zákon, abychom o takové sobotě nepřijímali do hospody ani Žida, neřku-li teprve cizince!“

24) Privil jsem **JÁ**: „Konatí dobro také v sobotu je přede Mnou správné, jak jsem to řekl tobě a právě také Indům; máš-li však marnivý strach z představeného synagogy, pak pošli svým vrchním sluhou oběť za zproštění a on ti rád zproštění udělí!“

25) Hospodský to učinil a vrchní sluha přinesl mu ihned zprošťující lístek, platný na tři soboty, z čehož se hospodský velmi zaradoval; neboť karavana mu poskytla stonásobný zisk nežli ho stál tento lístek.

26) Poté se Mne otázal **hospodský** řka: „Pane a Mistře! Je však od představeného synagogy správné, že mně za dispensní oběť k zhanobení soboty, - což před ním platí za převeliký a nejmýš trestný hřích, dovolil dopustit se ho s celým mým domem a to bez jakékoli starosti, že bych se měl kdy za to obávat trestu?“

27) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, považuje-li představený zhanobení soboty skutečně podle svého svědomí ze své víry za hřích, pak padá tento hřích na jeho účet, protože ho nechá dopouštět se jinými za peníze; nemá-li však víru a před lidem nicméně dělá jakoby pevně a nepochybně věřil tomu, co podle Písma považuje na oko za nejmýš trestný hřích konaje o tom ostrá trestná kázání, pak je dovolením za peníze daným ke spáchání hříchu nejen tolikrát hanobitelem soboty, kolikrát za peníze udělil dovolení ke zhanobení soboty, nýbrž dopouští se tím ještě mnohem většího hříchu lži, pokrytectví a lakoty, protože se vzdal víry pro svou hrabivost.“

28) Kdo však jako nyní ty, obdržel dovolení k tak zvanému znesvěcení soboty, ten může tím směleji konat v sobotu dobré skutky, protože světit takto sobotu je právě Má vůle!“

29) Když toto hospodský ode Mne uslyšel, privil ihned k svým domácím lidem, aby nyní připravili vše, čeho je třeba k pohoštění velké karavany.

30) A všichni si rozdělili práci a to s tím větší horlivostí, že předvoj karavany již přicházel před hospodu.

110. KARAVANA Z PERSIE V HOSPODĚ.

1) Několik **sousedů velice dbalých zachování soboty** však pozorovalo, že lidé hospodského byli činni tak jako všedního dne a proto šli k hospodskému a pravili: „Ty, jak se zdá nevíš, že dnes je sobota nového Měsíce?!“

2) **Hospodský** však pravil: „Zametejte před svým prahem; já jsem před svým již zametl! Tu je od představeného za obět koupená dovolenka a dále se nemáte o mě co starat!“

3) Po těchto slovech sousedé opět odešli a domácí lidé očekávali karavanu táhnoucí sem již městem. Když karavana přišla s velbloudy a všelikým zbožím úplně do velkého dvora a sluhové hospodského opatřili soumary dostatečnou píci, přišel tlumočník a řekl hospodskému, jaké pokrmy má připravit pro přišedší obchodníky z Persie.

4) **Hospodský** však pravil: „Pokud je to v mé moci, jistě vám posloužím! Ale ty jsi žádal některé nápoje a některá zvláštní jídla, která mně jako lidu byla dosud cizí a já takové věci nemám; ale můžete mít maso podle našeho způsobu velmi čistě a chutně připravené, jemný pšeničný chléb, med, mléko a sýr, jakož i velmi ušlechtilé ryby z nedaleko odtud ležícího moře Galilejského!“

5) Po těchto slovech se tlumočník vzdálil, vyšel ven k svým pánům a sdělil jim, čím by mohli být v této hospodě obslouženi; a oni se s tím spokojili.

6) Brzy poté vstoupili do druhé větší jídelny, v níž byly již v nejlepším pořádku připraveny stoly a dostatečný počet stolic a lavic. Všichni se ihned posadili a poručili si chléb, víno a sůl, což bylo také co nejrychleji opatřeno; a všichni chválili víno a chléb a doznali, že ještě nikdy nejedli tak dobrý chléb a nepili tak vzácné víno.

7) **Hospodský** však tuto jednohlasnou chválu mnohých kupců z počátku sám nechápal a pravil Mně: „Pane a Mistře, takovéto karavany přišly sem z daleké východní země již velmi často a shledávaly vše dobré a laciné, ale aby udělily mému chlebu a vínu tak mimořádnou chválu jako tentokrát, na to si věru nemohu vzpomenout! Vykonal jsi tu tedy, ó, Pane a Mistře, již opět nové znamení?“

8) Pravil jsem **JÁ**. Jenž jsem Se zatím obíral oněmi čtyřmi Indy, o leccems je poučuje: „Jdi do své komory na chléb a do vinného sklepa a podívej se!“

9) I šel se **hospodský** podívat a našel - v komoře na chléb, jakož i ve vinném sklepě velkou zásobu a jeho žena vedle toho rovněž ve spíži a ve velkých sádkách, vrátil se a z plna srdce Mně děkoval a poté pravil: „Ale, Pane a Mistře, co jsem učinil kdy tak mnoho záslužného před Tebou, že jsi mně nyní již podruhé shledal být hodným tak veliké milosti?“

10) Pravil jsem **JÁ**: „Kdo se vždy jako ty dobře, spravedlivě, slušně a milosrdně chová k cizincům, přijímá chudé a před nikým neuzavírá srdce a dveře svého domu, před tím neuzavírám také Já své srdce, které je pravými domovními dveřmi do Království nebeského, jež je věčný a nejblazejší život duše. A Já vím, že ty jsi vždy tak jednal. A tak tedy také věz, že také Já budu s tebou vždy jednat tak, jak ty budeš ve jménu Mého jednat se svými spolubratry! A co tobě platí jakožto zaslíbené z Mých úst a z Mého srdce, to platí za všech časů Země také každému, kdo ti bude ve všem podoben.“

11) Ó, Já dobře vím, jak jsi často jako hospodský stěží vystačil se svými všemi zásobami a jak ti za to tvá jinak velmi hodná žena činila trpké výčitky, protože jsi byl podle jejího názoru k cizincům příliš slušný a k chudým příliš dobrý a milosrdný! Ale ty jsi říkal: Kdo spravedlivě a slušně o svých spolublížních smýšlí a s nimi tak jedná, toho Bůh nikdy neopustí; a kdo prokazuje milosrdenství vpravdě chudým, ten také dojde u Boha vždy vyslyšení svých proseb a tak také milosrdenství.

12) A hle, protože jsi ve svém srdci taktéž již dlouho předtím myslel a podle svých sil také tak jednal, co jsi Mne poznal v Mé osobě, přišel jsem nyní také již podruhé k tobě a prokazuji ti, co ty jsi prokázal na mnohých lidech Mně; neboť cokoli kdo učiní chudým ve jménu Mého a je-li také spravedlivý a slušný k cizím, to učinil Mně a Já mu to splatím již zde a mnohonásobně v životě druhém. A tak tedy nyní také snadno pochopíš, kdo a proč nyní tak bohatě požehnal tvým zásobám!“

13) Když se to nyní hospodský z Mých úst dověděl, děkoval Mně opět, šel do kuchyně a řekl to vše také své pracovité ženě, která tedy také ihned přišla ke Mně do sálu a děkovala Mně za prokázané mnohé milosti a mnohá slitování.

14) **JÁ** jsem však řekl ženě: „Měj také vždy ty srdce tvého muže a zůstaneš budoucně zdravá na těle a na duši! Budoucně vás již nebude tísnit nouze! Nyní však jdi opět za svým zaměstnáním!“

15) Žena Mně ještě jednou poděkovala a poté se co nejrychleji odebrala do kuchyně, kde měla mnoho co dělat.

111. PÁN UZDRAVUJE ONEMOCNĚLÉHO VEDOUcíHO OBCHODU KUPCŮ.

1) Poté k nám přišli dva Peršané s tlumočником a přáli si mluvit s hospodským.

2) Hospodský se velmi vlídně tázal co si přejí.

3) A **tlumočník** pravil: „Milý příteli, my jsme se zde již několikrát stravovali a našli jsme v tobě vždy spravedlivého a slušného a tedy také vzácného lidumila, proto jsme tě tedy také tentokrát na své obchodní cestě do Tyru navštívili! My jsme s tebou byli vždy spokojeni a ty jsi asi také neměl nikdy příčinu si na nás naříkat. Tentokrát však na cestě sem nás potkalo podle nějakého nikdy asi nezanedbatelného Božího úradku neštěstí, což nás v záležitosti pro blaho našich doma velice pomátlo.

4) Ze svých pokladů a zboží, které jsme vzali s sebou, jsme sice nic neztratili, ale v podstatě téměř horší nežli jakákoli zmíněná ztráta je onemocnění našeho prvního a nejlepšího vedoucího obchodu. Už po dva dny si nám stěžoval, že dostává časem neobyčejné bolesti žaludku a také hlavy. Když jsme se nyní občerstvili tvým chlebem a vínem, tu se ho zmocnily opět bolesti a to tentokrát povážlivě velmi prudké. Není tu lékař, který by mohl pomoci našemu vedoucímu obchodu, královsky bychom ho odměnili! Kdyby však tomuto dobrému muži - jako to u takových nemocí velmi často bývá - nemohlo být pomozeno, pak bychom tě prosili, kdybys zde našeho trpícího přítele podržel v ošetřování; a až bychom sem v několika dnech opět přišli - což můžeš co nejjistěji a nejopravdověji předpokládat - pak ti nahradíme desateronásobně vše, co bys potřeboval k ošetřování našeho přítele.“

5) Pravil **hospodský**: „Milí přátelé, k tomu věru nebylo třeba tolik slov; neboť já se postarám ihned o vše. V mém domě je nyní nejpřednější a nejlepší Lékař, který by mohl nemocnému muži náhle navždy pomoci; leč On žádá od těch, kteří u Něho hledají pomoc, úplnou a nepochybnou víru podle našeho starého židovského způsobu. Vy však věříte v jisté lidmi vybásněné bohy, kteří nemohou nikdy nikomu pomoci a nikoli v jednoho pravého a živého Boha Židů, který jedině je všemohoucí a který také může a chce pomoci každému, kdo Ho o to prosí a tak tedy také nevím, zda bude zmíněný Lékař chtít v mém domě vašemu nemocnému příteli pomoci.“

6) Pravil **tlumočník**: „Příteli, velice se v nás mýlíš, míníš-li, že my jsme ještě rovněž modloslužebníky, jakými byli staří předkové za panství babylonského! Také my známe jednoho a jedině pravého Boha Židů a v tichosti Ho v srdcích uctíváme; na oko jen pro slepý svět vstoupíme také ještě občas do starého pohanského chrámu a obdivujeme v něm sotva představitelnou hloupost a slepotu lidí. A také jsme již často tiše v srdcích prosili, aby ten jeden, jedině pravý Bůh dal i mezi námi východozemci vzejít pravému životnímu světlu, ježto jsme již dosti dlouho úpěli v nejtemnější životní noci - což víme ovšem jen my, kteří se s ohledem na obchod stýkáme s velmi mnohými národy a takovým způsobem jsme si osvojili velmi mnohou a útěšnou pravdu; ale naše prosby byly marné.

7) Slepě narozeného jistě neobtěžuje vlastní věčná noc a nezatouží po světle, jehož hodnoty nezná; ale kdo viděl a oslepl, tomu bude světlo jistě bolestně chybět a tedy také nám, kteří jsme se stali již dávno vidoucími a musíme chodit doma jako se zavazanýma očima.

8) Z toho zajisté můžeš vyrozumět, že nám vaše světlo není cizí. A ježto si nyní můžeš dobře vypočítat, že také my Peršané jsme schopni vaší víry a že tvůj lékař, který může našemu nemocnému příteli jen cestou víry jistě pomoci, nebude v nás mít překážku, proto bys ho tedy mohl na místě nás poprosit, aby se slitoval nad naším přítelem!“

9) Pravil **hospodský**: „Už tomu tak bude, jak jsi mi nyní řekl! Ale Lékař, kterého já ti radím, je velmi divuplný, bystře vidoucí Muž; vidí do nejhlubšího nitra člověka, poznává dokonce jeho nejtajnější myšlenky a ví přesně, jaké je někoho srdce a myslí. Ve Svě vůli je však také tak

mocný, že ji musí dokonce veškeré živly a veškeré síly přírodní poslouchat. Jestli je vám při takových Jeho vlastnostech vyhovující, pak vám Ho představím?!”

10) Privil **tlumočník**: „Za takových to vlastností je nám všem jistě nejvýš vyhovující a zároveň nejvýš žádoucí a můžeš nám ho nyní směle představit s ujištěním, že se ho pro náš obchod nebojíme a že také učiníme vše, o co nás požádá!“

11) Privil jsem nyní **JÁ** Sám tlumočníkovi: „Příteli, budiž hospodskému uspořena námaha představovat vám onoho všemohoucího Lékaře! Já Sám jsem jím a kvůli vám jsem Se zde zdržel; neboť věděl jsem již dávno předem, že Mne budete potřebovat. Také váš příchod jsem již před hodinou oznámil hospodskému proto, aby se vám dnes, dokonce v sobotu za nového Měsíce, kdy bez kněžského svolení nesmí žádný Žid nic učinit, přesto dostalo žádoucího zaopatření.“

12) A tak tedy také vím, že si váš věrný a zkušený vedoucí obchodu již před třemi dny velice zkazil špatnou rybou a ještě špatnějším vínem žaludek v jedné špatně opatřené hospodě poblíž Eufratu; a kdybych to nevěděl tak jak to nyní vím, byl by také zakrátko poté zemřel. Jen Má vám dosud ještě neznámá síla a moc vám ho do této chvíle uchovala a uvěříte-li ve Mne a v sílu a moc jednoho, jedině pravého Boha Židů, uchová ho zcela v dobrém stavu a zdravého.“

13) Privil **tlumočník**: „Ó, zázračný Mistře nejvyššího a pravého umění a vědy na Zemi! Z tvých slov jsme nyní došli v našem nitru k nejúplnějšimu přesvědčení, že něco takového je ti asi snadno možné, a tak tedy také pevně a nepochybně věříme, že našemu příteli jistě a neklamně pomůžeš, budeš-li jen chtít. Proto tě tedy také v našem útěchou naplněném přesvědčení, že pomůžeš našemu příteli, prosíme, abys nám předem co nejdobrotivěji určil, jakou obět ti máme za to přinést.“

14) Privil jsem **JÁ**; „Toho jsem dalek; neboť Já pro výživu Svou a Svých učedníků nepotřebuji lidské oběti a to nikdy! Pojdme však nyní k vašemu nemocnému příteli a uvidíme, zda a jak mu pomoci!“

15) To si právě tito Peršané zajisté co nejvíce přáli a zavedli Mne k nemocnému, který se bolestmi kroutil a vzpínal jako polopošlapaný červ a prosil o pomoc anebo o smrt.

16) Když jsem přistoupil k němu, položil jsem mu ihned pravou ruku na prsní důlek a neblahé křeče ho opustily navždy. V témž okamžiku byl tedy také tak úplně zdravý jako předtím ještě nikdy nebyl, ježto trpěl již od narození ochuravěním žaludku; ale nyní byl jeho žaludek také od staré slabosti vyléčen a tak byl tento nemocný muž úplně uzdraven.

112. ROZKAZ PÁNĚ PERŠANŮM.

1) Když nyní tento úplně zdravý vstal se své lenošky, přistoupil pln vlídnosti ke Mně a privil (**uzdravený**): „Ó, přepodivný lékaři na celé Zemi, především můj největší dík tobě a vašemu Bohu, Který vložil do tvých rukou onu přezázračnou sílu, kterou jsi mně tak náhle osvobodil od mé nejvýš zoufalé bolesti! A nyní žádej ode mně veškeré mé mnohé zlato a ještě jiné drahocennosti odměnou za tvé umění a námahu a dostane se ti toho!“

2) Privil jsem **JÁ**: „Všeho toho nikdy a nikdy nepotřebuji; neboť kdybych si vážil zlata, pak bych ti byl také nemohl pomoci! Já pohlížím jen na věrné, Boha nadevše a svého bližního jako sebe sama milující srdce; kde to třeba i v pohanu najdu, tam tedy také pomohu každému, kdo potřebuje Mou pomoc. A tak můžeš použít svého zlata již k jiným dobrým a Bohu libým účelům a to zejména k účelům pravé lásky k bližnímu.“

3) Jsi-li však na cestě, pak se střež shnilých ryb a dej si připravit jen takové ryby, které jsi předtím viděl ještě čerstvé a živé plavat v čisté vodě; neboť veškeré shnilé maso a zejména maso ryb, je tělesnému zdraví člověka škodlivé. To si zapamatuj ke zdaru svého těla!

4) Ale nyní vám všem pravím ještě něco, co je mnohem důležitější nežli úplné zdraví vašeho těla a to je zdraví vašich duší. Duše však můžete udržet a k věčnému životu podržet, jestliže přesně následujete několik vám dobře známých zákonů, přesto že máte obřizky. Tím budou vaše srdce duchovně obřezána, což před Bohem platí nekonečně mnohem více nežli známá vám obřizka Židů, kteří mají však přitom většinou neobřezané srdce.

5) Od nynějška asi za tři roky přijdou učedníci ode Mne také k vám do vaší země a budou vám zvěstovat příchod Království Božího a jeho spravedlnosti ke všem lidem na této Zemi. Přijměte je místo Mne a uvěřte jejich slovům a tím se těm lepším z vás dostane tak dlouho touže-

ného světla od tohoto jednoho jedině pravého Boha a Otce všech Židů a tak také všech lidí na této Zemi a tím také věčného života vašich duší. Toto jedině žádám nyní pro Sebe jako odměnu za prokázanou lásku vašemu věrnému vedoucímu obchodu.

6) Až v několika dnech přijdete do Tyru a Sidonu, hleďte se tu sejít se starým vrchním místodržitelem Cyreniem, kterého také dobře znáte! Vypravujte mu, co vás zde potkalo a vyřídte mu ode Mne pozdrav! On vám pak leccos poví o Mně; neboť zná Mne již od Mého dětství a miluje Mne více nežli svůj život.

7) Tam se také setkáte s jedním podivuhodným jinochem; ten vás povznese do mnohé moudrosti, všimnete-li si ho pozorně! (Je to totiž Rafael, který občas viditelně dlel na dvoře Cyreniově.)

8) A nyní buďte jasné a veselé myslí a vzpomínejte na Mne ve jménu Jehovově v srdci a budete uchráněni od jakékoli nesnáze těla i duše!“

9) Poté jsem opustil Peršany, když Mně předtím ještě se vši věrností slíbili, že budou následovat všechno to, co jsem od nich láskyplnými slovy požadoval zřejmě jen pro jejich vlastní největší prospěch.

10) Tlumočník a uzdravený doprovodili Mne a hospodského do naší menší jídelny a děkovali Mně ještě jednou za prokázanou jim milost a lásku, jak se tedy také vyjádřili.

11) **JÁ** jsem jim však odpověděl: „Jak to, že zde mluvíte o prokázané vám milosti? Cožpak nevíte, že milost udělují podle své libosti jen králové na Zemi?“

12) Privil **tlumočník**: „Ó, milý příteli, nemluv o milosti nějakého krále! Největší milost krále, kterou on ve své zpupnosti někdy uděluje nějakému slepému oblíbenci u trůnu, není ani rosnou kapkou naproti celému moři tvé milosti, kterou jsi prokázal ty nám! Ty, příteli, jsi se svou nejvyšší bohopodobnou vlastností více nežli všichni sebe pyšnější a domněle sebe mocnější králové Země! Neboť ty můžeš svou vůlí a slovem vrátit nemocným úplně zdraví; onemocní-li však králové, nemohou ani sobě a ještě méně nějakému jinému nemocnému pomoci. Zranit a usmrtit sice mohou, ale zraněné opět uzdravit a usmrčené dokonce opět oživit, ne, to nemohou! Proto také i ta největší králem⁷⁾ nějakému člověku prokázaná milost nestojí naproti této jedině pravé milosti, kterou jsi prokázal nám ty, ani za zmínku. Neboť v tvé milosti byla tvá láska a pravé slitování; milost krále však předchází obyčejně největší pýcha a vnitřní pohrdání ubohým lidstvem. Běda tomu, komu se dostalo velké milosti od krále. Neboť neplazí-li se poté stále jako nejposlušnější červ před královou velebností, pak se mu stává jeho milost největším neštěstím. Proto jsme si také ještě nikdy nepřáli milost krále; ale tebe prosíme, abys nás nikdy neopouštěl svou nejopravdovější milostí!“

13) Privil jsem **JÁ**; „Jestliže o tom takto v srdci rozjímáte, pak se také tato Má vámi pozná milost od vás nikdy neodloučí. Kdo svou láskou zůstává v lásce Mé, v tom zůstává také Má láska jeho láskou ke Mně a tedy také Má milost, která spočívá pouze v Mé lásce.“

14) Za toto Mé ujištění Mně oba ještě jednou poděkovali, hluboce se přede Mnou uklonili a šli pak naplněni nejlepší odvahou ke svým druhům, kteří se zatím nemohli dost vynadivit Mému způsobu uzdravování.

113. ODHOD PÁNA Z KÁNĚ.

1) Když byli oba opět mezi svými druhy, mnoho o Mně mluvili a usuzovali; avšak nejvíce byla jednomu z nich nápadná Má nezištnost.

2) Ale **tlumočník** pravil: „Přátelé, komu je vše tak možné jako tomuto zázračnému Lékaři, ten věru nepotřebuje poklady tohoto světa, neboť ve svých bohopodobných vlastnostech má nekonečně ušlechtilější poklady! Byla přece známá vlastnost všech vpravdě velkých a moudrých lidí na Zemi, že opovrhovali pomíjejícími statky tohoto světa a tak se ani zde nemůžeme nikterak divit, že také tento muž nemá lásku k pokladům tohoto světa; já bych ji při takových úplně bohopodobných vlastnostech také neměl! Ale budiž tedy náš jinak vždy velmi dobrý a slušný hospodský, jemuž především vděčíme za tuto známost se zázračným Lékařem, námi odškodněn na místě toho nejvyšší nezištného Lékaře!“

3) S tím byli všichni srozuměni a určili pro hospodského peníz 10 liber zlata a 100 liber stří-

⁷⁾ „králem“ doplnil vydavatel.

bra za to, co činilo obvyklé zaopatření totiž 2 groše za muže se služebnictvem a soumary.

4) Karavana zůstala však jen přes poledne a naplněná veselou myslí a nejlepšími nadějemi pokračovala ve své cestě do míst svého obchodního určení.

5) **JÁ** jsem však pravil hospodskému: „Nyní jsem prodal u tebe náležitou plodnou dobu jak pro Mne, tak pro tebe. Budeš Peršany náležitě obdarován místo Mne; pamatuj však potom také ve jménu Mém na opravdu chudé, jak jsi to také bez zvláštních pozemských prostředků stále činíval a Mé požehnání od tebe neustoupí!

6) Bude-li se tě však zdejší kněžstvo večer po západu Slunce dotazovat, jaké lidi jsi přechovával, pak můžeš vyslovit Mé jméno; a budeš-li tázán, co jsem mluvil a konal, pak jim řekni: „Nic, než jen dobro!“ Budou-li se tě dále tázat, pak jim neodpovídej; neboť tato cizoložná cháska nezasluhuje žádný podíl na Království Božím! To podrž pro sebe, pro svůj dům a pro chudé v duchu; neboť při vhodné příležitosti můžeš hlásat Mé svěřené ti evangelium a tak budeš úplně ve jménu Mém lačné krmit, žíznivé napájet, nahé odívat a zajaté vysvobozovat, za což se ti v Mém Království jednou v druhém životě dostane velké odměny.

7) Já však nyní se Svými učedníky ihned odcestuji; proto nepřipravuj pro nás oběd! Neříkej však hned Peršanům, že jsem odcestoval, nýbrž budou-li se tě na Mne dotazovat, řekni jim, že jsem odešel jinam k nemocným lidem! Kam, to říci nemůžeš, protože ani Já ti to neříkám, poněvadž mám pro to Svůj důvod. Co jsem ti nyní řekl, to vykonaj! V duchu však zůstanu žehnaje u tebe, právě tak jako u každého, kdo jedná podle Mé nauky, věří ve Mne a ve Mně nadevšecko miluje Otce.“

8) Když jsem toto řekl hospodskému, chtěl svolat celou rodinu, aby přijala ode Mne požehnání a poděkovala Mi za uzdravení.

9) **JÁ** jsem to však nepřipustil a pravil: „Jako byl kdysi v Abrahamovi požehnan celý národ izraelský, tak také tebou tvá rodina - a proto zanech toho, co by nyní vzbudilo jen zbytečnou pozornost!“

10) Když hospodský toto uslyšel ode Mne, spokojil se úplně, poděkoval Mně za všechno ještě jednou a Já jsem dal učedníkům pokyn k odchodu.

11) I odebrali jsme se tedy také ihned zadními dveřmi - abychom nebudili pozornost - úplně ve vší tichosti ven a odešli jsme rychle po pěšině ke Kisu.

PÁN V KISU U MOŘE GALILEJSKÉHO

114. SETKÁNÍ PÁNĚ S FILOPoldem.

1) Když jsme opustili Káni, chybělo ještě půldruhé hodiny do poledne a my jsme naší občasnou rychlou cestou dospěli právě k poledni k moři Galilejskému a to nedaleko velkého mýta, kde byl náš Matouš druhdy písař ve službě Římanů. Odtud nebylo pak také již daleko do Kisu, kde, jak známo bylo také velké mýto.

2) Když jsme přišli k moři, posadili jsme se, hodinu jsme si odpočinuli a pozorovali jsme silně jdoucí vlny a učedníků se zmocnila touha lovit ryby.

3) A **Petr** pravil: „Škoda, že nemáme u sebe nyní sítě! Byli bychom mohli učinit brzo dobrý lov!“

4) Pravil jsem **JÁ**: „Cožpak nevzpomínáš, že je dnes sobota?! Kdo má hlad, může také v sobotu lovit ryby, nemohl-li si opatřit zásoby v předsobotí; avšak není-li toho třeba, ať zůstane každý Žid při starém zákoně, aby se jím děti nepohoršovaly!“

5) Konat dobro také v sobotu je Má nauka a Má vůle; ale bez potřeby lovit z moře ryby, není správné ani podle zákona, ani podle Mé nauky; proto si dejte zajít chuť na lov! Já však jsem vás učinil rybáři lidí a až brzo přijde vaše doba, pak budete moci také již o sobotách pracovat.“

6) Když jsem takto mluvil, přišlo několik Řeků a z jisté vzdálenosti nás pozorovali. Mezi sebou se však radili, kdo jsme.

7) **Někteří** pravili: „To jsou židovští rybáři, kteří dnes světí sobotu!“

8) **Jiní** však pravili: „Mohou to být také Řekové; neboť vidíme mezi nimi také Řeky, kteří nemusí světit sobotu Židů, nechtějí-li tomu svobodně.“

9) Poté si dodali odvahu a šli k nám.

10) Když přišli až k nám, tázal se nás ihned **jeden** z nich řka: „Co tu děláte v sobotu, v kte-

rýžto den se přece shromažďují Židé většinou v nějaké synagoze? Či jste Řekové? Pročpak nosí někteří z vás židovské šaty?“

11) Pravil jsem **JÁ**: „Do všeho toho vám nic není; neboť vy nejste ještě zralí, abyste poslouchali ode Mne slova života a proto také nebudu s vámi mnoho mluvit!

12) Vy jste sluhové Kisjony⁸) z Kisu; proto jděte před námi do Kisu a řekněte Kisjonovi, že k němu přijde Pán se Svými učedníky! Kisjona už vám pak řekne, kdo jsme! Nyní jděte a nevyrušujte nás budoucně z našeho klidu a rozjímání!“

13) Poté se těchto Řeků zmocnil strach a oni nás rychle opustili a spěchali svou cestou vpřed.

14) Když nám zmizeli s očí, vstali jsme též a šli jsme podél břehu dále. Asi za dvě hodiny jsme přišli do blízkosti obce Kisu. Opustivše břeh, vstoupili jsme na širokou vozovou cestu, na níž v určité vzdálenosti kráčel před námi pomalu muž, pohřížen jakoby do hlubokých myšlenek. Ani nepozoroval, že jsme se mu přiblížili a šel svou cestou dále. Když jsem přišel zcela do jeho blízkosti, tu se teprve ohlédl a velmi se ulekl, zpozorovav nás mnohé ve své blízkosti.

15) **JÁ** jsem ho však oslovil a řekl: „Filopode, cožpak Mne nyní nepoznáváš, - a přece jsi dnes od časného jitra na nic jiného v srdci nemyslel nežli jen na Mne!“

16) Tu na Mne náš Filopold pohlédł zcela užaslý a padl Mně radostí kolem krku. Z počátku mohl sotva promluvit; ale Má láska a vlídnost mu dodaly brzo náležitou odvahu a potom jsme as hodinu rozmlouvali o mnohých věcech, z čehož také Moji učedníci měli velkou radost a na dotazování nyní zcela blaženého Filopolda vydávali Mně věrné svědectví o mnohých věcech, které jsem vyprávěl Filopoldovi.

17) Na místě, kde jsem probudil Filopolda z jeho snu, jsme zůstali přes hodinu stát a náš Filopold Mně kladl stále nové otázky, na které jsem mu rád odpovídal; a byli bychom stáli na zmíněném místě ještě dále, kdyby Mně byl přítel Kisjona obdržev od známých Řeků zprávu o Mém příchodu, nespěchal s několika svými přáteli s otevřenou náručí vstříc.

18) Rozumí se samo sebou, že jsem touto neočekávanou návštěvou učinil radost Kisjonovi a proto tedy není nyní ani také třeba, abych to popisoval rozvláčně, Krátce, nyní jsme to místo opustili a za velmi dobré a blažené mysli jsme došli do velkého obytného domu přítele ještě dobrou hodinu před západem Slunce a Kisjona dal svým lidem ihned pokyn, aby se postarali o nejlepší večeři.

19) V této době bydlela v Kisu také matka Mého těla Marie s Joelem, synem Josefovým, ale v domě, který jí poskytl Kisjona; i tázal se Mne Kisjona, zda jí má ohlásit Moji přítomnost.

20) **JÁ** jsem mu však pravil: „Zanech toho ještě; neboť Já Sám půjdu s tebou, Janem a Jakobem navečer k ní a přivedu ji sem i s jejími přítelkyněmi k večeři! Nyní nám však pošli pro trochu chleba a vína, ježto Moji učedníci jsou hladoví a žízniví!“

21) Toto se tedy také ihned stalo a my isme se obcerstvíli a Já jsem vyprávěl leccos o Svých cestách a jejich účincích.

22) Kisjona a jeho přátelé a také jeho děti nemohli se dost vynadivit účinkům Mých cest.

23) A náš **Filopold** vždy pravil: „Ano, velký je Pán, Lev Judy a slávou naplněno je Jeho jméno! Toto vykonat je možné jedině Pánu! Pravda z nebes, hlásaná lidem z Tvých úst a dosvědčovaná skutky, které jsou jedině Bohu možné, musí kameny obrátit a vidoucími učinit!“

24) Všichni chválili slovo Filopoldovo a **Kisjona** pravil Mým učedníkům, kteří též velice chválili slovo Filopoldovo: „Ano, milí přátelé, Filopold je učitelem nás všech! On nám leccos vysvětlil, co nám při všem tom, co jsme slyšeli a viděli sami, připadalo jako hádanka; proto on je také všech nás milovaným a vysoce váženým přítelem a zůstane také takovým navždy.“

25) Pravil jsem **JÁ**: „Proto jsem vám ho tedy také dal a osvětil - a učiníte tedy dobře, podržte-li ve jménu Mém tohoto mudrce z Káně v Samaří; budoucně bude ještě s to větší věci konat, nežli konal dosud.“

26) Za této rozmluvy pravil Mně **Petr**: „Pane, když jsme dnes opouštěli Káni, žehnal jsi napřed Peršanům a tak také slovem a skutkem celému domu; ale na ony čtyři Indožidy jsi, jak se zdá aspoň navenek, zapomněl! Vždyť oni pro Tebe cestovali sem tak daleko!“

27) Pravil jsem **JÁ**: „Co je ti do toho? Když jsme odcházeli, nebyli přítomni, protože se šli podívat na synagogu. Já jsem se však ostatně co nejlépe o ně postaral. Oni však dnes po obědě odcestovali z Káně a za hodinu dorazí sem a pak se dá to, co se podle tebe domněle pro-

⁸ Odtud píše Lorber vždy „Kisjona“ a nikoli jako dosud „Kisjonah“. Vyd..

meškalo, také snad ještě nahradit a proto můžeš nyní být zcela klidný! Mimoto byli hospodským a Peršany velmi bohatě vypraveni na jejich návrat domů a to vše Mou tajnou péčí a to má větší cenu nežli vnější pozdrav na rozloučenou!“

28) S tím byl Petr spokojen a všichni se těšili na to, že tuto rodinu uvidí také v Kisu, promluví si s ní a co nejlépe ji pohostí.

29) Kisjona vyslal jim naproti dokonce ihned posly a prosil Mne o popsání jejich zevnějšku. A Já jsem mu jej také dal s poznámkou že sem přijdou na čtyřech soumarech, kteří jim byli k pohodlnější cestě domů darováni hospodským.

30) S tímto popisem vyslal nyní Kisjona na cestu, kterou jsem mu také ukázal, vstříc dva posly s příkazem, aby si od této rodiny nedali zaplatit ani fenik cla. A poslové šli ihned na ukázanou cestu vstříc oněm čtyřem, kteří za hodinu přišli k nám do Kisu čilí a zdraví, z čehož měl Filopold, Moji učedníci a také všichni ostatní přátelé Kisjonovi velkou radost.

115. DOMOV INDOŽIDŮ.

1) Když tito čtyři přišli do velkého sálu k nám a spatřili Mne, padli radostí a láskou ihned Mně k nohám a se slzami v očích Mně děkovali za všechna velká požehnání a dobrodiní, která jim udělila Má láska. Já jsem je však vyzval, aby vstali a posadili se u našeho stolu a občerstvili se chlebem a vínem, což tedy také učinili.

2) Kisjona a náš Filopold se ihned vyptávali na jejich domovinu a jak by bylo možno se do ní dostat.

3) A **muž** pln vlídnosti pravil: „Naše země je odtud velmi vzdálená a marně bys ji hledal; neboť dříve nežli se dospěje k oněm převysokým horám, musí se překročit velmi mnohé jiné vysoké hory a to pro čtyři veletoky, které třeba mít za sebou, aby se dospělo k oněm horám, jimiž je naše opravdu velká země obklopena na všech stranách tak, že není ani orlu možné vznést se nad jejich vysoké nade všechny mraky se tyčící vrcholy. Bylo by sice možné snad také v nížinách se dostat do blízkosti našich nyní domácích hor, kdyby nebylo řek, přes které lidé ještě nepostavili mosty a zejména ne přes ony tři poslední. Jen Eufrat má tam, kde je již užší, jakýsi most, ostatní řeky mají jej asi stěží. My aspoň o žádném nevíme, jelikož jsme také ještě nikdy příliš daleko nepátrali po jejich toku. Jakmile se tedy přijde k takové řece, musí se jít dlouho téměř až k jejímu prameni, aby ji bylo možno překročit a přátelé, to činí cestu do naší země obtížnou a protáhlou a dlouho trvajícím!“

4) A přijde-li se konečně po mnohých únavách a obtížích do blízkosti naší země, pak můžeš po celý rok a také ještě mnohem déle bloudit a přece vchod nenajdeš! O něm ví jen Sám Jehova a potom ten, komu to chce Duch Jehovův zjevit. A tak nás tedy také nenašel žádný z lidí, ač jich je asi mnoho na velké Zemi, za což vděčíme ochraně Jehovově. My sami však můžeme - chceme-li - přicházet k lidem, kteří sídlí v nížinách a to kdykoli chceme a čas od času provozovat s nimi výměnný obchod; ale oni k nám přijít nemohou, leč bychom je přivedli sami k nám, což my však nečiníme a také nikdy neučiníme.

5) Naše země je tedy také tajemstvím na Zemi; a Ty, ó, Pane a Mistře, budeš ji také budoucně co nejmilostivěji chránit, aby nebyla nikdy žádným bezbožným nepřítelem nalezena a my nezakolísáme nikdy v naší staré věrnosti.“

6) A **JÁ** jsem pravil: „Zachovejte Mou lásku a tato láska zachová vás a vaši zemi! Abyste však také věděli, jakou obýváte zemi, řeknu vám to a tak Mne tedy poslyšte!“

7) Hleděte, vaše země je onen starý ráj, ve kterém byli Adam a Eva stvořeni, který však museli po svém hříchu opustit a který až po vás nebyl také nikdy nikým nalezen a obýván! A tak nebude také ani budoucně nikým nalezen, setrváte-li v Mé lásce!“

8) Nad tímto Mým prohlášením vznikl velký jásot a ti čtyři se dali ze samé radosti do pláče.

9) **JÁ** jsem je však uklidnil a pravil: „Nezakládejte si nijak na tom; neboť Země zůstane Zemí a území zůstane územím! Od nynějška již nebude ráj zemský, nýbrž jen ráj v srdci člověka. O tento ráj všichni usilujte a chraňte se nepřítelů, který se nazývá světská mysl; neboť ona je pramenem všech nepravostí a zánikem vši lidské blaženosti!“

10) Všichni Mně dali za pravdu a chválili Boží moudrost ve Mně.

116. RADOSTNÁ HOSTINA U KISJONY.

1) Poté jsem **JÁ** pravil Kisjonovi: „Příteli, teprve nyní půjdeme k Marii! Ti, které jsem jmenoval předtím, půjdou s sebou!“

2) Poté jsme vstali a šli k Marii.

3) Když jsme přišli k ní, měla velikou radost; jen nemohla opomenout, aby si Mně nepostěžovala na veliké hoře a na svou často převelikou starost, kterou jí bylo kvůli Mně přestát.

4) **JÁ** jsem ji však těšil řka: „Jestliže od Mého početí víš, proč jsem přišel v těle tvým tělem do tohoto světa, jak potom můžeš být v úzkostech, konám-li vůli Otce, Který je v nebesích? Pojď však nyní s námi všemi, kteří jsou kolem tebe; v domě přítele se dozvíš mnoho, co jsem mezi lidmi vykonal!“

5) Tu vstala Marie se svými přítelkyněmi a s Joelem a následovala Mne, provázena Jakubem a Janem, kterých se cestou na leccos vyptávala a kteří jí podávali nejuvš potěšitelné zprávy.

6) Nyní jsme přišli k domu Kisjonovu, v němž byla zatím zcela královsky vyzdobena velká jídelna a v ní velký stůl a my jsme úplně užasli, kterak mohli Kisjonovi lidé v tak krátké době vše to vykonat.

7) Zejména Marii se to líbilo a tázala se Mne řka: „Synu, jak se Ti líbí taková pozornost mého přítele Kisjony?“

8) Pravil jsem **JÁ**: „Já mám jen velkou radost z jeho srdce, které je čisté, dobré a ušlechtilé, - ale lesk zlata, stříbra a drahokamů nemá přede Mnou žádnou cenu; protože to však již působí příteli radost, aby Mne také takto uctil, nebude mu také vzata jeho radost!“

9) S těmito Mými slovy byla tedy také Marie srozuměna a ježto nás již čekaly na stole pokrmy a víno, posadili jsme se v náležitém pořádku za stůl a začali jsme jíst a pít.

10) Marie seděla po Mé pravici a Joel po Mé levici. Hned po pravém boku Marie seděl Kisjona, Filopold a Jakub a Jan a po levé straně seděli čtyři Indožidé, dále přátelé Kisjonovi a přátelé Mariiny; pak všichni Moji učedníci a tak byl, jak bylo již řečeno, velký stůl v nejlepšímu pořádku obsazen.

11) Začlo se s dobře připravenými ušlechtilými rybami z moře Galilejského, z nichž jsem několik požil a rovněž i Marie, která si jako sama velmi zkušená v přípravě ryb nemohla dost vynachvátit dobrou přípravu ryb. Také však byla na stole dobře připravená pečená kuřata, dvě tučná jehňata a celé tele a nejlepšího druhu ovoce, na kterém si učedníci a též ostatní hosté velmi pochutnávali. Já jsem však zůstal při rybách, ačkoliv Marie mínila, že bych měl přece jen ode všeho něco ochutnat.

12) **JÁ** jsem však pravil: „Ať každý jí podle potřeby svého žaludku; Já jsem Se nasytil rybami a dalšího Mé tělo na tomto světě nepotřebuje. Ty se však neohlížej na Mne, nýbrž jez co ti chutná!“

13) Poté vzala Marie se Mnou také ještě jednu rybu a s chlebem a vínem ji požila. Oni čtyři cizinci však ochutnávali ze všeho, rovněž tak i Moji učedníci; jen několik se Mnou chodících Janových učedníků učinilo jako Já.

14) Konečně sám **Kisjona** Mně pravil: „Pane a Mistře, pročpak nepožiješ něco málo také z ostatních jídel? Víš přece, že u mně je vše čerstvé, čisté a co nejlépe připravené!“

15) Pravil jsem **JÁ**: „Milý příteli, jen se o Mne nestarej; dost na tom, že Já Se starám o vás všechny a bdím nad vámi! Budte tedy nyní plni radostné mysli, poněvadž kráčím ještě viditelně mezi vámi; brzy však přijde doba, v níž mezi vámi budu jen v duchu víry a lásky, - tehdy již nebudete tak jaří a veselí na této Zemi a bude vám mnoho snášet pro jméno Mé. Nyní je celé Království Boží ve Mně u vás; potom je však budete muset hledat a chovat v sobě. Proto budte tedy nyní jaří a veselí! Já jím nyní jen ryby, protože ryby se nejvíce podobají nynějšímu lidstvu v jeho poznání; ve Mně dospějí k životu, k duchovnímu životu a k jeho světlu!“

16) Pravil **jeden z přátel Kisjonových**: „Ale, Pane a Mistře, jak lze ryby přirovnávat k lidem? Ryba přece je a zůstává nejhlupejší ze všech zvířat; červ, který leze po zemi, zdá se mít více rozumu nežli nejušlechtilejší ryba!“

17) Pravil jsem **JÁ**: „Nemáš zcela nepravdu; ale nynější lidé jsou nicméně většinou nyní ještě hloupejší nežli ryby ve vodě!“

18) Chceš-li učinit bohatý rybolov, pak lov v noci při světle pochodní a z toho poznáš - aspoň v přirozeném ohledu - že se ryby neštítí světla, jelikož se shromažďují ve velkém počtu na místě, kde zpozorují světlo.

19) Já jsem však toto Světlo všeho světla a život všeho života. Pohled však nyní na lidi a užasneš nad malým počtem těch, kteří ke Mně ve svém srdci s vírou a láskou plují ve vodě jejich světského smýšlení a: dají se Mnou chytit do Království Božího! Proto přirovnávám jen ony nemnohé lidi k rybám, které Mne jako pravé Světlo a jako Slunce na obloze poznávají, ke Mně plují a dávají se Mnou chytit pro věčný život. - Rozumíš tomuto obrazu?“

20) Privil přítel: „Ano, Pane a Mistře, nyní tomu dobře rozumím a Ty činiš vše podle Svého neproměnného řádu, který je pro každého, kdo měl více nežli my příležitost Tebe pozorovat, také evangelium; ale je tu třeba již velmi probudilého ducha, aby pochopil takové evangelium!“

21) Privil jsem **JÁ**: „To vše lze však snadno a jistě vykonat, je-li pro to jen pravý prostředek a používá-li se ho také správně! A tak také může člověk brzy a snadno úplně v sobě probudit ducha, má-li pro to správný prostředek a používá-li ho však potom také správně. Správným prostředkem je však pravá čistá a činná láska k Bohu a tak také k bližnímu.

22) Kdo však chce milovat Boha, musí především věřit že je Bůh, Který jako Sám zcela Láska, je věčným Prazákladem všech věcí v celé nekonečnosti.

23) Jak může však člověk dospět k takovéto víře? Nejjistěji zjevením, nasloucháním slova Božího a poznáváním vůle věčné lásky.

24) Poznal-li člověk tuto vůli, ať podřídí zcela vůli svou vůli věčné Lásky a nejvyšší Moudrosti v Bohu a dá se vůlí Boží, jako tyto ryby, jako dobře připravené jídlo strávit, tím bude zcela prostoupen Duchem Božím a vzejde z něho jako nový tvor k věčnému životu.

25) Kdo to na sobě uskuteční, ten v sobě probudil na pravé cestě a pravým prostředkem ducha života a moudrosti a nalezne pak také v přirozenosti Země a všech bytostí na ní, jakož i v Měsíci, Slunci a ve Hvězdách dobře pochopitelné evangelium.

26) Chceš-li se, příteli, státi úplně probudilého ducha, následuj Moji radu a pak ti bude brzy jasné vše, co se ti nyní ještě zdá být povážlivě tu a tam pochybné!“

27) Práví poté **Marie**: „Synu, jak nádherné nauky jsi už dal lidem v cizině - na nás domácí jsi však dosud málo pamatoval!“

28) Privil jsem **JÁ**: „Marie, cožpak jsem nebyl od dětství až ke Svému 30. roku mezi vámi domácími?! A nepoučoval jsem vás velmi často o Sobě a nepotvrzoval Svá slova také všelikými znameními?! Nepřišel jsem také do Nazaretu, neučil jsem a nekonal znamení?! Co však řekli slepí domácí lidé v Nazaretu a okolí?“

29) Hle, jejich řeč byla: „Odkud pak mu přichází ta moudrost? Vždyť je to syn známého tešaře; jak z něho mohl povstát prorok?“

30) A hle, jelikož domácí takto o Mně mysleli, soudili a také Mně nevěřili, nezůstal jsem tedy také u domácích a šel jsem k cizím! Neboť pravil jsem tehdy a říkám to opět nyní: Prorok není nikde méně vážen nežli ve své vlasti a nejméně v místě, které mu od dětských let sloužilo za bydliště.

31) Ti však, kdož z domácích uvěřili ve Mne, jsou dosud u Mne a zůstanou také všude u Mne. Avšak v Nazaretě Já Sám již nebudu učit a konat znamení; to již učiní později ve jménu Mému Moji učedníci!

32) O tebe jsem Se však již pro čas i pro věčnost postaral. Až se však vrátím opět tam, odkud jsem přišel, připravím také vám všem příbytek, ve kterém vás již věčně nebude žádné hoře a žádná mamivá starost soužit; neboť kde budu Já, tam budete také u Mne vy, nedáte-li se tímto světem nějak polapit.“

33) Po těchto Mých slovech neřekla Marie již nic, nýbrž podržela je ve svém srdci.

117. TEMPLÁŘI Z JERUZALÉMA HLEDAJÍ PÁNA.

1) Poté přišel do sálu **sluha** a pravil Kisjonovi: „Přišlo sem několik templářů z Jeruzaléma a žádají zde zaopatření. Co máme dělat?“

2) Když toto uslyšel náš **Kisjona**, rozhněval se a řekli „Ej, od těchto mně přebtížných lidí nemá člověk ve dne v noci pokoj! Tito lidé nemají nic jiného na práci nežli cestovat od místa k místu, aby svou pýchou a zpupností a svou nikdy nenasytnou hrabivostí byli často lidem na

nesnesitelnou obtíž. Pane a Mistře, cožpak nemáš žádnou mocnou vichřici, která by zanesla tyto obtížné hosty na nějaké jiné místo?!”

3) Privil jsem **JÁ**: „Nedělej si nic z oněch pěti templářů a jen je přijmi! Budou-li chtít k nám dovnitř, pak ani to jim nezabraňuj; neboť Já a my všichni nemáme před nimi strach! Dej jim co žádají, aby neměli důvod nás tupit! Neznají Mne a dostaneme se o leccem s nimi o Mně do rozhovoru. Ať slyší pravdu!”

4) Když to Kisjona ode Mne uslyšel, stal se povolnější a pravil sluhovi, aby je přijal, nechal v domě a podle jejich přání pohostil.

5) Sluha vyšel ven a řekl jim, co mu byl řekl jeho pán.

6) Když to templáři uslyšeli, stali se nevrlymi a tázali se sluhy, jakou důležitou práci má v domě hospodský, že zapomíná, čím je kněží Božím povinen.

7) **Sluha** však pravil: „V hospodě je ostatně již značný počet cizích hostů, mezi nimi Řeků a hospodský musí přece vzdát poctu nejprve přišedším hostům a nemůže čekat na ty, o nichž neví, zda přijdou! Krátce, od té doby, co je hospodský římským občanem, nečiní již rozdíl mezi hosty! Komu to není vhod ten si může vyhledat hospodu jinou. Chcete-li však zůstat zde, budete podle potřeby také vy poctivě obslouženi!”

8) Poté pravil zcela nevrle **jeden farizeus**: „No, no, zaveď nás tedy, římsky smýšlející sluhu svého římského mýtního hospodského pána, do hlavního hostinského pokoje!”

9) Poté je zavedl sluha k nám do hlavní hospodské místnosti, v níž na protilehlé straně byl pro ně prostřen stůl.

10) Když vstoupili do hostinského pokoje, vstal náš Kisjona, pozdravil je a zavedl k prostřenému pro ně stolu.

11) Když se tu posadili, tázali se (farizeové) našeho přítele, kdo jsme my.

12) Privil **Kisjona**: Římskou policii zde konám já; postačí, že já ty hosty znám a mohu se Římanům zaručit za jejich čestnost! Chcete-li však tyto mé milé hosty blíže poznat, obraťte se na ně sami!”

13) Když templáři obdrželi od Kisjony tuto odpověď, neřekli poté nic dalšího a poručili si chléb, víno a ryby; neboť měli již hlad a žízeň, poněvadž jako sobotní cestující nepožili kvůli lidu od východu Slunce ani pokrm ani nápoj; potají by si však z novo měsíční soboty nic nedělali.

14) Tu Mně s jistou úzkostlivostí pravila **Marie**: „Nejmilejší synu Ježíši, jen aby Tě ti dva největší nepřátelé nepoznali; neboť musela jsem v Nazaretě snášet pro Tebe mnohé zlé řeči a úsudky a od tamního představeného odebrala jsem se hlavně proto sem do této samoty, abych měla od představeného a jeho přívrženců pokoj! Tito (farizeové) jdou do naší země jistě také proto, aby se znovu opět poptali na Tebe a Tvé působení! Dva mi připadají velmi známí a již několikrát jsem je viděla v Nazaretě kvůli Tobě.”

15) Privil jsem **JÁ**: „Buď zcela bez starosti, - zda Mně osobně poznají či ne; v duchu Mne tato čeládka pozná teprve tehdy, až nad ní budu konat soud! Ale pak bude jejich poznání příliš pozdní a připraví jim úplný zánik. Nyní však jezme a pijme ještě také my; neboť máme také ještě ryby, chléb a víno!”

16) S tím se Marie uklidnila a požila ještě něco pokrmu a nápoje.

17) Když templáři naplnili svá tlustá břicha, vstali **oni dva farizeové** od stolu a odebrali se zcela směle k nám.

18) A jeden, byl to **představený** a také zákoník, pravil nám: „Nebudete nám sluhům Božím mít snad za zlé, že jsme se podle našeho starého zvyku odebrali k vám, bychom se dověděli od vás jistě leccos nového! Kdo a co jsme my, to pozná snadno každý z vás; ale zato bychom se také my od vás rádi dověděli, odkud jste přišli vy a co tu máte na práci !”

19) Privil jsem nyní **JÁ**: „Ačkoliv vaše žádost k nám je nadmíru osobivá a každého lepšího způsobu v životě nedbající, přesto vyhovíme vaší žádosti, řeknete-li nám napřed vy, co vás přimělo k tomu, že jste dokonce v novoměsíční sobotě podnikli cestu, - ježto byste každému jinému Židu, který by si u vás nevykoupil na to za velký peníz dovolení, počítali něco takového za velký sotva odpustitelný hřích! Jaký velký důležitý důvod mohl vás tedy přimět k tomu, že jste porušili sobotu? Řekněte nám to napřed, pak se vám dáme také my podrobněji poznat!”

20) Privil poněkud dotčený **zákoník**: „Příteli, my jsme kněží a podle úradku Božího máme tak v sobotu úplné právo ve jménu chrámu jeruzalémského jednat, poněvadž my vlastně jsme živý zákon Mojžíšův sám! Mimoto není vám asi cizí, kterak již od delší doby jistý Nazarejec, jenž se vydává za zaslíbeného Mesiáše a přitom pronásleduje chrám, zakládá novou sektu a svými

znameními svádí a odvrací od nás všechen lid. Dostali jsme novou zprávu o tom, že nyní vystupuje hned tu a hned tam a učí a štvě všude lid proti chrámu; a tak jsme tedy podle boží rady v chrámu museli použít také sobotu, abychom se dověděli, kde je tento svůdce lidu a co dělá. Nyní víte, proč jsme také podnikli cestu v sobotu - a tak nám tedy můžete nyní také vy říci, odkud jste vy a jaký důvod vás přiměl k této cestě; neboť také vy jste zřejmě cestující, což dobře poznáváme podle vašich osmahlých tváří a rukou.“

21) Pravil jsem **JÁ**: „A co máte pak učinit s Nazarejcem, kdybyste Ho někde zastihli?“

22) Pravil **zákoník**: „Co učinit? Nejprve ho pozorovat, pak ho uchopit a odevzdat soudu!“

23) Pravil nyní **Kisjona**: „Tak! A jinak dále nic?! Víte však“ že tento Nazarejec je přítelem také Římanů a že v Něho věří také pohané? Víte, že On pouze mocí Své vůle uzdravuje všechny nemocné, velí živlům a probouzí mrtvé? Jestliže všechen lid v Něm poznává zaslíbeného Mesiáše, miluje Ho a ctí, proč tedy vy ne? Jste snad moudřejší nežli On a mocnější nežli jeho vůle?“

24) Pravil **zákoník**: „Také ty jsi byl již tedy poblázněn tím Nazarejcem?“

25) Pravil **Kisjona**: „Já věru ne; neboť já jsem se stal jen jím moudrý, protože jsem teprve jím poznal pravdu a život! Ale vy jste poblázněni svou nenasytnou lakotou a vládychtivostí a jste slepí a hluchí; proto Nazarejce nepoznáváte a ve své malomocnosti pronásledujete Toho, jenž je všemohoucí.“

26) On je sice naplněn nejvyšší trpělivostí a shovívavostí a dává Si od vás velmi mnoho líbit; ale do konce jeho trpělivosti s vámi zbývá již jen zcela krátká lhůta! Až tato lhůta co nejdříve uplyne, pak běda vám, vy tvrdošíjní pronásledovatelé nejvyššího Přítele lidstva! Pak na vás dopadne soud, jehož nejneklamnější znamení jste před nedávnem viděli v noční době na obloze! Já Kisjona, nyní Říman, který z vás nemá strach, pravím vám to zcela nepokrytě!“

27) Poté se oba farizeové zcela zarazili a **zákoník** pravil: „No dobrá, měj si také pravdu! Tobě se snadno mluví o hodnotě, důstojnosti a charakteru Nazarejce; neboť znáš ho jistě osobně a měl jsi s ním jistě také již častěji co dělat. My ho však vůbec neznáme a dosud jsme s ním ještě neměli co dělati co o něm víme, to víme jen od vyzvědačů, které jsme vyslali za ním a zprávy ze všech míst souhlasí úplně v tom, že se vůči chrámu chová vždy nejvyš nepřátelsky. Dej nám však vědět, kde ho najdeme a pak budeme s ním sami mluvit, prozkoumáme ho a uvidíme co na něm je!“

28) Pravil **Kisjona**: „Lžete, pravíte-li, že Ho neznáte osobně; neboť já sám až příliš určitě vím, že On již častěji učil v chrámu jeruzalémském veřejně lid a Svou nauku jako čistě božskou potvrdil také znameními! Pohané tu byli obráceni - ale vy templáři jste zvedali kameny a chtěli jste Ho kamenovat! Je-li tomu tak - jak můžete říci, že Ho neznáte osobně?“

29) Pravili **oba**: „O tom jsme ovšem slyšeli mluvit, když jsme přišli domů z Damašku, kde jsme měli co dělat; ale neměli jsme ještě nikdy příležitost osobně poznat tohoto tak velice proslulého, ale v chrámu také nadevší míru zlopověstného Nazarejce. Ježto jsme se však svými cestami stali jistě světem sběhlejším a chytřejším nežli všichni, kdo sedí neustále v chrámu, zvolila nás brzy Velká rada v chrámu za dobrou odměnu za nejvhodnější zvědy k tomu, abychom vy pátrali někde Nazarejce a neprodleně podali chrámu zprávu o jeho pobytu a chování. V této vždy obtížné záležitosti jsme byli sice chrámem již několikrát vysláni, několikrát jsme byli dokonce v Nazaretě a poznali jsme tam jeho matku a bratry - ale toho, kterého jsme hledali, jsme dosud ještě neviděli! A tak jsme ti neřekli nepravdu, jestliže jsme ti přiznali, že ho neznáme osobně a že jsme se s ním ještě nikdy nestýkali.“

30) Sděl nám tedy, kde ho můžeme zastihnout, slyšet a pozorovat, tak budeme pak moci podle naší vlastní zkušenosti již sami posoudit, pokud jsou velká obvinění se strany chrámu proti němu pravdivá anebo falešná a zlomyslně vybájená! Jsme zákoníci a víme vše, co je psáno v prorocích o Mesiáši, který má přijít; proto nepřijímáme nějakou novou nauku jen tak lehce, jako to činí lid v Písmu většinou nezkušený a pohany již velmi zkažený.“

31) Pravil jsem nyní opět **JÁ**: „Kdo je však toho vinen, že je nyní lid v Písmu tak špatně poučen? Hleďte, vy sami! Vy zadržujete lidu slovo Boží a zato ho trápíte vašimi ustanoveními, která musí lid přijímat jako slovo Boží. Je pak div, že lid hledá a také nalézá proti vám ochranu u pohanů?!“

32) Jestliže nyní Bůh splnil Své zaslíbení a jeho Pomazaný učí nyní lidi čistému slovu a jeho silou koná zázraky, jako je též konali proroci, - je to pak proti chrámu, kdyby chrám byl tako-

vý, jaký by měl být podle ustanovení?! Jste-li zákoníci, pak suďte sami, jak velice se chrám svým působením oddálil od čistého slova Božího!

33) Pravím vám: Pohané jsou nyní trůnu Božímu mnohem blíže nežli chrám s jeho nejvyšší sobeckými a vládychtivými ustanoveními! Kde je nyní stará archa úmluvy, kde povždy zelenající se hůl Aronova, kde mana a kde posvátné chleby dávno již moly ohlodané?

34) Vy ovšem dosud ukazujete lidu takovéto věci a máte o nich dlouhé řeči, ale vaše nitro vám hlasitě praví: „My podvádíme lid a jsme nuceni jej podvádět, aby nepovstal, nepřepadl nás a nezahubil!“

35) A hleďte, v tom tedy také spočívá hlavní důvod, pro který s nezhavější horlivostí pronásledujete Onoho Bohem do tohoto světa vyslaného a Kterého se také více bojíte a více nenávidíte nežli smrt, které neujdete!“

118. ROZMLUVA TEMPLÁŘŮ S PÁNEM.

1) Privil **zákoník**: „Příteli, jak to všechno víš?“

2) Privil jsem **JÁ**: „Ty jsi předtím pravil, že jste velmi zkušený a světem sběhlý lidé; kde je psáno, že by také našinec nemohl být velmi zkušený a světem sběhlý? Jak často jste již ukazovali cizincům za peníze všechna zařízení chrámu - jak by měla tedy zůstat zamlčena?“

3) Kdysi směl jen v nejnnutnějším případě vstoupit do svatyně velekněz a obyčejně jen dvakrát, nejvýše čtyřikrát za rok a nyní se tato svatyně stala boudou na podívanou za peníze cizincům a v chrámu se provádí všeliký obchod a velký podvod, což nyní ví již celý svět! Jak se tedy můžete divit, když také našinec o tom ví a že také Pomazaný Boží má o všech těchto rouhavých věcech a podvodech nejuplněnější a nejjasnější vědomost?

4) Je chrám, proti němuž se nyní z pravých Božích úst horlí, snad ještě tím, čím byl za dob Šalomounových? Ó, nikoliv! Stará, Bohu zasvěcená modlitebna se stala doupětem lupičů a jámou vrahů!

5) Hleďte, tak se mají nyní již, jak každý ví, věci chrámu a Pomazaný Boží nemá nyní již nikterak zapotřebí, aby mluvil k lidu o jeho bezbožnosti, aby tím chrám podezíral a znehodnotoval, nýbrž veškeren lepší lid již dávno o tom ví a proto si trpce nařiká u Božího Pomazaného! Myslíte tedy, že On by měl za takovýchto okolností chrám chválit a nařikající a plačící lid zapudit? Ne, opravdu ne, to On jako Nejspravedlivější spravedlivých věčně nikdy neučiní!

6) Kdybyste se sešli s tak velice vámi nenáviděným Nazarejcem a On by k vám mluvil přesně tak, jako jsem nyní já mluvil k vám, - co byste Mu odpověděli?“

7) Privil **zákoník**: „Ano, příteli, kdyby byl člověk nucen zůstat při pravdě, tu by se dalo ve prospěch chrámu málo odpovědět; jen jednu věc je tu třeba uvážit, že to nejsme my a velmi mnozí našinci, kteří zvrátili a znetvořili stará a pravdivá a dobrá zřízení chrámu tak, jak nyní jsou zvrácena a znetvořena, nýbrž že to byli již před dávným časem jen ti první, nejvyšší a nejmocnější v chrámu. Co můžeme my podřízený nyní jiného dělat, nežli že se sami podrobíme tomu, co nám předpisuje chrám, od něhož žijeme?! My jako hotoví mladí vlci musíme výtí se starými, nechceme-li jimi být roztrháni a sežráni!“

8) Hlásat čistou pravdu a také podle ní jednat bylo by to nejlepší, nejkrásnější a nejnádhernější mezi lidmi na Zemi. Co však nyní dělat, když si člověk pro pravdu může připravit všemožná pronásledování, tresty a dokonce smrt na kříži? Za tak zlých okolností se musí člověk stát sám pronásledovatelem pravdy, aby mohl žít, když už jednou člověk aniž by to kdy chtěl - v tomto světě žít.

9) Bůh je však všemohoucí a rovněž také nejvyšší moudrý; On od prvopočátku vše dobře a moudře zařídil. Proč tedy dopustil během času, aby právě lidé, jako jistě jeho nejznamenitější tvorové, nyní tak velmi hluboko poklesli od své původní čistoty a důstojnosti?

10) Je-li Pomazaný Boží tak mocný ve slově, vůli a ve skutku a všechny živly Ho poslouchají, pak přece také musí s veškerou Svou vlastní mocí a silou vystoupit proti nynějším nešvarům chrámu a úplně je zničit!“

11) Privil jsem **JÁ**: „Ty jsi zákoník a o božských věcech a zřízeních soudíš mnohem temněji nežli slepý o barvách, které se světlem stávají viditelné oku!“

12) Člověk nebyl ovšem do tohoto světa postaven svou vlastní, nýbrž jen všemohoucí vůlí Boží; Bůh však jako věčná a nejčistší Láska Sama je nejvyšší dobrý a moudrý a ví, proč člověka

stvořil a jen na krátkou dobu do tohoto světa postavil k vyzkoušení a posílení dané mu svobodné vůle.

13) Aby však také člověk poznal, proč byl stvořen a do tohoto světa postaven, zjevil mu to vše Bůh přesně za všech dob a dal mu také takové životní zákony, jejichž velmi snadným zachováním musí nepochybně dosáhnout cíle mu vytčeného.

14) Kdy však přikázal Bůh člověku, aby co nejvíce zneužíval své svobodné vůle a tím poškozoval sama sebe?!

15) Má-li tedy Bůh s člověkem ty nejlepší úmysly, aby mu připravil věčně nejsvobodnější a tedy jemu podobný nejblaženější požitek života, - proč se tedy vzpírá malomocný člověk, který nemůže zakazovat Bohu, věčnému Pánu tvoření, proti tak nejušlechtilejším úmyslům Božím, jakoby on byl pánem nad nejmoudřejší a nejlepší vůlí Jehovovou? Když v sobě cítíš, že v tomto světě musíš žít, - proč tedy také s vděčným srdcem necítíš, proč tě Bůh postavil do tohoto světa, kde ti přece co nej přesněji zjevil Svou vůli?!

16) Když tedy cítí člověk, jaké zlo si sám přivodil svou pyšnou odbojností proti zjevené a dobře poznané vůli Boží a Bůh nyní Sám v Synu člověka v nejuplnější pravdě přišel podle Své předpovědi ke zvrhlému lidstvu, aby je se vši láskou a největší trpělivostí vedl a přivedl na starou dráhu života - jak to také dokazuje učením a skutky - proč si Ho tedy ošklívíte a nechcete si od Něho dát pomoci?!

17) Na tom jistě nemá vinu Bůh, nýbrž jen vy sami vaší nenasytanou lakotou a vaší vpravdě satanskou vládychtivostí dokonce nad Bohem! Ano, kdyby byl Bůh tak krutý, necitelný a plný netrpělivosti jako jste vy, pak by byl zahubil zcela nejen chrám a jeho zlé sluhy, nýbrž také celou tuto Zemi; ale On snáší vaši slepotu a z ní vyplývající zlobu a napomíná vás všechny k obrácení se na světlou dráhu života.

18) Vy však tomu nechcete a setráváte nejen ve svých starých všelikých nepravostech, nýbrž hromadíte k nim den ze dne ještě další nepravosti a pronásledujete Boha Samého, Který vám nyní chce pomoci, jsa každému dobře viditelný a rozpoznatelný. Je snad opět Bůh vinen toho, že se vám Jeho věčná láska a pravda stala vaší slepotou a zlomyslností trestuhodnou ošklivostí?

19) Ano, ano, vy dokonce věčnou pravdu přibijte vašimi zákony lži na kříž; ale pak se také míra vaší zlomyslnosti a zatvrzelosti naplní a přijde na vás soud a dá vám odměnu, kterou vy sami následkem vaší zloby od Boha požadujete a kterou vám následkem Své lásky, trpělivosti a slitování ještě vždy zadržuje, protože On neuvedl do tohoto světa žádnou duši ani duši zlého velekněze pro zkázu.

20) Hledte, tak myslíme my všichni zde! Proč tedy nemyslíte také vy tak úplně v pravém životním řádu z Boha?“

21) Po této Mé řeči nevěděl již nyní **zákoník** co by proti tomu mohl namítat. Po chvíli pravil: „Ano, ano, příteli, který se zdáš jako rodem jistě Galilejec, být zcela proniknut proslulým Nazarejcem, máš ovšem zcela pravdu; ale co tu můžeme činit my, závislí na všelikých světských zákonech?“

22) Opustíme-li chrám, pak si budeme muset hledat podobně jako ptáci nutné živobytí po celém světě; a zůstaneme-li v chrámu, pak si musíme dát líbit jeho ustanovení a určení a musíme aspoň na oko dělat to, co se nám přikazuje dělat. Proroci jistě vždy plnili dobře jim známou vůli Boží, ale jejich život v tomto světě nebyl věru závidění hodný; a mimoto svůj život na této Zemi skončili většinou za všelikého krutého pronásledování.

23) Jestliže však člověk i za nejšťastnějších životních poměrů je na tom mnohokrát hůře nežli pták ve vzduchu, - jak to potom teprve vypadá s pozemským životním štěstím oněch lidí, kteří jsou lidmi světa opovrhováni a pronásledováni ?“

24) Pravil jsem **JÁ**: „S pozemským štěstím lidí Bohem nadchnutých to vypadá vždy nejlépe; neboť oni v sobě vědí, proč byli do tohoto světa postaveni; a trpí-li, pak co nejjasněji vědí proč. A strach před smrtí těla nemají, protože již ve vši jasnosti v sobě mají, cítí a vidí věčný život duše a v tomto životě mají však také v sobě sílu a moc Duchu Božího, Jímž v sobě mají věčný život a božskou moudrost.“

25) Co však má naproti tomu v sobě člověk utápějící se ve všemožných světských požitcích? Co on nakonec poznává? Smrt, za kterou se mu nechce ukázat žádný život - a nakonec je jeho údělem zoufalství! Co je konec konců pozemské utrpení bohonadšeného (člověka) naproti jeho nejvyšší blaženému odchodu z tohoto světa a co je veškeren ten krátkodobý blažený

život světského člověka naproti jeho nejvyšší nešťastnému odchodu s tohoto světa!? Sud' nyní sám, kdo z oněch dvou lidí v tomto světě je šťastnější!

26) Co ztrácí z Boha moudrý člověk, je-li slepými a světskými blázny opovrhován a pronásledován a posléze dokonce usmrčen? Nejen že nic neztrácí, nýbrž přitom jen získává, protože se svou trpělivostí vždy jen vroucněji s Duchem Bohem spojuje a stává se tedy také v sobě ještě vědomější nejvyšší blaženého věčného života vší pravdy!

27) Co však získávají světáci, kteří lidmi z Boha moudrými pohrdají a je pronásledují? Věčnou smrt a její soud! Nemůže-li vám tedy chrám nic lepšího poskytnout za to, že mu sloužíte pro jeho zlé účely, nežli upokojení vašeho těla, pak jste opravdu nejvyšší politování hodní lidé a slepý žebrák na ulici je na tom lépe nežli vy!"

28) Když toto oba ode Mne uslyšeli, zarazili se ještě více a žádný nyní již nevěděl, co by Mně mohl odpovědět.

29) **Zákoník** pochválil velice Můj rozum, dal Mně ve všem zapravdu a nakonec Mi řekl: „Příteli, této noci budu konat poradou s ostatními, následkem které jistě zcela upustíme od pronásledování Nazarejce; ale nicméně se budeme snažit osobně se s ním seznámit a co nám poradí, to učiníme! Neboť nyní jsme od vás okusili jeho vpravdě božskou moudrost a stali jsme se již nyní zcela jinými lidmi; jaký dojem teprve on sám pak na nás učiní! Zítra to další o tom!"

30) S tím se oba odporučili, odebrali se opět ke svému stolu a brzy poté šli spát. My jsme však bděli ještě dobrou hodinu a mluvili jsme o těchto Mých pronásledovatelích a Kisjona a Marie se velice radovali z toho, že Mne tito templáři nepoznali a že nabyli jiné smýšlení.

31) Když farizeové přišli do své ložnice, začali se zcela vážně radit, co by měli dále učinit. A všichni se sjednotili na tom, že se někde se Mnou sejdou a že si dají ode Mne poradit, jaký životní směr mají do budoucna nastoupit.

32) My však jsme se odebrali také k odpočinku, ne však do zvláštní ložnice - kromě Marie, o kterou se postaral Kisjona zvláště. - nýbrž zůstali jsme jako častěji u našeho stolu, který byl ovšem dříve uklizen.

119. PÁN POVOLÁVÁ TŘI ARCHANDĚLY MICHAELA, GABRIELA A RAFAELA.

1) Za časného jitra, které bylo zcela čisté, jsme vstali s vhodných lenošek a odebrali se do přírody a to k velmi blízkému mořskému břehu. Kisjona, Filopold a také čtyři Indožidé byli s námi. Marie však zůstala ještě odpočívajíc doma a přišla za námi teprve téměř při samém východu Slunce, doprovázena Joelem.

2) Při této příležitosti pravil jsem **JÁ**: „Jelikož za takového tělesenství jako nyní na toto místo již nevstoupím, uvidíte na vlastní oči splnění toho, co je o Mně psáno: „A uvidíte anděly mezi nebem a Zemí vystupovat a sestupovat a budou Mu sloužit!“

3) Toto Moji učedníci vídali již častěji; zde jsem to však učinil hlavně kvůli čtyřem Indožidům.

4) Nejprve jsem povolal v duchu Michaela, který sjel jako nejjasnější blesk z viditelného nebe k Zemi, takže se toho všichni velmi mocně ulekli. Michael však stál ve vší velebnosti přede Mnou, svítíc více nežli Slunce, takže mimo Mne nemohl nikdo snést jeho světlý lesk.

5) **JÁ** jsem řekl jemu: „Jene, zastiň se, aby Moji přátelé mohli na tebe hledět, poznat tě a mluvit s tebou!“

6) **Michael** se zastínil a stoje pln lásky a úcty přede Mnou, pravil: „Vězte, bratři, toto je Beránek, Jenž s vás snímá hříchy světa a razí vám cestu k věčnému životu! Věřte v Něho a milujte Ho nadevšecko; neboť On je Pravěčný počátek a Pravěčný konec, Alfa a Omega, První a Poslední, - mimo Něj není Boha!“

7) Když anděl velmi libým hlasem vyslovil tato slova, poklonil se hluboko přede Mnou a vysoce velebil Mé jméno.

8) Tu padli také všichni ostatní přede Mnou na zemi a chválili a velebili Mne jako tento anděl.

9) **JÁ** jsem však vyzval všechny, aby vstali a řekl jim: „Zůstaňte ve své přirozenosti; neboť Já jsem nyní člověk jako jste vy a vaší vírou ve Mne a láskou ke Mně jsem ve vás, jako vy jste ve Mně! Proto zůstaňte ve své přirozenosti!“

10) Tu všichni opět vstali a Jan se odebral ke svým někdejšími učedníkům a rozmlouval s

nimi o věcech, které přijdou po Mně na Židy a na lidi této Země pro jejich nevíru a zůstal ve viditelné lidské podobě jako všem dobře poznatelný Jan po celý den mezi námi.

11) Po něm jsem povolal archanděla **Gabriela**. Gabriel přišel ihned podobně jako Michael - Jan, ihned se však zastínil, vzdal Mi čest, přistoupil pak k Marii a promlouval s ní o svém poslání a ona byla přitom naplněna nejvyšší pokornou slastí a blažeností. Když se byl objevil Gabriel v podobě a osobě praotce Jareda, přistoupil také mezi Mé učedníky a promluvil o adamitském pravěku a o tehdejších zjeveních dětem výšin a také dětem světa; a také on zůstal až do večera viditelně mezi námi.

12) Po něm jsem povolal **Rafaela**. A Rafael se také ihned objevil rovněž tak jako ti první dva, zastínil se, vzdal Mi čest a poté přistoupil ke čtyřem Indožidům v podobě a osobě Henocha a mluvil s nimi velmi vlídně o Mně a kterak to byl on, jenž je na Můj rozkaz vysvobodil z babylonského zajetí a přivedl do země, která předtím mimo Adama a Evu nebyla žádným člověkem obývána.

13) A **dceruška** byla Rafaelovou podobou zcela užaslá a pravila: „Ó, přemilý posle ze světlych Božích výšin! Tebe jsem ve svých jasných snech již velmi často viděla a též často s tebou mluvila; ale když jsem o tom chtěla vyprávět svým rodičům, nechtěli to uznat a nazvali mne snivou blouznílkou. Ale nyní tě na vlastní oči sami vidí a zajisté uvěří, že jsem ve snech spatřila úplnou a světlou pravdu!“

14) A rodičové Mne chválili, že jsem jim dal takovou zbožnou dceru.

15) Tento výjev příchodu oněch tří andělů potrvál asi hodinu.

16) A **Kisjona** radostí téměř celý zmatený, se Mne tázal řka: „Ó, Pane a Mistře, kolik asi takových duchů sídlí v Tvých nebesích?“

17) A **JÁ** jsem řekl jemu: „Ó, milý příteli, počet takovýchto duchů v Mém Království je nekonečný; neboť čím by byl konečný počet pro věčného a v Jeho Duchu Lásky a Moudrosti nekonečného Boha?! Pohleď na nescíslně mnohé Hvězdy za jasné noci - ty již víš co jsou - ; také na nich se plodí a rodí lidé! Také z nich však budou probuzeni duchové k věčnému životu a působení. Až budeš v Mém Království jako sám dokonalý duch, pak uvidíš vše sám a tvé blaženosti nad tím nebude nikdy konce!“

18) Pravím tobě: Oko nikdy nevidělo, ucho neslyšelo a mysl žádného člověka nepocítila, co v nebi očekává ty, kdož Boha nadevšecko milují a zachovávají Jeho přikázání!

19) Je sice pravda, že život člověka od narození až po odpadnutí těla je stížen velmi mnohým soužením a všelikým utrpením; žije-li však člověk podle poznání řádu Božího a tím se mu na této Zemi dostává živoucně jasného vědomí o tom, co ho očekává v druhém pravém životě, bude všechny často sebe trpčí zkoušky, které jsou na něho sesílány jen k probuzení Božího ducha v jeho duši, se vši trpělivostí a vytrvalostí snášet a přitom bude úplně radostné mysli.

20) Vezmi si příklad ze Mne Samého! Já vím, jaká utrpení očekávají Mne na této Zemi v krátké době; ale Má převeliká láska k vám lidem, ano k vám, Mým dětem, Mně je oslazuje! Oslazujte si tedy také, vy děti, leckteré to utrpení a leckterou tu bolest, kterou vám bude snášet v tomto životě, láskou k Tomu, Jenž přebývá ve Mně a tím budete také moci být, tak jako Já, dobré a radostné mysli a jasného myšlení!

21) Hle, tyto tři andělští duchové, kteří budou dnes až do západu Slunce prodlévat mezi námi, museli na této Zemi mnoho snášet; nyní jsou však zato přebлаženi a věčně jim už nebude nic snášet! Jejich největší blaženost záleží však nicméně v tom, když mohou ve jménu Mém prokázat lidem na této Zemi pravou službu lásky, ačkoliv vedle toho je jim velet nescíslně mnohým Sluncím a Zemím v nekonečném prostoru.

22) Prokazujte tedy také vy již nyní na této Zemi lidem pro jméno Mé lásky a tím budete požívat také již mnoho blažeností; neboť dávat je mnohem blaženější nežli brát!“

23) Když **Kisjona** uslyšel toto z Mých úst, poděkoval Mně za toto poučení a slíbil Mně co nejvřeleji, že tato Má slova si vezme ve všelikém skutku nadevše k srdci.

24) Vtom však přišel k nám na mořský břeh také domovní sluha a hlásil Mi, že snídaně je hotova.

120. NÁZORY TEMPLÁŘŮ O TŘECH ARCHANDĚLÍCH.

1) Kisjona se však tázal sluhy, co dělají včera pozdě přišedší templáři.

2) A **sluha** odpověděl: „Čekají již v sále na tebe a na Pána a Mistra, na Jehož pobyt se tě chtějí podrobněji zeptat a rovněž také Pána a Mistra Samého, kterého neznají; vyptávali se také již nás, ale nedostali odpověď a pak se již na nic dalšího netázali.“

3) Kisjona sluhu za to pochválil a my jsme se odebrali ke snídani a s námi též oni tři duchové.

4) Když jsme přišli do sálu, šli nám vstříc ihned templáři, pozdravili Mne a Kisjonu a chtěli se ihned vyptávat na pobyt Nazarejce.

5) **Kisjona** však pravil: „Nyní je doba snídaně; po snídani o tom promluvíme! Nejste-li však příliš slepí a hluchí, pak budete moci z našich řečí vyrozumět, kde je asi velký Pán a Mistr!“

6) S tím se templáři spokojili a my jsme se posadili v náležitém pořadí ke stolu a to nyní tak, že Gabriel - Jared si sedl po boku Marie, Michael - Jan si sedl do středu svých učedníků a Rafael - Henoch doprostřed čtyř Indožidů. Dali jsme se do jídla a též do pití a cizincům bylo opět velmi nápadné, že tito tři duchové požívají desetkrát více, nežli jiný host u stolu; nejvíce bylo však nápadné templářům, kteří nás co nejpozorněji sledovali od svého stolu, jak mohli ti tři očividní jinoši požit tolik ryb.

7) Jednomu z nich to nedalo, aby nepřišel k naše mu stolu a zeptal se Kisjony, kdo jsou ti jinoši, kteří toho mohou se zřejmým chvatem tolik sníst.

8) Pravil **Kisjona**: „Jděte a zeptejte se jich sami! Mně působí jejich velká chuť k jídlu jen zvláštní radost; neboť slouží mně za důkaz, že ryby jsou dobře připraveny a že také mé víno je čisté a dobré a rovněž i můj domácí chléb. Zeptejte se jen, jak bylo řečeno, na to další jen milých jinochů samých!“

9) Tu přistoupil zákoník k Rafaelovi a otázal se, které země je dítětem a zda jsou v jeho rodné zemi všichni lidé také tak velcí jedlíci.

10) Pravil **Rafael**: „Naše jezení je vám nápadné - a proč vám nebyl nápadný náš příchod?“

11) Pravil **zákoník**: „Jak nám měl být nápadný? Vždyť jste přišli do sálu tak jako ti ostatní?“

12) Pravil **Rafael**: „Vy jste byli, když jsme přišli, na pavlači a měli jste své zraky upřené k moři, když sjel nejvyšší jasný blesk z nebes k Zemi mezi lidi, kteří stáli na břehu a pomysleli jste si: „Ó, to jsou jistě velcí hříšníci před Bohem, když Bůh nechává za neobvyklé roční doby sjet mezi ně dokonce blesk z nejčistšího nebe!“ Vězte, s prvním bleskem, který vás uvedl do velmi mocného úžasu a pochybností, přišel onen jinoch, který nyní sedí tamto velmi přívětivě po boku nejdůstojnější ženy! Brzy sjel druhý blesk z nebes také do zástupu oněch podle vás velkých hříšníků, opět nikomu neublížil a vy jste pravili: „Bůh napomíná hříšníky!“ A vězte, s druhým bleskem přišel jinoch, který sedí tamto mezi sedmi muži, kteří ještě před nedávnem byli jeho učedníky! A s třetím bleskem jsem přišel já.¹⁰⁾

13) Naší přirozeností je tedy pouhý oheň z nebes; oheň však stravuje více nežli člověk - a tak se tedy nesmíte příliš mnoho divit, že my tři hosté z nebes můžeme sníst více nežli slabý člověk tohoto světa!“

14) Když zákoník uslyšel toto z úst Rafaelových, nevěděl co by na to odpověděl - neboť se domníval, že tento mladík si chce z něj tropit žerty; neboť nemohl věřit tomu, co mu uváděl Rafael. Poté si však ony tři přesněji prohlédl, šel opět k svým druhům a vyprávěl jim, co slyšel od jednoho z oněch tří jinochů.

15) **Jeden** z nich však pravil: „Počkáme až Kisjonova vlídná společnost ukončí snídani; pak se jí vážně zeptáme na pobyt proslulého Nazarejce. Sdělí-li nám jej, pak se odebereme neprodleně tam, kde bude možno se s ním sejít a těmto Polořimanům, kterým jsme se stali trnem v oku ukážeme záda!“

16) **Druhý** však pravil: „Vy jste sice učenější v Písmu nežli našinec, - ale já myslím, že jsem svou prozíravostí více objevil nežli vy! Mně to nyní připadá tak, že proslulý Nazarejec je v této společnosti!“

17) A jeden z těch tří jinochů se velice podobá kazateli na poušti, který prý byl před dvěma roky v Herodesově vězení s'at, což my ovšem nemůžeme zcela přesně vědět ani co do času,

¹⁰ Toto pořadí je jiné nežli v kap. 119. Zde zasáhlo rozumové myšlení Lorberovo a způsobilo záměnu, vyvolanou a se změněním pořadí v odstavci 6) . Vydavatel.

ani co do skutku, poněvadž jsme tehdy byli v Damašku; ale nežli jsme odešli do tohoto města, viděl jsem ho v malé poušti u Jordánu, kde učil a ty, kdož se obrátili k němu křtil říční vodou a tomu, koho pokřtil, dal nové jméno.

18) Tehdy ovšem vypadal starší a byl velice hubený; ale možná, že ani nebyl sťat - jak se vypravuje - a Herodes, chtěje vyplnit vůli Herodiady, dal snad stít otroka podobného onomu Křtiteli a propustil Křtitele s příkazem, aby se v přestrojení odebral i se svými učedníky k pohánům. Tam asi zanechal svého přísného života, lépe se živil a nyní zde vypadá zcela mladistvě.

19) Je-li tu však on, pak asi Nazarejec nebude také daleko od něho; neboť hlásal neustále úplný příchod Mesiáše. Při jeho opravdu pohanské chuti k jídlu vypadá nyní již asi o několik let mladší, nežli vypadal na poušti, kde snad nejedl nic jiného nežli kobyly s divokým medem!“

20) Privil **zákoník** řečníkovi: „Tvá poznámka je; opravdu pozoruhodná; ale copak říkáš oněm třem bleskům, které jsme všichni viděli s pavlače sjet s nebe právě do této společnosti, která byla tehdy na břehu a nyní si právě poččetněji při snídani hoví kolem oněch tří jinochů? My jsme však nikoho neviděli přijít ke společnosti - mimo posléze jediného domácího sluhu, který volal společnost ke snídani; také včera večer jsme nikoho z těchto tří mladíků neviděli! Odkud se dostali do společnosti?“

21) Privil **řečník**: „Třeba k nim přišli již časně zrána!“

22) Privil **zákoník**: „Kdyby tomu tak bylo, pak by nám to byli naši sluhové, konající stráž, jistě oznámili, protože podle našeho rozkazu měli co nejbedlivěji dávat pozor na to, kdo přijde a s které strany a kdo z domu vychází, s kým a kam se obrací. Avšak naši sluhové nemohli nám říci, že by byl přišel někdo časně ráno. A tak také - neviděli zejména žádného z oněch tří mladíků vyjít z domu a jít se společností k mořskému břehu; viděli sice jít ke společnosti ženu s mužem téměř o hodinu později a posléze, jak již bylo poznamenáno, domovního sluhu. Je tedy velmi povážlivá otázka, odkud přišli tito tři jinoši!“

23) Privil **řečník**, který chtěl mít ty tři jinochy přirozenými: „Cožpak není možné, že tito tři jinoši snad již na břehu přenocovali a že teprve ráno se tam se společností sešli a byli jí přijati?“

24) Privil poté opět **zákoník**: „Pak by byli také naši sluhové něco zpozorovali a nám to oznámili; neboť tři z našich sluhů střežili také, jak dobře víte, břeh do té doby, kdy se tato společnost za časného jitra ubírala z domu ku břehu, kde se s ní naši sluhové ještě setkali, což jsme s pavlače viděli na vlastní oči. A tak ať nyní myslíme a mluvíme cokoli, tito tři jinoši, kteří mohou tolik sníst, jsou v každém případě mimořádným a přímo zázračným zjevem! Neboť já jistě také nejsem člověk, který by lehkomyšlně věřil v zázraky; ale oni tři mladíci přítomní v oné nyní nám také poněkud záhadné společnosti se mně zdají být zřejmě zázrakem! Kdo a co nyní vězí za nimi, je ovšem zcela jiná otázka. Po snídani na to asi jistě přijdeme!“

25) Po této řeči zákoníkově byli také ostatní s ním srozuměni a s velkou touhou čekali na konec naší snídaně, který také brzy následoval.

121. PÁN VYKLÁDÁ 13. KAPITOLU EZECHIELA.

1) Když jsme vstali od stolu, přišel k nám ihned také **zákoník** a řekl Mi: „Moudrý příteli, pamatuj nyní na svůj slib, který jsi mně učinil včera večer!“

2) Privil jsem **JÁ**: „Ty jsi sice na správné cestě, - ale je také div, že jsi při takovém množství přijatého světla stále ještě slepý! Ty jsi se včera večer sice zpola přesvědčil o pravdivosti toho, co jsem ti řekl o Nazarejci, ale přesto ty a tvoji druhové myslíte u sebe v srdci takto: „My se chceme za každou cenu s Nazarejcem osobně sejít a chceme ho důkladně prozkoumat! Shledáme-li na něm, co jsme o něm slyšeli v Kisu, pak se ho přidržíme; neshledáme-li to však úplně tak, pak na něho neprodleně podle příkazu, který máme, vložíme ruce a odevzdáme ho soudům!“

3) Podle toho patříte i s veleknězi a s veškerými vašimi falešnými proroky, jakými jsou starší, zákoníci, farizeové a levité v Jerusalemě a rovněž také v synagogách všech obcí celé židovské země právě k oněm falešným prorokům, o nichž mluví Pán v proroku Ezechielovi:

4) „Dítě člověčí, prorokuj proti prorokům izraelským a řekni těm, kteří prorokují ze svého vlastního srdce a ze své mysli: Slyšte slovo Hospodinovo! Takto praví Pán, Ten Věčný: Běda prorokům bláznivým, kteří následují svého vlastního ducha, ač nikdy neměli vidění a neslyšeli volání!“

5) Ó, Izraeli, tvoji proroci, jimž jsi oddán, podobni jsou liškám na pustinách! Nevystupují před svá doupatá (z bázně, aby nebyli chyceni) a také nečiní hradby kolem (utiskovaného) domu izraelského a nestojí v boji v den Hospodina (zkušební doba pro pravou víru). Jejich předstíraná vidění nejsou ničím a jejich prorokování jsou prázdné lži! Mluví sice zcela směle: „Hospodin to řekl!“ a vědí přece jasně v sobě, že On je nikdy nepovolal a nevyslal a usilují v divoké horlivosti jen o to, aby obdrželi své věci (ku prospěchu svého světského života).

6) (Řekněte, vy všichni falešní proroci:) Zda není tomu tak, že vaše předstíraná vidění nejsou ničím a že vaše proroctví jsou prázdné lži?! A přece říkáte lidu: „Hospodin to řekl!“, - ač jsem s vámi podle vašeho dobrého vědomí nikdy nemluvil!

7) Proto praví Hospodin dále takto: Protože kážete lidu to, z čeho nic nebude a prorokujete lidu lži, Já Sám na vás (odhalím lidu vaši lest), praví Hospodin. A Má ruka dopadne na ony proroky, kteří hlásají to, z čeho nic nebude a prorokují lži! Oni ve shromáždění Mého lidu nebudou, do počtu domu izraelského zapsáni nebudou a také do země izraelské nepřijdou; a zvíte, že Já jsem Pán, Hospodin. (A Má ruka proto dopadne na ně,) že svádí lid Můj říkající: „Pokoj (tobě)!“ a přece tu není pokoje.

8) Když lid (ve jménu Mém) již staví stěnu, přicházejí a omítají ji pouhým vápnem. (Vnější zdánlivá zbožnost pro pozemský zisk.) Řekni těm, kteří omítají pouhým vápnem: Vaše omítka brzy odpadne se stěny; neboť přijde liják a bude velké krupobití, které způsobí odpadnutí omítky a mocná vichřice ji roztrhá. „Lijákem“ třeba rozumět čisté slovo Boží, „velkým krupobitím“ jeho pevnou pravdu a „mocnou vichřicí“ moc pravdy. Hle, tak s omítkou padne též pokažená stěna! Co je to platné, že se vám pak řekne: „Kde je nyní to, co jste omítali?“

9) Takto praví Pán, Hospodin: Ve vichřici prchlivosti Své dám vše (falešné) strhnout, ve Svém hněvu pošlu lijavce a krupobití v prchlivosti Své; ty zvrátí vše! Stěnu, kterou jste omítali pouhým vápnem, převrátím a srazím k zemi a až bude ležet v troskách na zemi, uvidí se její falešný základ a vy falešní proroci přítom také zahynete a zvíte, že Já jsem Hospodin! Takto Si tedy Svou zlost vyleji na stěně a řeknu vám: Zde již není ani stěna ani ti, kteří ji omítali! To jsou ti proroci izraelští, kteří v Jerusalemě prorokují a kážou o míru, ač (mezi nimi samými) mír není, praví Pán, Hospodin.

10) A ty, dítě člověčí (Ezechieli), obrať tvář svou také k dcerám lidu svého, které také prorokují ze srdce svého a prorokuj proti nim a rci: Takto praví Pán, Hospodin: Běda vám, kteří děláte polštáře lidem pod paže a podušky pod hlavy, obé pro mladé i staré, abyste lovily jejich duše a když jste ulovily duše mezi Mým lidem, slibujete jim věčný život! A rovněž Mne znesvěcujete u lidu pro hrst ječmene a pro sousto chleba tím, že odsuzujete k smrti místo k životu duše, které nemají zemřít a odsuzujete k životu duše (které by podle svého bezbožného života) neměly žít, lžete Mému lidu, který rád poslouchá lži.

11) Proto praví Pán Hospodin: „Hle, Já vypadnu (jako lev) na ty vaše polštáře, kterými lovíte duše a falešně je utěšujete! Z vašich rukou vám je vytrhnu a duše, které falešně utěšujete a které jste ulovili pro smrt, propustím. Rovněž také vaše podušky roztrhám a Svůj lid z vaší ruky zachráním, abyste ho již nechytali - a tak zvíte, že Já jsem Pán! To chci učinit a učiním proto, že vy neprávem kormoutíte srdce spravedlivých, která Já Sám jsem nikdy nezarmoutil a zato posilujete ruce bezbožných, aby se neodvrátili od svého zlého počínání a tím nemohli dospět k životu. Proto nehlásejte nikdy neužitečné nauky, aniž prorokujte! Neboť vytrhnu lid Svůj z vašich rukou a zvíte, že jen Já zcela jediný jsem Pán!“ (Ezechiel, kap.13; vyd..)

12) Hle, příteli, tak mluvil Pán ústy proroka k falešným prorokům; a co mluvil, to se nyní zcela splňuje před vašimi očima! Kdo je však v této době horší nežli byli kdysi předtím falešní proroci, nemusím vám ještě jednou říkat, jelikož jsem vám je popsal beztoho již více než dostatečně.

13) „A kdo potom jsou“, tážete se v sobě, „zmíněné dcery izraelské, které také falešně prorokují a lidem dělají polštáře pod paže a podušky pod hlavu?“ To jsou vámi oznamovaná ustanovení, která vás nyní opatřují ne již toliko ječmenem a chlebem, nýbrž co nejhojněji všemožnými poklady.

14) Aby lidé nemuseli sami navzájem zachovávat zákony života, udělali jste jim to vašimi ustanoveními pohodlnější tím, že jste jim nalhávali, že jste měli vidění a že vám je zjevil Pán Sám, aby vám lidé ochotněji přinášeli větší oběti, což je Bohu mnohem milejší, nežli vlastní nepohodlné zachovávání zákonů, - což vám lid vámi oslepený a k samostatnosti beztoho vždy líný, rád uvěřil

15) Tím jste však lid od Boha a tak i od života duší z Něho odvrátili a dveře ke Království Božímu uzavřeli, aby již žádný člověk nemohl dospět k věčnému životu své duše.

16) Či nemáte nyní ustanovení, podle nichž se může člověk hojnými oběťmi, ovšem a zejména chrámu přinesenými, na určitý počet roků do budoucna vykoupit od veškerého zachovávání Božích přikázání?! Pak může lhát, krást, loupit, vraždit, smilnit, cizoložit a sobotu znešvécovat jak to jen chce a dovede a nedopouští se hříchu!

17) Není to potom nejmizernější a nejničemnější omítka na stěnu Bohem postavenou na ochranu Jeho lidu, kteroužto omítkou se nakonec stala stěna neužitečnou a musí tedy být stržena a znovu postavena?!

18) Zda nelze tyto vaše nauky a tato vaše falešná ustanovení přirovnat k oněm ze zlých srdcí prorokujícím dcerám, které praví: „Tu máš měkké polštářky k pohodlné opoře paže, s nimiž si nyní zajisté můžeš odpočinout a mimoto jemné polštáře pod hlavu, abys mohl nyní místo namáhavého myšlení a bádání o tom, co je podle obtížných zákonů před Bohem a lidmi správné, bezstarostně spát!?

19) Myslíš, že by byl kdy Bůh dopustil na Svůj lid, aby byl ovládán pohany, kdyby se nebyl stal v základě falešnými proroctvími, naukami a ustanoveními tak bezbožný, že by se byl již dávno potřel až do posledního člověka, kdyby tomu pohané nebyli zabránili svými přísnými a moudrými státními zákony?!

20) Bůh však viděl velkou bídu ubohého a na Něj tu a tam přece ještě ne úplně zapomínajícího lidu a přivedl na jeho ochranu do zaslíbené země pohany, jinak by se byl stal obětí vaší nejvyšší sobecké zlé zvůle.

21) Jak můžete lidu říkat, že Bůh je příliš svatý a vznešený, než aby se staral o chování člověka. Proto sděluje Svou vůli jenom nejvyšším archandělům a ti pak pomocí všelikých vidění a vnitřních proroctví jen vám a lid může tedy jen od vás, jako od proroků Bohem ustanovených zvidat Boží vůli?!

22) Pravím vám: Vy jste shnili jako cedry na Sionu; proto je vám nyní přiložena sekyra na kořeny. Budete poraženi a v ohni Mé zlosti a Mého hněvu na popel spálení, praví Pán, Který nyní chce zachránit a také zachráni Svůj lid.

23) Co však koná Pán ze Své nejvyšší vlastní moci nyní, to bude konat vždy, kdekoli se nějak rozvine farizejství, jako se rozvinulo v Jeruzalémě!

24) Jak často se dostalo Jeruzalému od Boha z úst pravých proroků napomenutí! Co však učinili templáři? Místo aby se po napomenutích obrátili, ukamenovali a zardousili proroky a prohlašovali lidu, že proroci kteří kážou proti chrámu, jsou vyslanci ďábla ďáblů a proto musí být se Země vyhlazeni.

25) A tak jste velmi mnohé proroky až po Zachariáše usmrtili a naposled také vašim zprostředkováním Jana a jejich nevinně prolitá krev se bude trestem vracet na vás a na vaše děti až do konce časů.

26) Jako plevy budete odváti do všech dílů světa! Nebudete již žádným národem a jako nízcí otroci budete muset sloužit pohanům, kterým bude v dáno světlo vám odňaté; a jako byli Židé kdysi prvním národem Země, tak se stanou brzy posledním a všude nejpopovrhovanějším! Neboť se nenabažili dost vraždění mnohých proroků, jejichž hroby nyní kvůli lidu také omítají pouhým vápnem, - chtějí se nyní také na Pána Samého vrhnout, zajmout Ho a usmrtit! Ale Pán také to ještě dopustí, ale nikoli pro spásu falešných proroků, nýbrž pro jejich soud; a tak Se On Sám stane onou mocnou vichřicí, která je všechny roztrhá a do všech louží Země rozmetá!

27) A co učiní Pán s farizeji, to také učiní s veškerým vám podobně se někdy rozvíjícím farizejstvím na celé Zemi.

28) Nyní jsem dosyta mluvil Já a můžete nyní mluvit vy a říci, jak se vám líbila ta pravda!“

29) Právil poté **zákoník**: „Velmi opravdový a moudrý příteli, já i všichni moji druhové a sluhové nemůžeme ti ani v nejmenším nedat za pravdu; neboť s chrámem to dopadá doslovně tak, jak jsi nám to nyní vylíčil. Ale co my můžeme proti tomu činit? Dostane se mu, co mu prorok Ezechiel prorokoval! Ale my, ač jsme proto chrámem vysláni, ruce na Pomazaného Bohem nikdy nevložíme; neboť my nyní jsme Ho z tvých úst náležitě poznali, zřekneme se úplně naší světské důstojnosti a budeme následovat jeho nauku, o čemž můžeme tebe a všechny tvé druhy vpravdě co nejvěrněji ujistit.

30) Ale nyní dovol mně, ubohému hříšníku, učinit před tebou ještě zcela prostou, leč pro nás nejvyšší významnou poznámku, - totiž: Hle, během tvého správného kázání o pokání začal

jsem z tvé horlivosti vždy víc a více postřehovat, že ty jsi buď prvý učedník Toho, Který mluvil jako Pán, Hospodin k Ezechielovi, anebo ty sám jsi ten, kterého jsme byli vysláni hledat; a jsi-li to ty sám, pak nám dovol, abychom se převlékli, pak zůstali u tebe, a následovali tě!“

31) Privil jsem **JÁ**: „Věříte-li, můžete také zůstat; budoucnost však vám již ukáže, zda jste našli ve Mně toho pravého! Na vnějším člověku však nezávisí spasení, nýbrž spasení přichází z ducha věčné lásky a pravdy, který přebývá v člověku.“

32) Vnější člověk opustí jako každý jiný člověk tuto Zemi a nezůstane mezi lidmi; ale jeho duch zůstane až do konce časů.

33) Chcete-li se držet Mého Ducha, pak zůstaňte; chcete-li se však držet Mé osoby, pak můžete opět odtud odejít jak jste sem přišli!“

34) Privil **zákoník**: „Pane, Pane a Mistře ve Svém Duchu nikoli Tvé osoby se chceme držet; neboť Tvá osoba slouží především jen Tobě, tak jako každému osoba jeho, - ale Tvůj Duch může sloužit každému člověku, který se řídí podle Něho.“

35) Privil jsem **JÁ**: „Zůstaňte tedy a věřte; neboť blažený je kdo věří a žije a jedná podle poznané pravdy!“

122. OPATŘENÍ ŘECKÝCH ODĚVŮ TEMPLÁŘŮM.

1) Po těchto Mých slovech se úplně obrácení templáři velice zaradovali a rozveselili a obrátili se nyní ke Kisjonovi s prosbou, zda by jim nemohl nějak opatřit řecké obleky.

2) **Kisjona** však pravil: „To, milí přátelé, půjde nyní trochu těžko, ježto v místě nemáme krejčího; v Káni sice jsou, - ale tam nebudete chtít nyní jít?!“

3) Privil jsem **JÁ** Rafaelovi: „Opatři těmto sedmi templářům a také jejich sluhům řecké oděvy; neboť mají být posíleni k obrácení Řeků v Africe!“

4) Když jsem byl toto hlasitě řekl **Rafaelovi**, přistoupil tento k templářům a pravil: „Učiním vám, co chce Ten, Který mně přikázal, abych vám opatřil nové oděvy podle způsobu Řeků v Africe! Odeberu se tedy do jednoho města v Egyptě, v němž lze koupit dostatek hotových oděvů a pak se můžete do nich obléci.“

5) Privil **templáři**: „Ó, přespanilý a nadevše úslužný jinochu, to budeme muset asi dlouho zde čekat, nežli nám přineseš nový oděv až z Egypta!“

6) Privil **Rafael**: „Podle pozemsko-lidského způsobu by tomu tak ovšem bylo; protože já však nejsem již pozemským člověkem, je má myšlenka zde i tam a ježto má myšlenka jsem já sám, jsem také tak rychlý jako má myšlenka! A hle, já jsem také již skončil záležitost, kterou mně poručil Pán pro vás, byl jsem již tam a jsem také již zase zde! Jděte nyní do svého pokoje a převlékněte se!“

7) Privil **zákoník**: „Jak jsi mohl být v Egyptě, když my jsme tě přece nepostrádali ani na okamžik?! To by byl zajisté zázrak nad všechny zázraky!“

8) Privil **Rafael**: „Pro vás jistě, ale ne tak také pro mně! Jděte však a přesvědčte se; pak teprve budeme moci něco o tom promluvit!“

9) Poté šli do svého pokoje a našli vše, jak jim to oznámil náš Rafael, čemuž se nad večerou míru podivovali.

10) Brzy poté se k nám i se svými sluhy vrátili jako Egyptané, chválili a velebili Mne a **zákoník** Mně pravil: „Že Ty, ó, Pane a Mistře, jsi právě Ten, na Kterého čekají a v Něhož doufají všichni Židé, tomu nemusíme již jen věřit; neboť o tom jsme co nejživěji přesvědčeni! Ale nyní bychom tedy také rádi věděli, kdo jsou oni tři jinoši, z nichž nás jeden tak zázračně nyní opatřil egyptským oděvem! Neboť jsou-li to blažení duchové, jak to, že tedy mají nám viditelné a hmatatelné tělo, - a je-li jejich tělo jako naše, jak může konat tak nepochopitelně rychlý pohyb a opatřit z daleké země Cham (syna Noemova) nám a našim sluhům tolik šatu?“

11) Privil jsem **JÁ**: „Milí přátelé, cožpak jste nečetli - že v Písmu je psáno - že v oné době budou andělé vystupovat a sestupovat a Mně a lidem viditelně sloužit? A vězte, takto je Písmo nyní tedy také v této věci před vašimi očima naplněno!“

12) Ale kdyby to také viděla Vysoká rada chrámová, přece by neuvěřila, aby také ona mohla být blažená; proto také na ni přijde to, co prorokoval Ezechiel.

13) Nyní si však promluvte s andělem, který vám opatřil nové oděvy; já však půjdu nyní s hospodským a jeho přítelem Filopoldem na chvíli do přírody a tak Si ve Své práci popřejí trochu klidu!“

14) S tím byli templáři úplně spokojeni a ihned se přidružili k Rafaelovi, který jim podobně jako dříve jednou na hoře Olivové ukázal a také vysvětlil mnohé věci.

15) Dříve však, nežli jsem opustil sál s oběma jmenovanými, přistoupila ke Mně ještě Marie a tázala se Mne, zda má také ona jít s námi.

16) Já jsem však pravil, aby nyní zůstala v sále u bratrů, kde mnoho uslyší a uvidí.

17) A Marie zůstala a rozmlouvala s andělem Gabrielem o životních tajemstvích nebeských.

18) Poté přistoupil ke Mně ještě Jidáš Iškariotský a tázal se Mne, jak dlouho Se celkem ještě zdržím v Kisu.

19) A **JÁ** jsem řekl: „Plných sedm dní; a ježto jsi se Mne na to tázal proto, abys v této době navštívil svou rodinu, můžeš se již vydat na cestu!“

20) Když to Jidáš Iškariotský ode Mne uslyšel, vydal se ihned na cestu.

21) Když byl tento učedník pryč, pravili **ostatní učedníci**: „To byl chytrý duch, který mu toto vnukl; a jsme rádi, že se ho zbavíme aspoň na několik dní!“

22) Já jsem Se však tázal také ostatních učedníků, zda snad též oni chtějí navštívit své ženy a děti.

23) (**Ostatní učedníci**) však pravili: „Pane, naše ženy a děti jsou Tebou již co nejlépe zopatřeny a tak zůstaneme zde, kde můžeme každým okamžikem mnoho získat pro duši a ducha!“

24) Pravil jsem **JÁ**: „Zůstaňte tedy a přijde-li někdo a bude se ptát na Mne, poučte ho a vyzvete ho, aby počkal, až Se opět se Svými přáteli vrátím!“

25) Poté se Mne otázali ještě čtyři Indožidé, zda také oni smí kvůli Mně ještě déle zůstat v Kisu.

26) A **JÁ** jsem pravil: „Dokud chcete; žádá-li to vaše srdce, pak učiníte dobře když zůstanete!“

27) Teprve poté jsem Se odebral s oběma přáteli do přírody a na malém pahorku zcela blízko u Galilejského moře jsme rozmlouvali o různých věcech na Zemi a také na Hvězdách a též o vnitřním zřízení Země a rovněž také jiných Hvězd, na čemž měli oba přátelé veliké záliby.

123. SAMARITANÉ HLEDAJÍ PÁNA.

1) Když jsme rozmlouvali asi hodinu na našem pahorku, přišlo několik Samaritánů do obce Kisu a vypytavali se některých lidí, zda nevědí, kde Se zdržuji.

2) A jeden ze sluhů Kisjonových pravil, že jsem se Svými učedníky od včerejšího dne právě v této obci a že Se bezpochyby zdržuji ve velkém panském domě.

3) I rozradostnili a rozveselili se Samaritané velice, neboť slyšeli o Mně již velmi mnoho a také to, že jsem Se teprve před několika málo dny ubíral Samařím. Neměli však štěstí někde Mne vidět a se Mnou mluvit. Dali se sluhou ihned uvést do domu a hořeli touhou, že Mne konečně uvidí, uslyší a si se Mnou promluví.

4) Když přišli do velkého sálu, pozdravili všechny přítomné a ihned se těch nejbližších tázali kde jsem anebo který mezi nimi je ten velký Mistr ve vši úplnosti božské síly a moci.

5) **Tomáš**, jenž byl tázán, pravil: „Přátelé, v tomto okamžiku Pán a Mistr není mezi námi tělesně, v Duchu ovšem ano! Co chcete, aby vám učinil?“

6) Pravili **Samaritané**: „Přátelé, my máme Jeho nauku a přesně podle ní žijeme a jednáme a někteří mezi námi také již v sobě našli vše oživující sílu této nauky a chválí a velebí Boha za to, že Se nyní tak zřejmě slitoval nad Svými národy! Ale jsou mezi námi mnozí, kteří by rádi, podobně jako my, osobně viděli a slyšeli velkého Mistra, pokud ještě chodí na této Zemi; ale nemají příležitost a také ne prostředky, aby cestovali za Ním. Proto nás vyslali, abychom Ho ve jménu všech vyhledali, vzdali Mu náležitý dík a úctu patřící jedině Jemu. Proto jsme tedy také přišli sem a neopustíme toto místo dříve, dokud nepozdravíme v Něm Samém Pána a Mistra všech mistrů!“

7) Pravil **Tomáš**: „Mějte strpení; přijde za chvíli!“

8) Poté se posadili ke stolu, dali si trochu chleba a vína a poslouchali řeči, které měl náš Rafael k sedmi templářům a také k Indožidům a žasli na velkou moudrostí tohoto domnělého jinocha.

9) Gabriel a Jan mluvili pak s učedníky více potichu. Samaritánům přes jejich vždy velmi střídmy způsob života chutnal chléb a víno velmi dobře a proto si dali více chleba a vína, jedli a pili a byli přitom plni jasné mysli.

10) Přitom však zpozorovali, že Rafael během svých výkladů o různých věcech podával sedmi templářům a čtyřem Indožidům vysvětlení, učinil také, podobně jako předtím jednou v Jeruzalému na Olivové hoře pohanům a Židům, byť ne ve velkém rozměru, leckterý zázrak a začali se vzájemně dotazovat, kdo je onen jinoch, který tu mluví moudře jako Šalomoun a koná zázraky jako Mojžíš. Někteří soudili, že je to asi nějaký příbuzný, jiní, že je to asi Můj nejlepší učedník. S tímto rozdílným míněním se také zatím spokojili.

11) Rafael začal však svému předem označenému posluchačstvu snadno pochopitelně a několika málo slovy vysvětlovat celou Zemi, Měsíc, Slunce, ostatní Planety a vedle toho také Komety, Stálice s jejich Planetami, podstatu Centrálních sluncí a nakonec také Slupkových globů, jejich nesmírný počet v nekonečném prostoru stvoření a Velkého člověka stvoření a své výklady znázornil obrazy ihned ve vzdušném prostoru sálu stvořenými, což ovšem nejvíce přispělo k tomu, že posluchači tím snáze a rychleji mohli pochopit, co bylo vysvětlováno.

12) Ale to bylo našim Samaritánům na pouhého domnělého nejlepšího Mého učedníka přece jen příliš mnoho a jeden z nich vstal od stolu, šel k Tomášovi a tázal se ho řka: „Příteli, odpusť mně, že jsem tak smělý a táži se tě, jak je to s tímto jinochem! Kdo, co a odkud je? Řeč jeho úst je moudřejší nežli řeč nějakého Šalomouna a přitom koná zázraky jako kdysi Mojžíš v Egyptě a na poušti!“

13) Privil poté **Tomáš**: „Příteli, mějte jen strpení nežli přijde Pán Sám; pak vám bude jasno nejen o tomto jinochu, nýbrž dozvíte se ještě něco mnohem většího! Můžete si však dobře představit to, že kolem Pána se shromažďují všeliké nebeské přední moci a síly a poučující a oživující působí na nás lidi; neboť Pán je Střediskem všeho jsoucna, života, vší moci a síly, jakož i vší lásky, pravdy a moudrosti!“

14) Věříte-li však v Pána, pak také uznáte, že takovéto bytosti jsou neustále čas od času viditelně kolem Něho, pro smyslové lidi však, i když ne vždy viditelně, tedy cítitelně a poslouchají Jeho vůli; neboť ony jsou Jeho vždy a věčně působící vůle.

15) Mimoto je však psáno: „V oné době uvidíte však mocnosti nebeské sestupovat k zemi; budou Jemu i lidem dobré vůle sloužit. Slunce, Měsíc a všechny Hvězdy budou se sklánět před Jeho velebností!“ Ano, příteli, kdyby nám slepým lidem neotevřely oči tyto nebeské bytosti, - kdo by nám je tu jinak mohl otevřít?!

16) Kdo chce Boha opravdu milovat, musí Ho také poznat, jak obdivuhodný je také ve Svých dílech. My lidé stojíme sice uprostřed samých Božích zázraků a mimoto jsme sami tím největším zázrakem; zkoumáme-li se však od narození, shledáváme se slabí, nejnepříjemní a bez jakýchkoli myšlenek. Kdyby nebylo dítě delší dobu pečlivě ošetřováno, dopadlo by to s ním mnohem hůře nežli s nejbídnějším zvířetem. Teprve láskyplnou péčí rodičů se z dítěte stává člověk.

17) Jdi však nyní zpět k prvému člověku! Jak by se kdy mohl stát rozumný a pln vnímavosti a tak také pln jiných vyšších poznatků, kdyby ho nevychoval Bůh vyššími nebeskými bytostmi a Se nezjevoval jemu?! Kdyby nás Pán Bůh nepoučoval ve všech věcech Sám a neukazoval nám, jak daleko jsme se již vzdálili od pravdy, pak by lidé zdivočeli tak, že by klesli hluboko pod zvířata.

18) Pohleď na určité chrámové Židy, farizeje a zákoníky! jakými byli v době prvých soudců a také ještě v době prvých králů - a jakými jsou v této době? Jsou ve všech věcech slepí, hloupí a přitom naplnění pýchou a všelikou zlomyslností a nenávidí ty, kdo opět přináší světlo pravého života z nebes a nikdo z nich nevěří v Pána, nýbrž Ho jen pronásledují kde a jak mohou.

19) A hle, to je již vysoký stupeň neblahého zvrhnutí a zdivočení lidí! Jsou-li však nyní na tak hlubokém stupni zdivočení učitelé lidu, odkud má potom vzít lid vyšší moudrost, kdyby Se nad ním neslitoval Pán Sám a nyní ho neosvítí ve všech věcech naukami a znameními?!

20) A tak tedy vidíš nyní tohoto jinocha vysvětlovat slepým lidem slovy a zázračnými znameními, které mu je lze zcela snadno ve jménu Páně konat, objasnit hvězdnatou oblohu, aby

zmizela z jejich srdcí temná a zlá pověra a osvítilo je světlo pravdy! A když to nyní náležitě rozvážíš, pak budeš mít také brzy jasno o osobnosti tohoto jinocha!“

124. OBTÍŽ VZDĚLÁVÁNÍ LIDU.

1) Když toto uslyšel Samaritán od Tomáše, poděkoval mu za toto poučení, šel opět k svým druhům u svého stolu, kteří zatím upírali oči a uši na to, co mluvil a konal náš Rafael a nevycházel ani z údivu nad temnou pověrou lidí, s jakou a z které pozorují Měsíc, Slunce a ostatní Hvězdy a svůj nesmysl přenáší také na ostatní lidi!

2) A **ten jeden**, jenž byl Tomášem poučen, řekl: „Ó, milí přátelé! My jsme zůstali ještě při staré nauce Mojžíšově, plným právem jsme opovrhli příliš zlými pošetilostmi chrámu a proto jsme se od něho zcela osvobodili; ale v těchto věcech, které nyní tento jinoch vysvětluje snadno pochopitelnou řečí hostům, byli jsme také my dosud neméně slepí nežli jeruzalémští templáři a proto nemůžeme být Pánu dost vděční, že jistě On to dopustil tak, že jsme se ještě v pravou dobu dostali sem, abychom mohli a směli být přítomni tomuto pravému nebeskému vyučování.“

3) Také prý Mojžíš napsal zvláštní knihu v dobře srozumitelné řeči na poušti; ale prý se ztratila za babylonského zajetí. A když později Řekové a Římané dobyli a zpusťovali babylonský stát, octly prý se tyto pamětihodné knihy také v rukou vítězů. A tak také my nemáme nic leč jen zlomky staré mojžíšské moudrosti.

4) Mluvil jsem však několikrát s naším rabinem o Hvězdách na obloze a řekl mi leccos, co si osvojil na základě ústního podání. A také jsem ho několikrát vyzval jaksi k tomu, aby mluvil o takových věcech také k lidu. Ale on mínil, že lid vězí ještě příliš v pověře, kterou si druhdy osvojil mezi Židy a tu by museli přijít mocnější a silnější učitelé, kteří by vymýtili z lidu starou pověru. My však nyní vidíme silnějšího učitele také v těchto věcech a nyní také již zcela dobře chápeme, co jsou svítící tělesa nekonečně rozsáhlého prostoru stvoření a proč byla stvořena. Až opět přijdeme domů, pak také budeme o tom vypravovat bez bázně a strachu našim sousedům a takovým způsobem bude zničena stará pověra.“

5) Privil poté **jiný**: „Bratře, tvůj úmysl je ovšem dobrý a byl by rajský život s lidmi, kdyby byli všichni vzdáleni vší pověry ve všech věcech v pravdě; leč nic hůře nelze z mysli člověka vymést nežli právě jeho již v dětství nasátou pověru, z níž jeho fantazie s malou námahou vytváří všelike báječně znějící a rozkošné preludy, - a proto s našimi sousedy nebudeme tak lehce hotovi. Proto nepodnikneme dříve nic vážného, dokud si o tom nepohovoříme s Pánem Samým. On Sám již řekne, co nám bude dělat. Zatím si však dáme ještě největší pozor na to, co mluví a koná onen zázračný mladík; neboť je opravdu zvláštní věcí, kterak na pokyn mladíkův vznikají všelike svítící kuličky ve vzdušném prostoru sálu a kterak se všemi směry otáčí a pohybují!“

6) Po těchto rozumných slovech způsobil Rafael, že plastický obraz Země s dobře rozpoznatelným Měsícem přišel zcela do blízkosti našich Samaritánů; a oni pozorovali vše s největší pozorností.

7) A **hlavní mluvčí** pravil: „Tedy - to je pravý tvar naší Země a ten menší Měsíce! No, tvar Měsíce je pochopitelnější nežli Země; neboť je-li Země také kolem dokola obydlena - tedy dole jako nahoře jak se může voda na pevnině Země udržet a jak zvířata a lidé pod Zemí, aniž spadnou s ní do věčně hlubokého prostoru? Mimoto Země se asi za 25 hodin otočí kolem své osy, čímž se tvoří den a noc; tu se hořejšek a dolejšek neustále navzájem střídá a tím je snáze pochopitelné, že vody a všechna ostatní volná tělesa nespadnou se Země.“

8) Příteli, který jsi předtím již mluvil o obtíži vyhubit starou pověru lidu, nemáš právě nepravdu; neboť nežli pochopí lid, že naše Země je a trvá tak, jak ji nyní před sebou vidíme my, bude mu ještě velmi mnoho bojů bojovat. A nyní také zcela dobře poznávám důvod, pro který náš starý rabín nechtěl - ač měl již leckteré skryté znalosti o pravé podobě Země - o takových věcech s lidem rozprávět a vždy říkal, že teprve nad hrobem řekne hodným toho duším pravé světlo o všem.

9) Já bych však nyní přece jen rád slyšel od mladíka samého, jak se mohou vody a všechna volná tělesa dole na Zemi pevně držet, aniž spadnou s ní!“

125. DŮLEŽITOST SPRÁVNÉHO POZNÁVÁNÍ PŘÍRODY.

1) Poté přistoupil Rafael s farizeji a čtyřmi Indožidy k našim vědychtivým Samaritánům a pravil: „Vy byste rádi pochopili, proč nemůže vodstvo a volná tělesa podle vašeho chápání na spodu Země spadnout, nýbrž zůstávají viset na její pevnině?”

2) Pohledte jen na jablko, které visí na stromě a pozorujte, jak po něm často leze všeliký hmyz dolů a nahoru a zrána je na všech jeho stranách mnoho tisíc malých rosných krůpějí! Kdo to vše drží na jablku tak, že ani jedno zvířátko, ani jedna rosná kapka s něho nespadne, leč že se zvířátka vzdálí sama a kapičky se stravují za dne teplým vzduchem?

3) Anebo vezmi jablko a posyp je prachem a prach, který se skládá ze samých pro tvé oko velmi zmenšených volných těles, bude nahoře i dole právě tak jablkem držen a sám se od jablka nevzdálí. Budeš-li chtít jablko požit, pak je budeš muset napřed s určitou námahou očistit od prachu.

4) Hleď, jablko jako poměrně větší a masivnější těleso má v sobě sílu, která přitahuje mnohem menší a lehčí tělesa tak, že se od něho nemohou vzdálit, - leč by byla od něho přiměřenou vnější silou vzdálena!

5) Co je však jablko jako těleso naproti velkému tělesu zemskému? Hleď, těleso zemské má v sobě sílu, následkem které je s to vody, jakož i jiná volná tělesa k sobě tak přitahovat a pevně držet, že se také ani sluneční prášek nemůže vzdálit od něho! A tato síla vzrůstá s velikostí a tíží těles a působí ještě velmi daleko nad jejich povrch tak, že také ještě Měsíc je touto Zemí tak pevně držen, že by na ni spadl, kdyby mu v tom nebránila jeho poměrná odstředivá síla, která jej vede kolem Země.

6) Pochop dobře, co jsem vám nyní vysvětlil o Zemi; neboť kdo chce Boha opravdu poznávat, musí Ho také v nejvyšším moudrém zřízení jeho děl poznávat.

7) Kdo však má o zřízení Božích děl vesměs a v podstatě falešné nepravdivé názory a pojmy, ten přitom nemůže nikdy dospět k jasnému, správnému a pravému poznání Boha; kdo však nepoznává Boha podle pravdy, ten Ho také nemůže vpravdě milovat, ctít a jeho vůli zcela plnit a v jeho duši se zatemňuje a duše potom a proto začíná ulpívat na hmotě a přidržovat se jí, protože byla zbavena vnitřního světla pravdy. Proto neznalost opravdového zřízení děl Božích byla také vždy příčinou modlářství a pohanství a nakonec úplné bezbožnosti, jaká je nyní mezi mnohými Židy a farizeji a pohany.

8) Ubohý lid je udržován jednak násilím a jednak všelikým podvodem ve všeliké nejvyšší slepé pověře a žije a jedná podle všelikých falešných nauk a ustanovení, aby se mohli leniví a u sebe úplně bezvěrní držitelé moci tím více obveselovat a krmit na jeho útraty.

9) Ale Pán Bůh se dívá na takový nešvar jen po nějakou dobu a přitom však dává vždy zvláště probudilými vidci a věštcí lidem napomínat; neobrátili-li se však lidé i se svými představenými, pak přichází se Svým soudem a tento neřád smete se Země. A to se děje vždy, když se s nejtemnější hlupotou úplně a téměř všeobecně spojila také zlomyslnost nedbající veškerou lásku k bližnímu. Neboť dokud zavládá ještě jediné hloupost, lze ji moudrými naukami ještě snadno, byť také ne úplně všeobecně přeměnit ve světlo a Bůh má s pouhou hloupostí trpělivost.

10) Ale postavila-li se jednou v čele naprosté hlupoty úplná, dříve zmíněná zlomyslnost a se vším vzdorem a vší mocí se staví na odpor vnikání věčného světla pravdy a života, pak dojde také Bohu trpělivost a On přichází se Svým soudem, - a pak běda odpadlíkům!

11) Proto se tedy také učte vždy Boha v plné pravdě poznávat v jeho dílech a v jejich přemoudrých zřízeních tak jak jsou, pak se mezi vámi také nerozmůže žádná hloupost a ještě méně její zlomyslnost! A proto vám nyní tedy také vysvětluji viditelná vám díla Boží, abyste měli všude úplně světlo. Podržte a uchovejte je věrně a dejte mu svítit před vašimi smutnými bratry a sestrami; neboť bude-li jednou toto světlo opět nějak mezi lidmi oslabeno, pak staré pohanství také ještě znovu a hůře povstane, nežli bylo kdy předtím! To si také dobře zapamatujte!“

12) Poté děkovali všichni Rafaelovi za jeho poučení; on se však odebral opět na své dřívější místo a vysvětloval tu všeliké věci a zjevy v Zemi, na Zemi i pod Zemí.

13) Také Samaritané naslouchali s největší pozorností jeho poučením a měli převelikou radost z toho, že nyní začínali rozumět a dobře chápat věci, které jim předtím byly tak nepochopitelné jako podstata jejich vlastního života.

14) Také Marie naslouchala s veškerou pozorností poučením Rafaelovým a jeho moudrostí byla velice povznesena; Gabriel a Jan-Michael vysvětlovali jí a učedníkům vše ještě hlouběji a

duchovněji nežli to učinil a také mohl učinit Rafael svým posluchačům, neboť tito nebyli ve věcech ducha ještě osvíceni.

15) Když Rafael ukončil v poledne svá poučování, vrátil jsem Se také Já, Kisjona a Filopold opět domů a sedm farizeů se svými sluhy, čtyři Indožidé a také Moji učedníci Mně s jásotem vzdávali díky, že jsem dopustil, aby byli poučeni oněmi třemi anděly o tak velkých a důležitých věcech.

126. SAMARITANÉ OBDIVUJÍ ZJEVENÍ SE PÁNA.

1) Když to vše Samaritané u svého stolu s velkou pozorností uslyšeli, pravil **hlavní řečník**: „Přátelé, to je tedy Pán Sám jako viditelný člověk mezi námi lidmi?! Jaká to nádherná postava! Jaký nebesky sladký oheň lásky svítí z Jeho očí, jaká moudrost vyzařuje z Jeho vysokého čela a jakých slov musí být schopna Jeho nádherná ústa!

2) Pozoruje-li se jen s náležitou pozorností Jeho veskrze převznešeně nádherná lidská postava, pak nemůže být již ani okamžik pochybnost o tom, že v tomto ještě nikdy tu nebývalém přeuschlechtilem tvaru sídlí jistě duch, kterému musí být možné vše, cokoli jen chce. Kdo z nás má odvalu k Němu se přiblížit a Ho oslovit? Já ji jako hříšný člověk nemám - a vy ostatní jistě ještě méně!“

3) Pravil **jiný**: „Ty jsi zajisté úplně správně soudil! I kdybych nevěděl, že On je Pán, již Jeho příliš vznešená ušlechtilá postava by mne naplňovala tak velikou úctou, že by mou odvalu ochromila a můj jazyk učinila nepohyblivý. Proto zůstaneme nyní tedy také zcela klidně u našeho stolu a budeme v tichosti naslouchat, co kdy někomu něco řekne! Jemu Jedinému budiž všechna naše láska, všechna čest a chvála!

4) My bychom Ho chtěli také aspoň vidět a - možno-li - také slyšet, proto jsme sem také přišli! Milosti námi všemi tak toužebně žádané dostalo se nám zřejmě Jeho dopuštěním, - co více bychom měli nyní ještě chtít?! Až Ho také ještě uslyšíme mluvit, pak zcela potichu zaplatíme sluhovi útratu a poté se ihned odebereme s radostným a vděčným srdcem a myslí na zpáteční cestu; neboť zde je, aspoň mně ze samé vznešenosti a svatosti notně nevolno. Jen nechápu, jak se ostatní lidé zcela ve vsí nebojácnosti k Němu blíží a dokonce se odvažují s Ním mluvit jako s nějakým jiným člověkem! Na to třeba také více nežli lidské odvahy! A pokud slyším, mluví s Ním také ještě o zcela lhostejných věcech a poměrech tohoto světa!“

5) Pravil opět **prvý**: „Příteli, to je však také kupodivu pravdivé! Co Mu záleží na tom, jak budou k obědu připraveny ryby a jehňata? A přece o tom všichni mluví! To je zvláštní! Ten mladík nás předtím všechny poučoval o tak důležitých a velkých věcech; když však je nyní přítomen Pán Sám, mluví všichni o přípravě oběda tak, jakoby již nyní nebylo nic většího a důležitějšího a Pán zřejmě se zalíbením o tom rozmlouvá s hospodským, až .příliš dobře nám známým a s jeho chotí a s jinou ženou, která předtím seděla mezi učedníky! No, no, to se tedy asi vždy nemluví o samých božsky vznešených věcech! Až budou hotovi s objednááním jídla, pak již budou jistě také mluvit o jiných věcech a předmětech!“

6) Když jsme však byli o kvalitativní a také kvantitativní přípravě oběda u konce, byl jsem dotazován Kisjonou, jak a kdy se mají lovit ryby s opravdovou výhodou.

7) Posadili jsme se ke stolu, dali si zatím trochu chleba a vína a Já jsem poučoval Kisjonu, kdy a jak v které době se může ten či onen druh ryb chytat, jak se mají uchovávat a pro zdraví těla co nejprospěšněji připravovat a pak také požívat, z čehož měl náš Kisjona velikou radost.

8) Ale naši Samaritáni u svého stolu v koutě sálu se mezi sebou velice zlobili na Kisjonu a **jeden** z nich pravil: „Cožpak tento beztoho již nad veškeré pomyšlení bohatý celník a hospodský nemá již o ničem jiném co mluvit, nežli jak by se snad mohl ještě lehčím a jistějším způsobem státi právě také ještě bohatší?! A Pán mu to ještě velmi vlídným a zcela obšírným způsobem vysvětluje! Můžeme však za to? Co je Pánu milé, nesmí také nám být protivné! Je to přece jen ještě nevýslovně lepší, nežli když se Mu někdy zalíbí toho či onoho člověka nezřídka trápit všelikými zlými nemocemi, na které pravý Žid nemá také nikdy reptat, nýbrž má je ve vsí možné trpělivosti a v úplné odevzdanosti do vůle Boží snášet. Krátce, Pán je a zůstává jednou Pán a všichni lidé nejsou proti Němu nic!“

9) Všichni jeho druhové dali mu zapravdu a chovali se opět ve svém koutě zcela klidně a naplnění úctou.

127. O POŽÍVÁNÍ VŠELIKÉHO MASA A PLODŮ.

1) Poté se Mne tázali Indožidé, zda, by nebylo, jako je to v jejich zemi, v čas potřeby dovoleno také Židovi požívat dobře připravené maso také jiných, právě ne nečistých zvířat, která nejsou uvedena v knize Mojžíšově jako pro lidi požitelná.

2) Já jsem jim to vysvětloval a řekl, že v čas potřeby se může jíst maso téměř všech zvířat, avšak bez krve a každé svým způsobem tak a tak připravované, jak jsem to také již zevrubně oznámil při jiných příležitostech.

3) A Kisjona a Indožidé byli velice potěšeni nad tím, že jsem jaksi zrušil staré ustanovení Mojžíšovo o požívání masa.

4) Sedmi farizeům se to však zdálo poněkud zvláštní a **zákoník** pravil: „Pane a Mistře, Ty Jediný máš zajisté nepopíratelné právo zákony lidem dávat, ale také je podle Svého zalíbení opět rušit! Je však nicméně také psáno, že ten, kdo otrásá jedním zákonem, sahá na celý zákon; neboť jeden zákon je podkladem zákona druhého- a tedy také všech zákonů. - Jak se má potom tomu rozumět?“

5) Pravil jsem **JÁ**: „Jestliže jste se nebáli zrušit téměř veškerá Mojžíšova ustanovení a na jejich místo dát vaše světské a sobecké zákony - ač jste přece nebyli nikdy Pánem a Mistrem, v němž je veškerá moc na nebi a na Zemi - jak to, že se Mne tážete nyní, zda nebude otřesen zákon tím, když vám radím a dovoluji, abyste v čas potřeby za určitých podmínek přípravy požívali také maso jiných zvířat, která Mojžíš nedovolil Židům požívat?“

6) Co přichází do člověka ústy při správné a účelné přípravě k utišení jeho hladu, to ho nikdy neznečišťuje; ale co vychází k ústům ze srdce přestrojeno ve slova anebo v myšlenky - jako lež, zlá pověst, křivá přísaha, špinavé a necudné řeči, kletby, rouhání, utrhání na cti, svádění ke smilstvu a k cizoložství a svůdné řeči k všelikým hříchům a neřestem - to vpravdě znečišťuje celého člověka. Ale co přichází při dobré a účelné přípravě jako oblíbené jídlo do člověka a přirozenou cestou se také opět z těla odstraňuje, to - jak již bylo řečeno - člověka neznečišťuje.

7) Já jsem však neřekl, že to máte dělat, nýbrž jen, že to v čas potřeby můžete tak a tak dělat a tím jsem ustanovení Mojžíšovo nezrušil.

8) Zda David, muž podle srdce Božího, když hladověl, nevzal a nenasytil se svatými pecny, které mimo velekněze nesměl nikdo jíst?! Zrušil tím Mojžíše?!

9) Chcete-li být Mými učedníky, pak nedejte již svá srdce budoucně takovými zpozdilými myšlenkami překvapit a nakonec úplně zajmout!“

10) Když to oněch sedm ode Mne uslyšelo, uznali svou slepotu, poděkovali Mně za toto vysvětlení a více se Mne na takové věci již neptali.

11) Naši Samaritané, kteří vše to byli také s největší pozorností vyposlechli, nebyli s tím jako přísní mosaisté z počátku také srozuměni, že jsem oněm čtyřem Indožidům dovolil požívat také tak a tak připravené maso jiných zvířat; když však slyšeli Mou odpověď na slepou otázku sedmi přestrojených templářů, dali Mně zapravdu a chválili vespolek Mou moudrost.

12) **Hlavní řečník** poté pravil: „Nyní jsme slyšeli z Jeho úst, co se má v čas potřeby dělat, aniž se tím kdo dopouští hříchu; co však říká těm a oněm lidem, to platí také pro nás stejně jako zákony Mojžíšovy, které vlastně také nebyly dány jen pro Izraelity, nýbrž pro všechny lidi této Země a podle nichž se má také každý člověk řídit, dostal-li o tom nějakou pravdivou zprávu. My jsme však nyní slyšeli z Jeho úst, co člověk v čas potřeby může a musí učinit, pokud jde o potravu pro tělo a tak se tedy také dovedeme podle toho v nouzi zařídit.

13) Naším rabínům to nebude ovšem zvláště vhod a budou přitom potřásat hlavami, protože učí, že pravý Starožid má spíše hladem zchřadnout, než aby se nasytil nečistým pokrmem, který podle Mojžíše není požehnán Bohem. Ale po této řeči Páně bude muset starý nesmysl ustoupit nejčistšímu rozumu, který právě vysvítá z této řeči jako ranní slunko a každý rozumný Samaritán bude tudíž po celý svůj život velebit lásku a moudrost Páně.

14) Jen by se měl nyní někdo aspoň otázat Pána, zda se v čas potřeby smí po náležitě připraveně k utišení hladu požívat také různé plody a zelenina a kořeny, které často v nejhojnější míře poskytují půda zemská?“

15) Když byl Samaritán vyslovil toto přání, napadlo také Kisjonovi otázati se Mne na různé zeleniny a plody stromů a země a jakých druhů z nich, mimo dosud obvyklých a jak připravovaných, by se mohlo v čas potřeby použít za potravu lidí.

16) A Já jsem určil zeleniny, kořeny a rovněž také plody stromů a leckterých keřů a rovněž také ještě některé luštěniny a ukázal jsem k tomu ještě jasnými slovy, jak to vše sázet, jak shromažďovat a uchovávat a konečně jak to vše mohou lidé připravovat a požívat za což Mně všichni nemohli ani dost děkovat.

128. OBĚD U KISJONY.

1) Jelikož tento výklad a toto poučení trvalo téměř hodinu, byl zatím také připraven oběd a přinesen na stůl a tak jsme s radostnou myslí obědvali.

2) Zároveň však také byly na stůl Samaritánů přineseny stejně dobře připravené pokrmy a mimoto v náležitě míře chléb a víno.

3) Když to viděli Samaritané, tázali se sluhů, kdo to opatřil, aniž byli dříve tázáni, zda chtějí oběd, jaký a za jakou cenu; neboť budou mít asi sotva u sebe tolik peněz, aby mohli zaplatit tak vzácný oběd!

4) Právili **sluhové**: „To jsme učinili na rozkaz našeho zaměstnavatele a můžete oběd beze vší další starosti požit; neboť také s vámi se tu bude jednat jako se svobodnými hosty pohostině.“

5) Poté Mně a Kisjonovi hlasitě Samaritané děkovali.

6) A **Kisjona** jim ve vší vlídnosti odpověděl: „Posilněte a občerstvěte se s veselou myslí, moji milí přátelští hosté, beze vší starosti!“

7) Poté Mně a Kisjonovi všichni ještě jednou poděkovali za tak velkou laskavost, dali se do jídla a pití a brzy byli při dobré a veselé myslí.

8) Za oběda se mluvilo málo; když však byl oběd ukončen a Samaritané u našeho stolu se nemohli ani dost vynadivit třem jinochům, protože požívali mnohem více pokrmů nežli my, pravil **jejich mluvčí**: „Vy jste i se mnou velmi užasli nad velkou chutí k jídlu oněch tří jinochů u stolu Páně; ale já jsem přitom zpozoroval ještě něco, co vám všem snad nebylo tak nápadné jako mně. A hleďte, co mně bylo nápadné, záleželo v tomto: Viděl jsem, kterak se každé jídlo, které ti tři přiložili k ústům, již před ústy tak rozložilo a rozplynulo, že z něho nepřišel do úst tří jinochů ani nejmenší drobek!

9) Viděl jsem to jasně a zřetelně a domnívám se, že tito tři jinoši jako zcela mimořádní duchovní lidé přemění svou mocí v nich hmotný tělesný pokrm napřed v jeho živel duchovní a ten pak teprve přijmou do sebe a nějakým jim zvláštním způsobem spojí se svou bytostí. Neboť podívejte se jen, jak před ostatními hosty leží ohlodané kosti jehněčí a telecí na miskách nepožitě; u oněch tří však nic takového nepozorujete, ačkoliv několikrát přiložili k ústům velké kostmi opatřené kusy jak jehňat, tak také tří dobře upečených telat.

10) Toto pozorování u těchto tří je mi tedy zárukou, že to jistě nejsou bytosti tělesné, nýbrž čistě duchovní a že svá viditelná těla podržují vůči našim očím viditelnými jen po tak dlouho, dokud to Pán jistě kvůli lidem dopouští a chce to tak mít. - Mám pravdu anebo ne?“

11) Právil **druhý**: „Ano, ano, ty jsi učinil opravdu zcela správnou poznámku a tvůj úsudek je tedy také věci úplně přiměřený! Protože se však tato věc má jistě tak a ne jinak, pak je tedy také jasné, že jinoch, který nám dříve vysvětloval hvězdnou oblohu a naši Zemi, kterou i s Hvězdami stvořil jakoby ze vzduchu a ukázal její vnější tvar a vnitřní složení, naplněn silou Ducha Páně, nepotřebuje k udržení svého nesmrtelného života žádnou hmotnou potravu; jestliže však již přijímá zdánlivě před našima očima nějakou potravu, obrací ji ihned ve své duchovno, které mu zajisté může sloužit k tomu, aby se nám mohl ukázat jakoby v hmotném těle.

12) Neboť já míním u sebe již dávno, že veškerá hmota o sobě je také zcela duchovní a že se moudrostí a všemohoucností Boží stává pod všelijakými tvary viditelná a našim vnějším smyslům pocitovatelná a čistí a z Boha mocní duchové vidí hmotu také jistě jen podle úplně nejvnitřnější pravdy jen tak, jakou je a co je a nikoli jak se jeví omezenosti našich smyslů.

13) Ano, ano, my žijeme nyní mezi samými zázraky a zázraky a přece duševní slepota nechce lidi opustit; vedle největších a nejživějších světél z nebes kráčí nejtemnější pověra a také nejúplnější nevěra a mocnosti nebes nemohou ji zničit! Nechce-li však u lidí nastat světlo nyní,

kdy mohou zřít a zkoušet nejvyšší pravdy a jejich zázraky u Prazdroje, jaké temno nastane teprve opět mezi lidmi tehdy, až budou dostávat o těchto věcech, které se nyní dějí před našima očima, zprávy jen od úst k ústům?! Dají pevnou víru pouhým podáním, když nyní nevěří tomu, co je a se děje před jejich očima? Tomu přikládám špatnou a velmi slabou víru!

14) Ano, budou sice v každé době lidé Bohem osvícení, kteří budou před ostatními lidmi kráčet jako svítily; budou je však mnozí slepci a světší mudrci dbát? Bláznů jim budou spílat a možno-li se vši prudkostí pronásledovat!

15) Ó, šířitelé této nauky, která k nám nyní vpravdě tělesně přichází z nebes, nebudou mít snadnou práci, ani tehdy, kdyby byli nadáni mocí těchto tří jinochů! Prohlásí je za přemrštěné podvodníky, přitom za mágy ze školy Esejců a tedy také za lháře a podvodníky a pobuřovatele lidu a budou je pronásledovat a mučit.

16) To je můj názor; neboť čím jasněji svítí často za dne Slunce, tím citelně temnější je poté následující noc, v níž temná bouřná mračna hustě pokrývají Hvězdy na obloze. Avšak Pánu budiž všechna chvála, že jsme byli hodni prožít nejjasnější den a v něm před očima Páně kráčet!“

17) Pravili **všichni**: „Ano, Pánu jedinému všechna chvála a všechna čest za to a Jeho láska a milost zůstávej budoucně u všech lidí, kteří jsou dobrého srdce a dobré vůle!“

129. BÁZEŇ PŘED BOHEM A LÁSKA K BOHU.

1) Poté jsem vstal se Svě stolice a odebral Se ke stolu Samaritánů, kteří též.co nejrychleji vstali se svých sedadel a v nejhlubší úctě ke Mně pravili (**Samaritané**): „Ó, Pane, Pane, my jsme hříšníci a nejsme hodni, abys přišel k našemu stolu; promluv k nám však také jen jedno slovo, abychom se stali v Tvém Světle silnými!“

2) Privil jsem **JÁ**: „Zanechte příliš velkou úcty přede Mnou a zato vzrůstajte v náležitě a opravdové lásce ke Mně! Neboť Pána Boha nadevše milovat je a platí mnohem více, nežli se Boha nadevšecko bát. Přílišná bázeň před Bohem vzdaluje člověka vždy víc a více od Boha a nakonec je zlým semenem, z něhož časem vyrůstá pohanství se vším svým modlářstvím, pověrou a nakonec s úplnou nevírou.

3) S úplnou láskou se však přibližuje celý člověk k Bohu vždy víc a více, stává se s Ním důvěrný a touží po Něm a stává se tedy vždy plnější Duchem Božím; neboť stále přibývající a důvěrnější láska k Bohu je právě ten pravý a živý Duch Boží v člověku a Duch věčného života v duši. Proto je pak také hříšník, který se obrátí z lásky k Bohu, Bohu bližší a milejší nežli 99 velmi bohabojných lidí, kteří se ještě nikdy neprohřešili proti zákonu a tedy jako spravedliví pokání nikdy nepotřebovali.

4) Pohleďte na dítě, které má příliš velký strach ze svých rodičů snad proto, že ho pro jeho dětskou nezvedenost několikrát potrestali! Takové dítě bude potom sice rodiče poslouchat, ale ne tak velice z lásky jako spíše ze strachu před trestem, který by mu bylo očekávat, kdyby se zase jednou prohřešilo proti vůli rodičů. Blízkost rodičů se stane takovému dítěti časem také protivná a ono se snaží z tohoto jemu nepříjemného postavení osvobodit tím, že opustí rodný dům a své štěstí a svůj klid a pohodlí hledá v daleké cizině a odtud se za bázně a chvění kajícně vrací k rodičům teprve tehdy, když nalezlo v cizině opak toho, co se domnívalo nalézt.

5) Titíž rodiče mají však ještě jedno dítě, které se jich méně bojí, ale zato je vždy více a více miluje, z nějakých těch důtek si mnoho nedělá a své chyby pak odkládá a vůli rodičů plní ne ze stále stoupající bázně z přísnosti rodičů, nýbrž z vlastní stále rostoucí lásky k nim.

6) Co myslíte, které z obou dětí se stane větším miláčkem rodičů?“

7) Privil **mluvčí**: „Zřejmě to, které má méně strachu před rodiči, ale zato více lásky a dětské důvěry k nim!“

8) Privil jsem **JÁ**: „Soudil jsi dobře a dal jsi Mně správnou odpověď; i buďte však proto také vy jako to dítě, které své rodiče více miluje nežli se jich bojí a milujte tedy Boha jako věčného Otce všech lidí více, nežli abyste se Ho báli Jako nějakého neúprosného soudce a pak nebudete také již z Mé přítomnosti u vás mít již takový strach a ostych, jako tomu bylo u vás dosud!“

9) Věřte Mně, že Bůh miluje také ty velmi bázlivé děti; ale s dětsky nebojácnou důvěrou k Němu to často mívá své velmi křivé cesty, ač bez této důvěry se duše nikdy nestane úplně Bohu podobnou a samostatně svobodně v Bohu blaženou a po zmíněných křivých cestách také k

tomu těžko bude moci dospět. Jen velká nouze může přivést takové děti na správnou zpáteční cestu do domu lásky svých rodičů.

10) Poněvadž však trestáním shora přicházejícím jsou děti místo polepšovány jen pohoršovány, přicházejí tyto tresty také jen zřídka a jen tehdy, když všechny pokusy lásky ztroskotaly o tvrdošijnost lidí; a právě proto má Bůh vždy tak velkou trpělivost se zpupností lidí, aby Si je stálým trestáním ještě více neodcizoval, nežli se sami od Něho vzdalují.

11) Musel-li však Bůh jednou lidi s metlou v ruce navštívit, přináší jim přitom v druhé ruce, byť poněkud zastřené, také vstříc Své srdce, aby mohli poznat, že Bůh Otec také s metlou v ruce jim jde nicméně se vši láskou vstříc, jako se to nyní děje před vašimi očima.

12) Dodávám vám však ještě jedno a to si všichni dobře zapamatujte! Kdo při nějaké práci je příliš bázlivý pro snadno možné dopuštění se chyby, kterým může vzrůst škoda práci vzhledem k jejímu účelu, ten se také nezřídka dopustí velmi hrubých chyb; kdo však pracuje s chutí a láskou bez příliš úzkostlivé bázně před možným dopuštěním se chyby, tomu půjde práce také dobře od ruky a těžko na ní objevíme nějakou význačnou chybu; neboť pravá láska s živou důvěrou není slepá, jak se domnívají pohanští svěští mudrci, nýbrž je mnohem bystřejší vidoucí nežli nejbystřejší světský rozum se svým příliš úzkostlivým svědomím.

13) Dopustila-li se láska také sem tam chyby, pak ji sama sebou brzy a snadno napraví; dopustil-li se však chyby rozum se svou úzkostlivostí, pak ztrácí k sobě veškerou důvěru a nenalézá často velmi dlouho prostředek, kterým by se chyba dala opět úplně nahradit.

14) Tím vám však nechci říci, že by měl proto člověk dát úplně stranou rozum a svědomí, - toho jsem dalek; ale dávat se ovládat zcela rozumem a úzkostlivou bázní před dopuštěním se chyby a příliš zoufat nad mnohem lepším účinkem lásky a její důvěry, je jistě ve velké míře slepé a pošetilé!

15) Jestliže jste toto nyní správně pochopili, pak vám bude Má přítomnost také snadno snesitelná a nebudete mít v sobě již přání ze samého strachu a ostychu přede Mnou co možno brzy se odtud vzdálit !“

16) Po tomto mém vlídném poučení byli tito Samaritané zcela přetvořeni, děkovali Mi za toto poučení a stali se velmi důvěrní.

17) A **hlavní řečník** pravil: „Ó, Pane a Mistře všech věcí a všeho života! Nás sem přivedla zajisté jen velká láska k Tobě, protože jsme slyšeli, že zde anebo v Nazaretě bude možno co nejdříve obdržet jistou zprávu o Tvém případném pobytu a tak jsme sem tedy v dobré důvěře přicestovali. Nuže, místo očekávané jisté zprávy, kde Se asi zdržuješ, zastihli jsme k našemu největšímu překvapení hned Tebe Samého a toto překvapení nás tedy také naplnilo převelikou bázní z Tvé přenekonečné vznešenosti. Ale tuto naši jistě ne neslušnou a také ne nenáležitou bázeň jsi nyní pojednou přeměnil v nejdůvěrnější lásku a tak budeme zde také prodlévat tak dlouho, dokud zde budeš prodlévat Ty a budeme Tě také - chceš-li - kamkoli jen půjdeš, následovat; neboť také my bychom se chtěli stát zcela Tvými učedníky a šířiteli Tvého živého slova.“

18) Pravil jsem **JÁ**: „Proto jsem také chtěl, abyste Mne museli hledat; neboť znám vás a rovněž i vašeho ducha zcela dobře. Ale nyní ještě jezte a pijte a pak si promluvíme o dalším!“

19) S tím byli všichni spokojeni, jedli a pili nyní bez ostychu dále a Já jsem Se opět odebral na Své místo.

130. GABRIELOVO SVĚDECTVÍ O MARIÍ.

1) Když jsem byl opět na Svém místě mezi Svými učedníky, chválili učedníci Samaritány a jejich horlivost.

2) Také **Marie**, která byla podobně jako Josef přísnou Židovkou a dosud si vážila chrámu - i když v Mé době ne již tolik jako dříve, - obdivovala věrné starozidovské smýšlení a sílu víry Samaritánů a nakonec pravila: „Kdyby oni střežili a vedli chrám, - čemuž žel není tak - byla by stará truhla Duchem Páně ke spáse Jeruzaléma a všech Židů naplněna a andělé by zásobovali panny v chrámu nebeskou potravou, jako se to dělo ještě as před 30 lety za zbožného Simeona a stařeny Anny, které bylo zaopatřovat panny chrámu. Ale od té doby co nepřízeň farizeů zardousila v chrámu zbožného Zachariáše, když přišel, aby posvětil Bohu oběti modlitbou a kaddidem, rozpadla se stará truhla a Duch Páně unikl. Byla sice zhotovena truhla nová, ale Duch

Páně se do ní nikdy nevrátí; zato však v ní sídlí duch lži, podvodu, závisti, nepřítelů a hanlivosti, pýchy a mrzké vládychtivosti!

3) Ale u Samaritánů, kteří jsou pod mnoha tisíci nejošklivějšími klatbami chrámu, sídlí Duch Páně, jak se to nyní zřejmě prokázalo a dokud zůstanou jakými nyní jsou, tento Duch je neopustí. Já sama jsem se nemohla dříve s nimi spokojit, protože se odtrhli od chrámu; ale od nyníška je budu počítat ke svým přátelům a jejich Garizim stojí vysoko nad chrámem Šalomounovým.“

4) Všichni pochválili tato Mariina slova a jeden **Samaritán** přišel k nám a pravil: „Poslyšte, přátelé Páně, kdo je tato roztomilá žena, která nyní prorokovala ve vysokém duchovním smyslu?“

5) A **Gabriel** po boku Marie pravil: „To je ona žena, o níž je psáno: „Hle, panna porodí nám syna! Jeho jméno bude Immanuel a v NĚM bude opravdově Bůh s námi!“

6) Pohleď nyní na Pána mezi námi! On je ten Immanuel, tedy onen Jeden a Jediný pravý Bůh s námi! A nyní také víš, kdo je tato žena; jdi a řekni to také svým přátelům!“

7) Samaritán se poklonil, šel k svým druhům a sdělil jim to. A oni všichni vstali, šli k nám a pozdravili blahostnou řečí Marii.

8) **Marie** jim však pravila: „Já jsem byla a jsem jen vyvolená děvečka Páně; a že jsem se stala tím, co jsem, byla Jeho vůle. Proto neoslavujte mně, nýbrž vzdávejte vždy jedině Bohu čest! Co řekne Syn Nejvyššího, Který je Jedno s Ním, to číňte!“

9) Poté pozdravili Marii ještě jednou a děkovali Mně a Kisjonovi za dobrý oběd. Teprve po poděkování se Mne tázali, co mají nyní činit.

10) A **JÁ** jsem pravil: „Odpočiňte si nyní ještě krátkou dobu jako my, pak již zvíte, co bude třeba do večera učinit!“

11) Poté se odebrali opět ke svému stolu a rozmlouvali o mnohých místech z proroků, v nichž je zmínka o ženě, která porodí Syna, před Jehož jménem a mocí se budou sklánět všechna kolena.

12) Po chvíli našeho klidu u stolu vstal jsem **JÁ** a pravil: „Není hezké, oslavuje-li člověk den nečinně; proto nyní také my přeměníme do večera klid v náležitou činnost!“

13) Hle, sádky našeho přítele Kisjony jsou nyní silně vyprázdněné a pustíme se tedy nyní do rybolovu a všechny jeho sádky naplníme rybami! Této práce se zúčastníme všichni!“

131. BOHATÝ RYBOLOV.

1) Kisjonovi byl tento návrh zcela milý, protože se mu ryb skutečně již nedostávalo, zejména ryba ušlechtilých.

2) Ale několik jeho přítomných **sluhů a přísluhovačů** pravilo: „Dnes za dne to půjde s rybolovem špatně; neboť předně mnohé rybářské bárky a čluny, které jsou ještě v upotřebitelném stavu, vypluly již před třemi dny pro ryby někam přes moře, vzaly s sebou téměř veškeré nutné nářadí na rybolov a dosud se ještě nevrátily, což je ovšem pochopitelné, jelikož v této době lze vždy těžko lovit ryby a zadruhé moře nyní silně stoupá a ryby se ponořují do hloubky a mělkým pobřežním místům se vyhýbají. Odkud vezmeme tedy potřebné lodě, jimiž bychom se mohli odvážit na silně ve vlnící vysokou vodu?“

3) Pravil jsem **JÁ**: „Učíte, co vám říkám a marnou práci nepodnikneme!“

4) Poté všichni, také Samaritané povstali a odebrali jsme se k blízkému mořskému břehu.

5) Když jsme byli na břehu, do něhož bily silné vlny, pravil Mně **Kisjona** a také **Filopold**: „Pane a Mistře, moji sluhové učinili po přirozené stránce přece zcela pravdivou poznámku! Bez dobrých lodí a bez vhodných silných sítí se tu nedá přirozeným způsobem nic dělat. Tobě, ó, Pane, není ovšem nic nemožného, - ale nám lidem je možné s mnohou námahou provést něco jen tehdy, jsou-li k tomu příležitost a okolnosti příznivé!“

6) Pravil jsem **JÁ**: „Já jsem vás vyvedl ven za nejnepříznivějších okolností pro rybolov právě proto, abych vám ukázal moc živé víry! Vezměte staré sítě, které visí tamto na pobřežních plotech a vstupte na dva staré čluny, které jsou zde u břehu, vrhněte sítě do vody a buďte věřící a v krátké době dostaneme velké množství nejlepších ryb!“

7) Avšak staré čluny byly až do poloviny naplněny vodou a sluhové a také Moji učedníci se pustili do vyčerpávání vniklé vody a zacpali záplatami několik rozpuklých míst, aby čluny byly v

případě potřeby upotřebitelné; Samaritané se pak pustili kvapně do poškozených sítí a pokud to bylo možné je spravili a takovým způsobem bylo z nouze zřízeno rybářské náradí. Část sluhů sem pak dopravila náležitý počet soudků, do kterých by se vložily ryby a v nich pak přenesly do velkých nádrží.

8) Když to vše bylo v nutném pořádku, vstoupilo několik Mých učedníků se sluhy do jinak dosti prostorných člunů, odrazili je poněkud od břehu a ponořili síť rozprostřenou mezi oběma čluny do vody a již za několik okamžiků byla nejušlechtilejšími rybami tak naplněna, že se toho sluhové ulekli; neboť pro samou tíhu nemohli dostat síť ku břehu a začali volat o pomoc. I vstoupili Samaritané do vody, která na místě, kde čluny stály byla sotva něco přes polovinu muže hluboká a pomáhali učedníkům a sluhům dopravit ryby ku břehu. Asi sto lidí mělo přes hodinu co dělat, nežli byly všechny ryby dopraveny do určených pro ně sádek.

9) Když byly ryby umístěny, pravil jsem **JÁ** Kisjonovi, který se i s Filopoldem nemohl dost vynadivit tomuto tak přebohatému lovu: „Chceš-li mít ještě jednou naplněnou starou síť všelikými rybami, které žijí ve vodě tohoto jezera, nech tuto síť jako poprvé ponořit do vody! Nyní je nejlepší čas na lov; neboť když se Slunce začíná blížit k západu, blíží se ryby v této době ve vodě tohoto jezera ku břehům.“

10) Pravil **Kisjona**: „Ó, Pane a Mistře, já jsem již s tím jedním zátahem více než nadmíru spokojen; ale chceš-li tak tomu Ty a s Tvou milostí nebude lidem práce příliš obtížná, pak může být síť vržena ještě jednou!“

11) Pravili **sluhové, učedníci** a také **Samaritané** Kisjonovi: „Ó, milý příteli, nejen ještě jednou, nýbrž ještě několikrát, je-li to Pánu a tobě milé, vložíme síť do vody; neboť při takovém výtěžku je práce zajisté hodna malé námahy!“

12) Pravil jsem **JÁ**: „Nuže, učinite tedy ještě jednou, co jste již učinili! Až učiníte však záta, pak roztřídíte druhy tak, abyste oddělili dravé ryby, které tentokrát dostanete také do sítí, od ryb ušlechtilých a pak je vložte do zvláštní sádky; neboť dravé ryby jsou ke škodě rybám ušlechtilým, jako vlci ovcím!“

13) Pravil **Kisjona**: „Pane, děkuji Ti za tuto radu! Dosud moji sluhové a rybáři ryby netřídili a říkali: „Co žije pohromadě v moři, může žít pohromadě i v sádce!“ Já jsem se sice již sám několikrát přesvědčil o tom, že dravé ryby se špatně snášejí s mírnějšími ušlechtilými rybami, ale moji lidé nechtěli mně v tom dát za pravdu; jelikož to však nyní slyšeli, z Tvých úst, budou to příště také dělat v zájmu svém a mém rozumněji!“

14) Pravili **všichni**: „Ano, co Pán praví, to také učiníme; neboť jedině On zná a ví vše od základu!“

15) Poté vstoupili učedníci a sluhové do obou člunů a vrhli jako předtím síť do vody. V několika málo okamžicích byla síť opět přeplněna různými druhy ryb tak, že naši Samaritané museli opět vstoupit do vody a pomáhat rybářům dopravit přeplněnou síť ku břehu.

16) Když byla síť dopravena opět ku břehu, přistoupilo se k vytahování a třídění ryb, jejichž větší část se skládala nyní z ryb dravých, jimiž byla naplněna velká sádka; ale také různé druhy ušlechtilých ryb byly roztříděny a každý druh vložen do zvláštní sádky.

17) Poté byla síť vytažena opět z vody a pověšena k vysušení na plot a oba čluny byly upevněny ku břehu. Za tohoto našeho rybaření dospělo Slunce k obzoru a Kisjona mínil, že by se nyní mohlo snad jít opět domů, ježto se v této podzimní době často zcela citelně ochlazuje pro silně vanoucí větry po západu Slunce.

18) Pravil jsem **JÁ**: „Příteli, o to se nestarej; neboť také teplota a chlad, tak jako vše, je v Mé ruce! Vyčkáme zde návrat tvých lodí a uvidíme, jaký ti přinesou úlovek.“

19) Pravil **Kisjona**: „Pane a Mistře, tu očekávám málo; neboť v předsobotí odpluli k Jesaïře. Tam budou mít málo práce. Včera byla sobota, - tedy úplný den klidu; dnes je posobotí, - také den, v kterém se mnoho nepracuje. Musel by se tedy stát zázrak, kdyby mně mých 14 lodí přineslo nějaký úlovek; mimoto nevidím ještě se žádné strany veslovat k tomuto břehu známou mi loď.“

20) Pravil jsem **JÁ**: „Ty sice myslíš zcela důsledně; ale tvé myšlení je čas od času silnější nežli tvá víra! Pohleď tam, kde byli za našeho lovu ti tři andělé ve společnosti rodičky Mého těla. Hle, stali se s úplným západem Slunce neviditelní a pomáhali naplnit tvé lodi všelikými dobrými rybami. A dříve nežli se sedmkrát ohlédneš, bude tvých 14 lodí vidět! Každá loď přiveze 100 ryb!“

21) Když jsem toto řekl Kisjonovi, objevily se při prvním soumraku také lodě na obzoru a za necelé půl hodiny byly také již u břehu.

22) A **hlavní lodní mistr** vystoupil ihned z lodě, pozdravil nás a byl převelice rád, když spatřil ve společnosti také Mne; neboť znal Mne od dřívějších a pravil: „Ano, nyní se mně stalo vše jasné! Když jsme předevčírem prohledávali zátoky nad Jesairou, jako vždy nejbohatší na ryby, nenalezli jsme ani jednu rybu; neboť prudký jižní vítr je zahnal do hlubiny. Krátce, za pomoci pochodní jsme pracovali do pozdní noci; ale vše bylo úplně marnou námahou. Včera byla sobota, kdy jsme nesměli pracovat; ale dnes jsme byli již za nejčasnějšího jitra při práci a lovili jsme nepřetržitě 9 hodin, ale také zcela bez výsledku. Vida, že veškerá naše práce a úsilí bylo marné, dal jsem znamení k jízdě domů.

23) Když jsme se však na mé dané znamení chystali již k odjezdu domů, přišli na břeh tři nádherní jinoši a žádali mne, abych je vzal na loď. Vzal jsem je tedy také bez nejmenší námítky. Když jsem se jich tázal kam chtějí jet, pravili: „My jsme nepřišli, abychom s tebou pluli někam přes toto jezero, nýbrž abychom vám pomohli lovit; neboť téměř dva dny jste lovili a nic jste neulovili. Ponořte tedy ještě jednou síť do vody, učiníte dobrý lov!“ Učinili jsme to, práce se zdařila a v několika málo okamžicích byly naše sítě naplněny všeho druhu nejkrásnějšími rybami!

24) Ale jak nyní v krátké době dopravit tolik ryb do soudků? Oni tři mladíci nám pomáhali a nežli jsme se nadáli, byly všechny ryby dopraveny do soudků. Poté však jinoši náhle zmizeli a nastal silný vítr a přihnul naše lodě sem.

25) Když jsem spatřil tento mně dobře známý břeh a také již mohl rozeznat, že je na něm dosti značné množství lidí, řekl jsem svým lodníkům: Velký Spasitel z Nazaretu je jistě asi v Kisu, neboť oni tři jinoši, kteří nám tak zázračně pomohli k rybám, byli zřejmě tři mocní duchové, kteří jsou vždy pohotově k jeho službám. Velký Spasitel a Mistr má však našeho pána rád a Svými služebnými duchy učinil na jeho lodích v jeho prospěch znamení!

26) Když jsem nyní přistoupil ku břehu, spatřil jsem brzy, že se má domněnka stala pravdou. A teprve nyní děkuji Tobě, ó, velký Synu Boží a Mistře všech mistrů, za neocenitelné nám prokázané dobrodiní. Tobě budiž naše a všechna čest Bohu na výsostech!

27) Ale nyní je třeba, ježto je ještě dosti jasno, opatřit ryby!“

28) Pravil jsem **JÁ**: „Učiňte tak, dejte je do sádek podle druhu; několik těch dravých ryb nechtejte však mezi rybami ušlechtilými, nýbrž dejte je do sádky, která je zřízena pro ně! Pak se můžete odebrat k odpočinku!“

29) Když poté naplnili sluhové soudky rybami z lodí, prohlížel si je Kisjona a převelice žasl nad počtem a nad ušlechtilým druhem ryb, mezi nimiž žádná nevážila pod pět liber.

30) Poté jsem pravil **JÁ**: „Jelikož jsme strávili také tento den k užítku a prospěchu lidí, odebereme se zase opět do domu a ty, příteli Kisjono, dej nám připravit prostou večeři!“

31) Poté jsme se také odebrali ihned do domu a mnoho se mluvilo o událostech toho dne.

132. PÁN DÁVÁ MISIJNÍ POKYNY.

1) Já jsem však hovořil ještě o lecčems se čtyřmi Indožidy, dával jsem jim pokyny, jak mají to, co u Mne viděli a slyšeli, také svým krajanům plodně pro dosažení věčného života duše sdělovat. Potom jsem vkládal na oba muže ruce a udělil jim sílu, aby ve jménu Mého vkládáním rukou uzdravovali nemocné a od zlých duchů osvobozovali posedlé. Oni čtyři Mně se vši vroucností poděkovali za tuto milost a chválili Moji dobrotu.

2) Také oněch sedm templářů Mne prosilo, abych také jim udělil takovou milost, aby mohli v zemi Hama s Mou pomocí snáze přivádět lidi k poznání jednoho jedině pravého Boha a na víru ve Mne a v Mé slovo.

3) A **JÁ** jsem pravil: „Na to. máte ještě čas; ale tito čtyři odcestují již záhy zrána odtud a proto jim tedy uděluji sílu uzdravovat nemocné již dnes večer. Mimoto jsou také již déle kolem Mne nežli vy a byli ve všem náležitě poučeni, takže nyní přesně vědí co mají činit a jejich duše jsou čisté a bez hříchu a síla jim udělená zůstává v nich; vaše duše jsou však ještě zatíženy leckterými slabostmi, kterých se musíte dříve opravdovým sebezapíráním zhostit, jinak by síla Mnou vám udělená nezůstala ve vás - neboť nádoba, v níž má zůstat Má milost, musí být trvan-

livá, pevná, dobrá a čistá. Vy k tomu však již brzo dospějete, až nadejde pravá doba také ve vás a pro vás!“

4) S tím se oněch sedm spokojilo a za toto poučení a zaslíbení Mně poděkovalo. Poté se odebrali na svá místa a požili trochu chleba a vína. Nyní však přišli také Samaritané ke Mně a tázali se Mne, zda by nebylo radno v této nejvyšš pověřivé době hlásat lidem, svým bratřím, vedle evangelia pro duši a ducha také evangelium, které slyšeli a dobře pochopili od onoho jinocha o všech věcech a zjevech ve velkém přírodním světě a dát jim náležité světlo o všech pošetilostech, do kterých lidé časem vždy víc a více upadali a to zejména sobeckým a hrabivým kněžstvem, kteří všelikými nově vynalezenými podvodnými kousky a prázdnými fantastickými řečmi a naukami dovedlo odvracet lid od veškeré pravdy.

5) Pravil jsem **JÁ**: „Milí přátelé, začnete-li učit a vzdělávat lidi ve jménu Mém, pak řekněte nejprve: „Pravý pokoj vám; neboť přiblížilo se k vám Království Boží.“

6) Potom je učte, v čem záleží Království Boží a co má člověk dělat, aby se stal účasten Království Božího již na tomto a tím více na onom světě, což vy vše ovládáte, protože jsme u vás předně já Sám a pak také několik Mnou vyslaných učedníků jasnými slovy již zvěstovali Mou nauku.

7) Jestliže jste takto očistili a vytříbili srdce a duše lidí, pak jim můžete vysvětlit také věci v přirozeném světě, aby se jejich rozum přivedl zpět do stavu prapравdy a jejich mysl očistila od vší pověry. Neboť je to tím nutnější, protože člověk, jenž mylně poznává díla Bohem stvořená, nemůže také nikdy Boha správně poznat, tedy také ani sebe sama a rovněž tak ne svého bližního.

8) Kde se však nedostává tohoto poznání, tam se pak také nebude dostávat požadované pravé lásky k Bohu a rovněž lásky k bližnímu. Neboť kdo nemiluje svého bližního, kterého jako bytost sobě rovnou vidí, kterak bude milovat Boha, Kterého nemůže očima svého těla vidět?!

9) Boha může tedy člověk jen na čisté a pravdy plné cestě poznání stvořených věcí a jeho láskyplného a přemoudrého řádu v nich očima svého ducha zřít a potom však také nadevšecko milovat; a kdo Boha nadevšecko miluje, ten také z této lásky poznává sebe a svého bližního a bude rovněž v něm milovat Boží obraz a vážit si ho jako v sobě samém.

10) Správný a pravý předpoklad je však od vás, aby se co nejpečlivěji pracovalo k tomu, aby nakonec zmizela u lidí veškerá pověra; neboť dokud ještě lidskou mysl zatěžuje nějaká jiskérka bludné víry, není člověk svobodný a z této jiskérky může upadnout do mnohých a hrubých omylů. Proto jen úplně nejčistší pravda může člověka také úplně osvobodit a tak také zde i na onom světě učinit dokonale šťastným a blaženým.

11) Království Boží, které ve Mně přišlo do tohoto světa, je právě tedy ona nejčistší a nejúplnější pravda, jako také já Sám jsem Cesta, Pravda a Život, o čemž jsem vám zajisté již všude podal nejvyšš dostatečné důkazy a co nyní také již ví a také pevně v to věří velmi mnohé tisíce lidí, Židů i pohanů ze všech krajín světa.

12) Pamatujte si však také, že je vždy snazší opatřit člověku známost o nějaké věci spadající do oblasti jeho vědění, nežli pohnout jeho mysl k pevné a nepochybné víře! Proto také obračejte mnohem větší pozornost k zakládání živé víry nežli k pouhému vědění; neboť v pouhém vědění není život, zato však v čisté a skutky lásky živé víře!

13) Sebečistší vědění je nepravým světlem věcí a jejich řádu z tohoto světa, který tak jak je nyní, je pomíjející jako všechny věci v něm, na něm a nad ním; ale věci víry jsou pravým světlem z nebes, jsou živou náležitostí mysli, duše a jejího ducha a jsou nesmrtelné a nepomíjející.

14) Pravím vám všem: Toto vám viditelné nebe, skládající se z Měsíce, Slunce a všech Hvězd jednou také pomine; ale Má slova a ten, kdo v ně věří nepominou, nýbrž potvrzují navěky!

15) Tím však nechci říci, abyste snad pro živou víru u lidí nechávali nepovšimnuté to, čemu se říká čistá věda; neboť člověk nemůže něčemu uvěřit, dokud O tom neobdržel zprávu anebo vědomost. Obdržel-li člověk o nějaké dobré a pravdivé věci také čistou a spolehlivě pravdivou zprávu a náležitě vyzkoušené vědění, pak se nemá spokojit s pouhou vědou, nýbrž má ji přijímat v živé víře a podle jejích zásad jednat; koná-li to, pak mu také čistá věda připraví opravdový, živý a nepomíjející prospěch. Proto také vy, kteří nyní pozorně nasloucháte Mým slovům, poznáte, že to jsou slova Boží také v úplnosti teprve tehdy, až začnete úplně podle nich žít a jednat.

16) Zním Samaritány a také jejich rozmanité přednosti nejsou Mně neznámé, - ale jsou mezi nimi také velmi mnohé omyly, v nichž často tvrdošijněji setrvávají nežli pohané při svých

omylech; proto pro Mé jméno a pro Mou nauku budete také muset leckterý tvrdý boj podstoupit. Neboť světský rozum lidí nechápe vnitřní věci ducha a živé pravdy a považuje za bláznovy ty, kdož mu o tom přinášejí zvěst a také je tedy kde jen může pronásleduje; ale nic si z toho nedělejte a učte pravdě tak, jak Já vám ji vkládám do srdce a do úst, tak nakonec nashromáždíte pro Mé Království mnohé a dobré plody a vaše odměna v mém Království nebude jednou malá!

17) Neposlouchejte však hrozby a temná slova vašich rabínů, kteří si příliš zakládají na své skryté moudrosti, na které je málo zcela pravdivého, nýbrž držte se pevně toho, co jste slyšeli ode Mne a tak ke Mně obrátíte mnohého rabína!

18) Dáte-li se však jen v čemkoli od nich zastrašit, pak se svou nejlepší vůlí málo podstatně dobrého založíte. Tím jsem vám nyní také řekl vše, co máte ve jménu mém konat, abyste také mezi sebou rozšířili požehnaně Mé Království.

19) Od světa uslyšíte však brzy leckteré věci. Pastýř bude poražen a ovce se z bázně rozptýlí. Pak se však na Mne nezlobte a nebudte malomyslné a kolísavé víry; neboť i když také tento svět tělesně opustím, nicméně zůstanu v duchu u Svých až na konec světa a budu Se těm, kdo Mne budou milovat a Má přikázání zachovávat, vždy věrně Sám zjevovat.

20) Já vás nenechám jako sirotky v tomto světě, nýbrž kdekoli se i jen- dva anebo tři sejdou někde ve jménu mém, tam budu také Já uprostřed nich; a začkoli pak budete Otce, Který je ve Mně, jako Já také v Něm, prosit ve jménu mém, to vám také bude dáno.

21) A tak tedy nebudiž smutná a úzkostlivá mysl vaše, uslyšíte-li, že Já jako Pán Sám Se nechám světem pokořit a že z tohoto světa vejdu do Svých nebes. a po nejvyšší úzké a trnité cestě; neboť hleďte, to vše se tak musí stát, aby míra zlého světa byla naplněna a přišel na něj soud, který je mu prorokován.

22) Ale nyní vám to pravím také předem proto, abyste se nezhrozili toho, až o tom obdržíte zprávu anebo se dokonce na Mne nehoršili. Neboť chcete-li být opravdu Mými učedníky a šiřiteli Mého Království na Zemi, musíte také být ve všem pevní a nesmíte nikdy kolísat.“

133. PÁN PROPOUŠTÍ INDOŽIDY DO JEJICH OTČINY.

1) Když jsem ukončil tuto řeč k Samaritánům, byla také již připravena večeře a na mísách dávana na stoly. Sedm templářů se posadilo ke stolu, jenž byl pro ně připraven a Samaritané ke stolu, který byl pro ně prostřen v jednom koutě sálu a všichni jsme pak požívali večeři skládající se z nejlépe připravených ryb a popíjeli víno.

2) Když za hodinu byla večeře skončena a víno učinilo jazyky opět čilejší, přišli ke Mně také dva Samaritané a hlasitou a vybranou řečí vyslovili Mně ve jménu všech díky za udělené jim učení. A jeden se Mne také otázal, zda budou moci jako Moji učedníci v čas potřeby konat ve jménu mém také některá znamení.

3) A **JÁ** jsem jim pravil: „To bude záležet předně na síle vaší víry a zadruhé jsem vám dal beztoho již více než hmatatelně jasně nejoprávdovější ujištění, že vám bude dáno vše, začkoli budete prosit Otce ve jménu mém. Jaké jiné ujištění mám vám nyní ještě dávat?“

4) Když to oba uslyšeli, poklonili se Mně a šli opět k svým druhům.

5) Brzy po tomto jednání, po němž se nestalo nic nějak významného, šli jsme spát a spali jsme až do rána, tentokrát na dobrých lůžkách.

6) Poté jsem zůstal se Svými učedníky ještě sedm dní v Kisu. Také oněch sedm farizeů se svými sluhy zůstalo a vedle nich také Samaritané a byli Mými učedníky v Mé nauce úplně poučeni; jen čtyři Indožidé se odebrali za časného jitra po jiné mnohem bližší cestě opět do své země.

7) Aby však nemohli cestou zabloudit, probudil jsem značně pokročilý vnitřní zrak děvčátka a řekl jsem, aby sloužil oněm třem za průvodce, s čímž byli také úplně srozuměni a po požití snídani ještě před východem Slunce odcestovali, když Mně předtím co nejvřeleji poděkovali za učení a za udělenou milost a když byli Kisjonou a také sedmi templáři, kteří měli hojnost zlata, bohatě obdařeni.

8) Co jsem však potom dělal sedm dní v Kisu, toho se dotknu jen zcela krátce, aby nevznikla mezera ve vypravování o Mé činnosti na Zemi.

9) Šest dní jsem strávil s Kisjonou a Filopoldem střídavě jednak v Káni v Samaří (pohraniční obci) a jednak v Kisu a při této příležitosti jsem také poučoval lidi, kteří přišli k nám, uzdravil

jsem několik nemocných a s dvěma průvodci jsem také o mnohých přirozených věcech rozmlouval a je poučoval.

10) Sedmého dne jsem pak posílil napřed sedm farizeů a sluhy, jichž měl každý farizeus sedm a vyslal jsem je do Horního Egypta přes Tyrus, aby se tam ve jménu Mém ohlásili u Cyrenia, který jim dal průvodní list a umožnil jim cestování po vodě do Egypta.

11) Když byli farizeové takto snadno vypraveni, obrátil jsem Se k Samaritánům, jichž bylo 30, posílil je a vyslal do jejich země, aby otvírali oči a uši všem ještě slepým a hluchým. A oni poté odešli.

12) Když jsem Se k poledni chystal na další cestu, prosili Mne Kisjona, náš Filopold a také Marie, abych Se zdržel ještě do příštího jitra.

13) A **JÁ**. jsem pravil: „Lásce se nemá nikdo nikdy protivit; a tak se sice nezdržím u vás až do rána – ježto musím především splnit vůli Toho, Který Mně poslal do tohoto světa – ale přes poledne jen ještě zůstanu u vás a tak tedy můžeš příteli Kisjono, dát nám ještě připravit oběd!“

14) To ovšem Kisjona učinil s největší radostí.

15) Poté jsme se posadili ke stolu, požívali chléb a víno a posilovali se.

134. PÁN VYPRAVUJE O SVÉM POKUŠENÍ NA POUŠTI.

1) I táže se Mne moudrý **Filopold** řka: „Pane a Mistře, plný lásky a moudrosti a síly! Z Tvých co nejopravdověji božských úst jsme slyšeli o Tvém působení tak mnoho - ale o prvním působení, když jsi opustil pozemský rodný dům nevíme zcela nic! Rozhovořil jsem se co nejupřímněji s Marií, matkou Tvého těla a rovněž tak s Joelem a také s Tvými ostatními tělesnými bratry o Tvém celém mládí a co jsem byl slyšel od Tvého podivného sestoupení do těla Mariina až do Tvého 30. roku pozemského života, to jsem co nejvěrněji beze všeho přidávání a vynechávání napsal v řeckém jazyku a písmu do pamětní knihy.

2) A tak jsem také ve zvláštní knize napsal ovšem v pouhých úryvcích jako dodatek vše to, co jsem zakusil zde jednou sám po Tvém boku a co jsem se dověděl od spolehlivých očitých a ušních svědků také s mnohých jiných stran a míst; ale od Tvého 30. roku a ode dne Tvého odchodu z Nazaretu téměř přes tři měsíce jsem se nemohl od nikoho dovědět, kde jsi Se v oné zcela prvé době zdržoval a co jsi konal!

3) O onom okamžiku, kdy jsi Se dal Janem v řece Jordánu vodou pokřtít, jakož i o povolání Tvých prvých učedníků leccos sice vím; ale jak bylo řečeno, o zmíněné nejprvnější době jsem se o Tvém pobytu a o Tvém působení nedověděl přes veškeré své namáhání ani slůvko.

4) Mně však jako tichému zaznamenavateli Tvého veškerého pozemského života a působení záleží nanejvýš mnoho na tom, aby mně bylo také oznámeno něco o Tvém pobytu a působení z oné prvé doby Tvého učitelského úřadu, o které ani Tvoji staří učedníci nedovedou nic říci; a to ovšem není nikomu jinému možné, nežli jen Tobě Jedinému, ó, Pane a Mistře. Kdyby Ti bylo milé leccos mně o tom sdělit, byla by to pro mne veliká a nadmíru cenná milost od Tebe!“

5) Pravil jsem **JÁ**: „Znám tvou chvalitebnou horlivost o Mně a chválím tě jako pravého přítele Mého srdce; ale o oné prvé době, v níž jsem byl Duchem Otcovým v Sobě uveden na poušť u Jordánu, po 40 dní Se postil a jen z nouze jsem Se živil kořeny a divokým medem a když jsem po 40 dnech tohoto postění začal v těle velmi hladovět, byl jsem zlým duchem, předním ďáblem třikrát pokoušen, nemluvím věru rád podrobněji, nežli jsem nyní již mluvil! A i kdyby o tom lidé věděli také něco podrobnějšího, neposkytlo by jim takové vědění pro jejich spásu duše ani o vlas více, nežli když o tom nevědí nic podrobnějšího.“

6) Pravil **Filopold**: „Ale, ó, Pane a Mistře, jak jsi Se mohl dát nějakým arciděblem pokoušet a jak se kdy mohl k Tobě i jen nejnepatrněji přiblížit, když přece mezi Tebou a ďáblem je Tvou mocí a moudrostí zřízena taková propast, že by přes ni nemohl věčně nikdy žádný zlý duch přejít? Kdo tedy byl tento převelice drzý zlý duch? ó, Pane a Mistře, jelikož jsi mně nyní již tolik řekl, řekni mi o tom ještě něco více a něco podrobnějšího!“

7) Pravil jsem **JÁ**: „Nejsou sice prvostvoření arciděblové, jak vy si je představujete, ale nicméně je vše v hmotném světě ve svém praelementu právě tolik jako prvostvořený arciděbel a proto je jedno, zda se praví, že je někdo pokoušen světem anebo hmotnými choutkami těla,

anebo že je pokoušen tím a oním arciděblem; a kdo se nechává světem a svým tělem příliš zajmout, toho duše je pak také osobním děblem a žije ve stálém spolku se zlými, ještě nevykvašenými hmotnými duchy po smrti těla dále a její snažení je budoucně, tak jako její láska, zlé a ona hledí tedy také nadále ukájet svou zlou lásku.

8) Taci d'ěblové nemohou ovšem přejít přes bezměrnou propast mezi Mnou a nimi; jelikož jsem však Já nyní Sám přišel do tohoto světa, jenž je v sobě pln soudu a tedy pln d'ěbla, zbudoval jsem po nějakou dobu z nejhlubší hlubiny Svých slitování přijetím těla nad zmíněnou propastí most, bez něhož by žádný člověk této Země nemohl nikdy dospět k pravé a úplné blaženosti a rozumí se samo sebou, že se na tomto mostě může přiblížit ke Mně d'ěbel stejně jako člověk a kdyby byl i sebesthorší, ve své úplné slepotě Mne může také pokoušet a co nejuživěji pronásledovat i když bez účinku vůči Mé moci, nýbrž jen ke stálému zvyšování své vlastní záhuby. To zajisté snad uznáváš?!

9) A hle, přáteli, tak tedy také v oné tebou zmíněné době bylo možno d'ěbloví Mne pokoušet!

10) Abys se však dověděl o tomto výjevu, který ti ovšem zní trochu podivně, něco podrobnějšího, oznámím ti tedy také ještě stručně způsob pokoušení - a tak tedy poslyš!

11) Když jsem Se jednou asi po tři týdny na poušti postil, abych Se úplně odvrátil od všeho světa a Své tělo uvedl ve všem ve větší soulad se Sebou, nežli to mohlo být v době, ve které jsem Se musel stýkat jako tesař se Svým pěstounem Josefem a syny z jeho prvního manželství a když jsem začal při Svě stravě skládající se z kořenů poušti a divokého medu velmi hladověl a ve Svém těle pociťoval silnou chuť na chléb, tu přistoupil přede Mne v podobě vážného a světsky moudrého mága pokušitel a pravil: „Pane a Mistře, znám Tě, že jsi tělem Syn Boží! Proč se trápíš v této poušti hladem, když jsou Ti k službám veškeré poklady všech světů a nebes?! Nechceš-li je však použít, protože jsi Se chtěl kvůli bídným lidem státi také člověkem, abys jim svítil kupředu jako příklad nejvyšší zdrženlivosti a střízlivosti, abys je tím vychoval k větší podobnosti Tobě, pak učiň, jelikož Tě zde nemůže nikdo pozorovat, z mnohých kamenů chléb - což Ti je zajisté možné - a jednou Se řádně nasyt!“

12) Já jsem však s tváří zcela vážnou pravil: „Poslyš, jenž se odvažuješ Mne, Svého Pána od věčnosti, pokoušet! Mé tělo je nyní také člověk, jenž má potřeby jako každý člověk v tomto světě; ale věz a pochop, že člověk nežije tak velice chlebem této Země, nýbrž spíše každým slovem, které přichází u úst Boha! Také pro vás by byl nyní zřízen most na přechod k věčnému životu; ale měli byste se nyní raději sami pokořit a prosit Mne za odpuštění svých hříchů a bylo by vám pomoheno!“

13) Po těchto Mých slovech se tento pokušitel vzdalil na několik dní ode Mne, jakoby chtěl o tomto napomenutí uvažovat a nakonec se podle něho zařídil. Ale tomu tak nebylo; přišel brzy opět ke Mně a pravil: „Pane a Mistře, Ty víš, že já jsem pln pýchy a vládychtivosti; chci se však od Tebe, který nyní na této poušti Sebe Sama pokořuješ, naučit náležité pokoře. Proto dej Se nyní postavit, - což je nám snadné na nejvyšší cimbuří chrámu a tam s Tebou budu mluvit dále!“

14) Já jsem však pravil: „Tvou malomocností se tam postavit nedám; ale jelikož Já Sám to nyní chci, jsme již na místě samém! A nyní můžeš tedy také mluvit dále!“

15) Když jsem toto řekl pokušiteli, pravil Mně: „Pane a Mistře! Jsi-li co do těla opravdu Syn Boží, spusť Se s této výše do hlubiny a Bůh pak beztoho přikáže Svým andělům, aby Tě nesli na svých mocných rukou, abys nenarazil údem o kámen!“

16) Tu jsem řekl pokušiteli: „Ty se máš přede Mnou, svým Bohem a Pánem pokořit, ale ne Já před tebou skokem do této hlubiny! Tím věčně nepřijdeš k pokoře a polepšení! Tento tvůj pokus ti opravdu nic neprospěl; proto se vzdal!“

17) Poté Mne pokušitel opustil a v tom okamžiku nesen Svou mocí, jsem byl opět na Svě poušti, kde ovšem nebylo příjemné bydlení.

18) Po nemnoha dnech se však objevil pokušitel opět přede Mnou a Já jsem Se ho tázal: „Co chceš, nepolepšitelný d'ěble nyní potřebíš ode Mne?“

19) Pravil pokušitel: „Pane a Mistře! Pojď nyní se mnou na vysokou horu! Tam se chci od Tebe učit pokoře a se polepšit!“

20) A Já jsem s ním šel na vysokou horu a pravil: „Co chceš nyní zde ode Mne?“

21) A pokušitel pravil: „Pane a Mistře, pokoř Se nejprve Ty přede mnou a já se pak pokořím před Tebou! Hle, všechny krásné a bohaté země ti dám, padneš-li Ty přede mnou na kolena a budeš-li se mi klanět!“

22) Tu jsem pravil Já: „Nyní tě už mám dost! Odstup satane; neboť psáno jest: „Jedině Bohu, svému Pánu se budeš klanět, Jemu sloužit a Ho nepokoušet!“

23) Poté odstoupil pokušitel navždy ode Mne; ale zato přistoupily mnohé zástupy andělů z nebes ke Mně a sloužily Mně.

24) S tím jsem Se také rozloučil s pouští, přijal jsem napřed k Sobě již několik učedníků a dal jsem Se pak též Janem v řece Jordánu pokřtít. Poté jsem přijal jiné učedníky, většinou rybáře a od místa k místu jsem s nimi cestoval.

25) A tím máš, příteli Filopolde, nyní tedy také to, co ti ušlo! Chtějí-li si to také Moji staří učedníci zaznamenat, mohou to také učinit.

26) Můj Matouš si to také ještě v Kisu zaznamenal, protože byl v psaní dovednější nežli ostatní písmá znalí učedníci.

PÁN V JESAIRE

135. ODJEZD Z KISU DO JESAIRY.

1) Když to vše bylo brzy a snadno skončeno, byl již také připraven oběd; poobědvali jsme a poté jsme se chystali ihned k odchodu. Kisjona, Marie, Joel a Filopold Mne však chtěli doprovodit až k obci, kterou jsem chtěl navštívit nejdříve.

2) A **JÁ** jsem pravil: „Pojedeme lodí do Jesairy! Co se tam má stát, uvidíme ze svobodné vůle tamních lidí. A nyní se vydáme na cestu!“

3) Poté jsme se odebrali za doprovodu všech domácích lidí Kisjonových ku břehu, vstoupili jsme na dvě lodi a s příznivým větrem, který lodníkům ulehčil velmi únavné veslování, jsme pluli do Jesairy, do kteréžto obce jsme dorazili za dvě hodiny.

4) Když jsme vstoupili na břeh, pravil Mně Kisjona: „Ó, Pane a Mistře, jak se mi zdá, ztratil jsi při této příležitosti jednoho, stále ještě velmi světsky smýšlejícího učedníka Jidáše Iškarjotského! Neboť když odcházel, tázal se Tě, jak dlouho Se zdržíš u mně, aby se včas opět navrátil; ale nepřišel, protože asi dal před Tebou přednost nějakému výhodnému peněžnímu obchodu?“

5) Pravil jsem **JÁ**: „Tak tomu je, - ale přijde brzy za námi! Neboť přišel téměř za hodinu po našem odplutí do Kisu a dověděl se, kam jsme odcestovali, najal ihned loď a nežli uplyne hodina, dostihne nás tady. Až však přijde, pak s ním mnoho hluku nedělejte, ačkoli vám bude chtít vypravovat spoustu věcí! Řekněte mu: „Ušetři si zbytečné mluvení; neboť Pán ví vše!“ A on pak hned umlkne.“

6) Když jsem ohlásil toto Kisjonovi, byli **všichni učedníci** téměř rozhořčeni a pravili: „Ale takto se toho obtížného člověka nikdy nezbavíme!“

7) Pravil jsem **JÁ**: „Co snáším Já, to snášejte také vy! V tomto světě to už jinak nejde! Tělo je také duší velkým a často ji velice tížícím břemenem; ale přece jen se musí snášet, je-li, zejména ve vyšším věku, sebe neduživější.“

8) Pohledte na pole pšeničné sebe pečlivěji pěstované, zda nenajdete mezi pšenicí vůbec plevele! Musel-li jsem snášet prvního pokušitele na poušti, neboť až teprve když ode Mne úplně odstoupil, přistoupili ke Mně andělé a posílili Mé tělo, rovněž tak musíme nyní na konci Mé pozemské doby snášet druhého pokušitele!

9) Řekl jsem vám již jednou při jisté příležitosti jasně, že jeden z vás je ďábel a vy jste v sobě pochopili, koho jsem mínil! Ale proto přece jsem mu nikdy neřekl, aby šel; neboť také ďábel má svou svobodnou vůli, která se mu nevezme. Chce-li jít s námi, ať jde s námi; nechce-li však jít, ať nejde! Ať však půjde či nepůjde, proto na něj nebudeme nepříznivě pohlížet.“

10) Všichni učedníci uvážili tato Má slova, načež jsme se odebrali do vesnice a to k onomu hospodskému, u kterého jsem se ubytoval již jednou.

11) Když jsme se blížili k domu, spatřili a poznali nás ihned hospodský, jeho žena a jeho děti a spěchali nám s velkou radostí vstříc.

12) Když **hospodský** přišel až ke Mně, hluboce se přede Mnou poklonil a řekl: „O, milý Pane a Mistře, jak často jsem se již na Tebe dotazoval a po Tobě vzdychal a jak často jsem měl nejtoužebnější přání, abych Tě ve svém životě jako největší štěstí všech poctivých lidí jen ještě jednou spatřil a s Tebou si promluvil a ve svém domě ubytoval; ale takováto nejvyšší milost od Tebe se mně nechtěla stát údělem! Jak veliká je nyní má radost z toho, že jsi mně konečně

jednou učinil hodným této milosti, to nemohu slovy vylíčit. Ale ježto jsi, ó, nejmilejší Pane a Mistře] přišel ke Mně, zůstaneš také několik dní u mne? Vynaložím rád vše, abych Tobě a všem Tvým jistě přeblaženým přátelům pobyt pokud možno zpříjemnil!“

13) Pravil jsem **JÁ**: „Příteli, kde nalézám srdce jako u tebe, tam rád prodlévám - o tom můžes být úplně ujistěn; nemohu-li však již Svým tělem prodlévat stále na jednom místě, zůstávám nicméně Svým duchem stále u takových lidí, kteří Mne milují tak, jako Mne miluješ ty! Ale dnes a zítra zůstanu nicméně také tělem u tebe. Pozítřku ráno musím však jít dále; neboť jsou ještě mnozí, kteří čekají na Mne, abych jim pomohl. Avšak nyní nám všem připrav zcela skrovnou večeři - ale to ještě nespěchá, jelikož Slunce stojí ještě dosti vysoko nad obzorem!“

14) Po těchto Mých slovech pravil ihned hospodský ženě, co má činit.

15) A žena Mně za tuto objednávku poděkovala, prosila Mne však, zda smí zavést Marii, kterou již dlouho znala, ihned s sebou do domu, ježto by si s ní ráda o různých věcech pohovořila, neboť již dlouho neměla štěstí vidět nejctihodnější matku a mluvit s ní!

16) A **JÁ** jsem pravil: „Milá ženo, také matka má svou svobodnou vůli a Já jí nemohu říci: „Čiň to, anebo čiň ono!“ - Chce-li, může ti již udělat radost; neboť co ona činí, je vždy dobře učiněno a Já mám vždy největší radost z toho co ona chce a činí.“

17) Poté přistoupila žena k Marii a prosila ji, aby jí udělala tuto radost a Marie šla ihned se ženou do domu a pomáhala jí pečovat o přípravu co nejlepší večeře.

18) My jsme se však ještě utábořili poblíž břehu v trávě a dívali se jak se několik rybářů namáhá lovit ryby, ale nedostali do sítě téměř žádnou.

19) **Kisjona** to pozoroval též a řekl Mně: „Ó, Pane a Mistře, právě tak se dařilo našim rybářům především anebo vlastně v předsobotí a včera v posobotí, až se jim konečně dostalo Tvé milosti, která jejich sítě naplnila rybami!“

20) Pravil **hospodský**: „Já jsem se díval na tvé rybáře, milý, starý příteli a také jsem je ze srdce velmi litoval. Ale konečně přišli ku břehu a to právě na toto místo tři přemilí jinoši a žádali o vstup na loď. Tu připlula jedna nejbližší stojící loď ku břehu, přijala jinochy a odplula opět k ostatním lodím. Oni tři jinoši vyzvali pak rybáře, aby ponořili ještě jednou síť do vody a úspěch toho byl zázračný. Nyní by byli pro tyto rybáře opět tací zvláštní jinoši žádoucím zjevem! Ale zda, příteli Kisjono, odpluli jinoši s tvými rybáři do Kisu, či zda zmizeli jako sen, to ti nedovedu říci. Já jsem aspoň po rybolovu žádného na té či oné lodi již neviděl. Kdo asi byli ti tři jinoši?“

21) Pravil **Kisjona**: „Příteli, kde je osobně přítomen Pán, tam také nejsou Jeho nebeští, vši mocí vyzbrojení sluhové daleko! Oni tři jinoši byli také včera od časného rána až do západu Slunce u mně v domě a poučovali ve všelikých věcech učedníky Páně a také ostatní lidi dobré vůle, kteří přišli ke mně. Když se však večer náhle vzdálili od nás, pak jsi je jistě také již v témž okamžiku viděl zde, kterak pomáhali mým rybářům k bohatému lovu. A to vše chtěl tak Pán, neboť bez Jeho vůle nemůže ti být ani vlas (na hlavě) zkřiven a ani vrabec se, se střechy nezdvihne a neodlétne.“

22) Pravil **hospodský**: „Ty jsi mně nyní promluvil z duše! Když jsem včera doma vyprávěl svým lidem o oněch třech jinoších, řekli skoro všichni jednohlasně: „Začínají-li se tu a tam dít a stávat řídké věci, pak můžeme čekat navštívení Páně. Kéž nám dá milost, aby také nás mohl považovat za hodné Svého navštívení!“ A já jsem nakonec pravil: „Amen, staň se vůle Páně! Kéž přijde, kéž přijde brzy a zbaví nás všeho zlého!“ A hle, nyní je tu mezi námi!“

23) Zde hospodský radostí zaplakal a chvíli nemohl mluvit. Já jsem ho však posílil, načež přišel opět k přirozenému klidu mysli a mohl opět mluvit.

136. PÁN A CHUDÝ RYBÁŘ.

1) Pozorovali nás však také nuzní rybáři, z nichž jeden vstoupil do člunu, přijel k nám a prohlížel si nás, aby zvěděl kdo asi jsme. Když mezi námi objevil hospodského, pomyslel si, že jsme asi jeho známí, dále nepátral a chtěl opět odplout zpět k rybářům.

2) **JÁ** jsem mu však řekl: „Příteli, pojď jen úplně k nám nahoru na břeh, Já ti řeknu něco zcela zvláštního!“

3) Tu se **vrchní lodník** obrátil, přirazil k pevnému břehu, přivázal člun provazem k pobřežnímu kolu, odebral se s pevnou myslí ke Mně a tázal se Mne řka: „Dobrý muži, tu jsem! Copak

zvláštního mi chceš oznámit? Mluv; neboť nemám čas dlouho čekat, jelikož den se chýlí ke konci a my jsme za celý den chytili ještě málo ryb!“

4) Privil jsem **JÁ**: „Kdybys ve Mne uvěřil, mohl bych tobě a tvým druhům dopomoci k bohatému lovu! Ale pak bys byl povinen přijít zítra ke Mně a následovat Mne!“

5) Privil **rybář**: „Dobrý muži, jak bych měl nyní v tebe a něčemu o tobě uvěřit? Nemohu se přece upamatovat, že bych tě byl kdy někde viděl, proto také nevím kdo jsi! Dej se mně dříve poznat a já ti uvěřím! Zda však přijdu zítra k tobě a budu tě následovat kam půjdeš, to nezáleží na mně, nýbrž na těch, o jejichž výživu se musím starat. Nuže, co je to - co mám o tobě věřit?“

6) Privil jsem **JÁ**: „Neslyšel jsi ještě nic mluvit o Muži, Který povstal v Nazaretě a nyní přináší a z vlastní moci také dává věčné Království Boží všem lidem, kteří v Něho chtějí uvěřit a Jeho nauku jako nejčistší a nejživější slovo Boží přijmout?“

7) Privil **vrchní lodník**: „Dobrý muži, o velkém Spasiteli Ježíši z Nazareta jsem sice již velmi mnoho slyšel a také v Něho věřím, ačkoliv jsem Ho ještě nikdy nikde neviděl! jsi-li snad Ty jím, pak mi to řekni a já před tebou padnu na kolena a budu se ti klanět; neboť s oním Spasitelem je Pán Bůh jakoby v jedné Osobě viditelně sjednocen, jak jsem to slyšel od těch lidí, kteří s Ním měli co dělat a stali se také jeho učedníky.“

8) Privil jsem **JÁ**: „Věříš-li tedy v Ježíše Nazaretského, že v jeho těle sídlí úplnost Božího Ducha, pak se nyní směle vrať k svým rybářům a vrhněte ještě jednou síť do vody; a až učiníte co nejbohatší lov, pak v tobě již vzejde světlo, z kterého snadno poznáš, Kdo jsem a ještě dnes ke Mně přijdeš a dáš se Mnou Duchem pravdy a života pokřtít. Avšak nyní dále nepátrej, nýbrž čiň, co jsem ti poradil!“

9) Poté se Mně rybář poklonil, vstoupil rychle do svého člunu, odplul kvapně ke svým druhům, kteří se již chystali stáhnout síť a řekl jim, co jsem mu poradil.

10) Tu zvolali **všichni** hlasitě, takže jsme to mohli na břehu dobře slyšet: „Sláva Tomu, jenž ti udělil tuto radu! Je to On Sám, v Něhož věříme! Co ti radil, učiníme! Hosana vznešenému Synu Davidovu, Který přišel ve jménu Páně, aby nás zachránil! A nyní zdař Bůh, v jeho jménu vrhneme síť!“

11) Tu vrhli síť a síť se v několika málo okamžicích naplnily tolika rybami, že je síť sotva mohly pojmout a rybáři, jichž bylo asi dvacet, měli přes hodinu co dělat, nežli mohli všechny ryby dát ze sítí do soudků.

12) Když byli s prací hotovi, začali jásat a velebit Boha, Který tak velice proslavil Své jméno v Synu Davidovu a pluli s bohatým lovem ke své malé vesnici, prostírající se poblíž obce Jesairy.

13) Když dorazili se svou hojnou kořistí domů a když spatřili jejich domácí lidé s jak velkým množstvím ryb přišli domů, nebralo obdivování konce. A domácí lidé pravili: „Poslyšte, tolik a většinou samých ušlechtilých ryb jste ani v nejpříznivější době ještě nikdy neulovili! To musel být na vás vykonán zázrak nějakým zbožným, Bohu nadmíru libým člověkem, jakých je prý nyní několik od té doby, co chodí po zemi a božskou silou a hlasem učí lidi pravdě velký Spasitel z Nazareta!“

14) A rybáři dali svým domácím lidem za pravdu a vypravovali jim, jak se to přihodilo; a domácí lidé začali poté též Boha chválit a velebit, že dal člověku takovou moc.

15) Onen **rybář**, jenž předtím k nám přišel z člunu na břeh, pravil: „Poslyšte, tento člověk Ježíš z Nazaretu není však jako nějaký prorok, který dovede mluvit a konat jen to, co mu je dáno a dopuštěno Božím Duchem, nýbrž On je jedním, v jehož těle přebývá úplnost Ducha a síly a moci Boží; neboť On nepraví jako proroci: „Pán mně řekl: Otevři ústa, zvěstuj lidu Mou vůli a mluv takto k těm, kteří zapoměli na Mne - a učí to a ono!“ Neboť náš Ježíš praví: „Já jsem Pán a vy všichni jste bratři a žádný se nemá povyšovat nad druhým!“ A nemocným praví: „Chci tomu, buď uzdraven!“ a nemocný se okamžitě uzdraví. Kdo byl slepý, vidí jasněji nežli orel a kdo by chromý, skáče jako jelen. A řekne-li mrtvému: „Vstaň a chod“ , mrtvý vstane naplněn novým životem a kráčí pln veselosti a radostné mysli.

16) A hleďte, to a mnoho ještě více dosvědčují nyní tisícové, kteří to viděli na vlastní oči a slyšeli na vlastní uši a proto věřím, že v těle člověka Ježíše z Nazareta sídlí úplnost Ducha Božího; ale mnozí tisíce a tisíce narážejí na jeho viditelné zčlověčtění a nazývají Ho velkým prorokem z kmene Davidova, který Ho v duchu přece sám nazýval Pánem.

17) Je-li však v Písmu psáno, že Bůh stvořil člověka podle Svého obrazu a že Abraham viděl Boha v podobě Muže, jako také Jakob Izrael, jak by tedy mohl člověk narážet na úplnou

mužskou podobu Pána Ježíše z Nazareta a nevěřit úplně, že v Něm přebývá zcela týž Pán, Který na Sinai povolal Mojžíše a dal mu zákony pro Izrael?!

18) Poněvadž však věřím nepochybně, že je tomu s Ježíšem Nazaretským tak, vydám se nyní neprodleně rychlými kroky do Jesairy, kde Se nyní osobně zdržuje u hospodského, který je vám všem až příliš dobře znám pro svou poctivost. Tu Ho chci poprvé osobně podrobněji poznat; a až se opět navrátím, nebudu vám také nic zatajovat.“

19) Právili ještě **někteří rybáři**: „Také my Ho chceme osobně poznat - a jelikož jsme Mu hlasitým voláním z lodi dali slovo, že k Němu přijdeme také ještě dnes večer, místo zítra záhy zrána, půjdeme i my s tebou do Jesairy! Vezmem však s sebou několik nejkrásnějších a nejlepších ušlechtilých ryb, aby je hospodský připravil pro Pána!“

20) To se všem líbilo a 12 rybářů, každý obtížen třemi rybami, se ihned po úplném západu Slunce vydalo na cestu a snadno a brzy přišli k nám do Jesairy.

137. POZOROVÁNÍ V PODVEČER.

1

) Když přišli k nám, byli jsme ještě pod širým nebem, kde jsme zatím rozmlouvali o různých věcech.

2) **Vrchní lodník** přistoupil nejprve ke Mně, hluboce se uklonil a pravil: „Ó, Pane a Mistře, promiň mně mou velkou slepotu, že jsem Tě ihned nepoznal, když jsi mne co nejmilostivěji volal na břeh, (právě) když jsem chtěl obrátit! Pak mně také odpusť, že jsem s několika svými druhy přišel již dnes večer a nikoli teprve zítra ráno, jak jsi mne povolal! A konečně neměj nám chudým rybářům za zlé, že jsme si, puzeni v srdci, dovolili přinést Tobě jen ovšem zcela malou oběť z Tvého velkého požehnání, které jsi nám zřejmě udělil v bohatém rybolovu! Hle, zde nejdrahocennější ryby tohoto moře!“

3) Právil jsem **JÁ**: „Já mám ovšem mnohem větší zalíbení na vašich srdcích nežli na rybách, které jste Mně zde přinesli za oběť; ale kde je srdce spojeno s obětí, tam je Mně také oběť milá, - a tak tedy požijeme tohoto večera pospolu tyto ryby! Dejte je hospodskému a on bude již vědět, jak je připravit!“

4) Poté povolal hospodský ihned několik svých sluhů a dal donést ryby do kuchyně, čemuž se žena hospodského nemohla dost vynadivit. Těchto 36 ryb jí přišlo velmi vhod také proto, že ve svých sádkách neměla tak velké a ušlechtilé ryby. Také Marie spolu zaměstnána v kuchyni měla velkou radost z tohoto zcela neočekávaného daru.

5) My však jsme tedy také vstali s trávníku a odebrali se do krásné a prostranné besídky, která byla na malém pahorku u jezera a z níž byl velmi nádherný výhled na moře a také na okolní krajinu.

6) Nyní byl ovšem již poněkud pozdní večer, - ale to nic nevadilo; neboť ježto Měsíc byl již ze tří čtvrtin v úplňku a působil přece jen také ještě pozdní soumrak, bylo možné kliduplnější vyhlídku ještě vždy nazvat opravdu obdivuhodně krásnou a všichni chválili dobrý smysl hospodského, který dal na našem malém pahorku postavit tak krásnou a prostrannou besídku.

7) Z této besídky všichni chvíli pozorovali stále více se uklidňující přírodu a **vrchní lodník** k tomu učinil zcela dobrou poznámku řka: „Kdyby se také duševní večer u člověka, jenž se již octl v letech života, o kterých říká, že se mu nelíbí, podobal tomuto přirozenému večeru, pak by měl na něm jistě také zalíbení! Ale tomu tak téměř již vůbec nikdy nebývá; neboť buď prožívá člověk dny svého stáří ve všelikém hoři, starostech, slabostech, nemocech a ve stále rostoucí bázni z jisté smrti těla - za niž mu bázeň poskytuje nanejvýš mlhavou záruku jeho slabá víra a ještě slabší naděje v další život duše v nějakém záhrobí, které dosud ještě nikdo nezná v plné pravdě - anebo se člověk, kterému to dovoluje jeho jmění, vrhá ve dnech svého stáří teprve náležitě se vši dychtivostí do všelikých světských radovánek, jen aby zaplašil nanejvýš mu obtížnou bázeň a úzkost před smrtí. A když ho však potom nicméně zachvátily nemoci, proti kterým nevyrostla léčivá bylinka a má svůj blízký konec rukama hmatatelně jasně před sebou, pak to tím mocněji bouří v jeho duši a tak lze duševní večer starého člověka nanejvýš zřídka a v našich dobách již vůbec ani nelze přirovnat k tomuto opravdu divuplně nádhernému přirozenému večeru. Ó, milý Pane a Mistře, řekni nám tedy zda to zůstane u lidí tak stále!“

8) Právil jsem **JÁ**: „Aby bylo možno opatřit lidem klidný duševní večer, přišel jsem Já Sám jako Pán nad životem a smrtí do tohoto světa. Kdo věří ve Mne a žije a jedná vždy podle Mé

nauky a tím hledá opravdové Království Boží v sobě, kde je také nepochybně jistě najde, toho duševní večer na této Zemi bude také ještě mnohem klidnější a nádhernější, nežli je tu před námi vidět a pociťovat tento dnešní přirozený večer.

9) A proč se stal duševní večer u lidí tak často nanejvýš bouřlivý a bedný?! Protože se lidé téměř úplně vzdálili od Boha, Prazdroje všeho jsoucna a života a všeho světla a vší pravdy a zato se svým celým smýšlením a snažením obrátili ke světu a k jeho v soudu a smrti udržované hmotě.

10) Až se lidé jako vy úplně opět odvrátí od světa a opět navrátí v plné víře a ve vší lásce ke Mně, pak ve Mně najdou duševní večer plný klidu a blaženosti bez tohoto se však bude budoucně duševní večer u lidí stávat ještě bouřlivější a strašnější, nežli kdy byl dosud někým prožíván a pociťován. Neboť od nynějška nebudou již moci lidé říkat: „Kdo kdy viděl Boha a s Ním mluvil a kdo nám ručí za úplnou pravdu toho, co je psáno v Písmu?“ neboť Já Sám, každému dobře poznatelný a viditelný Pán, mluvím nyní k lidem a ukazuji jim jako věčná základní Pravda vší pravdy pravdu života. Kdo v sebe přijal tuto pravdu, ten ze smrti těla, věru žádný strach již mít nebude; neboť ten smrt ani neuvidí, ani nepocítí, i kdyby musel stokrát tělesně zemřít.“

11) Privil **velmi moudrý vrchní lodník**: „Ó, milý Pane a Mistře, děkujeme Ti z našeho nejhlubšího životního základu za toto Tvé poučení, které tak velice potěšuje naše srdce! V Tebe věříme, v Tebe doufáme a Tebe chceme a také budeme nadevšecko milovat. Jelikož jsem však nyní již jednou v proudu řeči, dovol mně, ó, Pane a Mistře, co nejmilostivěji, abych Tě směl obtěžovat ještě jednou otázkou!“

12) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, vím dobře na co se Mne nyní ještě chceš tázat; ale přesto Mi dej kvůli ostatním jen hlasitě, otevřeně a svobodně svou otázku, aby to také oni mohli slyšet a také poznat o co se jedná!“

138. OBCOVÁNÍ S DOBRÝMI DUCHY.

1) Privil poté **vrchní lodník**: „Ó, milý Pane a Mistře, pročpak není dopuštěno, aby duše zemřelých přišly ve viditelné podobě aspoň k svým příbuzným a varovaly je před světem - zejména jsou-li v nebezpečí, že budou světem pohlceni - a aby jim ukázaly onen svět, čímž by pak víra v další život duše po smrti těla zůstávala u lidí pravá, pevná a na vlastní zkušenosti založená a jí by pak také byla snadná a jistá víra v jednoho Boha, kterého přece nemůže každý člověk, jako nyní my, v každé době vidět a s Ním mluvit?“

2) Co prospěje nakonec kázat člověku o budoucím životě duše po smrti těla, nelze-li mu o tom zjednat skutečné přesvědčení?“

3) Kněží, kteří sami velmi málo věří anebo také většinou vůbec nevěří, vzali proto odedávna útočiště k všelikým podvodným kouskům, aby udržovali obyčejný slepý lid v opravdové pověře, aby pracoval jen pro ně a přinášel jim všeliké oběti, aby se mohli bez vší nějak obtížné námahy krmit. Kdyby se zjevil lidu vždy nějaký již zemřelý a poučil je o pravém stavu věci, pak by jistě nemohli kněží se svým podváděním zakládat, a udržovat v lidu pověru!“

4) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, co si přeješ podle svého mínění mít, to se u každého národa vždy stávalo, dokud žil podle přesně zjevené vůle Boží! Když se však lidé dali poněmáhle choutkami světa a svého těla příliš zajmout, tu se také zatemnil jejich duchovní zrak a začali napomenutími ze záhrobí pohrdat, báti se jich a varovat a ztratili tedy také schopnost stýkat se v bdělém stavu s dušemi dále žijícími a dále působícími ve velkém záhrobí; jen v jasném snu byli lepší lidé navštěvováni a poučováni blaženějšími obyvateli záhrobí a to dílem pro jejich vlastní osobu, dílem také pro jiné lidi, kteří se octli nějak na pokraji příliš hluboké zhoubné propasti a tím byli také většinou zachráněni.“

5) Jdi však k nějakému velmi světskému člověku, a řekni mu, že se ti zjevil ten či onen duch a to a ono k tobě mluvil, - myslíš, že ti to světský člověk uvěří?! Ó, nikoli, - vysměje se ti a prohlásí tě za blázna a hloupého blouzníla!

6) Když byly na Sinai dávány Mojžíšovi za všelikých znamení Mé úplné přítomnosti zákony, tančil lid v údolí kolem zlatého telete. Proč si Mne tedy nevážil! Hle, to způsobila světská mysl! Nyní jsem Sám viditelně jednající v tomto světě, - proč tedy světský lid ve Mne nevěří? Hle, to způsobuje opět jeho světská mysl! A tato zlá mysl pobádá dokonce kněze k tomu, že Mne pro-

následují, ano, že Mne chtějí jako nějakého nejsprostšího zločince také uchopit a usmrtit, jak se o to již několikrát pokusili!

7) Zda se neobjevil Zachariášovi, jakož i všem, kdož byli v chrámě, viditelně a slyšitelně anděl, právě když Zachariáš v chrámě obětoval a se modlil?! A zato byl světskými farizeji zardoušen! A tak se dařilo velmi mnohým mudrcům a prorokům, kteří se s nejdůležitější pravdou postavili proti světskému smýšlení lidí.

8) To, co jsi vyslovil ve své otázce jako chvalitebné přání, bývalo také vždy dopuštěno a prostí a ve svých mravech ještě čistí a nezkažení lidé pravěku bývali ve všech věcech jen čistými duchy poučováni, protože s nimi byli ve stálém styku. Duchové ukazovali lidem jak se dobývají kovy ze země a jak se z nich pomocí ohně, který je též učili rozdělovat, zhotovují všeliké užitečné nástroje a nářadí. Neboť od koho jiného by se všemu tomu naučili první lidé, kteří se rozumem úplně podobali dětem, nežli od oněch moudrostí naplněných bytostí, kterým je vše jasné z Božího světla v nich?!

9) Komu to není jasné, ať si jen představí novorozené dítě, kterému by se od jeho rodičů dostalo jen péče o tělo, ale ani nejmenšího zdání o nějaké výchově ani od rodičů, ani od nějakého jiného člověka! Vyrostne sice, ale v používání svých údů bude dokonce mnohem hloupější nežli od přirozenosti nejloupější zvíře.

10) Představ si však nyní nějaké odlehlejší území na této Zemi, které by bylo zalidněno takovými lidmi bez vyučování a výchovy! Ani za tisíc let nedospějí ze sebe samých téměř ke zcela žádnému rozumu a nebudou mít jinou řeč nežli zvířata lesů a pustin, jak tací lidé v této době na Zemi také jsou a ještě dlouho budou na důkaz toho, že člověk bez výchovy a poučování nemůže ze sebe nic poznat a vynalézt.

11) Jelikož lidé jsou nyní opatřeni všelikými poznatky a uměním, kterým se nyní ovšem učí druh od druhu - musí být přece také, rozumně usuzováno, pravda, že byli aspoň v počátečních základech vyučování vyššími a ve všem rozumnými duchy.

12) Ano, první lidé, kteří byli také nazýváni „dětí Boží“, byli z počátku ve všem vyučování z nebes! Ale lidé zpozorovali, že se stali moudřími a rozumnými a proto se stali ješitnými, domýšlivými a pyšnými a tím také vždy více světsky smýšlejícími a sobeckými. Vyučování z nebes již nepotřebovali a začali se za ně dokonce stydět a stali se nepřáteli tomu, kdo by jim to připomněl.

13) Zřídili si sami školy a opatřili je všelikými učiteli a knězi, kteří začali poněmhu stále víc a více myslet na svůj světský prospěch nežli na prospěch lidu, který je ve svém zaslepení začal považovat za jakési bohy a začal je uctívat a ještě nyní je nejčastěji takto uctívá.

14) Když to se nyní před očima všeho světa děje a světský člověk již nevěří ničemu čistě duchovnímu, lze se pak divit, že se čistí duchové stále řidčeji dostávají ke světsky smýšlejícím lidem?! Ó, příteli, toto připuštění je ještě vždy to staré, - jen lidé nejsou oni staří, kteří byli ve stálém styku s čistými duchy nebes!

15) Stanou-li se lidé podle Mé nauky opět čistými a duchovními, vstoupí také opět v bližší spojení a ve styk s duchy aneb s dušemi lidí, kteří odešli s této Země; světsky smýšlejícím lidem nemůže však takový styk beztoho nijak prospět, jelikož v něj nevěří a prohlašují jej za pošetilstvo člověka, který se odvažuje připomínat je na možnost takového styku.

16) Ty sám jsi měl však taková vidění a zjevení již několikrát; a prospěla ti něco? Ty říkáš u sebe: „Velmi málo; neboť sám jsem nevěřil, že by bylo na nich něco skutečného a pravdivého a považoval jsem je jako ostatní světských lidí za následek živé obrazotvornosti a výplod své fantasmie.“

17) Jestliže jsi soudil o takovýchto událostech takto ty, který jsi přece čistší člověk, jak teprve mají o tom soudit zcela zvrácení a dočista světsky smýšlející lidé?!

18) Je tedy od takových lidí nanejvýš nesmyslné, říkají-li: „Ano, kdyby se například můj zemřelý otec jako viditelný duch vrátil a řekl mi: „Hle, tak a tak to je!, pak bych tomu uvěřil!“ Nuže a tu buď ve dne anebo v noci v jasném snu přijde duch otce a poučuje syna. Syn však považuje své vidění za výplod své vlastní fantasmie a věří potom často ještě méně nežli předtím. K čemu byl pak žádaný zjev otce ze záhrobí dobrý a prospěšný?

19) Musí-li pak nyní lidé při odchodu z tohoto světa prodělávat většinou velmi bouřlivý a všemi pochybnostmi promísený duševní večer, pak není toho vinen nikdo jiný, nežli jen oni sami. - Jestliže jsi tomu, příteli, porozuměl, pak Mně také jistě již nepřijdeš se žádnou takovou otázkou!“

20) Po této Mé řeči Mně všichni děkovali za toto opravdové a pro každého lehce pochopitelné vysvětlení tohoto stavu věcí.

139. PROHLÍDKA MARSU.

1) Poté jsme pozorovali ještě chvíli krajinu a náš **vrchní lodník**, jenž měl obzvláště bystrý zrak, spatřil v jisté vzdálenosti loď veslovat k našemu místu a tázal se Mne řka: „O, Pane a Mistře, koho asi tato loď tak pozdě večer přináší k tomuto místu?“

2) Privil jsem **JÁ**: „Přináší jednoho z Mých učedníků. Ale nemluvte s ním mnoho až přijde k nám; neboť to je také jeden, kterému je libra žluté země, která se nazývá zlato, milejší nežli celé nebe s poklady ducha a věčného života!“

3) Učedníci Mně porozuměli a také náš Kisjona a Filopold; avšak hospodský a 12 rybářů neporozuměli úplně, co jsem tím chtěl naznačit. Ale nikdo se Mne na nic dalšího netázal.

4) Ježto nyní přišel také sluha a přinesl nám zprávu, že je večeře připravena, vstali jsme tedy také ihned se sedadel v besídce umístěných a odebrali jsme se do domu, kde nás ve velmi prostranném sále očekávaly jídelní stoly s chlebem a vínem a nejlépe připravenými rybami. Posadili jsme se tedy také ihned ke stolům a dali se do jídla.

5) Když jsme se posílili pokrmem a nápojem a porozprávěli o všelikých užitečných věcech, čehož se také velmi živě účastnila Marie, přišel pak k nám do sálu také Jidáš Iškariotský a začal se přede Mnou omlouvat, že nemohl přijít dříve.

6) Privil jsem **JÁ**: „Co je Mně do Tvých světských záležitostí! Cožpak ještě nevíš, proč jsem přišel do tohoto světa? Kdo se drží světa a miluje jej, dojde dříve anebo také často o něco později vždy jistě odměny, kterou má vždy pohotově svět pro své přátele a tato odměna se nazývá - smrt!“

7) Mé Království však není s tohoto světa a kdo se drží Mne, tomu nebude odměnou smrt, nýbrž věčný život v mém Království. Zda ostatní Moji učedníci až na některé nemnohé neměli také doma ženu a děti, - a přece kvůli Království Božím u Mne zůstali?! Proč jsi tedy šel ke své rodině, jakoby tvá starost o ni byla více nežli starost Má? Zapiš si to do svého světského srdce!“

8) Tato Má slova se tomuto světsky smýšlejícímu učedníku sice nelíbila, nicméně se však vzmužil a poděkoval Mně za toto napomenutí; a Já jsem naznačil hospodskému, aby mu dal u druhého stolu něco jíst a pít. To hospodský ihned učinil a tento učedník se posadil a požil chléb a víno; ryby však již nedostal, poněvadž jich nebylo již v zásobě a učedník se náležitě najedl ryb v Kisu.

9) Poté jsme se posadili ve zcela dobré míře k našemu stolu a já Sám jsem poučoval oněch 12 rybářů v Mé nauce o Království Božím v člověku a učinil jsem jim to vše z Písma jasné a dobře pochopitelné.

10) Když jsem se takto asi po dvě hodiny zaměstnával oněmi 12 rybáři a pro tento den a večer ukončil poučování, přišel k nám do sálu téměř bez dechu **sluha** domu a prvil: „Milí pánové, měl jsem co dělat v besídce a- díval jsem se na krajinu směrem k východu. Tu jsem objevil převelikou Hvězdu, která byla zcela blízko obzoru. její světlo je červené jako krev, přitom je však tak silné, že se nedá mnoho okamžiků pozorovat. Takovou Hvězdu jsem ještě nikdy neviděl. Co asi znamená tato Hvězda? Pán, Spasitel z Nazareta, jehož moudrost prý předstihuje Šalomouna, bude jistě nejlépe s to poznat význam této Hvězdy.“

11) Privil jsem **JA**:. „Milý příteli, ty ještě nejsi dlouho sluhou v tomto domě, neboť jsi Pána, Spasitele z Nazareta hlouběji ještě nepoznal; ale protože jsi byl předtím delší dobu u jednoho farizea v Kafarnaum, je také pochopitelné, že ještě hlouběji neznáš svého Pána, Spasitele z Nazaretu. Kde je tedy potom ta tvá Hvězda, která tě uvedla do tak velké úzkosti?“

12) Privil sluha nyní poněkud rozpačitě: „Ano, to by se museli pánové trochu obtěžovat ven do přírody; neboť z tohoto sálu ji nelze vidět, ježto jeho okna jsou právě na opačné straně východu.“

13) Privil jsem **JÁ**: „Půjdeme tedy ještě trochu ven a podíváme se, která Hvězda tě uvedla do tak velké úzkosti!“

14) Poté jsme šli ven a spatřili jsme také ihned červenou a velkou Hvězdu na východě, která však nyní, jelikož byla již výše nad obzorem, značně změnila svou červenou barvu, ačkoli její světlo bylo výjimečně silné.

15) **JÁ** jsem Se nyní tázal všech přítomných, kteří tuto Hvězdu též pozorovali poněkud plachým zrakem: „Nuže, co soudíte vy o této Hvězdě? Znáte ji anebo neznáte? Tobě, učedníku Ondřejí, by tato Hvězda věru neměla být cizí, ježto jsi přece hvězdáří!“

16) Privil **Ondřej**: „Opravdu, Pane a Mistře, Souhvězdí, ve kterém stojí, znám dobře - je to Lev, jak se tomuto Souhvězdí říká již od starodávna, ale tu Hvězdu neznám. Barvou by se sice podobala Planetě Marsu, jak ji nazývají pohané, - ale velikost s řečenou Planetou nesouhlasí“

17) Privil jsem **JÁ**: „A přece je to právě ona Planeta, kterou jsi právě pojmenoval! Že se v tomto roce objevuje mnohem větší nežli obyčejně jindy, pochází z toho, že je nyní v největší blízkosti Země. Měnitelné postavení veškerých Planet ke Slunci a také mezi sebou bylo vám mnohokrát při vhodných příležitostech přesně ukázáno a vyloženo a také vám bylo ukázáno, že se Planety mohou podle toho, v jakém jsou postavení, následkem otáčení kolem Slunce značně k sobě navzájem přibližovat a rovněž také od sebe vzdalovat a ještě takovéo zcela přirozené zjevy nechápete a býváte přítom i úzkostlivé myslí, která takto ve své úzkostlivosti je velmi snadno přístupná všelikým pověrám pohanů.“

18) Hledte, tato Planeta je z důvodů právě nyní vám sdělených, jak již bylo poznamenáno, v největší blízkosti Země a také Slunce a právě proto vypadá značně větší nežli když je v největší vzdálenosti od Země, podobně jako se každý předmět ve větší blízkosti jeví a ukazuje větší nežli ve větší vzdálenosti! - Rozumíte tomu nyní?“

19) Privil nyní **Ondřej**: „Pane a Mistře, nyní je mně a jistě také všem ostatním tato věc již úplně zcela jasná a budoucně si již nebudeme při podobných zjevech s úzkostlivou myslí lámat hlavu.“

20) Protože už nás však právě tato Hvězda vylákala ven, rád bych tedy z Tvých úst jen zcela v krátkém náznaku slyšel, jak přišli mnozí nám známí národové k domnění, že tato Hvězda, zejména když se, jako je tomu nyní, ukazuje pro svou blízkost lidskému oku větší, probouzí mezi národy válku, pročez také má jméno pohanského boha války a mnozí pohané ji také považují za boha války a proto se jí také bojí.“

21) Privil jsem **JÁ**: „Cožpak ještě nevíš, že všichni velmi prohnání kněží každého národa, který je ve své slepotě, která je též dílem těchto kněží, považují se za sluhy a přátele bohů, používají všechny mimořádné zjevy - zvláště na nebi - k tomu, aby uvedli lidi do veliké bázně a úzkosti dílem svými řečmi a dílem jinými podvodnými kousky, aby je tím přinutili k velkým obětem a k jiným skutkům pokání? Hle, také to je dílo kněží, z nichž časem většinou také povstali králové Země!“

22) Tato Hvězda má dle své silné atmosféry jako zemské těleso poněkud načervenalější zabarvení nežli Planeta s méně silnou atmosférou a její, hned větší a hned menší síla světla při stále načervenalém světle přivedla kněze až příliš brzy na ideu, aby ji lidu označili jako Hvězdu války. Byla-li viděna větší, kázalo se lidu o přicházejících válkách a lid začal obětovat.

23) Vyskytl-li se však mezi lidem také sem tam člověk, který řekl lidu, že kněží při této příležitosti chtějí z toho jen kořistit a že tato Hvězda je o sobě zcela pokojná Planeta a lid takovému moudrému muži uvěřil a kněžím přinesl málo anebo nepřinesl vůbec žádné oběti, pak se vyznali kněží zcela dobře v tom, aby mezi národy založili nepřátelství a roznítili je k válce. Tyto války byly pak také vedeny s největším rozhořčením a ukrutností. Tehdy běhal lid ke kněžím v masách do chrámu a obětoval bohům, aby je uchlácholil. Jestliže kněží z takových neblahých příležitostí hodně vyzískali, pak se snažili zase vládce uchlácholit a válka pak byla brzy opět skončena.

24) Jestliže jsi tomu nyní porozuměl, pak také zajisté poznáš, jak naše Planeta přišla ku počtě boha válek. - Zanechme nyní této Hvězdy a odeberme se opět do domu a v něm_k odpočinku!“

140. ZMUŽILÝ VRCHNÍ IODNÍK.

1) Když jsme byli opět v našem sále, tázal se Mne hospodský, kde má pro Mne zařídit dobré lůžko.

2) **JÁ**. jsem však pravil: „Hle, příteli, kdo chce mít postel, tomu ji dej; Já si však v době noční odpočinu na stolicí! Tvé stolice se Mi hodí k odpočinku lépe nežli postel.“

3) Jelikož jsem Se však na Své stolici věnoval ihned nočnímu odpočinku, nechtěli ani Moji

učedníci postele, nýbrž zůstali sedět, jak se ostatně většinou stávalo, vedle Mne na stolicích, Jen Marie a Joel si vzali ve vedlejším pokoji dvě postele.

4) Oněch dvanáct rybářů odešlo však potají opět domů do své blízké vesničky s úmyslem, že zítra přinesou opět Mně a Mým učedníkům - ale větší množství - ryb; neboť Mými řečmi a poučeními byli nadmíru povzneseni a ze samého pocitu díky téměř nevěděli, co by učinili. Po celou cestu až do vesničky nade Mnou jásali a doma svým druhům nestačili ani dost vyprávět, jaké hluboké a neuvěřitelně čistě božské pravdy slyšeli z Mých úst. Jejich druhové a domácí lidé se jich však tázali, zda jsem snad konal také ještě některá znamení a zázraky.

5) **Vrchní lodník** však pravil: „Jaká znamení, jaké zázraky! Slovo a nauka Páně, jako věčná, neuvěřitelně světlá a neuvěřitelně živá pravda z Jeho věčných nebes, je již o sobě tím největším znamením a zázrakem; neboť jak On mluví a učí, tak ještě žádný člověk před Ním nemluvil a neučil. Zítra se od Něho naučím ještě velmi mnoho, co je mně dosud ještě úplně neznámé, neboť kdo se nestává po Jeho boku moudrý a plný věčného duševního života, ten zůstává mrtvější nežli kámen zdi navěky.

6) Já si však nyní zvolím hlavní úkol svého života vyznávat přede vším světem hlasitě Jeho slávu, Jeho božskost a Jeho vpravdě nejsvětější jméno; neboť mně nyní úplně opustila veškerá bázeň z hlouposti a zlomyslnosti všech světských lidí. Kdo obstojí přede mnou se lží, vrhnu-li mu ve tvář pravdu jako hořící trní, rovněž jako kdysi pastýř David vrhl kámen na pyšné čelo obra Goliáše a srazil ho k zemi?!

7) Běda pokryteckému farizeji, který by si předsevzal jinak mne poučovat; řeknu mu a ukážu na kolikátém stupni dolů do pekla stojí a jaká odměna ho tam očekává!“

8) Všichni jeho druhové žasli nad odvahou vrchního lodníka, ale pravili, že by snad bylo chytřejší, kdyby se hned zpočátku tolik příliš hlasitého povyku nedělalo, aby se zlí farizeové nestali vůči Spasiteli ještě nepřátelštější nežli již beztoho jsou.

9) Ale **vrchní lodník** pravil: „Budou-li lidé mít ještě dále k těmto největším nepřítelům lidí a pravdy ze samého strachu před jejich zlomyslností všemožné ohledy, pak nebude nikdy světlo mezi lidmi na této Zemi! Proto budiž jim pravda s pravou odvahou otevřeně vmetena do tváře a ať jen pořádně ukážou těmto prohnaným zbabělcům, jako to dělá lev, zuby a drápy a oni pak zalezou brzy do svých temných děr!“

10) A tak mluvil v tomto smyslu náš vrchní lodník ještě chvíli dále, až ho přemohl spánek a on si pak popřál také krátký odpočinek. Zrána však byl nicméně prvý zcela posílen na nohou a jeho prvá myšlenka jsem byl Já, Kterému vzdal ze srdce chválu a Kterého velebil.

11) Ježto však viděl, že jeho druhové dosud spí, probudil je a řekl jim (**vrchní lodník**): „Přátelé, pospěšme si, abychom se dostavili ještě před východem Slunce s rybami; neboť tohoto dne jde o získání věčného života pro naše duše a také pro duše ještě mnohých lidí!“

12) Všichni rychle vstali s míst odpočinku, šli k sádkám, vytáhli asi 100 nejkrásnějších a nejlepších ryb a zavezli je do Jesairy.

13) Tentokrát šlo s sebou také 8 rybářů, kteří včera večer zůstali doma a kteří nyní pomáhali dopravit do Jesairy ryby v soudkách, které položili na káru, kterou sami táhli a postrkovali.

14) Když snadno a brzy dorazili do Jesairy, spali ještě mnozí učedníci, jen Já, Petr, Ondřej, Jakob, Jan, Kisjona, Filopold a hospodský vedle několika služebných lidí byli jsme již na nohou a pohlíželi venku na veselé výjevy časného jitra.

15) Když Mne rybáři spatřili, ihned jásali a již zdáli Mně děkovali, že jsem je uznal za hodné, aby Mne mohli tohoto dne také spatřit a se Mnou mluvit.

16) Když dorazili se svou károu až k nám, prosili Mne opět, abych milostivě a se zalíbením přijal jejich oběť.

17) A **JÁ** jsem jim pravil: „Mé slovo již včera při podobné příležitosti k vám vyslovené platí také pro dnešek a budoucně pro všechnu věčnost. Odevzdejte ryby hospodskému; on již bude vědět, jak je použije.“

18) I odevzdali ryby hospodskému a vrchní lodník poznamenal hospodskému, aby rybami neskrbil; neboť jejich sádky jsou nejlepšími druhy ještě tak přeplněné, že 100 dní nebudou muset jít na nový rybolov.

19) Sluhové hospodského převzali ryby a dopravili je do velké hospodské kuchyně, v níž byla dosti velká sádka z cedrového dřeva, kterou zhotovil Můj pěstoun Josef, ještě nežli jsem Se narodil a kterou měl hospodský ve velké úctě proto, že ji dal zhotovit jeho otec v roce, kdy brzy poté zemřel.

20) Otec hospodského byl však zbožný a nadmíru počestný muž a proto také byl důvěrným přítelem Josefa, který měl často slušnou práci u otce našeho hospodského a dokud žil, zůstával také přítelem synovým. Proto Má rodina byla také hospodskému vždy velmi milá a vážená.

21) Jen já Sám jsem byl předtím tomuto domu méně znám a byl jsem v malé vážnosti, protože jsem byl vždy skoupý na slovo a nic jsem ze Sebe nedělal.

22) Toto málo k podrobnější známosti s tímto domem v Jesaiře, po němž však, nota bene jako po mnohých jiných obcích u moře Galilejského nelze již nalézt přes více nežli tisíc let žádnou stopu; neboť mnohé války a stěhování národů, jimiž byly tyto země často navštíveny, vše zničily a zpusťily. - A nyní opět k nám zpět!

141. PODSTATA ZÁHROBÍ.

1) Když byly ryby uloženy, odebral jsem Se s dříve jmenovanými přáteli a s 20 rybáři opět do naší známé již besídky, v níž jsme očekávali východ Slunce. jitro bylo úplně čisté a jasné, neboť vítr vanoucí od jihu odvál výpary s moře a též s hor obklopujících moře a proto byla na všechny strany nádherná vyhlídka, kterou zejména naši rybáři nemohli ani dost vynachválit.

2) Když byl **naš vrchní lodník** zcela uchvácen nádherným pohledem na krajinu, pravil: „O, Pane a Mistře, jak nádherná a divuplná jsou všechna díla Tvá! Kdo si jich v čistém smyslu váží, má z nich jistě velké potěšení a radost a to tím více teprve tehdy, když v sobě cítí, že nebudou pro jeho duši, která má žít věčně, také nikdy ztracena. Co říkáš, ó, milý Pane a Mistře, k tomuto mému snad ještě velmi nezralému názoru?“

3) Pravil jsem **JÁ**: „Tvůj názor je zcela dobrý a také pravdivý; neboť dokonalá, v Mém duchu lásky a pravdy znovuzrozená duše odpadnutím svého těla nejen že nic, až na tíhu těla, která ji poutá k tomuto hmotnému světu, neztratí, nýbrž jen nevýslovně mnoho mimoto ještě získá! Neboť vpravdě pravím tobě: Tělesné oko nikdy nevidělo, ucho neslyšelo a mysl žádného člověka nikdy nepocítila, jaké blaženosti mohou ve velkém záhrobí očekávat ti, kdož Mne milují a žijí a jednají podle Mé nauky! Více ti nepotřebuji říkat.“

4) Pravil opět **vrchní lodník**: „Ó, milý Pane a Mistře! A kde je ono velké, tak přenádherné záhrobí, do kterého bude po smrti těla dokonalá duše přijata? Je nade všemi Hvězdami, anebo uprostřed mezi Hvězdami, anebo ve volných prostorech vzdušných, ve kterých se vznášejí světlé mraky?“

5) Pravil jsem **JÁ**: „Příteli, tážeš se zde ještě v tomto světě velmi po lidsku, což však také u tebe nemůže ještě jinak být! Věz, ono velké přeblažené záhrobí je především, jakožto pravé Království Boží uvnitř v člověku a to v nehlubším nitru jeho duše. Odtud je však potom také všude nad Hvězdami, objímajíc na všechny strany celý přenekonečný prostor, tedy také ve Hvězdách a mezi Hvězdami, ve volném vzdušném prostoru, na této a v této Zemi a tedy také všude, kdekoli jen pomyslíš. Neboť vše, co vidíš a cítíš na tomto světě, je obdobně přítomné též ve světě duchovním, bez čehož by nemohlo trvat a netrvalo nic hmotného.“

6) Neboť hle, tato Země, Měsíc, Slunce a všechny ty nesčíslně mnohé Hvězdy, které jsou také vesměs velká světová tělesa na nichž žijí tak jako na této Zemi všeliké bytosti a tvorové, jsou v podstatě také jen pouhé duchovno, protože jsou jen vůlí Boží pevně drženým výrazem jeho myšlenek, idejí a názorů v Něm Samém. Kdyby Bůh nějakou takovouto Svou ideu vyřadil z oblasti Své vůle a nechtěl ji už mít v patrnosti (ztělesněnu), pak by jí tu také již nebylo, což by Bůh zajisté mohl, kdyby to ve Svém věčném řádu chtěl; ale Bůh chce, aby vše věčně jako On Sám dále trvalo - i když za leckterých Bohem ustanovených změn - a aby to přešlo z prvního, vůlí Boží tvrdě udržovaného stavu, v němž je veškerá hmota, do stavu volného a jakoby o sobě trvajícího, totiž do stavu duchovního a Bohu podobného.

7) Až budeš v Božím duchu ve své duši dokonalý, pak budeš také mít ve zmenšené míře v sobě samém k nazírání a používání vše to, co v Sobě má od věčnosti v přenekonečně největší míře Bůh. A tak budeš také nevýslovně jasněji vidět tuto Zemi jaká je nyní, jaká byla ve všech dřívějších údobích svého trvání a jaká bude v údobích budoucích až do svého hmotného konce, jaká bude věčně dále ve svém neměnitelném duchovním a nejčistším stavu trvat a rovněž také budeš nepopsatelně jasněji vidět Měsíc, Slunce a všechna nekonečně mnohá jiná světová tělesa a také jim budeš od nejmenšího do největšího mnohem lépe rozumět nežli nyní se svými kalnými a nedokonalými smysly, které jsou člověku dány právě proto tělesně kalné a nedokona-

lé, aby ho neustále nutily k vnitřní činnosti v myšlení a hledání, protože duši spřízněné s Božím Prásvětlem není nic obtížnějšího a nesnesitelnějšího nežli kalnost a neurčitost ve všem, co právě jen kalnými a nedokonalými tělesnými smysly vnímá a sotva podle vnější kůry poznává.

8) Duše touží tedy neustále po úplné pravdě a přemýšlí a táže se a rovněž tedy také neustále hledá; a v této duševní činnosti záleží tedy také stále se vzrůstající probouzení a posilování vnitřní duchovní schopnosti jak co do vidění, slyšení a postřehování, tak i co do hmatání a pociťování.

9) Kdyby však nějaká duše vstoupila ihned s úplně probuzenými vnitřními smysly do tohoto světa, zabředla by pak také ihned do naprosté lenosti a nečinnosti, - což by pak bylo právě tolik, jako kdyby neměla žádný život.

10) Blaženost života však záleží hlavně jen v činnosti a tak je duši užitečnější, aby se cvičila ve veškeré činnosti, nežli aby byla ihned ve veškeré jasnosti vnitřního postřehování ve všech směrech života.

11) Uvážíš-li toto vše dobře, dopracuješ se tím již k velké jasnosti v sobě a pochopíš mnohé, co ti bylo dosud nepochopitelné.“

142. ČINNOST DUŠE.

1) Právil na to **jiný rybář**: „Ó, Pane a Mistře, Ty jsi pravil že by žádné duši nic neprospělo, kdyby byla hned při svém vstupu do tohoto světa ve veškeré vnitřní jasnosti, protože by upadla, jak nyní dobře chápeme, do veškeré lenosti a neúplnější nečinnosti; neboť ztratil-li někdo něco drahocenného, bude to jistě tak dlouho hledat, až to možná opět najde - a tak tedy hledá duše ono vnitřní, svými kalnými vnějšími smysly ztracené jasné světlo. Jestliže však tento nejvyšší životní poklad našla, jak to pak bude dopadat s její další činností? Neboť když člověk to co byl ztratil, šťastně opět našel, pak je přece jistě konec s jeho hledáním a tedy s jeho činností! Kdyby tedy duše svou činností v hledání v plné míře našla co hledala, pak by opět zabředla do vší lenosti a nečinnosti; kdyby se však to stalo, pak by byla jako úplně nečinná bytost znovu zase jako mrtvá a to by jí věru nemohlo sloužit ke zvláštní blaženosti! Toto je mi, ó, Pane a Mistře, ještě poněkud nejasné.“

2) Právil jsem **JÁ**: „Příteli, protože v nejjasnějším zření a poznávání nespočívá zrovna pravá životní blaženost, nýbrž jen ve stále stoupající činné lásce, proto si pak také musí každá duše učinit napřed činnou lásku jediným životním živlem, bez něhož nemůže nikdy dospět k vnitřní jasnosti života; neboť činnost v lásce je vnitřním životním ohněm, který se musí stát svým stále rostoucím oživováním jasně svítícím plamenem.“

3) Stal-li se však tento životní živel v duši úplně bdělý, takže se duše takto sama stává celá tímto životním živlem - což značí tolik jako: celý člověk je v duchu znovu a tedy opět zrozený - pak zůstává duše přes svou vnitřní jasnost, která je následek na nejvyšší možný stupeň vystupňované činné lásky, také vždy v nejvyšším možném stupni činná a její blaženost a její jasnost se zvyšuje podle stupňů její činné lásky a nikoli podle stupňů její jasnosti, k níž by bez činné lásky beztoho nikdy a nikdy nemohla dospět; neboť je to již od věčnosti Bohem ustanoveno tak, že žádný duch a žádná lidská duše nemůže bez náležité činnosti nikdy dospět ke světlu.

4) A jak tvoří lidé na tomto hmotném světě světlo? Hle, třou buď dřevo o dřevo anebo kámen o kámen tak dlouho, až začne ze sebe vydávat ohnivé jiskry! Ohnivé jiskry dopadnou na snadno zápalné předměty, které se rozžhavují. Je-li tu v dostatečné míře žár a přijdou-li s ním do styku hořlavé předměty - jako dřevo, sláma anebo jistá rychle zápalná směs se sírou a naftou - pak vzplane ihned jasný plamen a nastane v něm samém a ve všech směrech kolem něho světlo.

5) Vznikl by snad bez předchozí činnosti kdy žár a z něho svítící plamen, který svým zřejmě nejčilejším pohybem ukazuje sám nejvyšší stupeň činnosti?!

6) Hle, takto se již v mrtvém hmotném světě ukazuje, že rozdělení ohně a světla musí předcházet jistá činnost! A tak tím více musí předcházet jistá činnost světlu života duše; touto činností se probouzí láska, která je životním živlem a teprve z její zvyšované činnosti vzniká světlo v duši, to je moudrost, která poznává, posuzuje a uspořádává sebe a všechny věci ze sebe.

7) Hle, příteli, tak se mají věci života duše a její vnitřní jasnosti poznávání a nemusíš se tedy obávat, že by se kdy stala nějaká blažená duše pro svou bohopodobnou moudrost lenivou a

nečinnou, když právě moudrost duše je již zde a ještě více na onom světě vždy důsledkem její činnosti; kdyby však někdy přestala anebo mohla přestat tato činnost, pak by přestala u duše také moudrost a vnitřní životní jasnost. Porozuměl jsi tomu nyní?“

143. ČINNOST DUCHŮ.

1) Privil **rybář**: „Ano, Pane a Mistře, nyní je mi to již zcela jasné; ale nyní bych tedy také ještě rád mimoto věděl, v čem tedy hlavně záleží činnost nějaké dokonalé duše ve velkém záhrobí. Na této tvrdé Zemi musí člověk ovšem tisícové věci konat, chce-li žít - co však má konat ve velkém duchovním záhrobí? Bude se také tam pro výživu orat, sít a sklízet?!”

2) Privil jsem **JÁ**: „Ano, příteli, bude se tam orat, sít a sklízet, ale ovšem jiným způsobem a v jiném smyslu, nežli se to děje na tomto hmotném světě!”

3) Hleď, bez této velké činnosti duchů a obzvláště dokonalých, nevzniklo by na žádné Zemi nic! Nejen že by nerostlo nic a žádná živá bytost by nechodila po zemi, nýbrž nevzniklo by nikdy ani žádné Slunce a žádná Země a jistě ještě méně by dále trvaly.

4) Lidé sice orají půdu a zasévají símě do jejích brázd; ale duchům přísluší uskutečňovat klíčení, vzrůst a zrání plodu. A z toho nyní jistě poznáš, že duchové, zejména dokonalí, mají také pro svět vám viditelný, jak zde na této Zemi, tak také na všech ostatních světových tělesech mnoho co působit a dělat a ještě více však pro náležitě duševní vzdělávání a zdokonalování lidí již na tomto a mnohem více pak na onom světě. Neboť do velkého záhrobí přichází neporovnatelně vždy více často nejvyšších nedokonalých nežli dokonalých duší, zejména s této Země. Nedokonalé a zlé duše by však pomocí nevykvašených přírodních duchů tuto celou Zemi brzy tak zkazily, že by na ní již nemohly růst ani tráva, ani keř, ani strom a žádné zvíře a žádný člověk již nemohl obstát.

5) Jen láskou, moudrostí a mocí dokonalých duchů je tomu u zlých a nedokonalých duší na onom světě zabráněno a jsou poněmáhu dále vzdělávány a pokud možno také od stupně ke stupni blíže ke Království Božímu přiváděny.

6) Jak to vše však dokonalí duchové způsobují, nedá se slovy vylíčit; až budete však sami v duchu znovu a opět zrozeni, pak se vám již stane jasné a samozřejmé, jak pracují a působí duchové. - Porozuměl jsi také tomu?“

7) Privil opět **tentýž rybář**: „Ano, milý Pane a Mistře a děkuji Ti za Tvou převelikou trpělivost s námi slabými a ještě velmi hloupými lidmi! Ó, to bude jistě ještě dlouho trvat, nežli budeme, žijíce uprostřed samých zázraků, rozumět zázrakům! Vidíme a požíváme vodu a ani v nejmenším nevíme, co voda je. Rovněž vidíme také oheň a jeho světlo, pociťujeme jeho žár a teplo, nevíme však ani dost málo co jest a jaký je vlastní důvod jeho vzniku. Ale ať je tomu nyní jakkoli, jsme nyní nadmíru veselí již proto, že se nám Tvou převelikou milostí a láskou dostalo nyní neklamné cesty k úplné a živé pravdě. Ó, milý Pane a Mistře, buď nám však také Svou milostí nápomocen, bychom kráčeji po této cestě ke světlému cíli nikdy se nestávali unavenými, slabými a lenivými!“

8) Privil jsem **JÁ**: „Kdo věří, máje patřičnou vůli, ten také dosáhne to, o co vážně usiluje; a tak také vy brzy a snadno dosáhnete cíle, protože jste nyní po mém boku v největší horlivosti urazili již více nežli polovinu cesty!“

9) Když jsem tímto poučováním úplně uspokojil rybáře, děkovali Mně opět, ustoupili, rozmlouvali mezi sebou o tom co slyšeli a pevně si to vštípili do paměti.

144. VÝZNAM PROROCTVÍ PÁNĚ O BUDOUCNOSTI.

1) Já však jsem hovořil o leccčems s naším hospodským, s Filopoldem a Kisjonou a také o budoucnosti celé židovské země.

2) Když Mne však **učedníci** slyšeli mluvit o velmi ponuré budoucnosti této země, řekli mezi sebou: „Tak mnohdy se člověk u Něho opravdu nevyzná! O Jeho podobenstvích, jimž slouží vždy za základ hluboký smysl a která také vždy vysvětlil, když jsme nerozuměli, neříkáme nic; ale když při své nauce, která se přece již jen za 10 roků musí stát společným majetkem lidí a která může přetvořit a přetvoří lidi v beránky, mluví vždy o nějaké ještě žalostnější budoucnosti,

nežli jak bídná je nyní přítomnost, pak tedy skutečně často nevíme, co si přítom máme myslet!

3) Mimoto také již častokrát řekl, že bez vůle Boží nemůže být nikomu ani vlas na hlavě zkřiven a ani vrabec nemůže se střechy spadnout. Když se tedy bez Jeho vůle nemůže nic stát, pak tedy bez Jeho vůle nemůže také ani žádná zlá budoucnost nastat a to tím méně, že - jak už bylo řečeno - Jeho naukou, která je živé slovo Boží a která o ničem tak velice a naléhavě nemluví jako o lásce v Bohu a bližnímu, rovněž také o pokoře, smířlivosti, sebezapírání a milosrdenství, mají být lidé přeměněni v beránky.

4) Musejí-li se lidé Jeho naukou vskutku stát tím, čím se také v krátké době stalo podle našeho dobrého vědomí několik tisíců, jak může tedy neustále prorokovat o jakési, jak bylo řečeno, ještě mnohem žalostnější budoucnosti, nežli kdy byla uplynulá doba i s touto jistě již beztoho nadevší míru žalostnou přítomností? To ať si pochopí kdo může a dovede; my to naprosto nechápeme!

5) To by musel z nějakého jen jedině Jemu známého tajného důvodu Sám chtít tak mít, jinak je nám nepochopitelné to Jeho proroctví o přežalostné budoucnosti jako následku Jeho nauky, která je nyní ve svém vzniku rozšířena v daleké Asii, v hlubokém Egyptě a dokonce mezi černochoy a také již v Evropě mezi Římany a Řeky mezi mnoha tisíci lidmi, kteří v Něho živě věří a Jeho nejvyšší světlou pravdu mohou také vždy potvrdit znameními.

6) Ano, mají-li být převelice zlé Jím prorokované stavy budoucnosti následkem této čistě božské nauky a bude-li mít Království Boží mezi lidmi takovou nejvyšší politování hodnou podobu, pak by bylo zajisté mnohem lépe, aby se taková nauka vůbec lidem nezvěstovala, aby se nestali ještě horšími ďábly, nežli jsou nyní beztoho v převážné většině!“

7) **JÁ** jsem však dobře slyšel tyto řeči Svých učedníků a řekl jsem jim: „Jak vás mohou Má proroctví o budoucnosti ještě pohoršovat? Vždyť jsem je přece již častěji před vámi odhalil a také vám co nejpřesněji pravdivě ukázal, co bude při svobodné vůli lidí příčinou nadmíru zlé budoucnosti a vy jste to dobře pochopili, uznali a dobře tomu porozuměli a nepohoršovali jste se. Jak to, že jste se nyní nad tím pohoršovali a jak můžete říci, že při známosti Mého evangelia se bude moci budoucnost stát jen tehdy tak zlou, budu-li z důvodu jen Mně známého, Já ji chtít tak zlou mít?“

8) Ó, ó, jak velice krátkozrací jste ještě všichni! Bez Mé vůle se ovšem nemůže vlas na hlavě člověka zkřivit, ani vrabec se střechy spadnout a žádný člověk nemůže velikost a podobu svého těla změnit a den prodloužit anebo zkrátit - neboť všechny tyto věci jsou v bezprostřední moci Mé vůle, která je také ve všech nesčíslně mnohých andělech Mých věčných a nekonečných nebes jedna a táž -; ale zde na této Zemi, kde musí každý člověk především složit zkoušku svobody vůle, je to s všemohoucností Mé vůle v mravní a duševní životní sféře člověka zcela jiné, - jak jsem vám to ukázal již velmi často!

9) Cožpak jsem neřekl, že: Ve světě, kde by se člověk nemohl stát nejhorším všech ďáblů, nemůže se také stát pravým Božím dítětem?! Vždyť. proto Já nyní Sám bezprostředně zjevují vám lidem Svou vůli, abyste si ji osvojili a tím se mohli stát ve všem Mně úplně podobnými.

10) Je-li však tomu tak a nemůže být jinak - což byste nyní přece již měli v podstatě pochopit - jak vás pak může pohoršovat, když také těmto našim přátelům sděluji, jak to bude v budoucnosti dopadat následkem zatvrzelosti a slepoty lidí, kteří se podobně jako mnozí farizeové nechtějí obrátit ke Světlu života, nýbrž toto Světlo všude se vši zuřivostí pekla pronásledují?!

11) My jsme nyní nauku o Království Božím opravdu rozšířili mezi velmi mnohé lidi daleko a široko od východu k západu a od jihu k severu a mnozí se již sluní ve Světle z nebes - ale toto prvé rozšíření je nicméně velmi ojedinelé a je vlastnictvím jen malých rodin a obcí; proto také nebudí ještě příliš velkou pozornost u všech těch mnohých světsky mocných a nadevše vládyctivých nepřátel Světla a tito nepřátelé dosud ještě velmi málo podstatného podnikli proti němu.

12) Učiňte však toto Světlo jen všeobecnější, aby mohli kněží dobře zpozorovat, jak se již v určité svátky a velké obětní dny nenaplnují lidmi jejich chrámy, nýbrž stávají se vždy prázdnější a prázdnější a pak již uvidíte, s jak nevýslovnou zuřivostí povstanou proti Mé nauce a jejím vyznavačům!

13) Má nauka je o sobě sice pravý pokoj duše, která podle ní žije a jedná, - ano, ona je blaženým nebeským pokojem v celém člověku; ale pro ďábly pekla, kteří v podobě lidské vládnou mezi lidmi na této Zemi, je lží a podvodem, je dvojsečným a plamenným mečem, válkou a nej-

větším zpusťšením. Proto opravdové Království Boží na Zemi musí snášet velké násilí, jak také dílem snáší již nyní. A ti, kdož ji budou chtít mít, musí ji také násilím na sebe strhnout.

14) A hledte, jak takové Mnou předvídané boje při zachování svobodné vůle lidí, která je ramenem jejich lásky a tedy jejich životem, jsou nepostradatelné, protože My nechceme pro nauku z nebes napřed potopou vyhladit s povrchu Země lidi, kteří jsou nyní ve falši a zlu a jejichž počet je převeliký, poněvadž tato nauka je dána právě pro nemocné, hluché a slepé a všelikými zly stížené a nikoli pro zdravé a tak bude zajisté také dobře a snadno pochopitelné, že se časem rozšíří velké boje a války po půdě zemské a především a nejprve po staré říši židovské, z níž vychází tato nauka, s tak velkým zpusťšením, že již nebude možno poznat, kde stálo to a ono město, kde vinice, kde úrodná pole a bohaté ovocné zahrady, louky a pastviny. Bude to proměněno v pustinu a budoucně se nikdy nepřetvoří v zaslíbenou zemi, v níž kdysi tekla med a mléko.

15) Že vám to však říkám předem, to má ten důvod, abyste se mohli za čas proti tomu ozbrojit a vyzbrojit. Neboť ví-li se, kdy přijde zloděj a co má v úmyslu, pak je snadné postavit se mu na obranu; ale neví-li se že přijde a kdy a jak, zda ve dne či v noci, kdy je vše pohříženo v hluboký spánek, pak je zloději snadné vniknout do domu a vzít si kořist. Proto krácejte vždy ve Světle vnitřního Dne a zůstávejte bdělí v Mé vám zjevené pravdě, tak budete moci dobře obstát v boji s nepřitelem!

16) Pohoršujete se také ještě nyní, že jsem vám toto nyní nad Slunce jasně ukázal?"

145. POKORA PRACOVNÍKŮ NA VINICI PÁNĚ.

1) Právil nyní **Petr**: „Ó, Pane a Mistře, my jsme se také předtím nepohoršovali a tím méně se budeme pohoršovat, ježto nyní úplně jasně poznáváme, že nebudeme moci nikdy překazit to, co ani Ty se vši Svou všemohoucností nemůžeš a nechceš překazit. Co se však nicméně dá s Tvou stálou pomocí učinit, to se také stane; neboť za pravdu nasadíme vždy proti všem nepřátelům pravdy život a dříve nežli padnu já, padne v čas - potřeby tisíc nepřátel pravdy a života. Neboť my nechceme být ve jménu Tvém jen učiteli, nýbrž také hrdiny a chceme slovem, skutkem a mečem proti odpůrcům a nepřátelům pravdy bojovat. S Tvým jménem v srdci a na štítě zvítězíme nad celým světem! Jen Ty nás nikdy neopouštěj se Svou milostí!"

2) Právil jsem **JÁ**: „Zůstanete-li ve Mně, zůstanu Já také ve. vás. Beze Mne však nebudete s to nic učinit.

3) Až však vše učiníte se Mnou a ve jménu Mém, pak řekněte v sobě: Hle, ó, Pane, jací jsme to před Tebou vždy leniví a neužiteční sluhové v obdělávání Tvé vinice!" Neboť vpravdě: kdo se bude sám povyšovat, ten bude ponížen; kdo se však sám poníží, ten bude povýšen!

4) Ale přitom však neříkejte nikomu Pane; neboť jen jeden je váš Pán a Mistr a Ten jsem Já. Rovněž neříkejte nikomu „otče"; neboť jen jeden je váš Otec, - totiž Ten v nebi. Rovněž také nenazývejte nikoho dobrým a svatým; neboť jedině Bůh je dobrý a svatý.

5) Vy však všichni jste bratři a sestry navzájem. Kdo však chce být mezi vámi prvý a největší, budiž sluhou a přísluhovačem všech; neboť v Mém Království je nejpokornější a nejnepatrnější a zdánlivě poslední ve vši moudrosti a moci právě první a největší.

6) Nyní tedy víte, co máte činit a vždy zachovávat, abyste v sobě udrželi Mne a Mou sílu a moc a jí působili; čiňte tedy také vždy tak, pak budete také zůstat ve Mně a Já ve vás!"

7) Tu přistoupil ke Mně ještě **náš vrchní lodník** a řekl: „O, milý Pane a Mistře, Ty jsi pravil, že se nemá žádnému člověku říkat „otče", neboť Otec všech lidí je jedině Bůh Sám! Poznávám dobře, že máš také úplně pravdu; jen si nyní nedovedu v zákoně Mojžíšově vyložit, jak si vysvětlit to, když Mojžíš praví: „Cti otce a matku svou, abys dlouho žil a dobře se ti vedlo na Zemi!" Zde přece nazývá Mojžíš; velký a mocný prorok Jehovův, ploditele dětí otcem a tak se také praví: „Náš otec Abraham, Izák a Jakob!" Nazýváme-li jako děti našeho ploditele otcem dopouštíme se podle Tvého zde vysloveného slova nějakého hříchu před Tebou, ó, Pane?"

8) Právil jsem **JÁ**: „Na slově samém nic nezáleží, nýbrž jen na vnitřním jeho smyslu! Proto děti mohou vždy zvat svého ploditele „otcem" a svou roditelku „matkou"; neboť děti nemohou zajisté pochopit ducha slova. Vy však nyní již chápete vnitřního ducha slova a víte, že věčně nejvyšší a nejčistší láska v Mém srdci k vám lidem, které vychovávám a navěky povyšuji na Svě

děti, je jedině a pouze Ten pravý Otec. Nuže, rozuměj příteli, jen v tomto duchovním smyslu slova nemáte říkat „otče“!

9) Zapamatuj si mimoto ještě, že každé pouze vnější slovo, jakož i každé písmeno o sobě je mrtvé a neprobudí nikoho k životu; jen vnitřní duch ve slově - ať vysloveném či literami psaném - to jest, který oživuje každého kdo myslí, jedná a žije podle jeho vnitřního živého smyslu. Kdo však věří, jedná a žije jen podle vnějšího smyslu slova jako farizeové, ten zůstává mrtvý rovněž tak, jako je pouhá litera slova o sobě mrtvá. - To tedy pro vaše uklidnění!"

10) Rybáři a všichni (ostatní) Mně děkovali za toto dodatečné vysvětlení a přemýšleli velice o všem, co jsem jim zde zrána ještě před východem Slunce sdělil a vysvětlil.

11) Jelikož se nyní Slunce v silně načervenalém zbarvení obklopené růžově třpytivými oblačky začalo zvedat nad obzor, - což poskytovalo nádherný pohled - pravil hospodský: „Krásná a nádherná je zajisté podívaná na takové jitro; jen škoda, že taková růžová jitra nemají téměř nikdy za následek rovněž tak růžový večer! Říkáva se již odjakživa: „Zrána růže a večer bláto!“ Pane a Mistře, připraví nám také růže tohoto jitra večer bláto?“

12) Pravil jsem **JÁ**: „Zanech nyní, dokud dlím u vás a mezi vámi já, výroky starých astrologů, které se někdy sem tam vskutku potvrdí; neboť Ten, Který je Pánem jitra, je také Pánem večera! Jestliže jsi toto pochopil, pak se nemusíš obávat bláta večera.“

13) Když jsem to hospodskému řekl, rozveselil se; neboť nebyl nikdy přítelem blátivého večera.

146. PÁN NAVŠTĚVUJE CHUDÉ RYBÁŘE ZÁTOKY.

1) Nyní však přišel také sluha z domu a sděloval nám, že nás čeká snídaně. I opustili jsme besídku a odebrali jsme se ihned do domu. Zde jsme se posadili ve známém již pořádku za náš stůl a oněch 20 rybářů za stůl pro ně prostřený a jsouce krásným jitem posílení, požili jsme s velmi radostnou myslí velmi dobře připravenou snídaní.

2) Když jsme za půl hodiny skončili snídání, tázal se Mne hospodský, co asi podniknu nyní až do poledne.

3) Pravil jsem **JÁ**: „Tázati se je svobodné, ale odpovídat též! Není sice vždy v Mém řádu určovat předem co učiním; neboť vše závisí na Tom, Jenž přebývá ve Mně a Já, jako nyní také jen člověk s tělem a krví a nesmrtelnou duší, musím poslouchat Tohoto Ducha ve Mně. Teprve když On mi řekne: „Jdi tam a tam a učiň to a ono!“ ví to pak také Mé tělo a Má krev. Ale tentokrát Otec ve Mně již promluvil a vím co mám dělat a mohu vám to tedy také sdělit.“

4) Hle, nedaleko odtud, směrem k Cesareji Filippi má Galilejské moře jednu ze svých největších zátok, ale tato zátoka není téměř splavná pro větší loď; s malými čluny lze se však dostat až k jejím tobě ještě neznámým dosti rozsáhlým břehům. Na těchto březích je malá, těsně k příkrému pohoří přilehlá rybářská vesnička, jejíž řečtí obyvatelé se živí většinou rybami a mlékem několika koz. Případný přebytek ryb prodávají vždy do Cesareje Filippi a zato obdrží sůl, chléb a několik málo jim nutného nářadí, které potřebují pro svou malou domácnost a pro své řemeslo.

5) Tyto rybáře jsem již jednou navštívil, ještě když byli duchovně a fysicky ve velmi nuzném stavu; neboť duchovně patřili ke škole řeckých tak zvaných psích světských mudrců (kyniků; vyd.) a ve fysickém ohledu obývali nejnuznější chatrče, které si postavili na nejpustší kamenité půdě. Já jsem je však za Své návštěvy velice pozdvihl jak v postavení fysickém, obzvláště však v jejich oblasti duchovní.

6) A hle, tyto tobě nyní označené rybáře navštívíme! Proto opatři nám náležitý počet menších a lehčích člunů, s kterými budeme pak moci jet po zátocě! O něco více nežli za hodinu budeme moci snadno dosáhnout zmíněnou vesničku. Je-li vám to vhod, pak se postarejte o to, abychom brzo odpluli! Budete mít z oněch vám dosud ještě neznámých rybářů velikou radost. Za několik hodin po poledni budeme pak opět zde v Jesaiře.“

7) Když jsem byl toto řekl hospodskému, pravil Mně Kisjona: „Pane a Mistře, já mám nyní tři dobré lodi v přístavu; nemohli bychom je použít a ušetřit našemu hospodskému, který není dosti hojně opatřen čluny, shánění náležitého počtu menších člunů u jeho sousedů?“

8) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, kde je moře hluboké, tam beze všeho použijeme tvých lodí; ale až však přijde mělká a mnohým rákosím a třtinou silně porostlá zátoka, pak nám tvé lodi nebudou již s to prokázat žádoucí službu!“

9) Privil **Kisjona**: „Také u každé mé lodi jsou připoutány 4 malé čluny a může jich být v čas potřeby použito. Ostatně má víra v Tebe a v Tvou moc je však tak silná, že nemohu ani v nejmenším pochybovat o tom, že bychom v Tvé přítomnosti nemohli plout s mými loděmi po mělké zátocce.“

10) Privil jsem **JÁ**: „Ano, věříte-li tak všichni, pak tedy můžeme zkusit malou plavbu po moři s tvými loděmi!“

11) Když jsem to řekl, vstali jsme a spěchali ke Kisjonovým lodím a Kisjona poručil svým přítomným lodníkům co mají dělat. Když lodníci uslyšeli o plavbě po rákosové zátocce, pokrčili rameny a tím dali na srozuměnou, že to nepůjde.

12) My jsme však nicméně vstoupili na tři lodi a rychle jsme odpluli. Marie však zůstala v Jesaiře, protože slyšela, že se opět vrátíme za několik hodin po poledni a rozmlouvala tu o mnohých věcech se ženou hospodského, která byla blízkou příbuznou prvé Josefovy ženy.

13) My však jsme již za půl hodiny dorazili k osudné zátocce a lodníci pravili: „Tu třeba nyní přitáhnout vesla a chopit se tyčí na postrkování.“

14) Privil **Kisjona**: „Poslyšte, Pán je u nás a On je s námi! Konejte co vám řekne On; neboť Jeho moc zmůže více nežli vaše tyče na postrkování!“

15) Když toto lodníci od Kisjony uslyšeli, obrátili se na Mne a tázali se Mne, co by nyní měli dělat.

16) A **JÁ** jsem pravil: „Obráťte tedy vesla dozadu a uvidíme, zda nás správný vítr požene rákosím!“

17) I učinili lodníci co jsem byl přikázal a náhle přišel od východu velmi silný vítr, hnal velké vlny do zátoky a s těmito vlnami hnal také nadmíru rychle přes rákosí a rákosím do zátoky naše lodi a tak jsme tedy také brzy a snadno dosáhli místo našeho určení a všichni obdivovali nynější půvab této malé vesničky, jež byla známa jen Mně a Mým starým učedníkům. Ihned jsme tu vystoupili na břeh a vyhledali obyvatele.

18) Když jsme přišli k prvému domu, nebyl nikdo doma a tak se nám také dařilo i u domů ostatních; byly zavřeny a v domě anebo v chlévě pro kozy nebylo živé duše.

19) Tu pravili mezi sebou **někteří učedníci**: „On přece jinak zná nejskrytější myšlenky člověka a již častokrát před námi a před mnohými jinými lidmi přesně odhalil nejvzdálenější budoucnost; jak to, že tentokrát nevěděl, že obyvatelé této malé vesničky nebudou doma? To je zvláštní a velice zvláštní! Jestliže to skutečně nevěděl, pak mohl nám a Sobě Samému uspořít tuto plavbu po moři; věděl-li to však a podnikl-li tuto plavbu jen k vyzkoušení naší víry, pak přece beztoho ví, že všichni v Něho nepochybně věříme a dáme na Něho, jinak bychom nechodili za Ním téměř půl třetího roku! Proč tedy taková nová zkouška víry?“

20) Také náš **Kisjona** se Mne tázal řka: „Pane a Mistře! Co budeme nyní dělat zde v této vesničce dávno snad již opuštěné svými obyvateli? Vstupme opět na naše lodi a jedme zpět do Jesairy! Neboť co zde dělat?“

21) Privil jsem **JÁ**: „Trochu malověrný je ještě každý z vás! Kdybych byl nevěděl, že obyvatelé této vesničky jsou právě dnes všichni doma, protože včera učinili pod Mou jim ovšem neznámou vůlí dobrý rybolov a že zítra chtějí přinést část ryb na trh do Cesareje Filippi, kteréžto město se opět dosti zotavilo, pak bych je byl také nějak marně nenavštívil. Jsou však doma a také bychom je v jejich domech zastihli; avšak spatřivše naše lodi, tu z bázně ve vší rychlosti zcela zalezli tamto do onoho lesa směrem k severu, protože byli toho pevného mínění, že byli někým objeveni a prozrazeni a že nyní přistály Herodesovi lodi, aby je zahubily.“

22) Ale tamto za skálou postavili s bystrým zrakem stráž a ta nyní již zpozorovala, že nejsme ani Herodovci ani nějakí farizeové. A tato stráž opouští nyní již své místo a přijde brzy tak blízko k nám, aby se mohla určitěji přesvědčit kdo jsme. Poté sdělí obyvatelům této vesničky, kteří se před námi skryli, že nejsme nepřátelé a obyvatelé budou brzy poté u nás a projeví převelikou radost, že jsem je navštívil.“

147. RYBÁŘI ZDRAVÍ PÁNA.

1) Brzy se tedy také stalo, jak jsem řekl. Zanedlouho vyšli všichni z úkrytu a Já jsem je zvučným hlasem zavolal k Sobě.

2) **Všichni** ihned poznali Můj hlas a volali: „To je ten velký Spasitel z Nazareta, naplněný vsí mocí Jehovy! Pospěšme k Němu!“

3) I šli rychlým krokem k nám a pozdravili Mne blahostnými řečmi, s nimiž bylo spojeno také jejich srdce a děkovali Mně za veškerá dobrodiní, která v nejhojnější míře požili a ještě vždy dále požívají od Mé první návštěvy. Poté Mne prosili, abych i nadále pamatoval na ně a na jejich děti, což jsem jim také slíbil na tak dlouho, dokud zůstanou věřící a činní v Mé nauce.

4) Poté nás zavedli do svých příbytků a ukazovali nám svá účelná zařízení, rybářské nářadí, sádky jakož i svá stáda koz a ovcí. Také chovali kuřata a kachny a husy, kteréžto dva poslední druhy ptactva byly u nich, jako původních Řeků, velmi oblíbeny. Rovněž nám také ukázali velmi značné včelíny, které jim dávaly mnoho nadmíru dobrého medu, který mohli v Cesareji Filippi snadno za drahé peníze prodat. Krátce a dobře, tento druhdy duchovně a fysicky převelice chudý nárudek se v době asi půl druhého roku tak zotavil, že byl nyní v opravdovém blahobytu.

5) Jeden z těchto obyvatelů byl kovářem a vyznal se dobře v tom, že dovedl dělat ze železa a také z ostatních kovů všeliké užitečné a potřebné nářadí, které již při první Mé návštěvě nabídl ke koupi až na několik oštěpů a kopí, které tomuto nárudku zbyly. A tyto zbraně odkoupil nyní od nich náš Kisjona za libru zlata vedle ještě několika kusů nářadí, které mohl dobře použít při svém velkém hospodářství.

6) Kisjona prosil představeného této malé obce, aby ho navštívil v Kisu, kde si spolu pohovoří a dohodnou o různých věcech ve prospěch této malé vesničky. Představený slíbil to učinit a také brzy poté to učinil po svém návratu z Jesairy, kterou byl poznal tentokrát poprvé, ježto ho hospodský pozval, aby si tam s námi zajel. Také náš hospodský odkoupil zde nyní od kováře některé nářadí.

7) Když byl představený Kisjonovi, Filopoldovi a hospodskému stručně popsal, jak vypadala tato krajina před Mým prvním příchodem a jak se Mým slovem pojednou stala kvetoucí, podívoval se zejména hospodský, kterému to připadalo ještě neobyčejnější nežli oběma prvním, kteří viděli ještě větší Má znamení.

8) Poté nás chtěli obyvatelé všeličím pohostit; **JÁ** jsem jim však řekl: „Milí přátelé, proto jsme sem nepřišli a ostatně se také brzy vydáme opět na zpáteční cestu, jelikož mám ještě lecos v Jesaire vyřídit; ale Já jsem k vám nyní přišel se Svými učedníky a přáteli proto, že jste co nejméně opatrovali Mou nauku a stali se pravými drahokamy Mé vůle.“

9) Protože jste se tedy stali tím, je také na čase, abyste se také seznámili s ostatními lidmi, kteří se mají od vás naučit a nabýt pravou pevnost ve víře. Poněvadž jste však také dobrými řečníky, můžete od nynějška příležitostně o Mně a Mém Království na Zemi ostatním lidem vyprávět a ukazovat jim cestu života.

10) Kdo žije podle Mé nauky a jedná jako vy a neříká a nemyslí u sebe: „Hle, tentokrát Pán mluvil opět zcela jako obyčejný člověk, takže v tom nebylo možno objevit mnoho z Království Božího!“ ten také dosáhne toho, čeho jste dosáhli již vy a bude také moci jako vy říci: „Nyní již nežiji já, nýbrž Pán žije ve mně!“

11) Proto zůstaňte tedy nadále také ve svých potomcích v Mé věrnosti a já zůstanu ve vás! Čiňte tedy také ve jménu Mém při vhodné příležitosti, kterou již velmi snadno a brzy poznáte, co jsem vám nyní poradil; ale vepřům, jimiž jsou pouzí svěští lidé, Mé perly neházejte!

12) Nyní Mně však řekni, představený této malé, avšak u Mne nicméně velké obce, proč jste se skryli v lesní houštině, když jste shlédli vjezd našich tří lodí do této zátoky! Cožpak jste si nevzpomněli na sílu, která je vám Mnou dána pro vaši neoblomnou pevnou víru?

13) Právil **představený**: „O, Pane a Mistře, plný nejvyšší Boží moci a síly, hle, to má svou zcela zvláštní příčinu! Již několikrát od Tvého prvního pobytu zde se větší a menší lodi pokoušely jet po této rákosové a třtinové, na ryby vždy bohaté zátoce; ale žádné se nepodařilo ani o píd' přes hranice rákosu sem vniknout, - neboť mocí živého slova a vůle v nás jsme zahnali ihned všechny daleko do moře. Ale tentokrát nám Tvé slovo a vůle v našich srdcích z důvodu mně nyní velice pochopitelného nic nepomohly!“

14) Když jsme spatřili tyto tři lodí, zapověděli jsme jim také ihned ve jménu Tvém vjezd do

této zátoky; ale lodi nezastavily, nýbrž pronikaly nezadržitelně hlouběji a hlouběji do naší zátoky. Tu nám bylo všem skutečně úzko a nezbývalo nám nic jiného; nežli se dát na útěk a skrýt se v lesní houštině a ve velké jeskyni, která má za lesem nepatrný vchod, avšak uvnitř se tak rozšiřuje, že v ní může mnoho tisíc lidí nalézt velmi pohodlné místo.

15) Přece jsme však postavili stráž, která nám měla oznámit, kdo vystoupí na břeh z oněch tří lodí, které nechťely uposlechnout moc Tvého slova a vůle v nás a co bude pak dělat. Stráž nám však ihned oznámila, že ti, kdož vystoupili na břeh, nejsou ani Římané, ani Herodovci, nýbrž zcela vlídně vypadající lidé a to Židé a Řekové a že nehodlají vniknout do našich domů.

16) Po této zprávě se nám ulehčilo u srdce a radili jsme stráž, aby se ještě důkladněji přesvědčila, kdo jsou ti, kteří vystoupili na břeh. Dostali jsme ještě lepší zprávu. Teprve poté jsme se sami odvážili vystoupit na světlo, zaslechli jsme tu Tvé nám dobře známé volání a pospíšili jsme k Tobě, Otci a Pánu všeho bytí a života.

17) Nyní nám bylo ovšem jasno, proč nás ony tři lodi neuposlechly; neboť ačkoliv Tvé slovo a vůle v nás jsou opravdu přezázračně mocné, přece jen věčně nikdy nebudou s to dosáhnout Pravomoci Tvé nanejvýš vlastní vůle a nějak proti ní působit. A to je také to, co jsme tentokrát jistě asi příliš málo uvážili a také se napřed u Tvého Ducha v sobě náležitě neporadili, zda máme v Tvém jménu lodím přikazovat anebo ne. Kdybychom se byli tentokrát také tak jako při jiných příležitostech poradili, bylo by nám tedy také jasné, Koho nám lodi přinášejí; poněvadž jsme to však neučinili, museli jsme si to odpykat úzkostí a útekem. - Není tomu tak, Pane a Mistře?“

18) Privil jsem **JÁ**: „Ano, zajisté je tomu tak a touto zkušeností jste se nyní opět stali mnohem moudřejší; avšak nyní se, představený, připrav k odchodu a pojed' s námi do Jesairy.“

148. LÁSKA, MÍRNOST A TRPĚLIVOST JSOU LEPŠÍ NEŽLI SPRAVEDLIVÁ HORLIVOST.

1) Po těchto slovech se představený zvedl k odchodu, vstoupil na loď, na níž jsem byl Já se Svými starými učedníky a ostatními třemi přáteli a jel pak s námi do Jesairy. Přišli jsme brzy a snadno do této obce, kde nás již čekal dobře připravený oběd. Byly teprve dvě hodiny po poledni, což byla obvyklá doba, ve které jsme obědvávali.

2) Náš představený byl zcela užaslý nad krásným pšeničným chlebem a ještě více nad dobrým vínem a ušlechtilými co nejlépe připravenými rybami. Když jsme poobědvali, odebrali jsme se opět do naší známé již besídky a náš představený nemohl dost vynachválit krásnou vyhlídku z této besídky.

3) Když si byl vše ve všech směrech prohlédl, pravil (**představený**): „To je zvláštní! Sotva dvě hodiny je naše malá vesnice odtud vzdálena a rozkládá se při téměř moři a jaký rozdíl mezi zde a tam! Zde oplývá krajina půvabem a neuvěřitelnou krásou a u mně vypadá spíše strašná nežli nějak půvabná. Kolem naší vesničky vypadá to Tvou milostí, ó, Pane, nyní ovšem zcela snesitelně, - ale vyhlídku, mysl tak občerstvující nemá! Naše věru ne nepatrná zátoka je při vchodu po obou stranách uzavřena dosti vysokým a nanejvýš příkrým předhořím, že s výše našich příbytků a také s našeho zadního horstva, pokud je pro svou příkrost neuvěřitelně namáhavě schůdné, nemůžeme spatřit ani širé moře, neřku-li něco jiného, protože vlastní předhoří se půlkruhovitě prostírá dále do velkého moře a úplně nám odnímá výhled do dálky.

4) Ale zato má naše krajina jinou přednost před touto krajinou! Zde je člověk obrácen spíše k lásce ke světu, nežli v naší pravé pustině; a láska k světu se špatně hodí k probouzení Božího ducha v člověku. Je-li tento duch probuzen, pak ovšem jistě již neškodí člověku také pohled na krajinu jako je zde tato!“

5) Když se byl náš představený zátoky opravdu velmi duchaplně vyslovil o této krajině, vyptával se, kdo je oněch 20 prostých mužů, kteří s námi též navštívili zátoku, ale nepromluvili ani mezi sebou, ani s nikým jiným dosud ani slovo. A Já jsem mu je popsal, z čehož měl velkou radost.

6) Poté jsem zavolal vrchního lodníka. On si s ním pohovořil a žasl nad silou jeho řeči, vážnosti a velkou odvahou.

7) Poté (**představený**) vstal, podal vrchnímu lodníku, jakož i všem jeho druhům co nejlídněji ruku a pravil: „Ve spolku s takovými muži se dají pro spásu lidí provádět velké věci. Věřu,

kdo se ještě bojí světa, ten je k šíření Království Božího nezpůsobilý, zejména v této době, kdy se musí, aby byly pravdě otevřeny dveře a opatřen jí vstup, užívat násilí proti násilí!

8) Tu již nestačí působit skrytě, nýbrž třeba se zmužile postavit se světlem z věčných Božích nebes také proti králům a knížatům tohoto světa a ukázat jim, že také oni jsou lidé, kteří tak jak jsou nebudou žít věčně, nýbrž že je bude ve velkém záhrobní očekávat soud a věčná smrt! Ano, ano, máš pravdu: Jako hořící pochodeň se musí světákům vmést pravda do tváře a plammenným mečem se musí bojovat proti kněžím lži, temné pověry a podvodu, jinak zůstane Země stále žalostným údolím a hrobem nejen jejich těl, nýbrž také jejich duší!“

9) Pravil jsem nyní **JÁ**: „Máte pravdu a Já chválím vaši horlivost; avšak k vaší spravedlivé horlivosti si zapamatujte ještě toto! V moudrosti lidského ducha spočívá vždy větší síla nežli v pěsti; a kde jistá vážnost o sobě pramálo pořídí, tam koná láska a její trpělivost a mírnost divy. Úplná vážnost ve vašem vlastním srdci a její odvaha ať ovládá vás samé; vaše zbraň pak vůči lidem ať však spočívá vždy jen v lásce, mírnosti a trpělivosti a na této cestě, po níž před lidmi kráčím Já Sám, dokážete více nežli pouhou ohnivou horlivostí a její démantovou vážností!“

10) Nebojte se lidí světských, kteří ve své zlobě mohou sice usmrtit vaše tělo, ale dále vaši duši již uškodit nemohou; bojte se jedině Toho, Který je pravým Pánem života a smrti od věčnosti!

11) Avšak kde budete vidět, že s láskou a pravou moudrostí nebudete moci s příliš zatemněnými lidmi nic pořídít, k těm se obraťte zády a odejděte od nich, však již najdete opět lidi, u kterých pochodíte ve jménu Mém dobře!

12) Vyznejte Mne přede všemi lidmi, ježto také Já vyznám vás před Otcem Svým; ale světským zatemněncům Mne nevnucujte a také již jakožto světským vepřům Mé perly neházejte! Neboť pravím vám: Mé slovo je jen správné životní hnojivo pro pšenici a Má nauka pravé hnojivo pro ušlechtilé révy vinice; ale pro plevel Země nemám životní hnojivo, - neboť tento plevel je tu jen proto, aby byl pošlapán a spálen a jeho popelem pohnojena obyčejná půda Země.

13) Kdo je tu na Zemi k životu, budiž Mým slovem probuzen k životu; kdo je tu však svou vlastní vůlí a tvrdošijností pro smrt, ať také přejde ve smrt. Kdo chce z hrobu své hmoty povstat k životu, ať povstane; kdo však chce padnout, ať padne!

14) Hlásat evangelium ďáblům by znamenalo lítí olej do ohně; proto buďte tedy také vždy chytří jako hadové, ale přitom nicméně mírní jako holubice, tak se stanete dokonce velmi zdatnými pracovníky na Mé vinici života!“

15) Když jsem byl takto promluvil k oněm ohnivým horlivelům, změnili zcela náladu své mysli a z nejlubšího nitra Mně poděkovali za toto poučení.

149. PŘEDPOVĚĎ PÁNĚ O JEHO KONCI.

1) Poté se až do večera mluvilo ještě mnoho o Zemi, její podobě, o Slunci, Měsíci a Hvězdách a o jiných zjevech ve světě přírodním, z čehož měli všichni velkou radost.

2) A náš **představený** ze zátoky pravil: „Tobě, ó, Pane a Mistře, všechna chvála, všechna čest, všechna láska a všechn dík za to, že jsi také toto odhalil před námi a nyní víme, jak vypadá a jak je uspořádán ten velký dům - zvaný Země - který dočasně obýváme! Neboť neznalost těchto věcí byla většinou zdrojem neblahé pověry a tato pověra téměř nevysychajícím živným zdrojem pro shnilé a lenivé modloslužebné kněze. Ale s Tvou pomocí bude nyní brzy jinak!“

3) Tu přišel sluha a zval nás k večeři; neboť Slunce již před dvěma hodinami zašlo. Vstali jsme tedy také ihned se svých míst v besídce, odebrali jsme se do domu a povečeřeli.

4) Po večeři jsme bděli ještě až do půlnoci a v této době vypravoval tentokrát na Mé vyzvání Můj Jan mnoho věcí 20 rybářům a představenému zátoky. Kolem půlnoci jsme šli spát, nicméně jsme však byli před východem Slunce na nohou.

5) Rybáři se odebrali domů, přišli však již za časného jitra opět do Jesairy s nákladem nejlepších ryb, které také byly ihned připraveny ke snídani.

6) Já jsem Se však - jako obyčejně - odebral před východem Slunce do přírody, provázen všemi, kdož byli v této obci u Mne. V krásné besídce vkládal jsem ruce na 20 rybářů, na představeného zátoky, na hospodského, na Kisjonu a Filopolda a naplnil jsem je silou, aby ve jménu

Mém uzdravovali všeliké nemocné a dal jsem jim oprávnění aby šířili mezi lidmi Mou nauku a to mezi slepými Židy a pohany.

7) Za toto povolání Mně všichni z nejhlubšího nitra svého srdce poděkovali a poté se odebrali se Mnou ke snídani.

8) Při snídani pravila Mně **Marie**: „Nejmilejší synu, Ty jsi všude konal tak mnoho znamení, zde jsi však ze Své nejvyšší opravdové moci Boží nic neukázal! Učiň tedy také zde znamení nežli ještě odejdeš!“

9) Privil jsem **JÁ**: „Ženo, promluv s rybáři a oni ti řeknou, zda jsem zde nekonal znamení! Já jsem však nepřišel do tohoto světa pro znamení, nýbrž pro pravdu a život duše, aby každý, kdo uvěří v Syna člověka, měl v sobě život věčný.“

10) Na základě Mých znamení se žádný člověk nestane blažený, zato však každý, kdo věří ve Mne a žije a jedná podle Mé nauky. Mimoto jsem Svým přátelům udělil nyní moc, aby chudým a trpícím lidem prokazovali dobro ve jménu Mém a to je jistě větší znamení, než kdybych nyní před vašimi očima stvořil svět!

11) Na konci Své doby na této Zemi, která nastane příští velikonoce v Jeruzalémě, vykonám však pro všechny lidi největší znamení, jímž dosáhnou mnozí věčný život a velmi mnozí však soud a věčnou smrt. Kdo se nebude Mnou pohoršovat, obdrží život duše.“

12) Pravila **Marie**: „V čem tedy bude záležet ono poslední velké znamení, abych také já přišla do Jeruzaléma a uviděla Tvé největší Tebou vykonané znamení?“

13) Privil jsem **JÁ**: „Ženo, ty sice přijdeš do Jeruzaléma a uvidíš Mé poslední a největší znamení, které vykonám; ale nebudeš z toho mít v tvém přečistém srdci žádnou radost, nýbrž velký zármutek! Budu zrazen, farizeji jat, odevzdán soudu a na kříži tělesně usmrčen jako nejsprostší zločinec; ale třetího dne ze Své vlastní síly a moci opět vstanu a přijdu ke všem Svým přátelům a bratrům a udělím jim moc odpouštět ve jménu Mém lidem hříchy a mrtvé probouzet k životu. Věz, ženo, v tom bude záležet Mé poslední a největší v Mém těle vykonané znamení.“

14) Pravila **Marie** a s ní **ostatní přátelé**: „Ale, Pane a Mistře, toto přece na Sobě nedopustíš?!“

15) Privil jsem **JÁ**: „Vůli Otcovu v Sobě znám jen Já a Má duše ví, co mám konat! Kdo se nebude Mnou pohoršovat, ten přemůže smrt jako Já a pronikne k věčnému životu.“

16) Kdo miluje život tohoto těla pro svět, ztratí život duše; kdo ho však nemiluje pro Mne, ten jej zachová v Mém Království navěky.“

17) Po těchto Mých slovech byli všichni přítomní zarmoucení a přemýšleli co asi z toho bude.

18) A **JÁ** jsem pravil: „Co se nad tím rmoutíte? Myslíte, že vás snad po smrti Svého těla opustím? Ó, nikoli! Právě teprve tehdy budu zůstávat náležitě u Svých až nakonec časů této Země a pro každého, kdo uvěří ve Mne, budu mít bránu k věčnému životu v Mých nebesích otevřenou. Mé ovce se sice rozptýlí až budu jako jejich Pastýř poražen, - ale Já Sám je pak opět shromáždím a pak bude jedno stádo a jeden Pastýř navěky; kozlové a vlci v ovčích kožích budou však vyloučení a odevzdáni soudu a smrti hmoty.“

19) Když jsem byl ukončil tuto malou řeč, zazněl ve vzduchu sálu **jakýsi hlas** a bylo slyšet slova: „Tento Ježíš s tělem a krví je Můj milovaný Syn, chvalte Ho všechna pokolení Země! On je ztělesněným výrazem Mé lásky, Mé moudrosti a Mé vůle. Já jsem v Ném a On ve Mně; jsme úplně jedno. Kdo vidí a slyší Jeho, ten vidí a slyší také Mne; a kdo koná Mou vůli, ten má v sobě život věčný.“

20) Po těchto slovech padli všichni přede Mnou na kolena a chtěli se Mně klanět.

21) **JÁ** jsem však všem pravil: „Vstaňte se země; neboť v takovýchto projevech úcty nemám zalíbení, zato však ve vaší lásce a v tom, abyste věrně a činně setrvali v Mé nauce!“

22) Pokoj budiž tedy s vámi, avšak ne jak jej má a dává svět, nýbrž vnitřní pokoj srdce, duše v Mé lásce, která je věčný život! Amen!“

23) Po těchto Mých slovech všichni vstali a děkovali Mně za tuto útěchu a byli opět veselí a myslili.

PÁN V KRAJINĚ CESAREJE FILIPPI

150. ODCHOD Z KISU K MARKOVI U CESAREJE FILIPPI.

1) Poté jsem pravil **JÁ** Kisjonovi: „Příteli, nyní udržuj své tři lodi opět pohotově pro další plavbu; neboť chci jít ke starému Markovi, který bydlí v blízkosti Cesareje Filippi a posílit ho! Trpí již půl roku horečkou.“

2) Kisjona vzkázal tedy ihned svým lodníkům co mají dělat. A lodě byly ihned připraveny na další cestu.

3) A tu se Mne také oněch 20 rybářů tázalo, zda Mne smí ten či onen z nich doprovodit na udané místo, rovněž tak i Marie, Joel a představený ze zátoky.

4) A **JÁ** jsem pravil rybářům: „Čiňte, jak vás to těší; ale stačí, pojedou-li s sebou do několika málo obcí, které navštívím u moře Galilejského vrchní lodník ještě s jedním druhem jako svědkové. Rovněž Marie a Joel a představený z přístavu Mne mohou doprovázet; a tak se tedy vydáme na cestu!“

5) I tázal se Mne však také hospodský, zda Mne může také on se svým nejstarším synem doprovázet.

6) Pravil jsem **JÁ**: „Také ty máš úplně svobodnou vůli; čiň tedy podle touhy svého srdce!“

7) Po těchto Mých slovech se také hospodský připravil co nejrychleji k odchodu.

8) Poté jsme vstoupili na lodi a odjeli směrem k Cesareji Filippi.

9) Když jsme urazili téměř již hodinu cesty po vodě, pluly nám vstříc z krajiny Tiberias dvě lodi, silně zatížené solí a obilím; a ježto nám příznivý vítr vanul proti nim, byli (lodníci) v nesnázi a obávali se, že by mohli utonout.

10) Lodníci nás tedy co nejsnažněji prosili, zda bychom jim nepomohli.

11) A **JÁ** jsem pravil: „Proč jste obě lodi tak silně zatížili?! Podruhé se nedejte ziskuchtivostí tak silně podvést a dopřejte výdělek také svým sousedům, tak nepřijdete se svými loděmi do takového nebezpečí a do takových nesnází! Tamto však přichází sem nyní dvě prázdné lodi; přeložte na ně polovinu zboží a rozdělte se pak v Kafarnaum o svůj zisk s nimi a tak se tam dostanete bez poškození! Budete-li však v Kafarnaum lakomí, pak uvidíte, jak se opět vrátíte do Tiberiasu!“

12) Lodníci Mně to slíbili a obě prázdné lodi dorazily a Já jsem jim řekl (to jest jejich posádce; vyd.), co mají za poloviční zisk v Kafarnaum dělat; a ihned se stalo, jak jsem to byl nařídil.

13) Poté Mně všichni lodníci čtyř lodí poděkovali a pluli pak přes opačný protivítr ke Kafarnaum.

14) My však jsme pluli také s příznivým větrem, který velice ulehčoval našim lodníkům veslování do místa našeho určení, kterého jsme tedy brzy dosáhli.

15) Když jsme přistáli v Markově bydlišti, našli jsme tam mnoho hostů, kteří tu užívali s dobrými výsledky léčivé prameny.

16) Sluhové Markovi přišli co nejrychleji na břeh a dali nám na srozuměnou, že kdybychom snad chtěli použít léčivých pramenů, těžko bychom našli ubytování, poněvadž všechny místnosti jsou přeplněny návštěvníky ze všech zemí; mimoto pán leží nemocen a nyní je těžko s ním mluvit, neboť právě dnes je den jeho horečky.

17) Pravil jsem **JÁ**: „Vy jste v tomto domě noví sluhové a neznáte Mne; ale majitel Marek a jeho celý dům Mne znají. Proto jděte ke svému pánu a řekněte mu: Pán a Mistr přišel se Svými učedníky a se Svými přáteli! Ať vstane s lůžka a přijde ke Mně a bude ze své horečky ihned uzdraven. jděte a sdělte mu to!“

18) A sluhové šli a řekli to Markovi a též jeho ženě a jeho dětem. Když to tito uslyšeli, nastal velký jásos mezi nimi a všichni si pospíšili, aby vyšli co nejrychleji ven ke Mně.

19) Když Mne spatřil **starý Marek**, rozpráhl ruce a zvučným hlasem pravil: „O, Pane a Mistře, plný Boží lásky a slitování, s jak velkou touhou jsme na Tě všichni čekali, že nás jistě jednou navštívíš v naší nesnázi jak jsi nám to také pro štěstí a pro blaho naše a velmi mnoha jiných lidí slíbil, když jsi zde byl! A ježto nyní moje opravdová nesnáz dosáhla téměř nejvyššího bodu, přišel jsi, abys pomohl mně a také mé již staré a jako já zesláblé a vysílené ženě a znovu posílil můj celý dům ve víře v Tebe a Tvou nauku. Ó, my všichni Ti děkujeme předem za převelikou milost, že jsi nás uznal hodnými Své návštěvy!“

20) Pravil jsem **JÁ**: „Nerozohňuj se, milý příteli, tak velice; neboť ty víš, že já také dobře

slyším vnitřní řeč srdce a také jí rozumím co nejlépe! Ale především buďte, ty a tvá žena, nyní úplně zdraví na těle!

21) Budoucně však již nejezte rybu, která lekla ve vodě; rybu zabitou nenechávejte však ani půl hodiny bez soli a tymiánu a kmínu! Připravte ji pak také známým vám židovským způsobem a zůstanete ušetřeni všelikých horeček! Téhož dbejte též u masa zvířat a nejezte zahnívajících ovoce a zplsnivělý chléb!“

22) Po těchto Mých slovech se starý Marek, jeho žena a děti úplně uzdravili a posílili a všichni s mnohými slzami radosti v očích děkovali za uzdravení svého těla a za udělenou jim radu.

151. MARKOVA ZPRÁVA O ÚSPĚŠNÉM UZDRAVOVÁNÍ V JEHO LÁZNÍCH.

1) Poté jsem pravil Markovi: „Příteli, tvoji noví, Mne ještě neznající sluhové Mně dali při mém příchodu najevo, že zde následkem tvých mnohých lázeňských hostů stěží najdeme zaopatření! Co tomu říkáš?“

2) Pravil **Marek**: „Ó, Pane a Mistře! Ty, že bys u mne nenašel zaopatření?! S Tebou sem může přijít ještě stokrát tolik učedníků a přátel, nežli je tomu nyní a já bych je chtěl a mohl po léta co nejlépe zaopatřovat. Mým novým sluhům, jichž mám velký počet, nechutná jen práce a tak působí nově přicházejícím hostům s ohledem na přijetí vždy obtíže; ale když je hosté předem podělí penězi, pak také hned již není zvláštní nedostatek se zaopatřením. A tak tomu asi bylo také u Tebe.

3) Já však za to již učiním lenivým sluhům náležitě kázání, aby věděli, jak mají budoucně jednat s hosty, kteří hledají právě zde v tomto mnohonásobně vyzkoušeném ústavu, který jsi zřídil jen Ty, ó Pane a Mistře, jediné pro zdraví lidí, zdraví těla a vedle toho také velmi často již našli zdraví své duše; neboť já a mé děti a staří sluhové jsme nikdy neopomenuli uvést Tě ve známost všem hostům jako nejzáračnějšího Mistra tohoto ústavu takovým způsobem, že jen živou vírou v Tebe budou moci dojít v tomto ústavu opravdového zdraví těla i duše.

4) Pohané a Židé uvěřili našim slovům; ti však, kdož neuvěřili, vyšli také rovněž tak z ústavu, jak přišli. A byli to většinou farizeové z Jeruzaléma a také z mnohých jiných míst a krajin. Nevěřili co jsme jim přece tak přesně oznámili, haněli naše kázání, zlobili se, že na nás Římány nijak nemohli a opustili ústav tedy také tak, jak byli přišli.

5) S těmito lidmi je to však opravdu zvláštní! Viděli na sta těch, kdož zde přijali úplnou víru v Tebe a proto byli ze všech svých nemocí a vad úplně vyléčeni a přece říkali, že je to holý podvod a mnohonásobné rouhání, kdyby někdo jen vírou v Tebe očekával uzdravení v tomto ústavu. Kdyby tu nemohly uzdravit léčivé prameny svou přirozenou, Bohem jim propůjčenou silou, pak je uzdravení vírou v Tebe pouhé dílo satanovo; a kdo tu byl takto uzdraven, ten také zapsal svou duši mnohonásobně ďáblu.

6) Já jsem však s těmito lidmi zejména v tomto roce dělal málo okolků. Když přišli, vůbec jsem je již nepřijal; a když se tázali na důvod, pak jsem jim řekl to, co řekli Tobě při Tvém příchodu moji noví sluhové a oni museli odejít.

7) Před dvěma měsíci přišlo z Kafarnaum dokonce vyšetřování proto, že si nejspíše tamní farizeové, zákoníci a rabíni stěžovali i se svým představeným u římského setníka. Ale vyšel jsem z toho - jistě jen s Tvou pomocí - zcela dobře; neboť v téže době se naplnil ústav Římány a Řeky tak velice, že by mně bylo věru těžko přijmout i jen jednoho člověka do ústavu.

8) Vyšetřující Římané museli po osm dní nocovat nahoře, na Tobě dobře známém pahorku a to v nové Tobě na počest vystavené velké besídce. Protože takovým způsobem nemohli zmínění Židovští kněží proti mně nic poříditi podle římského výroku „Ultra posse nemo tenetur¹¹⁾“ nenavštěvovali již vůbec tento ústav a proto také není nyní v tomto ústavu takové individuum, což Ti, ó, Pane a Mistře jistě nebude nepřijemné.

9) A tím jsem ti nyní otevřeně pro Tvé učedníky a přátele sdělil vše, co se mi zdálo být nejdůležitější, protože nejsou jako Ty vševědoucí a nyní ráčiž Ty, vševědoucí, ó, Pane a Mistře, mému domu Svým vstupem prokázat nejvyšší požehnanou milost a bude ihned postaráno o hojné a dobré jídlo; vína a chleba však v mém domě beztoho není nedostatek.

¹¹⁾ „Nad svou možnost není nikdo vázán něco učinit.“ Vyd..

10) Pravil jsem **JÁ**: „Já jsem přišel k tobě také proto, že chci v tvém domě dva dny prodlévat. Avšak dnes a zítra Mne u přítomných zde hostů nerozhlašujte; kdyby Mne měl někdo bez vašeho přičinění poznat, pak Si s ním již promluví!“

11) Zde však také vidíš matku Mého těla. Tvá žena a tvé děti ať se od ní učí připravovat zdravá jídla! A nyní půjdeme do tvého domu, který jsi rozšířil a požijeme trochu chleba a vína!“

12) Poté jsme šli do domu, posadili jsme se za stoly a požili trochu chleba a vína. Marie se dala ihned do rozhovoru s rodinou Markovou, Já pak jsem Marka seznámil se všemi, kteří nyní byli u Mne a které náš Marek ještě neznal a on se jich dotazoval na různé věci a z jejich odpovědí seznal, že jsou prostoupeni Mým Duchem, měl proto z nich velikou radost a vypravoval jim mnoho o znameních a událostech, které se přihodily při Mém prvním pobytu zde.

13) A tak uplynuly dvě hodiny jako dva blažené okamžiky. V této době bylo tedy také připraveno jídlo, přineseno do velmi prostranné jídelny a dáno na stoly. Také jsme ihned pojedli, odebrali se pak na známý již pahorek do nové besídky, které se hospodský z Jesairy nemohl dost vynadivit a kterou nemohl dost vynachválit. Bylo tu pro všechny dostatek místa, ba ještě pro více nežli desetkrát tolik jako bylo nás.

14) Zde se otázal Kisjona Marka, zda tato besídka jistě také je často lázeňskými hosty navštěvována a v které době.

15) Pravil **Marek**: „Nechtěl bys se zde snad sejít s cizinci? O to se nestarej! Pohleď jen dolů do zajisté velmi velké nádherné zahrady, jak se to v ní hemží lázeňskými hosty! Směřem k moři vidíš několik velkých nádherných vyhlídkových besídek a v nich všude mnoho lidí. Hosté se tedy obveselují vždy v zahradě a jen zřídka uvidíš někoho mimo zahradu. A tato besídka na této zrovna ne příliš nízké hoře, je přes nádhernou vyhlídku, kterou lze odtud na všechny strany požívat, řidčeji hosty navštěvována; neboť přijdou-li jako nemocní, nemají chuť stoupat na tento pahorek a jsou-li uzdraveni, pak ihned raději odcházejí do své domoviny. A tak je toto místo cizinci vždy jen zřídka navštěvováno a proto slouží jen mně a mým (lidem) pro obveselení. Jsme tu tedy zcela jisti a nebudeme obtěžováni cizinci.“

16) S tím byl náš Kisjona i všichni ostatní spokojeni.

17) Všichni obdivovali nyní nádhernou vyhlídku a Marek jim popisoval všechny obce, krajiny a hory a tak přes hodinu bavil společnost.

18) Také Já jsem sem tam vysvětloval něco z pravěku, co se v této krajině přihodilo a tak zde byla tato velmi daleko se prostírající krajina topograficky a historicky (místopisně a dějepisně) rozebrána.

19) Když se Slunce začínalo chýlit k západu, zpozorovali jsme veslovat k našemu místu dobře rozeznatelnou římskou loď a všichni se Mne dotazovali, koho asi tato loď přinese.

20) Pravil jsem **JÁ**: „Zjistit to, k tomu netřeba být zrovna vševědoucí. Kde je známé léčebné místo, tam se také táhnou nemocní. Je to několik Řeků a Římanů; nechte je přijít! Neboť kdo s vírou hledá uzdravení, ať je také najde!“

21) Za chvíli dojela také loď ku břehu a dopravila sem 10 Římanů a 7 Řeků, kteří byli bez jakékoli potíže přijati a ihned v léčebném ústavě ubytováni sluhy, kteří nás předtím nechtěli téměř přijmout.

22) My pak jsme zůstali ještě celou hodinu po západu Slunce na hoře a Moji učedníci vyprávěli Markovi mnoho o Mých cestách, učením a skutcích, z čehož měli náš Marek a také všichni ostatní velikou radost. Po skončeném vypravování jsme se odebrali opět dolů do domu, požili jsme malou večeři a poté jsme šli spát.

152. UČEDNÍCI SE DOTAZUJÍ PÁNA NA DŮVOD JEHO RADOSTI Z PŘÍRODY.

1) Zrána před východem Slunce byli jsme již opět v přírodě a to na břehu moře, kde bylo také několik již zdravějších lázeňských hostů, bavících se hrou vln rozsáhlé čisté hladiny vodní.

2) I otázalo se Mne **několik učedníků** řka: „Pane a Mistře, od té doby, co jsme kolem Tebe, pozorujeme, že se vždy dobrou hodinu před východem Slunce také za doby zimní ubíráš do přírody a obveseluješ se jako my lidé zjevy přírodního světa. Jelikož Tobě je však beztoho vše, co nejen na této Zemi, nýbrž i v celé nekonečnosti jest a se děje, bylo a se stalo a bude a se stane zřejmě známé, přemýšleli jsme již často o tom, jak můžeš přece jen ještě mít nějaké zalíbení na věcech a zjevech na nějakém jen malém místě této Země!“

3) Privil jsem **JÁ**: „To byla zase jednou od vás notně lidská slepá otázka! Kdybych neměl na věcech a zjevech také v této hmotné přírodě větší a vřelejší zalíbení nežli vy, pak by se velmi brzy neobjevil z celé této Země i se vším, co je na ní, v ní a nad ní, nikde již ani puntíček.“

4) Vždyť je přece vše, co tu je, Má věčná před vašima očima ztělesněná láska; jak bych potom neměl mít zalíbení na Svě lásce, která je přece od věčnosti vše ve všem?!

5) Že Já však vždy již od časného rána, jakož i často až do pozdního večera prodlévám rád v přírodě, má svůj dvojí důvod: Neboť předně máte se z toho naučit, že se má také v duši člověka záhy probouzet duchovní ráno, podobné ráno na této Zemi a Já za takového časného rána budu v člověku ještě dříve, nežli v něm nadejde úplný východ, přítomen a budu Se ze stále jasněji stávajícího se životního jitra právě tak těšit, jako jsem Se před vámi viditelně a vám k opravdovému příkladu těšil z každého jitra v přírodě.

6) A zadržte se máte z Mé stálé a časné návštěvy ranní učit činnosti a náležité horlivosti a máte se Mně také v tom podobat a připomínat to lidem, kterým budete hlásat Mé evangelium; neboť jen náležitou horlivostí a časnou činností může člověk v sobě dospět k opravdovému Království Božímu a pak je také navěky podržet.

7) Že však také večery rád trávím v přírodě, tím vám ukazuji předně, že člověk také za večera svého pozemského života má být činný, aby posiloval vnitřní životní světlo. Neboť kdo se příliš záhy ubírá na líný odpočinek a ve svém domě se oddává bezstarostnému spánku, ten snadno zažije to, že se k němu vloupají zloději a oloupí ho o jeho poklady; kdo však zůstává dlouho bdělý, tomu se takové neštěstí tak snadno nepřihodí.

8) Jiný a druhý důvod, proč Já také večer prodlévám rád v přírodě, můžete seznat z toho, že volný klid se stává pravou blažeností za večera teprve tehdy, když byl člověk již od časného rána přes den až do večera úplně činný.

9) Jestliže jste nyní dobře pochopili co jsem vám řekl, pak zůstávejte v tomto světle a netažte se budoucně tak snadno zase na věci, které by vám nyní přece měly být již samy sebou jasné! Jestliže jste tomu dobře porozuměli, pak také podle toho jednejte; neboť z pouhého porozumění neprobudíte v sobě opravdové Království Boží!“

10) Když to uslyšeli učedníci a také všichni ostatní, poděkovali Mně za Mou trpělivost s nimi a prosili Mne také nadále o trpělivost.

11) A **JÁ** jsem pravil: „Každý člověk, který má mnoho lásky, má také mnoho trpělivosti; Já však mám nejvíce lásky a nejčistší lásku k vám a tak tedy mám s vámi také jistě tu největší trpělivost! Kdo zůstává ve Mně svou láskou ke Mně, v tom zůstávám také Já; vždyť přece já Sám jsem jeho láska a jeho trpělivost.“

12) Tu se ke Mně přiblížili dva lázeňští hosté a tázali se vedle Mne stojícího Marka, kdo jsem; neboť slyšeli Mne moudře mluvit a považovali Mne za světského mudrce. Byli to dva Řekové podle nauky Pythagorovy.

13) **Marek** jim však řekl: „Tu je nevýslovně více nežli řecký mudrc Pythagoras! Pythagoras nemohl učinit žádného slepého vidoucím a hluchého slyšícím; On to však může ze Svě nanejvyšší vlastní moci! A dokonce mrtvého může probudit v život! A to je jistě nekonečně více nežli Pythagoras.“

14) Tu se chtěli oba se Mnou dáti do hovoru; leč přišel sluha a zval nás ke snídani. Oba šli však za námi až k domu a čekali, až opět vyjdu z domu; neboť chtěli Mne za každou cenu důkladněji poznat.

15) Tentokrát jsme se zdrželi u snídani přes hodinu a naším dvěma Řekům byl čas dlouhý. Do domu se však neodvažovali vstoupit, protože to jako světsky zdvořilí lidé považovali za neslušné; ale dotazovali se hned toho a hned onoho sluhy, zda Mne důkladněji nezná.

16) Sluhové však měli od Marka rozkaz, aby Mne nerozhlašovali před časem, který, bude-li toho třeba, určím Já Sám; a tak se oba Řekové nemohli dokonce ani za bohatě spropitné, které nabízeli sluhům, nic dalšího o Mně dovědět, nežli co jim byl dříve řekl Marek.

17) Konečně byla snídani skončena, která však trvala poněkud déle, protože naše Marie vypravovala ze svého a také z Mého mládí některé události, které také Matouš zaznamenal do zvláštní knihy.

153. PÁN A OBA ŘEKOVÉ.

1) Nyní jsme se odebrali opět do přírody; ale sotva jsem překročil práh, uklonili se ihned oba Řekové hluboce přede Mnou a prosili Mne, abych jim sdělil aspoň jen něco málo podrobnějšího o Sobě Samém.

2) **JÁ** jsem jim však řekl: „Co vám mám o Sobě Samém říci? Neboť jako pevní stoupci Pythagorovi a dílem také Aristotelovi nevěříte pouhému slovu; a vykonám-li před vašimi očima znamení, pak řeknete: „Á, to je jeden ze školy Esejců!“ A tak nyní zajisté sami uznáte, že by svědectví ode Mne Samého o Sobě nemělo velkou a pro vás užitečnou cenu a proto bude za tím skoro moudřejší před vámi mlčet nežli něco mluvit.“

3) Právili **oba Řekové**: „Mistře, mluvil jsi správně a pravdivě a my nyní již z toho, jak jsi nás několika málo slovy ostře charakterizoval, až příliš jasně poznáváme, že Ty dovedeš velmi jasně pohlédnout do nitra člověka a že by bylo mudrci i světsky nejchytřejšímu velmi těžko i jen v nejmenším se před Tebou přetvařovat. Ježto jsme však toto již z několika málo tvých slov vyrozuměli a nemáme tedy důvod nedůvěřovat tvým slovům, můžeš nám, je-li to tvá vůle sdělit již něco více o sobě samém; neboť slovo z úst opravdu velkého mudrce váží pro život mnoha tisíc tisíců lidí více nežli všechny poklady Země, které je na konci jejich dní nemohou posilovat a těšit.“

4) Slovo mudrcovo se však stává trvalým příslušenstvím srdce člověka a začíná-li se v něm stmívat a nastává-li již velmi životní večer a člověk přichází do dní, které se mu již nelíbí, pak se stává slovo svítilnou plnou útěchy a pravé vnitřní životní síly a tím nejoprávdovějším a nejupřímnějším přítelem každého člověka. A proto bychom tedy také rádi z tvých úst od tebe slyšeli několik slov o tobě samém; neboť Jsme již předem toho nejuplněnějšího přesvědčení, že naše srdce najdou v tvých slovech velkou útěchu a náležitou opravdovou posilu.“

5) Právil jsem **JÁ**; „Máte-li takovou víru, pak pojděte s námi na horu do besídky a tam si promluvíme podrobněji!“

6) Právili **oba Řekové**: „Mistře, tato skalní hora není sice vysoká, ale je velmi příkrá a třeba dobrých plic a dosti zdravých nohou, má-li se bez značné námahy přijít do besídky na hoře. My jsme Bohu Židů všechna chvála! - v tomto ústavě sice již na cestě ke zlepšení, ale s našima prsama a nohama to ještě tak dobře nejde a bylo by nám tedy nakonec přece jen trochu těžké dostat se do besídky na hoře. Nechtěl bys nám tedy zde na rovině věnovat aspoň krátký čas, za který bychom ti byli jistě podle svých sil vděční?“

7) Právil jsem **JÁ**: „Milí přátelé, proč chci s vámi mluvit jen na hoře, vím nejlépe jedině Já Sám a také vy se to potom dozvíte! Proto se tohoto pahorku nebojte; neboť vaše malá námaha bude proměněna v opravdovou útěchu!“

8) Po těchto Mých slovech se oba Řekové rozhodli vystoupit s námi přece na horu a když jsme přišli nahoru do besídky, cítili se oba, že dosáhli této výše téměř bez citelné námahy a úsilí se zcela lehkým dechem a soudili, že také tato hora, tak jako jistě z jejího nitra pocházející léčivé prameny působí asi svými výpary velmi léčivě na tělo lidí. U nich by se takovým horám prokazovalo božské uctívání a jejich vrcholy by byly zdobeny chrámy zasvěcenými jednomu anebo často také několika bohům; neboť lidé se domnívají a také věří, že takové hory s jejich léčivými prameny jsou častěji navštěvovány a požehnány nesmrtelnými bohy zvláště proto, aby sloužily prospěšně trpícím smrtelnému lidstvu v jeho nesnázi.

9) **Jeden** (z Řeků) pravil dále: „S tou věcí to bude dočista jinak; ale větší část lidí, kteří byli vystrčeni do světa, aniž se jim kdy v něm dostalo od někoho poučení proč tu jsou, soudí jinak.¹²⁾ Pohled na oblohu se Sluncem, Měsícem, s nekonečným počtem Hvězd a pohled na veškerou přírodu Země je přivedl vlastní vždy čilou fantasií nad všeliké nadsmyslné domněnky, při čemž rozhodně spolupůsobily také leckteré velmi živé sny, které měli určití lidé, které ovšem nemohou být také jen následek velmi živé fantasmie; a tak z domněnek a snů vznikly nauky o vyšších nadsmyslných bytostech, které byly později duchaplnými básníky přeměněny ve všeliké osobnosti a obratnými výtvarnými umělci byly lidem znázorňovány viditelně.“

10) Potom se k tomu přidružili obratní řečníci a mágové, z nichž vzešlo nyní téměř nepremožitelné kněžstvo s jeho chrámy a věštitrny a které nyní udržuje obyčejný lid ve slepé

¹²⁾ „soudí jinak.“ Je nutný doplněk vyd..

víře v mocné bohy ne již pro bohy, ve které již nevěří žádný kněz, nýbrž jen pro krále a knížata, aby lid nepovstal proti svým trýznitelům a nezahubil je.

11) Ale ať už je nyní na věci o bozích cokoli, zdá se mi nějaká sebeslepější víra v jednu anebo také v několik vyšších bytostí přece jen vždy lepší nežli zcela žádná víra a takový chrámem zdobený vrch anebo pahorek povznáší lidskou mysl vždy více nežli nějaká pustá plochá krajina, na které nachází fantasie člověka jistě málo potravu.

12) Tím však nechci před nejvyšším moudrým mužem, jakým jsi ty, vznešený mistře, povyšovat božstvo na realitu; ale nepohrdám jím proto, že v trpkém životě na této Zemi poskytuje nesčíslnému množství lidí ve všech utrpeních a dokonce i ve vždy strastiplném okamžiku umírání žádoucí útěchu. A v tom jsem zcela srozuměn s moudrým Aristotelem, aniž se chci tím i jen v nejmenším podrobněji dotýkat mnohem vznešenější Boží nauky (Židů; vyd.).

13) A tak jsme se já a můj přítel nyní před vámi úplně odhalili a myslím, že bys se mohl také ty, vznešený mistře, před námi trochu podrobněji odhalit! Leč ať tě vede jen tvá vůle, jako také vede naše vůle nás!

14) Hle, připojím ti z naší staré řecké moudrosti ještě jednu věc mimo to, co jsem právě řekl: My jsme svým způsobem opravdoví mudrci, protože jsme vždy pamětliví toho, že brzy zemřeme. Hledíme na této Zemi jen ještě jediného štěstí dosáhnout, aby se nám totiž smrt nestala hrůzou, nýbrž pravým útěchyplným občerstvením duše. A proto je nám slovo z úst velkého mudrce více nežli všechny poklady Země; neboť to nám může být potěšující svítilnou v srdci také tehdy, kdy už naše oko vyhasne pro světlo tohoto světa.

15) Ráčiž, vysoce moudrý mistře, dáti nám tedy oběma takové slovo a ty sám se staneš šťastnější vědomím, že jsi učinil dva nešťastné šťastnými!“

154. DUCHOVNÍ HLEDÁNÍ ŘEKŮ.

1) Privil jsem **JÁ**: „Poslyšte, milí přátelé, vaše přání je zajisté velmi chvalitebné, ale přitom nicméně poněkud zité; neboť když jste byli ještě mladí, zdraví a statní lidé a nemysleli jste jako nyní ve svém stáří na trpkou smrt, tehdy vám byl svět a jeho poklady vším a vy jste se pachtili také jen po těchto pomíjejících pozemských statcích, které jste všelikým obchodem nashromáždili ve velkém množství. Vedle toho jste pak také nepohrdali všelikým světským veselím a účastnili jste se všeho a zažili vše, cokoli pomíjejícího a vábívého mohl svět poskytnout. V oné době jste málo mysleli na nějakého boha anebo na nějakého světského mudrce a rovněž tak málo na utěšující a vaše srdce posilující a osvěčující slovo.

2) Když se vám však blížila padesátka a vaše tělesné síly začaly ochabovat a vy jste dokonce viděli mnohého dobrého vašeho přítele a známého mizet z tohoto života a leckterého za mnohých a trpkých bolestí a trýzní, tu jste ve své mysli zvažovali a se tázali: „Jak dlouho ještě to může s námi trvat? Je snad po tomto životě podle učení našich kněží jiný, buď lepší anebo také ještě horší život, anebo není žádný život? Kdo ve světě může nám o tom podat držitelný jistý důkaz?“

3) Jiní, kteří se na život nedívali s tak vážné stránky a o mrzuté umírání se ještě méně stárali nežli vy, vám říkali: „Ctěte Platona, Aristotela, Pythagora, pak už vám bude jasné, jak je to se záhrobním životem!“

4) A vy jste to s mnohou horlivostí činili; ale nicméně jste v sobě jasnost nenabyli. Obraceli jste se na věštírny, které vás ještě méně uspokojily. Přitom jste se dověděli, že v této věci je pravá moudrost domovem u Esejců a ve spisech a knihách starých Židů. Proto jste cestovali do Eseje, ale také tu jste nenalezli co jste hledali tak jak jste se to domnívali nalézt. Poté jste si opatřili spisy Židů, pročtli. Jste je, ale také z nich jste nemohli být moudří, protože jste jim nemohli rozumět; získali jste přitom jen to, že jste odešli od svých mnohých bohů a začali jste přikládat velký význam možné existenci jen jednoho Boha.

5) Při tomto vašem hledání, které nyní trvá téměř již 20 let, jelikož je vám již asi 70 let, jste zeslábli, vyčerpali jste se, byli jste zachvázeni všelikými duševními a tělesnými nemocemi, navštívili jste všeliké léčebné ústavy a nyní také tento zde, o němž jste slyšeli mnoho chvalitebného, abyste zde dosáhli opět zdraví těla aspoň natolik, abyste mohli s jasnější myslí pátrat po podstatě života.

6) Na Mou radu jste nyní vystoupili s námi na tuto horu a nyní podle vašeho vlastního do-

znání cítíte, že je vám mnohem lépe nežli předtím dole na rovině. A jelikož je vám lépe, rádi byste z Mých úst slyšeli to, co jste ve své stále rostoucí tísní nemohli po plných 20 let v úplné jasnosti slyšet přes veškerou vaši námahu.

7) Ano, kdo tu ve vši vážnosti ve stáří hledá, co by byl mohl v mládí snadno nalézt s mnohem menší námahou, kdyby mu v tom nebyly bránily svět plný veselosti a jeho vlastní lehkomyšlnost, ať také ještě nalezne - ale teprve tehdy, když očistil svou duši od veškerých hmotných škváru a skvrn!

8) Kdyby byl člověk až do svého nejvyššího stáří stále tak mladistvě svěží a čilý a veselý, zůstalo by mu také to, co jste začali již před 20 lety hledat, tak lhostejné, jako to bylo vám ve vašich mladých letech; avšak stále trudnější se stávající stáří a tím stálé přibližování ke konci tělesného života nutí život milující duši, aby se začala starat o další trvání života a tu a tam se tázala, co je na slepé lidové víře.

9) Temné a pochybné odpovědi, které se dostávají duši při jejím hledání a bádání, očišťují ji probuzenou v ní úzkostí z tělesné smrti od světské, v zajetí ji držící a slepou a hluchou ji činící lásky; začíná statky tohoto světa, které jí kdysi tak velice chutnaly, pohrdat a jich se varovat a tím se právě očišťuje od toho, co ji drželo v zajetí v pocitu soudu a smrti hmoty.

10) Kdyby však mohla duše pomíjející hmotu svého těla nějakým „arkánem“ také ve stáří opět omladit, zůstala by opět ve svém putujícím hrobě zcela potěšena odpočívat a o svůj vlastní život by se nestarala. Proto tedy zařídil Bůh ze Svě věčné lásky tento pozemský život zkoušky svobody vůle již právě tak, že se člověk musí stávat starší, slabší a vyčerpanější a to zejména ten, kdo ve svém mládí příliš lpěl na hmotě tohoto časného světa, aby se konečně mohla také jeho tak dlouho smrtí v zajetí držená duše vzchopit k jistému věčnému životu.

11) Uvolnila-li se duše za pomoci svého jí skrytého Tvůrce a Pána od soudu hmoty a svým čilým úsilím našla ve vnitřním životním světle sama sebe, pak se také stala pánem nad hmotou a nad její smrtí, které se již tak nebojí jako předtím a málo se již stará o stáří a slabost těla; vždyť se sama stala zdravou, silnou a v sobě plnou útěchy.

12) V tom tedy záleží také to, co jste hledali a zde tedy také našli. Neboť kdo tu vážně hledá, ať také nalezne co hledá. Kdo tluče na dveře, tomu také bude v pravý čas otevřeno a tomu, kdo prosí, bude také dáno oč prosí.

13) Jak vy jste však to, co jste tak dlouho a úzkostlivě hledali, právě nyní zde konečně našli, to vám jasně a zřetelně ukáže teprve budoucnost. Avšak nyní záleží opět na vás, abyste se zde otevřeně před námi vyslovili, jak jste porozuměli tomu, co jsem vám řekl; neboť dům, který se nově buduje, nelze dříve dokončit, dokud základ, který má dům nést, nedosáhl nejúplnější pevnosti. Chcete-li, můžete nyní mluvit.“

14) Nad tím oba staří Řekové tak užasli, že vůbec nevěděli, jak by započali svou řeč.

155. OTÁZKA ŘEKŮ O VŠEMOHOUCNOSTI PÁNĚ.

1) Teprve po malé chvíli začal **ten jeden** mluvit takto, řka: „Ó nejvyšší moudrý Mistře! My jsme se, jak jsi nám to nejvyšší pravdivě a správně vylíčil, po dobu mrzutých 20 let velmi mnoho dověděli, - ale ani nejosvědčenější věštírny nevěděly nic o našem mládí a rovněž tak o našem obchodu; ty však, kterého jsme zde poprvé v našem životě zcela nenadále spatřili, jsi vylíčil celé naše chování zcela podle pravdy tak přesně, jako bys byl s námi již od mládí. Jak je ti to možné? Vyčetl jsi to z našich tváří? jak, jak ti to bylo možné?“

2) Právil jsem **JÁ**: „Nestarejte se o to ještě nyní; neboť i kdybych vám to také přímo řekl, nepochopili byste to! Až bude však váš duch ve vás bdělejší, pak již přímo v sobě samých začnete chápat, jak je Mi velmi snadno možné každému člověku otevřeně vyložit co myslel, mluvil, chtěl a konal v každém okamžiku od narození; neboť přede Mnou se nemůže nikdo skrýt. Ale nyní zatím o tom již nic dalšího a můžete mluvit dále!“

3) Právil poté **ten jeden Řek**: „Převelice moudrý mistře! My jsme navštívili velmi mnohé školy, byli jsme v celém Egyptě, kde jsme si dali ve městech za peníze vše ukázat a také jsme se dali zasvětit do velmi mnohých starých tajemství moudrosti; ale v žádné škole jsme nenalezli mistra, který by byl hned v plné pravdě o sobě mohl říci, co jsi právě řekl o sobě ty - a přece jsi na pohled také jen člověk, který se kdysi své moudrosti a skrytému umění naučil také jen ve škole!“

4) Kde je však na tomto světě tato škola? A není-li však na celé Zemi taková škola, pak bys musel být zřejmě Bůh, jemuž jedině jsou takovéto tebou vyslovené věci možné - jak to o schopnostech a vlastnostech jsoucích bohů víme z různých nauk o bozích.

5) Říci člověku, kterého nikdo dříve nikdy neviděl a o kterém se také nemůže vědět jak se jmenuje a v kterém městě anebo na kterém ostrově anebo v které části pevniny se narodil, čím je, co má, jak žil a jednal, to je nekonečně více nežli všechna sebeskrytěji udržovaná magie! Znáš snad také naše jména, naše rodiště a našich žen a dětí?“

6) Privil jsem **JÁ**: „Vím-li jedno, vím zajisté také to druhé! Ale kdybych vám řekl předem vaše jména a vaše rodiště a také vašich žen a dětí, pak byste si přitom mysleli: „Ano, to může snadno vědět z našich cestovních listin, kterými jsme se museli vykázat při našem příchodu, abychom byli přijati do tohoto ústavu, protože se tu vše provádí přesně podle římských zákonů!“

7) Ale to, co jsem vám řekl, není ve vašich cestovních listinách zaznamenáno a proto je to jistě mnohem pamětihodnější, nežli kdybych vás byl jako Meliřany ihned pozdravil vašimi jmény Polykarp a Colit a k tomu vám také ještě dodal, že vaše dosud žijící ženy jsou Athéňanky a že ty, Polykarpe máš 8 dětí - 3 chlapce a 5 děvčátek - a Colit 12 - 5 chlapců a 7 děvčátek. Toto však je zapsáno ve vašich cestovních listinách, které bych byl mohl snad číst; ale co Já jsem vám řekl, to není ve vašich cestovních listinách a tak jsem to také nemohl vědět z vašich listin - a nicméně vím ještě mnoho jiného, co vám však nyní ještě nechci říci.

8) Ale škola, v níž jsem Se tomu naučil podle vašeho způsobu myšlení, není nikde v celém světě; neboť já Sám jsem ten Mistr a Škola.

9) Kdo se tomu učí ode Mne a chodí ke Mně do Školy života vírou jen v jednoho jedině pravého Boha, láskou k Němu a z ní láskou k bližnímu a podle této Mé nauky pak žije a jedná, ten je pravým učedníkem Mé Školy. A to je ona jedině správná a pravá Škola života pro každého člověka, jenž chce do této Školy vstoupit a v ní neměnitelně až do konce pozemského života setrvat. Jedině v této Škole najde záhrobní věčný život duše a smrt a soud hmoty od něho ustoupí.

10) Kdo vstoupí do této Mé Školy a jedná podle její nauky, ten také v sobě okusí, jak a proč právě jen já jsem Mistr a Škola Sama.

11) Ale v této škole se nepraví zpola sem a zpola tam, nýbrž tu se praví: Snažte se především jen o Království Boží a jeho spravedlnost, což vše je uvnitř člověka a nikde jinde okázale mimo člověka a nestarejte se a nepečujte o věci a poklady tohoto světa, které nemají pro život duše člověka cenu, protože jsou pomíjející, tak jako sebekrásněji zářící kapka rosná kterou odváne již slabý vítr; neboť co potřebuje pravý učedník Mé Školy pro časné zachování svého těla, to mu již bude uděleno jako nenucený přídavek!

12) Pohleďte na ptáky ve vzduchu, lesní a vodní zvířata! Nesejí a také nesklízejí a přece jsou všechna zásobena vším co potřebují. Pečuje-li však Bůh o zvířata, pak bude jistě tím více pečovat o lidi, kteří v Něho věří a nadevšechno Ho milují.

13) Takto můžete také uvažovat, vezmete-li na příklad trávu a mnohé květiny polní! Věru, jsou nádherněji zdobeny a oděny, nežli kdy byl v největší nádheře král Šalomoun!

14) Stará-li se tedy Bůh jako jedině pravý Otec všech lidí již tak o rostliny polní, které dnes sice ještě stojí, ale příští den se sečou, suší a pak dílem v kamnech spalují a dílem jsou domácími zvířaty zkrmovány, bude Se zajisté tím více starat o Své děti, aby nemusely chodit nahé po Zemi; neboť člověk, jenž je pravým učedníkem Mé Školy, je přece jen lepší nežli veškerá tráva a veškeré ostatní rostliny na celé Zemi?!

15) Proto se také pravý učedník Mé Školy nemá starat o příští den, co bude jíst a pít a čím bude své tělo odívat; neboť to činí zajisté pohané, kteří nejsou učedníky Mé Školy; pro Mé pravé učedníky bude již postaráno o to, co budou potřebovat.

16) A tak tedy nyní také víte, z které Školy jsem čerpal Svou moudrost. Zde kolem Mne však spatřujete již dosti značný počet Mých učedníků; také oni vám mohou říci, že je to s Mým Mistrovstvím a Školou jen tak a ne jinak, jak jsem vám to nyní ukázal.“

17) Poté oba Řekové otvírali široce oči, obrátili se na jednoho z Mých učedníků a to na Jana, který se jim zdál být nejlídnější a tázali se ho, zda s tou věcí, která jim není úplně jasná, je tomu tak.

156. MYŠLENKY ŘEKŮ O JEDINĚ PRAVÉM BOHU.

1) A Jan pravil: „Ano, milí přátelé, věc se má tak, třebaže vám také není úplně jasná; stane se vám však již jasnější, vstoupíte-li sami do této Školy v sobě vírou v jednoho jedině pravého Boha a čistou láskou k Němu a k bližnímu.

2) Pro tuto Školu není však na celé Zemi dům, chrám a egyptská pyramida; neboť tato Škola záleží jedině v poznávání vnitřní pravdy z Boha a vedle toho v přesném jednání podle poznané pravdy.

3) Vy však jste pravdu dlouho hledali a nyní jste ji tedy také našli. Nyní víte, co má člověk dělat, aby se stal a zůstal pravým učedníkem Školy vnitřního života; avšak vědění a poznání samo dávno ještě nestačí, má-li se kdo stát učedníkem této vnitřní Školy z Boha v člověku samém, nýbrž teprve upřímné a dobrovolné jednání podle poznané pravdy činí člověka pravým a řádným učedníkem ve vlastní vnitřní Škole života.“

4) Když toto oba uslyšeli od Jana, pomysleli u sebe: „To je zvláštní! Ten učedník mluví jako Mistr a také praví, že jsme zde konečně našli dávno hledanou pravdu. To je věru velmi chvalitebné, - jenže v sobě pocítujeme ještě velmi málo z této pravdy! Také však máme podle ní jednat, ale jak to bude možné, když je nám ona pravda sama ještě velmi temná?“

5) Máme jen v jednoho a jedině pravého Boha věřit, nadevšechno zcela čistě Ho milovat a též i naše spolubližní. Ano, to by zrovna nebyl jeden z nejtěžších životních úkolů, - ale kdo a kde je tento jeden jedině pravý Bůh?

6) Myslet si jen náhodně nějakého jedině pravého Boha a v tuto Bytost, myšlenou jako jednoho Boha pak také již nepochybně pevně věřit, zároveň Ji nadevšechno milovat a z toho také svého bližního, to je trochu zvláštní požadavek. Když to každý člověk koná, pak tedy má také každý člověk svého vlastního Boha a následkem toho by pak muselo být právě tolik jedině pravých bohů, kolik žije, žilo a žítí bude lidí na milé Zemi. A to by pak bylo zajisté ještě horší nežli naše mnohobožství; neboť my aspoň víme, čeho se máme držet a nikdo nemůže druhému říci: „Hle, Zeus anebo Apollo, v kterého věřím a kterého se držím, je lepší nežli ten tvůj (bůh)!“

7) Při této nauce musí to však časem vésti mezi lidmi k tak nevyhnutelnému zlu, že každý od přirozenosti moudřejší člověk bude také patrně dávat svému bohu přednost před bohem jiného od přírody méně nadaného člověka a staré války bohů se tu objeví znovu.

8) Proto musí být ten jeden a jedině pravý Bůh s největší určitostí a jasností ukázán člověku jako někde mimo něj jsoucí a že jen v tohoto Boha mají všichni lidé věřit a také Ho nadevšechno čistě milovat, - jinak se touto naukou žádnému člověku natrvalo neposlouží!

9) Ať je to pro nás třeba i Bůh Židů, v kterého však zkušenější Židé sami, jak se zdá, příliš pevně nevěří; ale je tu třeba dát o tomto Bohu světlo, jinak to také s Bohem Židů nebude ani o vlas lepší nežli s naším Diem, kterého jsme také ještě nikdy nespátřili!“

157. POUČENÍ PÁNĚ O JEDNOM JEDINĚ PRAVÉM BOHU.

1) Ještě se oba Řekové zabývali těmito myšlenkami, když jsem je přerušil **JÁ** a řekl jim: „Přátelé, vy jste nyní na řeč Mého učedníka Jana dali v sobě vzejít zcela zvláštním myšlenkám! Kdyby tomu bylo tak, jak si myslíte vy, pak byste měli nakonec také pravdu; leč s věcí víry jen v jednoho jedině pravého Boha je tomu zcela jinak, nežli jste si to mysleli vy a tak jste právě o této věci soudili velmi nesprávně.

2) Vy chcete světlo a úplné jasno o Bohu Židů a to je od vás zcela chvalitebná žádost. Vy jste však četli knihy Mojžíšovy, v nichž je se vší určitostí a s velkým světlem napsáno vše o podstatě onoho jednoho jedině pravého Boha, kdo je to ten jeden jedině pravý Bůh, v něhož jedině mají lidé věřit a vedle něhož nemají mít cizích bohů.

3) Tento jeden a jedině pravý Bůh Se tu však jako takový zjevil na hoře Sinai Mojžíšem, nejen pod velkými, všem přítomným Izraelitům viditelnými znameními, nýbrž dal jim také nejvyšší moudrá přikázání a předpisy, jejichž přesným zachováním mohli být zcela šťastným národem, jelikož by tím byli měli Boha nejen jako úplně viditelného před sebou, s Nímž by mohli a směli mluvit jako pravé děti se svým Otcem svobodně a otevřeně o všech svých záležitostech a potřebách, nýbrž Který by jim také stále co nejjasněji osvětloval také cestu k věčnému životu duše a učinil viditelným velké záhrobí s jeho nejbláženějšími obyvateli, což může ještě v této

velmi zatemnělé době tisíce svědků dosvědčit a o čemž mluvili a psali velmi mnozí staří proroci a věštcí.

4) Je-li tedy tomu tak a ne jinak, proč tedy nezůstali při tak šťastných životních okolnostech, které často sami velmi mnohými nanejvýš neklamnými, co nejlépe osvědčenými zkušenostmi prožili, ve víře a v nejlepším a nejvyšším životaplném řádu, milovat Boha jako nejlepšího Otce nadevšechno?

5) Hledte, to způsobila u velmi mnohých lidí vždy víc a více se vzrnající láska k sobě a ke světu, od níž se nakonec nedali přes veškerá napomínání a také často se vyskytující přísná trestání nikdy úplně odvrátit.

6) Tím však tedy také zabředávali do starého soudu hmoty světa a jeho chlípného těla, ztratili staré, vnitřní životní světlo svých duší tak velice, že nyní již nemohou rozeznat své duše od jejich těl, nevědí již co je duše a tak je jim také zcela nejasné to, že mají duši, která má žít věčně.

7) Kdo se však i ve své nejušlechtlejší životní části tak velice ztratil, že jako ještě žijící a zde jsoucí není již s to postřehovat že je tu, jak by měl poznávat Boží podstatu a živě v ni věřit, když se přemírnou láskou ke světu stal i ve své části, jež má být živá, úplně mrtvý?!

8) Jako se však dařilo vám, nežli jste začali hledat ztracenou starou pravdu a jako se vám dílem ještě daří, tisíckrát hůře ještě se daří nyní téměř nesčíslně mnohým lidem; a věru, kdybych nebyl Já přišel do tohoto světa, abych lidem ukázal znovu cestu k věčnému životu duše, nebyl by mohl také již žádný člověk tuto cestu nalézt a blaženým se stát zde a na onom světě!

9) Já Sám jsem proto Cesta, Pravda a Život; kdo věří ve Mne a žije a jedná podle Mých slov, ten zachrání svou duši od věčné smrti a od soudu světa a jeho hmoty.

10) Vůli toho jednoho jedině pravého a věčně ze Své moci žijícího Boha a Otce lidí můžete však seznat z knih Mojžíše a proroků. Budete-li jen podle - pravím - deseti přikázání Mojžíšových přesně žít, pak vás Duch Boží prostoupí a osvítlí! V tomto světle budete pak moci toho jednoho a jedině pravého Boha nejen dokonale poznávat a pak Ho také nadevšechno milovat, nýbrž On Se vám pak také Sám zjeví a do vší moudrosti a její moci vás povznese.

11) Pak si nebudete myslet, že podle Mé nauky by měl nakonec každý člověk svého vlastního Boha, kdyby si sám měl myslet boha, ve kterého by musel nepochybně věřit a také ho nadevšechno milovat, chce-li dosáhnout věčný život své duše, nýbrž tu v sobě co nejsvětleji poznáte, že Bůh, Který Se vám zjevil, je jeden a neměnitelně týž Bůh, Který Se již za všech dob vždy co nejvěrněji zjevoval všem těm lidem, kteří žili a jednali úplně podle Jeho vůle.

12) Jestliže jste Mně nyní lépe porozuměli nežli z počátku, pak podle toho jedněte; a budete-li pak ve vás světlo a jasno, pak teprve dokonale poznáte, že jste zde právě u Mne našli to, co jste ještě s několika svými druhy po 20 let marně hledali a co jste teprve nyní zde našli.“

158. ŘEKOVÉ POZNÁVAJÍ PÁNA. NEMOCI, JEJICH ÚČEL A JEJICH PŘÍČINY.

1) Privil poté **Polykarp**: „Jsme Ti, přemoudrý Mistře, nadmíru vděčni za toto poučení a budeme také tvé rady ze všech svých sil co nejpřesněji následovat, ačkoliv je nám Mojžíš v mnohých statích svých spisů těžko srozumitelný; avšak na základě tvého nám učiněného zaslíbení doufáme, že také vnikneme do celého ducha spisů Mojžíšových a tím ostatních proroků, budeme-li podle tvé rady co možno přesně následovat desatero jednoduchých přikázání.

2) Ale nyní buď, přemoudrý Mistře, jen ještě tak trpělivý a dobrotivý a řekni nám, zda jsi také ty na této duchovní cestě dospěl k této své opravdu božské moudrosti a moci!“

3) Privil jsem **JÁ**: „Jako člověk s tělem a krví jistě na žádné jiné cestě, protože podle božského řádu věčně není a být nemůže žádné jiné cesty! Ale nejsem to Já, Kterého zde vidíte a s Kterým mluvíte, Který vám dal tuto radu, nýbrž ve Mne přebývá ve vší hojnosti božské lásky, moudrosti a moci Někdo vyšší a Ten je To, Který nyní k vám rovněž tak mluvil jako kdysi k Mojžíšovi a k mnohým jiným prorokům a mudrcům; a je to také právě Ten, ve Kterého máte jedině nepochybně věřit a Kterého máte svým jednáním podle vám věrně zjevené vůle nadevšechno milovat.

4) Ve Mně tedy přišel do tohoto světa viditelně také právě Ten, Kterého jste hledali a nicméně jste nemohli v žádné škole a v žádném chrámu nalézt.

5) Jako jsem tu však nyní v Sobě Samém a působím celou nekonečností právě tak budu a

také budu působit v Duchu ve všech těch, kdož budou Má snadná přikázání zachovávat, ve Mne věřit a Mne ve skutku nadevšechno milovat.

6) Kdo však budou ve Mne věřit a říkat „Pane, Pane!“, ale v jednání budou vlažní a v lásce k bližnímu nedbalí, v těch nebudu přebývat a těm Se nebudu Sám zjevovat a Má síla a moudrost nenaplní jejich duše; neboť Já chci, aby každý člověk, ježto má úplně svobodnou vůli, přišel napřed ve všelikém skutku podle Mé jemu přesně zjevené vůle zcela svobodně ke Mně a pak také Já přijdu k němu, Sám Se mu zjevem a pak ho svatým Duchem Své věčné a všeládnoucí lásky vši Svou moudrostí a mocí naplním. Takto pravil kdysi a také nyní praví Hospodin!“

7) Když oba uslyšeli tato slova z Mých úst, otvírali obdivem velmi široce oči a po chvíli hlubokého přemýšlení řekli: „Tak zcela potichu jsme si již pomysleli, že se za Tebou skrývá něco zcela jiného nežli pouhý jen nadměru moudrý člověk; neboť Sám jsi nám to dal až příliš jasně najevo tím, že jsi nám odhalil celý náš život. Nyní se nám však Tvými posledními slovy stalo více než nad Slunce jasné, že jsi vzdor Svému tělu v Sobě Samém úplně Bůh a to právě Týž Bůh, Kterého jsme tak dlouho hledali a nemohli dosud nalézt.“

8) Poněvadž jsme Tě však nyní našli, nebude také žádná moc na celém světě nikdy již s to odvrátit nás nejen od této naší víry, nýbrž také od tohoto našeho úplného přesvědčení

9) Jelikož Ty, Pane, Pane, jsi tedy v Sobě Samém Ten jedině pravý Bůh, ve Kterého mají všichni lidé úplně věřit a Jeho jim co nejpresněji zjevenou vůli v nejživějším skutku plnit, odvažujeme se tedy v naší nejúplnější víře vznést na Tebe nejponiženější prosbu, abys co možno uzdravil naše těla, pokud je budeme ještě potřebovat pro naše opravdové duševní zdokonalení; neboť nyní věříme, že Tobě není nic nemožného.

10) Nežádáme to však nyní snad na znamení pravdy toho, co o Tobě soudíme, nýbrž pouze jen proto, že bychom mohli být se zdravým nástrojem pro zdokonalení naší duše a také našich druhů jistě činnější nežli s nástrojem nemocným a slabým; neboť s nemocným tělem trpí také naše duše a má nepatrnou chuť k nějaké zvýšené činnosti.“

11) Pravil jsem **JÁ**: „Staniž se vám podle vaší víry; ale ke své víře si také zapamatujte, že duši člověka není právě vždy prospěšné, chodí-li s úplně zdravým tělem; neboť je-li tělo příliš zdravé, pak se také snadno nadchne pro všelijaké smyslné choutky, jichž se pak také duše stává spíše spolu žádoucí, nežli když je její tělo churavé a slabé, a tak je nemoc těla jaksi stráží přede dveřmi vnitřního života duše.“

12) Ale nyní budete nicméně mít úplně zdravé tělo; ale střeďte se, abyste při příležitostech, které se Řekům naskýtají velmi často, neupadli opět do svých starých hříchů a s nimi také do ještě horších nemocí! Mějte proto vždy ve svém srdci a ve své vůli na zřeteli přikázání Mojžíšova! Zapírejte sami sebe a následujte Ducha Mé nauky!

13) Já nechci, aby někdo prožíval tento pozemský život zkoušky svobody vůle s nemocným tělem; jestliže však lidé nedbají staré rady Mé lásky a Mého řádu, nýbrž konají, co konat nemají, pak jsou tedy také sami tvůrci veškerých zel svého těla a svých duší.

14) Já však pro lehkomyšlnost a vlastní zaviněnou slepotu lidí nemohu zvrátit Svůj řád, kterým jedině je možné trvání všech věcí. Kdo ví, že jeho tělo pociťuje bolest, je-li bito anebo pícháno a přesto se bije a píchá, pak je přece sám vinen toho, když přitom jeho tělo pociťuje velké bolesti; neboť pro zpozdilou pošetilost lidí nebudu žádnou duši opatřovat necitlivým tělem a neučiním, aby člověk nemohl následkem tíže spadnout se střechy na zem. - To vám tedy také ještě dávám, abyste se podle toho zachovali!“

159. PROVÁDĚNÍ LÁSKY K BLIŽNÍMU.

1) Právili **oba Řekové**: „Ó, Pane, Pane, děkujeme Ti z nehlubšího nitra našeho srdce a života za tak zázračně náhlé uzdravení našeho těla a také Tě však prosíme, abys nám v případě, kdybychom se snad někdy pod vlivem našeho tělesného zdraví stali jakýmkoli způsobem slabými a dali se tím neb oním ponoukáním světa a našeho těla obloudit, udělil vždy nutnou sílu, bychom mohli všem pokušením, která by na nás mohla přijít, zcela hrdinně odolat; neboť nyní již sami vidíme, že žádný člověk nemůže bez Tvé pomoci zdolat všechna naň číhající nebezpečí a všeliké nepřátele.“

2) Je zajisté snadné vyhnout se nepříteli, kterého člověk vidí, anebo se proti němu se zbraněmi v ruce mocně a odvážně postavit a neškodným jej učinit; ale člověk má nescíslné množ-

ství neviditelných nepřátel, s kterými jedině Ty, ó, Pane, Pane, Se můžeš pustit vždy co nejmí-
tězněji v zápas. A proto Tě tedy také prosíme o Tvou pomoc, kdyby se snad k nám přiblížil ně-
jaký neviditelný nepřítel, aby nám uškodil; neboť nad takovými nepřáteli se může člověk stát
pánem jen s Tvou všemohoucí silou“

3) Privil jsem **JÁ**: „Soudili jste tu zcela pravdivě a správně: Beze Mne nemůže nikdo pro
spásu své duše něco vykonat; a i když také učinil vše podle jemu zjevených zákonů jakoby z
vlastní síly vůle, má však nicméně v sobě doznati, že byl nedbalý a lenivý sluha a ve všem dob-
rém co vykonal má vzdát jedině Bohu čest a Bůh ho bude tedy také vždy sílit a posilovat.

4) Kdo ve všem dobrém vzdává úctu Bohu, ten je Mu milým a pravým sluhou a služební-
kem podle jeho srdce. Kdo Boha neopustí ve svém srdci, toho také Bůh neopustí; kdo však Bo-
ha ve svém srdci opouští a málo anebo často vůbec si Ho neváží, domnívá se sám být pánem a
jedná podle svého světského rozumu a podařilo-li se mu něco, dává za to jen sebe uctívat a
mluví o své chytrosti a o svých ušlechtilých skutcích, ten se také sám odměňuje a od Boha ne-
může očekávat žádnou odměnu. Cokoli tedy dobrého a opravdového činíte, to číňte ve jménu
Mém a já budu s vámi a budu vás sílit a posilovat!“

5) Poté Mně oba Řekové opětovně děkovali a také náš Kisjona, Filopold, hospodský z
Jesairy, lodník a představený ze známé rybářské vesničky a všichni učedníci Mne velebili, že
jsem byl toto sdělil oběma Řekům.

6) Poté se Mne oba tázali, zda smí to, co zde nejvyš zázračně prožili, sdělit také svým dru-
hům, kteří s nimi přišli do tohoto léčebného ústavu.

7) Privil jsem **JÁ**; „Dokud Já budu v tomto místě prodlévat, nemluvte o Mně a nerozhlašujte
Mne; ale co víte o Mojžíšovi a o prorocích, zejména o Jesaiášovi a Ezechielovi a, ze žalmů Da-
vidových, o tom můžete s opravdovou horlivostí mluvit!

8) Já však ještě před Svým odchodem Sám navštívím hosty ústavu a pozvu je, zda také oni
chtějí vejít do Království Božího. Teprve poté můžete s nimi mluvit dále. Na které budete ve
jménu Mém vkládat ruce, ti budou uzdraveni; ale číňte to teprve tehdy, až napřed navštívím
ústav Já. Dnes však ještě ústav nenavštívím.“

9) Poté oba Řekové vstali, ještě jednou Mně poděkovali a odebrali se dolů k svým druhům,
kteří je již hledali. My jsme pak až do úplného poledne zůstali na hoře a rozmlouvali o účincích
víry a pravé čisté lásky k Bohu a k bližnímu.

10) V záležitosti lásky k bližnímu otázal se Mne náš **Marek** řka: „Pane a Mistře, máme lásku
k bližnímu prokazovat také jistým známým lumpům a marnotratníkům, kteří promrhali a prohýřili
majetek většinou zlým hříšným způsobem a také našim zjevným nepřítelům?“

11) Privil jsem **JÁ**; „V prokazování lásky k bližnímu nečíňte žádnou výjimku, nýbrž proka-
zujte dobro každému; neboť kdo tu činí výjimku u toho budu také činit všeliké výjimky Já!

12) Je-li někdo v nějaké nesnázi a přijde k vám, prokažte mu lásku k bližnímu buď duchov-
ně anebo též hmotně; duchovní láska k bližnímu má však předcházet lásce hmotné!

13) Když jste nějakého hříšníka obrátili a on je v nějaké pozemské nesnázi, pomozte mu ta-
ké z ní! Zhřešil-li potom opět, tu ho v lásce napomeňte a nebudte mu nepřáteli; neboť jakou
měrou budete ve jménu Mém měřit, takovou měrou bude také opět naměřeno vám!

14) Nesudte nikoho, tak také nebudete vy jednou souzeni; rovněž také nikoho nezatracujte
a neproklínejte, abyste jednou také vy nebyli zatracováni a proklínáni!

15) Těm, kdo vám činí zlo, prokazujte dobro a tím právě budete řeřavé uhlí sypat na jejich
hlavy a učiníte je svými přáteli! Rovněž tak žehnejte také těm, kdož vás nenávidí a proklínají a
oni budou přivedeni k lítosti! Odpuště svým nepřítelům sedmasedmdesátkrát; nepolepší-li se
tím, pak můžete oznámit věc světskému soudci a nepolepšitelný nepřítel budiž z obce vystrčen!
Neboť kdo tu nepolepšitelně koná zlo, ať je také potrestán, aby jím nebyli bližní déle pohoršo-
váni!

16) Proto buďte také světské vrchnosti vždy poddáni, ať je mírná anebo přísná; neboť ne-
měla by moc, kdyby jí nebyla pro mnohé nepolepšitelné hříšníky shora propůjčena!

17) Ale proto rádi nežalujte a k světským soudcům bez naléhavé nutnosti neběhejte; neboť
co nechcete a si nepřejete, aby potkalo vás, tím také ušetřete, dokud je to možné, své bližní!
Jen zřejmé zloděje a lupiče a příliš zlé smilníky a cizoložníky můžete odevzdat soudcům a rov-
něž také toho, kdo se dopustil vraždy. Ale přitom se nezlobte, nýbrž konejte jen to, čeho je tu
třeba, vše ostatní přenechejte Mně a soudcům!

18) Hle, příteli Marku, taková je v této věci Má vůle; kdo bude podle ní jednat, tomu také nebude nikdy chybět Mé požehnání.“

19) Marek a všichni ostatní Mně za tuto radu poděkovali.

20) Nyní přišel sluha a oznamoval nám, že oběd je hotov a my jsme povstali a odebrali se dolů do domu.

160. ZKUŠENOSTI A SVĚDECTVÍ ŘECKÉHO LÉKAŘE O PÁNU.

1) Zatím co jsme obědvali u Marka, hovořili oba Řekové se svými druhy; neboť když tito až příliš brzy shledali, že jejich oba druhové přišli do ústavu zcela zdraví, tázali se jich, co se tu s nimi stalo, že se tak úplně uzdravili.

2) A tito dva nemohli nyní ani při nejlepší vůli úplně zamlčet, co vše se s nimi dopoledne přihodilo. Proto Mne u svých druhů rozhlásili, ale nicméně zcela skromně a zdrženlivě; neboť byli pamětliví toho, co jsem jim byl řekl.

3) Popsali Mne jako velmi velkého židovského mudrce, který má mimořádnou sílu, že může pouze svou vůlí vyléčit všechny nemoci tak úplně, že se nemocný stává náhle tak zdravý jako předtím stěžil kdy byl dokonce za mládí.

4) Když druhové toto a ještě více toho uslyšeli o Mé moudrosti, chtěli také oni jít ke Mně a poprosit Mne o uzdravení svého těla. Ale oba Řekové je od toho zdrželi, ježto jim sdělili, že Já beztoho snad ještě toto dopoledne navštívím léčebný ústav. Tím se zatím druhové našich dvou Řeků spokojili, nechtěli však přitom mluvit o ničem jiném nežli jen o Mně.

5) **Jeden z nich**, jenž byl ve své obci sám velmi váženým lékařem, uslyšev od obou druhů o Mně něco podrobnějšího, poznamenal řka: „Nyní mně začíná vzcházet světlo o tomto zvláštním Lékaři a židovském mudrci! Je to jistě Týž, o němž jsem již mnoho slyšel v Tyru a Sidonu. Také někteří z vás jistě o tom již něco slyšeli.“

6) Je to prý Galilejec z Nazareta a syn tesařův; ve svém asi 30. roce zanechal úplně tesařství, shromáždil kolem sebe učedníky a pak započal svůj učitelský a spasitelský úřad. Židovští kněží ho však pronásledují, protože veškeren lid přichází k Němu a věří v něho, protože svou nauku potvrzuje velkými zázraky a jinými velkými znameními.

7) Někteří ho považují za velkého proroka, jiní za nového krále Židů, který vyžene Římany ze země židovské, - což však není asi jeho plánem, protože je prý mnohem větším přítelem pohanů nežli Židů, kteří si svého Boha málo váží. Ještě jiní ho považují snad za čistého Syna Božího a někteří za starého Jehovu Samého, který Se ze Své moci přioděl tělem lidí tohoto světa, aby je o všem poučil a pozvedl z dlouhé noci všech jejich omylů.

8) Ať je tomu však jakkoli, přijde-li k nám, pak ho jistě také sami poznáme podrobněji předpokládajíc, že je to totiž ten, o kterém jsem opravdu slyšel, jak bylo řečeno, již velmi mnoho mluvit!“

9) Pravili nyní také **ostatní**: „Ano, mluvil jsi pravdivě a správně! O zmíněném Galilejci jsme také my již častěji slyšeli vyprávět nejpodivnější věci, které ovšem zněly jistě neuvěřitelněji nežli naše myty o bozích, pročež jsme tedy také pravili: Je-li to s ním takové, pak je to zřejmě v nejúplnější pravdě Bůh, ve kterého uvěříme také my Řekové a Římané!“

10) Tu pravili **oba již uzdravení Řekové**: „Tu máte pravdu a upozornili jste nás na to, co jsme také již několikrát slyšeli v poslední době našeho známého vám hledání pravdy, co nás však v Jeho přítomnosti nenapadlo, ačkoliv nás na to Sám uvedl; snad tomu On Sám nechtěl a tak jsme si tedy také nemohli vzpomenout na to, co jsme slyšeli již několikrát. Až nyní přijde do ústavu, ať se pak také o tom promluví, ač ne pro nás, nýbrž spíše pro vás!“

11) Pravili **druhové**: „Milí přátelé, teprve za jeho přítomnosti se ukáže, najde-li se pro to vhodná příležitost a dovolí-li nám otázat se ho na to! Budeme rádi a v nejvyšší míře vděční, uzdraví-li naše těla a zejména naše útroby, které se staly věkem již slabé a k životní službě našich údů úplně nezpůsobilé.“

12) Já jsem sice lékař a zmírnil jsem již leckterému trpícímu bolesti; ale slabosti stáří většinou ovšem zaviněné, neléčí naše byliny, kořeny, oleje a léčivé lázně nikdy tak úplně, jako vy dva jste byli tímto zázračným mužem uzdraveni.

13) Ale člověk, který jeto s to pouze svou vůlí, je zřejmě více nežli nesčíslné množství lidí, kteří pouze svou vůlí nejsou s to přetrhout ani nejslabší vlákno pavučiny, neřkuli uzdravit krev

a útroby nějakého starého a slabého člověka. Člověk, který je to s to, je tedy vůči ostatním lidem Bůh a to jistě z toho nejvyššího rozumného důvodu, že může konat věci, které bychom jinak mohli očekávat jen od vysokých bohů, ale nikdy ne od nějakého smrtelníka.

14) Praví se sice, že bohové pro nás lidi působí vždy jen neviditelně a že je jim k službám nesčíslné množství všelikých přírodních sil a služebních duchů, - ale tomu musí lidé prostě věřit a ještě nikdy nikdo nenahlédl za hustý závoj osudné Isidy. Náš muž však koná před našima očima věci božské a mluví, učí a přijímá dokonce učedníky, kteří se od něho učí umění státi se bohům rovnými, ba dokonce snad jako oni nesmrtelnými. Takovému muži třeba pak zřejmě dáti přednost před všemi bohy, kteří tu před očima nějakého člověka nikdy nebyli a jemuž o své existenci a působení nevydali ani polopravdivé svědectví.

15) Tento je však tady a před očima všech lidí v nejuplnějši pravdě dosvědčuje, že je nejopravdovějši, živý a skutečně jsoucí tu Bůh, čemuž ani nemusíme slepě věřit, protože se o tom můžeme všemi svými smysly přesvědčit; a prohlašuji Ho tedy již pouze proto za jednoho jedině pravého Boha a zavrhuji veškeré ostatní jistě jen z fantasmie a obrazotvornosti lidí vzniklé bohy do říše prázdných a marnivých bájí, poněvadž On vás jen Svou vůlí učinil oba tak zdravé, jako jste předtím, pokud vím, nikdy nebyli. Proto já Mu již předem prokazuji všechnu jednomu Bohu patřící úctu! Těším se, že Ho přes svou také již starou chorobu žaludku a jater uvidím a půjdu Mu se vši láskou a nejhlubší úctou vstříc. Snad také mne uzná za hodna úplného, Jemu velmi snadno možného uzdravení!“

161. LÉKAŘOVO VYZNÁNÍ.

1) Když tento **lékař** takto o Mně mluvil k ostatním druhům, kteří až na oba již uzdravené Řeky při tom či onom tvrzení tohoto zcela čistým rozumem nadaného lékaře, přece jen pokrčili rameny, což jsem jistě dobře věděl, tu jsem Svou vůlí uzdravil lékaře od všech jeho starých neduhu tak dokonale, jako předtím ony dva Řeky na hoře, což on také okamžitě postřehl a tak s nejvyšší veselou tváří začal mluvit takto: „Poslyšte, přátelé, Muž, kterého jsem před vámi přes vaše časté pokrčení ramen povýšil podle svého rozumu a úplného přesvědčení na jednoho jedině pravého Boha, vykonal již na mně - aniž Se nám ukázal žádaný zázrak! Neboť nyní se pojednou cítím tak zdravý a ve všech svých částech těla tak svěží a posílený, jako jsem se nikdy předtím necítil ve svém již dosti dlouhém životě.“

2) To mně nyní učinil onen Muž, Kterého mám za jedině pravého Boha a vůči Němuž patří vše ostatní do temné říše bájí a tím mně více nežli tisíci nově stvořenými Slunci na obloze dokázal, že mé tvrzení je úplně pravdivé; neboť člověk, i vším uměním věštírenských mágů vyzbrojený, nepoznal vpravdě ještě nikdy v dáli někoho skrytá přání a ještě méně pomohl bez nějakého prostředníka pouze svou vůlí nějakému trpícímu tak úplně, jako bylo nyní pomoheno mně.

3) Chcete také ještě nyní krčit rameny, když já jako lékař zkušený ve velmi mnohých věcech uznávám tohoto velkého Muže, třebaže také tělem nám viditelným pochází z Galileje, za toho jednoho jedině pravého Boha, Který nám ve všem, vzdáme-li Mu úctu, pomoci může, pomoci chce a pomůže a s nejuplnějším přesvědčením Ho prohlašuji za Toho, Kým nepopíratelně jest?

4) Dětským metamorfosám (proměněným; vyd.) našich vybájených a z kamene, dřeva a kovu vytvořených bohů a polobohů můžete věřit - ačkoliv oni ještě nikdy prosbu nikoho nevyslyšeli a nikomu nijak nepomohli - ale u tohoto zázračného Muže se povážlivě tváříte! „Pročpak?: táži se.“

5) Privil **jeden z druhů**: „Milý a nám všem velmi vážený příteli, známe tě, že jsi nejvyšší počestný muž a že jsi projevil pro vše dobré, pravdivé a mimořádné vždy nejvřelejší smysl, ale také o tobě víme, že se rád dotýkáš extrémů (výstředností) buď dolů anebo nahoru a že jen zřídka používáš tak zvané zlaté střední cesty; u nás platí vždy: „Festina lente!“¹³⁾

6) My nemáme zhola nic proti tvému tvrzení a jsme nyní také toho mínění, že se v tomto svém názoru asi nemýlíš; ale to vše nám přišlo rychlostí blesku a s naším též velmi zkaženým žaludkem a oslabenou pamětí jsme to také nemohli tak rychle strávit jako nyní ty se svým úplným zdravím. Mimoto nás tu poslouchá několik Řeků a Římanů a ještě mnohem více Židů; když

¹³⁾ „Spěchej pomalu!“ Vydavatel.

tedy nad tím co jsme zažili a z čehož se také zatím můžeme v tichosti velmi těšit, spustíme hned příliš hlasitý jásot, pak můžeme této o sobě úplně dobré a vpravdě božské zázračně věci více uškodit nežli prospět.

7) Proto jsme také nekrčili tak velice povážlivě rameny nad tvým před námi učiněným tvrzením, jako spíše nad tvým příliš horlivým tu a tam poněkud příliš zvučným hlasem, který by byl brzy do naší blízkosti přivábil až příliš mnoho posluchačů. Nechme napřed toho velkého Božího Muže Samého k nám přijít a mluvit, pak budem také my již hlasitěji mluvit! Nemáme tu také pravdu, dáváme-li přednost tišší moudrosti před hned zpočátku poněkud příliš velkým lomozem?“

8) Privil **lékař** hlasem poněkud umírněnějším: „Přátelé, kdo jednou jako nyní já, našel a poznal jednoho pravého Boha, ten má odložit svou tichou moudrost hezky na stranu a veškerému světu otevřeně ukázat nezměrně velký poklad, který našel, aby mohli také slepí zatoužit po světle života!

9) Protože jsem nyní o velké pravdě svého tvrzení více než až do nejvnitřnějšího vlákna svého těla a života přesvědčen, nebojím se také světa, Řeků, Římanů a ještě méně falešných pobožnůstkářských Židů! Byli by mně mohli všichni ti, kdož jsou tak jako my v tomto novém léčebném ústavu pro své nemoci tak zázračně pomoci, jako mně pomohl můj hlasitě a otevřeně vyznávaný Bůh a Pán?!

10) Když se však nyní všemohoucnost Jeho vůle tak zřejmě na mně potvrdila, jak bych mohl očekávat Jeho pomoc, mlčet před bezmocnými lidmi?! Měl bych snad mít strach, že budu tím či oním člověkem pohnán k odpovědnosti pro své nové na nejživější zkušenosti založené doznání?! Věřu, tu bych neměl ani z císaře strach!

11) Tyran může sice usmrtit mé tělo, ale duši již uškodit nemůže; Můj Bůh však může mrtvé opět oživit a má také ve Své moci naše duše, jinak by nemohl okamžitě vědět naše nejtajnější myšlenky, přání a žádosti.

12) Kdo jednou hmatatelně pravdivě a jasně našel toho jednoho pravého a všemohoucího Boha a malomocných lidí se bojí více nežli Boha, ten je blázen; kdo má strach, ať jej má před Bohem a nikdy před lidmi kvůli Němu!

13) Který člověk mně může uchopit a mně uškodit, drží-li, kryje a chrání-li mně Boží všemohoucí ruka?! Pust'te na mne všechny běsy a všechny židovské ďábly, jsou-li jací a k tomu všechna dravá zvířata, ještěři a hady, - pustí se snad v boj s všemohoucností_Boží?“

162. ROZMLUVA VRCHNÍHO ŘÍMSKÉHO SOUDCE S ŘECKÝM LÉKAŘEM.

1) Zde přistoupil k našemu lékaři **jeden vznešený Říman**, který již nějakou dobu poslouchal lékaře a řekl jemu: „Příteli, jakého jsi to našel jednoho jedině pravého Boha, pro jehož všemohoucnost jsi zde před svými skromnějšími druhy vypověděl válku všem starým bohům, všem lidem, všem bésům, ďáblům, divokým dravým šelmám, ještěřům a hadům a ve své ideji snad také živlům? Ty znáš zákony římské a jejich přísné neúprosné provádění a já jsem římský vrchní soudce a mám zde své lidi. Co bys tomu řekl, kdybych tě nyní nicméně dal přes domněle tebe chránící všemohoucnost tvého nového Boha uchopit svými dráby a uvrhnout do tuhého vězení? Proto se ospravedlň nyní ve věci svého nového jedině pravého Boha, anebo se ti stane, co jsem ti řekl!“

2) Privil **lékař** pln nejvyšší mužné neohroženosti: „Vysoký soudče, ty jsi sem přišel také jako nemocný, když jsi již předtím ve své nevyléčitelné plicní chorobě marně hledal pomoc u všech bohů, jakož i u všech lékařů, dokonce u mně v Melite! Copak bys soudil o člověku, kterého lze vidět a s nímž lze mluvit, který by tě v jednom okamžiku pouze zázračnou mocí své vůle uzdravil dokonce zdálky tak, že bys se cítil tak úplně a trvale zdravý jako nikdy předtím ve svém mládí?“

3) Postavil bys takového člověka také snad na roveň nám, kteří si již nemůžeme navzájem pomoci a ohrožoval bys ho svou soudcovskou mocí? Či neřekl bys si nakonec sám u sebe: „Hle, tento člověk může, co je jedině Bohu, nikdy však nějakému člověku možné. Musí tedy být v Sobě také úplně božské přirozenosti a podstaty?!

4) A hle, takového člověka jsme našli! Zde stojí dva, kteří byli dnes dopoledne na hoře uzdravení pouze Jeho vůlí! Přinesli nám tuto radostnou zvěst a já jako lékař z Melite - jak je ti to

asi známé, protože sám jsi mně před rokem navštívil pro mou daleko rozšířenou pověst, který jsem také poznal nevyléčitelnost tvého starého neduhu tak dobře jako tvůj vlastní zlý stav - pojal jsem po nabytém přesvědčení u obou přátel v sobě samém nejúplnější důvěru k tomuto opravdovému Bohočlověku a prosil jsem Ho, aby také mně tak pomohl, jako pomohl oběma přátelům, až podle Svého slibu snad ještě dnes co nejpožehnaněji přijde do tohoto léčebného ústavu.

5) Sotvaže jsem však hlasitě vyslovil toto přání, pojaté v nejúplnější důvěře v přezáračnou moc tohoto Bohočlověka před těmito svými druhy v místě a v utrpení, projelo to jako blesk všemi vlákny mého těla, - a hle, v témž okamžiku jsem byl tak úplně zdravý, jako jsem sotva kdy byl předtím!

6) Bohočlověk, Kterého jsem ti nyní, vysoký soudče, vylíčil, má tedy nejen čistě božskou vlastnost, že uzdravuje každou nemoc pouze všemohoucností Své vůle, nýbrž ví také vdáli dokonce to, co ty ještě skrytě v sobě myslíš a cítíš a může ti tedy také z největší dálky pomoci.

7) Je to s to také císař i se všemi svými nejudatnějšími legiemi anebo náš němý Zeus, Apollo anebo jiný tebou nejvýš uctíváný bůh? Kdyby to byli s to, pak bychom se jistě nebyli v našich starých a posledních dnech svěřili tomuto léčebnému ústavu, o němž jsme slyšeli tak mnoho zázračného a chvalitebného! Při všech našich mnohých prosbách a obětech našim bohům jsme se nestali ani o chlup lepší, naopak nyní již den ze dne horší, - a tento tak vysoce proslavený ústav, v němž jsi jistě již déle nežli já, nezlepšil svůj stav, pokud vím, ještě ani o poznání.

8) Kdyby tedy můj nový, podle mého neohroženého tvrzení jedině pravý Bůh a nikoli nějaký starými, nejvýš sobeckými a línými knězi vybájený bůh, pomohl tak náhle také tobě, jako pomohl mně, - jaké mínění bys o Něm pojmul a jaká řeč by jistě vyrazila z tvé nejvnitřnější myslí hlasitě tvými ústy?"

9) Právil nyní **soudce**: „Ano, má-li se věc tak, pak nabývá vše zcela jinou tvářnost! Já jsem svým úřadem v Tyru a také jsem již leccos slyšel o jistém zázračném Lékaři, který působí v zemi židovské, jakož i to, že šíří mezi Židy zcela novou Boží nauku, získává mnoho přívrženců a proto je všude pronásledován židovskými knězi a jejich představenými, nicméně mu nemohou přijít na kůži; ale o jeho tebou rozhodně vylíčené božskosti jsem dosud ještě nic neslyšel!

10) Ale ať už je tomu jakkoli! Protože se nyní zdržuje v tomto místě jistě teprve od krátké doby a dokonce chce navštívit tento ústav, pak ho při této příležitosti snad také ještě důkladněji poznám!

11) O našem vrchním místodržiteli Cyreniovi a jeho podřízených rádcích vím tolik, že si ho velice váží, - ale zda ho uznávají také za Boha, o tom jsem se ještě nedoslechl; potají to může být, ale veřejně o tom asi nemluví, nýbrž jen mezi sebou.

12) Proto bych ti nyní také jako přítel radil, abys byl se svým tvrzením ještě trochu diskrétnější a mluvil o tom nahlas teprve tehdy, až se toho ještě trochu více vpravdě božského o tvém Bohu ukáže mezi lidmi; neboť jinak bys mohl zakusit velké nepříjemnosti zejména u temných kněží!

13) Já sám nyní nejsem již přítelem lenivých a přitom vždy zlomyslných bohoslužebníků - neboť mně pro nic a za nic připravili o mnohou libru zlata a velmi mnoho liber stříbra -; ale běda tomu, kdo by se odvážil píchnout do jejich starých vosích, sršních a štířích hnízd! Více ti říkat nepotřebuji.“

14) Právil poté **lékař**, naplněn zcela žhoucí horlivostí: „Přátelé, za jisté pomoci mého nového a jedině pravého Boha se odvážím přede všemi lidmi hlasitě vyslovit svatou, velkou a živou pravdu a nebudou mně moci přijít na kůži! Toto přesvědčení cítím již nyní v sobě co nejživěji, ačkoliv jsem ještě neměl milost spatřit osobu svého Boha a Pána; oč mnohem se pak zvětší má odvaha, až Ho teprve spatřím sám a promluví si s Ním! Kéž tedy přijde brzy k nám!“

163. SOUDCOVA OTÁZKA O POCHYBNOSTI.

1) Právil poté **soudce**: „Chválím tvou horlivost a jsi šťastný ve svém vyzkoušeném přesvědčení a kdyby tvůj Pán a Bůh prokázal také mně milost, kterou prokázal tobě a tvým dvěma druhům, pak jistě bych také já mluvil tak jako ty. Když však již mluvíme o této věci, pak tě přitom musím upozornit ještě na jednu okolnost.

2) Hle, tvůj všemohoucí Pomocník je tělem přece také člověk, v němž je jistě velká hojnost jakési nám nepochopitelné nadpřirozené síly, podobně jako byla kdysi podle Písma Židů, které

nám není neznámé, také v člověku Mojžíšovi, který byl odchovancem faraónovým a pak také ještě v mnohých ostatních prorocích!

3) Všichni tito neobyčejní lidé konali také velké věci a znamení; ale přesto všichni tělesně zemřeli. Kam přišly jejich duše, to nyní s přesvědčující určitostí neví žádný žijící člověk. Věří se sice a to z mnohých pádných rozumových důvodů, že duše zejména velkých a ctnostných lidí žije v nějaké nejvyšší blažené Říši duchů věčně dále a že se také velmi zbožní lidé s takovými přebлаženými dušemi mnohokrát stýkali, - jen já a jistě také ty a ještě někteří tvoji druhové jsme neučinili ještě žádnou takovou zkušenost a v této věci se musíme spokojit pouze s vírou.

4) Cožpak kdyby tvůj nový Bůh a Pán nakonec přece zemřel jen tělesně, buď násilně pod pomstychtivými rukama jeho mnohých nepřátel anebo zcela přirozeně jako každý jiný člověk, - trval bys také potom ještě na svém tvrzení?“

5) Právil **lékař**: „Ještě silněji a vážněji nežli nyní; neboť Jeho tělo jistě není Jeho nejmocněji působící podstatou, nýbrž jen Jeho jistě všude jakoby přítomně působící Duch, Který zajisté žije věčně! Neboť kdyby nežil ve stejné moci a síle věčně, kdo by Mu pak stvořil vhodné tělo, kterým může nyní nám slepým lidem viditelně rovněž tak působit, jako od věčnosti působil jako pouhý Duch?!

6) Že však nepůsobí Jeho nám viditelné tělo, nýbrž jen Jeho Duch, vysvětluje se zajisté samo sebou z té okolnosti, že mně pomohl zdálky bez přítomnosti Svého těla. Jeho působící síla a moc nevychází tedy jistě z Jeho těla, nýbrž jen z Jeho věčného a všude jako úplně přítomného Ducha.

7) Tento Duch ke Svému vlastnímu božskému působení nepotřebuje tělo; ježto Se však přesto přioděl viditelným tělem, učinil tak jistě jen proto, aby Se nám úplně slepým lidem ve sférách Ducha učinil viditelný, pochopitelnější a přístupnější a aby nám zjevil Svou věčnou vůli a její nekonečnou sílu a moc srozumitelněji.

8) Až s námi dosáhne tento účel, jistě z pouhé lásky k nám lidem podle Své nekonečné moudrosti náležitě vypočtený, pak také již nebude potřebovat tělo nyní nám viditelné a zanechá ho způsobem jak uzná za dobré.

9) Zda dopustí snad, aby mohli vložit ruce na Jeho tělo, Jeho jistě převelice slepí a zatvrzelí nepřátelé, či zda odloží Své tělo jiným způsobem, to na mém tvrzení nic nezmění. Neboť jednou se nám lidem stane opět neviditelný, ale proto přece jen bude rovněž věčně dále působit, jako od věčnosti působil před přijetím Svého těla; neboť bez Jeho předchozího bytí nebylo by myslitelné také žádné jiné bytí.

10) Že však On je jistě Mistrem a Pánem všeho bytí a života, poznávám z toho, že On jistě do nejmenšího vlákna skrz naskrz co nejjasněji dobře zná zdravé a také nemocné zřízení těla, aby pak mohl mocí Své vůle přetvořit ve zdravý a přirozenému životu těla potřebný stav opět to, co se v nás stalo časem vadné, nemocné a nepotřebné, což musím já, jako starý a jistě mnohonásobně zkušený lékař zajisté doznat. Neboť jak by mohl někdo dát nemocnému vhodný prostředek k obnovení jeho ztraceného zdraví, kdyby dříve nevěděl co a kde mu chybí?

11) Naše vidění, postřehování a posuzování je a zůstává však při vší naší zkušenosti přece jen nejvyšší neohrabané a nesouvislé kusé dílo, protože nejsme s to prohlédat a posoudit vnitřní souvislost našeho fyzického životního stroje v jeho nescíselně mnohých nejmenších částech a proto tedy nejsme s to ani s naším nejlepším věděním a vůlí nikdy odstranit nějakou těžkou nemoc ani nejsilnějšími a nejpůsobivějšími léky; neboť nevidíme onen vlastní, snad nejmenší nemocný bod v tomto tak nadmíru umělém životním stroji. Tvůrce a věčný Mistr tohoto stroje spatřuje v něm však okamžitě vše, ví tedy co nejpřesněji kde vězí chyba a zná následkem Své všemoudrosti pravý prostředek, který je a být musí v Jeho Duchu, aby jím okamžitě znovu zase do náležitého pořádku uvedl a oživil vadnou část.

12) Jestliže jsi toto, milý příteli, řádně promyslel, pak také uznáš, že já nemohu ani o chlup uhnout od svého původního tvrzení a neuhnu, ani kdyby nám nyní viditelné tělo mého Boha tisíckrát zemřelo; neboť nyní jsem více nežli o svém převelice zdravém životě přesvědčen o tom, že Jeho tělo není On Sám, nýbrž jen prostředek, aby Se nám lidem mohl důkladněji zjevit nežli pouze čistě duchovním způsobem. Kdyby se mně byl snad dotkl Svými rukama a já teprve potom bych se byl uzdravil, pak bych snad sdílel s tebou také tvou obavu; ale ježto jsem byl zdálky - jak jsem ti to řekl již dříve - uzdraven pouze Jeho Duchem, pak zůstává také bez těla věčně Ten, Který byl od věčnosti.

13) Pojmi tento můj názor jako úplnou pravdu hodně hluboko do své mysli a přejdi ve spo-

lehlivou důvěru ve všemohoucnost Jeho vůle, popros Ho pak také za uzdravení svého těla a stane se tobě, co se tak zázračně stalo mně!“

14) Privil **soudce** zcela užaslý nad čistým rozumem lékařovým: „Děkuji ti, milý příteli, za toto tvé poučení! Ty jsi nyní zcela proměnil mou mysl a já jsem nyní již zcela tvého názoru. Ó, kdyby tvůj a nyní také můj jedině pravý Bůh chtěl také mně pomoci, jako pomohl tobě, pak bych po celý svůj život jedině Jeho jméno velebil a před každým člověkem hlasitě zvěstoval Jeho slávu! Ó, Pane a nyní úplně můj jediný všemohoucí živý nejopravdovější Bože, pomoz také mně od mého již dlouho trvajících neblahého utrpení! Tvá nejsvětější vůle uzdrav mně!“

164. UZDRAVENÍ VÍROU OBRÁCENÉHO SOUDCE.

1) Když byl soudce vyslovil toto živě a pln nejjasnější a nepochybné důvěry v sobě a také veřejně ústy, tu projelo to také ihned jako blesk jeho hrud' a byl ihned tak úplně zdravý jako předtím nikdy nebyl ve svém celém životě; neboť byl neduživý již od narození, proto se jako syn setníkův nevěnoval službě vojenské, nýbrž studoval římské zákony a stal se soudcem.

2) Když byl nyní náhle úplně uzdraven, začal také on hlasitě jásat a děkoval Mně a pak také lékaři, který mu svými neohroženými slovy a hlubokým a životně pravdivým smyslem své řeči dopomohl k takové víře a důvěře.

3) Když se byl samým velebením Mé, jemu osobně ještě úplně neznámé Bytosti již řádně vyčerpal, obrátil se (**soudce**) opět k lékaři a prvil: „Ó, nyní můj nejmilejší příteli, jak se ti mám odměnit za tvou zmužilost přede mnou a za tvou věru ne nepatrnou námahu, kterou jsi měl s mou slepotou a jak mám odměnit také tyto tvé dva druhy, kteří ti přinesli nejprve zvěst o osobní přítomnosti velkého Mistra a o Jeho nejvyšší pravdivé Božskosti? Řekněte, vy oba milí přátelé, copak vám řekl o tom, co má člověk dělat, aby si trvale zajistil Jeho milost?“

4) Prvil poté náš **Polykarp**: „Neřekl v té věci nic jiného nežli: „Zachovávejte desatero Mojžíšových přikázání a tak milujte jednoho a jedině pravého Boha nadevšechno a své bližní jako sebe samé; čiňte jim, co můžete rozumně chtít, aby také oni činili vám; nedejte se ošálit svůdným lákáním světa - tak zůstanete ve Mně a Já ve vás a tak budete v sobě mít Duchem Mé lásky život věčný; neboť Já Sám jsem Cesta, Pravda a Život věčný! Kdo věří ve Mne a zachovává Má přikázání, tent' jest, jenž Mne miluje nadevšechno; k tomu Já Sám přijdu, zjevím Se mu a dám mu Život věčný!“ Hle, v tom je podstata Jeho nauky!

5) My však jsme s Ním mluvili ještě mnoho a On nás důkladně poučil o mnohých a velkých věcech, o kterých nemůžeme nyní mluvit pro jejich rozsáhlost; avšak na to již najdeme vhodnou dobu.“

6) Soudce a lékař poděkovali Polykarpovi za toto sdělení a pevně se rozhodli, že budou po celý život jednat podle toho.

7) Po tomto druhém uzdravení uvěřili nyní také ostatní druhové úplně ve Mne a prosili Mne také o uzdravení jejich nemocného těla a krve a bylo také jim náhle pomozeno, načež chválení a velebení Mého jména, které jim také Polykarp sdělil, nebralo téměř konce.

8) A tím byli upozorněni mnozí lázeňští hosté, přišli a tázali se, co se asi přihodilo tak zvláštního, že tak vytrvale jásal.

9) **Soudce** však řekl: „Vždyť my jsme se vás neptali, proč nejásáte? Dokud je člověk nemocný na těle a rovněž i na duši, má také jistě málo chuti k jáсотu; když se však úplně uzdravil na těle a na duši, pak má také veškeren důvod, aby jásal!“

10) Prvil poté jeden bohatý, ale v tomto ústavu ještě málo uzdravený **Žid**: „Jakpak jste byli ihned zde na tomto místě uzdraveni?“

11) Prvil **soudce**: „Neslouží ti jako Židovi zrovna ke zvláštní cti, že se na to ptáš nás po hanu! Vy přece věříte v jednoho pravého Boha a my jsme vpravdě teprve začali v Něho věřit a prosili jsme Ho o Jeho pomoc - a On neváhal a pomohl nám a proto jásame vstříc díky vašemu Bohu, Který nyní také je a zůstane Bohem našim. Pročpak se neobracíš ty jako Žid v plné důvěře na svého Boha, aby pomohl také tobě tak, jako zřejmě pomohl nám?“

12) Prvil **Žid** zcela dotčen: „Já jsem v Písmu nikdy nečetl nic o tom, že by náš Bůh kdy pomohl neobřezanému pohanu!“

13) Prvil **soudce**: „A přece máme také my život a vše od Něho a nechává nás nad vámi vládnout! Jak to tedy?“

14) Když uslyšel toto Žid a s ním i několik jeho soukmenovců, netázal se již na nic dalšího, obrátil se a odešel.

15) Uzdravení měli však velkou radost, že se takovým způsobem zbavili těchto obtížných hostů.

16) Ježto jsem však ještě nešel do ústavu, kde Mne již s největší touhou očekávali, usnesli se jednohlasně na tom, že Mne půjdou vyhledat, aby Mně přede všemi lidmi prokázali čest, proto se tázali Markova sluhy zda jsem ještě v domě Markově a zda směji přijít ke Mně.

17) **Sluha** pravil: „Pán a Mistr je ještě v domě u oběda a vypravuje podivuhodné věci.“

18) Vypravoval jsem totiž, co se událo mezi těmito uzdravenými a co oni říkali, čemuž však sluha, který nás obsluhoval v domě předtím a poté byl Markem poslán pro něco do ústavu, nerozuměl, proto také nemohl dát tázajícím se uzdraveným žádnou odpověď; neboť nevěděl nic o tom, jak byli Řekové z Melite a římský soudce mocí Mé vůle uzdraveni.

19) Nicméně však těm, kteří se ho tázali, zda směji přijít ke Mně, řekl (**sluha**): „Zde v ústavě mám pro mého pána jen něco málo udělat, půjdu pak opět do domu, abych se zeptal na vaši záležitost a pak vám ihned přinesu odpověď velkého Pána a Mistra.“

20) S tím se uzdravení spokojili. Sluha šel a vyřídil svůj úkol, přišel poté k nám do domu a sdělil Mně, nač se ho byli tázali uzdravení.

21) **JÁ** jsem mu však řekl: „Jdi a řekni Mým přátelům, kteří se tě tázali, zda jsem ještě v domě a zda smí přijít ke Mně: Koho vede láska ke Mně, ten může vždy přijít ke Mně a Já ho přijmu s tou láskou, která ho přivedla ke Mně!“

22) Po těchto Mých slovech odešel sluha opět do ústavu a řekl to uzdraveným, kteří poté plni radosti ihned vstali a ve vsí uctivosti spěchali k obytnému domu Markovu.

165. PŘÍCHOD UZDRAVENÝCH K PÁNU.

1) Když přišli do naší jídelny, tázali se ihned obou Řeků kde jsem. A Řekové jim ihned oznámili, který jsem „Já“!

2) Když to nyní věděli, šli ostýchavě ke Mně, pohlédli s nejhlubší úctou na Mne a neodvažovali se Mne oslovit.

3) **JÁ** jsem však pln lásky pohlédl na ně a řekl jim zcela přirozenou mluvou: „Pročpak nyní tak nesmělí přede Mnou, milí přátelé? Cožpak jsem zde něco jiného nežli tam v ústavě, kde jsem k vám přišel v duchu a podle vaší víry a důvěry vás uzdravil z vašich neduhů? Vzemte se, posadte se k nám ke stolu a napřed se podle své potřeby najezte a napijte a tím své údy posilněte! Teprve potom si pohovoříme o dalším!“

4) Uzdravení učinili co jsem jim přikázal již s větší odvahou, protože Má Láska jim odníkala vždy víc a více bázeň přede Mnou. Na stole bylo ještě mnoho co nejlépe připravených ryb a rovněž chleba a vína nebyl nedostatek. Uzdravení měli také již hlad a žízeň a toto Mé vyzvání přišlo jim velice vhod. Jedli a pili s velkou srdečnou radostí a nabývali tedy také vždy více pravé dětské důvěry ke Mně a také k Mým učedníkům.

5) Když se byli nyní u našeho stolu náležitě podle opravdové potřeby posílili, otázal se Mne nyní již nejvíce zmužilosti nabyvší Řek **Polykarp** rka: „Ó, Pane a Mistře, Ty jsi nám na hoře řekl, že nás v ústavě navštívíš a my jsme čekali; Ty jsi však nepřišel. Je v něm velmi mnoho ubožáků, kterým by byla Tvá návštěva prospěšná!“

6) Pravil jsem **JÁ**; „Jestliže jsem k vám nepřišel s tělem, přišel jsem k vám nicméně Svou láskou a pomáhal těm, kdo se na Mne s vírou a s úplnou důvěrou obrátili a tím jsem splnil Svůj daný vám slib.“

7) Pro ty ostatní však nemám se Svou osobou v ústavu co hledat; neboť oni již mnoho o Mně slyšeli a někteří viděli také znamení, která jsem konal před jejich očima a i když také věděli, kde by Mne mohli nalézt, přece Mne nehledali a nedbali ani znamení a ještě méně Mých slov. Proč jsem je měl nyní jít hledat a dbát a pamatovat na jejich utrpení?“

8) Já zde však ještě několik dní prodám; kdo Mne bude hledat, ten Mne také brzy a snadno najde, jako také vy jste Mne brzy a snadno našli.

9) Když tento Můj přítel, lékař z Melite, hlasitě podle opravdového rozumu z nebes mluvil o Mně, poslouchali ho mnozí Židé; ale jen jeden Říman - pohan! - přistoupil blíže a začal rozmlouvat s lékařem o onom novém Bohu a brzy byl jeho víry. Židé však z řeči lékařovy ihned

poznali o kom mluvil, proto se tedy také hned obrátili k němu zády a jeho veskrze moudré řeči dále nedbali. Proč jsem Já měl o ně dbát?

10) Když jste Mně později všichni hlasitě jásali vstříc, přišel k vám opět jeden slepý Žid, který je bohatý kupec a peněžoměncem v Kafarnaum a když mu soudce dal náležitou odpověď, z níž seznal, komu platil jásot, tu se také on obrátil k vám zády a opustil vás. Opustil-li však vás, kteří jste byli s Mým Duchem, opustil také Mne; kdo však opustí Mne, toho opustím také Já na tak dlouho, až se kajícím a s důvěrou navrátí opět ke Mně.“

166. PÁN DÁVÁ VĚŘÍCÍM PRAVIDLA O CHOVÁNÍ.

1) **(Pán:)** „Toto si však všichni dobře zapamatujte: Budete-li někde shromážděni ve jménu Mém - jako jste byli předtím v zahradě ústavu - budu také Já vždy, jako předtím v oné zahradě, činně mezi vámi, u vás a ve vás.

2) Kdo bude poslouchat vás, bude také poslouchat Mne a Já mu budu milosrdný; a budete-li nad nějakým Mne si vážícím nemocným vkládat ruce ve jménu Mém, bude mu lépe.

3) Kdo přijme vás, ten ve vás přijal také Mne a Já mu zato odpustím hříchy a budu mu žehnat časně i věčně. Kdo však vás nepřijme, ten také nepřijme Mne a jeho hříchy zůstanou v jeho duši a Mé milosrdenství bude vzdáleno od něho.

4) Přijdete-li však k někomu ve jménu Mém a on vás vyslechne a také vám uvěří co mu řeknete o Mně, ale po přijetí Mé nauky neřekne vám z hloubi svého srdce: „Zůstaňte u mně, milí přátelé a pojezte se mnou!“ také u toho nezůstávejte! Neboť kdo má a bude vůči vám skrblit, ač vy jste neskrblili Mým slovem jako nejvyšším dobrem pro život jeho duše, budu také Já skrblit se Svým požehnáním; neboť víra ve Mně stává se živě působivou skutky lásky.

5) Kdo vás bude pro jméno Mé milovat, bude také milovat Mne a Já budu zase milovat jeho a požehnání Mé bude spočívat na něm. Kdo vás však bude nenávidět a pronásledovat, ten bude ve vás také Mne nenávidět a pronásledovat; ten bude však jazykem osten olizovat a poraní se tak mocně, že na těchto ranách najde smrt a záhubu své duše.

6) Kvůli Mému jménu a slovu nežádejte pro sebe od žádného člověka ani poctu ani odměnu; avšak kdo vás zneuctí a bude k vám tvrdého srdce, bude takový také ke Mně a Já budu také takový k němu.

7) Co Já vám dávám zadarmo, to opět dávejte zadarmo vy! Co vám však láska osvěcených lidí nabídne, to přijměte a za to poděkujte Mně; neboť jen Má láska v srdcích lidí vám to dá a tak tedy ani nejmenším darem nepohrdněte!

8) Nicméně však nevyhledávejte nikde nějaký pozemský prospěch pro Mé jméno a slovo, ani nějakou světskou vládcovskou říši; neboť předně Má Říše není z tohoto světa, zadruhé byste však s hledaným a přijatým pozemským ziskem a s obdrženou říší tohoto světa již přijali životní odměnu pro svou duši a nemohli byste pak ode Mne v nebi již očekávat další odměnu!

9) V pozdějších dobách budou sice falešní a vládychtiví proroci ve jménu Mém činit rovněž tak, jak to nyní činí farizeové a jejich Stoupenci a budou Mne před očima lidí uctívat všelikými obřady a zlatem a stříbrem a drahokamy; ale Já jim ústy Svých, Mým Duchem probuzených řeknu: Hle, tento bědný lid uctívá Mne, Pána Života, blátem, smrtí a soudem hmoty - ale jeho srdce je daleko ode Mne! Proto také budu od takového lidu daleko.

10) Proto Mně budoucně také nestavte nikde chrámy a oltáře; neboť Já nebudu nikdy přebývat v chrámech rukama lidskýma postavených a nedám Se uctívat na oltářích. Kdo miluje Mne a zachovává Má snadná přikázání, ten je Můj živý chrám a jeho láskou a trpělivostí naplněné srdce je ten pravý a živý a Mně jedině milý obětní oltář k Mé poctě. Vše ostatní je soud, smrt a záhuba.

11) Vy víte, že nyní všichni kněží - jak naši Židovští tak i vaši pohanští - mají jisté vnější posvěcovací a očišťovací prostředky, jejichž přijetí a používání vnučují svým vyznavačům a všemi hrůzami a nejhoršími časnými a věčnými tresty vyhrožují tomu, kdo by nepřijal používání řečených prostředků a označil je za prázdné a úplně neúčinné. Já však pravím vám: Ode všeho toho pro veškerou budoucnost zcela upustte a Já pohlédnu hněvivými očima na toho, kdo by chtěl také ve jménu Mém takové prostředky k posvěcování a k očišťování používat. Stačí, abyste toho, kdo v srdci přijal Mou nauku, pokřtili ve jménu Mém a dali mu pro pořádek jméno a budu ho silít Já.

12) Pak můžete také ve jménu Mém a v Mé lásce v sobě těm, kdo ve Mne živě věří a zachovávají Má přikázání, dáti časem, máte-li chléb a víno na Mou památku. Kde budete takovou hostinu lásky pospolu konat, tam budu také Já mezi vámi, u vás a ve vás, jako nyní s tělem a krví; neboť chléb, který vaše láska ke Mně nabídne, bude jako Mé tělo a víno jako Má krev, která bude brzy za mnohé vylita. Jak to již uslyšíte!

13) To jediné ať vám stačí jako zevní znamení, které však jen láskou nabude opravdovou cenu přede Mnou.

14) A ježto jsem vás nyní poučil v těchto důležitých věcech, vstaneme nyní opět od stolu a odebereme se do přírody a to na naši horu; tam vám bude ještě leccos ukázáno a dáno.“

15) Po této řeči Mně všichni poděkovali a všichni jsme vstali a lehkým krokem vystupovali na naši horu.

167. ŘÍMANOVA ŽALOST PŘI KRÁSNÉ VYHLÍDCE.

1) Když jsme se octli na hoře, obdivovali Řekové a Římané krásnou krajinu.

2) A **Říman** pravil: „Věřu, takovou všemi směry přenádhernou krajinu jsem ještě vůbec nikdy neviděl! Kdyby člověk na této milé Zemi zůstal stále mladý, silný a zdravý a vším potřebným zaopatřený, mohl by mít z takové krajiny také věčnou radost.

3) Avšak při pohledu na tak krásnou krajinu naplňuje se lidská mysl často mnohou žalostí, musí-li si přitom vždy pomyslet: Jen ještě zcela krátkou dobu je ti dopřáno této radosti a pak ji budeš muset navěky bolestně opustit! Co tu však může slabý člověk proti tomu jiného učinit nežli si povzdychnout, že musí život často také na této Zemi velmi krásný a příjemný, tak brzy zcela opustit a že nebude již moci vidět a požívat půvabu a krás tak přenádherných krajin této Země? Ty, ó, Pane a Mistře, chceš tomu jednou tak a ubohý a bezmocný člověk se musí všemohoucnosti Tvé vůle podrobit.“

4) Pravil jsem **JÁ**: „Příteli, nyní z tebe mluvil opět ten starý slepý Říman a pohan a přes svou vzorně silnou a živou víru a důvěru ve Mne jsi dal najevo, že ještě naprosto nejsi zasvěcen do tajemství pravého vnitřního duševního života!

5) Cožpak ty myslíš, že duše bez pomoci hmotného těla nebude s to také krajiny této Země zřít, předpokládajíc, že bude podle Mého jasně vám ukázaného řádu dokonalá a takto opustí své těžké tělo?!

6) Kdopak jiný teď vidí, byť nedokonale, dvěma malými okénky pod tvým čelem tuto krajinu nežli právě jen tvá jediná živá duše? Vždyť tělo je jí jen na krátkou dobu dáno jako nástroj, aby si mohla při správném jeho používání připravit a zajistit úplnou životní svobodu a samostatnost navěky. Co slyší, vidí, čichá, chutná, myslí a chce v těle, je přece nesmrtelná podstata duše a nikoli o sobě mrtvé tělo, jehož zdánlivý život je podmíněn jen pravým životem duše.

7) Vidí-li však tvá duše nyní při vší své životní omezenosti pomocí těla krásné krajiny této Země a pociťuje-li nad tím opravdovou radost již při pohledu na nejzevnější tvar, bude pociťovat ještě větší radost a slast, až bude moci svými jasnějšíma očima posoudit a pochopit nejen nejzevnější kůru bytostí a věcí, nýbrž celé nitro v jeho přenádherné souvislosti působení a významu.

8) Ano, kdo je tu pohřben do svého těla ještě tak hluboko, že jeho duše se cítí jistou smrtí jejího těla také spolu vtažena do této smrti - což je následek její příliš velké lásky ke světu a k tělu - pak ovšem musí člověk mluvit tak politováníhodně jako jsi, příteli, mluvil nyní ty; ale v kterém člověku se duše podle Mé nauky a podle Mé vůle jednou osvobodila od pozemských škvárů a tím se stala dokonalejší a dokonanejší, ten při pohledu na takový kraj a krajinu bude mluvit zcela jinou a vyšší řečí.

9) Že však přirozený člověk, jakým jsi dosud ještě ty - ačkoliv můžeš nyní Pána a Mistra všeho jsoucná a života na vlastní oči vidět a na vlastní uši slyšet - se žalostně naladuje při pohledu na nádhernou krajinu, protože se probouzí pocit jeho pomíjivosti, pak je to pro jeho duši jen velmi prospěšné; neboť tento pocit je právě onen nesmrtelný duch ze Mne v duši každého člověka, bez něhož by neměla život, který volá v duši: „Neměj rád svět pro jeho vnější půvaby; neboť ony všechny jsou podrobeny smrti a pomíjivosti! Vzchop se a odvrát své chtivé oko od toho, co o sobě nic není! Vrať se zato do svého nitra, do Mne, svého pravého jsoucná

a věčného života, tam uzříš a poznáš nejen mrtvou nejzevnější kůru věcí a bytostí, nýbrž také výborně to, co je a působí v nich a jak a proč a k jakému konečnému účelu!“

10) Řekni Mně nyní, příteli, má-li se tato věc jen tak a ne jinak: Má člověk, který si v sobě ujasnil svou podstatu a jsoucnost důvod, aby se přesto zarmucoval v sobě při pohledu na nějaký půvabný vnější tvar, protože jednou odloží ztuchlé tělo?“

168. PŘÁNÍ ŘÍMANOVO.

1) Privil poté **Říman** již v mnohem lepší náladě své mysli: „Ó, Pane a Mistře všeho života a jsoucna, kdo je v Tvém věčném jasu jsoucna a života a pohlíží na veliké duchovní záhroby jistě s toutéž vše pronikající mocí světla jako Ty, u toho pohled na takovou krásnou krajinu nevyvolá v mysli jistě ani nejnepatrnější žalost; ale naší lidské krátkozrakosti, zvláště ve sférách vnitřního duchovního a duševního života, nelze zajisté takovou žalost příliš zazlívát. Neboť odkud by měl člověk zrozený a pak vychovaný ve vší temnotě života vzít pojmy a názory o pravé vnitřní podstatě života duše, když již od nejtělejšího dětství neměl s ničím jiným co dělat nežli jen s hmotou a jejími nejrozmanitějšími formami?!

2) Nyní bude také brzy jistě u mně zcela jinak Tvou milostí, pomocí a velkým slitováním; ale dosud bylo u mně tělo a duše ještě tak úplně jedno, že se mně, tak jako mnoha tisícům jiných, zdálo úplně nemožné, že by mohla být bez těla nějaká o sobě trvajíc duše. Neboť duši ve mně myslící jsem si představoval jako výplod činnosti srdce, plic a ostatních útrob, neboť skončila-li jejich činnost, pak tím také skončilo hmatání slyšení, vidění, čichání, chutnání, vnímání, myšlení, usuzování a jednání.

3) Mimoto já sám jsem ještě nikdy ani dost málo neshledal nic, co by se i jen zdaleka podobalo dalšímu trvání duše po smrti těla, ačkoliv mně jiní lidé leccos sdělili v této věci. Neboť o čem jsem se nemohl já jako také člověk sám přesvědčit, dařilo se mi s pouhou vírou špatně a nelze mi tedy také jistě příliš zazlívát, že myšlenka na brzkou smrt, zejména při pohledu na nádhernou krajinu jako je tato, vyvolává v mé mysli vždy bolný pocit.

4) Kdybych byl mohl někdy jednoho ze svých mnohých, již dávno zemřelých přátel a známých uvidět a s ním si promluvit, nebyl bych býval při pohledu na tak nádhernou krajinu jat také žalostí v míře, jak to u mně již dlouho nebylo, k čemuž podstatně přispěly a řádným nepřítelem života, krás přírody a mladého čilého mládí mne učinily má plicní choroba pozemským lékařem nevyлéčitelná a mé stáří, které mně již beztoho neposkytovalo vyhlídku na dlouhý život.

5) Nyní v Tvé viditelné přítomnosti, ó, Pane a Mistře je tomu ovšem zcela jinak; neboť nyní vím z Tvých božských úst, jak je to s člověkem po smrti těla a to mně již téměř zcela snadno odňalo tak dlouho mne trápivší strach a úzkost, začož Ti z hloubi svého srdce děkuji.

6) Kdybych mohl mimoto ještě někoho ze svých zemřelých přátel vidět a s ním mluvit - což bys Ty Ó, Pane a Mistře smyslového a duchovního světa jistě mohl uskutečnit - byl bych ve své mysli jistě také ještě více v pořádku. Že Tobě je to, ó, Pane a Mistře, velmi snadno možné, o tom nemám ani nejmenší pochybnost; zda je to však podle Tvé moudrosti a Tvého řádu také přípustné, to můžeš vědět jen Ty jediný a také člověk, kterému jsi to řekl Ty. Kdyby také to bylo přípustné, pak bych tě o to prosil.“

7) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, to je možné a také přípustné lidem, kteří jsou pro to již zralí; neboť lidem, kteří se stali ve vlastním duchu již silnými, nemohou duše dosud velmi nečisté, musí-li se ukázat v tomto světě, - uškodit - zato však těm, kdož jsou ve svém duchu ještě nezralí.

8) Všichni tvoji přátelé a známí, kteří odešli z tohoto smyslového světa, nebyli by ti nijak příjemným zjevem, kdybych ti je všechny ukázal; proto ti představím jen některé, něco málo lepší a můžeš si s nimi o jejich záhrobním stavu sám promluvit.

9) Přeješ-li si to vážně, učiním tě na krátkou dobu k tomu způsobilým a budeš moci své nejlepší přátele nejen vidět a s nimi mluvit, nýbrž také vidět jak vypadá a jaký je jejich svět, v němž přebývají a jednají.

10) Privil **Říman**: „Ó, Pane a Mistře, prokaž mi tuto milost!“

11) Privil jsem **JÁ**: „Budiž tedy a staň se!“

169.ŘÍMAN VE STYKU SE SVÝM ZEMŘELÝM OTCEM.

1) Když jsem byl toto vyslovil, stáli také již před naším soudcem viditelně - nejen jemu, nýbrž také všem ostatním přítomným - čtyři ozbrojení Římané a soudce se jich začal mocně bát, protože naň pohlíželi hněvem rozpálenýma očima; Z počátku neměl ani odvalu je oslovit; teprve když jsem ho vyzval, aby oslovil zjevené, tázal se jednoho, byl to jeho otec, zda po smrti těla skutečně žije dále a jak.

2) A **duch** pravil řezavým, jeho synu až příliš dobře známým hlasem: „Zpozdilý synovský hlupáku, proč nás rušíš v naší lásce a v našem jednání?!”

3) Že žijeme dále a že jsme vlastně ještě zcela nikdy nezemřeli, to přece nyní vidíš na vlastní, bláta plné oči! Právě jsme připravovali nyní velké polní tažení a spěcháme, abychom předešli nepříteli; a ty mně musíš nyní překážet v provedení tak slavného hrdinského činu pro mého císaře! Nyní bych měl velkou chuť, pošetilý kluku, svým ostrým mečem na tisíc kusů tě rozsekat!

4) Kdyby ten hloupý kouzelník z Nazaretu, jemuž tvá hloupost prokazuje božskou poctu, nestál se svým uměním za tebou, přišla by ti tvá pošetilost draho! Ale co se vleče, neuteče! Až přijdeš ze svého tělesného pytle sem k nám, pak již dostaneš odměnu za svou pošetilost!“

5) Pravil zcela malomyslně **naš Říman**: „Jak jsem vás mohl z vašeho klidu vyrušit, když přece, jak se zdá, nemáte ve vašem válčení klid; a je-li muž po mém boku jen hloupý kouzelník z Nazaretu, proč tedy posloucháte Jeho vůli? Cožpak jako hrdinové nejste mocnější nežli On?“

6) Pravil **duch**: „Co ty, hloupý pošetilče, rozumíš našim věcem! Děláme co chceme a nedáme si nikým nic předpisovat!“

7) Pravil **soudce**: „Když jste tedy tak velice mocní, pročpak setrváváte zde a nepomýšlíte na to, že si nyní nepřítel vydobyl proti vám výhodu? Cožpak nevěříte, že je jen jeden všemohoucí Bůh, proti Jehož vůli se svými prostými zbraněmi věčně nic nepořídíte?“

8) Pravil **duch**: „Cožpak ty myslíš, že my dokonalí lidé jsme také ještě v našem velkém počátku a konce nemajícím světě tak slepí, jako vy krtkové a slepýši této blátivé jako lískový ořech velké Země?! Kde byl kdy mimo nás nějaký bůh?! My jsme bohové a náš velký císař je náš hlavní bůh a já jsem nyní také již na řadě, státi se brzy císařem; neboť u nás je nyní velké množství císařů!“

9) Pravil **soudce**: „Ano, pak se u vás může nakonec stát každý člověk císařem!“

10) Pravil **duch** pýchou celý nafouklý: „Věz, hlupáku, z obyčejného lidu se nestane nikdy císař; neboť obyčejný lid je tu jen proto, aby za nás ve stálém potu tváře pracoval a bojoval, aby se veškerá sláva a veškeren blažený život stal nám samým nepopíratelným podílem! My dáváme ve svůj prospěch zákony a lid je musí pod nejpřísnějšími tresty zachovávat. Kdo by si proti nám z obyčejného lidu dovolil také jen jedno příkré slovo, byl by jako velezrádce potrestán smrtí; neboť jedině my máme právo porubát vše, co by se nám jevilo i jen v nejmenším nemilé. Také můžeme prostý, nám poddaný lid pro své potěšení vraždit a žádný mudřec se nás nemá co ptát, je-li to správné nebo nesprávné; neboť jen to, co chceme a konáme my, je správné, vše co je proti tomu, je však trestný zločin!“

11) To bylo našemu **soudci** nyní již přece jen trochu příliš mnoho a v silném rozčilení pravil: „O, vy přeslepe duše, jak nekonečně daleko jste od vnitřní pravdy životní! Jak chcete ve vašem světě někoho usmrtit, když přece u vás smrt již nemůže být?“

12) Pravil **duch**: „Tím lépe! Když se u nás nějaká roztrhaná sprostá duše opět vzchopí a žije dále, může být znovu opět jata a roztrhána!“

13) Pravil **soudce**: „Jak to tedy potom vypadá s nádherou vašeho světa?“

14) Pravil **duch**: „Hlupáku, otevři své zablácené oči a podívej se!“

15) Tu spatřil Říman velmi ponurou krajinu, v níž bylo možno vidět všeliké hrady. Mimo tyto hrady bylo tu mnoho špinavých chatrčí a vedle toho spatřil také mnoho lidí velmi ubohého zevnějšku. Rovněž také viděl bojovníky, vyzbrojené všelikými druhy zbraní a ve větší vzdálenosti zpozoroval také polní ležení a mimo ně boje.

16) A **Říman** Mne prosil říka: „Ó, Pane a Mistře, uveď mě opět do stavu, ve kterém nebudu vidět žádné na onom světě dále žijící duše; neboť kdyby všechny duše po smrti těla čekal takový stav, pak by bylo člověku tisíckrát lépe, kdyby nebyl nikdy stvořen a zrozen!“

17) **JÁ** jsem poté odejmul ihned Římanovi schopnost vidět spodní špinavý svět nečistých duší a když se byli velmi zlí duchové náhle vzdálili a stali neviditelnými, otázel jsem se ho řka: „Nuže, příteli, poznal jsi zajisté své příbuzné co do podoby, řeči a povahy? Jak se ti líbili?“

18) Privil **Říman** a také **lékař**: „Ó, Pane a Mistře, to je strašné, nadmíru strašné!“

19) Poté mluvil **Říman** sám takto dále: „Svého otce jsem okamžitě poznal; neboť byl to týž převelice pyšný Říman, jakým byl za svého života v těle. Kdo nebyl patriciem, byl u něho méně nežli zaběhlý pes bez pána a já, tělem slaboch a tedy pro vojenskou, jemu nadevše povznesenou službu nezpůsobilý, nebyl jsem jeho miláčkem. Musel jsem se však nicméně něčím stát, před čím by se musel veškeren lid třást a proto jsem byl tedy také přeložen do stále poněkud povstalecké Asie s rozkazem, abych jako vrchní soudce vystupoval proti porušovatelům zákona s největší přísností, - což jsem však jako vždy více méně trpící člověk nicméně nečinil; neboť jsem si pomyslel: „Jste přece jen také lidé jako já, přes nezkrotnou pýchu mých příbuzných a jste až běda sužováni. Budu soudit podle práva a slušnosti; ale s tyranskou přísností vás soužití nebudu! A proto jsem byl u vrchního místodržitele vždy oblíben.“

20) Když byl otec ještě občanem tohoto světa a přišel jednou do Tyru, tázal se mně svým řezavým panovačným hlasem, kolik jich bylo mým přísným soudcovským výrokem již sřato a kolik ukřižováno. A já jsem mu v plné pravdě takto odpověděl: „Dosud ještě nikdo; neboť našťěstí pro to nebyl nikde podstatný důvod!“

21) Tu mně pravil očima rovněž hněvem rozpálenýma: „Ty jsi byl, jsi a zůstaneš pošetilý hlupák! Má-li být lid udržován ve stále rostoucí úctě k zákonu, pak se musí přece čas od času nicméně připustit příklad, aby se také nikdo neprovinil proti zákonu! Není-li zločinců, vezme se násilně z obyčejného lidu ten nejbližší, vymyslí se na něho zločin, nechá se usvědčit najatými svědky a poté jedná přísný a neúprosný úřad! Tím se vlévá do lidu opravdová úcta k zákonu a zato si lze vydobýt u císaře velikou chválu!“

22) A **JÁ** jsem poté pravil: „My však máme od císaře tajné nařízení, které třeba přísně zachovávat, abychom nikoho nesoužili bez dostatečného důvodu přespřílišnou přísností zákona! Bojovník a vojevůdce si tak může ovšem počínat; ale v pokojné sféře občanů to vůbec nejde!“

23) Poté pravil otec s posměšným úsměvem dále: „Ty jsi byl, jsi a zůstaneš pošetilý hlupák!“, obrátil se ke mně zády a se zřejmým chvatem mně opustil a já jsem ho pak již neviděl. Několik roků poté jsem dostal z Říma zprávu, že zemřel - a já jsem věru nemohl pro něho truchlit!

24) Jaký tedy byl ve svém životě tělesném, takovým je dosud, - jenže ve svém císařském zbožňování je značně horší!

25) Ó, Pane a Mistře všeho jsoucna a života; cožpak s takovou duší nebude věčně nikdy lépe? Nepřijde nikdy k lepšímu světlu? Ani také duše lidí, které se ho na onom světě přidržují?“

26) Privil jsem s vlídnou tváří **JÁ**: „Příteli, u Boha jsou všechny věci možné, i když se člověku na této Zemi zdají být sebe nemožnější; avšak ono jak a kdy poznáš teprve tehdy, až ti to Můj Duch věčné lásky a pravdy sám oznámí ve tvé duši.“

27) S tím se Říman spokojil a začal o tom co viděl a co jsem řekl, důkladněji přemýšlet.

170. VYSVĚTLENÍ PÁNĚ O ZÁHROBNÍCH POMĚRECH.

1) Ale tu přišel ke Mně **lékař** z Melite a pravil: „Pane a Mistře, ježto jsme všichni viděli a také slyšeli zcela totéž, byl tento zjev Tebou dopuštěný zřejmě úplná pravda a nikoli nějaký snový zjev v bdělém stavu, s jakými jsem se již častěji setkal u mnohých svých nemocných, kdy zejména v jedné obci vidělo pět horečkou nemocných také podobné bytosti v jedné a téže místnosti; ale bytosti, které viděli daleko nesouhlasily - neboť každý nemocný viděl zcela jiné bytosti a také je slyšel v různé řeči - a tak se mi zdálo, že bytosti, které viděli v horečce moji nemocní, se podobaly bytostem ve snu, které jistě nejsou ničím jiným nežli jen prázdnou hrou nejvyšší vlastní, žilami rychleji proudící krve rozpálené fantasmie.“

2) Ale při tomto zjevu, který se stal Tvým dopuštěním za jasného dne, neměl z nás nikdo horečku a tedy také ani rychlý tep, ani rozpálenou fantasmii; a všichni jsme viděli a slyšeli totéž a proto tedy tento zjev, jak již bylo poznamenáno, měl pravdivou skutečnost.

3) Je však nyní otázka: Je ona převelice ponurá krajina i se vším tím, co jsme viděli na ní, někde místně ještě na této Zemi, anebo se nám stala viditelnou jen jako obraz stavu - jako snad

obraz snový, vzniklý z nevázané fantasmie námi viděných duchů? A což ti ostatní duchové, které jsme viděli v této krajině, byli také duše lidí kdysi na této Zemi žijících, anebo patří také oni jen do říše neblahé fantasmie duchů, které jsme viděli v naší blízkosti? Neboť při pozorování oné záhrobní truchlivé krajiny bylo to zvláštní, že jsme mohli skrze ni bez jakékoli závady vidět také krajinu této Země a vedle toho jsme také zcela jasně od místa k místu viděli ono smutné záhrobní. A konečně vzniká tu sama sebou otázka, která zní takto: Vidí duchové, které jsme viděli, také naši Zemi anebo pouze krajinu své fantasmie?“

4) Právil jsem **JÁ**: „Duchové, které jste zde viděli a ještě mnoho tisíc jim podobných, mají úplnou realitu (skutečnost). Obývají hrady a pevnosti, které jste viděli v oné špinavé ponuré krajině. Krajina, všechny ty hrady a pevnosti, špinavé chatrče, stany, poddaní nejvyšš uboze vypadající duchové a polní ležení i s jejich bojovníky nejsou nic jiného nežli výplody jejich neblahé fantasmie, zejména ona krajina a její zřízení. Neboť oni ubozí duchové, které jste viděli, mají tisícinu reality, dovedete-li si představit tisíc jako celek. Většinou patří do říše neblahé klamně fantasmie vámi viděných duchů, nicméně však asi z tisíciny patří opravdové duchovní realitě, tak jako také patří na Zemi váš stín vaší bytostné realitě. Stín o sobě není ovšem naprosto nic podstatného, - ale nicméně by tu nebyl, kdybyste tu nebyli napřed vy sami.

5) Ubozí vámi vidění duchové jsou větším dílem také již v záhrobní, dílem však žijí ještě tělesně na této Zemi; protože však vámi vidění skuteční duchové i s jejich rovnými plni sebelásky, pýchy a vládychtivosti za svého života na Zemi s mnoha tisíci podřízených lidí zpanštěle jednali, zůstaly jejich obrazy aneb stínové obrazy jaksi slabě tkvět v senzoriu (vědomí; vyd.) jejich duše.

6) Ježto však zlí vámi vidění duchové s mnohými ještě jinými jim rovnými mají v sobě sotva pranepatrnou jiskérku světla úplné pravdy a nemohou tedy také z toho, co je mimo ně podle plné pravdy, nic vidět a nic postřehovat - stejně jako také hluboce spící nevidí a nepostřehuje nic z toho, co ho ve skutečnosti obklopuje - vidí tedy ve svém vnitřním, nejvyšš mdlém klamném světle jen to, co jim vytváří jejich z jejich neblahé sebelásky pocházející fantasmie, za pomoci jejich vzpomínky vězící v jejich senzoriu.

7) To, co oni vytvořili, může však každý dokonalý duch zřít a jestliže se dokonalý duch někdy svou vůlí a zřením z Mé vůle a Světla k takovému zlému spolku jaksi přiblíží anebo obrátí, poznává z jeho klamně a zdánlivé krajiny jemu okamžitě ihned úplně viditelné, jakého druhu a povahy jsou vlastní reální duchové nějakého spolku a tací duchové nemohou pak také své vnitřní zlo před očima dokonalých duchů zastřít a skrýt.

8) Zde na tomto světě se sice může objevit vlk v rouše beránčím, - ale na onom světě mu bude hlasitě a veřejně se střech hlásáno, co myslí, chce a koná v nitru svého domu.

9) Protože však každý dokonalý duch je to s to, může také svou moudrostí a mocí účinně čelit všemu zlému smýšlení a snažení co nejlepšími přiměřenými proti prostředky.

10) Takový spolek musí často podle síly své zlé sebelásky klesnout až do nejhlubšího základu zloby a sebe sama zcela rozbít a jakoby zničit; teprve pak je tu malá možnost poněmáhlu se víc a více opět povznášet ke světlu pravdy.

11) A tak se bude také dařit duchům, které jste viděli; budou-li však mezi nimi někteří, kteří začnou poznávat marnivost svého snažení na základě všelikých vhodných Mnou dopuštěných zjevů, pak se také snáze povznesou ke světlu pravdy.“

12) Právil **lékař**, dále se Mne tázaje: „Ó, Pane a Mistře, jak je možné, aby se mohl takový zlý duch sám zcela rozbít a zničit?“

13) Právil jsem **JÁ**: „Tak, jako se časem veškerá hmota sama rozbijí a ve své navenek jevové formě ničí a pak se do svého pravého praživlu vrací!

14) Tito duchové mají za pevnou hmotnou realitu to, co stvořili ze své neblahé fantasmie; ona zůstává tím, čím se být zdá také tak dlouho, dokud vzpomínka ducha a z ní prýšticí fantasmie neutrpí průlom a škodu jeho stále rostoucími vášněmi. Stane-li se to, pak je také již veta po jeho světě s jeho hrady, pevnostmi a poklady.

15) Lze to přirovnat k člověku, který zakopal na určitém místě, které si dobře zapamatoval, jemu nadevše cenný poklad. Ježto ho však vždy víc a více souží starost, že by tento poklad přece jen mohl být někým jiným objeven, upadá poněmáhlu stále víc a více do pomatení smyslů, jeho paměť se stává slabší a slabší, rovněž také jeho vzpomínka a tak tedy také i jeho fantasmie; přitom upadá zcela do jakési mozkové horečky, která mu odnímá všechnu jeho paměť a jeho vzpomínku tak, že není s to na svůj tak přesně a dobře ukrytý poklad se již upamatovat. Co je

nyní pro něho ten poklad, - kam přišel? Hle, zmizel pro něho ze jsoucna! A právě tak se daří těmto duchům s jejich světem.

16) A jako člověk ztrátou své paměti a své vzpomínky ztratil v podstatě vše - ať už to také zde o sobě je (či ne), - rovněž tak ztrácí také duch vše, co byla jeho fantazie z oblasti jeho v senzoriu utkvělé vzpomínky vytvořila a takový duch stojí tu pak nadmíru ubohý a vším opuštěný.

17) V takovémto stavu je pak teprve možné, aby se k němu způsobem vždy co nevhodnějším přiblížil nějaký moudrý duch a učinil mu ono marnivé a z jeho vlastní svobodné vůle také zlé a špatné názorným a pochopitelným a pak ho nepozorovaně přinutil, aby poněnáhu nastoupil cesty světla.

18) Ale tak brzy, jak ty si to nyní, příteli, představuješ, nedospěje takový duch k úplnému světlu; neboť jakmile takový duch dospěje k takovému svobodnějšímu vědomí, které se na leckteré věci rozpomíná, vynoří se také jeho stará fantazie a tím si také brzy vytvoří opět svět, přiměřený jeho staré lásce, na němž má zalíbení. Proto musí opět přijít o svůj ráj, který si sám vytvořil a postřehnout jeho nicotnost, načež může pak již být opět postaven na vyšší stupeň světla.

19) Toto se však velmi často vyskytuje u mnohých duchů, jaké jsi viděl zde; neboť zvrácenou lásku, která však přes veškerou svou zvrácenost jediné podmiňuje sama sebe vědomý život ducha, nelze na nutné cestě vlády svobody vůle tak snadno a tak brzy přetvořit ve správnou a pravou lásku, jak ty si to představuješ."

171. VEDENÍ LIDSKÝCH DUŠÍ KE ZDOKONALENÍ.

1) (Pán:) „Ty si ovšem nyní pomyslíš a řekneš: „Ano, ale božské moudrosti a všemohoucnosti mělo by to být přece jen nadmíru snadno možné!“ Já však pravím tobě: Kdybych to byl chtěl, pak by Mi také nebylo nikdy třeba, abych přišel Sám v těle jako Syn člověka na tuto Zemi a jako Učitel vás lidí vyučoval a také v pravěku bych byl neměl zapotřebí probouzet vám všeliké mudrce a proroky.

2) Neboť kdybyste byli mohli být pouze Mou všemohoucností přetvořeni v nejsvobodnější, Mně ve všem úplně podobné děti, pak bych to byl jistě také učinil; ježto však za stálého vodítka Mé všemohoucnosti byste se nebyli mohli přetvořit ve svobodné a Mně ve všem podobné děti, nýbrž byli byste zůstali stále jako všechny ostatní hmotné bytosti, jako je tu hlína, vzduch, voda, kamení, kovy, rostliny a všeliká zvířata - což Já jako Tvůrce všech věd a bytostí poznávám zajiště co nejjasněji - proto musí tomu být tak, jak tomu je a jak tomu také musí být. Neboť - rozuměj tomu dobře! - stvořit bohy je něco zcela jiného nežli stvořit Slunce, světy a veškeré ostatní bytosti v celém nekonečném tvůrčím prostoru! - Pochopil jsi toto nyní dobře?

3) Proto přichází člověk téměř úplně beze všeho poznání a vědění do světa a musí být ve všem vyučován, zatím co si zvířata přinášejí do světa již vše, co potřebují k uhájení svého života.

4) Člověk, jakmile přijde do tohoto světa, je co do duše úplně odloučen od všemohoucnosti Boží a ve všem zůstaven svému vlastnímu chtění a poznávání. Teprve když na základě vyučování z úst rodičů a ostatních moudrých učitelů dospěje k poznání Boha, s důvěrou se pak k Němu obrací a snažně prosí o jeho pomoc a přispění, začíná, pak také se strany božské vlévání všemi nebi a duše člověka přechází do stále jasnějšího poznání a z něho vždy víc a více v lásku k Bohu; pak podřizuje svou vůli poznané vůli Boží a sjednocuje se tak s Duchem Božím a tím se stává poněnáhu rovněž tak dokonalou v duchu a skrze Ducha Božího v ní, jako je božský duch v ní samé dokonalý a přitom nicméně zůstává ve všem dokonale svobodná a samostatná, jako je Bůh o Sobě věčně co nejdokonaleji svobodný a samostatný.

5) Ty nyní míníš podle svého dosti jasného světského rozumu: Bude-li však každá ve Mně zdokonalovaná duše rovněž tak dokonalá, jako jsem já Sám, - nepovede to snad časem k jakýmsi válkám bohů a kdo bude nakonec vítězem?

6) Hle, to je sice mezi nevzdělanými a ještě často v nejvyšším stupni všelikou klamnou láskou ke světu a k sobě stíženými lidmi myslitelné a také, jak to světové dějiny až příliš jasně dokazují, velmi možné; ale v opravdovém Království Božím to není ani myslitelné a ještě méně možné. Neboť kdo je jednou sám v nejdokonalejší pravdě z Boha. a náležitě poznává, že bez ní

není nic možné, - jak by se mohl věčně kdy octnout ve sporu s věčnou Prapravdou v Bohu?!

7) Neboť kdyby bylo možné, že by se kdy například jen jeden andělský duch octnul ve sporu s prabožskou pravdou, která přece tvoří jeho podstatu, pak by se octnul přitom ve sporu a zápasu ne s Bohem, nýbrž jen sám se sebou a tím by tedy také nikomu jinému neuškodil nežli jen sám sobě.

8) Zažil jsi již někdy na této Zemi, že by se snad dva, v počtech dobře zběhlí lidé, octli ve sporu proto, že podle početní soustavy v celém světě přijaté, dvě úplně stejné jednotky a opět dvě stejné jednotky dávají v součtu čtyři jednotky? Hle, v tom jsou všichni jen poněkud v počtech zběhlí lidé co neúplněji zajedno a při jen trochu jasném rozumu se zajisté nikdy neoctnou ve sporu a válce; neboť musí již kvůli vlastní výhodě tuto početní pravdu uznat jako všude a pro všechny časy platnou!

9) A právě tak je tomu se všemi dokonalými dušemi v Království Božím; všechny jsou proniknuty jednou a toutéž pravdou, protože pochází jako světlo jejich lásky k Bohu a bližnímu.

10) Dokud se lidé mezi sebou mohou dostat do sváru, sporu, války, jsou také daleko od Království Božího a nepřijdou do něho dříve, dokud se nestali neměnitelně velkými ve vší trpělivosti, pokoře, mírnosti, v opravdové lásce k bližnímu; jsou-li však jednou takovými a dospějí-li tím k pravdě z Boha v sobě, pak je všemu sváru, sporu a válce věčný konec a o tvé válce bohů nemůže tedy také být navěky ani řeči! Rozumíš tomu dobře?"

172.PÁN POVOLÁVÁ RAFAELA K VYSVĚTLENÍ PODSTATY KRÁLOVSTVÍ BOŽÍHO.

1) Privil **lékař**: „Ó, Pane a Mistře, nyní je mi vše jasné a děkujeme Ti, že jsi nám předně tak zřejmě a jasně odhalil svět duchů a že nyní víme, jak se vytváří a vytvářet musí další život duší lidí světských ve velkém záhrobí; a zadruhé Ti, ó, Pane a Mistře děkujeme za vysvětlení stavu dokonalých duchů v Království Božím.

2) Bylo by ovšem sice také žádoucí, učinit vnitřní pohled do podstaty Království Božího a jeho již blažených obyvatelů; ježto však Tvá milost a láska nám ji beztoho tak jasně vylíčila slovy, že jsme ji mohli řádně jakoby očima zřítí, považoval bych za opovážlivost žádat od Tebe, abys nám ukázal také záhrobí blažených duchů - a proto Ti zde tedy ještě jednou děkujeme za velkou milost, kterou jsi nám udělil v tak přehojné míře.“

3) Privil jsem **JÁ**: „Ano, příteli, s ukázáním skutečného Království Božího, v němž jsou již od nepamětných pro vás dob a věčností nescíslní přebлаžení duchové, by to u vás všech beztoho ještě nešlo a to po tak dlouho ne, dokud Království Boží nebude úplně vytvořeno ve vás samých a nestane se ve vás samých postřehovatelnou pravdou.

4) Bude-li však Království Boží ve vás samých v podstatě a v úplné činnosti podle Mé vám zjevené vůle, pak je také uzříte a budete z toho mít převelikou radost. jelikož však jste již všichni - až na jednoho, kterého jsem často napomínal a který ještě nemůže upustit od své lakoty - vešli úplně v Mou vůli, povolám sem jednoho již dávno dokonalého nejblaženějšího andělského ducha, který vám podá o podstatě Království Božího podrobnější vysvětlení!“

5) Poté jsem hlasitě zvolal: „Rafaeli, přijď a posluž Mně a svým bratřím!“

6) Když jsem to byl vyslovil, stál přede Mnou **Rafael** s vážnou a vlídnou a samou nebeskou krásou plně zářící tváří a pravil: „Pane můj a Bože můj. Tvá vůle je mé bytí, můj věčný život a má moudrost a moc a dopust', aby tito bratři ve mně spatřili Tvou vůli jakožto Tvé Království!“

7) Když zejména Řekové a náš Říman spatřili Rafaela, tu zcela umlkli a nemohli se ve svých srdcích ani dost vynadivit přenádherné postavě anděla; mimoto jeho zcela krátké oslovení Mne, naplněné duchem pravdy a života, učinilo na jejich mysli tak hluboký dojem, že si dlouho nevěděli rady, co si počnou nyní s tímto dokonalým duchem.

8) Také stále ještě dosud přítomný hospodský z Jesairy, vrchní lodník, představený známé rybářské vesničky byli náhlým vystoupením Rafaelovým v nejvyšší míře překvapeni a také oni nevěděli, jak by se k němu měli v tak překvapující krátké době zachovat. Neboť předně je překvapilo jeho náhlé vystoupení a zadruhé jeho nad veškeré jejich dosavadní pojmy a představy o největší kráse lidské podoby ohromné spanilosti.

9) Nemohli se všichni dostatečně nasytit díváním na něho a. **lékař** pravil u sebe: „Ne, ne, již to samo o sobě je k blaženosti v Království Božím nekonečně více nežli mnoho; neboť při nazí-

rání na tak předokonalou překrásnou postavu člověka muselo by každému člověku tisíc let tak brzy uplynout, jak rychle a krátce tu trvá prchavý okamžik!“

10) A takto si pomysleli ještě někteří.

11) Nakonec po delší chvíli tohoto obdivování dodal si náš **lékař** opět odvalu a pravil Mně: „Pane, Pane a Mistře, zde by bylo navěky dobře býti a já bych si pro sebe nikdy nežádal sebevětší životní blaženosti; ježto však jsi nechal Svou nekonečně velkou láskou a milostí objevit se před námi jako v planoucí lásce tohoto o sobě již nadevše dokonalého ducha a ježto také před námi všemi hlasitě promluvil, rád bych si s ním pohovořil, kdyby to bylo možné a přípustné, o podstatě Království Božího!“

12) Pravil jsem **JÁ**; Vždyť jsem ho proto povolal! Můžeš si s ním nyní promluvit jako s jedním ze svých druhů. Jdi k němu a mluv s ním!“

173. PODSTATA KRÁLOVSTVÍ BOŽÍHO.

1) Poté šel **naš lékař** velmi rozvážným krokem k Rafaelovi, který zatím rozmlouval s Kisjounou a Filopoldem o něčem z blízké budoucnosti, hluboce se před ním poklonil a pravil: Veliký duchu z nebes a přeblažený příteli Toho, Který nyní jako Člověk tělem a krví oděný dlí mezi námi a Svým slovem a Svými skutky svědčí o Sobě Samém, že v Něm přebývá pravěčný, nejmoudřejší a všemohoucí Duch jedině pravého jednoho Boha, ráčiž mně tedy také něco sdělit o podstatě Království Božího způsobem mně ještě velmi nedokonalému člověku pochopitelným!“

2) Pravil **Rafael**: „Ano, příteli, s takovou bázlivou myslí nemusíš přede mnou stát; neboť tu bych ti nemohl zrovna zvlášť mnoho o podstatě Království Božího zjevit, protože ostýchavá duše není zrovna ve stavu, v němž by přijala a názorně pochopila hlubší pravdy ku prospěchu svého božského ducha, který se v ní má probudit. Vzmuž se tedy náležitě, považuj mně za svého bratra, který kdysi také nosil tělo tohoto světa a pak budeme snadno spolu mluvit!“

3) Po tomto krátkém oslovení nabyt **lékař** více odvahy a pravil Rafaelovi: „Hle, nyní mám již více odvahy nežli předtím, kdy mně tvé náhlé objevení se na zavolání Páně velmi mocně překvapilo a tak tedy jsem již odhodlán slyšet od tebe správný výklad o podstatě Království Božího; ráčiž mně jej tedy, velký a přenádherný duchu nebes Páně, podat!“

4) Pravil poté **Rafael**: „Poslyš tedy, milý příteli a bratře ve jménu a v lásce Páně! Ty jsi jako nyní uzdravený lékař z Melite ostatně již velmi moudrý muž - neboť jsi Pána v léčebném ústavu, když tě na tvou prosbu okamžitě uzdravil, nejprve a nejsprávněji poznal jako jednoho a jedině pravého Boha a jsi nyní v této tvou celou bytost pronikající víře tak pevný, že by tě zcela žádný zjev v celém světě nemohl odvrátit od toho, co slouží k veliké chvále tvé duši a tvému srdci; - protože jsi však při svém dřívějším pohanském neřádu tak brzy poznal nejpřednější a největší životní pravdu, je nyní věru trochu zvláštní, že nepoznáváš podstatu Království Božího spíše a snáze, nežli předtím Pána z Jeho působení, aniž jsi Ho také kdy předtím viděl a s ním mluvil!“

5) Neboť že jsi předtím slyšel o jednom zvláštním člověku z Nazareta, který je nyní zde a který zázračně uzdravil tebe právě tak jako podle pověsti - mnoho jiných, to ti ještě dávno nezjednalo přesvědčení, že je za Ním Pán Sám; ale byl to tvůj duch, který ti odhalil tuto největší a nejsvětější pravdu všech pravd.

6) Kde je tedy nyní ten tvůj duch, aby ti řekl: Jak se můžeš tázat na podstatu Království Božího? Jak to, že nyní pro samé stromy nevidíš les? Zda není podstata Království Božího rukama hmatatelná především právě jen tam, kde je osobně přítomen a působí Pán Sám?!

7) Až vejdeš úplně do vůle Páně a budeš zcela prostoupen jeho Duchem, pak také užíš jako za nejjasnějšího dne v Království Božím v tobě to, co nyní nicméně ještě zcela ponuře zříš očima svého těla.

8) Pohleď a pochop: Vše, co nyní v celém světě zříš, představuje podstatu Království Božího! Nesmíš si myslet, že Království Boží je někde mimo. Království Boží ie všude v celé věčné nekonečnosti a člověk, který to z Ducha Páně poznává, má Království Boží také v sobě a je, ať dlí a působí kdekoli - zda ještě ve svém těle či jako duchovní člověk ve své pouhé duši - všude v Království Božím a v jeho neúplnější bytnosti.

9) Ty jsi nyní ještě ve svém těle a já ve své pouhé podstatě duchovního člověka a oba jsme úplně v jednom a témž skutečném Království Božím. Zcela malý rozdíl záleží v tom, že já to navěky v sobě úplně co nejjasněji poznávám, ty však ještě nedokonale, proto tedy také nemů-

žeš všechny dávno již blažené čisté duchovní bratry a sestry vidět leč v nějakém jasném snu; až budeš však dokonalejší nežli nyní, pak nebudou tvým očím zastřeni.

10) Že mne nyní můžeš vidět, pochází zajisté také již od toho, že tvůj duch se v tobě již tak dalece probudil, že v Bohočlověku Ježíši z Nazareta poznal zdálky jedině pravého, věčného Ducha Božího; bez toho bys mne totiž nemohl tak snadno vidět a se mnou mluvit! - Rozumíš nyní podstatě Království Božího?“

11) Pravil **lékař** zcela užasný nad jasnou moudrostí Rafaelovou: „Ó, nádherný nesmrtelný příteli a bratře, tys mně nyní sejmul s očí mocnou pásku! Už to tak bývá, že člověk vidí vždy nejhůře to, co je mu postaveno zcela téměř těsně před očmi! Já jsem opravdu hledal to, co jsem držel v ruce! Děkuji ti za tvé mně dané světlo. Nech mne nyní o tom trochu přemýšlet a pak o této záležitosti pojednáme ještě podrobněji!“

12) Pravil **Rafael**: „Učiň to a v tvé duši bude zcela jasno!“

174. OSOBNOST RAFAELOVA.

1) Poté šel náš lékař ke svým druhům a rozmlouval velmi duchaplně o tom co slyšel o podstatě Království Božího od Rafaela.

2) Rafael pak rozmlouval opět s naším Kisjonou a Filopoldem o budoucích stavech Království Božího na této Zemi a také o důvodech jejich dopuštění.

3) Já pak jsem se zabýval s Římanem, který nemohl pochopit tak náhlé objevení se Rafaela a z počátku považoval Rafaela téměř za pohanského boha Apollona, z kteréhož nicotného domnění jsem ho však brzy vyvedl.

4) Potom si však také Říman chtěl sám promluvit s Rafaelem; nechtěl však rušit jeho rozmluvu s oběma dříve zmíněnými přáteli.

5) Když se však lékař zcela obsírně rozhovořil se svými druhy o tom, co slyšel od Rafaela, dodal si opět náležitou odvalu, šel k Rafaelovi a prosil ho o ještě podrobnější osvětlení jeho duše.

6) A **Rafael** mu pravil: „Ano, milý příteli a bratře, to ti nelze dát tak jako se za noci osvětluje pokoj tím, že se v něm rozžehne světlo a pak se nechá svítit všem kdo jsou v pokoji! Neboť dokud rozžehnuté světlo dále trvá, zůstává pokoj v případě potřeby zajisté osvětlen; jestliže však světlo na oleji uhasne, pak bude v pokoji opět tma. Nemá-li však být v pokoji nikdy tma, pak je k tomu třeba více, nežli rozžehnout v případě potřeby lampu naplněnou poněkud olejem.“

7) V pokojích je to ovšem těžká věc; neboť doby, v nichž dovedli jistí mudrci mezi lidmi připravovat jisté věčné, nikdy nevyčerpatelné světlo minuly a tak v těchto dobách mohou být za noci pokoje trvale osvětlovány jen tím, že se v nich naplní lampy hojně olejem tak, aby mělo každé světlo po celou noc dostatečnou potravu, k čemuž je žádoucí moudrý, na zkušenosti spočívající výpočet. A tak by se měl tedy také v této temné noci moudrý, o spásu své duše pečující člověk opatřit velmi hojným duchovním olejem, aby mu vystačil do té doby nežli nadejde jeho vnitřní duchovní den pravého věčného života, jímž je ono jisté staré, nikdy se nestravující věčné světlo v člověku a tak bude mít v pokoji tohoto svého pozemského života vždy dostatečné světlo.

8) Duchovní olej se pak skládá předně ze slova Páně a zadruhé z dobrých skutků lásky právě podle slova a vůle Páně. Kdo je velmi hojně opatřen tímto olejem, ten je již ve skutečném Království Božím a nebude muset nikdy přestát v duši noc života.

9) Světlem úplně naplněné lampy života v jeho životě pozemském je pak úplná živá víra, která mu více než dostatečně osvětluje věci Království Božího. Kdo v tomto světě setrvává a o věci tohoto světa se nestará již více nežli je toho třeba pro jeho tělesný život, přichází záhy k věčnému životnímu světlu v sobě a tedy také již na tomto světě do zřejmě skutečného Království Božího a do jeho síly a moci; neboť kdo je zajedno s vůlí Pána Boha, ten je také zajedno s jeho věčně nejdokonalejší moudrostí, svobodou, samostatností, mocí a silou a tím je tedy také navěky nejopravdovějším Božím dítětem.

10) Hleď, já jím jsem, ale nestal jsem se jím teprve v čistém světě duchů, nýbrž za svého života na Zemi tak, že moc Božího Ducha ve mně byla s to konat vše to, co je s to konat nyní.

11) Také jsem nezemřel tělesně, jako nyní umírají všichni lidé, nýbrž moc Božího Ducha ve mně rozložila tělo náhle tak, že z něho na této Zemi nezbyla ani velikost slunečního prášku; vše

z těla se stalo mým věčným nezničitelným oděvem a ty mně nyní tedy také vidíš s tělem, duší a duchem.

12) Kdyby ti to bylo těžko uvěřit, pak mně ohmatej a zpozoruješ pokud tomu budu chtít, člověka s masem a kostmi; budu-li však chtít vše opět proměnit v čisté duchovno, budeš mně sice také ještě vidět tak jako nyní, ale ne ovšem očima tělesnými, nýbrž očima tvé duše, které ti mohu otevřít kdykoliv a na jak dlouho chci. Přístup tedy blíže a ohmatej mě; neboť také tato tebou na mně učiněná zkušenost patří do oblasti tobě mnou daného důkladnějšího a silnějšího osvětlení skutečnosti Království Božího!

175. LÉKAŘ SI NEDOVEDE VYSVĚTLIT BYTOST RAFAELOVU.

1) Poté přistoupil **lékař** zcela blízko k Rafaelovi a ohmatl jeho ruce. Když s tím byl ihned hotov, pravil: „Ano, převznešený a jistě přeblažený příteli, tvůj zevnějšek je opravdu rozhodně zcela duchovní, neboť nepopsatelná něžnost a bělost kůže tvého těla a éteričnost tvého řasnatého roucha praví zcela hlasitě, že něco takového se u člověka ještě nikdy nezažilo a nevidělo. Ale pevnost a masivnost tvé ruky mnou nyní ohmatávané nemá na sobě zrovna nic duchovního a ukazuje, že nehledíc k tvé duchovní moci a síle, mohl bys se také podle své přirozené síly svalů a zdatnosti měřit s leckterým zápasníkem - a přece jsi úplně nejčistší duch! Jak tomu rozumět?“

2) Pravil **Rafael**: „Měj ještě jen malé strpení a brzy to jasněji poznáš a pochopíš! Ohmatej mě však nyní ještě jednou a přesvědč se, zda také nyní mám na sobě ještě něco tělesného a sud' potom s jasností svého intelektu a silou svého rozumu!“

3) Poté ohmatl lékař opět ruce Rafaelovy. Když je však opět svými prsty v mužné síle uchopil, nepocítil nic nežli vzduch; neboť jeho prsty přišly nerušeně na vlastní dlaň a nezjistily nic tělesného a přece viděl lékař Rafaela před sebou právě tak jako předtím, ale více ovšem očima duše nežli očima těla. Když nyní učinil také tuto zkušenost, byl na rozpacích a nevěděl co by na to řekl.

4) Teprve po malé chvíli hlubokého přemýšlení pravil (**lékař**) ne tak velice Rafaelovi, jako spíše sobě samému: „To vypadá jako bytí a nebytí! Jednou zcela pevné tělo a nyní - sice ještě zcela stejná podoba, ale bez i jen v nejmenším nějak hmatatelné bytosti! Jak to má lidský intelekt pochopit a jak i ten nejbystřejší lidský rozum posoudit? Tu mně zůstává intelekt a rozum jako přikovaný stát! O, převznešený a přeblažený příteli, to mně musíš vysvětlit, jinak u nás Řeků bude s jasnějším a důkladnějším chápáním skutečnosti Království Božího ještě větší nesnáz nežli předtím.“

5) Ty jsi tu; neboť tě vidím a slyším tvůj jasný hlas a přece pro pocit mých rukou tu zcela nejsi! Vidím-li tě nyní také očima své duše více nežli očima těla, přece jsem tě nyní podruhé ohmatl tělesnými rukama tak jako poprvé, když jsem zcela dobře postřehl tvé tělo. Co je to? Či ohmatl jsem tě snad také, jako snad v nějakém snu, jen rukama své duše, což pro tělesno je snad také rovněž tak nicotné jako je pro duševno anebo duchovno tělesno? Je-li však tomu tak, tu bude lidskému rozumu těžko vynajít něco podstatného jak v tělesném světě hmotném, tak také ve světě duchů; neboť svět hmotný je tolik jako nic pro svět duchů a svět duchů je tolik jako nic pro svět hmotný, - a přece tu jsou naproti sobě pro zrak a sluch jako něco jsoucího!

6) Jak je to, - kdo tomu může rozumět! Ty jsi něco - a přitom však také vůči mému hmatu takřka pouhé nic; a totéž musím být také já vůči tobě a tak jsme oba viditelně a slyšitelně něco - a co do vlastního životního pocitu nicméně úplně nic! Co je to - bytí bez bytí a rovněž nebytí bez nebytí?! Příteli, - to nechápe intelekt žádného člověka a jeho rozum se přitom stává kovovým sloupem, na kterém nevázané bouře času tak dlouho hlodají. až se nakonec přes svou tvrdost přece jen zničí úplně!

7) Kdo a co jsou bouře? Oko žádného člověka jejich vlastní podstatu nikdy nespatrilo; jen hmat pociťuje jejich prchavý běh. Sloup je však mocný, je tu pro všechny smysly člověka. Mohou-li nakonec nicotné bouře během dob způsobit jeho zničení, - proč nezpůsobí sloup, který tu existuje pro všechny životní smysly člověka, zničení bouří? Co je rozum člověka, který vynalezl sloupy a vystavil je navzdory všem bouřím? Jeho díla ho přetrvávají a on jako jejich tvůrce je mrtvý a nemůže nicotným bouřím nikdy přikázat, aby ušetřily jeho pevná díla.

8) Ó, nebeský příteli, s touto zkušeností, kterou jsem nyní učinil na tobě se nám lidem

opravdu špatně poslouží k pochopení podstaty Království Božího, nevyjasníš-li nám tuto věc podrobněji a určitěji ty sám! Tu bych mohl myslet až do konce všech časů - kdyby to bylo možné - a přitom bych nicméně stál stále na též místě, kde stojím nyní! Jsi něco, anebo nejsi nic, anebo jsem já totéž přes svůj nynější pocit bytí?“

176. O BYTÍ A NEBYTÍ.

1) Privil **Rafael**: „Já jsem věděl, že zde učiníš se mnou zkušenost, na které ztroskotá tvá řecká filosofie v tobě ještě mocně vězíci! Tato filosofie musí z tvé mysli, chceš-li podstatu Království Božího pochopit ještě za svého tělesného života!

2) Co blábolíš o bytí a nebytí?! Je jen bytí; ale nebytí není v celém nekonečném prostoru stvoření. Časově hmotné bytí je ovšem sice jen zkušebním bytím na dosažení pravého a nikdy nezničitelného bytí, avšak o sobě je nicméně také jen úplně duchovním bytím, neboť o sobě v nejúplnějším a v nejrozsáhlejší sféře nekonečnosti nemůže být nějaké jiné skutečné a pravé bytí.

3) Hleď, příteli se vši svou řeckou světskou moudrostí, tamto sedí nyní mezi námi Pán! On zcela Jediný je v Sobě Samém to pravé a věčně skutečné bytí; my jsme od nejmenšího do největšího jen Jeho vůlí uskutečněné ideje a světlé myšlenky.

4) Ježto však Jeho ideje a světlé myšlenky jako plod Jeho věčné a nekonečné lásky, která je Jeho podstatou a bytím, jsou jako On nepomíjející a věčně nezničitelné, je tedy naše bytí také úplně navěky nezničitelné reálném (skutečném) duchovním bytí.

5) Protože však Jeho nekonečná moudrost a Jeho láska nestvořila z Jeho idejí a myšlenek snad pro Něho Samého viditelné pohyblivé obrazy - mohlo-li by se tak po lidsku říci - k Jeho pomíjivému a jaksi přechodnému potěšení, nýbrž aby trvaly jako Jemu, protože z Něho, úplně podobné a samostatně svobodné bytosti navěky, nesmějí se tyto Jeho ideje a myšlenky stavět na roveň myšlenkám fantasie člověka, nýbrž jsou tak jistě pravými realitami, jako je On Sám jedinou, věčně jedinečnou pravou Realitou.

6) Že Pán dává všem Svým přenekonečně mnohým ideám a myšlenkám k jejich zpevnění a samostatnosti určité hmotné zkušební bytí, pro to má ve Své nekonečné moudrosti nanejvýš jistě a opravdově již Svůj nejlepší a nejoprávdovější důvod; neboť který opravdový Mistr, který chce zříditi velké umělecké dílo, se nebude dříve sám se sebou v největší možné jasnosti radit, jak se trvale udrží jako to, čím má podle nejmoudřejšího Mistrem pojatého plánu být?!

7) Je tedy úplně nemožné, aby mohl být zničen i jen jeden puntík z toho, co tu jednou je, protože vše jednou tu v přenekonečné hojnosti myšlenek a idejí Pána a věčného Mistra jsoucí má svou nezahladitelnou realitu. Že tvary, zjevy a skutečnosti podléhají změnám a zdánlivým pomíjejícnostem, to je Pánem již právě tak ustanoveno, jako u moudrého stavitele, který má postavit nějaký velký a pevný hrad. Také tu zpozoruješ na počátku stavby převeliké množství všelikých hrubých stavebních kamenů, cihel, trámů a ještě velké množství jiných ke stavbě potřebných věcí; ale všechny tyto o sobě jednotlivé věci budou z příkazu stavitele podrobeny napřed ještě mocným proměnám, nežli je bude možno použít jako vhodné a potřebné k velké stavbě hradu, což z řečeného obrazu zcela snadno seznáš a také pochopíš. A právě takovými jsou tedy také všechny přirozené věci, jichž závěrečný kámen tvoří člověk, předcházejícím stavebním materiálem, z něhož pak teprve musí vzejít a vzejde ono podstatné a nezničitelné duchovního světa.

8) Či myslíš snad, že Mistr, Který podle Své věčné lásky a moudrosti stvořil ze Sebe viditelné nebe, tuto Zemi se vším, co se vyskytuje na ní a člověka, dal vzniknout nejneúhlednější mechové rostlince snad také jen proto, aby Se On Věčný, na několik okamžiků potěšil z takového tvorečka a potom jej opět nechal zahubit a zaniknout, ale přitom ihned na jiném místě započal podobnou zábavnou hru?! Ó, příteli, jak malicherná by byla taková idea!

9) Hle, kdyby mohl Pán i jen nejmenší ze Svých tvůrčích božských myšlenek a idejí někdy úplně vyhladit a zničit, pak by zřejmě na Své přenekonečné dokonalosti něco ztratil, - což by však byla o sobě holá nemožnost; neboť On je co do věčného Ducha právě onou mocí, která Svou vše působící přítomností naplňuje všude nekonečný tvůrčí prostor! Kam by potom v Sobě Samém měl dát bytost z Něho a v Něm jeho vůlí realizovanou a jednou do osobitého bytí postavenou, aby mohla být úplně zničena?!

10) Jestliže jsi to vše náležitě pochopil, pak dovedeš své staré bytí a nebytí zajisté opravit v

tom smyslu, že může být jen bytí, avšak věčně nikdy ne nebytí! Neboť kdyby bylo nebytí, muselo by přece někde být a trvat; kdyby však někde trvalo, pak by to nebylo nebytí, nýbrž něco, co by tu nakonec přece jen také bylo a ty bys přišel se vši svou světskou moudrostí úplně o své nebytí.

11) Hle, jelikož jsi mně chtěl podle své řecké filosofie dokázat něco, co je nemožné kdy dokázat, použil jsem tedy také téže zbraně a tím jsem ti rozžehl pravé světlo! Necháš-li je stát se v tobě velmi jasným životním plamenem, pak se ti také stane jasná a pochopitelná podstata Království Božího o sobě, to jest v jeho čistě duchovní sféře, jakož i v náležitém přiměřeném vztahu a v nejužším spojení jak na této Zemi, tak i na ostatních nesčíslně mnohých světových tělesech, jichž pranepatrnou část spatřuješ jako Hvězdy na tak zvané obloze. Ale svou starou řeckou filosofii musíš ze sebe vyhostit; neboť v této rukama až příliš hmatatelné pravdě najdeš jistě také spíše pravou útěchu nežli v nějaké nauce, podle níž člověk na konci svého krátkého života očekává svou blaženost v úplném nebytí!“

177. LÉKAŘOVY OTÁZKY NA OTÁZKY.

1) Privil poté **lékař** pln úžasu nad moudrostí Rafaelovou: „Velevznešený příteli, ty jsi ve mně nyní usmrtil téměř všechny mé staré pochybnosti a já se začínám stávat ve své duši světlejší a také živější a odvážnější, začaž ti z nejhlubšího nitra svého srdce děkuji a zůstanu ti také vděčný po dobu svého celého života; ale jednu otázku týkající se nebytí nějaké bytosti, které jsi mně prohlásil za nemožné, musím ti přece jen ještě položit! Budeš-li mne moci ve své odpovědi vysvětlit tuto otázku rovněž tak pochopitelným způsobem, pak zmizí úplně všechny mé staré pochybnosti týkající se nebytí, nám krátkozrakým lidem vždy ještě myslitelného.

2) Tato otázka zní: Kde a co tedy byly před vznikem všemohoucí vůlí Boží všechny nyní zde jsoucí bytosti? Kde a co jsem tedy byl já před zplozením a zrozením? Byl jsem již někde a byl jsem také něco? Proč nezůstalo v mé duši o tom žádné rozpomenutí?

3) Bez takového rozpomenutí považuji vše podle svého rozumu každé v budoucnu očekávané bytí rovněž tak jako předchozí bytí v porovnání k mému nynějšímu mně jasně vědomému bytí za nebytí; neboť nejsem-li již to, co jsem byl a bude-li mně při příštím bytí zcela odňato, pak je každé bytí pro mě tolik jako zcela žádné. bytí.

4) Tak mohla například - jak předpokládají někteří z mnoha našich antropologů (lidoznalců; vyd.) - duše mé tělo nyní obývající vězet například v jelenu anebo také v jiném zvířeti, na což vše se však nemohu ani v nejmenším upamatovat. ježto však v tomto mém nynějším životě nemám na nějaký takový jakkoli utvářený stav předchozího bytí ani nejslabší rozpomenutí, je u mě takové možné předchozí bytí opravdovým nebytím anebo krátce a dobře ještě jinak usuzováno: Ten, který nyní jsem, nebyl jsem ještě nikdy předtím a tak jsem tedy také nebyl!

5) A budu-li v příštím bytí opět zcela něco jiného nežli jsem nyní, anebo bude-li mně také veškerá vzpomínka na toto bytí odňata, pak také již nebudu ten, který jsem nyní a tedy opět nebudu! Neboť co prospěje řetězu mnoho tisíc článků, které mají spolu souviset, nebudou-li nikdy uvedeny v navzájem se podporující souvislost?! Dokud nebudou uvedeny ve vzájemnou souvislost, není tu žádný článek předchozí pro článek nejbližší jej následující; jelikož je však tomu zřejmě tak, pak je také bytí řetězu nicotné a rovněž tak i bytí každého článku vzhledem k článku druhému, s nímž není v žádném spojení.

6) Hle, velevznešený příteli, v této otázce vězí pro člověka uboze v úplném životním vědomí na této Zemi žijícího, často jasně myslícího a přitom bázní před vždy bolestnou brzkou smrtí trýzněného, mnoho převelice důležitého! A já jsem ti tuto otázku ani v nejmenším nedal snad v tom úmyslu, abych jí vystavoval tvou velkou moudrost nějaké tvrdé zkoušce, nýbrž jen v tom úmyslu, aby tvou vše prohlédající moudrostí bylo mně samému jasno. Velevznešený příteli, ráčiž nyní mluvit ty!“

178. NUTNOST ZASTŘENÍ ROZPOMENUTÍ.

1) Privil **Rafael**: „Poslyš, příteli, kdybys byl věnoval příkladu o stavbě velkého a pevného hradu patřičnou vnitřní pozornost, byl bys měl sotva zapotřebí přicházet mně s touto otázkou!“

Co je dosud nepostavenému hradu do materiálu, které byly jistě před ním?! Nech nejprve úplně postavit hrad, pak předchozí látky stavební pro celý hrad již dojdou dobře poznatelné souvislosti!

2) Kdybys si byl až po svůj nynější stav zcela jasně vědom všech předchozích stavů, kterými jsi co do duše velmi rozdílně na této Zemi již prošel, pak bys tím byl ve svém myšlení, usuzování a chtění tak rozdělen a rozerván, že by ti bylo nemožné přijmout ve své duši onu mravní jednotu, sílu a pevnost z ducha Boží lásky, která je a podmiňuje nyní tvůj vnitřní a jedině pravý život tak, aby se duše v tomto duchu a s tímto duchem sjednotila.

3) Stává-li se však s ním duše sjednocenou, pak v ohledávání sebe samé dospěje již k oné na vše se rozpomínající jasnosti, z níž bude v přebáleném pocitu díky poznávat a věčně obdivovat nekonečnou lásku a moudrost onoho jednoho velikého Stavitel; pak jí taková tebou již nyní požadovaná přehlídka poslouží k věčnému životnímu prospěchu, zatím co by ti nyní velmi mocně uškodila.

4) I při nejsilnějším Pánem zařízeném zastření rozpomínání na duševní předchozí stavy upadají lidé až příliš snadno a mnohonásobně do zvířecích byt' sebeskrytější v duši vězících žádostí a vášní, otročí jejich choutkám, odpadají od Boha a počínají si jako zvířata; oč více by se to dělo, kdyby byl Pán nejvyšší moudře pokud možno nezastřel taková rozpomínání!!

5) Jak začali Izraelité jako vyvolený Boží národ reptat a zuřit, když na poušti postrádali svých egyptských plných hrců masa! Manna z nebes nechutnala dětem Abrahamovým v Egyptě, již příliš k zvířecosti se navrátilším, ač přece požíváním chleba by se bylo mohlo a mělo stát jejich tělo duševnější a duše duchovnější.

6) Kdyby byl měl národ izraelský Mojžíšem z krutého egyptského otroctví osvobozený, mimoto ještě úplně rozpomenutí na stavy vznikání a utváření duše, - pravím tobě: tací lidé by se v nejzuřivější žravosti stali horší nežli všechna dravá zvířata a mnohem horší nežli vaši vepři, kteří, jsou-li hladoví, nešetří ani svá mláďata.

7) Bylo by však při takovémto stavu lidí kdy myslitelné duchovní vzdělávání a následné sjednocování s Božím Duchem z myšlení, poznávání a chtění duše takto roztržštěné a rozeklané?

8) Z toho, co jsem ti nyní v nejúplnější a nejvyšší hmatatelné pravdě ukázal, zajisté pochopíš, že člověku, pokud má na této Zemi ještě co činit se sjednocováním s božským Duchem podle zjevené mu vůle Boží a také podle úplné svobody své vlastní vůle a poznávání, bylo by velmi škodlivé, kdyby se úplně jasně mohl rozpomínat na všechny předchozí stavy jsoucna své duše.

9) Proto se tedy napřed sjednot' podle tobě nyní dobře známé vůle Páně s božským Duchem v tobě, staň se sám dokonalým stavitelem sama sebe podle vůle Páně, pak se ti také brzy dostane zcela jasného vědomí, proč moudrý a obeznalý Stavitel velkého a pevného hradu napřed rozumně tak a tak od největšího do nejmenšího uspořádal svůj dříve spolu nesouvisející stavební materiál a. potom složil a spojil ve velký nádherný a navěky trvajících celek.

10) Ale pokud nejsi ve zmíněném umění stavitelském sám veskrz zkušený a co nejlépe obeznalý, dotud ti tvé sebe důkladnější ohledávání a dílčí sudílkování velké stavby nic neprospívá, nýbrž nakonec tě ve všem pomate.“

179. MOUDROST PÁNĚ.

1) **(Rafael:)** „U nějaké velké hotové budovy spatříš například ve stěně kámen a opět nějaký vyčnívající trám. Tehdy budeš také takto usuzovat a řekneš: „Ale proč nechal stavitel tento kámen právě v této stěně zazdít a proč onen trám tam nahoře vyčnívat? Nemohl by být také právě tak dobře a účinně tento kámen použit v jiné stěně a trám připojit na jinou část?“

2) A stavitel ti řekne: „OPříteli, ty tu soudíš o mém, mně až příliš jasně a dobře známém stavitelském umění jako slepec o barvách! Hle, onen tobě závadný kámen musí být k celistvosti a trvalosti budovy právě na tom místě účelně zazděn, jak účelně jsou tvé oči právě na onom místě tvé hlavy, které se pro ně hodí nejlépe! A právě tak je tomu také s přečnívajícím trámem! Staň se dříve sám od základu obeznalý ve stavbě, pak budeš s to podat o budově a o jejích jednotlivých součástech od první až do poslední a od nejmenší až do největší správný a pravdivý úsudek.

3) Co by ti musel stavitel v umění stavitelském náležitě obeznalý říci na tvůj úsudek o budo-

vě jím postavené, totéž pravím tobě já o tvém úsudku o předchozích stavech duše až k její úplné výstavbě.

4) Abys svou věc ze své řecké moudrosti zcela jasně vylíčil, uvedl jsi mi řetěz, jehož články jsou tu jednotlivě o sobě; ježto však nejsou navzájem spojeny, je jeden článek vůči druhému jakoby ho vůbec nebylo a nemůže také mít vzájemný vztah. Neboť není-li jeden článek připojen zcela poznatelně, viditelně a cítitelně k článku následujícímu, pak celý volný řetěz nemá také cenu a je jako by ho tu zcela nebylo.

5) Já však pravím tobě: Jdi k nejlepšímu kováři řetězů a podívej se, jak dělá řetěz! Nejprve zhotovuje jen samé jednotlivé prsteny; je-li zde jednou náležitý počet prstenů, pak se navzájem spojují středními články podle starého kovářského pravidla a to tak, že z toho při první spojovací práci vzniknou části řetězu jen o třech člancích. Je-li tato práce skončena, pak se spojují trojice s trojicí článkem sedmým a potom tím vzniklé části patnáctičlánekové opět novým středním článkem a tak dále, až je celý dlouhý řetěz hotov.

6) Když je tímto staro kovářským způsobem dlouhý řetěz od prvního do posledního článku hotov, budeš pak také ještě říkat a se tázat, proč dělal mistr kovářský náležitě zběhlý ve svém umění pro svůj dlouhý řetěz, který měl zhotovit, z počátku jen jednotlivé nesouvislé články? Či zda si spíše přitom nepomyslíš: „Mistr kovářský měl zcela pravdu, že tak pracoval; neboť tím se přesvědčil o solidnosti každého jednotlivého článku. Je-li však každý článek o sobě pevný, pak bude po spojení jistě také celý řetěz pevný a trvalý!“

7) I když jsou ojedinelé předchozí stavy duše pro tvůj rozum jakoby nespojené, jsou tu však vůči velkému Mistru kovářskému nicméně již jakoby spojené. Neboť který mistr kovářský na celé Zemi byl by tak hloupý, aby zhotovoval jen pro své jistě nanejvýš jednotvárné potěšení neustále jednotlivé články řetězu, aniž by kdy pojal ideu a vůli spojit je v celý, dobře upotřebitelný řetěz?

8) Nečiní-li to však jistě pozemský kovář, jehož rozum proti moudrosti Boží je tolik jako zcela nic, oč mnohem méně lze něco takového očekávat od nanejvýš láskyplného a přemoudrého Boha! Avšak kovář, který by byl hloupý a nesmyslný, nedovedl by věru zhotovit ani jeden sebešpatnější článek řetězu, neřku-li celý řetěz! Dovede-li však kovář pomocí svého rozumu, svého umění a síly vytvořit jednotlivé články, pak také bude právě tak dobře schopen zhotovit z nich celý řetěz, protože jednotlivé články zhotovil předem jen pro získání celého, dobře upotřebitelného řetězu.

9) A tak tím spíše dal Bůh jednotlivým předchozím stavům duše člověka také jen za účelem jejich konečného úplného spojení předem vzniknout a v jedno jakoby ojedinelé bytí vstoupit.

10) Kdyby však nebyl Bůh moudrý, nebyl by také tak mocný, aby mohl něco ze Sebe povolat ve tvarové, jakoby mimo Něj trvajícím bytí. Nejvyšší moc a síla předpokládá však také nejvyšší a nejjistší, nejnezištnější lásku a z jejího věčně nejživějšího ohně vycházející nejvyšší a nejživější světlo moudrosti a od tohoto světla nemůže žádný i jen poněkud vytříbený rozum nikdy očekávat, že by láska povolala všelike bytosti plné slabosti a nemotornosti často v převelice krátké bytí jen proto, aby si tím zjednala právě zase jen prchavé potěšení, jako děti se svými hračkami; neboť v takovém o sobě zcela nemožném případě byl by Bůh ve Své lásce a moudrosti tak jako člověk bezmocný a nebyl by s to žádnou bytostí mocí Své vůle povolat ve skutečné bytí.

11) Z toho poznáváš, že předně musí být jeden pravý a věčný, v Sobě neproměnný Bůh, bez Něhož by žádná jiná bytost nebyla myslitelná a zadruhé, že tento jeden a jedině pravý Bůh musí být nejvyšší čistá láska a tedy také nejvyšší moudrost, o níž svědčí všechna jeho nekonečně mnohá díla a proto také nadevše mocný, poněvadž bez toho by nebylo možné nic stvořit a zatřetí: Protože Bůh o Sobě jako věčný řád je neměnitelný, nemohou ani jeho tvorové po předvídaném údobí jejich zdokonalení, kterému musí ovšem předcházet některé zdánlivé proměny, jinak nežli zůstat jako On navěky neměnitelní.

12) Jestliže ti ještě nyní nestačí toto, pak můžeš ještě přesvědčivější důkazy hledat věčně a nikdy je nenajdeš! - Rozuměl jsi však nyní také dobře a živoucně pravdivě všemu tomu, co jsem ti řekl nyní?“

180. DÍK LÉKAŘE A UČEDNÍKŮ ZA POUČENÍ.

1) Privil **lékař**: „Ó, můj vznešený nebeský příteli! Nyní jsi dočista až do posledního atomu vymetl ze mě všechny rozpaky a pochybnosti a je mně nyní nadevše úplně jasno a také i všem mým druhům proto všechna chvála budiž jedině Svatému mezi námi, Který také nám ze Svě nezměrné lásky zvěstoval tebou, obyvatelem nebes, v tak plném světle a našemu ještě hloupému rozumu jasně pochopitelně pravou moudrost z nebes!

2) Nyní mně byla podstata Království Božího jako před mé tělesné oči postavená učiněna ohledatelnou. Ó, jak veselá a jasná je nyní duše má!“

3) Poté pravili také **učedníci** lékaři: „Příteli, nejen ty jsi si úplně ujasnil podstatu Království Božího, nýbrž také my; neboť po té stránce jsme byli také my ve své mysli vždy ještě více méně v mlhách, ačkoliv jsme slyšeli převeliké a nesčíslně mnohé věci z lásky a moudrosti Páně a také již od tebe! Proto také všechna naše láska, všechna chvála a všechna čest jedině Pánu, Který nám všem tebou zde na této hoře znovu dal tak jasné světlo! S tímto světlem z nebes budiž vše, co je ještě na této Zemi temné, úplně osvětleno!“

4) Privil **Rafael**: „Přátelé, bylo by ovšem dobře, kdyby to šlo tak lehce, jak vy osvětlení si to nyní představujete! Lidé všeobecně příliš zhmotněli a zevřířečtěli a kamenům a divokým dravým zvířatům lze těžko hlásat evangelium o Království Božím.“

5) Máte mezi sebou jen jednoho ještě dosti silného světáka, který od počátku byl u vás a také slyšel a viděl vše, co jste slyšeli a viděli vy. Pro toho můj hlasitý rozhovor s lékařem nebyl tím, čím byl pro vás. Myslel přitom u sebe: „Ó, kdybych měl jeho moudrost a moc, všechny zlaté hory Země by byly mým vlastnictvím!“

6) Proto světlo k probuzení ducha bude dáno z nebes také jen těm, kteří je hledají a jako nejvyšší statek života také nadevše milují a vysoce si váží; ale těm, kdož by se jím chtěli ve světě jen blýskat, aby si tím dobývali v hojnosti mrtvé poklady Země, těm takové světlo neprospívá a vrhá je ještě více do starého soudu hmoty. Proto není dobře házet perly z nebes vepřům. Čisté dávejte proto především také jen čistým!

7) Teprve až zvířata přetvoříte v lidi, pak jim dejte také čistou, lidem patřící stravu! Lidí (pravých; vyd.) je však jen málo a ti, kteří tu již jsou, bydlí v bídě a jsou kamennými lidmi téměř umačkávaní a zvířeckými lidmi rozšlapávaní.

8) Budete-li hlásat lidem evangelium, hlásejte je nejprve chudým a bédným; teprve pak uvidíte, jak z kamenů a zvířat utvoříte lidi! - Také toto, co vám bylo nyní řečeno, patří k moudrosti z nebes.“

9) Náš římský soudce, jenž s velkou pozorností vyslechl všechny tyto moudré řeči Rafaelovy a kterého jsem však také potají vnitřně probudil, aby mohl pochopit smysl těchto řečí, pravil Mně: „Ó, Pane a Mistře, jak nadmíru moudrý je tento vznešený duch nebes! Ano, kdyby na této Zemi nějaký člověk kdy dovedl vnitřní skryté věci duševního života tak jasně a snadno pochopitelně vylíčit, pak by mezi lidmi nedošlo jistě nikdy k temnému modlářství; neboť po takovémto poučení a učiněné přezázračné zkušenosti začal by každý sebe prostší člověk myslet a také by ihned začal ze světla své víry sama sebe podle této nauky zpracovávat a spravovat a s Tvou pomocí by tedy také brzy a snadno dospěl k oné dokonalosti vnitřního života, pro niž ho Tvá láska, moudrost a moc stvořila.“

10) A jako se praví, že příklady táhnou, byli by poté ostatní lidé jistě velmi upozorněni a dokonalého by se tázali, jak dospěl k takové bohopodobné životní dokonalosti.

11) A kdyby jim pak s jasností tohoto ducha, kterého jsi, ó, Pane, nazval „Rafael“ hlásal rukama hmatatelnou pravdu, přešli by jistě také ihned ze všech svých životních sil v onu činnost, kterou by museli také oni jako rovní lidé dospět k opravdové životní dokonalosti.

12) Leč, pokud vím, ještě nikdy žádný Boží a životní učitel nevystoupil v tak lehce pochopitelné jasnosti před lidmi a mezi lidmi na této Zemi jako nyní tento vznešený duch a proto je tedy také pochopitelné, že časem tak mnozí lidé ze svého okruhu poznávání a vnímání ztratili zcela Boha, sebe sama a své pravé životní určení.

13) Já jsem se jako soudce dobře obeznámil se všemi v římské říši jsoucími naukami a zákony bohů a lidí a tedy samozřejmě také s naukou židovskou; -ale jsou tu všude nahromaděny mystérie na mystérie, kterým přirozený i jasným intelektem a bystrým rozumem nadaný člověk, nemůže porozumět a pro praktické použití pro opravdové a nadevše nutné vzdělání svého vnitřního duševního života je chápat. Avšak podle této nauky musí se stát každému jasné co je,

co z něho má být a co má činit, aby se stal tím, k čemu jsi ho určil Ty, ó, Pane a Mistře všech bytostí a věcí. - Ó, Pane a Mistře, nesoudil jsem zde aspoň poněkud již správně?!

181. HLAVNÍ PŘEKÁŽKY DUCHOVNÍHO POKROKU.

1) Privil jsem **JÁ:** „Ano, příteli, mezi lidmi tobě rovnými by tvůj úsudek ještě ušel; ale zde to tak dobře nejde jak si myslíš!

2) Neslyšel jsi z úst Rafaelových, když všichni co nejvroucněji děkovali za velká odhalení, která jim učinil o podstatě Království Božího, kterak dal jednomu z Mých nejstarších učedníků, který byl již na počátku doby Mého učení u Mne a dosud ještě je, zaslouženou důtku? Tento učedník vše viděl a slyšel a přece má pro něho svět větší cenu nežli všechny ty slyšené pravdy!

3) Může si naříkat na něco v Mé nauce nesrozumitelného, ať už přichází z Mých nejvyšších vlastních úst anebo z úst některého Mého anděla? Ó, nikoli! Rozumí všemu; ale kde je jeho pozemsky-ziskuchtivá vůle ochotna a pohotová k čistě duchovnímu skutku?!

4) Jako je však zmíněný učedník takový jaký je ze své svobodné vůle, takovými jsou i mnozí tisícové. Před jak mnohými lidmi jsem Sám učil v širém poli, na cestách, ve městech, v chrámu a pustinách a abych slepým otvíral oči, konal jsem přitom vždy velká, nikdy neslýchaná znamení; jdi a pátrej jak málo se jich opravdově obrátilo ze všech těch, kteří Mne kdy slyšeli a viděli!

5) A hle, jako je tomu nyní, rovněž tak tomu bylo a také bude budoucně; neboť každý člověk je svobodný ve své lásce, vůli a rozumu! I když také chápe rozumem plnou pravdu, přece jen vidí žádostivými očima také svět s jeho mnohými půvaby, od nichž se nemůže a nedovede jeho srdce odloučit, protože jeho tělu jistě více slibují nežli. půvaby duchovní, které nemůže jeho smyslné oko vidět a jeho tělo ohmatat.

6) Mimoto je člověku velmi příznačná také lenost. Často si činí jedno dobré předsevzetí za druhým; ale má-li je úplně skutečně provést, začne se jeho lenivé a požitkářské tělo proti tomu stavět a do těžiště své lenivosti a smyslnosti strhuje také duši. Co prospívá pak duši jasnost ve věcech ducha, nechce-li se sama zapřít a ve vši vážnosti vstoupit na ony cesty, na kterých by mohla dospět k úplnému sjednocení s Mým duchem v ní?!

7) Ty myslíš nyní ovšem ve svém srdci a pravíš sobě: „Pane, proč tedy obaluješ duši lidí takovým tělem, které je pro její duchovní zdokonalení tak špatně způsobilé?“

8) Pravím však tobě, že jedině Já jistě a nejlépe a nejjasněji poznávám, jak postavit duši za účelem jejího krátkého pozemského zkušebního života do náležité rovnováhy mezi svět hmoty a svět čistých duchů, aby se právě tím upevnila úplná svoboda její lásky a její vůle.

9) Že pro každou duši musí mít jistou převahu hmota, to je proto tak stanoveno, aby tím byla duše nucena státi se činnou vůči malé převaze hmoty, aby tak mohla náležitě používat svobodu své vůle; aby to však mohla učinit, je jí dána za všech dob jasně z nebes nauka, která staví duši do úplného volného vznášení se mezi duchem a hmotou.

10) Chce-li si pak duše dát jen trochu námahy, aby se skutečně povznesla do duchovna, tu dostává však duchovno také ihned mocnou převahu a duše se s velkou lehkostí pozvedá nad váhu lenosti hmoty svého těla a vniká do života ducha v ní.

11) Učinila-li to duše s malou námahou, pak jí nemůže tíha hmoty jejího těla klást do cesty překážku při postupu k nejvyššímu možnému zdokonalení života; a narazí-li na snadné cestě svého postupu také ještě někdy na malé kameny, stojí jí to jen nejvyšší nepatrnou námahu, aby je odklidila s cesty.“

182. CESTA K ZÁCHRANĚ HMOTNÝCH DUŠÍ.

1) (**Pán:**) „Pomyslí-li si však duše, obdrzevší čistou nauku a chápající také dobře pravdu: „A, nyní vím, co správného mám pro svou spásu učinit! Ale nežli ještě budu podle toho úplně činna, budu nicméně také aspoň jen krátkou dobu požívat půvaby a sladkosti tohoto světa, protože se mně nabízejí; neboť ježto nyní znám jasně a přesně cesty k duchovnímu zdokonalení, nebude přece zrovna záležet na určité době, kdy je v úplné vážnosti nastoupím. Až je nastoupím, pak také jistě přijdu kupředu!“ A hle, příteli, tu začne duše okoušet a pak také brzy plnými

doušky požívat pŕvaby a sladkosti svĕta, propŕjčuje tím hmotĕ svĕho tĕla znaĕnou pŕevahu, kterou její jasnŕ pohled do vĕcí ducha je jen velmi tĕžko a ĕasto takĕ jŕž vŕbec není s to pŕemo-
ci!

2) Ponĕvadŕ se vŕsak takováto duŕe následkem svĕ prvé poŕetilsti ponĕnáhlu vŕždy víc a více ponoŕuje do hmoty, stává se takĕ pŕvrodní ĕistĕ duchovní osvĕcení vŕždy slabŕí a slabŕí. Duŕe upadá do vŕselikŕch pochybností a ve svĕ hmotné lenosti neshledává jŕž ani hodna náma-
hy, aby se vzchopila a aspoň na krátkou dobu jen ĕkolika dní anebo tŕdnŕ se vážně pokusila o sebezapírání, aby se pŕesvĕdĕila, zda snad pŕece jen něco je na zjevenĕ nauce z nebes pro získání vnitŕního pravĕho ŕivota.

3) Ano, pŕíteli, kdyŕž taková duŕe svou nejvŕš vlastní poŕetilstí jŕž zlenivĕlá, vidí pak takĕ kolem sebe lidi, kteŕí se svou poĕáteĕní horlivostí vyŕvihli k vnitŕnímu ŕivotnímu zdokonalení, nemá to na ni nicménĕ ŕádnŕ podstatný vliv a nepŕimĕje ji to k vlastní ĕinnosti! Je-li zrovna v dobré náladĕ, dává si probuzenŕmi lidmi vypravovat o zázracích duchovna v ĕlovĕku a tu ĕa-
sem se takĕ v ní probudí pŕání, aby se i ona stala tím, ĕím jsou tito dokonalí - ale ihned poté zapŕsobí na ni jŕž poŕitĕ a jeŕtĕ k poŕívání se nabízející pŕvaby tohoto svĕta tak mocně, ŕe jim nemŕže odolat a pŕitom si pomyslí: „Ano, vŕzdyť pŕece něco tak ŕpatného neĕiním, kdyŕž se takĕ ihned ŕplně neobrátim! To a ono ĕci v tomto svĕtĕ pŕece jen jeŕtĕ dŕíve vidĕt a zkusit a pak mnĕ snad pŕece jeŕtĕ zbude tolik ĕasu, abych vstoupila do ŕlĕpĕjí dokonalŕch.

4) A hle, takto myslí, usnáŕejí se, pŕedstírají a poĕítají pak jeŕtĕ více potomci takovŕchto o sobĕ zvlažnělŕch a zlenivĕlŕch lidí, stávají se v duchu zcela temní a takĕ zlí, kdyŕž jim někdo jen pŕipomene, co mají jako lidé ĕinit pro získání vnitŕního ŕivotního zdokonalení!

5) A takto vzrŕstá a bují pak od jednoho ŕivotního vĕku lidí k druhému plevel noci duŕí ná-
sledkem jejich vŕždy více se probouzející touhy po svĕtskŕch poŕitĕcích a pŕibŕvající lenosti tak, ŕe Mnĕ pak nezbyvá nic jinĕho, než abych navŕstívil takovĕto lidi vŕselikŕm souŕžením a soudy, abych jim dal na nich samŕch pocítit ono nicotné a zlé jejich svĕtskŕch snah.

6) Byli-li vŕselikŕmi nejtrpĕími zkuŕenostmi pŕivedeni tak daleko, ŕe začali dostávat sami opravdovou oŕklivost pŕed svĕtem a jeho nicotnŕmi pŕvaby, pak teprve je opĕt, tak jako nyní, na ĕase ukázat jim novŕmi zjevenímí z nebes cesty ke svĕtlu ŕivota, po nichŕž pak budou mnozí ve vŕí horlivosti kráĕet; ale ti, kdoŕž zabŕedli jeŕtĕ o mnoho hloubĕji do noci soudu a smrti svĕta, nicménĕ po tak dlouho zŕstanou a pronásledovat budou vŕsechny, kdoŕž je budou ĕhtít probudit k ŕivotu ducha, dokud je se Zemĕ nesmetou jako bouŕe plevy soudy na ně dopuŕtĕné.

7) Ano, pŕíteli, pomĕr mezi duchem, duŕí a tĕlem jsem jŕž u kaŕdĕho ĕlovĕka co nejpŕesnĕji odvážil; jen poŕetilst lidí, tento starŕ dědiĕný hŕích, uĕinila tento dobrŕ pomĕr ŕpatným.

8) Pohled' na starou povĕst vaŕeho Prometea a jeho samostvoŕené dcery Pandory! Kdopak je Pandora?

9) Hled', je to pŕimĕřenĕ obrazně znázornĕná poŕetilst a touha po novotách a svĕtskŕch poŕitĕcích ĕlovĕka, kterŕmi je pak poután k tvrdĕ hmotĕ! I kdyŕž takĕ ĕas od ĕasu pŕijde k němu orel z nebes a mocně ho napomíná, aby se osvobodil od hmoty, málo to pomáhá; neboť sotva orel na nějakŕ ĕas zmizí, narostou v duŕí takovĕho ĕlovĕka játra jako symbol jeho svĕtskŕch choutek jŕž znovu a nebeskŕ orel mŕže začít je znovu opĕt stravovat. - Rozumíš tomuto dobrĕ-
mu obrazu?

10) Pohled' vŕsak vedle toho na to, co praví Mojŕíš sám v jednom jasnĕjším obrazu o prvé lidskĕm páru a shledáš v něm zcela totĕž!

11) Je-li tedy tomu tak, hle, pak nemám vinu na zhorŕení lidí proto, ŕe jsem vložil do duŕe malou náklonnost ke svĕtu, neboť jsem jí na druhé stranĕ zároveň udĕlil ŕplné svĕtlo z nebes, s kterŕm mŕže pŕi malé námaze pŕekonat malou náklonnost ke svĕtu. - Rozumíš tomu, pŕíteli ?“

12) Po tomto Mĕm pouĕení, kterĕmu pozornĕ naslouchali takĕ vŕichni ostatní, děkovali Mnĕ Římanĕ a takĕ vŕichni ostatní až na jednoho, kterĕmu Mĕ svĕdectví nebylo vhod.

183. POUĕOVÁNÍ RAFAELOVA.

1) Po dŕívĕjším Rafaelovĕ pouĕení a po tomto Mĕm pouĕení nastal klid; neboť vŕichni mys-
leli na to, co vidĕli a slyŕeli a vŕtípili si to co možno hluboko do svĕ pamĕti a celĕ mysli.

2) Rafael vŕsak rozmlouval opĕt s Filopoldem a Kisjonou o pravĕku Zemĕ a o jejich zmĕ-
nách; neboť Filopold byl dobrŕm badatelem Zemĕ a ze svŕch pozorování jŕž velmi mnoho za-

znamenal a činil o nich úsudky a rovněž i náš Kisjona. Proto se tedy také oba velmi zajímali o to, co jim o tom s velkou jasností a snadností sděloval Rafael.

3) Moji učedníci, kteří již častokrát ve velké jasnosti slyšeli o takových věcech, nedávali ovšem právě na to tak velice pozor a rozmlouvali spíše o tom co slyšeli. od Rafaela o podstatě Království Božího a co slyšeli z Mých úst o příčinách zhoršení lidí na této Zemi. Ale všichni ostatní, kteří ještě nikdy nic zevrubného neslyšeli o tom, co vykládal Rafael Filopoldovi a Kisjoni, naslouchali s největší pozorností Rafaelovi a obdivovali Mou moc a moudrost, v níž jsem toto vše v tak největším pořádku zařídil.

4) Zejména to zajímalo lékaře z Melite (dnes Malta); neboť tento lékař nabyl své znalosti většinou v Athenách, také v Alexandrii, v Egyptě a v Syrakusách na Sicílii a za svého mládí se mnoho obíral badáním Země a jejích sil. Za tím účelem také procestoval Egypt až k vodopádům, rovněž celé Řecko, krajiny u Pontu a také u Kaspického moře, rovněž také značnou část Arábie a pobřeží Asie u Středozemního moře a proto by se byl rád po té stránce pustil do rozhovoru s Rafaelem; ale ježto Rafael mluvil o všem jen mimochodem, nemohl náš lékař přijít ke slovu a proto raději tiše naslouchal výkladům Rafaelovým a činil si pro sebe poznámky.

5) Když však Rafael začal mluvit o soptících horách, nemohl se náš lékař již zdržet a poprosil Rafaela, zda by mu nedovolil na to a ono se ho zeptat.

6) **Rafael** však pravil: „Vyposlechni jen, příteli, co vše v krátkosti o tom řeknu a pak také uslyšíš zcela dobře vysvětlené své tobě dosud nevysvětlitelné zkušenosti a také jim porozumíš!

7) Vaši Etnu a váš Vesuv znám od jejich nejvnitřnějšího původu, tak jako také co nejpřesněji znám tvé myšlenky a otázky již dávno předtím, nežli jsi je ještě myslel; neboť Duch a Život Páně, jenž je mé vše, je také ve mně vševědoucí a plnomocný.“

8) Když lékař toto uslyšel od Rafaela, úplně se spokojil a s nejnepatější pozorností naslouchal dalším výkladům andělovým.

9) Výklady však trvaly přes dvě plné hodiny a všichni, kdož jim s náležitou pozorností naslouchali, naučili se v krátké době o podstatě a složení Země více nežli by to bylo kdy možné sebe horlivějšímu učedníku v nějaké vysoké škole v Athenách anebo v Alexandrii, anebo v Syrakusách za 100 let.

10) Když Rafael ukončil tyto své přednášky, při čemž také pozorným učedníkům vysvětlil poměr Země a Měsíce ke Slunci, vyskytující se tu zjevy jakož i jiné Planety a Stálice, pravil Mně **Říman**: „Ó Pane a Mistře, nyní mně vzešlo opět nové světlo! Naše nejvyšší nesprávné a v základu falešné pojmy o naše Zemi, Měsíci, Slunci, o Planetách, Kometách, Stálicích a o všech jiných zjevech na obloze musely uvrhnout lidi do nejhlubší, nejvyšší slepé a nesmyslné pověry! Kdo by je kdy mohl od této pověry osvobodit, kdybys byl Ty Sám nesestoupil k nám se Svými sluhy z nebes a neukázal nám pravý a nejvyšší divuplný stav těchto Tvých velkých věcí? Cožpak lidé v pravěku o tom všem nic nevěděli? A jestliže o tom něco věděli, pak je otázka, jak mohli z tak světlé pravdy upadnout do nejtemnější a nejhlupejší pověry.“

184. O PŘIJETÍ NAUKY PÁNĚ.

1) Privil jsem **JÁ**: „Právě zcela tímž způsobem, který jsem ti ukázal předtím!

2) První lidé věděli vše podle nejuplnějši pravdy; leč stane-li se člověk následkem své lenosti, pošetilosti a smyslových choutek své duše v tom a onom temný, stane se pak také brzy temný ve všem ostatním.

3) Mojžíš sám napsal pro zatemnělé Izraelity v Egyptě zvláštní knihu, jak vám ji nyní přednesl Můj Rafael. Byla vážena až do doby prvých králů; když se však jejich potomci dali zajmout všelikou smyslností, tu zanikla také veškerá čistá věda mezi nimi a na její místo nastoupilo to, s čem se setkáváš nyní mezi Židy v míře často ještě temnější nežli mezi pohany.

4) Vše to bylo již dříve často dopodrobna a co nejdůkladněji a rukama hmatatelně co nejjasněji ukázáno vám a starým učedníkům, jakož i vedle nich také velmi mnohým jiným lidem; - počítej však od nynějška jen 200 let a v této čisté sféře vědy přijdeš opět na starou pověru!

5) Avšak v skrytu bude také toto sdělení udržováno mezi těmi, kteří zůstanou v Mé nauce a pak přijde doba; v níž tato věda a po jejím boku tisk jiných zničí navždy ze základu veškerou starou pověru. Dříve však budou ještě dlouho trvající a kruté boje; avšak nakonec zvítězí pravda a vše temné, falešné a zlé bude odsouzeno navěky do propasti.

6) Budeš mít brzy příležitost sejít se s vašimi známými znalci Země, přírody a Hvězd a učiníš také pokus vštípit jim tebou zde uznanou pravdu; leč tím narazíš na tvrdé kameny! Někteří budou sice o tom přemýšlet, avšak proto přece zůstanou při své staré soustavě; jiní to bez jakéhokoli rozmyšlení prohlásí za pošetilost. Neboť k nepochybnému, správnému a pravému poznání také v těchto věcech přirozeného světa patří především duchovní probudilost, poznání jednoho jedině pravého Boha a tak také poznání sama sebe, z něhož si člověk v sobě jasně a živě uvědomuje kdo je a proč tu je.

7) Teprve když je člověku v těchto hlavních věcech jeho bytí a života jasno a tím se začíná Můj Duch v jeho duši světle a životně činně vyvíjet a celého člověka prostupovat, bude člověk svým shora osvíceným rozumem v plné nepopíratelné pravdě brzy a snadno poznávat a od základu chápat také podstatu a řád ve věcech velkého a malého přírodního světa; ale začneš-li kázat pohanům - a byť také se vši horlivostí absolvovali všechny vysoké světské školy moudrosti - to, co jsi slyšel od Rafaela, nebudou to chápat a budou to považovat za pošetilost a zesměšňovat a temní, nadevše sobečtí a vládychtiví kněží budou tuto novou nauku, jelikož se nehodí do jejich starého krámu bůžků a podvodu, se vši prudkostí a zuřivostí zatracovat a lid proti ní pobuřovat.

8) Proto třeba především kázat evangelium o pravém Království Božím mezi lidmi na Zemi a když je přijali a byli Duchem z Boha posíleni, pak lehce pochopí všechny ostatní pravdy; neboť Můj Duch, kterého vyleji v hojnosti na každého, kdo bude ve Mne živě věřit a nadevšechno Mne milovat, uvede ho do vši pravdy a moudrosti.

9) Myslíš, že bys byl pochopil věci Rafaelem vysvětlované také bez své nyní živé víry ve Mne? Pravím tobě: Právě tak ne, jako je nepochopily kameny této hory!

10) Kde je základem všeho lidského poznání lež a klam, jak mají z takového základu vykvést pravdy ostatní?!

11) Neznáš-li v počtech jednotku jako základní podmínku všech právě jen ze součtu jednotek vzniklých čísel, jak potom poznáš pravdu čísel samých? !“

185. O FALEŠNÝCH A PRAVÝCH PROROCÍCH.

1) Zde **Říman** široce otvíral oči a pravil: „Ó, Pane a Mistře, Ty jediný jsi opravdu pravěčná pravda a moudrost Sama! Teprve nyní poznávám, že při vyučování lidí musí být postupováno vždy podle jistého pořádku, má-li učení, přinést člověku opravdový užitek pro život.“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Zcela jistě; neboť začít člověka učit zvráceně, znamená chtít postavit dům na písku. Jak se takový dům udrží, když na něj přijdou bouře a silné přívaly?!

3) Jen kdo učí svého bližního v náležitém pořádku, jak Já jsem jej ukázal tobě, staví dům na skalnatém základu. Přijdou-li pak na takový dům bouře a povodně, nebudou mu moci uškodit, protože je postaven na skalnatém základu. A tento skalnatý základ jsem Já; začnete-li se Mnou, budete s to vše a co nejlépe, - beze Mne však nic. To si dobře, přáteli, zapamatuj!

4) Začne-li však někdo vážně poučovat svého bližního o Mně, ať dlouho u sebe neuvažuje, jak to asi začne nejlépe; neboť Já mu vložím Sám do srdce a do úst správná slova.

5) A víte-li nyní také to, pak při vyučování svých bližních ve jménu Mém nemůžete učinit falešný krok; kdo však toho nebude úplně dbát, ten se octne brzy a snadno na scestích, na nichž se on i jeho učedník těžko kdy úplně vyznají.

6) Takový byl vždy neblahý počátek falešného a lživého prorokování a zatemnění a zhoršení lidí. Proto své bližní má učit jen ten, kdo se tomu dříve ve svém srdci naučil ode Mne. Kdo však začne učit své bližní ze sebe jen tomu, co kuse uslyšel od jiných lidí, jako nějaký Mnou poučovaný a také bude volat: „Hle, zde, tu anebo tam je Kristus, od věčnosti pomazaná pravda z Boha!“, pak mu nevěřte; neboť to je již falešný prorok, který si chce hrát také na proroka jen pro vážnost a časný prospěch!

7) Kdo však chce bez velké námahy rozeznat falešného od pravého, Mnou povolaného proroka a učitele, ať se podívá na jeho skutky!

8) Vše může člověk před očima svých spolubližních snáze skrýt nežli své sobectví a ziskuchtivost. Aby je upokojil, neopomene až příliš brzo a příliš zřejmě použít každého prostředku k dosažení cíle, pro nějž má jeho srdce nezničitelnou lásku.

9) Nedejte proto falešným prorokům nikdy dosáhnout moc a vnější vážnost! Neboť jestliže

je někdy dosáhnou, pak to bude brzy opět nejvýš temně mezi lidmi vypadat a bude vám s nimi podstoupit tuhé boje!“

10) Privil **Říman** s povážlivou tváří: „Ó, Pane a Mistře všeho bytí a života, tomu budeme moci my lidé zajisté těžko zabránit! Nechceš-li Ty, Všemohoucí, Sám tomu zabránit, pak se to bude až příliš brzy na této Zemi jen hemžit samými falešnými proroky; neboť slepý lid bude stěží sto činit rozdíl mezi pravým a falešným prorokem. Kdo mu pak bude moci říci a pochopitelným učinit, že jeho učitelé jsou falešní proroci?“

11) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, Já učiním Své; ale také vy musíte učinit své! Avšak každý člověk má svou úplně svobodnou vůli, kterou nesmím Svou všemohoucností uchopit a spoutat, protože by to bylo - jak jsem vám to již ukázal jasně a velmi pochopitelně - proti Mému řádu.“¹⁴⁾

12) Právě proto vám dávám do ruky nejpůsobivější prostředek proti každé falši v ukázané pravdě, kterou budete moci za Mého přispění postavit proti veškeré lživé čeládce pekla nejpevnější hráze a valy.

13) Tak brzy a tak snadno, jak vy si to však nyní představujete, nebudou moci ovšem být falešní proroci s této Země vyhlazeni; avšak nakonec zvítězí jedině a toliko světlá a živá pravda. Proto zůstávejte jen pevní a nepoddajní v pravdě; neboť jedině ona osvobodí nejen vás, nýbrž nakonec také všechny lidi od starého těžkého jha lži a klamu! Proto jen vy se nedejte žádnou lží, která se zdá sebejasněji svítící, již ošálit, - pak půjde vše dobře!

14) Vy jste nyní sůl, jako nejlepší koření mezi lidmi na této Zemi. Nebudete-li leniví a vlažní, pak to půjde s duchovními pokrmy náležitě kupředu, a lidé budou po nich toužit; stanete-li se však vy jakožto sůl ztuhlí a nechutní, čím potom bude duchovní strava pro lidi kořeněna?!

15) Jednejte proto ve všem podle Mé nauky a podle Mé vám nyní náležitě oznámené vůle a vaše sůl již časem ponenáhlu vyhubí plevel mezi pšenící na roli života a vy sami se. budete nadmíru těšit nad silou a mocí Mé pravdy mezi lidmi!“

186. UZDRAVENÍ NEMOCNÝCH Z JOPPE.

1) Když jsem ukončil tuto řeč, přišel sluha Markův a zval nás k obědu; neboť polední doba byla již značně překročena.

2) **JÁ** jsem však pravil: „Kdo z vás nyní chce jít dolů, aby se posílil pozemským pokrmem a pozemským nápojem, ať jde a upokojí své tělo; Já Sám zůstanu však dnes až do večera na této hoře. Kdo však zůstane u Mne, nebude ani hladovět, ani žíznit!“

3) Ostatně z krajiny Joppe sem přijde brzy mnoho hladových a žíznivých chudých, ať požívají pro nás připravený oběd! Budou mezi nimi mrzáci a chromí na rukou a na nohou a malomocní a těžkými horečkami trýznění; a požívají-li pro nás, připravené pokrmy, ulehčí se jim. Ať to sluha v domě takto zařídí!“

4) Privil **jeden z přítomných učedníků Janových**: „Pane a Mistře, přicházející joppejší nemají o Tobě ještě zprávy a proto nemohou přece mít ještě víru v Tebe a v Tvé slovo, - a přesto budou Tvým požehnáním, které vkládáš do pokrmů, uzdravení? Jak to lze spojit s tím, když vždy říkáš: „Tvá víra ti pomohla?“

5) Privil jsem **JÁ**: „Jak to lze spojit s tím, že můžeš již jako starý učedník položit tak hloupou otázku? Cožpak jsem již nevyslal velký počet učedníků?!

6) Dva z nich jsou nyní v Joppe a hlásají chudým Mé slovo. Vkládali také na tyto chudé ve jménu Mém ruce a ulevilo se jim; ale uzdravení upadli opět do svých starých slabostí a navykých hříchů a tím také do starých tělesných nemocí.

7) I obrátili se opět na oba učedníky, aby je uzdravili. Ale učedníci řekli: „Jestliže vás opět ve jménu Páně uzdravíme, budete hřešit znovu; proto vám pravíme: Konejte napřed náležité pokání a když Pán uvidí, že jste se navždy vážně polepšili, pak vám pomůže! Vstaňte a jděte naplnění lítostí, vírou a důvěrou k zázračné studni u Moře Galilejského, kterou zřídil a které požehnal Pán Sám a dojdete uzdravení; tato pro vás namáhavá pouť ať vám však poslouží ku pokání!“

¹⁴⁾ „by bylo proti mému řádu.“ Je v originálu Lorberově cizí rukou vloženo dodatečně. Vyd..

8) Hle, po tomto vážném napomenutím vydali se, jakkoli to šlo těžko, nemocní chudí naplnění vírou a důvěrou na dalekou a obtížnou cestu a loď, která právě míří k tomuto břehu, přivádí je sem.

9) Nepřicházejí sem tedy bez víry, nýbrž s náležitou hojností víry a bude jim tedy touto jejich vírou pomozeno.

10) Ty však Mi budoucně nedávej již tak hloupé otázky; neboť takové otázky by svědčily o tom, že bys ještě nebyl pravou solí ke kořenění pokrmů pro duši a ducha lidí !“

11) Poté Mne učedník prosil za odpuštění a děkoval Mi za toto napomenutí.

12) **JÁ** jsem Se však obrátil ke sluhovi, kterému zatím přikázal náš Marek, aby dopravil na vrch náležité množství chleba a vína a pravil: „Ti chudí ať pojedí venku; neboť čerstvý vzduch je jejich zdraví prospěšnější nežli je vzduch a pára jídelny! Jdi tedy a učiň, co je ti přikázáno!“

13) Poté sluha šel a přesně vše obstaral.

14) Jiní sluhové přinesli brzy několik džbánů plných vína a rovněž také několik bochníků chleba.

15) Sluha poslaný dolů vyzval pak chudé, na břeh vystoupivší hosty, aby se, pokud to šlo utábořili u stolů venku a dal ihned přinést na jejich stoly hojnost pro nás nejlépe připravených pokrmů.

16) **Chudí** se toho však velmi ulekli a pravili: „Ó, příteli těchto pokrmů by nám bylo ovšem zajisté zapotřebí; ale jsme chudí a sotva je budeme moci zaplatit!“

17) Pravil **sluha**: „Ten, který pro vás poručil tyto pokrmy pro vaše uzdravení, již je zaplatil; proto jezte a pijte bez další starosti! Ale až se uzdravíte, neupadněte opět do svých starých slabostí a hříchů, jak jste do nich upadli teprve před krátkou dobou v Joppe po prvním uzdravení dvěma učedníky!“

18) Když to byli chudí uslyšeli, užasli nad touto sluhovou řečí a jeden se otázel, jak to může vědět, ježto, pokud on ví, ti dva učedníci, kteří jim byli toto pravili, dleli ještě delší dobu v přístavu a jistě nenavštívili tuto krajinu, kde by mu byli mohli něco takového sdělit a jinak mimo ty dva učedníky velkého Spasitele a je samé nemůže nikdo o tom nic vědět.

19) Pravil **sluha**: „Neptejte se nyní na to dále, nýbrž jezte a pijte, abyste byli opět zdraví! Až se opět uzdravíte, pak se již také dá mluvit o tom, jak jsem přišel k této zprávě.“

20) Poté začali chudí jíst a také pít a když se náležitě nasýtili, pak je také jejich zla opustila; malomocní byli očištěni, horečkou stížená horečka opustila a chromí a mrzáci se napřímili a mohli svých nohou a rukou právě tak používat, jak je to možné jen silnému a úplně zdravému člověku. A žasnutí, dotazování a také chválení nebralo konce. Ale sluha jim zvlášť závažnou odpověď nedal.

187. ÚDIV ŘEKŮ NAD LÉČIVÝM JÍDLEM.

1) jeden z uzdravených, byl to **Řek** rodem z ostrova Cypru, který se však později usadil jako rybář v Joppe a jinak to byl velmi zkušený člověk, pravil sluhovi: „Příteli, země, v níž jsem se narodil a v níž jsem téměř 30 let jako nejzkušenější rybář žil a působil, se nazývá Cypr a je přes svůj velký rozsah oblévána na všech stranách velkým mořem, je nadmíru úrodná a ve všem tak léčivá a zdravá, že se stalo úslovím: „V naší zemi neznáme nemoci a zde se neumírá!“ Proto si tam bohatí Římané, Řekové, Egypťané a také Židé kupují za drahé zlato usedlosti, staví si nádherná obydlí a pak plní veselé mysli žijí v této přenádherné zemi.

2) Nicméně jsem však byl často svědkem, kterak tam také přišli nemocní, jedli ty nejzdravější pokrmy a pili to nejlepší a nejčistší víno; ale přece jen se neuzdravili tak, jako my nyní zde v tomto rovněž také velmi nádherném místě.

3) Co obsahovaly tyto pokrmy a námi požitá, také velmi nádherně chutnající víno, že jsme se všichni, počtem asi 40 různými nemocemi stížení uzdravili najednou tak, jakoby nám nikdy nic nechybělo?“

4) Pravil **sluha**: „Ani pokrmy, ani víno vás z vašich zel neuzdravilo, nýbrž milost a vůle Toho, kvůli Němuž vás sem poslali oba učedníci a v Něhož jste úplně věřili, když vám o Něm hlásali oba učedníci, že v Něm přebývá hojnost Ducha jednoho jedině pravého Boha.

5) Tedy jeho láskou, slitováním, milostí a vůlí byly tyto pokrmy a víno kořeněny a toto duchovní koření vás uzdravilo. Proto děkujte za to jedině jemu a neupadněte jako nyní úplně

uzdravení lidé opět do svých starých slabostí a hříchů, abyste se neoctli ještě jednou v horších nemocech, nežli byly nemoci, z nichž jste nyní přezáračně uzdraveni!“

6) Když uzdravení uslyšeli od sluhy tato dobrá slova napomenutí, slibovali co nejsvatěji, že jich budou až do smrti co nejdůležitěji pamětliví. Jen by rádi věděli, kam by nyní měli jít, aby se setkali s velkým Spasitelem, aby jedině Jemu Samému vzdali na kolenou příslušný dík.

7) Privil **sluha**: „Abych vám to řekl, k tomu jsem nedostal rozkaz. Pojměte však náležitou lásku k Němu a tu se pak také již může stát, že Ho také budete moci vidět tváří v tvář!“

8) On Se dá od lidí jen tehdy nalézt a také s Ním mohou mluvit, když Ho ve svém od hříchu očištěném srdci hledají a i kdyby také byli někde na konci světa; neboť On vidí vše, ví vše a zná i nejskrytější myšlenky každého člověka a kdyby se i skrýval v nějakém nejvzdálenějším koutě této širé Země.

9) Jedněte tedy podle toho co jsem vám nyní řekl a mohu vám také říci, že Ho osobně dobře znám a přesto, že jsem jen sluhou tohoto domu a svého pána, jsem sám také pln ducha a věčné pravdy Jeho nauky.“

10) Poté opustil sluha uzdravené a šel za svými jinými záležitostmi.

188. UZDRAVENÍ A JEJICH LODNÍCI.

1) Poté vstali uzdravení od stolů, odebrali se k moři a vypravovali dosud přítomným lodníkům, co vše je potkalo.

2) I užasli také lodníci z krajiny Tiberie a pravili, že také oni velmi mnoho slyšeli o velkém Spasiteli z Nazareta; ale dosud Ho ještě nikdy nespatriřili a tak by také oni nemohli hned do slova uvěřit všemu, co od jiných lidí slyšeli o tomto zázračném Spasiteli. Ale nyní mají před sebou nejvyšší zřejmý důkaz a mohli a chtěli by tedy také všemu ostatnímu uvěřit, co by od něho slyšeli a rovněž tedy také nadevšechno chválit Boha, Který dal takovou moc člověku; neboť pokud sahá lidská paměť, něco takového tu ještě nikdy nebylo.

3) Privil poté **uzdravený**: „Podle vašich pojmů a poznatků máte věru zcela pravdu; avšak my jsme o věci v sobě poněkud jinak uvažovali a asi se nemýlíme! Člověk, kterému podle vašeho rozumu propůjčil Bůh tak velikou moc, že Ho chcete chválit jako svého Boha, zdá se být právě Pán Sám ve Svém domě a může se Svou mocí podle Své nejvyšší vlastní vůle nakládat a Bůh, Kterého chcete pro člověka chválit, zdá se být ve vši plnosti v Něm Samém domovem! Neboť podle toho, co jsme zcela věrně slyšeli od Jeho dvou do Joppe vyslaných učedníků, nemluví vesměs způsobem, jako druhdy mluvili k lidu různí proroci. Proroci pravili vždy: „Poslyš, lide!“ anebo „Poslyš králi, anebo ty anebo ty! Takto dí Pán!“ a teprve pak mluvil Duch Páně z úst proroka; On však praví: „Já Sám pravím vám a Já tomu chci!“

4) A přátelé, jakmile nějaký člověk takto praví a mluví a Bůh ho za takovouto pro každého člověka nejvyšší opovázlivou osobivost přede všemi lidmi viditelně netrestá, pak má takový člověk jistě úplnost Boha Samého v sobě a je tedy také Sám úplně Pán, jinak by se mu věru nikdy nepodařilo, aby mohl všem duchům, tvorům a živlům přikazovat a aby vše poslouchalo nekonečnou moc Jeho vůle; neboť to víme z úst Jeho učedníků, kteří byli očividními svědky velmi mnohých znamení a zázraků.

5) A tak nám to připadá tak, že ve velkém Spasiteli z Nazareta máme co dělat již hned s Bohem Samým a nikoli s nějakým sebevětším prorokem!“

6) Privil poté **lodník**, který byl dosti obeznaný v Písmu: „Vy jste z Joppe, města, které je nyní obýváno více pohanů nežli čistými a pravými Židy a proto vy sami jste více pohané nežli Židé. Co to tedy udělá pohanům, když ke svým nejméně celkem as deseti tisícům bohů přidají ještě opět jednoho nového celého nebo polovičního boha?!

7) U nás čistých a ještě pravých Židů praví se však již v prvním přikázání Mojžíšově: „Já jedině jsem tvůj Bůh a Pán; budeš tedy jen ve Mne jako jednoho jedině pravého Boha věřit a vedle Mne nebudeš mít a uctívat žádných cizích lidmi vybájených bohů!“

8) Hledte, takto zní zákon pro nás Židy navěky! Když tedy tak, jak bychom tedy mohli tohoto zázračného Spasitele také jako druhého a tedy nového Boha přijmout a vzdávat mu poctu, kterou jsme povinni jen jednomu jedině pravému Bohu Abrahama, Izáka a Jakoba?!

9) Ale přesto vše máme nicméně velkou radost ze zázračného Spasitele z Nazareta, protože mu Bůh, jako člověku nám rovnému dal jistě pro jeho převelikou zbožnost takovou ještě ni-

kdy tu nebývalou moc a proto chválíme jen jednoho jedině pravého Boha, ale nikoli hojností božské moci nadaného člověka.

10) Kdybyste byli pravými Židy, pak byste činili také totéž; avšak jako více pohané nežli Židé můžete také činit co chcete - neboť vám není třeba odpovídat se za vaši víru před farizeji v chrámu jeruzalémském!“

189. UZDRAVENÝ RYBÁŘ DOKAZUJE LODNÍKŮM BOŽSKOST PÁNĚ.

1) Privil poté **uzdravený rybář**. rodem z Kypru: „Ačkoli jsem rodem pohan, znám však nicméně Mojžíše a proroky tak dobře jako ty.

2) Zda není psáno v proroku Isaiáši: „Takový je hlas kazatele na poušti: Připravujte cestu Pánu, čiňte na poli rovnou dráhu našemu Bohu!“ A dále se praví: „Pán bude Své stádo pást jako Pastýř; shromáždí jehňata do Své náruče a na svých řadrech nosit a vodit bude bahnice.“

3) My jsme sice v Joppe, ale nicméně jsme se z úst oněch dvou učedníků dověděli, co vše se přihodilo kolem Jeruzaléma.

4) Hlasem kazatele na poušti - byl Jan Křtitel, který na poli vaší slepoty připravoval Bohu rovnou dráhu, avšak žárlivostí templářů, kteří dovedli přivést Herodesa na svou stranu, přišel do vězení a brzy poté byl sťat.

5) Tento kazatel na poušti poznal ve Spasiteli z Nazareta Pána a jeho svědectví otevřelo mnohým lidem oči. Proč tedy zůstali farizeové slepého a zatvrzelého srdce? Cožpak nemají také oni Mojžíše a proroky?!

6) Praví-li prorok: „Pán bude Své stádo (nás lidi totiž) pásti jako Pastýř“, - zda není tento Pastýř, jehož osobní příchod na tuto Zemi přesně a jasně právě pro tuto dobu předpověděli všichni proroci, Mojžíšem počínajíc, Jeden zcela týž Pán a Bůh, Který dal Mojžíšovi na Sinai přikázání? !

7) Jestliže se tedy nyní v největší víře jako jehňata kolem Něho seskupujeme a On nás se vší láskou Svého božského srdce vede jako dobrý Pastýř bahnice - což z Jeho nauky a z Jeho skutků poznáváme až příliš dobře a jasně - věříme pak, i když jsme také více pohané nežli Židé, snad v nějakého jiného a cizího Boha nežli jen v Toho, v Kterého přikázal Mojžíš jedině věřit?! A konáme bezpráví, když Mu za prokázanou nám milost děkujeme a vzdáváme úctu jedině Jemu?!

8) Věřu, neslouží vám nikterak ke cti, když my, někdejší pohané, spíše v plné pravdě poznáváme Světlo, které přišlo k nám, nežli vy kteří jste podle vašeho Písma pro toto Světlo vyvoleným národem!“

9) Po této rybářově řeči neříkali lodníci již dále nic; neboť poznali, že řečník je v Písmu zběhlejší nežli oni a nechtěli se s ním pouštět do žádné slovní potyčky. Zároveň však mezi sebou přemítali a také si říkali, že by rybář mohl snad mít nakonec přece jen pravdu a někteří se přitom stali více věřícími, nežli byli předtím. Poté uvolnili brzy své lodi a pluli zpět do Tiberiasu se slibem, že bude-li si oněch 40 uzdravených joppejských přát, připlují sem v několika dnech pro ně.

10) (**Uzdravení**) však pravili: „Děkujeme vám nyní za vaši dobrou vůli; půjdeme do svého domova jinou cestou!“

11) Poté lodníci odpluli.

190. OTÁZKA LÉKAŘOVA O MANNĚ NA POUŠTI.

1) Naši joppejští ohledávali pak břehy moře a mluvili ustavičně o Mně. Také si prohlíželi lázeňský dům a nejvýš se obdivovali jeho velkým mnohým, velmi účelně zařízeným místnostem a jejich čistotě a rovněž si také prohlíželi celou velkou zahradu a vychvalovali majitele lázní, stavitele a zahradníka, kteří to kdysi dovedli vytvořit. Tázali se také toho a onoho lázeňského sluhy, jak dlouho již trvá tento nádherný ústav, kdo a odkud byl stavitel.

2) Ale sluhové to nesměli nikomu říci a tak odpověděli tazatelům tím, že se to již, bude-li toho třeba pro jejich spásu, dozví od majitele lázní.

3) Když si byli tito počtem 40 v zahradě skoro až do večera vše s velkým obdivem prohlédli,

vyšli zase ven a radili se o nočním ubytování; a když spatřili na hoře několik stanů a velkou chrámovou besídku, otázali se sluhy, který byl v jejich blízkosti, zda by směli jako chudí a nemajetní lidé přenocovat na vrchu ve stanech.

4) **Sluha** však pravil: „Až nadejde doba pro noční odpočinek, pak se vám ho již dostane jako každému jinému hostu; nyní však mějte strpení, nežli páni, kteří se již téměř po celý den zdržují a baví na hoře, sejdou dolů do domu!“

5) Tím byli uzdravení také opět spokojeni, odebrali se ke svým stolům, kde bylo ještě trochu chleba a vína a posilovali se tím a rozmlouvali opět o Mně.

6) Co se však stalo na hoře u nás a mezi námi, zatím co byli chudí dole podle Mé vůle léčení, ošetřování a uzdravení?

7) Náš Rafael vypravoval přítomným vše, co se dělo dole a chválila se moudrost sluhova, jakož i později také rybáře z Joppe pro jeho chování k lodníkům z Tiberiasu. A učedníci Janovi poznávali nyní ještě více a jasněji, že joppejští ne bez víry ve Mne byli Mnou ze svých neduhů uzdraveni.

8) Když Rafael ukončil svá vypravování a Slunce se již začalo značně chýlit k západu, přistoupil opět **lékař z Melite** k Rafaelovi a řekl: „Vysoce vznešený příteli, od té doby, co se zde stává můj duch slovy Páně z tvých úst stále bdělejší a jasnější, rozpomínám se úplně živě na vše, co jsem kdy konal, viděl a četl z knih tak, že bych byl nyní s to doslova odříkat všechny knihy Mojžíšovy, proroků a ještě velmi mnoho jiného z knih Židů; a tu shledávám nyní něco zvláštního právě v oné době, kdy se Izraelité zdržovali na poušti a museli se živit manou, která padala denně mimo sobotu hojně k zemi.“

9) Že tento déšť many byl čistým zázrakem, o tom nemám nyní ani nejmenší pochybnost, ale co se mi tu zdá být zvláštní, nespočívá ani tak v onom zřejmém zázraku, nýbrž v tom, že ani jediný člověk nesměl v jednom dni nasbírat sobě a svým (lidem) více, nežli přesně jen tolik, kolik podle předpisu potřeboval na jeden den. Jen v pátek si směl každý také nasbírat předepsanou zásobu na sobotu, kdy mana z nebes nepadala; kdo si však také jiný den nasbíral zásobu na příští den, tomu shnila, páchla a byla plná červů a nebyla tudíž, poživatelná ani lidem, ani zvířatům.

10) Nuže, v tomto zvláštním opatření Jehovově Mojžíšem a Aronem neshledávám zvláštní moudrost Páně a její důvod. Bylo tomu skutečně tak, anebo je to jen nějaké alegorické, hieroglyfické vylíčení nějaké skryté, hluboce duchovní pravdy, která se v člověku odhaluje teprve tehdy, když jeho duch nabyl úplnou vládu v duši?

11) Bylo-li tomu však vskutku tak, pak věru nechápu, proč si nikdo nesměl mimo jen z pátku na sobotu a na žádný jiný den nasbírat zásobu. A jestliže mana neshnila, nezčervavěla a nepáchla v sobotu, - proč se tak stalo se zásobou nasbíranou na jiný den, jak je to zde napsáno? - Vysoce vznešený příteli, rozžehl bys mně v mé duši také tady náležité světélko?“

191. RAFAELOVO POUČENÍ O STRAVOVÁNÍ IZRAELE NA POUŠTI.

1) Pravil **Rafael**: „Ano, příteli, věc se má skutečně tak a to z nejdůležitějšího důvodu; neboť chtěl-li Bůh lid, v Egyptě zcela zabředlý do veškeré nejšpinavější světskosti vychovat pro vyšší světlo, nezbylo Mu nic jiného, než aby udržoval tento lid, přijavší zákony života, po 40 let na holé neúrodné poušti za všemožné střízlivosti a tak jej přivedl k vyššímu světlu. Tento lid jednak svou čachrářskou myslí, jednak všelikým strádáním si v Egyptě navykl spoléhat se na shromažďování, na nadměrné šetření, tím na hrabivost a na neblahou lakotu tak, že bylo velice těžké tyto nectnosti a neřesti úplně u něho vyhubit. Podvádět, krást, loupit, ano vraždit, lhát a všelijak smilnit a cizoložit, zejména vůči pohanským Egyptanům, stalo se tomuto božím národu druhou přirozeností, přes všechna napomínání a trestání.“

2) Za známého faraona, který začal tento jinak velmi pracovitý lid příliš mocně a příliš krutě potlačovat a všemi směry pronásledovat, dopřál sluchu opět Božímu napomínání a upustil značně od mnohých nectností a nepravostí a Bůh probudil Mojžíše, aby byl zachráncem tohoto národa, jak je ti známo z knih.

3) Tu přišel lid do vyprahlé pouště, kde nebyla pole, zahrady, pastviny, mléko, chleba, ani hrnců masa, nad čímž byl velmi zarmoucen a začal naříkat a reptat; neboť zásoby, které si vzal s sebou, byly brzy vyčerpány a ryby z Rudého moře k výživě lidu nestačily.

4) Tu se slitoval Bůh nad tímto národem a dal mu denní chléb z nebes. A když jej lid dostával v nejhojnější míře z nebes, tu až příliš brzy oživil starý zlý, přehnaně hromadící a čachrující duch; ale Bůh dal lidu Mojžíšem ihned náležitě vyhlášené předpisy, kterak tento živný dar z nebes sbírat a používat a kdo tohoto předpisu nedbal, ten byl tedy také ihned přísně podle předpisu potrestán.

5) A hle, to brzy udusilo v celém národě zlého světsky smýšlejícího ducha - neboť z hromadění zásob many nekoukal nikdy nějaký prospěch - a tak se lid držel předpisu.

6) Že se mana nasbíraná z pátku na sobotu udržela také v sobotu čerstvá a dobrá, to byla rovněž vůle Páně, aby se lidu, který v Egyptě úplně zapomněl na den odpočinku v duchu Božím a každého dne stejně shromažďoval, pracoval, kupoval a prodával, aspoň jeden den v týdnu zachoval k tomu, aby se toho dne zdržoval veškeré zbytečné práce a obíral se Bohem a Jeho učením a Jeho vůlí. Neboť národ bez veškerého vyučování ve sférách ducha zakrňuje a až příliš brzy zdivočuje pod zvířecí říši a je pak již sotva sto, mocí vlastního rozumu a vůle vzchopit se k vyššímu světlu.

7) Když o tom všem vesměs nyní správně, i jen po lidsku rozumově uvažuješ, pak tu již jistě poznáš jasně zářící lásku a moudrost Páně.

8) Avšak tento zjev má u národa izraelského ovšem také nejvyšší hluboký duchovní a nebeský smysl.

9) Chléb, který dal Pán na přirozené poušti, která však přitom také odpovídala vnitřní duchovní pustotě národa izraelského, právě pro tento národ na jeho tělesnou výživu pršet, odpovídá nyní Pánu Samému, Který nyní sestoupil jako živý chléb z nebes do pravé duchovní pouště lidí. Jeho slovo, Jeho nauka a Jeho skutky lásky jsou pravým živým chlebem z nejvyšších nebes. Kdo bude z toho chleba skutečně jíst, ten nikdy duševně nezemře, nýbrž bude v sobě mít život věčný.

10) Velmi mnozí, kteří jedli starou manou, zemřeli nejen tělesně, nýbrž žel také duševně a dosud ještě nevstali k životu; ale ti, kdo budou tuto živou manou v duchu skutku jíst, už také v sobě povstali k věčnému životu! A věz, takový je duchovní smysl někdejší nauky!

11) Přirozená mana však, kterou Izraelité nesměli sbírat do zásoby, odpovídá také tomu, aby si lidé neshromažďovali poklady, které mohou zničit rez a moli, nýbrž jen poklady sobotní pro duši a ducha, které zůstávají věčně. - Rozumíš tomu nyní?"

12) Lékař přisvědčil co nejdělejší a všichni žasli na touto řečí; neboť tomu dříve nerozuměli ani Moji učedníci.

192. ZJEV VZDUŠNÉHO ZRCADLENÍ.

1) Jelikož Slunce začínalo již klesat za obzor, minil náš Marek, zda by nebylo jaksi radno, odebrati se nyní, kdy v podzimní době roční bývají večery často chladnější, dolů do domu.

2) **JÁ** jsem však pravil: „Příteli, na to je ještě aspoň půl hodiny čas! Nestarej se, zda bude pro nás připravena večeře anebo ne; neboť až se vrátíme do domu, bude vše již v pořádku!

3) Zde na hoře se však přihodí ještě něco, čemu se budete velice divit a co bude mít nejlepší účinek na vaše srdce a na vaši duši; proto zde ještě zůstaneme dobré půl hodiny!

4) Až Slunce zapadne úplně, budete Mne chválit a velebit, že jsem vám zjevil něco takového. Od nynějška však až do té doby zachovejte úplný klid!“

5) Poté se všichni utišili a uklidnili; také duchům ve vzduchu, v zemi a ve vodách jsem potíchu přikázal, aby se chovali úplně klidně. A tak nastal v celé viditelné přírodě tak úplný klid, že se nikde nepohnul ani sebe tišší vánek, ani ptáčka nebylo nikde vidět ve vzduchu a voda jezera byla tak klidná, že vysoké vrchy obklopující velké jezero bylo vidět zrcadlit se na jezerní hladině tak jasně a nezkaleně, jakoby byly skutečné, což ve vysoké míře vzrušilo všechny přítomné, neboť tak nejvyšší dokonalý klid jezera sotva kdy předtím viděli.

6) Někteří by se Mne byli rádi otázali, co asi znamená tento ještě nikdy neprožitý nejvyšší úplný klid v přírodě. Poněvadž jsem však všem přítomným bez výjimky přikázal nejúplnější klid, neodvažoval se nikdo otevřít ústa. Také dole v domě, jakož i ve velkém lázeňském ústavu vše úplně utichlo, ač tu nevěděl nikdo, co ho pohnulo k tak úplně nečinnému klidu. Také náš Rafael, který byl v Mé blízkosti, se choval klidně jako socha.

7) Když nastal úplný soumrak a Hvězdy se ponenáhlu stávaly viditelné, tu se ve zcela čís-

tém a úplně klidným vzduchu začalo objevovat množství známých, ale ještě více neznámých krajin, zejména na západní obloze. Kam oko dohlédlo, bylo vidět pobřeží Středozemního moře se všemi obcemi a lodmi a všichni upozorovali, že také velké Středozemní moře bylo v úplně klidu. Zcela na západním okraji, kde zapadalo Slunce, se také objevil věrný obraz Slunce ve velmi načervenalém zabarvení, čemuž se začali všichni přítomní u sebe velice podívat. Tyto zjevy se stávaly od minuty k minutě živější.

8) Když se přítomní dosyta nabažili těmito zjevy, pravil jsem **JÁ** učedníkům: „Nuže, uvažujte o tomto zjevu, který se v jistých dobách zejména v Egyptě a v pusté Arábii vyskytuje velmi často, mnohdy i za jasného dne a svádí lidi k všelikým pověrám!“

9) Po tomto Mém vyzvání pravili učedníci: „Pane, podobné zjevy nejsou nám zrovna úplně cizí; ale co vlastně jsou v úplně pravdě a jak a proč vznikají, to nám, jako velmi mnoho jiného, ještě žádný smrtelník nevyzkoumal!“

10) Zde jsi jim dal vzniknout zřejmě Ty, abys nám podal také o takových věcech náležité poučení, abychom při podobných událostech nebyli uvedeni v omyl; avšak jak ostatně v podobném způsobu vznikají, to víš jen Ty a Rafael.

11) Židé je považují za prorocká předzvěstí a za významné a závažné písmo Jehovových znamení, podobné písmu, které jsme před nějakou dobou viděli v noci na Hoře Olivové.

12) Za co je však považují pohané, o tom jsme ještě málo slyšeli, protože jsme se nikdy neobírali jejich božskou naukou. Ježto však nyní máme mezi sebou několik úplně obrácených pohanů, ať tedy také podají svůj názor a své mínění o takových zjevech.“

13) Tu předstoupili přede Mne oni dva zrána nejprve jedině pravého Boha hledající a uzdravení **Řekové** a pravili: „Pane a Mistře, bajka o velké čarodějnici Morganě je příliš hloupá, než abychom se mohli odvažovat znovu ji zde vypravovat; neboť my sami jsme se jí už jako chlupci vysmívali a tak se nám musí jevit nyní tím hloupější a směšnější.“

14) Ale na našich dalekých cestách jsme měli nejen často příležitost pozorovat také zjevy - i když také ne vždy v tomto rozsahu - nýbrž také jsme o nich se znamenitými přírodopytci a znalci světa mluvili a mezi nimi byl jeden, jenž podle našeho mínění přišel jak se zdá věci dost na kloub.

15) Tento muž mínil, že takové zjevy, jakož i tisíce jiných zjevů mají úplně přirozený důvod a že třeba je pozorovat a dbáti jich jako jistých předchůdců jiných po nich následujících zjevů, zejména lodníkům na moři a karavanám na velkých písčitých pouštích. Poněvadž se objevují vždy jen při největším možném klidu vzduchu spočívajícím na Zemi, zdá se, jakoby se stal veškeren klidný vzduch ve výši oblačné oblasti podobně jako úplně klidná vodní hladina způsobilý k zrcadlení a my pak spatřujeme často z velké vzdálenosti na vysoko stojící a klidné vzdušné zrcadelné ploše zrcadlí se tu krajiny, obce, hory, řeky a mnoho nám neznámých věcí. Stane-li se však vzduch neklidný - což se po takových zjevech nevyhnutelně stává - a začnou-li vanout větry, pak také takové zjevy ihned zmizí, protože stále prudším vzdušným proudem pozbývá vzduch svůj klid a s ním také způsobilost zrcadlení.

16) Zda nyní tento názor našeho znalce přírody je úplně pravdivý a správný, nedovedeme v úplně pravdě posoudit; že se však bádajícímu jasnějšímu lidskému rozumu jeví ještě pravdě nejpodobnější a nejpochoptitelnější, o tom jsme úplně přesvědčeni tím, že po takových zjevech se dostávají jistě vždy následky.

17) Zároveň jsme při takových zjevech často také pozorovali, že se obrazy na vzdušném zrcadle jeví obráceně a to potvrzuje názor našeho přírodovědce ještě více; neboť obrazy na úplně klidné vodní hladině se také vždy vidí obráceně, - proč tedy ne také na zrcadle vzdušném? !

18) Takový by tedy byl nyní také náš názor na tyto zjevy. Kdo tu z nás učedníků má názor lepší, ať jej před námi vysloví!“

193. DŮVODY DUCHOVNÍ PŘEVAHY POHANŮ.

1) Pravil jeden z počtu známých Židořeků z Jeruzalému, který byl předtím **zákoníkem**: „Váš názor o této věci, ačkoliv se jeví být světskému rozumu dosti přijatelný, zdá se mi být přece jen trochu příliš přirozený, poněvadž postrádá jakéhokoli duchovního pozadí.“

2) Také my jsme viděli nejen krajiny, obce, hory a velké moře s mnohými loděmi, nýbrž také

Slunce s několika obláčky, které se vznášely kolem něho! Bylo tedy také toto Slunce jen pouhým obrazem na vzdušném námi náležitě popsaném zrcadle?“

3) Privil **jeden z obou Řeků**: „Ty jsi, jak se zdá nebyl zrovna zvlášť pozorný, když nám duch, jménem Rafael, vylíčil přesně Zemi, Měsíc a Slunce a tak i všechny vzájemné vztahy těchto světových těles! Snad jsi také při jeho výkladech objevil příliš malé duchovní pozadí?“

4) Ježto západ Slunce, Měsíce a všech Hvězd je způsoben jen tím, že se naše Země jako velká koule otočí asi za 24 hodin a něco více přes to od západu k východu kolem své osy, musí Slunce zdánlivě také stát stále hlouběji pod obzorem. Jelikož však vzdušné zrcadlo je jistě velmi vysoko nad horami našeho západního obzoru, bude moci jistě zrcadlit Slunce v takové výši jistě ještě o hodinu déle viditelné jako obraz na své ploše právě tak dobře jako všechny ostatní hlouběji ležící věci! - Rozumíte tomu?!”

5) Židořekové pohlédli s údivem na sebe a **zákoník** pravil: „Je přímo pro zlost, že nás pohané ovládají nejen fyzicky, nýbrž i duchovně; neboť nás při všech příležitostech velice předstihují svým rozumem, svými znalostmi a vědami a mnohými zkušenostmi a my jim nedovedeme dát takovou odpověď, aby nás neporazili.“

6) O tomto zjevu nepodal ani Pán, ani Rafael nějaké vysvětlení; ale jak nyní o věci soudím, má asi Řek zcela jistě pravdu!“

7) Privil jsem nyní **JÁ**: „Ty jsi konečně také správně soudil, dáváš-li Řekovi zapravdu; neboť podle toho, co zde sám od jednoho jasně myslícího znalce přírody uvedl, posoudil tento zjev zcela správně a co po něm bude podle jeho udání brzy následovat, o tom dostaneme ve dvou hodinách důkaz!“

8) Cožpak ty jako zákoník ještě nevíš, že v Písmu je psáno: „V oné době bude Židům moc a světlo vzato a dáno pohanům.“ ?!”

9) A hle, na základě toho vládnou nyní pohané nad vámi a nebetyčně vás předstihují rozumem a ve všech uměních, znalostech a všelikých vědách a nezůstanete-li v Mé nauce a nebudete-li podle ní žít a jednat, pak vás ještě více nadmíru zcela předstihnou a celou velkou zaslíbenou zemi rozšlapou na prach. Krásné velké údolí Jordánu a jeho mnohá města, městečka a vesnice se stanou pustinou, v níž vedle zlodějů a lupičů bude přebývat divoká zvěř.

10) Já jsem přišel do tohoto světa a jako Sám Žid k vám Židům, abych vás zachránil z veškeré nesnáze; počítejte však Židy, kteří ve Mne věří, - jak malý a nepatrný je jejich počet naproti těm, kdož Mne nenávidí a všude pronásledují! Počítejte však nyní pohany, kteří sem stále přicházejí zblízka i zdaleka a s mnohou radostí přijímají Mou nauku a Mne také jako Toho, Kterýž jsem, snadno a brzy uznávají a ihned Mne nadevšechno milují!

11) A tak je také hmatatelně před našima očima, jak a proč moc a světlo bude Židům vzato a dáno pohanům.

12) Budoucně bude sice světlo i mezi pohany velmi ztlumeno a zatemněno Dají se sice s velkou okázalostí nazývat a vysoce velebit jako Moji pomazaní, - ale vskutku budou mnohem horšími pohany nežli nyní Římané, Řekové a jiní pohané celé Evropy.

13) Avšak i mezi těmito pohany bude jich vždy mnoho, kteří zůstanou v Mé nauce a nedají se světem a jeho prchavými půvaby oslepit a svést.

14) Počítejte však nyní Židy, kolik je asi těch, kteří se nedali mamonem tohoto světa svést a zlákat! Ve všech městech Galileje, Judeje, Palestiny, Kanaánu a Samaří a ještě jiných krajin nenajdete jich ani sto, kteří od starodávna v srdci a ve skutku následovali a zachovávali pravdu podle Mojžíše a proroků! Teprve v této době se jich větší počet obrátil Mou naukou ke staré pravdě a to většinou jen z třídy chudých.

15) Porovná-li však velký počet obrácených pohanů ze všech dílů Země, je tento počet již nyní tisíckrát větší nežli počet Židů, mezi které jsem do tohoto světa přišel a mezi kterými nyní kráčí jako nejopravdovější a nejjasnější Světlo a všude hlasitě volám, aby přišli všichni ke Mně.

16) Když se však děje nyní toto před vašima očima a ušima, - proč se tedy nyní ve své mysli skrytě divíte, pravím-li podle pravdy, že moc a světlo bude Židům vzato a dáno pohanům a že nakonec i mezi nadmíru zatemněnými křesťanskými pohany budou nicméně vždy mnozí, kteří zůstanou při původní pravdě a nedají se světem omámit?!”

194. PŘIJETÍ ZJEVENÍ U ŽIDŮ.

1) **(Pán:)** „Ano, ano, časem přijde na lidi ještě velká temnota, strast a nesnáz, jakou předtím lidé ještě nikdy nezažili; ale v tomto největším zatemnění budou velmi mnozí hledat a také najdou pravé světlo a Já budu s nimi a konat budu s nimi soud nade všemi lidmi Země.

2) A jako je nyní náš Henoah-Rafael svědkem toho, co se děje nyní, rovněž tak budete i vy v oné době svědky toho, že se to stane tak, jak jsem vám to nyní předpověděl.

3) Neříkejte však ve svém srdci, že není pěkné bráti starému vyvolenému národu Božímu moc a světlo a dávat je pohanům!

4) Pravím vám: „Nikdo je Židům nebere a nedává pohanům, nýbrž Židé sami odmítají od sebe se Světlem, které přišlo k nim, také moc. A když pohané ve vši horlivosti přijímají, co zavrhují a zamítají Židé, jsem to Já, Který bere Židům Světlo a moc a dává to pohanům, anebo to nyní činí slepí Židé sami?

5) Pravím vám: „Židé mají sice ještě Písmo a konají z něho slepému lidu také slepá kázání o sobectví a cizoložné nečistotě. V Písmu jsou sice ještě staré pravdy zastřené, ale co do ducha pravdy jim nerozumí ani kazatel, který nemá vnitřní světlo a ještě méně lid a vede tedy slepý slepého a přijdou-li k jámě, padnou do ní oba a druh druhu nemůže pomoci.

6) K čemu tedy prospívají nyní Židům Mojžíš a všichni proroci? Pravdy v nich obsažené nemají pro ně ani tolik ceny, jako nemohl mít pro vás jakoukoli reálnou cenu onen dřívější zjev, ježto byl jen prchavým a většinou převráceným zrcadelným obrazem hlouběji ležících skutečností.

7) Takovýto dosti podobný obraz hluboce ležících pravd Písma spatřují na okamžiky také ještě čas od času nynější židovští kněží; ježto však jejich srdce a mysl bývají všelikými mnohými větry světských starostí až příliš brzy a snadno roztrhány, proto je také roztrháno a zničeno zrcadlo srdce a myslí k přijímání duchovních věcí a pravd ze sféry vnitřního duchovního života a oni již nemohou pravdy v Písmu zastřené spatřovat a poznávat a vrhají se ihned do náruče všeho světského shonu.

8) Na světlé okamžiky, které měli, vůbec již nemyslí a utápí se opět ve všelikém hýření dále po celý svůj pozemský život a napomene-li je někdo, že jsou na cestě záhuby, jsou plni zloby, hněvu a pronásledují Toho, Který k nim přišel pln ponížení, lásky, mírnosti, trpělivosti, pokory a pln dobrotivosti a slitování.

9) Je-li tedy tomu tak - jak jste se mohli sami již velmi často přesvědčit - jsem to potom Já, Který bere takovýmto Židům moc a světlo a dává je pohanům, či nečiní to oni sami?!

10) Kdo tu hledá, nalézá; kdo přichází a prosí, tomu bude dáno - a kdyby byl i trojnásobným pohanem - a přijde-li pohan a zaťuká u Mne na dveře, budou mu otevřeny.

11) A tak se stane, že staré děti životního světla z Boha budou svým vlastním chováním vystrčeny do nejzazší temnoty světa, kde budou pak jako vlci a vepři výt a zuby skřípat; ale děti světa, totiž pohané, budou přijaty do Mé věčné Říše života.

12) Jako když kvočna svolává kuřátka a snaží se před nepřáteli je pod svými křídly skrýt a chránit, rovněž tak jsem Já svolával vždy Svým Otcovským hlasem děti Abrahamovy a chtěl jsem je shromáždit pod Svá křídla Světla, Pravdy a Věčného života a hle, když jsem mluvil ústy proroků, tu říkávaly: „Z řeči této sice poznáváme, že je to slovo a hlas Jehovův ale proč k nám nepřijde On Sám, jako kdysi přišel k Abrahamovi, Izákovi a Jakobovi a proč nemluví s námi, Svými dětmi?!“

13) Poté následovalo zaslíbení za zaslíbením, že v této době přijdu Sám se vši Svou mocí a silou a se Mnou Má celá věčná Říše Života.

14) Tento prorokovaný čas přišel a Já s ním, přesně podle proroctví; pročpak nepřijímají Mne, pročpak Mne nepoznávají, proč nevěří ve Mne, ač k potvrzení věčné pravdy veškerých proroctví o mém osobním příchodu do tohoto světa konám před jejich zraky znamení, která mimo Mne a Mé vůle nejsou nikomu možná?

15) Za veškerou Mou lásku, dobrotu, mírnost, pokoru, trpělivost a slitování Mne nenávidí a se vši prudkostí a zuřivostí Mne pronásledují!

16) To jsou tedy ty vychvalované děti Světla? Ó, nikoli! To jsou děti pekla a jejich otcem není Bůh, nýbrž ďábel!

17) Je tedy za takovýchto okolností ode Mne bezprávím, činím-li nyní pohany Svými dětmi a děti ďáblovy odkazují tam, kde je říše jejich nynějšího otce a pána?!

18) Řekni Mně nyní, zákoníku, zda jednám nesprávně, když příliš zlé Židy podle jejich svobodné vůle opouštím a moci a světla dopřávám pohanům !“

19) Poté pravil **zákoník**: „Pane a Mistře kdo se může s Tebou přít?! Co mluvíš, je věčně pravdivé a co činíš, je věčně dobré!“

20) Také pohané pocházejí od Noema jako Židé. Když se nyní zase vrací k Tobě, je to pro jejich blaho a štěstí a Ty je od Sebe neodstrkuješ - a kdo by tu mohl říci, že je nesprávné, když je přijímáš místo dětí světla, které Tě nechtějí uznat a přijmout jako Toho, jímž jsi podle vší pravdy před námi?!

21) Ó, Pane a Mistře, odpusť mně hloupost mých předtím vyslovených slov! Tvou milostí budou zajisté i nám jednou všechny věci Tvé Říše úplně jasné!

22) Pravil jsem **JÁ**: „To také budou; ale sami se musíte divit tomu, že nyní jsou pohané jako děti světa ve velmi mnohých věcech chytřejší nežli vy! - Ale nyní o tom již nic dalšího!“

23) Tento zjev nyní zcela pominul a již se dosti setmělo; odebereme se tedy nyní také opět dolů do domu a pojíme připravenou již večeři. joppejští na nás už s velkou touhou čekají a dostane se jim také sdělení o Mé přítomnosti a když je dostanou, budou z toho mít jistě větší radost nežli Židé v Jeruzalému až přijdu opět k nim. A tak se tedy vydáme na cestu a půjdeme dolů do domu!“

195. PÁN ZVE RYBÁŘE Z JOPPE NA VEČEŘI.

1) Tu přišel také sluha Markův a to týž, který nás zval v poledne k obědu. Pochválil jsem ho za dobré a moudré zacházení s chudými a s nemocnými joppejskými. Poděkoval Mi za toto pochválení a vydali jsme se na cestu dolů.

2) Také jsme brzy přišli k domu a odebrali se ihned do hostinského pokoje neboť od západu začal vanout dosti silný vítr, který byl také příliš zlý pro joppejské, kteří se zdržovali venku a to na břehu jezera a seznámili se s přítomnými lodníky našeho Kisjony, kteří s nimi mnoho rozmlouvali o Mně a také jim naznačili, že Já zde ještě prodlévám a že Mne budou moci spatřit.

3) Když zpozorovali, že jistí páni sešli s vrchu dolů do domu, tu šel známý rybář, rozený na Cypru, ihned k domu a otázal se sluhy, zda také oni smí přijít do domu; neboť vítr u jezera venku v přírodě se stává stále prudčí, chladnější a nepříjemnější.

4) A **sluha** pravil: „Jdi dovnitř a promluv s Pánem Samým; On už ti dá náležitou odpověď.“

5) Pravil **rybář**: „Příteli, jak těmito otevřenými dveřmi pozoruji, sedí jich mnoho u velkého jídelního stolu! Který je to z nich?“

6) Pravil **sluha**: „Jdi jen dovnitř a ptej se také sám na Pána a ihned se dovíš, který z těch mnohých je Pán!“

7) Poté vstoupil **rybář** s jakousi úzkostí k nám do jídelny, hluboce se nám uklonil a poté pravil odhodlaným hlasem: „Velectění přátelé a pánové této usedlosti, rád bych si v jisté záležitosti promluvil několik slůvek s vlastním vrchním pánem této usedlosti! Nechcete mně chudému Joppejci co nejlaskavěji oznámit, na koho z vás se mám obrátit?“

8) Pravil poté co nejlídněji **naš Marek**: „Ano, příteli, dočasným vlastníkem a správcem této usedlosti byl bych ovšem já; ale vlastní jedině pravý Pán a Mistr nadevším je Muž, sedící zde po Mé pravici! Na Něm závisí vše, čeho si zde přeješ dosáhnout.“

9) Po těchto Markových slovech přistoupil rybář ve vší úctě ke Mně, hluboce se opět uklonil a chtěl začít velmi ozdobnými slovy se Mnou mluvit.

10) **JÁ** jsem mu však řekl: „Já už vím, co bys Mně chtěl říci a přednést. Pohleď, tamto v druhém koutě této prostranné jídelny je ještě jeden velký jídelní stůl a je již opatřen vínem, chlebem a jinými pokrmy! Jdi ven, přiveď všechny své druhy dovnitř, obsaďte ten stůl a posilněte se pokrmem a nápojem! Poté se již ukáže, co ještě dalšího se dá této noci dělat. Jdi tedy a učiň, co jsem ti nyní přikázal!“

11) Poté se rybář naplněn opět díkem v srdci hluboce uklonil a pospíchal ven ke svým druhům, kteří již s největší touhou čekali na jeho návrat.

12) Když jim sdělil, co jsem mu byl řekl, nastal mezi nimi velký jásot, opustili ihned břeh a naplnění díky odebrali se do pokoje; vstoupivše do něho hluboce se uklonili, sedli si poté ihned za stůl pro ně prostřený a zapěvše žalm, chutě se pustili do jídla a pití a byli brzy velmi radostné a veselé myslí.

13) Také u našeho stolu byli všichni čilejší a nechyběla ani všelijaká vypravování o Mých skutcích a naukách, k nimž se joppejští stávali stále pozornější a proto mezi sebou vyměňovali stále méně slov.

14) Ze slov Mých učedníků brzy však Joppejští postřehli, že jsem asi mezi nimi Já.

15) A **rybář** se obrátil k sluhovi a pravil: „Příteli, řekni nám co nejlaskavěji, který tamto u stolu pánů je Onen nyní zde jistě přítomný velký a svatý Mistr z Nazaretu, o Němž nám v Joppe hlásali dva z Jeho Jím vyslaných učedníků, že v Něm přebývá úplnost Ducha Božího tělesně a proto vše poslouchá Jeho vůli! Kdo věří v Něho a žije a jedná podle Jeho nauky, obdrží od Něho věčný život a bude přijat do Říše nebeské!“

16) Pravil **sluha**: „Proč se mě na to tážeš? Hle, my všichni máme od našeho zaměstnavatele příkaz, abychom nerozhlašovali Světce z Nazareta před žádným hostem a tohoto příkazu musíme dbát! Jdi však a promluv s Tím, Který na tvou prosbu vás vyzval, abyste vstoupili; Ten ti poví pravdu!“

17) Pravil **rybář** a s ním **někteří jeho druhové**: „Ó, příteli, děkujeme ti za tvá nám uštědrěná slova! Nám je nyní již vše jasné; právě Ten, na Kterého bychom se měli obrátit, abychom uslyšeli pravdu, je Světec z Nazareta Sám! Nyní chápeme, proč nám Ho tvůj starý zaměstnavatel označil za vlastníka a pravého Pána nadevším. Proto jemu jedinému budiž všechna čest, všechna chvála a všechna naše láska a klanění!“

18) Poté pravil **sluha**: „Zůstaňte tedy přítom, co vám vnuknul váš duch!“

19) Poté šel sluha dále za svou záležitostí, **rybář** však pravil svým druhům: „Přátelé a bratři, ježto nyní dobře víme, že Svatým z Nazareta je právě Ten, Kterého mně majitel tohoto ústavu označil jako vlastního pravého Pána nadevším a Který nás vyzval, abychom vešli dovnitř a posadili se za stůl, u kterého jsme se nyní dobře nasýtli a občerstvili, je to také jen On, jemuž jedině vděčíme nyní již podruhé za uzdravení z našich nemocí!“

20) Je nyní již na čase, že jsme měli to neocenitelné štěstí, že jsme se tu nyní s Ním setkali poprvé osobně a také Ho poznali, bychom Mu tedy také ústně vzdali dík, jak jej v srdcích co nejživěji pociťujeme a potom Ho však poprosit, aby nás také budoucně až na konec našeho života se Svou všemohoucí milostí a láskou neopouštěl; neboť veškeré naše štěstí závisí od nynějška jen na Něm.“

21) S tímto návrhem rybářovým byli všichni co nejúplněji srozuměni, stali se svých sedadel a chystali se přistoupit přede Mne, aby Mně přednesli ústně svůj dík a pak Mne poprosili o to, co jim rybář navrhl.

22) **JÁ** jsem vstal se Svého sedadla, šel jsem jim vstříc, přistoupil k nim a řekl: „Budte klidní, Mé děti a přátelé, dík a prosba ve vašem srdci Mně postačí a vaší vírou ve Mne a vaší láskou ke Mně a tak také k vašim bližním dojde u Mne vaše prosba také navěky nejúplnějšího splnění. Posadte se nyní jen opět na svá místa a buďte plni radostného srdce!“

23) Ještě před půlnocí se pro vaše hlubší poučení přihodí všelicos, co s mnohou pozorností věrně podržte a uchovejte pro sebe a pro mnohé z vašich slepých bratří; neboť také vy se budete moci budoucně stát a být šířiteli Mého jména a Mé nauky.“

24) Poté jsem Se opět odebral na Své místo a joppejští Mně z plna srdce děkovali a nemohli Mne dost velebit a chválit za to, že já Sám jsem přišel k jejich stolu a v největší míře je potěšil.

25) Marek pak přikázal sluhům aby přinesli na stůl joppejských ještě více chleba a vína, což se také ihned stalo a joppejští požili tedy také čas od času trochu vína a chleba a naslouchali stále s největší pozorností všemu, co se mluvilo u našeho stolu.

26) Za chvíli poznali z rozhovoru učedníků u našeho stolu také Marii jako matku Mého těla a velebili ji mezi sebou jako nejšťastnější všech matek na celé Zemi.

27) Tu šla **Marie** k joppejským a řekla jim: „Milí přátelé, velebte jedině Pána a jednejte podle jeho vůle! Já jsem sice podle jeho věčného úradku matka jeho těla; ale jedině On je Pán od věčnosti a jedině jemu přináležejí pak také všechna čest, všechna chvála a všechno velebení! Já o sobě jsem však jen jeho děvečka a nechávám na sobě uplatňovat vždy jeho vůli. Budte tedy klidni a velebte jen jedině Pána!“

28) Po těchto slovech Mariiných se Joppejští opět uklidnili, rozmlouvali však nicméně o tom, jak přezbožná musela být tato matka již od narození, že se stala hodnou tak nevýslovně velké milosti.

196. BOUŘE A JEJÍ OBDOBA (PODOBENSTVÍ).

1) Když se víc a více vyčerpávali v této rozmluvě, bylo slyšet zvenku stále prudší a prudší burácení větru a dva lodníci Kisjonovi přišli k nám a tázali se nás, co by měli dělat při takové bouři; neboť moře žene neslýchaně mocné vlny ku břehu a hrozí dokonce - stane-li se vichr, který začal náhle vanout od východu, ještě horší - že požene vodu až do tohoto domu. Upevnili sice lodi ku břehu třikrát silněji nežli předtím, také se důvěřivě na Mne obrátili a prosili o pomoc, ale bouře se nicméně stávala stále prudší.

2) Tu Mne Kisjona prosil, abych přikázal bouři, nad níž jsem také jediným a výlučným Pánem a Vládcem, aby trochu polevila a aby mnohým pobřežním obyvatelům nezpůsobila příliš citelnou škodu.

3) Pravil jsem **JÁ**: „Já jsem sice vpravdě také Pánem vichru a nevanul by tak mocně, kdybych ho tak nechtěl mít; proč však to chci právě tak mít, to se vám také zcela jasně ukáže již za hodinu!

4) Nech tedy bouři plnit vždy jen její povinnost a závaznost; tvým lodím neuškodí a tvoji lodníci se jí nebudou bát i když bude ještě prudší. Vodu jezera nepožene přes břehy dále nežli nyní. Dej však lodníkům trochu chleba a vína a oni se pak budou ještě zmužileji dívat v tvář bouři, nežli je tomu nyní!“

5) To se pak také ihned stalo a oba lodníci obdrželi několik džbánů vína a rovněž také několik bochníků chleba a donesli to svým druhům, kteří byli v rybářské, na břehu postavené chatě. Když tito druhové spatřili takové občerstvení, tu si také nedělali z bouře již tak mnoho.

6) Všichni přítomní se navzájem tázali, co asi znamená tato bouře a co způsobí.

7) Náš Filopold se dokonce obrátil na Rafaela, sedícího zcela klidně u stolu.

8) A (**Rafael**) pravil: „Příteli, kdyby to byla vůle Páně, zajisté bych ti to řekl; ale to není ještě Jeho vůle a tak nyní ještě nemohu vyhovět tvému přání! V několika hodinách se však tato věc začne před vašima očima již sama sebou vyjasňovat.

9) Náš Řek však při svém zcela správném vysvětlování vzdušného zrcadlení na hoře beztoho doložil, že po takových zvláštních zjevech, které potřebují vždy velký klid ve vzduchu, následují vždy a brzy značné bouře jak ve vzduchu, tak i ve vodě - a hle, z přirozeného hlediska soudil také úplně správně, protože to již několikrát zakusil!

10) Proč však Pán v podstatě dopouští takové zjevy, je ovšem zcela jiná otázka, na kterou ti z důvodu již řečeného ještě nemohu a nesmím odpovědět.

11) Pohled však na mysl člověka, která se často ponořuje do úplně bezstarostného klidu, při čemž se člověk cítí zcela šťastný a blažený! Ale čím se člověk na nějakou chvíli cítil klidnější, šťastnější a blaženější, tím bouřlivější to pak brzy poté začne být v jeho mysli, byla-li zpočátku vyrušena jen trochu něčím nepřijemným ve svém sladkém klidu.

12) Ale člověk, jehož mysl musí stále bojovat s všelikými bouřemi, málo si dělá z opětovných nějak nově se vynořujících bouří a podržuje snáze svou náladu a při všech událostech potřebný klid.

13) Kdyby to dnes bylo po celý den počínajíc od rána až do úplného večera v celé přírodě trochu neklidnější, nežli jak to zvláště v případě přirozeného klidu bylo, pak by také lodníci Kisjonovi nedostali takovou úzkost před vysoko jdoucími vlnami. Tyto vlny je však nyní probudily z jejich úplného celodenního klidu a oni si již nevěděli rady. Nyní se však jejich mysl stala již spolu bouřlivou a proto nyní také již nemají téměř zcela žádnou úzkost před vysoko jdoucími vlnami.

14) A hle, příteli, to je také dobrá nauka pro všechny ty, se rádi oddávají známé sladké a bezstarostné lenosti! Kdo je činný, tomu postačí snadno malý odpočinek na posílení jeho bytosti; a je-li posílen, pak touží ihned opět po činnosti a jen v ní nachází pravou radost.

15) Kdo se však vyhýbá činnosti a cítí se podobně jako dobře krmení farizeové a jiní bohatí zahaleči šťastný a blažený jen ve stále přibývajícím nečinné lenosti, ten propadne úplně zběsilosti, bude-li jeho lenost, která ho naladuje tak blaženě, i jen v nejmenším nějak ohrožena.

16) Proto tedy ustanovil Pán na této Zemi také všeliké bytosti, věci a zjevy, jimiž lenivosti chtiví lidé jsou stále ze svého práce se štítícího klidu burcováni a musí také poznat, že předně nejsou - jak si to leniví boháči často až příliš mocně namlouvají - pány světa a všech bytostí a věcí na něm a v něm, nýbrž Kdosi jiný, kterého takoví lidé ovšem neznají a o kterém se také nic

pravdivého dovědět nechtějí, jak to můžete až příliš dobře pozorovat u mnohých farizeů a ostatních Židů.

17) Hledte, to co jsem vám nyní řekl je hodno většího a hlubšího povšimnutí, nežli vědět předem, co má znamenat tato bouře!“

197. O PŘÍTOMNOSTI ANDĚLŮ U LIDÍ.

1) Tuto velmi případnou řeč a poučení Rafaelovo vyposlechli s největší pozorností také Joppejští a divili se velice moudrosti tohoto zdánlivého jinocha.

2) „Kdo asi je tento přenáherně vypadající jinoch?“, tázali se někteří z nich.

3) **Rybář** však pravil: „Jak se můžete ještě takto tázat? Cožpak nám oba učedníci v Joppe přesně nevypravovali, že je ve společnosti Páně také všem lidem viditelný jinoch, který podle vůle Páně koná velká znamení a zázraky a také dává lidem přemoudré nauky?!

4) Tento jinoch je anděl, který je k službám Pánu, aby se splnilo Písmo i v tom bodě, kde se praví: „V oné době však uvidíte anděly Boží z nebe k Zemi sestupovat a Pánu a lidem sloužit.“ Hledte, milí přátelé a druhové, to nám co nejvěrněji vypravovali oba učedníci a my se nyní osobně úplně přesvědčujeme o pravdivosti toho, co nám vypravovali oba učedníci!

5) Tento jinoch sice ještě nekonal znamení před našimi zraky, avšak my to také nepotřebujeme, jelikož nám ona velmi moudrá nauka, kterou dal u stolu Páně oněm poněkud příliš zvědavým učedníkům a přátelům, postačí, abychom z ní poznali, že onen jinoch, z jehož úst vyšlo tolik pravdivého a moudrého, nemůže být nějaký obyčejný člověk, nýbrž jistě nějaký velmi vysoký duch. - Chápete nyní, jak je to s oním jinochem?

6) Pravili **všichni**: „Ano, příteli, máš úplně pravdu; je to tak a ne jinak a my ti děkujeme, že jsi přišel na pomoc naší paměti! Oba učedníci nám vyprávěli toho tolik, že jsme nyní již ani nezapomněli na jinocha; ale nyní je nám vše již opět jasné.“

7) Poté náš Rafael vstal a šel ke stolu joppejských, čímž se tito octli poněkud v rozpacích.

8) **Rafael** je však ihned uklidnil a vlídným hlasem jim pravil: „Neděste se mně, že jsem k vám podle vůle Páně přišel na vaši rozmluvu o mně; neboť kde nějaký praví přátelé Páně rozmlouvají o tom, co je ducha věčné lásky a pravdy, tam jsou také vždy kolem nich shromážděny zástupy andělů Páně!

9) Já věru nejsem nyní jediný, který je ve vaší blízkosti, nýbrž jsou tu ještě velmi mnozí mně rovní! Otevřete jen trochu více očí a po milostivém dopuštění Páně to sami uvidíte!“

10) Poté byl joppejským na okamžik otevřen vnitřní zrak a oni spatřili, jako v moři světla nescíslné zástupy dokonalých duchů a z těchto zástupů andělů Božích zazněl jakoby z jedné úst **mocný hlas**: „Štasten, kdo poznal Pána, miluje Ho nadevšecko a věrně jedná a žije podle jeho slova; neboť ten je nám již ve svém těle roven a my jsme vždy ochotni ve vši bratrské lásce mu sloužit!“

11) Poté bylo nadevše užaslým joppejským toto vidění opět odňato, jelikož by ho nebyli mohli pro příliš velkou slast v těle déle snést.

12) Když již neviděli anděle, pravil **rybář**: „Ó, příteli, byla to skutečnost anebo jen jakýsi sen, způsobený tvou nepopsatelnou krásou? Neboť já jsem ještě nikdy neviděl tak půvabně překrásnou lidskou postavu jako je postava tvá, která se podobala postavám, které jsem nyní na několik okamžiků viděl ve světle nebes.“

13) Pravil **Rafael**: „Přátelé Páně, to nebyl sen, nýbrž holá pravda, o tom můžete být zcela ujištěni! Až budete svou vírou a zejména čistou láskou k Pánu sami v duchu dokonalejší, pak také budete moci to, co jste nyní viděli, trvale ve vyšším stupni světla a života velmi často a po delší dobu zřít; pro nyníšek se však spokojte s tím, co jste viděli a slyšeli!“

14) Pravil poté **rybář**: „Ó, vznešený příteli z nebes Božích, člověk žije sice již od narození mezi samými zázraky a již sám je jedním z největších zázraků; poněvadž ho však trvale obklopují nescetně mnohé zázraky, zvykl si na ně, málo si jich váží a ještě méně o nich přemýšlí co jsou, proč a kdo je ten, který je stále částečně znovu povolává v jsoucnou a jiné opět déle a opět jiné jako navěky udržuje jako Zemi, její území, hory a řeky, jezera, moře, Měsíc, Slunce a všechny nescíslné Hvězdy.“

15) Ale dějí-li se tu před oči ma lidí nová znamení a zázraky, jak je tomu nyní za přezázračné přítomnosti Páně, pak se ovšem opět dostává náležitého ocenění také již starým trvajícím

zázrakům Páně jako tomu, čím jsou a probudili lidé si jich váží a chválí a velebí věčně velkého Stvořitele takových nespočítaně mnohých zázraků. My sami, vidíme celou přírodu již zcela jinými očima, nežli tomu bylo kdy dříve.

16) Dnes večer jsme opět viděli známé nám již zjevy vzdušné, které označujeme jménem **fata morgana**. Nechápeme sice jak a proč vznikají; že však po nich následují brzy bouře, to ze zkušenosti víme a dosud jsme je považovali za napomínání nebe, aby se člověk odebral při jejich objevení do bezpečí. Takové zjevy mají však jistě také ještě jinou a hlubší příčinu. Bude-li nám toho třeba, dá nám Pán také o tom světlo; a nebude-li toho třeba, pak také po tom nedýcháme - neboť od nynějška ať vládne nad námi jen vůle Páně! Děkujeme ti za návštěvu.“

17) Poté pravil **Rafael**: „Milí přátelé a bratři v Pánu, Který je nás všech Tvůrce a Otec od věčnosti, musím s vámi ještě pojednat o některých věcech, neboť nyní jde dokonce o to, aby zmizela zcela stará, nejvyšší slepá a hloupá pověra.“

18) Vy neznáte ani Zemi a ještě méně Měsíc, Slunce a všechny ostatní Hvězdy. Proto jsem k vám přišel, abych vám udělal o tom a ještě o leccčem jiném správné a nejpravdivější světlo; neboť je-li někdo ve falši ve věcech a zjevech světa přirozeného, pak nemůže nikdy dokonale pojmut a pochopit hlubší duchovní věci. Jelikož vy jste však nyní také povoláni, abyste přenášeli slovo a světlo života na jiné lidi, zsvětím vás do tajemství viditelného přirozeného světa.“

19) Tímto návrhem Rafaelovým se joppejší velice potěšili a Rafael jim pro snazší a rychlejší pochopení ukázal vše, jak to také učinil při jiné příležitosti, plasticky, takže nevycházel ani z údivu a několika málo slovy jim vše co nejhmatatelněji vysvětlil. Za hodinu joppejší vše pochopili a chválili Mou moudrost.

198. ZÁNİK HERODOVSKÝCH VYSLANCŮ.

1) Po tomto vyučování se vrátil Rafael opět k nám a nyní došlo k výkladu o dosud trvajícím bouři.

2) V Tiberiasu se zdržovalo mnoho Herodovců, kteří měli rozkaz pátrat po Mně a Mých učednících, kdyby se někde dověděli o Mém pobytu - a oni se o tomto pobytu dověděli od oněch domů se vrátivších lodníků, kteří okolo poledne dopravili k Markovi joppejské. - Proto dali mužstvem opatřit několik lodí a k večeru je vyslali z Tiberiasu k Markovi, aby se Mne zmocnili. Avšak Moře Galilejské má od města Tiberis, které je více pohanské nežli židovské, až k usedlosti Markově velmi příkré a skalnaté břehy a mezi oběma těmito obcemi, které jsou dosti daleko od sebe vzdáleny, jsou stěží sotva tři místa, na nichž mohou rybáři přistát se svými čluny.

3) Že se oněm několika větším lodím, které k večeru vypluly z Tiberiasu s Herodovci, aby se Mne zmocnili, dařilo špatně, dovede si každý snadno domyslet; neboť ihned při jejich odjezdu z Tiberiasu vanul nejvyšší prudký severozápadní vítr a hnal lodi neodolatelnou mocí k východnímu pobřeží, kde byly při mocném nárazu již dosti poškozeny.

4) Lodníci měli nyní co dělat, aby uvedli několik rozlámaných vesel aspoň do zpola upotřebitelného stavu, zároveň však prohlásili Herodovcům, že - kdyby se vítr neobrátil anebo úplně neutišil, za žádnou cenu této noci již neopustí tento břeh.

5) Kdyby však Herodovci sami chtěli dát život v sázku, ať vstoupí sami na tři nejlepší lodi, vezmou sami vesla do ruky a pokusí se veslovat na druhý břeh k lázním, které jsou při dobrém větru dobře asi tři hodiny vzdálené. K tomu však Herodovci neukazovali zrovna také žádnou chuť.

6) Když se však brzy poté severozápadní vítr obrátil ve východní, pravili **Herodovci**: „Nuže, bojácní lodníci, vítr se příznivě obrátil! Netroufáte si ani nyní veslovat ku břehu na druhou stranu?“

7) Pravili **lodníci**: „Za dne, kdy se vidí nebezpečí, bylo by snadné s tímto větrem veslovat k lázním na druhém břehu; ale v noci je to přes příznivý obrat větru odvážný kousek a může být člověk velmi nebezpečně stržen s sebou. Mimoto východnímu větru nelze, vznikne-li večer, důvěřovat, zda nepřejde ve vichřici; a pak běda tomu, kdo je při jeho řádění na vodě!“

8) Lodníci upevnili dvě lodi pro sebe ku břehu a pravili k Herodovcům: „Tu jsou jiné a lepší lodi pro vaše použití! Jeďte jen sami, kam máte chuť a odvahu; my se této noci vesel již nechopíme! Lodi vám zde odstoupené jsou vlastnictvím města; zničí-li se s vámi, ať je pak Herodes

občanům nahradí. Tyto dvě lodi jsou však naším vlastnictvím a my je žádnému dalšímu nebezpečí vydávat nebudeme a sebe samé ještě méně.

9) Mimoto víme odevšad, že dosud všichni, kdož stíhali Nazarejce, dílem špatně pochodili - a kdo ví, zda on, jenž je prý ve spojení se všemi tajnými mocnostmi a silami, neví již přesně o vašem úmyslu a zda nám již úplně nezmařil cestu k lázním, kde se asi nyní zdržuje podle mínění těch, které jsme dnes dopravili do lázní - což může, ale také nemusí být - jak jsme vám také již v Tiberiasu poznamenali a za což jste se nám vysmáli. A nyní tu stojíme a nemůžeme dále!“

10) Poté pravil **představený** Herodovců: „Nechme zde tyto dva zbabělce sedět! Je měsíční jasná noc a vítr příznivý; při jeho síle budeme za hodinu na druhém břehu a v lázních se brzy dovíme, kde se zdržuje Nazarejec se svými stoupenci.“

11) Poté vstoupili na lodi, které byly vlastnictvím města a chopili se zcela statně vesel. Když dospěli na volné a otevřené moře, přešel ihned dříve prudce vanoucí východní vítr v nejsilnější vichřici; tato vichřice rozryla brzy vodu ve vlny jako hory vysoké.

12) Tu pravili na jistém břehu **lodníci**: „Ó, tu by se musel stát zázrak, kdyby jen jedna z těchto pěti lodí dosáhla druhého břehu! Dobře tak těm bláznům, jestliže všichni zahynou! Možná, že loď, která nese představeného, ježto je dobře stavěna a dobře kryta, někde na druhém břehu ztroskotá; ale ty čtyři otevřené lodi se potopí bez záchrany!“

13) A tak se také stalo: Čtyři otevřené lodi se 130 herodovskými žoldnéry pohltilo moře již za čtvrt hodiny; jen loď představeného dostala se po dvou hodinách k nám a to jen proto, že Já jsem tomu tak chtěl.

199.ZACHRÁNĚNÍ PŘEDSTAVENÉHO.

1) Když se právě tato loď začala jakoby na vlnách poskakující ukazovat, pravil jsem přítomným: „Podívá-li se nyní někdo z vás ku břehu, uvidí tam důvod této bouře, která se však ihned poté také utiší. Čtyři lodi se 130 vojínů pohltilo moře; jen jedna krytá loď, která nese představeného s jeho podřízenými a deseti vojínů, přichází sem a ti nám věru neuškodí!“

2) Když jsem byl toto řekl, vstalo několik učedníků a zejména u Mne jsou učedníci Janovi, které obzvláště zajímal důvod bouře, pospíšili si ven ku břehu a spatřili loď již dosti blízko ku břehu se kolébající.

3) Zanedlouho byla loď vysoko stojící vlnou také již dosti nemírně vržena ku břehu a ti, kdož byli na ní, volali o pomoc.

4) I přišli **lodníci** Kisjonovi s pochodní ze svých chat, připevnili loď k pevnému pobřežnímu kolu a pravili pak těm, kdož byli na lodi: „Ven na sucho můžete vystoupit sami, je-li vám libo!“

5) Tu se otázal **představený** řka: „Ó, ta velká bouře nás zcela pomátla! Řekněte nám, kde nyní jsme a zda se zde dá pro nás nalézt přes noc ubytování; neboť v lodi, do jejíhož vnitřního prostoru přes těsný a dobrý kryt se dostala voda, nelze přenocovat, dokud nebude za dne úplně vysušena!“

6) Pravil **první lodník** Kisjonův: „Předně jste v lázních starého Římana Marka; ale nad nočním útlukem, je pánem on sám! My tu sami nejsme domovem a neznáme řád tohoto domu.“

7) Poté pravil **představený**; „Nejsou přítomní domácí sluhové?“

8) Tu pravil také již přítomný **sluha Markův**: „Napřed se musíte vykázat odkud přicházíte, kdo jste a jaký je účel vaší cesty sem; či směřuje vaše cesta zítra opět někam jinam? Nechcete-li anebo nemůžete-li se o tom vykázat, pak můžete ve své lodi, třebaže je uvnitř mokrá, prodlít celou noc; a aby z vás nevyšel nikdo z lodi o to se již postarají naše římské noční strážé!“

9) Pravil **představený**. „Poslyš ty, dosti hrubý sluho svého pána! Já jsem u Herodesa představený a mám u sebe několik nižších sluhů a 10 vojínů; přicházíme vlastně z Jeruzaléma, avšak především z města Tiberiasu a účel naší cesty spočívá v tom, že musíme poslouchat vůli našeho krále!“

10) Pravil **sluha**: „Vím dobře, že pyšný a lakotný Herodes má také tuto krajinu od Říma v nájmu; avšak toto místo i se vším co patří k němu, činí výjimku. Je to na všechn čas z Říma o sobě jsoucí hospoda a Herodes nemá zde co pohledávat a ještě méně co dělat a poroučet, leč by chtěl jako nemocný k uzdravení svého těla použít za peníze lázní, které jsou k službám jemu, právě tak jako každému jinému člověku. Jinak však nebude zde vůbec uposlechnut a do-

konce mu nebude ani dovoleno vstoupit na tuto půdu. Kdyby to však chtěl učinit násilím, pak by se mu již dovedlo násilím čelit. Do vaší poslušnosti podle vůle vašeho pána a velitele nám zde tedy nic není; chcete-li zde však naši obcí projít dále do jiné obce, v níž vládne váš velitel, zavolám naši stráž, která vás zde přijme a doprovodí přes území našeho pána.“

11) Pravit **představený**: „Nikoli, přáteli, toho zde není třeba; neboť my jsme sem vlastně přišli kvůli lázním a byli bychom sem přišli již o několik hodin dříve, kdybychom byli nemuseli přestát tak strašnou nesnáz s neblahou bouří! Proto jen nás přijměte - my vám nepříjemnosti působit nebudeme!“

12) Pravit **sluha**: „Vezete válečné zbraně? Vezete-li je, pak je zde musíte, než půjdete dále, napřed odevzdat do úschovy; neboť zde smějí nosit zbraně jen Římané!“

13) Pravit **představený**: „Zbraně ovšem vezeme, protože patříme ke stavu vojenskému; ale když je v této obci již takový zákon nebudeme se mu protivit. Můžete tedy naše zbraně vzít do úschovy - ale zato se postarat, abychom dostali noční útulek!“

14) Poté povolal **sluha** ihned náležitý počet dobře ozbrojených nočních strážců a když přišli, pravit představenému: „Nyní můžete již vystoupit na břeh!“

15) A tito Herodovci vystoupili tedy také ihned na břeh, odevzdali zbraně a byli pak zavedeni do nově postavené útulny, v níž byl stůl, náležitý počet lavic a rovněž také zcela potřebná a čistá lůžka. A na otázku, zda by mohli dostat také něco jíst a pít, pravit sluha: „ Proti okamžitému placení už jen chleba a víno; jiných pokrmů tu zásoba již není!“

16) Pravit **představený**: „Přineste nám tedy náležité množství chleba a vína; neboť máme nyní všichni velký hlad a žízeň! O placení ať se tu nikdo nestará.“

17) I bylo do útulny přineseno světlo a s ním také náležité množství chleba a vína. Představený ihned vše zaplatil, načež sluha a jeho pomocníci opustili chatu a nechali o samotě Herodovce, kteří se pustili do chleba a vína a v několika okamžicích požili obého značné množství.

200. ÚMYSLY PŘEDSTAVENÉHO.

1) Když se Herodovci cítili zcela sami, pravit **představený** velmi tichým hlasem ke svým podřízeným: „Poslyšte, aby se zítra neprozradil nikdo ani posuňkem, proč jsme sem vlastně podnikli tu věru nešťastnou a bláznovskou cestu, předstírej každý nemoc! Na můj účet, který přijde Herodesovi draho, použijeme několik dní lázní a třetího dne se pak opět jako úplně uzdravení doporučíme. Ano, kdybychom neblahou bouří mořskou neutrpěli ztrátu čtyř lodí se 130 nejjudatnějšími bojovníky, byli bychom se sluhou a také s prvním správcem tohoto ústavu již jinak mluvili; ale takto jsme tu jako trosečníci beze vší moci a bez jakékoli slávy a proto platí: o vlastním účelu, pro který jsme sem přišli, mlčet jako ryba, neboť nejnepatrnější odhalení toho by nám zde v tomto čistě římském hnízdě způsobilo největší nesnáze!“

2) Lodníci z Tiberiasu kteří zůstali rozumně na druhé straně břehu, řekli nám čistou pravdu; a jak to řekli, tak se nám také dařilo. A já vám nyní skládám na život a na smrt nejsvětější přísahu, že se již nikdy nedám použít k tomu, abych stíhal nejvyšš tajuplného Nazarejce i kdyby se mně za to za odměnu nabízelo celé velké království!

3) Proti nepřátelům, které člověk vidí a jichž sílu může vypočítat, lze snadno bojovat; ale proti neviditelnému nepříteli, jehož moc, sílu a pevnost nemůže nikdo vypočítat, ať si jen bojuje náš slepý a hloupý Herodes sám! My mu již blázně dělat nebudeme.

4) Ať se pro nás Nazarejec vyhlásí za dvanácteronásobného krále všech Židů, my proti němu nebudeme nikdy vystupovat! Moudřejší, lepší a mocnější je jistě, nežli náš zlatem a drahokamy zcela oplývající Herodes a jeho náhončí v chrámě. Lid ho všude chválí a sem tam ovšem si snad mnoho na něm zakládá; ale ať už je to s ním jakékoli, - od nynějška nebudeme a nikdy se nestaneme jeho nepřáteli!

5) Je ovšem věčná škoda oněch 130 vojáků, kteří se stali hanebnou obětí herodovské hlouposti, ztratili svůj život v moři; ale vcelku je snad přece jen dobré, že se tak stalo! Neboť kdybychom zde s nimi přistáli a začali na této čistě římské půdě používat násilí, - kdo ví, jak by se nám tu teprve dařilo! Dobře jistě ne; neboť není mně zrovna neznámé, že si i velmi vysocí Římané potají velice váží Nazarejce. Krátce a dobře, nyní víme, jak se tu máme chovat, abychom u nikoho nevyvolali nějaké podezření!

6) Až budeme zase v Jeruzalémě, pak již udělám Herodesovi účet, nad kterým se bude jistě

přes deset let za ušima škrabat a štípat! A kdyby mně odepřel zaplacení, pak vstoupím ihned do římské legie a začnu mu pak jako Říman vyprávět, zpočátku jen tak mezi čtyřma očima, co to znamená vpadnout se svými vojáky bez jakéhokoli souhlasu Říma výkonně do římského území. A starý lišák nám zaplatí spíše drahý účet, než aby se námi dal prozradit neúprosným Římanům! Neboť i já vím, že není, zejména u vrchního správce Cyrenia, v příznivém světle.

7) Ale nyní by bylo dobře, kdyby se šel někdo z nás, nežli ještě půjdeme spát, podívat ven, jak jsme asi střeženi, co dělá naše loď a zda zuří bouře ještě dále!“

8) Privil jeden, byl to **setník**: „To by bylo již vše zcela v pořádku; ale kdyby se pak zeptal některý strážný, co chceme nyní venku, jaká odpověď se mu má dát?“

9) Privil **představený**: „To je přece snadné! Ať se řekne pravda a může se mu také třeba ještě naznačit, že jistým přirozeným potřebám člověka nelze vhodně vyhovět v čisté noclehárně a strážný nebude moci proti tomu jistě nic namítat!“

201. PÁN PŘICHÁZÍ VSTRÍC PŘÁNÍM HERODOVCŮ.

1) Poté šel tedy také sám setník ven a ihned také narazil na strážného, který se ho ihned otázal, co hledá nyní mimo chatu.

2) Setník mu také ihned zcela otevřeně řekl důvod a strážný mu dále nečinil nesnáze.

3) Ale setník se pln úžasu vrátil opět do chaty, neboť bouře se utišila zcela tak, že jezero před jeho očima bylo zcela klidné jako zrcadlo a loď u břehu nebyla nějakou malou vlnou nuce- na ani k nejnepatrnějšímu pohybu.

4) Po této zprávě byl **představený** zcela ve veselé náladě a pravil: „Je nyní škoda, že již nemáme víno a chléb! Nyní bych rád ještě probděl několik hodin a potěšil se s vámi ze života!“

5) Privil **setník**: „V panském domě, jakož i ve velkých lázních je ještě velmi živo! Snad by se pomocí našeho ne zrovna nevlídného strážného ještě docílilo toho, že bychom dostali proti našemu okamžitému hotovému placení ještě více chleba a vína?“

6) Privil **představený**: „Pokus se!“

7) Sotva byl představený toto přání v chatě vyslovil, naznačil jsem také Já již v domě Markovi, aby dal ihned do chaty dopravit ještě více chleba a vína, ale nejlepšího druhu, což se také ihned stalo; neboť u nás v domě Rafael vše to, co se v chatě mluvilo a radilo, hlasitě opět opakoval, což vzbudilo opravdovou veselost.

8) Právě když se setník chystal vystoupit z chaty, aby se strážným jednal o opatření ještě více chleba a vína, vstoupil také již sluha s několika pomocníky do chaty a přinášel jim dvakrát tolik chleba nežli poprvé, vína však dobře třikrát tolik, nad čímž nanejvýš žasli představený a všichni ostatní.

9) Představený chtěl ihned zaplatit, avšak **sluha** pravil: „Na to je také zítra kdy!“

10) Poté se ihned se svými pomocníky vzdálil a ti, kdož byli v chatě, nevěděli, jak jsou na tom. Druh se díval s udivením na druhu, ale nikdo si nedovedl vysvětlit, na čí popud se nyní stala tato druhá a silnější zásilka chleba a vína.

11) Po chvíli přemýšlení jal se takto mluvit: „Poslyšte, ta věc se mi začíná poněkud vyjasňovat! Tato chata zde, **představený** velmi dobře a pevně postavená z cedrového dřeva, má jistě nějaký tajný otvor, kterým může strážný naslouchat, co spolu mluví hosté v ní ubytovaní! Kdyby se stalo něco nesprávného, pak by se příštího dne zcela jistě museli z každého nerozvážně vysloveného slova před soudcem velmi přísně odpovídat.

12) My jsme sice náš první rozhovor konali jistě tak tiše a nesměle, že ho strážný vůbec nemohl slyšet a také mu rozumět, protože jsem vám své dobré mínění vyslovil ve starohebrejské řeči; ale přání, aby bylo více chleba a vína jsem vyslovil dosti hlasitě a dobře srozumitelně v řeckém jazyku, což jistě strážný slyšel! Strážný to ihned sdělil lázeňskému sluhovi a ten si pospíšil, aby vyšel vstříc našemu přání, jak se pak také stalo. Že nás nyní zřejmě lépe obmyslel nežli poprvé, toho bude důvod asi tento: Lázeňský pán si asi náležitě povšiml našich hojných zbraní a poznal jejich velkou cenu a řekl pak sluhovi, aby nás pohostil jistě již lépe a bohatěji, jelikož budeme také s to bohatší a lepší pohoštění zaplatit. Tak a ne jinak tomu asi bylo a nepotřebujeme si nad tím již lámat hlavu!

13) Jezme a .pijme nyní na zdraví všech dobrých a opravdových lidí a na naši neblahou záležitost již dále vůbec nemysleme! Jehova budiž duším v moři utonulým milostivý a milosrdný! Amen.“

14) Po této řeči představeného, kterou **strážný** dobře slyšel, vstoupil do chaty a pravil s vážnou a vlídnou tváří: „Představený své malé skupiny, tak jak jsi nyní soudil - co jsem dobře slyšel a chápal - se ta věc naprosto nemá! Neboť já jsem neporučil žádnému sluhovi, aby opatřil více chleba a vína, o tom můžete být všichni při nepřísnejší přísaze vší pravdy úplně ujištěni. Za tím již asi vězí zcela jiný důvod.

15) Nedělejte si z toho dále nic; neboť žijeme zde v krajině, v níž zázraky nejsou nic vzácného, proto dostalo toto lázeňské místo jméno „záračné lázně“; neboť již jejich vznik bylo sobě čistě záračný a tak je také jejich léčivá síla stále opravdu záračná. Buďte proto dobré mysli; neboť toto místo je místo spásy a nikoli místo kletby a jejího soudu!“

202. ROZMLUVA SETNÍKA S PŘEDSTAVENÝM.

1) Po tomto nenadálém ujištění strážného, který se poté ihned opět vzdálil z chaty, byli naši Herodovci jednak velice uspokojeni, ale na druhé straně byla mysl setníka, který byl Rek a rovněž mysl představeného, který byl Žid, velice zneklidněna tím, že po sotva vysloveném přání následovalo také již opatření více chleba a vína.

2) A nyní pravil **setník**: „Zázraky - zázraky jsou tedy v tomto místě takřka zcela na denním pořádku?! Pak tu musí být nějaká věštitelna, před níž nemůže být nikdo jist ani svými nejtajnějšími myšlenkami, aby nebyly nějakým záračným mužem tomu, který je měl, ihned hlasitě sděleny!

3) Je-li tomu tak - což se zdá být velmi pravděpodobné – pak se asi také přesně doslova také ví naše rozmluva, kterou jsme konali podle námi zachovávané moudrosti potichu a proto nám naše obezřetnost, kterou je nám zachovávat, málo prospěje! Neboť jestliže ti, kteří jsou v panském domě, poznali na nějaké kouzelné tabuli ihned naše přání, týkající se chleba a vína, pak asi právě tak dobře a přesně slyšeli a také velmi dobře chápali prvou rozmluvu a i kdybychom ji také konali ve staroegyptském jazyku!

4) Nejlepší je přitom ještě to, že jsme neměli za lubem nic nepřátelského proti Nazarejci, ani proti některému z jeho stoupenců; o Herodesovi však budou jistě našeho mínění! Krátce, zítra se tato zvláštní věc snad sama sebou podrobněji vysvětlí! Buďme tedy podle výroku strážného jen dobré mysli; neboť toto místo je přece místem spásy a nikoli kletby a jejího soudu!“

5) Pravil poté **představený**: „Má-li se tato věc tak, jak jsi ji nyní ty, setníku, posuzoval, pak s naším politickým braním lázní také již předem pohovoříme a také jim bude již dávno úplně jasno o čtyřech zaniklých lodích, 130 utopených žoldnících a o pravém účelu našeho, příchodu sem. Jak se omluvíme, poženou-li nás za to k odpovědnosti?!

6) Čím nyní vážněji o tom přemýšlím, tím zmatenější je to v mé mysli a ani velmi dobrý chléb, ani znamenité víno nechce mně příliš chutnat. - Co tedy myslíš ty, setníku, anebo někdo jiný z vás, jak se tu nejlépe zachovat?“

7) Pravil zcela srdnatě **setník**: „To zase shledávám snadnější; neboť vědí-li tito lidé vše, pak také vědí to, že jsme předtím hloupému a pyšnému Herodesovi činili jistě dobře odůvodněné námitky proti jeho nepoddajné vůli, nežli jsme se jí nakonec se zřejmým odporem podrobili. Nekonali jsme ostatně svůj úkol, jak jen to bylo možné váhavě? Kdyby nás rybáři a lodníci nepřinutili svým vypravováním k odchodu, byli bychom se mohli na útraty Herodesovi ještě zcela dobře dva týdny v Tiberiasu zdržet. Neboť předně se nás chtěli tiberiadští jistě již velmi rádi zbavit a svým vypravováním, které snad přeháněli, nás přinutili, abychom šli za svou jim známou povinností. A za druhé, kdybychom to nebyli učinili, kdo ví, zda by nebyli ihned vyslali k Herodesovi posla, který by nás u něho co nejvíce očernil!

8) Lodníci nás ovšem pro silný vítr a blížící se noc od našeho rychlého podniku zrazovali jistě spíše ve svůj nežli v náš prospěch; ale z bázně před zradou jsme museli dělat zmužilé a rychle jednající. My tedy nemáme vinu na našem podniku, nýbrž především Herodes a pak okolnosti, za kterých jsme byli nyní zvláště v Tiberiasu. Já jsem proto nyní zcela veselý myslí a nemám úzkost před pány a soudci tohoto místa a i kdyby byl přítomen sám Nazarejec, což by mně bylo dokonce velmi milé; neboť je to prý velmi dobrý, spravedlivý a moudrý muž, jak jsem

to již často slyšel od lidu a s takovými lidmi lze při našem vždy protiherodovském smýšlení snadno mluvit. - Nejste všichni mého mínění?“

9) Oni dali setníkovi za pravdu a poté zcela dobromyslně jedli a pili. Také představený byl veselejší.

203. SETNÍKOVO PŘÁNÍ A JEHO SPLNĚNÍ.

1) Když byli všichni vínem poněkud více nadšeni a bavili se všelijakými zcela dobrými řečmi o Mně a špatnými řečmi o Herodesovi, kterého nazývali stále zlým a hloupým Antipou, pravil **představený**: „Nyní jsme zde všichni jako přátelé a bratři, nevyjímajíc ony mnohé vojíny, ježto oni jsou právě tak dobře lidé jako jsme my a sdíleli s námi opravdu trpký osud na moři a svou namáhavou činností přispěli mnoho k naší záchraně.

2) Jsme sice nyní - Jehovovi, Pánu budiž za to všechna chvála a čest! - velmi veselí a plní dobré mysli a já také míním, že před římským soudcem této obce obstojíme zcela dobře, - avšak nezdá se být ještě nyní na čase, oddávat se příliš velké naději!

3) Proto by bylo radno, abychom také ještě podrobněji promluvili o tom, jaké odpovědi dáme soudci, před kterého budeme zítra jistě postaveni, na jeho otázku o našem bez římského svolení zcela neoprávněném podniku v této krajině; neboť já tomuto obecnému míru dnešní noci věru ještě také úplně nedůvěřuji přes dobrý názor, který jsi, příteli (setníku), předtím vyslovil.

4) Mně to vždy připadá tak, že zítra nám bude přestát neméně velkou bouří - byť ne na moři. Proto by nám nyní vůbec neškodilo, kdybychom se ještě s trochu jasnějším rozumem poradili o tom, jak bychom si mohli pomoci z tohoto osudného postavení.“

5) Pravil **setník**: „Ale, příteli, co nám zde taková porada a rozmluva prospěje a pomůže? Cožpak jsi hlouběji neuvažoval o tom, že tam v panském domě jsou lidé, kteří vědí i naše nejtajnější myšlenky ještě snad dříve, nežli jsme je ještě v sobě mysleli?“

6) Hle, lidi, které chtějí zítra postavit před přísný trestný soud, nečastují u bezcitných Římanů nikdy takovým chlebem a vínem, nýbrž nejmizernějším chlebem se špatnou vodou, pouty a temnými žaláři a ještě jinými hroznými věcmi; neboť vůči zločincům neznají Římané nikdy ani jiskěrku lidskosti. Proto nemluvme nyní také již ani slovo o tom, co již za žádnou cenu světa nemůžeme změnit!

7) Mé přání by bylo, sejít se s proslulým Nazarejcem a sami s ním o této věci promluvit; jedině on by nám mohl všem co nejdříve pomoci! Já skládám všechnu svou důvěru v něho!“

8) Pravil **představený**: „Ano, to by bylo ovšem zcela dobré, jen kdyby zde byl vpravdě přítomen! Ale co potom, není-li nakonec přítomen?“

9) Pravil **setník**: „Pak tu bude nepochybně přítomen ještě někdo druhý, jako jeho vyslanec, který jedná a soudí v jeho duchu. A s ním se pak dá jistě promluvit moudré a pravdivé slovo! Proto buďme nyní jen co možno veselí a jasné mysli; neboť přestáli jsme toho dnes již beztoho víc než dost a v bouři jsme věru vytrpěli tolik, jako desateronásobnou smrt!“

10) Když byl setník vyslovil tato slova, přišel opět Mnou vyslaný sluha Markův k Herodovcům, avšak tentokrát bez chleba a bez vína.

11) Když přišel k Herodovcům nad tím zaraženým, pravil jim sluha tázavě: „Který z vás je onen statečný setník, jeho jméno je Leander?“

12) Pravil **setník**: „Příteli, já to jsem! Co je? Co se má stát?“

13) Pravil **sluha**: „Poslyš, Ten, v kterého skládáš důvěru a s Nímž bys chtěl mluvit, je zde a chce, abys přišel k Němu, aby Si s tebou promluvil! Proto mně následuj do panského domu!“

14) Toto pozvání zpočátku setníka velmi překvapilo.

15) A **představený** byl úzkostí zcela bezradný a polohlasitě prohodil: „Ó, já jsem si to myslel, že naše věc skončí zle!“

16) Pravil **sluha**: „Co se darmo děšíš před největším a nejvyšším Dobrodincem lidí?! Kdo věří v Něho, staví na Něm a důvěřuje v Něho, ten nikdy nezahyne! pojď jen nyní, setníku Leandře, se mnou; neboť Pán chce mluvit nyní jen s tebou!“

204. SETNÍK LEANDER PŘED PÁNEM.

- 1) Po těchto slovech sluhových bylo všem u srdce lehčeji.
- 2) A setník šel ihned se **sluhou** do panského domu, kde ho sluha přivedl hned přede Mne a řekl jemu: „Hle, to je Pán!“
- 3) Tu se **setník** hluboce přede Mnou poklonil a pravil: „Pane, buď nejen mně, nýbrž také ostatním hříšníkům milostivý a milosrdný; neboť my jsme byli jen slepí a vůle prostí sluhové zlomyslného Herodesa, protože nás přijal do svých služeb s mnohým přinucením! Avšak dnes jsme úplně přestali jemu kdy opět sloužit a nebudeme tě také věčně nikdy stíhat. Ano, chceme ti být, kdyby to bylo možné, od dnešního rána k službám, ale zlomyslnému a hloupému a pyšnému chlípnicku Herodesovi nikdy!“
- 4) Pravil jsem **JÁ**: „Leandře, já vám vaše hříchy odpouštím! Kdo věří ve Mne a žije a jedná podle Mé nauky, ten se neztratí!“
- 5) Má nauka však záleží zcela prostě v tomto: Poznej jednoho jedině pravého Boha a Pána a rovněž také Mne, Který jako od Něho do tohoto světa přicházející, skrývám v Sobě Jeho Duha a miluj jednoho Boha nadevšecko a svého bližního jako sebe sama a dosáhneš v sobě život věčný!
- 6) Jako ti tvá důvěra otevřela cestu ke Mně, právě tak ti tvá víra ve Mne otevře cestu k životu věčnému.
- 7) Ty však také znáš ony zákony, které dal Bůh na Sinaji Mojžíšem lidu izraelskému; zachovávej je a nedbej svých mnohých falešných a mrtvých bohů a jiných pohanských mravů a zvyků a můžeš se Mně v mém Království státi zdatným nástrojem!“
- 8) Pravil **setník** pln radosti: „Ó, Pane, kde založíš své Království? Kde je tvůj hrad, abych se tam zítra odebral a jako nejudatnější voják ti nabídl své služby?“
- 9) Pravil jsem **JÁ**: „Poslyš, Mé Království, které Já nyní znovu opět zakládám mezi lidmi na této Zemi, není nějaké království pozemské jako je království krále, kterému jsi sloužil a jakých je na celé Zemi ještě řada, nýbrž Mé Království je duchovní a není to nějaká na odiv vystavená podívaná pro oči těla; neboť je uvnitř v člověku a věřící, láskou a důvěrou naplněné srdce bez pýchy, bez závidění, žárlivosti, bez lži a klamu, ale zato plné pokory, jemnosti, trpělivosti a milosrdenství je onen pevný a žádnou mocí navěky nikdy nepřemožitelný hrad, v němž Já jako Jeden a jedině pravý Pán a Král všeho bytí a života budu přebývat u každého člověka, jehož srdce a mysl bude mít ony vlastnosti.“
- 10) Chceš-li u Mne do služeb jako voják, pak se musíš podle své svobodné vůle v hradu tobě nyní ukázaném poohlédnout zda je podle Mé nauky pln víry, důvěry a lásky k Bohu a k bližnímu!
- 11) Tomu nyní ovšem v úplném světle pravdy ještě nerozumíš; věř, žij a jednej však jen se vší horlivostí podle toho, čemu věříš, tak se v tobě probudí Duch věčné lásky Boží a uvede tě do vší pravdy a teprve ve světle této pravdy poznáš Toho, Který to mluvil nyní k tobě. A poznáš-li Ho úplně podle pravdy, pak ti také bude jasné, ano nad Slunce jasné vše, co se ti nyní jeví být hluboce skrytým tajemstvím. - Toto zvěstuj také svým druhům!“
- 12) Touto Mou řečí byl **setník Leander** zcela zaražen a pravil: „Ó, Pane a Mistře, tak jako Ty nemluvil ještě nikdy žádný člověk na této Zemi! Já jsem sice všemu v náležité hloubce nerozuměl; ale tolik se mně z Tvých slov stalo jasné, že Ty netoužíš po koruně a po žezle tohoto světa, nýbrž jen po tom, aby se všichni lidé vrátili opět ke staré, již odedávna ztracené pravdě vnitřního duchovního života.“
- 13) Naši staří mudrci hledali sice s mnohou horlivostí toto ztracené království úplně a živé pravdy a sem tam také přišli na jeho stopy; ale osudný závoj naší Isidy nemohl odkrýt ani nejmoudřejší badatel.
- 14) Ty, ó, Pane a Mistře, jsi však Sám ta pravá Isis a odkrýváš nyní tento hustý závoj před námi lidmi a v tom podle mého mínění záleží právě duchovní Království života, které Ty nyní mezi námi lidmi na této Zemi zakládáš a jehož jediným pravým Pánem a Králem jsi Ty ve Svém Duchu byl a budoucně také zůstaneš. Neboť je-li láska, pravda a život jedna a táž síla, pak je život rovněž tak nepomíjející a nezničitelný, jako musí pravda o sobě věčně zůstat pravdou.
- 15) Potud jsem pochopil smysl a ducha Tvých, mně nejnehodnějšímu člověku daných slov; dále jdoucí a hluboko pronikající světlo očekávám od lásky a milosti Toho, Který je jedině pravý a nejopravdovější Král vnitřního duchovního Království života.

16) Ale je nyní otázka, co máme učinit se zlomyslným a přehloupým Herodesem! Jak může tomuto chlípíku kdy jen napadnout svou bezmocností stíhat tohoto nejvyšší láskyplného Znovunositele pravdy života všech lidí?! Ó, ten úplně slepý darebák!“

17) Privil jsem **JÁ**; „Nechte být Herodesa a nestarejte se již o něho; neboť jeho sláva dosáhne brzy úplného konce!“

18) Co si však tvůj představený umínil podniknout vůči němu, pokud se týče náhrady 4 zaniklých lodí občanů Tiberiasu, ať to také provede a Já ho budu mocí Svě vůle podporovat a on budoucně již nebude vysílat vojíny, kteří by pravdu spoutali a nakonec zcela usmrtili a úplně zničili!“

19) Setník hluboce dojat poděkoval Mně za tento příkaz představenému a také Mně slíbil, že nebude opomenuto provedení Mého přání.

20) Poté se Mne však také tázal, co by byl představený a to ve jménu zanechaných vdov a sirotek oprávněn podniknout ohledně oněch 130 v moři zahynulých vojínů, kteří přece také byli lidé a z přinucení se museli podrobit nejhoupější vůli tohoto zuřivce - a to, jak známo, za nejbídnější žold -; neboť tito vojíni, kteří jako Herodesovi velmi oddaní a věrní tvořili také jeho tělesnou stráž, měli od něho tu výsadu, že se mohli podobně jako každý jiný státní občan ženit. Jelikož tito vojíni již tu nejsou, kdo bude nyní jejich ženy a děti vydržovat a vyživovat?“

21) Privil jsem **JA**: „Zahynulí vojíni byli jako vycvičení honící psi a neměli lásku a slitování s lidmi, které ve jménu Herodesově až příliš často trápili bez potřeby a bez rozkazu, aby si tím opatřili náležitou náhradu za svůj skrovný žold a v této poslední době začali tuto věc potají provádět již tak zle, že se jimi až příliš často utiskovaní octli v pravém zoufalství.“

22) Svými tajnými pletichami, na které si nikdo neodvažoval u soudu stěžovat z bázně, aby nebyl později ještě hůře trýzněn, nabyli mnohé poklady a jejich pozůstalí budou mít na požívání více nežli ty a tvůj představený. To, co mají, mají dobře uschováno a světskému soudci by bylo těžko možné přimět je k doznání, že mají nespravedlivý majetek.

23) Ale Herodes ať nahradí škodu (způsobenou) jeho věrnými honícími psy velmi často utiskovaným, jelikož opomenul dát svým honícím psům přísné příkazy, podle kterých neměli s ubohými poddanými jednat podle své libosti! Mimoto bylo mu dokonce také ještě vhod, když se o takových pletichách svých honících psů odněkud něco dověděl; neboť uspořil přitom slušný žold.

24) Tito zlí honící psi obdrželi konečně svou odměnu a Herodes ať jen nahradí škodu jimi způsobenou, což představený již zcela dobře dovede zařídit. A nyní můžeš jít opět do vaší chaty, v níž budeš toužebně očekáván. Zítřka se opět uvidíme.“

25) Setník Mně za Mé poučení a Mou trpělivost velice děkoval a pak se pln útěchy odebral ke svým druhům a vyprávěl jim vše, co byl ode Mne slyšel.

205. SPRÁVNÉ POZNÁNÍ A ÚMYSL PŘEDSTAVENÉHO.

1) Lze si snadno domyslet, jaký účinek vyvolalo setníkově vypravování u představeného a také u ostatních.

2) Nejvíce však učinil představeného zamyšleným a nevrlym popis oněch 130 zahynulých vojínů; neboť po této zlé stránce neznal dříve tyto nejméně Herodesovy sluhy. Ale z mnohých pozorování, která na nich nyní učinil, vyrozumíval přece nyní leccos, co mu teprve po vypravování setníka začalo být nápadné a pravil tedy také (**představený**): „Ano, ano, velký, Svým čistě božským, vše pronikajícím Duchem naplněný Nazarejec má úplně pravdu; neboť nyní mně začíná být nápadné množství věcí, které jsem čas od času pozoroval na zmíněných vojácích. Od Herodesa měli malý žold; jen při vymáhání daní si mohli ponechat ze sta grošů jeden groš pro sebe. Jejich nepatrný žold a těch málo grošů z daní nemohlo ovšem postačit, aby také slušně vydržovali sebe a často velmi četnou rodinu!“

3) Zároveň jsem se s tím a oním nezřídka setkal v těch nejslušnějších hospodách, v nichž se dali tak jako našinec zcela znamenitě obsluhovat. Tak jsem je také často viděl obcovat s penězoměnci a dohazovači; ale to nám všem nebylo nápadné, protože jinak byli ve službě velmi přísní a nám i králi velmi věrní a nemohlo se jim nic vytýkat. Ale nyní se ona mrzká věc již vyjasňuje a chápeme leccos, co se nám předtím zdálo ještě vždy často poněkud zvláštní.

4) Také jsem častěji sem tam slyšel všeliké stížnosti a tajná proklínání pro silná Herodeso-

va potlačování; ale ani já ani vy a ani mnozí jiní úředníci a sluhové Herodesovi nedbali těchto stížností, protože se dobře ví, že tu nikdy není člověk nejlépe naladěný, musí-li odvádět daně a jiné poplatky pánu, kterého považuje vždy za nevhodného sluhu lenosti, nejvyšší chlívěného blaženého života, pýchy, nelásky a ještě mnoha jiných nectností.

5) Proto se také nikdy nic takového nevyšetřovalo a vojín Herodesovi měli volné pole a mohli lid, zejména při častém exekutivním vymáhání daní podle svého špatného zalíbení potlačovat, aniž jim kdo přítomně činil výtky. A šel-li také někdo k římskému soudci a nařikal si na hrubá, velká a často nesmírná potlačování bídneho Herodesa, pramálo pořídil; nanejvýš se mu poradilo, aby se u Herodesa vykoupil a pak se stal římským občanem.

6) Velmi mnozí boháči mohli to ovšem učinit a také to moudře učinili; ale co jiného zbývalo chudým nežli se nechat Herodesem co nejnesvědomitěji neustále utlačovat?! Ale tato věc se nyní brzy změní! Jakmile se vbrzku vrátíme do Jeruzaléma, učiní se tomuto králi peklo co možná horké a bude nějakým způsobem přinucen platit náhrady, o jakých se mu ještě nikdy nezdálo!

7) Ó, počkej jen, ty necitelný a přepychný královský chlívěníku! Ty nás budoucně s očima úzkostí vytržetěným poznáš a uznáš důvod, z kterého jsem tě často přátelsky zrazoval pronásledovat lidi, kteří jsou zřejmě vyšším duchem od Boha nadaní, dokud ti k tomu nedal Řím rozkaz! - Leč Herodes takové rady nikdy nedbal, nýbrž jednal jak se mu líbilo; a tak ať tedy nyní také brzy okusí plody své tvrdošijnosti, které mu jistě nebudou chutnat sladce! Duch a vůle Pána a Mistra ráčíž s námi být a působit!

8) Náš velký Nazarejec je tedy podle toho, co jsi nám příteli Leandře, sdělil z Jeho slov věrně a pravdivě podle mnohých zaslíbení našich proroků zřejmě z nebe do tohoto světa přišedší Mesiáš, vyzbrojený vši božskou moudrostí a mocí, čemuž nyní neochvějně věřím; neboť nám to hmatatelně jasně dokázal tím, že Svou vše prozírající a vše dobře poznávající moudrostí a čistě božskou mocí Své vůle dal vzniknout velké bouři na moři, kterou jistí věrní honící psi Herodesovi obdrželi svou jistě již dávno náležitě zaslouženou odměnu. Jemu budiž za to všechna čest!

9) My však musíme sami mnoho napravit, čeho jsme se dopustili na svých bližních - a blaze pak nám, potěší-li nás podle všech našich životních sil Svou láskou a milostí, kterou nás nyní naprosto nezaslouženě tak přehojně obdařil a my pak zato budeme Jeho jméno vždy vysoce chválit a velebit!

10) Vás deset s námi Jeho milostí zachráněných vojínů probudte však také své svědomí, pokud je snad také silně zatíženo oněmi nepravostmi, pro které oni našli svůj zánik ve vodě; litujte svých hříchů s neochvějně pevným předsevzetím, že nahradíte všem lidem, s nimiž jste měli co dělat, podle možnosti způsobenou škodu, abyste i vy mohli dojít milosti u Pána a Mistra všech věcí v tomto světě! Neboť před našimi smysly jsme nyní zažili to, že On je Bytost, která má se slepými lidmi převelikou trpělivost; ale setrvávají-li lidé přes veškeré napomínání ve své zlomyslnosti a nechtějí se polepšit, pak Mu dojde trpělivost a poté následuje neprodleně trest.

11) Uvažujte dobře, co jsem vám jako váš představený nyní řekl a poradil; neboť proti věčně působící božské všemohoucnosti nemůže malomocný člověk se svou tvrdošijností nic pořídit! Běda tomu, koho zasáhne spravedlivý Boží hněv!"

206. PORADA HERODOVCŮ.

1) Po této řeči představeného vzmužilo se oněch deset a slíbili pod věrnou přísahou, že budou tuto radu co nejpřesněji následovat, ačkoliv si nebyli vědomi hříchů, kterých se oněch 130 dopouštělo, ježto v této sféře by ani nebyli nuceni Herodesovi sloužit, neboť bylo jich vždy používáno jen jako strážní hradu a paláce, což představený, setník a také ostatní představení jistě také asi dobře věděli.

2) **Představený** pravil: „To víme dobře ale každý člověk, jenž slouží Herodesovi, je velký hříšník jako já. Chce-li být účasten milosti Nejvyššího, Všemoudoucího a všemohoucího, musí se od svých mnohých hříchů úplně očistit tím, že je předně poznává jako hříchy proti Boží vůli, zadruhé vpravdě si je oškřívá a lituje a zatřetí nikdy se jich opět nedopouští a pojme nejvyšší vážnou vůli a úmysl, že podle možnosti napraví opět bezpráví, kterého se dopustil na lidech.“

3) Já to pro sebe jistě učiním a přeji si a radím, aby to každý z nás dobře uvážil a jednal podle toho neboť velký Pán a Mistr prokázal nám zde převelikou milost a slitování již tím, že nás

předně nenechal v rozbouřených vlnách jezera zahynout jako ty ostatní a zadruhé, že nás zde nenechal přísnými Římany zajmout a postavit před soud na život a na smrt, nýbrž že nám poskytl převelikou laskavost a že nám ji jistě neodepře ani budoucně, budeme-li všichni konat to, co jsem vám nyní podle svého názoru poradil.“

4) Po této opět dobré řeči představeného pozvedli všichni ruce a přísahali, že uváží jeho slova a zařídí se podle nich. A představený s tím byl spokojen.

5) **Setník** však učinil poté nicméně následující poznámku řka: „Příteli, ty jsi během své dobré a pravdivé řeči k deseti vojínům učinil také poznámku, že každý kdo slouží Herodesovi, je již o sobě hříšník! A to je také úplná pravda neboť on chce před Bohem a přede všemi lidmi jen nespravedlnost na nespravedlnost. Kdo mu tedy pomáhá věnou přísahou slíbenou službou, aby v plném rozsahu uplatnil nespravedlnost k chudým lidem, ten vždy hřeší, kdykoli uplatňuje vůli tohoto nejnesvědomitějšího chlípíka. Zůstaneme-li ještě budoucně ve službě Herodesově, pak bude velmi těžké vzdalovat se tohoto hříšníka.“

6) Mé mínění bylo by tedy toto: „Až jednou zmíněným způsobem obměkčíme Herodesa a přimějeme k nutným náhradám, pak se dáme i my odškodnit a vystoupíme z jeho služeb neboť jak bylo řečeno, sloužit mu ještě dále by také znamenalo chtít ještě dále hřešit. Mám pravdu anebo ne?“

7) Pravit **představený**: „Máš úplně pravdu a až toho od něho dosáhneme, pak to také ihned provedeme! Avšak o tom dostaneme od Pána již zítra také jistě podrobnější pokyny a nyní jsem toho mínění, abychom se, ježto se jistě již přiblížila půlnoc a jsme také již velmi znaveni, odebrali ve jménu Pána a Mistra, který nám prokázal tolik milosti, na nutný tělesný odpočinek!“

8) S tím byli všichni srozuměni a zejména vojíni, kteří za bouře své síly velmi vyčerpali.

9) **Setník** však pravil poté ještě představenému a též všem přítomným: „Poslyšte, dříve nežli se ještě oddáme úplnému tělesnému odpočinku, je zde a pak také všude jinde kdekoli budeme, zvykem, abychom Tomu, Kterého jsme poznali jako Pána a Mistra, vyslovili v srdci opravdový dík za převelikou milost a slitování, které nám zde v nejhojnější míře poskytl místo spravedlivého trestu a tak tedy pravíme: O, Pane a Mistře, jenž jsi pln hojnosti božské lásky, moudrosti, síly a moci! Děkujeme Ti za Tvou velkou přízeň a milost, kterou jsi nám, velkým hříšníkům zde udělil místo zaslouženého trestu a prosíme Tě však také pro veškerou budoucnost, abys nás neopouštěl se Svou milostí, láskou a slitováním; neboť od nynějška chceme také my zcela náležet Tobě! Ó, přijmi, milý, velký Pane a Mistře, Kterého poslouchají všichni duchové, síly a živly, také nás za poddané Království, které jistě nyní navěky zakládáš mezi slepými lidmi na této Zemi a nedopusť budoucně na nás také příliš velká pokušení, nýbrž posiluj nás Svou milostí a slitováním! Tobě Jedinému budiž všechna naše láska, úcta a všechna chvála! Tebe ať velebí vše, co tu je, žije a dýchá! Tvé jméno budiž v nás posvěceno!“

10) Když byl setník vyslovil tento dík a tuto prosbu, pochválil ho představený za to velice a rovněž i ti ostatní, načež se pak všichni odebrali k nočnímu odpočinku. Totéž jsme učinili také my v panském domě a spali jsme dobře až do bílého rána.

207. KRÁSNÉ JITRO NA MOŘI.

1) Já jsem byl jako vždy, prvý na nohou; ale také učedníci se probudili téměř zároveň se Mnou a šli se Mnou na čerstvý vzduch a to ku břehu moře, přes které při Slunci blížícím se k východu vanul posilující ranní vánek a propůjčoval hladině vodní půvabný pohyb. Na mořské hladině se tu a tam ukazovala celá hejna všelikých plovoucích větších a menších ptáků, kteří si vyhledávali dobře jim chutnající snídaní.

2) A tu Mně pravil také již přítomný **Říman**: „Pane a Mistře! Takové jitro v tak nádherné krajině občerstvuje a posiluje nade vši míru srdce a mysl člověka - ale přitom musím jen s výtkou podotknout to, že právě jitro jako nejkrásnější a nejpříjemnější denní doba trvá vždy nejvyšší krátkou dobu neboť jakmile milé Slunce vystoupí nad obzor, začíná také již den se svou stále přibývajícím nudnou jednotvárností a trvá pak s málo změnami až do večera. Ó, kdyby bylo na Zemi nějaké území, ve kterém by mohlo jitro ihned věčně trvat, chtěl bych v něm žít a neustále se ze života těšit! A tato naše krátce trvající jitra naplňovala mou mysl již velmi často místo radostí, jen jakousi žalostí. Ó, Pane a Mistře, cožpak není na této Zemi nikde kraj, v němž by jitro trvalo aspoň trochu déle nežli zde u nás?“

3) Privil jsem **JÁ**: „Nyní z tebe mluvil ještě tak trochu pohan se svou věčnou aurorou! Cožpak jsi včera neslyšel a podle nutné pravdy nepochopil Rafaelova poučení o Zemi a jejích různých zjevech?! Při řádu pevně stanoveném pro tuto Zemi nemůže přece být nějaký kraj s věčným jitrem!

4) Ano, v Mém Království v druhém životě bude ovšem věčné životní jitro; ale v čem bude záležet, to bys nyní ještě mnohem méně pochopil nežli jsi pochopil Rafaelovy výklady. Chceš-li však na této Zemi jitra déle požívat, jdi vždy o dvě hodiny dříve do přírody a budeš moci jitra požívat přes tři hodiny!

5) Mimoto má také každý den v každé době něco příjemného a též nepříjemného, rovněž tak i večer a rovněž také noc; u člověka přijde na to, jakýma očima myslí pozoruje každou denní dobu.

6) Hle, nyní právě Slunce vychází a nádhera jitra potrvá ještě dále a potrvá ještě přes hodinu a proto se také můžeš z půvabu jitra těšit ještě dále! Potom přejde jitro ponenáhlu v úplný den a ty se budeš za dne ze života právě tak těšit, jako nyní za časného jitra; proto nech jen tedy na této Zemi hezky nezávadně dále v plnosti staré zřízení, které je zcela dobré a velmi účelné!

7) Kdyby jen byli na této Zemi také lidé ze své svobodné vůle tak dobří, jako je tu staré zřízení Země, pak by bylo pro mnohé již zde opravdové duchovní jitro života, o které především by měl každý člověk usilovat! - Porozuměl jsi dobře této Mé zcela přirozené řeči?“

8) Privil **Říman**: „Ano, velký Mistře a Pane, děkuji Ti za toto poučení! Nyní mě také těší den s jeho často velmi mnohonásobně se střídajícími zjevy.“

208. ROZMLUVA O TAŽNÝCH PTÁCÍCH.

1) Po této naší zcela přirozené rozmluvě přišli také naši Řekové s lékařem z Melite jakož i všichni, kdo tu byli přítomni a těšili se z krásného, i když v této době také často již chladnějšího jitra.

2) Hospodský z Jesairy rovněž také ještě dosud přítomný a známí nám lodníci si prohlíželi krytou loď, která dopravila za noční bouře na náš břeh doposud v chatě odpočívající Herodovce a divili se velice, že neztroskotala také tato již dosti stará a celkem nepřilíš pevně stavěná loď i s ostatními čtyřmi.

3) A **jeden lodník** pravil hospodskému: „Příteli, tamto na břehu dlí Zachránce! Kdyby tato loď byla i desetkrát chatrnější, přece by ji vůle Páně jistě zachránila!“

4) Hospodský pochválil lodníka a dal mu za pravdu.

5) Poté se Kisjona tázal Rafaela, co to znamená, že se tohoto podzimu dostavilo většinou k břehům tak mnoho vodních ptáků a mezi nimi některé druhy, které byly jindy jen nanejvýš zřídka v nepatrném počtu u Galilejského moře pozorovány.

6) Privil **Rafael**: „Příteli, to neznamená dále nic jiného nežli to, že v době jejich stěhování z velkých jezer a moří velkého severu vanul zcela jiný vítr nežli je v oné době obvyklý; a tento pro dobu stěhování těchto ptáků neobvyklý vítr zavinil, že je toto moře nyní těmito ptáky hojněji navštíveno nežli jindy. A další zcela přirozený důsledek tohoto zjevu je ten, že zima tohoto roku bude zcela mírná, - jinak by byli tito ptáci táhli dále na jih a byli by si své zimní příbytky vyhledali tam. V tomto zcela přirozeném zjevu není tedy naprosto nic zvláštního a povšimnutí hodného.“

7) Řekové u tohoto moře často sídlíci, kteří se zcela dobře vyznají v chytání těchto ptáků, zmenší již jejich počet, neboť tito ptáci jsou jim pravou lahůdkou a také jejich peří mohou velmi dobře potřebovat a zužitkovat. A tu máš, příteli, také již vše o těchto ptácích!“

8) Privil **Kisjona**: „Neměli bychom my Židé udělat honbu na tyto ptáky a těžit z nich podobně jako Řekové?“

9) Privil **Rafael**: „Ó, ano, dovedete-li je chytit a pak jako chutné jídlo připravit! Jelikož však máte ještě velké množství všeho druhu čistých pokrmů, jimiž se můžete sytit, nechte jen až do času potřeby chudší Řeky pro jejich stoly chytat a k požívání připravovat tyto divoké ptáky, jako také vepře, zajíce, kamzíky, jeleny a ještě jinou divokou zvěř!“

10) S tím byl náš Kisjona úplně spokojen a pozbyl touhu chytat tyto ptáky pro sebe.

11) Když všichni přítomní ještě o tom a onom rozmlouvali, přišli k nám na břeh také naši Joppejští, tlačili se ke Mně, hluboce se přede Mnou uklonili a s vysoko pozdvíženými rukama

Mně děkovali za včerejší uzdravení a za nikdy pro ně neočekávané přátelské přijetí a pohoštění.

12) **JÁ** jsem jim však pravil: „Činite dobře, že Mně děkujete za to; avšak budoucně Mně děkujte bez vnějších projevů toliko v srdci a žijte a jednejte vždy podle Mé nauky a to Mně bude milejší nežli hluboké klanění, zvedání rukou a mnohá hlasitá slova! - Porozuměli jste tomu všichni dobře?“

13) Pravil **rybář** rodem z Cypru: „Ó, Pane a Mistře. plný božské síly, moci a moudrosti, my jsme nyní Tvou láskou a milostí Tvé správné a moudré radě dobře porozuměli, v naší mysli jako Boží radu přijali a budoucně také budeme podle ní jednat; avšak dovol mně, ó, Pane a Mistře, abych Ti na naši omluvu přednesl poznámku!“

14) Pravil jsem **JÁ**: „Mluv tedy a vyslov se!“

15) Pravil **rybář**: „Je více nežli pravdivé, že člověk, jenž v Tebe tak jako my živě věří, že jsi, ač nám viditelný tělem oděný člověk, s věčným Božím Duchem úplně jedna Bytost a jedna a táž Osobnost, může Tě zcela bez vnějších projevů prosit a v nejnuitnější tichosti své mysli a srdce Tobě děkovat a že Ty jeho prosby uslyšíš a také vyslyšíš a budeš mít na tichém, ale duchovně živoucně pravdivém díku zalíbení. Ale hle, my lidé jsme již od dětství zvyklí provázet naše prosby a díky také vnějšími projevy, abychom lidem, které o něco prosíme, anebo kterým za přijaté dobrodiní děkujeme, učinili podle starého zvyku také zjevně viditelným, co v sobě živě a pravdivě pociťujeme!“

16) Jsme-li však velmi často nuceni ohýbat kolena před lidmi, kteří jsou nám přece rovni, pak myslím, že se nevýslovně mnohem více sluší naše kolena a naše celé tělo ohýbat před Pánem věčnosti; vždyť přece také naše tělo je jen Jeho dílem a je nositelem živé duše, která může být, otročí-li příliš žádostem svého masitého těla, zahubena. Přizpůsobí-li však tělo svým vysokým vnitřním duchovním snahám a obrátí-li je se sebou ve své duchovno, pak tím přece nemůže tak snadno pochybit proti Tvému řádu, kterýž je moc a síla Tvé věčné Boží vůle a proto se Ti nemůže tím stát nějak nemilou?!“

209. NEBEZPEČÍ OBŘADNÉ BOHOSLUŽBY A MODLENÍ.

1) Pravil jsem **JÁ**: „Příteli, mluvil jsi nyní zcela dobře a Mé srdce se občerstvilo smyslem tvých slov! Je rovněž také správné, když se člověk o něco prosící a za něco děkující chová přitom tak, jak jsi to nyní vylíčil; ale pak by měl člověk také zůstávat stále úplně v tvém smýšlení, jedině na nitro klást pravou hodnotu životní a zevnějšek jen jako jaksi břímě za sebou táhnout a podmanit jej své vnitřní síle a tak by bylo prošení, děkování a uctívání, jak bylo řečeno, také již zcela správné a dobré a Mně milé.“

2) Ale lidé nezůstávají takovými, jakými vy jste tu nyní přede Mnou; počínají až příliš brzy oceňovat více jen zevnější projevy, nežli vnitřní životní pravdu a ono jediné pravé vnitřní považují, opomíjí-li se vnějšno, za nedostatečné a nakonec docela za bezcenné; a s touto věcí to jde pak až příliš snadno tak daleko, že jistí jakoby zasvěcení a Bohem vyvolení a povolání kněží začínají lid svádět v tom smyslu, že obyčejnému člověku postačí, aby zachovával a nejvýš uctíval jen ono jimi předepsané vnější, neboť samo vlastní vnitřní slovo v prosbě anebo v díku k Bohu řízené je bezcenné před Bohem a nemá účinek, protože Bůh na něm nejen nemá nejmenší zalíbení, nýbrž jen spravedlivou nelibost, neboť takové o své újmě vnitřní modlení, prošení a děkování považuje Bůh za drzost a rouhání.

3) Co z toho nakonec vyjde? Hle, lidé se takto vždy víc a více Boha vzdalují, místo aby se Mu stále víc a více přibližovali v srdci a v lásce a v opravdové živé víře a důvěře! Důvěrná, opravdová a čistá láska se převrací v příšernou bázeň a živá pravá víra v temnou pohanskou pověru, při níž se pak líná a každého podvodu schopná kněžská kasta má pozemsky velmi dobře, zatím co však tak zvané obyčejné lidstvo často bezradně přítom úpí ve všeliké duchovní nesnázi a zoufalé temnotě, chudobě a slepotě, při čemž si často ani tělo již nemůže opatřit prospěšnou jemu potravu, protože jako mouchy se množící tak zvaní jedině Bohem povolání kněží plní lenivosti a štítění se práce pod všelikými sliby záhrobních nebeských radostí a častějšími ještě nejostřejšími vyhrůžkami věčnými pekelnými tresty, utrpením a trýzněním neurvale utrhují od úst chudému lidu, čím si pak krmí svá břicha, jak to nyní můžeš vidět jak u farizeů, tak také u všech kněží pohanských.

4) A hle, to vše pochází ponenáhlu ze zevnějších zpočátku ovšem velmi nevinných a dokonce mravně a slušně vypadajících vnějších projevů prošení, děkování a modlení a Bůh musí konečně opět ústy nově probuzeného proroka k lidem volat a křičet: „Hle, tento lid Mne uctívá rtoma a prázdnými a mrtvými světskými obřady, - ale jeho srdce je daleko ode Mne!“

5) Proto si zapamatujte a stálou životní směrnicí si učiňte toto: Bůh je o Sobě Duch, pln lásky, pravdy, moudrosti a moci od věčnosti neměnitelný a proto také může být vzván jen v duchu a v pravdě, která je uvnitř člověka.

6) Má-li tedy někdo nějakou prosbu, aby mu Bůh jako jedině pravý Tvůrce a Otec všech lidí a andělů v tom či onom pomohl, ať nechodí se svou prosbou do chrámu anebo do synagogy, ani ke knězi, nýbrž ať se zavře do komůrky a zejména do úplného ticha svého srdce a tam se modlí k Bohu a prosí Ho, jako nejlaskavějšího Otce o náležitou pomoc! A Otec, Který slyší a vidí vše i v sebevětším skrytu, dá vždy rád takto jedině správně a v duchu pravdy živě prosícímu začkoli poctivě prosil, o tom můžete být všichni úplně ujistěni. Ale k prosbě veřejně před lidmi na odiv vystavované, při níž srdce často velmi málo cítí, nevysloví Otec v nebi nikdy Svě všemohoucí Amen.

7) Toto vše pochopte a velmi dobře si to zapamatujte a také podle toho jednejte, nechcete-li vidět přecházet vaše potomky do ještě temnějšího pohanství, nežli jaké je nyní na této Zemi všude mezi lidmi domovem.

8) Líbivé projevy se mohou sice marnivým, slepým, pyšným a ctižádostivým lidem jevit něčím cenným; ale u Toho, jenž je Sám věčná Láska a Pravda a prohlédá vždy ono nejvnitřnější a duchovně živé a pravdivé, nemá vnější projev cenu, nýbrž jedině živá nejvnitřnější životní pravda.

9) Prosíte-li tedy Otce o něco, neproste Ho tak velice za statky této Země, po kterých se pachtí slepí a pošetilí pohané a též bezbožní Židé a farizeové, nýbrž proste Ho spíše o nepomíjející poklady pro duši a ducha a tyto poklady nebudou nikomu zadržovány! Co se však týče statků pozemských, nutných k udržení života časného, ty budou svobodně přidány každému, jehož snažení, prošení a hledání směřuje jen ke Království Božímu a k jeho nejvyšší láskyplné spravedlnosti.

10) Kdo se stal v duchu a tedy v Království Božím silný, ten se také stává pánem nad věcmi světa a nebude mu nikdy snášet velké nesnáze co do výživy těla; ale i pro probudilého v duchu je lépe oplývat statky nebes Božích a přitom si dát líbit malou nouzi ve statcích této Země. - To si také zapamatujte a skutkem zachovávejte!"

210. SOUD NEMILOSRDNÝCH V ZÁHROBÍ.

1) **(Pán:)** „Proto si nashromažďujte vždy poklady, které moli nemohou rozhodat a rez a tleň zničit!

2) Střežte se statků a pokladů tohoto světa; neboť v nich spočívá zlý duch pokušení ke všem hříchům!

3) Modlíte-li se tedy k Bohu a říkáte v srdci: „Otče v nebi, neuveď nás v pokušení!“, pak říkáte, myslíte a přejete si, aby vás neopatřoval mnohými pozemskými statky a poklady, nýbrž prosíte Ho jen o denní chléb a On vám ho nezadrží, neboť On zajisté nejlépe ví co potřebujete!

4) Milujete-li však podle Mé nauky Boha nadevšecko a proto také navzájem sebe tak, jak jistě každý sebe sama miluje a všestranně o své dobro pečuje, pak si nebudete muset nikdy naříkat na nějakou nouzi mezi sebou; neboť nouzi a chudobu mezi lidmi na této Zemi plodí jedině a toliko jejich vzájemná neláska, - která je však vždy následek nevíry anebo temné pověry. Neboť kdo nemá víru v jednoho, věčně jedině pravého Boha, - jak by Ho pak měl uctívat a nadevšecko milovat a z této lásky svého bližního jako sebe sama?!

5) Člověk pozemskými statky co nejlépe zaopatřený vidí sice svého chudého bližního; ale jelikož netrpí sám nouzí, řekne: „Já jsem zaopatřen, - co je mi do jiných?! Každý ať se stará o sebe a nebude mu třeba trpět nouzí!“

6) Já však takovému člověku jednou řeknu: „Pročpak jsi se staral daleko nad potřebu jen o sebe a tím jsi ostatním odnímal to, co jim náleželo ode Mne? Proto budeš však nyní v Mém Království opuštěn a budeš si muset dát líbit všelikou nouzi a chudobu!“

7) A bude-li se pak omlouvat tím, že ve Mne neuvěřil proto, že ho nikdo náležitě o Mně ne-

zpravil, pak mu řeknu: „A kdo tě zpravil o právu, podle kterého jsi jako silnější bral svým bližním, kteří měli na svůj potřebný majetek stejné právo, statky zemské a nashromažďoval je pro sebe? Zda jsi tu neměl správně jednat podle rozumu a podle práva, které před očima a ušima každého hlásá zřízení Země a její přírody, ježto jsi přece musel jasně poznat, že Země se svými statky tu je a být musí nejen pro tebe samého, nýbrž také pro všechny ostatní lidi?!

8) Protože jsi však nedbal toho, co ti jistě podával tvůj rozum, nebude se ani zde v Mém Království dbát tvé duševní bídy a chudoby!

9) Řekneš-li však, že jsi nemohl v opravdového Boha uvěřit proto, že tě o Něm nikdo náležitě nezpravil, pak ti řeknu: Hle, jak velký jsi lhář! Cožpak ty myslíš, že lidé Duchem Božím opravdu naplnění a náležitě osvícení oplývají jako tobě rovní světší hodovníci všelikými poklady a statky této Země? Ó, jak jsi tu na převelikém omylu!

10) Přicházeli jako chudí a nuzní lidé před dveře tvého domu a chtěli ti přinést zvěst o jednom jedině pravém Bohu, ty však jsi je k sobě nepřipustil z lakotné bázně, abys jim za to nemusel něco dát anebo abys dokonce něco dobrovolně nedal za to, kdyby tě snad obrátili k nepochybné víře v jednoho jedině pravého Boha.

11) Abys se svým možným obrácením nemohl kdy cítit nucen něco jim dát, raději jsi se také nedal vůbec obrátit a pro svou lakotu jsi si nepřál obdržet nějakým Duchem Božím osvíceným člověkem pravou zvěst o jednom jedině pravém Bohu.

12) Je-li tedy tomu tak a ne jinak, - proč se nyní přede Mnou omlouváš tím, že jsi nemohl brát ohled na chudé bližní proto, že pro svou neznalost o Bohu jsi k nim nepociťoval žádné závazky?! V prvním případě jsi tedy z lakoty pošlapal právo přírody, které zajisté dbají všichni lepší pohané, v druhém případě tvé Mně přednesené omluvy jsi však lhářem, proto se ti zde dostane odměny lakomce a lháře a budoucně Moji vyvolení vzpomenu na tebe právě tak, jako ty jsi v hmotném světě vzpomenu na jednoho jedině pravého Boha a miloval Ho nadevšecko a jako jsi si také vzpomenu na své bližní!“

13) Semenem k pravému poznání Boha a k živé víře v Něho je především láska k bližnímu a v ní také čistá láska k Bohu.

14) Kdo však již má tak tvrdé srdce, že nemůže vyjít s láskou vstříc svému jemu zajisté viditelnému chudému bližnímu, - jak bude moci ve své zatvrzelé duševní slepotě milovat Boha, kterého nemůže a nechce vidět a nějak upozorovat?!

15) Hledte, jednou se tedy nebude moci přede Mnou omlouvat žádný k pokání neochotný hříšník, neboť každému člověku je Mnou dáno poznat pravdu a její dobro: pohanu z poznávání věcí před jeho očima ležících a z poměrů ve velké říši přírody a Židovi cestou mimořádného zjevení!

16) Proto vám říkám ještě jednou: Prosíte-li o něco Otce ve Mně ve jménu Mém, pak Ho prostě především jen o nepomíjející poklady Království Božího a obdržíte je a s nimi také to, čeho je vám třeba k životu na této Zemi!

17) Komu však bylo propůjčeno také mnoho statků pozemských, ať je spravuje podle vůle lásky Otcovy a bude pak jako věrný správce nad těmito jen malými věcmi již na tomto světě postaven v Mém Království nad věcmi velkými!“

18) Po této Mé delší řeči děkovali Mně Joppejští co nejvroucněji, ale již ne tak velice vnějšími projevy a rybář se Mě ve vsí lásce a pokoře otázal, zda by neměli jako úplně zdraví a silní lidé již dnes nastoupit cestu k domovu.

19) **JÁ** jsem však pravil: „Mnou nebudete ani k cestě domů, ani k delšímu prodlévání zde nuceni; naskytne-li se však po snídani příležitost k cestě domů, pak ji můžete využít!“

20) Když to rybář uslyšel, rozveselil se; neboť zahorel již touhou aby vyprávěl doma vše, co zde zažili on a jeho druhové.

211. RAFAEL U HERODOVCŮ.

1) Nyní však také Herodovci vyšli ven ze své útulny a šli ke své lodi, aby se podívali, zda bude ještě způsobilá a upotřebitelná pro další plavbu.

2) Dříve však nežli ještě důkladně prohlédli loď, spatřil nás **setník** s místa lodi vzdáleného asi 200 kroků pospolu stát na malé pobřežní vyvýšenině a pravil představenému: „Příteli, přenechejme prohlídku lodi našim věrným vojínům, oni budou s to také bez nás již zcela dobře po-

soudit, jak dalece bude loď upotřebitelná či ne! My se však odebereme k oné společnosti tam nahoře na vyvýšeném břehu; neboť mně se zdá, že je v této společnosti velký Pán a Mistr! Včera večer jsem si dobře všiml jeho oděvu a rovněž oděvu překrásného jinocha. Bezpochyby jsou to oni; proto pospěšme především nyní jen k nim nahoru, což je hlavní věcí, - vše ostatní se pak již zcela dobře spraví!“

3) Sotva to byl setník vyslovil, stál tu také již zcela těsně před ním a před představeným Rafael, kterého byl zdáli poznal jako onoho večer pozorovaného krásného jinocha a oba se touto tak náhlou přítomností Rafaelovou ulekli; neboť nemohli opravdu pochopit, jak mohl vykonat dráhu asi 200 kroků k nim v okamžiku. I začali se ho velice bát, takže se neodvažovali otázat se ho, jak přišel k nim tak rychle.

4) **Rafael** je však oslovil a pravil: „Proč se mne bojíte? Vždyť přece strašně nevypadám a nemám také v úmyslu ani dost málo vám způsobit nějakou nepříjemnost a proto váš strach ze mně je marnivý a pošetilý! - Uznáváte to?“

5) Pravil **setník**: „Ó, přespanilý jinochu, ten náš jistě omluvitelný strach z tebe není nikterak tak zcela marnivý a pošetilý, jak si myslíš! Neboť kdybys se byl k nám v několika okamžicích odebral velmi utíkaje, pak by to nebylo zrovna nic překvapujícího; neboť jinoch zdravý jako buk může činit jako štvaný jelen rychlé skoky. Ale být jako blesk bez hluku přítomen tam a zde, to je přece jen zřejmě trochu mnoho! Musím si to nyní myslet jen tak, že tvému, jakož i nyní také našemu Pánu a Mistru není nic nemožné a pak je tvůj přerychlý příchod k nám ovšem pochopitelný; jen bychom se nyní především chtěli od tebe dovědět, z jakého jistě důležitého důvodu tě velký Pán a Mistr tak bleskurychle vyslal k nám dolů!“

6) Pravil **Rafael**: „Abych vám sdělil, abyste se nyní ihned odebrali k Němu nahoru! On Se potom však Sám odebere k vám dolů a sdělí vám, co máte učinit v záležitosti Herodesově při vašem návratu do Jeruzaléma a to chce říci Pán jen vám samým beze svědků.“

7) Zároveň však mám jako sluha Páně ještě učinit něco, což tedy bude také ihned uvedeno ve skutek. Hleďte, vaše loď byla silným nárazem na tento kameny hojně opatřený břeh značně poškozena na dně! Kdyby zde neseděla na nejmělkčjším místě tohoto moře, byla by se již dávno potopila; ježto však je tu moře sotva dva lokty hluboké, nemůže také loď klesnout hlouběji, nežli právě již klesla.

8) Pohleďte však nyní jen na vaše lodníky, kterak se s ostatními, hlavami potřásajícími lodníky radí, co udělat s vaší dřevou lodí! Vyčerpání vody nic nepomůže; neboť to by byla právě tak marná práce, jako kdyby chtěl někdo vyčerpání potok. Neboť kolik vody by z potoka vzal, právě tolik a pak ještě mnohem více by znovu opět přiteklo. Že však je tomu s vaší lodí tak, pojďte nyní jen zcela srdnatě se mnou a přesvědčte se sami!“

212. RAFAEL OBNOVUJE POŠKOZENOU LOĎ.

1) Poté šli představený, setník a též ostatní jim podřízení vůdci a vedoucí s Rafaelem k lodi a ke svému politování ji shledali právě takovou, jak jim to předtím popsal Rafael.

2) Také **oněch deset vojínů** pravilo představenému po projeveném s nimi souhlasném mínění ostatních přítomných, hlavně Kisjonových lodníků: „Pane a náš veliteli, s touto lodí se nedá asi do osmi až deseti dnů nic podniknout; dříve musí být vytažena na břeh a dobře prozkoumána odborníky tesaři, pak opravena a vyzkoušena, jinak není radno pouštět se na ní v tomto nejistém počasí na hladinu této beztoho stále neklidné vody!“

3) Když se o tom představený a setník přesvědčili, pravil **setník Rafaelovi**: „Přespanilý příteli, ty jsi předtím řekl, že jsi k nám přišel tak zázračně rychle proto, abys tuto loď uvedl opět do stavu, ve kterém bychom ji mohli dobře upotřebit! jak ti to bude možné, když všichni potřásají povážlivě hlavami?! Sotva s 20 voly by se dala tato loď na břeh vytáhnout a kde jsou konečně k tomu potřební tesaři?!“

4) Pravil **Rafael**: „Vy soudíte jako všichni lidé podle své malomocnosti; já však soudím podle Boží moci v sobě a tak tedy k uvedení této lodi do použitelného stavu nebudu věru potřebovat delší dobu, nežli jsem potřeboval chtěje se od společnosti Páně dostat k vám dolů! Ale tentokrát se tak velice nelekejte, jako jste se předtím lekli pro mou rychlou cestu k vám dolů!“

5) Hleďte, já nyní z vůle Páně v sobě chci, aby byla tato loď v nejrychlejším okamžiku přeměněna v nejužší použitelný stav! A hleďte, už je vaše loď v nejuplnějším pořádku! Ať na ni nyní

vstoupí vaši vojíni a také jiní lodníci a prozkoumají ji a neobjeví nejmenší chybu ani zvenčí, ani z nitra!“

6) Za největšího úžasu byla loď všestranně prozkoumána a nikde nebylo možno objevit ani poskvrnu. Uvnitř byla tak suchá, jakoby do jejího vnitřního prostoru nikdy ani kapka vody nevnikla a zvenčí vypadala jakoby byla nově a čerstvě provedena.

7) Tu pravili **všichni** po prohledání: „To je zázrak nade všechny zázraky! To je nyní loď, na které se lze svěřit i velkému moři!“

8) Všichni Herodovci pozorovali jinocha se stále větší pozorností a nevěděli, kdo by to asi mohl být.

9) Po chvíli pravil **představený**: „A - proti takovým lidem – chtěl Herodes táhnout do pole?! On, sotva komár proti tisíci lvů?!“

10) Pravil poté **Rafael**: „Ano, ano, učinil jsi dobrou a pravdivou poznámku! Lidé, kteří nemají pravé vnitřní životní světlo, žijí ve světle klamném a podnikají velmi často věci a skutky, jejichž provedení je právě tak nemožné jako nemůže zcela slepý od narození podat úsudek o barvě; ale to mnohým lidem v klamu jsoucím nevádí, aby chtěli všemi jim po ruce jsoucími pozemskými prostředky uskutečnit něco zhola a úplně nemožného. A když se jim dílo na prvý pokus nezdaří, přece se ho nevzdávají, nýbrž ihned obnovují pokusy bezustání; a pořídí-li často po mnohých pokusech právě tolik jako při pokusu prvním, neodstraší je to vystoupit opět s novými pokusy a to po tak dlouho dále, dokud přitom úplně nezahynou.“

11) Nuže, takovýto často opakovaný nezdar pokusů měl by mnohým jiným lidem posloužit k dobrému poučení; ale nikoli, oni myslí, řádí a jednají právě tak šíleně, jako to činili jejich vždy neštěstím postižení předkové a tak letí do starého neštěstí svých šílených předků.

12) Ale tomu, kdo něco sám chce a také se nedá nikým poučit, bezpráví se neděje. Jeho svobodné vůle, která je mu Bohem dána k jeho vlastnímu zdokonalení, bývá zneužito a často až příliš brzy vrhá člověka do propasti bídy a záhuby jeho předků. Člověk z mnohonásobné zkušenosti jistě ví, že zahyne, vstoupí-li do šlépějí svých předků a bude-li kráčet dále po jejich nevázané stezce a sobectví plné cestě; ale jak bylo řečeno, kdo se nedá poučit pravdou, je si sám vinen své nevyhnutelné záhuby.

13) Jako se však dosud dařilo všem zlým bláznům, tak se bude také velmi brzy dařit Herodesovi, dílem již v tomto životě a mnohotisíckrát hůře navždy ve velkém záhrobí!

14) O tom vás mohu ujistit, protože já velmi dobře znám záhrobí a to z toho snadno pochopitelného důvodu, že jsem již dávno a dávno občanem velkého záhrobí. Že zde kráčím, působím mezi lidmi viditelně a slovem a skutkem ve jménu Páně poučuji, to je velká milost Pána, Který nyní Sám kráčí jako člověk mezi lidmi, poučuje je a všude jim ukazuje velké zbloudění, v němž jsou. Tím tedy nyní také víte, kdo jsem a nemusíte se příliš divit mým vám ovšem nepochopitelným skutkům."

213. PÁN U HERODOVCŮ.

1) Když byl toto Rafael řekl představenému, tu se **představený** se svými druhy zarazil ještě více a po chvíli pravil poněkud nesměle: „Jakže, ty jsi tedy duch z onoho světa?! - - My jsme sice též slyšeli vyprávět někdy pohádkové věci o duchách, také Písmo se o nich častěji zmiňuje; ale já sám a se mnou jistě mnoho tisíc tisíců tomu téměř již zcela nevěří a také již odedávna nevěřilo, ježto mezi námi se nikdo nemůže pochlubit, že by kdy viděl nějakého ducha anebo s ním mluvil.“

2) Přišli k nám sice mágové dílem ze zemí východních a dílem z Egypta, kteří se vedle svých mnohých šalebných kousků v oboru kouzelnictví obírali také zaklínáním duchů a také stavěli před oči lidí vždy velmi příšerné postavy; ale vědělo se až příliš brzy, kdo vězí za těmito zjevy - a tak takováto magická vyvolávání duchů víře v záhrobní existenci duchů nevýslovně mnohem více uškodila nežli nějak prospěla.

3) Obyčejný lid, který nerozumí ničemu, nemyslí nic, protože o takových podvodech prospěchářských mágů od nikoho nikdy neobdržel a také obdržet nemohl vysvětlení, věří ovšem ještě, že jsou lidé, kteří mají moc vyvolávat duchy ze záhrobí; avšak nám se tato víra, ačkoliv jsme ji mezi obyčejným lidem rádi trpěli a z jistých snadno pochopitelných důvodů trpíme, jevila vždy být naprostou pošetilostí.

4) Avšak nyní jsme byli sebou, vpravdě vysoký a mocný duchu ze záhrobí poučení jinak a od nynějška budeme úplně a nepochybně věřit v existenci duchů a také v možnost jejich zviditelnění před očima lidí. Že ty nejsi nám rovný, přirozený člověk, to nám již ukázal tvůj bleskurychlý příchod k nám a poté ještě více tak náhlá oprava naší velmi poškozené lodi; a ježto jsi nám nyní sám svobodně a otevřeně řekl kdo jsi, věříme nyní tím pevněji, že jsi opravdu dokonalý duch z velkého nebeského záhrobí.

5) Ty jsi však mezi jiným také řekl, že jsi již velmi dávno občanem velkého záhrobí! Podle tohoto bychom museli předpokládat, že jsi snad také jednou jako člověk s tělem a krví žil někde na této Zemi?“

6) Pravil **Rafael**: „Ovšem, - ale ještě dávno před Noemem! Mé jméno znělo „Henochoch“; více zatím nemusíte vědět. Nyní však přichází k vám dolů Pán Sám a s Ním také Marek, nynější majitel těchto lázní. Co vám řekne Pán, to číňte; já se nyní vrátím ke společnosti Páně.“

7) Když to byl Rafael vyslovil, byl také již u horní společnosti, což uvedlo představeného a jeho druhy v nový velký úžas.

8) A **setník** pravil: „Ano, přátelé, to je více nežli hmatatelný důkaz, že tento nadmíru spanilý jinoch je dokonalý a opravdový andělský duch; neboť jen dokonalí duchové se mohou pohybovat rychle jako myšlenka! Ale nyní přichází Pán již do naší blízkosti a třeba Ho s největší úctou přijmout!“

9) Když jsem k nim hned poté s vlídnou tváří přistoupil, položili všichni ruce křížem na prsa a poklekli.

10) **JÁ** však jsem k nim ihned co nejlídněji promluvil tato slova: „Děti a nyní přátelé, vstaňte jen rychle se země; neboť Já nejsem modla a uctívání vnějšími projevy nežádám! Nahlédl jsem do vašich srdcí a shledal jsem je nyní zcela Mně milá. a dalšího nepotřebuji!“

11) Po tomto mém oslovení všichni rychle vstali se země a děkovali Mně za záchranu svého života a za milost, lásku a velké přátelství, kterého se jim zde dostalo místo zaslouženého trestu; zároveň Mne však také prosili za úplné odpuštění hříchů, kterých se snad dopustili proti Mně.

12) A **JÁ** jsem jim na to řekl: „Zůstávejte při tom, co jste si předsevzali; poznávejte ve Mně jediného Pána a Mistra a milujte Boha nadevšecko skutečně tím, že milujete své bližní jako sebe samé a buďte spravedliví ke každému a tím vám budou všechny vaše hříchy odpuštěny!“

13) Způsobíte-li z vašeho popudu někomu bezpráví, pak je - kde to je možné - opět napravte; a není-li to již nějak možné, číňte za to jiným chudým dobře a tím si nashromáždíte poklady pro příští život v mém věčném Království nebeském!

14) V tom záležitosti zcela stručně Má nauka vám lidem a obsahuje Mojžíše a všechny proroky. Budete-li jí vskutku dbát, stanete se také vy Mými opravdovými učedníky a já Si v Duchu moci své lásky učiním ve vašich srdcích příbytek, uvedu vás do vší moudrosti a dám vám život věčný; neboť to mohu učinit jedině já, protože já jsem Světlo, Cesta a Život Sám.

15) Já jsem Světlo Otcovy Lásky ve Mně; jako však láska je život sám, tak je také světlo týž stejný a jeden život. Kdo tedy věří ve Mne, že vycházím vždy jako pravý Syn anebo Světlo od Otce, Kterýž je Láska, ten také jistě věří ve věčného svatého Otce, Který Mne poslal jako pravé a živé Světlo do tohoto světa, aby všichni, kdož věří ve Mne, měli v sobě život věčný.

16) Věřte tedy, že já jsem Světlo a Život, tedy nejopravdovější Syn věčného Otce, jímž bylo vše - nebe a tato Země i se vším co nebe a Země a celá nekonečnost obsahuje - učiněno, žijte a jednejte vždy podle Mé nauky a milujte takto Boha nadevšecko a svého bližního jako sebe samé a tím budete mít v sobě život věčný a až jednou také tělesně zemřete, bude nicméně vaše duše v nejjasnějším a nejúplnějším vědomí dále žít a věčně nikdy smrti neuvidí, nepocítí a neokusí!

17) Jestliže jste pochopili toto, pojmete také ve svém srdci neoblomné předsevzetí, že budete a zůstanete činni podle těchto Mých slov!“

214. ODHOD HOSTŮ DO JEJICH DOMOVŮ.

1) Pravil poté **představený**: „Ó, Pane a Mistře, to všichni budeme, ježto jsme nyní až příliš jasně proniknutí tím, kdo v Tobě k nám mluvil tak, jako nemluvil ještě nikdy žádný člověk ke svým spolubližním. Ty jediný jsi v pravdě Pán Sám a také jím navěky budeš a zůstaneš!“

2) Ale nyní mně, ó, Pane, dovol co nejmilostivěji, abych se Tě otázal, co máme učinit s Herodesem! Je správné a Tobě milé, provedeme -li na něm naše pojmuté předsevzetí k dobru tak mnohých chudých a nuzných, které on až příliš často bez potřeby nejvš nemilosrdně potlačoval svými prvými pochopy a nejvš nesvědomitými vojny, kteří včera zahynuli na lodích?

3) Privil jsem **JÁ**: „Co je správné, to je také dobré! Budete-li však proti té chytré lišce něco podnikat, pak se dříve dobře opatřete a dobře se o všem ve jménu Mém poradte! Odložte veškerou vášeň a veškerý hněv a uvažte s úplnou moudrostí každý krok, aby vám nikdo nezatarasil cestu a abyste pak nebyli postaveni se svým dobrým předsevzetím do neúčinného pozadí!

4) Budete-li jednat ve jménu Mém a podle Mé rady, pak tuto lišku snadno uvedete do nesnáze a on bude muset vyhovět vaší správné žádosti. Nerozhlašujte tedy věc dříve, dokud nezařídíte vše tak, aby tato liška nemohla ujít nastrojené jí pasti; neboť liška má jemné uši a k jejímu doupěti třeba se blížit tiše a bez šramotu, aby se jí mohla před ní postavit účinná past.

5) Proto také neobracejte pozornost na Mé působení a nečiňte Mne před touto liškou ještě rozhlášenější nežli již beztoho jsem, nýbrž řekněte, co vás potkalo pro vaši slepou horlivost a že jste Mne zastihli na římském ochranném území, na kterém jste nesměli a nemohli proti Mně nic podniknout předně následkem zákona a zadruhé následkem vaší slabosti, ke které vám dopomohla bouře, o čemž vám zde Můj přítel Marek vedle ještě mnoha jiných svědků vydají platné svědectví a též i lidé z Tiberiasu (obyvatelé Tiberiasu; vyd.), jimž pak nahradí způsobenou škodu. O dalším plánu proti němu nedejte mu však nic znát!

6) A nyní ještě něco! Chudí a nemocní joppejští sem přišli pro uzdravení a také byli úplně uzdraveni; po požití snídani je vezměte na svou nyní úplně dobrou loď a dopravte je do Tiberiasu, odkud pak nastoupí cestu do svého domova! Od těchto joppejských se dozvíte o Mně mnoho, co jste se zde nemohli dovědět; to dodá vašemu srdci, vaší víře a vaší lásce ke Mně velikou sílu.

7) V Tiberiasu jim můžete dát z vašeho přebytku také potřebné cestovné, jež vám nezůstane neoplačené! Co jsem vám nyní řekl, to učíňte!

8) A nyní se odeberme ke snídani! Ve vaší noclehárně najdete již pro vás připravenou snídani, vaše včera vámi odevzdané zbraně a dobře napsaná svědectví pro Herodesa. A tím vás propouštíme v úplném pokoji, přátelství a lásce!

9) Po těchto Mých slovech Mně Herodovci vpravdě ze svého nejhlubšího základu srdce poděkovali, prosili Mne, abych je nikdy se Svou milostí a láskou neopouštěl a poté se rychle odebrali do své noclehárny.

10) Já a náš Marek jsme pak šli do našeho domu a všichni Moji učedníci a všichni ostatní spatřivše nás přicházet k domu, učinili totéž. Také jsme se posadili ihned za stoly a požili jsme dobře připravenou snídani a rovněž i joppejští ve svém již známém koutě.

11) Po snídani se Mne otázal **Marek** řka: „Pane a Mistře, kdo v tak neuvěřitelně krátké době vystavil Herodovcům vysvědčení?“

12) Privil jsem **JÁ**, ukazuje na našeho Rafaela: „Cožpak ty neznáš Mého rychlopisce?“

13) Privil **Marek**: „A, tak je to! Pak je ovšem věc snadno odbytá, které jsem se již věru trochu obával, protože s psaním mně to jde velice špatně. A tak jsem nyní velice rád, že tato věc je nyní co nejlépe odbytá. Nyní se bude muset joppejským oznámit, co mají činit?“

14) Privil jsem **JÁ**: „Také toho není třeba! Neboť Můj Rafael je již poučil co mají podle svého přání po snídani činit a oni již vstávají od stolů a budou ihned u Herodovců.“

15) Privil **Marek** když viděl, kterak joppejští vstávají od stolu a bez vnějšího zřejmého rozloučení a bez hlasitě vysloveného díky rychle spěchají ke dveřím: „To přece jen je od těchto lidí trochu zvláštní, že nás opouštějí tak lhostejně!“

16) Privil jsem **JÁ**: „Cožpak jsi neslyšel venku na břehu, jakou nauku jsem jim dal o vnějšně projevované vděčnosti a o modlitbách a prosbách a jaké následky mají takové věci?!

17) Co dělali nyní, to bylo přede Mnou již zcela správné a jejich jen zdánlivá lhostejnost vůči nám nesmí vás mýlit, ježto se ve svém srdci rozloučili s námi tím hlouběji potěšeni a nezpůsobili nám námahu.“

18) Když byl toto Marek ode Mne uslyšel, bylo mu hned také vše vhod.

19) Nyní však přistoupili ke Mně také všichni ostatní přítomní a tázali se Mne, zda by se také oni měli odebrat do svého domova.

20) Privil jsem **JÁ**: „Až na Kisjonu, Filopolda a římského soudce mohou se všichni odebrat do svého domova a ať podají doma svým přátelům přesnou zprávu o tom, co vše zde slyšeli a

viděli a tak ať rozšíří mezi lidmi Mé Království. Příležitostí odtud na všechny strany nebude zde právě nedostatek. Já Sám však zde prodlím ještě několik dní a dopřeji Si trochu klidu."

21) Když jsem byl toto vyslovil, přišli lékař, ostatní uzdravení Řekové, hospodský z Jesairy, známí rybáři z jeho blízkosti, několik s sebou sem přicestovalých rybářů z rákosové zátoky, kteří byli kdysi kyniky, děkovali za vše to, co přijali a zažili fysicky a duchovně a poté se odebrali do svých domovů. Část jich šla po souši směrem k západu, ostatní byli dopraveni dále po vodě. My pak jsme ještě zůstali asi hodinu v domě a hovořili o lecčem užitečném, dobrém a pravdivém.

* * * K O N E C D Í L U D E V Á T Ě H O * * *

O B S A H
PÁN NA CESTĚ Z ESEJE DO JERICHA

1. Pán potkává zástup chudých poutníků.	5
2. Zázrak v domě hospodského.	6
3. Uzdravení Heleny postižené zimnicí.	7
4. Pán svědčí o Sobě.	9
5. Příchod před Jericho.	10

PÁN V JERICHU

6. Shledání s Kadem.	11
7. Pán a nemocný kupec ze Sidonu.....	12
8. Zpěv harfenisty před Pánem.....	13
9. Odměna pěvcova.	14
10. Řekova otázka Pánu o dějinách stvoření.	15
11. Pán uzdravuje Řeka nemocného na žaludek.	16
12. Pán dává Řekům napomenutí.....	18
13. Nestydatí gymnastikové a jejich spravedlivé potrestání.	19
14. Myšlenky Řeků o zmizení gymnastiků.	20
15. Soudní řízení v hospodě.....	21
16. Životopis lupičů.....	22
17. Rozhorlení a dobrý úmysl hospodského.	23
18. Náboženství tří lupičů.	24
19. Vedení lidí.	25
20. Otázka Nojedova o Boží nauce.....	26
21. Rodinné poměry Hiponiase, otce tří zlodějů.....	27
22. O určení lidí.	28
23. Nutnost a účel pokušení.	29
24. Nojedovy pochybnosti o Božskosti Páně.	30
25. Člověk přirozený a člověk Duchem Božím proniknutý.....	30

PÁN NA CESTĚ Z JERICHA DO NAHIMU V JUDEJI

26. Odchod Pána z Jericha. Zacheus na moruši.....	31
27. Podobnoství o svěřených librách.	32
28. Pán uzdravuje syna Zacheova.....	34
29. Důvod dopuštění synovy posedlosti.....	35
30. Míra dobra a zla.....	36
31. Pohanská vesnice s chrámem Merkurovým.....	37
32. Uzdravení slepého děvčete (jménem) Achala.....	39

PÁN V NAHIMU V JUDEJI

33. Probuzení mrtvého jinocha v Nahimu.	39
34. Spor o osobnost Pána.	41
35. O dopuštění nouze a nemoci.....	42
36. Důvod návštěvy Pána u vdovy.....	43
37. Podmínka k osobnímu zjevení Boha.....	44
38. Starost jinochova.	46
39. Jakob se táže na duchovní smysl probuzení mrtvého jinocha.	47
40. Duchovní stavy naší doby.....	48
41. Otázka učedníků o zatmění čisté nauky Kristovy.	49
42. Svědectví vdovy a probuzeného syna před lidem.	50
43. Znamení duchovní přítomnosti Páně.	51
44. Právě uctívání Pána.	53

CESTA PÁNĚ SAMARÍM

45. Karavana lupičů.	53
46. Doznání lupičů.	54
47. Přetvoření pustiny.....	55
48. Požehnání pustiny Pánem.	56
49. Převzetí úrodné kolonie.	57
50. Pán se Svými (učedníky) v jedné hospodě v Samaří.	58

51. Hospodského dotaz na Pána.	60
52. Zázrak s ušlechtilými rybami.	61
53. Hospodský poznává Pána.	62
54. Podobenství událostí v hospodě.	64
55. Stolní nádhera při snídani.	65
56. Prorocké školy.	67
57. Praví proroci.	68
58. Následování Páně.	69
59. Požehnání plodů v malé vesnici v Samaří.	70
60. Důvod blahobytu obyvatelů.	71
61. Úplné uzdravení posedlého.	73
62. Zaslíbení a požehnání Páně obyvatelům horské vesnice.	74
63. Pán se Svými v pralese v Samaří.	75

PÁN V GALILEJI

64. Ve venkovské hospodě.	76
65. Pán se dává hospodskému poznat.	78
66. Uzdravení deseti malomocných. Luk. 17, 11-19.	79
67. Farizeové a zákoníci pokoušejí Pána.	81
68. Pán uzdravuje nemocného sluhu hospodského.	83
69. Hodnota chrámových ustanovení.	84
70. Návrat Páně.	85
71. Poslední čas před návratem Páně.	86
72. Království Boží.	88
73. Poučení Páně o požívání Jeho těla a pití Jeho krve.	89
74. Význam skutku podle slova Božího.	90
75. Noční bouře s vichřicí.	91
76. Mladší farizeus začíná poznávat Pána.	92
77. V poškozené synagoze.	93
78. Duchovní temnota zákoníka.	95
79. Sen zákoníkův.	96
80. Farizeus vysvětluje sen.	97
81. Oba templáři hledají Pána.	98
82. Zázrak s vínem a jeho následky.	99
83. O stromu života a o stromu poznání.	100
84. „ADAME, kde Jsi?“ - Důležitá otázka.	101
85. O hodnotě zčlověčtění Pána.	101
86. Pravá bázeň Boží.	102
87. Cvičení ve víře a důvěře.	103
88. Účinek prošení bez ustání. Podobenství o utiskované vdově a krutém soudci.	104
89. Budoucí stav víry.	105
90. O nové době.	106
91. Postupné čištění umění a věd.	107
92. Moudrost Mojžíšova a Josuova.	108
93. Věda o obdobách (podobenstvích).	109
94. Návrat Páně.	110
95. Oběd.	111
96. Odchod do Káně.	112

PÁN V KÁNI

97. V hospodě v Káni.	113
98. Hospodský a Jidáš Iškariotský.	115
99. Pán o Jidášovi Iškariotském.	116
100. Pravá cesta k pravému cíli. Nesprávné a správné vzdělávání rozumu.	117
101. Příčina bídy na Zemi.	118
102. Úkol lidské duše na Zemi.	119
103. Cesta lidí k cíli.	120
104. Poutníci před hospodou.	121

105. Zpráva Indožidů o účelu jejich cesty.	122
106. Sen děvčátka.	124
107. Děvče poznává Pána.	125
108. Síla Ducha.	127
109. Pravé svěcení soboty.	129
110. Karavana z Persie v hospodě.	131
111. Pán uzdravuje onemocnělého vedoucího obchodu kupců.	132
112. Rozkaz Páně Peršanům.	133
113. Odchod Pána z Káně.	134

PÁN V KISU U MORE GALILEJSKÉHO

114. Setkání Páně s Filopoldem.	135
115. Domov Indožidů.	137
116. Radostná hostina u Kisjony.	138
117. Templáři z Jeruzalému hledají Pána.	139
118. Rozmluva templářů s Pánem.	142
119. Pán povolává tři archanděly Michaela, Gabriela a Rafaela.	144
120. Názory templářů o třech archandělech.	146
121. Pán vykládá 13. kapitolu Ezechiele.	147
122. Opatření řeckých oděvů templářům.	150
123. Samaritané hledají Pána.	151
124. Obtíž vzdělávání lidu.	153
125. Důležitost správného poznávání přírody.	154
126. Samaritané obdivují zjevení se Pána.	155
127. O požívání všelikého masa a plodů.	156
128. Oběd u Kisjony.	157
129. Bázeň před Bohem a láska k Bohu.	158
130. Gabrilelovo svědectví o Marll.	159
131. Bohatý rybolov.	160
132. Pán dává misijní pokyny.	162
133. Pán propouští Indožidy do Jejich otčiny.	164
134. Pán vypravuje o Svém pokušení na poušti.	165

PÁN V JESAIRE

135. Odjezd z Kisu da Jesairy.	167
136. Pán a chudý rybář.	168
137. Pozorování v podvečer.	170
138. Obcování s dobrými duchy.	171
139. Prohlídka Marsu.	173
140. Zmužilý vrchní lodník.	174
141. Podstata záhrobí.	176
142. Činnost duše.	177
143. Činnost duchů.	178
144. Význam proroctví Páně o budoucnosti.	178
145. Pokora pracovníků na vinici Páně.	180
146. Pán navštěvuje chudé rybáře zátoky.	181
147. Rybáři zdraví Pána.	182
148. Láska, mírnost a trpělivost jsou lepší nežil spravedlivá horlivost.	184
149. Předpověď Páně o Jeho konci.	185

PÁN V KRAJINĚ CESAREJE FILIPPI

150. Odchod z Kisu k Markovi u Cesareje Filippi.	187
151. Markova zpráva o úspěšném uzdravování v jeho lázních.	188
152. Učedníci se dotazují Pána na důvod Jeho radosti z přírody.	189
153. Pán a oba Řekové.	191
154. Duchovní hledání Řeků.	192
155. Otázka Řeků o všemohoucnosti Páně.	193
156. Myšlenky Řeků o Jedině pravém Bohu.	195
157. Poučení Páně o jednom jedině pravém Bohu.	195

158. Řekové poznával Pána. Nemoci, jejich účel a jejich příčiny.	196
159. Provádění lásky k bližnímu.	197
160. Zkušenosti a svědectví řeckého lékaře o Pánu.	199
161. Lékařovo vyznání.	200
162. Rozmluva vrchního římského soudce s řeckým lékařem.	201
163. Soudcova otázka o pochybnosti.	202
164. Uzdravení vírou obráceného soudce.	204
165. Příchod uzdravených k Pánu.	205
166. Pán dává věřícím pravidla o chování.	206
167. Římanova žalost při krásné vyhlídce.	207
168. Přání Římanovo.	208
169. Říman ve styku se svým zemřelým otcem.	209
170. Vysvětlení Páně o záhrobních poměrech.	210
171. Vedení lidských duší ke zdokonalení.	212
172. Pán povolává Rafaela k vysvětlení podstaty Království Božího.	213
173. Podstata Království Božího.	214
174. Osobnost Rafaelova.	215
175. Lékař si nedovede vysvětlit bytost Rafaelovu.	216
176. O bytí a nebytí.	217
177. Lékařovy otázky na otázky.	218
178. Nutnost zastření rozpomenutí.	218
179. Moudrost Páně.	219
180. Dík lékaře a učedníků za poučení.	221
181. Hlavní překážky duchovního pokroku.	222
182. Cesta k záchraně hmotných duší.	222
183. Poučování Rafaelova.	223
184. O přijetí nauky Páně.	224
185. O falešných a pravých prorocích.	225
186. Uzdravení nemocných z Joppe.	226
187. Udiv Řeků nad léčivým jídlem.	227
188. Uzdravení a jejich lodníci.	228
189. Uzdravený rybář dokazuje lodníkům božskost Páně.	229
190. Otázka lékaře o maně na poušti.	229
191. Rafaelovo poučení o stravování Izraele na poušti.	230
192. Zjev vzdušného zrcadlení.	231
193. Důvody duchovní převahy pohanů.	232
194. Přijetí zjevení u Židů.	234
195. Pán zve rybáře z Joppe na večeři.	235
196. Bouře a její obdoba (podobnosti).	237
197. O přítomnosti andělů u lidí.	238
198. Zánik Herodovských vyslanců.	239
199. Zachránění představeného.	240
200. Úmysly představeného.	241
201. Pán přichází vstříc přáním Herodovců.	242
202. Rozmluva setníka s představeným.	243
203. Setníkovo přání a jeho splnění.	244
204. Setník Leander před Pánem.	245
205. Správné poznání a úmysl představeného.	244
206. Porada Herodovců.	247
207. Krásné jitro na moři.	248
208. Rozmluva o tažných ptácích.	249
209. Nebezpečí obřadné bohoslužby a modlení.	250
210. Soud nemilosrdných v záhrobí.	251
211. Rafael u Herodovců.	252
212. Rafael obnovuje poškozenou loď.	253
213. Pán u Herodovců.	254

214. Odchod hostů do jejich domovů.....	255
---	-----

_____ * * * _____

NÁZEV DÍLA	VELKÉ EVANGELIUM JANOVO * DEVÁTÝ DÍL
AUTOR	JAKOB LORBER
PŘEKLADATEL	PROF. ING. VINCENC KROUŽIL *BRNO
VYDAVATEL	NAKLADATELSTVÍ *TRIGON *PRAHA
PŘIPRAVUJE	KRUH PŘÁTEL NOVOSALEMSKÉHO SVĚTLA - BRNO
ROK VYDÁNÍ	04 - 1998
PŮVODNÍ NÁZEV	JOHANNES DAS GROSSE EVANGELIUM – 9. TEIL
AUTORSKÁ PRÁVA	LORBER VERLAG – ING. FRIEDRICH ZLUHAN HINDENBURGSTRASSE 3 7120 BIETIGHEIM – BISSINGEN *BRD
TISK A KNIŽNÍ VÝROBA	* C E N T A * SPOL. S R: O: ODŠTĚPNÝ ZÁVOD BRNO VÍDEŇSKÁ 113. – 639 00 BRNO

ePub&Pdf: 2013 LiveSpirit